

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne

z 98 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 18 i 19 sierpnia 2011 r.

ANEKS

**Interpelacje i zapytania poselskie
oraz odpowiedzi na zapytania**

część 1

Warszawa
2011

TREŚĆ

Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 98. posiedzenia Sejmu w dniach 18 i 19 sierpnia 2011 r.

część 1

str.

str.

Załącznik nr 1 – Informacja marszałka Sejmu
o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz
odpowiedzi na interpelacje i zapytania

Załącznik nr 2 – Teksty interpelacji i zapytań
poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje
i zapytania

Interpelacje

Posel Andrzej Gut-Mostowy 56

Posel Barbara Marianowska 57

Posel Krystyna Łybacka 58

Posel Ludwik Dorn 58

Posel Jacek Żalek 59

Posel Barbara Marianowska 59

Posel Bożena Sławiak 60

Posel Tadeusz Arkit 61

Posel Józef Rojek 61

Posel Czesław Hoc 65

Posłowie Jan Warzecha

i Kazimierz Smoliński 66

Posel Jan Warzecha 66

Posłowie Barbara Bartuś i Robert Telus . . . 67

Posel Stanisław Szwed 68

Posel Artur Górski 68

Posel Andrzej Ćwierz 69

Posel Krzysztof Brejza 70

Posel Jacek Żalek 73

Posel Krystyna Łybacka 74

Posel Romuald Ajchler 75

Posel Zbigniew Girzyński 75

Posel Marek Wójcik 76

Posel Izabella Sierakowska 77

Posel Marek Opiola 78

Posel Łukasz Zbonikowski 81

Posłowie Jadwiga Wiśniewska

i Łukasz Zbonikowski 83

Posel Kazimierz Moskal 84

Posel Lech Kołakowski 90

Posel Wiesław Rygiel 91

Posel Krystyna Kłosin 93

Posel John Abraham Godson 93

Posel Eugeniusz Kłopotek 102

Posel Wiesław Rygiel 104

Posel Stanisław Stec 104

Posel Mieczysław Marcin Łuczak 105

Posel Marek Zieliński 109

Posłowie Łukasz Borowiak

i Klaudiusz Balcerzak 109

Posel Monika Wielichowska 114

Posłowie Łukasz Borowiak

i Klaudiusz Balcerzak 115

Posel Monika Wielichowska 116

Posel Czesław Czechyra 116

Posel Leszek Cieślik 117

Posel Wiesław Andrzej Szczepański 117

Posel Jerzy Wenderlich 118

Posel Anna Sobecka 118

Posel Lech Kołakowski 124

Posel Barbara Bartuś 125

Posel Piotr Babinetz 126

Posel Marek Biernacki 128

Posel Jacek Osuch 130

Posel Anna Sikora 131

Posłowie Waldemar Andzel

i Stanisław Szwed 133

Posel Artur Górski oraz grupa posłów . . . 134

Posel Anna Sobecka 134

Posel Adam Gawęda 136

Posel Jerzy Wenderlich 138

Posel Krzysztof Brejza 138

Posel Józef Piotr Klim 139

Posel Beata Kempa 139

Posel Jarosław Rusiecki 140

Posłowie Barbara Bartuś i Robert Telus . . . 141

Posel Barbara Bartuś 142

Posel Ryszard Terlecki 143

Posel Janusz Dziecioł 144

Posel Bożena Szydłowska 144

Posel Stanisław Stec 145

Posel Edward Czesak 145

Posel Robert Kołakowski 146

Posel Zbigniew Chmielowiec 146

Posel Jan Warzecha 147

Posłowie Tadeusz Tomaszewski

i Jacek Kasprzyk 148

Posel Tadeusz Iwiński 150

Posel Adam Gawęda 151

Posel Elżbieta Streker-Dembińska 153

Posel Zbigniew Matuszczak 154

Posel Michał Stuligrosz 154

Posel Agnieszka Hanajczyk 154

Posłowie Łukasz Borowiak

i Klaudiusz Balcerzak 155

Posel Marek Krzakała 156

Posel Bożena Szydłowska oraz grupa posłów . . 159

Posłowie Sławomir Preiss

i Marek Wojtkowski 160

Poseł Jan Kulas	161
Poseł Jarosław Stawiarski	162
Poseł Krzysztof Lipiec	162
Posłowie Jacek Brzezinka i Wojciech Saługa . . .	163
Poseł Iwona Arent	164
Poseł Henryk Młynarczyk	165
Poseł Maciej Orzechowski oraz grupa posłów . . .	168
Poseł Agnieszka Kozłowska-Rajewicz oraz grupa posłów.	168
Poseł Magdalena Gąsior-Marek	169
Poseł Stanisław Stec	171
Poseł Marzenna Drab	171
Poseł Zbigniew Dolata	172
Poseł Tomasz Latos oraz grupa posłów . . .	173
Poseł Jadwiga Wiśniewska	173
Poseł Tomasz Latos oraz grupa posłów . . .	174
Poseł Jadwiga Wiśniewska	174
Poseł Zbigniew Kozak oraz grupa posłów . . .	174
Poseł Teresa Piotrowska	175
Poseł Andrzej Mikołaj Dera	175
Poseł Jerzy Polaczek	176
Poseł Piotr Polak	176
Poseł Piotr Stanke	177
Poseł Piotr Babinetz	178
Poseł Sławomir Zawiaślak	179
Poseł Ryszard Kalisz	181
Poseł Tadeusz Woźniak	182
Poseł Jarosław Żaczek	186
Poseł Stanisław Wziątek	188
Poseł Mariusz Błaszczak	191
Poseł Sławomir Kopyciński	192
Poseł Mariusz Błaszczak	193
Poseł Ewa Malik	195
Poseł Jan Bury s. Antoniego	195
Poseł Ewa Wolak	196
Poseł Joanna Mucha	197
Poseł Tomasz Lenz	198
Poseł Jan Bury s. Antoniego	198
Poseł Maria Zuba	199
Poseł Mieczysław Marcin Łuczak	200
Poseł Wojciech Szarama	202
Poseł Krzysztof Brejza	203
Poseł Marek Łatas	203
Poseł Wojciech Szarama	204
Poseł Stanisław Rydzoń	205
Poseł Krzysztof Jurgiel	206
Poseł Krzysztof Brejza	206
Poseł Dariusz Seliga	207
Poseł Jacek Zalek	207
Poseł Sylwester Pawłowski	209
Poseł Bożena Kotkowska	210
Poseł Jerzy Budnik	211
Poseł Elżbieta Zakrzewska	211
Poseł Łukasz Borowiak	212
Poseł Wojciech Szarama	213
Poseł Henryk Siedlaczek	215
Poseł Barbara Bartuś	216
Poseł Wiesław Suchowiejko	217

Poseł Łukasz Borowiak	217
Poseł Michał Jaros	219
Poseł Maria Zuba	221
Poseł Wiesław Janczyk	222
Poseł Andrzej Gut-Mostowy	222
Zapytania	
Poseł Tadeusz Arkit	224
Poseł Eugeniusz Kłopotek	224
Poseł Dawid Jackiewicz	224
Poseł Marek Rząsa	225
Poseł Jan Bury s. Józefa	225
Poseł Marek Kwitek	226
Poseł Kazimierz Michał Ujazdowski	227
Poseł Robert Kropiwnicki	227
Poseł Adam Wykręt	228
Poseł Stanisław Szwed	228
Poseł Grażyna Ciemniak	230
Poseł Krzysztof Brejza	231
Poseł Jerzy Budnik	232
Poseł Tadeusz Arkit	232
Poseł Łukasz Borowiak	232
Poseł John Abraham Godson	233
Poseł Jarosław Matwiejuk	233
Poseł Ludwik Dorn	234
Poseł Kazimierz Moskal	236
Posłowie Klaudiusz Balcerzak i Łukasz Borowiak	236
Poseł Wiesław Andrzej Szczepański	238
Poseł Mieczysław Marcin Łuczak	238
Poseł Andrzej Walkowiak	239
Poseł Krystyna Grabicka	240
Poseł Piotr Babinetz	241
Poseł Kazimierz Gwiazdowski	241
Poseł Czesław Hoc	244
Poseł Daniela Chrapkiewicz	245
Poseł Tadeusz Tomaszewski	245
Poseł Daniela Chrapkiewicz	246
Poseł Bolesław Grzegorz Piecha	246
Poseł Teresa Piotrowska	247
Poseł Janusz Dzieciół	247
Poseł Piotr Cybulski	247
Poseł Piotr Polak	248
Poseł Jan Kulas	249
Poseł Jacek Brzezinka	250
Poseł Iwona Arent	251
Poseł Magdalena Kochan	251
Poseł Maciej Orzechowski	252
Poseł Zbigniew Kozak oraz grupa posłów . . .	253
Poseł Krzysztof Brejza	254
Poseł Krystyna Łybacka	255
Poseł Sławomir Zawiaślak	255
Poseł Zbigniew Girzyński	256
Poseł Ireneusz Raś	256
Poseł Wojciech Saługa	256
Poseł Jan Kochanowski	258
Poseł Sławomir Zawiaślak	258
Poseł Marek Rząsa	259
Poseł Tadeusz Sławecki	259

Poseł Wojciech Szarama	260
Poseł Eugeniusz Czykwin	260
Poseł Łukasz Borowiak	261
Poseł Ireneusz Raś	261
Poseł Marzena Dorota Wróbel	262
Poseł Wojciech Szarama	263
Poseł Tadeusz Iwiński	263
Poseł Grzegorz Karpiński	264
Poseł Witold Gintowt-Dziewałtowski	265
Poseł Marzena Dorota Wróbel	265
Poseł Krzysztof Brejza	266
Poseł Wiesław Janczyk	266
Poseł Michał Szczerba	267
Poseł Gabriela Masłowska	267
Poseł Łukasz Borowiak	268
Poseł Łukasz Borowiak	268
Poseł Wiesław Janczyk	268
Poseł Adam Szejnfeld	268
Odpowiedzi na zapytania	
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	270
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	294
Sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacek Cichocki	294
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	296
Sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacek Cichocki	297
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	300
Sekretarz stanu Jakub Szulc	301
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	302
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	303
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	304
Sekretarz stanu Jan Bury	305
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	307
Minister Bogdan Klich	308
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	309
Sekretarz stanu Jakub Szulc	310
Minister Adam Giersz	310
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	311
Sekretarz stanu Jakub Szulc	312
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	314
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	315
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	316
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	317
Sekretarz stanu Jan Bury	319
Sekretarz stanu Jan Borkowski	319
Minister Adam Giersz	320
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	321
Sekretarz stanu Jan Borkowski	323
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	324
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	325
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	327
Sekretarz stanu Jakub Szulc	327
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	329
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	329
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	330
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	331
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	334
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	335

Minister Bogdan Klich	335
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	336
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	337
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	338
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	339
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	340
Sekretarz stanu Jarosław Duda	341
Sekretarz stanu Jan Borkowski	341
Minister Adam Giersz	343
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	345
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	346
Sekretarz stanu Jan Bury	347
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	347
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	348
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	349
Minister Bogdan Klich	350
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	350
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	351
Minister Aleksander Grad	351
Minister Adam Giersz	353
Podsekretarz stanu Igor Działuk	353
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	356
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	356
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	357
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	359
Sekretarz stanu Jakub Szulc	359
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski	360
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	362
Podsekretarz stanu Hanna Trojanowska	362
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	366
Sekretarz stanu Ryszard Stachurski	367
Podsekretarz stanu Henryk Jacek Jezierski	368
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	370
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	372
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	373
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	374
Podsekretarz stanu Marek Haber	374
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	375
Sekretarz stanu Jan Borkowski	377
Sekretarz stanu Jakub Szulc	377
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	378
Podsekretarz stanu Anna Wypych-Namiotko	379
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	380
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	382
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	383
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	383
Sekretarz stanu Jarosław Duda	384
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	386
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	386
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	387
Sekretarz stanu Jan Bury	388
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	389
Sekretarz stanu Jakub Szulc	390
Sekretarz stanu Jan Bury	391
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	391
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	393
Sekretarz stanu Jan Bury	394
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	394

	<i>str.</i>
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	396
Podsekretarz stanu Wiesław Szczuka	397
Sekretarz stanu Jan Bury	398
Podsekretarz stanu Jacek Najder	398
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	399
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	400
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	401
Podsekretarz stanu Jacek Najder	402
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	402
Minister Elżbieta Bienkowska	403
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	404
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	405
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	406
Sekretarz stanu Jan Bury	407
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	407
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	408
Podsekretarz stanu Rafał Baniak	408
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	411
Minister Jolanta Fedak	411

	<i>str.</i>
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	412
Podsekretarz stanu Marek Haber	413
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	414
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	415
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	415
Sekretarz stanu Jan Bury	416
Minister Adam Giersz	417
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	418
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	418
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	419
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	420
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	422
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	422
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	424
Podsekretarz stanu Marek Haber	425
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	426
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	426
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	428

Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) poseł Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie zmiany ustawy Kodeks cywilny, w szczególności rozszerzenia zakresu przedmiotowego art. 49 § 1 K.c. – do ministra sprawiedliwości – ponowna (22109),

2) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie postępującej degradacji statusu zawodowego pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz nieuzasadnionych prób włączenia ogólnopolskiej instytucji w struktury służb wojewodów i starostów – do prezesa Rady Ministrów – ponowna (23138),

3) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie zwolnienia z opłat za korzystanie z dróg krajowych autobusów operatorów publicznego transportu zbiorowego wykorzystywanych do przewozów o charakterze użyteczności publicznej – do prezesa Rady Ministrów – ponowna (23169),

4) poseł Ludwika Dorna w sprawie noty dyplomatycznej wystosowanej do Stolicy Apostolskiej, dotyczącej wypowiedzi polskiego zakonnika, redemptorysty o. Tadeusza Rydzyka – do ministra spraw zagranicznych – ponowna (23226),

5) poseł Jacka Żalka w sprawie objęcia obowiązkiem przedszkolnym 5-latków oraz szkolnym 6-latków od września 2012 r. oraz obowiązków gminy w tym zakresie – do ministra edukacji narodowej (23777),

6) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie polskiego wkładu do równego traktowania przez kraje członkowskie Unii Europejskiej wszystkich obywateli i poszanowania odmienności kulturowej, etnicznej i językowej, na przykładzie sankcjonowania przez sądy Republiki Federalnej Niemiec procesu germanizacji prowadzonego wobec osób posiadających obywatelstwo polskie – do prezesa Rady Ministrów (23778),

7) poseł Bożeny Sławiak w sprawie wprowadzenia zmian w systemie monitoringu suszy rolniczej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23779),

8) poseł Tadeusza Arkita w sprawie abolicji dla przedsiębiorców korzystających przed 2009 r. ze zbiegu tytułów do ubezpieczenia społecznego – do ministra finansów (23780),

9) poseł Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie miasta Tarnowa w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (23781),

10) poseł Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie miasta Bochni w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (23782),

11) poseł Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie miasta Łańcuta w woj. podkarpackim – do ministra infrastruktury (23783),

12) poseł Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie miasta Dębicy w woj. podkarpackim – do ministra infrastruktury (23784),

13) poseł Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie Rzeszowa w woj. podkarpackim – do ministra infrastruktury (23785),

14) poseł Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Kłaj w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (23786),

15) poseł Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Borzęcin w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (23787),

16) poseł Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Dębno w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (23788),

17) poseł Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Brzesko w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (23789),

18) poseł Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Rzezawa w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (23790),

19) poseł Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Bochnia w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (23791),

20) poseł Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Wojnicz w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (23792),

21) poseł Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Wierzchosławice w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (23793),

22) poseł Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Żabno w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (23794),

23) poseł Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Lisia Góra w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (23795),

24) posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Czarna (pow. dębicki) w woj. podkarpackim – do ministra infrastruktury (23796),

25) posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Dębica w woj. podkarpackim – do ministra infrastruktury (23797),

26) posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Świlcza w woj. podkarpackim – do ministra infrastruktury (23798),

27) posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Sędziszów Małopolski w woj. podkarpackim – do ministra infrastruktury (23799),

28) posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Ostrów w woj. podkarpackim – do ministra infrastruktury (23800),

29) posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Żyraków w woj. podkarpackim – do ministra infrastruktury (23801),

30) posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Białobrzegi w woj. podkarpackim – do ministra infrastruktury (23802),

31) posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Czarna (pow. łańcucki) w woj. podkarpackim – do ministra infrastruktury (23803),

32) posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Krasne w woj. podkarpackim – do ministra infrastruktury (23804),

33) posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Trzebownisko w woj. podkarpackim – do ministra infrastruktury (23805),

34) posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Łańcut w woj. podkarpackim – do ministra infrastruktury (23806),

35) posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Przeworsk w woj. podkarpackim – do ministra infrastruktury (23807),

36) posła Czesława Hoca w sprawie okrutnej niesprawiedliwości wobec Stowarzyszenia Wierzbowa, 180-osobowej grupy poszkodowanych przez krakowskiego dewelopera – do ministra sprawiedliwości (23808),

37) posłów Jana Warzechy i Kazimierza Smolińskiego w sprawie braku przepisów regulujących eksmisję w stosunku do osób, które nie mają prawa do lokalu socjalnego – do ministra sprawiedliwości (23809),

38) posła Jana Warzechy w sprawie zwiększających się szkód w uprawach rolnych wyrządzanych przez ślimaki nagie – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23810),

39) posłów Barbary Bartuś i Roberta Telusa w sprawie obcokrajowców zajmujących się nielegalnym handlem na targowiskach – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23811),

40) posłów Barbary Bartuś i Roberta Telusa w sprawie negatywnych skutków wejścia w życie no-

welizacji ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych – do ministra pracy i polityki społecznej (23812),

41) posła Stanisława Szweda w sprawie prawa osób samozatrudnionych oraz zatrudnionych na czas określony i na zastępstwo do urlopu wychowawczego – do ministra pracy i polityki społecznej (23813),

42) posła Artura Górskiego w sprawie wsparcia odbudowy Gminnego Zespołu Szkół w Kazimierzu Dolnym – do ministra edukacji narodowej (23814),

43) posła Andrzeja Ćwierza w sprawie projektu ustawy o świadczeniu substytucyjnym, które przysługują osobom represjonowanym przez ZSRR w latach 1939–1956 – do prezesa Rady Ministrów (23815),

44) posła Andrzeja Ćwierza w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie – do ministra sprawiedliwości (23816),

45) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie opodatkowania środków pieniężnych przekazywanych z tytułu wykonywania ustawowego obowiązku alimentacyjnego – do ministra finansów (23817),

46) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie obowiązku zdawania legitymacji studenckich w dniu obrony prac dyplomowych – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (23818),

47) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie ułatwienia dostępu do kursów pedagogicznych podczas studiów – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (23819),

48) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie prawidłowości ustalania wyników egzaminów maturalnych w 2011 r. – do ministra edukacji narodowej (23820),

49) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie dokumentów potwierdzających ubezpieczenie zdrowotne – do ministra zdrowia (23821),

50) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie wysokości opłat za aplikację do zawodu rzecznika patentowego – do ministra sprawiedliwości (23822),

51) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie przestrzegania zasad informowania o podmiotach sponsorujących audycje telewizyjne – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (23823),

52) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie zapewnienia skutecznego dochodzenia wierzytelności po likwidacji obowiązku meldunkowego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23824),

53) posła Jacka Żalka w sprawie prac nad zmianą regulacji prawnych dotyczących spółdzielni mieszkaniowych – do ministra infrastruktury (23825),

54) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie niedostatecznej liczby anestezjologów dziecięcych – do ministra zdrowia (23826),

55) posła Romualda Ajchlera w sprawie dostosowania prawa dotyczącego ochrony środowiska do specyfiki branży akwakultury w Polsce – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23827),

56) posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie ograniczenia liczby dzieci mogących przebywać w placówce opiekuńczo-wychowawczej wsparcia dziennego – do ministra pracy i polityki społecznej (23828),

57) posła Marka Wójcika w sprawie funkcjonowania instytucji tzw. kredytu podatkowego – do ministra finansów (23829),

58) posła Marka Wójcika w sprawie obciążenia gmin kosztami oświetlenia dróg krajowych – do ministra infrastruktury (23830),

59) poseł Izabelli Sierakowskiej w sprawie refundacji leków hormonalnych dla osób, które muszą przyjmować je do końca życia ze względów zdrowotnych, np. po zmianie płci – do ministra zdrowia (23831),

60) poseł Izabelli Sierakowskiej w sprawie tzw. koszyka gwarantowanych świadczeń w szkolnych gabinetach stomatologicznych – do ministra zdrowia (23832),

61) posła Marka Opióły w sprawie informacji o reakcji polskich służb specjalnych na tragiczne zamachy w Norwegii w dniu 22 lipca 2011 r. – do prezesa Rady Ministrów (23833),

62) posła Marka Opióły w sprawie raportu Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego dotyczącego katastrofy TU-154M nr 101 w dniu 10 kwietnia 2010 r. w Smoleńsku – do prezesa Rady Ministrów (23834),

63) posła Marka Opióły w sprawie zlecenia Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu zbadania poprawności i bezstronności procesu legislacyjnego, który w 2003 r. doprowadził do zmiany brzmienia art. 130 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami – do prezesa Rady Ministrów (23835),

64) posła Marka Opióły w sprawie zwiększania wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy służb specjalnych – do prezesa Rady Ministrów (23836),

65) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie gromadzenia wrażliwych danych o polskich uczniach – do ministra edukacji narodowej (23837),

66) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie poważnie pogarszającej się sytuacji polskich producentów chmielu – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23838),

67) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie charakteru testu wiedzy i sprawnościowego do Policji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23839),

68) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie jednego z gadżetów mających promować polską prezydencję w Unii Europejskiej – do ministra spraw zagranicznych (23840),

69) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie likwidacji NIP i wprowadzenia ZAP – do ministra finansów (23841),

70) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wzniesienia eksportu polskich warzyw na rynek wschodni – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23842),

71) posłów Jadwigi Wiśniewskiej i Łukasza Zbonikowskiego w sprawie problemu niedożywionych dzieci – do prezesa Rady Ministrów (23843),

72) posła Kazimierza Moskala w sprawie wykrytych przez NIK braków w zakresie ochrony przeciw-

pożarowej obiektów budowlanych – do ministra infrastruktury (23844),

73) posła Kazimierza Moskala w sprawie wyników kontroli NIK dotyczącej prawidłowości utrzymania i użytkowania obiektów budowlanych – do ministra infrastruktury (23845),

74) posła Kazimierza Moskala w sprawie opóźnienia wprowadzenia elektronicznych dowodów osobistych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23846),

75) posła Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania systemu zaufany profil w e-urzędzie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23847),

76) posła Kazimierza Moskala w sprawie zmiany systemu oceniania dotyczącego lekcji wychowania fizycznego – do ministra edukacji narodowej (23848),

77) posła Kazimierza Moskala w sprawie barier architektonicznych utrudniających niepełnosprawnym dostęp do urzędów – do ministra pracy i polityki społecznej (23849),

78) posła Kazimierza Moskala w sprawie zastrzeżeń Najwyższej Izby Kontroli co do efektywności programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych – do ministra pracy i polityki społecznej (23850),

79) posła Kazimierza Moskala w sprawie wykrytych przez Najwyższą Izbę Kontroli nieprawidłowości podczas realizacji i rozliczania programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych – do ministra pracy i polityki społecznej (23851),

80) posła Kazimierza Moskala w sprawie wykrytych przez Najwyższą Izbę Kontroli nieprawidłowości podczas przygotowania programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych – do ministra pracy i polityki społecznej (23852),

81) posła Kazimierza Moskala w sprawie sytuacji finansowej Centrum Onkologii w Bydgoszczy – do ministra zdrowia (23853),

82) posła Kazimierza Moskala w sprawie nieprzestrzegania procedur bezpieczeństwa przy operacjach wszczepiania implantów ślimakowych dzieciom z wadą słuchu – do ministra zdrowia (23854),

83) posła Kazimierza Moskala w sprawie refundacji operacji wykonywanych przy zastosowaniu robota da Vinci – do ministra zdrowia (23855),

84) posła Kazimierza Moskala w sprawie objęcia osób z rodzinnymi skłonnościami do raka częstszymi badaniami profilaktycznymi – do ministra zdrowia (23856),

85) posła Lecha Kołakowskiego w sprawie likwidacji 18 etatów w Komendzie Powiatowej Policji w Sokółce – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23857),

86) posła Lecha Kołakowskiego w sprawie obrony Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego oraz bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców polskiej wsi w związku z konieczną nowelizacją art. 86 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych – do prezesa Rady Ministrów (23858),

87) posła Wiesława Rygła w sprawie tzw. ustawy deregulacyjnej oraz dalszego rozwinięcia listy usprawnień znoszących bariery administracyjne dla przedsiębiorców – do ministra gospodarki (23859),

88) posła Wiesława Rygła w sprawie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 17 grudnia 2010 r. dotyczącego podstawowych warunków niezbędnych do realizacji przez szkoły i nauczycieli zadań dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych oraz programów nauczania – do ministra edukacji narodowej (23860),

89) posła Wiesława Rygła w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach oświatowych – do ministra edukacji narodowej (23861),

90) poseł Krystyny Kłosin w sprawie regionalnych obszarów metropolitalnych – do ministra rozwoju regionalnego (23862),

91) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie skutków wprowadzenia systemu viaTOLL – do ministra infrastruktury (23863),

92) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie braku przepisów regulujących kwestie monitoringu – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23864),

93) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wysokości opłat rocznych wnoszonych przez aplikantów za szkolenie – do ministra sprawiedliwości (23865),

94) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie programu 50+ – do ministra pracy i polityki społecznej (23866),

95) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wysokości opłat za czynności rzeczników patentowych – do ministra sprawiedliwości (23867),

96) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wysokości opłat za usługi radców prawnych – do ministra sprawiedliwości (23868),

97) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wysokości opłat związanych z przyjęciem na studia – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (23869),

98) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie złego stanu mieszkań komunalnych – do ministra infrastruktury (23870),

99) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wysokich opłat za transakcje bezgotówkowe w Polsce – do ministra finansów (23871),

100) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie możliwości zakwestionowania egzaminu maturalnego – do ministra edukacji narodowej (23872),

101) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie odpływu podatków z budżetu państwa w wyniku drastycznie zwiększającej się liczby aptek z kapitałem obcym – do ministra finansów (23873),

102) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie drastycznie zwiększającej się liczby aptek – do ministra zdrowia (23874),

103) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie niżu demograficznego powodującego redukcję eta-

tów nauczycieli – do ministra edukacji narodowej (23875),

104) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie obwodnicy Koluszek – do ministra infrastruktury (23876),

105) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie alternatywnego pozyskiwania energii za pomocą morskich farm wiatrowych – do ministra gospodarki (23877),

106) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie orzekania o niepełnosprawności osób, które nie ukończyły 16. roku życia – do ministra pracy i polityki społecznej (23878),

107) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie orzekania o niepełnosprawności jedynie w wypadku osób, które ukończyły 16. rok życia – do ministra pracy i polityki społecznej (23879),

108) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie powszechnej praktyki zawyżania kursów przez kantory – do ministra finansów (23880),

109) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie ułatwienia płatności elektronicznych w zagranicznych serwisach internetowych – do ministra finansów (23881),

110) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie zjawiska rozwoju tzw. turystyki aborcyjnej – do ministra zdrowia (23882),

111) posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie ustawy o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej – do prezesa Rady Ministrów (23883),

112) posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie zwiększenia nakładów na modernizację urządzeń melioracyjnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23884),

113) posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie pomocy dla rolników dotkniętych skutkami klęski żywiołowej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23885),

114) posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie ograniczania populacji bobrów w Polsce – do ministra środowiska (23886),

115) posła Wiesława Rygła w sprawie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków – do ministra infrastruktury (23887),

116) posła Stanisława Steca w sprawie umożliwienia korzystania rolnikom dzierżawiącym ziemię od Fundacji Kórnickiej z dopłat do paliwa rolniczego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23888),

117) posła Stanisława Steca w sprawie wykorzystywania przez rolników dopłat bezpośrednich – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23889),

118) posła Stanisława Steca w sprawie realizacji rozdziału III Kodeksu cywilnego – do ministra gospodarki (23890),

119) posła Stanisława Steca w sprawie użytkowania gruntów położonych między korytem rzeki Warty a wałem przeciwpowodziowym – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23891),

120) posła Stanisława Steca w sprawie zmiany sposobu szacowania szkód rolnych w 2011 r. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23892),

121) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zabezpieczeń przeciw klęskom żywiołowym – do ministra infrastruktury (23893),

122) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie stanu przygotowań polskiej służby zdrowia do Euro 2012 – do ministra zdrowia (23894),

123) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie barier związanych z wykorzystaniem funduszy strukturalnych przez przedsiębiorstwa – do ministra rozwoju regionalnego (23895),

124) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie opłaty recyklingowej – do ministra środowiska (23896),

125) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie barier wynikających ze stosunków pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (23897),

126) posła Marka Zielińskiego w sprawie poboru opłat na odcinku drogi krajowej nr 92 – do ministra infrastruktury (23898),

127) posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie wprowadzenia nowej regulacji dostępu do zawodów prawniczych – do ministra sprawiedliwości (23899),

128) posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie nałożenia na województwa zadania, polegającego na organizowaniu publicznego transportu zbiorowego w strefie transgranicznej, bez zabezpieczenia środków na jego realizację – do ministra infrastruktury (23900),

129) posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie ułatwienia pozyskiwania ziemi przez rolników indywidualnych zamierzających powiększyć lub utworzyć gospodarstwa rodzinne – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23901),

130) posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie konieczności przygotowywania informacji statystycznych przez sądy w Polsce – do ministra sprawiedliwości (23902),

131) posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie przyspieszenia procedur przejęcia przez najemców nieruchomości należących do zasobów PKP SA – do ministra infrastruktury (23903),

132) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie projektu ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23904),

133) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie zwiększenia dostępu do opieki długoterminowej – do ministra zdrowia (23905),

134) posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie włączenia dyscypliny żużla i katingów do współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży – do ministra sportu i turystyki (23906),

135) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie nieodpłatnego przekazania nieruchomości położonej w Żąbkowicach Śląskich przy ul. Legnickiej na wykonywanie zadań statutowych lub do zasobu Skarbu

Państwa administrowanego przez starostę żąbkowickiego – do ministra skarbu państwa (23907),

136) posła Czesława Czechyry w sprawie możliwości przejęcia przez pracowników PKS Kozienice sp. z o.o. udziałów należących obecnie do Skarbu Państwa – do ministra skarbu państwa (23908),

137) posła Leszka Cieślaka w sprawie likwidacji etatów w komendach Policji na terenie woj. podlaskiego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23909),

138) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie oddania przez PKP SA nieruchomości do zamkniętych funduszy inwestycyjnych – do ministra infrastruktury (23910),

139) posła Jerzego Wenderlicha w sprawie przyszłości Wojewódzkiego Szpitala Obserwacyjno-Zakaźnego w Toruniu – do ministra zdrowia (23911),

140) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wysokiej liczby odejść żołnierzy do cywila – do ministra obrony narodowej (23912),

141) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zatrudniania pracowników w urzędach – do prezesa Rady Ministrów (23913),

142) poseł Anny Sobeckiej w sprawie korzystania przez rząd z Funduszu Rezerwy Demograficznej – do ministra pracy i polityki społecznej (23914),

143) poseł Anny Sobeckiej w sprawie ryzyka przeniesienia kryzysu eurosfer do Polski – do ministra finansów (23915),

144) poseł Anny Sobeckiej w sprawie dochodów w rolnictwie – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23916),

145) poseł Anny Sobeckiej w sprawie dotacji dla rolników poszkodowanych przez huragan – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23917),

146) poseł Anny Sobeckiej w sprawie możliwości rozwoju polskiej gospodarki w latach 2013–2020 – do prezesa Rady Ministrów (23918),

147) poseł Anny Sobeckiej w sprawie poczucia bezpieczeństwa Polaków – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23919),

148) poseł Anny Sobeckiej w sprawie współpracy polsko-litewskiej przy projekcie budowy nowej elektrowni jądrowej – do ministra gospodarki (23920),

149) poseł Anny Sobeckiej w sprawie nagród pieniężnych dla dyrektorów oddziałów wojewódzkich NFZ – do ministra zdrowia (23921),

150) poseł Anny Sobeckiej w sprawie nieobecności ministra obrony narodowej na pogrzebie podporucznika Aleksiego Kowalika – do ministra obrony narodowej (23922),

151) poseł Anny Sobeckiej w sprawie incydentu z udziałem samolotu Jak-40 – do ministra obrony narodowej (23923),

152) poseł Anny Sobeckiej w sprawie skarg firm realizujących inwestycje drogowe – do ministra infrastruktury (23924),

153) poseł Anny Sobeckiej w sprawie opinii ministra spraw zagranicznych na temat katastrofy smoleńskiej – do ministra spraw zagranicznych (23925),

154) poseł Anny Sobeckiej w sprawie otwarcia zakładu dla pedofilów w Szpitalu Psychiatrycznym w Choroszczy – do prezesa Rady Ministrów (23926),

155) posła Lecha Kołakowskiego w sprawie dyskryminacji samorządów województw oraz samorządów powiatów leżących na terenach tzw. ściany wschodniej w związku z dystrybucją rezerwy z Funduszu Pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (23927),

156) poseł Barbary Bartuś w sprawie degradacji infrastruktury kolejowej – do ministra infrastruktury (23928),

157) posła Piotra Babinetza w sprawie braku pozytywnej decyzji co do budowy drogi ekspresowej S19, w tym na odcinku Rzeszów (Świlcza) – Barwinek – do ministra infrastruktury (23929),

158) posła Piotra Babinetza w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 28 na odcinku Sanok – Krosno – Jasło oraz budowy obwodnic: Sanoka, Rymanowa, Krosna i Jasła – do ministra infrastruktury (23930),

159) posła Piotra Babinetza w sprawie modernizacji linii kolejowych na odcinkach nr 106 Rzeszów – Jasło i nr 108 Stróże – Krościenko oraz budowy łącznika kolejowego Krosno – Przybówka umożliwiającego bezpośredni dojazd do Rzeszowa – do ministra infrastruktury (23931),

160) posła Marka Biernackiego w sprawie planu likwidacji ostatniego statku pożarniczego „Strażak 14”, zabezpieczającego ochronę przeciwpożarową na obszarze morskim Portu Gdynia, przez Zarząd Portu Gdynia oraz zmiany w ustawie o ochronie przeciwpożarowej – do ministra infrastruktury oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji (23932),

161) posła Jacka Osucha w sprawie nieprawidłowości przy wprowadzaniu przez firmę Kapsch elektronicznego systemu poboru opłat drogowych, tj. montowania hałaśliwych i niedostatecznie zabezpieczonych agregatów prądotwórczych zasilających bramownice do poboru opłat w pobliżu zabudowań mieszkalnych, oraz braku działań w tej sprawie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad oraz Inspektoratów Środowiska, na przykładzie DK nr 94 Sławków – Olkusz – Kraków – do prezesa Rady Ministrów (23933),

162) poseł Anny Sikory w sprawie zasad realizacji zadań przez prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w kontekście bezpieczeństwa telekomunikacyjnego państwa – do prezesa Rady Ministrów (23934),

163) posłów Waldemara Andzela i Stanisława Szweda w sprawie przyznania dodatkowych środków finansowych z przeznaczeniem na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych – do ministra finansów (23935),

164) posła Artura Górskiego oraz grupy posłów w sprawie wsparcia przez polski rząd dla Szkoły Średniej im. św. Urszuli Ledóchowskiej w Czarnym Borze na Wileńszczyźnie – do prezesa Rady Ministrów (23936),

165) poseł Anny Sobeckiej w sprawie utraty przez Polskę miliona obywateli – do prezesa Rady Ministrów (23937),

166) poseł Anny Sobeckiej w sprawie 29. Łemkowskiej Watry – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23938),

167) poseł Anny Sobeckiej w sprawie elektronicznych wersji podręczników – do ministra edukacji narodowej (23939),

168) poseł Anny Sobeckiej w sprawie likwidacji Wojewódzkiego Ośrodka Lecznictwa Psychiatrycznego w Toruniu – do ministra zdrowia (23940),

169) posła Adama Gawędy w sprawie interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie możliwości zwolnienia z opodatkowania dofinansowania wypłaconego przez gminę ze środków pożyczonych z WFOŚiGW, przeznaczonego na zakup urządzeń ekologicznych – do ministra środowiska oraz ministra finansów (23941),

170) posła Jerzego Wenderlicha w sprawie sytuacji mieszkańców gm. Lubicz w związku z inwestycjami drogowymi – do ministra infrastruktury (23942),

171) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie rent rodzinnych dla rodzin ofiar wypadków przy pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (23943),

172) posła Józefa Piotra Klima w sprawie realizacji inwestycji pn. Biogazownia Łapy – do ministra skarbu państwa (23944),

173) poseł Beaty Kempy w sprawie zagrożenia sanatoriów i uzdrowisk dla dzieci i młodzieży, na przykładzie szpitala „Górka” w Busku-Zdroju – do ministra zdrowia (23945),

174) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 9 Radom – Opatów do parametrów drogi ekspresowej – do ministra infrastruktury (23946),

175) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie podjęcia działań mających na celu zaliczenie następujących stanowisk pracy: tokarz, frezer, wytaczarz do zawodów wykonywanych w szczególnych warunkach, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (23947),

176) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie podjęcia koniecznych działań zmierzających do ułatwienia realizacji inwestycji z zakresu ochrony przeciwpowodziowej na terenach międzywała objętych siecią Natura 2000 – do ministra środowiska (23948),

177) posłów Barbary Bartuś i Roberta Telusa w sprawie umożliwienia wychowankom MOW, którzy ukończyli 18. rok życia, ukończenia rozpoczętej nauki w szkole na danym etapie edukacyjnym – do ministra edukacji narodowej (23949),

178) poseł Barbary Bartuś w sprawie nowelizacji ustawy Kodeks postępowania cywilnego – do ministra sprawiedliwości (23950),

179) posła Ryszarda Terleckiego w sprawie uchylenia bądź zmiany przepisu zawartego w § 73 ust. 2 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie – do ministra infrastruktury (23951),

180) posła Janusza Dzięcioła w sprawie nowelizacji ustawy o ochronie gruntów rolnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23952),

181) poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie odblokowania funduszu wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych – do ministra finansów (23953),

182) poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie klasyfikacji tytułów dłużnych – do ministra finansów (23954),

183) posła Stanisława Steca w sprawie sposobu udokumentowania sprzedaży oleju opałowego – do ministra finansów (23955),

184) posła Edwarda Czesaka w sprawie art. 585 k.s.h., tj. przestępstwa działania na szkodę spółki – do ministra sprawiedliwości (23956),

185) posła Roberta Kołakowskiego w sprawie programu PO IG 8.1: Wspieranie działalności gospodarczej w dziedzinie gospodarki elektronicznej – do prezesa Rady Ministrów (23957),

186) posła Zbigniewa Chmielowca w sprawie trudnej sytuacji pracowników pomocy społecznej – do ministra pracy i polityki społecznej (23958),

187) posła Jana Warzechy w sprawie finansowania składek na ubezpieczenie zdrowotne rolników – do ministra zdrowia (23959),

188) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka w sprawie dostępu dzieci z niepełnosprawnością do szkół i placówek oświatowych – do ministra edukacji narodowej (23960),

189) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka w sprawie niedostosowania treści, metod i organizacji nauczania dla dzieci ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi – do ministra edukacji narodowej (23961),

190) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka w sprawie ograniczonego dostępu do edukacji przedszkolnej – do ministra edukacji narodowej (23962),

191) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka w sprawie prawnego uregulowania sytuacji prawnej dzieci umieszczanych w placówkach opiekuńczo-wychowawczych i rodzinach zastępczych – do ministra edukacji narodowej (23963),

192) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka w sprawie ograniczonego dostępu do usług opieki nad dzieckiem w wieku do lat 3 – do ministra pracy i polityki społecznej (23964),

193) posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu przedszkoli publicznych, na przykładzie Biskupca w woj. warmińsko-mazurskim – do ministra edukacji narodowej (23965),

194) posła Adama Gawędy w sprawie szeroko rozumianej problematyki telefonii komórkowej w zakresie oddziaływania na środowisko, zmian legislacyjnych w ustawie o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz zachorowalności ludności zamieszkałej w pobliżu stacji bazowych telefonii komórkowej – do ministra infrastruktury, ministra środowiska oraz ministra zdrowia (23966),

195) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie braku regulacji prawnych dotyczących wykonywania zawodu dietetyka – do ministra zdrowia (23967),

196) posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie Samodzielnego Publicznego Zakładu Zaopatrzenia Ortopedycznego w Lublinie – do ministra zdrowia (23968),

197) posła Michała Stuligrosza w sprawie nowych przepisów dotyczących ruchu pojazdów ciężarowych – do ministra infrastruktury (23969),

198) poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie nauczania historii współczesnej w edukacji ponadgimnazjalnej – do ministra edukacji narodowej (23970),

199) poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie stworzenia rządowego programu leczenia stwardnienia rozsianego – do ministra zdrowia (23971),

200) posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie reformy edukacji w zakresie wprowadzenia obowiązku szkolnego dla 6-latków – do ministra edukacji narodowej (23972),

201) posła Marka Krząkały w sprawie 5-procentowej stawki podatku VAT na podręczniki szkolne – do ministra edukacji narodowej (23973),

202) posła Marka Krząkały w sprawie zwrotu opłat za usługi świadczone przez przedszkola, dla których organem prowadzącym jest gmina – do ministra edukacji narodowej (23974),

203) posła Marka Krząkały w sprawie ulepszenia rządowego programu polityki mieszkaniowej przedstawionego w dokumencie „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.” – do ministra infrastruktury (23975),

204) posła Marka Krząkały w sprawie zaliczenia wydatków związanych z prowadzonymi przez gminy działaniami w dziedzinie mieszkalnictwa do kosztów kwalifikowanych – do ministra rozwoju regionalnego (23976),

205) posła Marka Krząkały w sprawie opóźnień we wdrażaniu działań w ramach osi Leader Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23977),

206) poseł Bożeny Szydłowskiej oraz grupy posłów w sprawie upowszechnienia gry na fleciku polskim wśród dzieci i młodzieży – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (23978),

207) posłów Sławomira Preissa i Marka Wojtkowskiego w sprawie szkolnictwa specjalnego – do ministra edukacji narodowej (23979),

208) posła Jana Kulasa w sprawie stanu przygotowań do realizacji ustawy o działalności leczniczej – do ministra zdrowia (23980),

209) posła Jana Kulasa w sprawie sytuacji i perspektyw rozwoju banków spółdzielczych – do ministra finansów (23981),

210) posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie płynności wypłat należności lekarzom weterynarii wolnej praktyki za prace zleczone – do ministra finansów (23982),

211) posła Krzysztofa Lipca w sprawie nieuzasadnionych działań samorządu woj. świętokrzyskiego

w zakresie wydatkowania publicznych środków finansowych na osobistą promocję działacza partyjnego PSL – do ministra rozwoju regionalnego (23983),

212) posłów Jacka Brzezinki i Wojciecha Saługi w sprawie zasad opodatkowania węgla i koksu podatkiem akcyzowym oraz wpływu proponowanych regulacji na konkurencyjność polskiej gospodarki – do ministra finansów (23984),

213) poseł Iwony Arent w sprawie przywrócenia instytucji kultury: Dom Pracy Twórczej w Wigrach – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (23985),

214) poseł Iwony Arent w sprawie gazyfikacji Ełku i okolic – do ministra gospodarki (23986),

215) poseł Iwony Arent w sprawie urlopów zdrowotnych nauczycieli – do ministra edukacji narodowej (23987),

216) posła Henryka Młynarczyka w sprawie wpływu za granicę środków finansowych z dotacji NFOŚiGW na dofinansowanie inwestycji w odnawialne źródła energii oraz braku wsparcia dla polskich spółek opracowujących technologie odnawialne – do ministra środowiska (23988),

217) posła Henryka Młynarczyka w sprawie braku środków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, co spowoduje, że kolejnych kilkadziesiąt tysięcy absolwentów szkół zasili szeregi bezrobotnych – do ministra pracy i polityki społecznej (23989),

218) posła Henryka Młynarczyka w sprawie narzuconych Polsce przez UE limitów ograniczenia emisji dwutlenku węgla, które doprowadzą do zastosowania kosztownych technologii w branżach energochłonnych, za które najprawdopodobniej zapłacą odbiorcy prądu – do ministra gospodarki (23990),

219) posła Henryka Młynarczyka w sprawie trudności w uzyskaniu zezwoleń na przewozy do Rosji, co powoduje olbrzymie kłopoty branży transportowej – do ministra infrastruktury (23991),

220) posła Henryka Młynarczyka w sprawie długotrwałych i skomplikowanych procedur środowiskowych, które mogą doprowadzić do sparaliżowania większości inwestycji w Polsce – do ministra środowiska (23992),

221) posła Henryka Młynarczyka w sprawie przekazania gminom kompleksowego zarządzania odpadami, co może stać się przyczynkiem do podnoszenia cen za wywóz śmieci oraz powodem zniknięcia prywatnych firm z rynku gospodarowania odpadami – do ministra środowiska (23993),

222) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie ułatwień w nabyciu mieszkania po zakończeniu programu „Rodzina na swoim” – do ministra infrastruktury (23994),

223) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie profilaktyki wad wzroku uczniów – do ministra zdrowia (23995),

224) poseł Agnieszki Kozłowskiej-Rajewicz oraz grupy posłów w sprawie potrzeby zapobiegania społecznemu i edukacyjnemu wykluczeniu dzieci romskich

poprzez tworzenie podręczników dla uczniów i nauczycieli – do ministra edukacji narodowej (23996),

225) poseł Magdaleny Gąsior-Marek w sprawie wykorzystywania uprawnień dotyczących wytoczenia powództwa wobec innych osób zobowiązanych do alimentacji – do ministra pracy i polityki społecznej oraz ministra sprawiedliwości (23997),

226) poseł Magdaleny Gąsior-Marek w sprawie placówek wychowania przedszkolnego – do ministra edukacji narodowej (23998),

227) poseł Magdaleny Gąsior-Marek w sprawie egzekwowania świadczeń od dłużników alimentacyjnych – do ministra sprawiedliwości (23999),

228) poseł Magdaleny Gąsior-Marek w sprawie monitorowania celowości wydatkowania środków na świadczenia alimentacyjne wypłacane przez fundusz alimentacyjny – do ministra pracy i polityki społecznej (24000),

229) posła Stanisława Steca w sprawie wyników kontroli Najwyższej Izby Kontroli w Elewarze sp. z o.o. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (24001),

230) posła Stanisława Steca w sprawie wyłączenia wałów przeciwpowodziowych oraz terenów przyległych do wałów z obowiązku stosowania przepisów o ochronie przyrody – do ministra środowiska (24002),

231) poseł Marzenny Drab w sprawie budowy trasy ekspresowej S5 – do ministra infrastruktury (24003),

232) poseł Marzenny Drab w sprawie ochrony gruntów rolnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (24004),

233) poseł Marzenny Drab w sprawie ochrony gruntów rolnych i zwiększenia konkurencyjności inwestycyjnej terenów wiejskich – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (24005),

234) posła Zbigniewa Dolaty w sprawie konieczności przyspieszenia prac Komisji Prawa Autorskiego – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (24006),

235) posła Tomasza Latosa oraz grupy posłów w sprawie dworku generała Władysława Sikorskiego w Parchaniu – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (24007),

236) poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie nazwy wężła autostradowego zlokalizowanego na terenie gm. Blachownia – do ministra infrastruktury (24008),

237) posła Tomasza Latosa oraz grupy posłów w sprawie odpłatności za szkolenia z zakresu bezpieczeństwa drogowego osób uczestniczących w pielgrzymkach – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24009),

238) poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie konieczności zabezpieczenia w budżecie państwa środków finansowych na odbudowę szkoły w Kazimierzu Dolnym – do prezesa Rady Ministrów (24010),

239) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie monitorowania przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Centralne Biuro Śledcze Komendy Głównej Policji grup ekstremistycznych o skrajnych poglądach zarówno lewicowych, jak i prawicowych – do prezesa Rady Ministrów (24011),

240) poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej – do ministra pracy i polityki społecznej (24012),

241) posła Andrzeja Mikołaja Dery w sprawie podwyżek wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych – do ministra finansów (24013),

242) posła Jerzego Polaczka w sprawie działań rządu RP dotyczących uzyskania odszkodowań dla dzieci ofiar zbrodni nazistowskich – do prezesa Rady Ministrów (24014),

243) posła Piotra Polaka w sprawie terminu wejścia w życie projektu rozporządzenia wprowadzającego obrazkowe ostrzeżenia na paczkach wyrobów tytoniowych – do ministra zdrowia (24015),

244) posła Piotra Polaka w sprawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 października 2010 r. dotyczącego finansowania z budżetu składek zdrowotnych rolników – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (24016),

245) posła Piotra Stanke w sprawie kryterium wyboru wniosków oraz terminu komunalizacji PPIUR Szkuner sp. z o.o. z siedzibą we Władysławowie – do ministra skarbu państwa (24017),

246) posła Piotra Babinetza w sprawie wprowadzenia opłat elektronicznych za przejazd drogami dla osób podróżujących samochodami osobowymi z przyczepami kempingowymi i samochodami kempingowymi – do ministra infrastruktury (24018),

247) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie wpływu kryzysu w strefie euro na kurs złotego oraz rosnących cen kredytów – do ministra finansów (24019),

248) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie skutków ograniczania deficytu sektora finansów publicznych kosztem finansów jednostek samorządu terytorialnego na przykładzie Lubelszczyzny – do ministra finansów (24020),

249) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie ignorowania przepisów prawa przyznających ulgi na przejazdy środkami komunikacji publicznej przez uprawnionych emerytów, kombatantów i osoby niepełnosprawne – do ministra pracy i polityki społecznej (24021),

250) posła Ryszarda Kalisza w sprawie wpisania łuszczycy na listę chorób przewlekłych oraz refundacji leków biologicznych dla najciężej chorych osób – do ministra zdrowia (24022),

251) posła Tadeusza Woźniaka w sprawie dostosowania stadionu narodowego w Warszawie oraz innych obiektów budowlanych na Euro 2012 do potrzeb osób niepełnosprawnych – do ministra sportu i turystyki (24023),

252) posła Tadeusza Woźniaka w sprawie prywatyzacji szpitali i likwidowania nierentownych oddziałów – do ministra zdrowia (24024),

253) posła Tadeusza Woźniaka w sprawie długiego oczekiwania pacjentów na rehabilitację – do ministra zdrowia (24025),

254) posła Tadeusza Woźniaka w sprawie zachęcania młodzieży do czytania książek – do ministra edukacji narodowej (24026),

255) posła Tadeusza Woźniaka w sprawie dyskryminacji pewnych grup społecznych na rynku pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (24027),

256) posła Tadeusza Woźniaka w sprawie aktywnych form spędzania wakacji przez dzieci z miast i ze środowisk wiejskich – do ministra edukacji narodowej (24028),

257) posła Tadeusza Woźniaka w sprawie wysokich kosztów badań przeprowadzonych przez pacjentów bez skierowania od lekarza rodzinnego – do ministra zdrowia (24029),

258) posła Tadeusza Woźniaka w sprawie wysokich opłat ponoszonych przez firmy transportowe za przejazd autostradą lub drogą ekspresową – do ministra infrastruktury (24030),

259) posła Jarosława Żaczka w sprawie odwołania krajowych konsultantów medycznych – do ministra zdrowia (24031),

260) posła Jarosława Żaczka w sprawie likwidacji w szkołach zajęć z gimnastyki korekcyjnej – do ministra edukacji narodowej (24032),

261) posła Jarosława Żaczka w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej w Janowie Lubelskim – do ministra sprawiedliwości (24033),

262) posła Jarosława Żaczka w sprawie aktualnego stanu finansów państwa polskiego – do prezesa Rady Ministrów (24034),

263) posła Stanisława Wziątka w sprawie sytuacji polskiego przemysłu drzewnego – do ministra gospodarki oraz ministra środowiska (24035),

264) posła Stanisława Wziątka w sprawie niekorzystnego wpływu procesu opisu i wartościowania stanowisk w Służbie Celnej – do ministra finansów (24036),

265) posła Stanisława Wziątka w sprawie powiększania gospodarstw rolnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (24037),

266) posła Mariusza Błaszczaka w sprawie patronatów ministra spraw zagranicznych – do ministra spraw zagranicznych (24038),

267) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie kosztów zakupu podręczników szkolnych – do ministra edukacji narodowej (24039),

268) posła Mariusza Błaszczaka w sprawie patronatów ministra kultury i dziedzictwa narodowego – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (24040),

269) poseł Ewy Malik w sprawie żądania przez ZUS zwrotu zaległych składek na ubezpieczenie społeczne od osób prowadzących działalność gospodarczą, które w przeszłości zawarły umowę o pracę nakładczą – do ministra pracy i polityki społecznej (24041),

270) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie kontrowersji związanych z montowaniem urządzeń do elektronicznego systemu poboru opłat drogowych (viaTOLL) – do ministra infrastruktury (24042),

271) poseł Ewy Wolak w sprawie odcinka obwodnicy Wrocławia od skrzyżowania z drogą krajową w kierunku Poznania do trasy na Długołękę i Warszawę – do ministra infrastruktury (24043),

272) poseł Joanny Muchy w sprawie niezbędnych działań w zakresie upowszechniania informacji o instytucji opiekuna dziennego i promocji szkoleń dla potencjalnych kandydatów – do ministra pracy i polityki społecznej (24044),

273) poseł Joanny Muchy w sprawie możliwości odstąpienia od planów likwidacji Prokuratury Rejonowej w Janowie Lubelskim – do ministra sprawiedliwości (24045),

274) posła Tomasza Lenza w sprawie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług – do ministra finansów (24046),

275) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie nierównego traktowania bezrobotnych w dostępie do szkoleń finansowanych ze środków unijnych – do prezesa Rady Ministrów (24047),

276) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy rządu w usunięciu zniszczeń spowodowanych przez huragan w gm. Gowarczów w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24048),

277) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie opłat w szkolnictwie wyższym – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (24049),

278) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie czasu trwania służby wojskowej żołnierzy zawodowych – do ministra obrony narodowej (24050),

279) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie wyników egzaminów maturalnych – do ministra edukacji narodowej (24051),

280) posła Wojciecha Szaramy w sprawie finansowania przez NFZ operacji obywateli polskich poza granicami kraju w przypadku, kiedy operacja nie może być przeprowadzona na terenie Polski – do ministra zdrowia (24052),

281) posła Wojciecha Szaramy w sprawie niemożności użytkowania przez szpitale ambulansów nabytych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” – do ministra rozwoju regionalnego (24053),

282) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie internetowych kursów wychowawców kolonijnych – do ministra edukacji narodowej (24054),

283) posła Marka Łatasa w sprawie podjęcia skutecznych działań zmierzających do walki z oszustwami polegającymi na wciągnięciu ofiary w fikcyjny transfer wielkiej kwoty pieniędzy najczęściej z któregoś z krajów afrykańskich i wyłudzeniu od niej pieniędzy (tzw. oszustwo nigeryjskie) – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24055),

284) posła Wojciecha Szaramy w sprawie bardzo złej sytuacji finansowej powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych – do ministra finansów, ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz ministra zdrowia (24056),

285) posła Stanisława Rydzonia w sprawie funkcjonowania elektronicznego systemu poboru opłat – do ministra infrastruktury (24057),

286) posła Krzysztofa Jurgiela w sprawie zobowiązań Polski wobec Unii Europejskiej w zakresie ograniczenia składowania odpadów komunalnych ulegających biodegradacji – do ministra środowiska (24058),

287) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie nieprzestrzegania zasad gospodarowania odpadami – do ministra środowiska (24059),

288) posła Dariusza Seligi w sprawie określenia stanu funkcjonowania podmiotów i organów odpowiedzialnych za zapewnienie ochrony życia, zdrowia i mienia osób korzystających z usług kolei oraz stanu bezpieczeństwa i porządku występujących na obszarze kolejowym – do ministra infrastruktury (24060),

289) posła Jacka Żalka w sprawie nowelizacji ustawy Prawo lotnicze – do ministra infrastruktury (24061),

290) posła Jacka Żalka w sprawie wynagrodzenia zasadniczego lekarzy odbywających specjalizację w ramach rezydentury – do ministra zdrowia (24062),

291) posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie braku umowy pomiędzy Polską a Belgią o przekazywaniu rent i emerytur na konto w bankach polskich – do ministra pracy i polityki społecznej (24063),

292) posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie otwarcia Instytutu Polskiego w Tokio – do ministra finansów (24064),

293) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie zarządzenia NFZ dotyczącego przeniesienia części zabiegów medycznych ze szpitali do poradni – do ministra zdrowia (24065),

294) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie projektu rozporządzenia ministra edukacji narodowej dotyczącego egzaminów na tytuły czeladnicze i mistrzowskie w zawodzie oraz egzaminu sprawdzającego, przeprowadzanych przez komisje egzaminacyjne izb rzemieślniczych – do ministra edukacji narodowej (24066),

295) posła Jerzego Budnika w sprawie jednoznacznej wykładni przepisów ustawy Prawo spółdzielcze oraz ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w części dotyczącej składania przez członków spółdzielni na walnych zgromadzeniach projektów uchwał i poprawek – do ministra infrastruktury (24067),

296) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie nowego programu terapeutycznego dotyczącego leczenia WZW typu B – do ministra zdrowia (24068),

297) posła Łukasza Borowiaka w sprawie terminu realizacji oraz zabezpieczenia środków finansowych na remont nawierzchni drogi ekspresowej nr 5 pomiędzy Leszmem a Rydzyną – do ministra infrastruktury (24069),

298) posła Wojciecha Szaramy w sprawie konieczności zmiany sposobu eksploatacji złóż węgla kamiennego przez Oddział KWK Bobrek – Centrum

Ruch Bobrek w Bytomiu – do ministra gospodarki (24070),

299) posła Wojciecha Szaramy w sprawie przestrzegania zakazu sprzedaży wyrobów tytoniowych niepełnoletnim i walki z dostępem niepełnoletnich do papierosów pochodzących z przemytu – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24071),

300) posła Wojciecha Szaramy w sprawie zakończonego narodowego spisu ludności i mieszkań 2011 r. – do prezesa Rady Ministrów (24072),

301) posła Wojciecha Szaramy w sprawie różnic występujących pomiędzy przywilejami Służby Celnej a Straży Granicznej – do ministra finansów (24073),

302) posła Henryka Siedlaczka w sprawie zawieszenia finansowania badań do celów sanitarno-epidemiologicznych – do ministra zdrowia (24074),

303) posła Henryka Siedlaczka w sprawie remontu drogi krajowej nr 45 na odcinku w Raciborzu – do ministra infrastruktury (24075),

304) poseł Barbary Bartuś w sprawie uregulowania zakresu zarządzania wodami śródlądowymi – do ministra środowiska (24076),

305) posła Wiesława Suchowiejko w sprawie zasad przejścia osób pozostających w zaopatrzeniowym systemie emerytalnym na pracowniczy system emerytalny w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych – do ministra pracy i polityki społecznej (24077),

306) posła Łukasza Borowiaka w sprawie pogarszającej się sytuacji w handlu hurtowym i detalicznym – do ministra gospodarki (24078),

307) posła Łukasza Borowiaka w sprawie możliwości likwidacji laboratoriów w delegaturach Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Poznaniu – do ministra środowiska (24079),

308) posła Michała Jarosa w sprawie najmu lokali handlowych i gastronomicznych na wrocławskim Dworcu Głównym PKP – do ministra infrastruktury (24080),

309) posła Michała Jarosa w sprawie obowiązku ewidencjonowania obrotu przy pomocy kas fiskalnych przez komorników sądowych podczas pobierania opłat za czynności egzekucyjne – do ministra finansów (24081),

310) posła Michała Jarosa w sprawie stosowania ustawy o podatku od towarów i usług w zakresie pojęcia stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej – do ministra finansów (24082),

311) posła Michała Jarosa w sprawie zwolnienia osób prawnych z obowiązku płacenia podatku dochodowego od dywidendy – do ministra finansów (24083),

312) poseł Marii Zuby w sprawie dofinansowania realizacji II etapu projektu „Rozbudowa Muzeum Martyrologii Wsi Polskich” w Michniowie w gm. Suchedniów – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (24084),

313) posła Wiesława Jarczyka w sprawie wątpliwości związanych z ubieganiem się o staż przez osoby pobierające rentę rodzinną – do ministra pracy i polityki społecznej (24085),

314) posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie przełożenia terminu prywatyzacji Polskich Kolei Liniowych – do ministra infrastruktury (24086).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. żywieckiego (21319),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. zawierciańskiego (21320),

3) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. wodzisławskiego (21321),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. tarnogórskiego (21322),

5) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. rybnickiego (21323),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. raciborskiego (21324),

7) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na inter-

pelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. pszczyńskiego (21325),

8) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. myszkowskiego (21326),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. mikołowskiego (21327),

10) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. lublinieckiego (21328),

11) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. kłobuckiego (21329),

12) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. gliwickiego (21349),

13) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. częstochowskiego (21350),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powo-

dzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. cieszyńskiego (21351),

15) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. bieruńsko-lędzkiego (21352),

16) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. bielskiego (21353),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. będzińskiego (21354),

18) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. zamojskiego (21355),

19) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. włodawskiego (21356),

20) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. tomaszowskiego (21357),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. świdnickiego (21358),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego

– z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. ryckiego (21359),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. radzyńskiego (21360),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. puławskiego (21361),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. parczewskiego (21362),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. opolskiego (woj. lubelskie) (21363),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. łukowskiego (21364),

28) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. łęczyńskiego (21365),

29) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powo-

dzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. lubelskiego (21366),

30) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. lubartowskiego (21367),

31) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. kraśnickiego (21368),

32) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. krasnostawskiego (21369),

33) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. janowskiego (21370),

34) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. hrubieszowskiego (21371),

35) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. chełmskiego (21372),

36) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. biłgorajskiego (21373),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego

– z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. tarnobrzесьkiego (21421),

83) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. strzyżowskiego (21422),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. bieszczadzkiego (21423),

85) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. brzozowskiego (21424),

86) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. dębickiego (21425),

87) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Kazimierza Moskala i Zbigniewa Chmielowca w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. kolbuszowskiego (21435),

88) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Kazimierza Moskala i Zbigniewa Chmielowca w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. niżańskiego (21436),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Kazimierza Moskala i Zbigniewa Chmielowca w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządo-

wej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. stalowowolskiego (21437),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Kazimierza Moskala i Zbigniewa Chmielowca w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Tarnobrzeg (21438),

91) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Kazimierza Moskala i Zbigniewa Chmielowca w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. mieleckiego (21439),

92) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Malik oraz grupy posłów w sprawie działań Ministerstwa Zdrowia wobec problemów związanych z leczeniem obrzęku limfatycznego u kobiet po mastektomii (22063),

93) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22570),

94) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Gibały w sprawie nieuzasadnionej penalizacji reklamy usług weterynaryjnych (22666),

95) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego na interpelację posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. z zakresu działań podejmowanych przez agencję w związku z zabójstwem w biurze poselskim PiS w Łodzi (22903),

96) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kamińskiego w sprawie barier w leczeniu publicznym (22925),

97) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie możliwości przekształcenia prawa użytkowania wieczystego przez najemców mieszkań Skarbu Państwa (22931),

98) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Kempy w sprawie kontraktowania usług medycznych na 2011 r. w jednostkach służby zdrowia na terenie pow. oleśnickiego (22938),

99) zastępcy prokuratora apelacyjnego Jarosława Onyszczuka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Piotra Klimy w sprawie tragicznego wypadku w centrum handlowym Złote Tarasy w Warszawie (22970),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie utrudnionego dostępu do lekarzy specjalistów w woj. łódzkim (22984),

101) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie monetów z dowództwa Sił Powietrznych (23033),

102) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie możliwości zwolnienia powiatów z obowiązkowego ubezpieczania pojazdów, których właścicielami stały się na podstawie orzeczenia sądu (23044),

103) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Marka Zielińskiego w sprawie działalności PLL LOT (23049),

104) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Piotra Ołowskiego i Sławomira Rybickiego w sprawie finansowania „Programu żuławskiego – 2030” oraz „Projektu żuławskiego – 2015” (23052),

105) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Marka Opióły w sprawie informacji o problemach technicznych i organizacyjnych w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego im. Obrońców Warszawy (23056),

106) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie wprowadzenia zmian w art. 4 ust. 3 i 4 ustawy o rybactwie śródlądowym, dających dzierżawcom obwodów rybackich, będących stroną dotychczasowej umowy dzierżawy, prawo pierwszeństwa w zawarciu umowy dzierżawy na dalszy okres (23087),

107) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Aleksandra Chłopka w sprawie propozycji Ministerstwa Sprawiedliwości, aby orzekać wyroki dla stadionowych chuliganów w specjalnym pomieszczeniu znajdującym się na stadionie (23113),

108) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Katarzyny Matusik-Lipiec w sprawie sytuacji pracowników służby zagranicznej (23117),

109) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie sytuacji Państwowej Inspekcji Sanitarnej (23119),

110) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Beaty Mazurek w sprawie niekorzystnej dla budżetu państwa i pacjentów refundacji leków francuskiej firmy Servier Polska (23126),

111) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia mini-

stra – na interpelację posła Beaty Mazurek w sprawie programu terapeutycznego „Leczenie szpiczaka mnogiego lenalidomidem” (23127),

112) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy oraz grupy posłów w sprawie wpływu ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych na planowanie przestrzenne (23135),

113) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Barbary Marianowskiej w sprawie braku uwzględnienia bezpieczeństwa przeciwpowodziowego, energetycznego i transportowego mieszkańców Małopolski przez autorów „Strategii rozwoju transportu do 2020 r. (z perspektywą do 2030 r.)” na skutek zignorowania zadań dotyczących rozwoju dróg wodnych i żeglugi śródlądowej w Polsce (23139),

114) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie osłony kontrwywiadowczej polskiego personelu latającego w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego (23143),

115) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie decyzji o odtańczeniu meldunku dotyczącego ostrzelania przez polskich żołnierzy wioski Nangar Khel (23144),

116) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie informacji dotyczących katastrofy w Smoleńsku uzyskanych przez Wojskową Prokuraturę Okręgową (23148),

117) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie nielegalnego wynoszenia i udostępniania przez funkcjonariuszy Służby Wywiadu Wojskowego materiałów ściśle tajnych (23150),

118) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Moniki Wielichowskiej w sprawie przekazania 100% środków finansowych na usuwanie w pow. kłodzkim skutków powodzi z lat 1997–2010 (23153),

119) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie pomocy finansowej dla powozdian w kontekście umowy dożywocia, na przykładzie gm. Wilków (23178),

120) podsekretarz stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Moniki Smoleń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Jurgiewicza w sprawie podwyżek płac pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych (23181),

121) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na inter-

pelację poseł Katarzyny Matusik-Lipiec w sprawie nielegalnego pobierania opłat przez szpitale publiczne (23183),

122) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Bańkowskiej w sprawie zmniejszenia dotacji budżetowej na zasiłki stałe oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne (23184),

123) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Bańkowskiej w sprawie sytuacji stacji sanitarno-epidemiologicznych (23185),

124) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Marianowskiej w sprawie budowy łącznika drogi krajowej nr 4 i zjazdu z autostrady na odcinku Szarów – Brzesko (23186),

125) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie budowy stacji bazowych telefonii komórkowych w bliskim sąsiedztwie skupisk ludzkich (23188),

126) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie praktycznej nauki zawodu (23197),

127) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie wartości 1 punktu za świadczenia medyczne w 2012 r. (23204),

128) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie leczenia cukrzycy w Polsce (23207),

129) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Wolak w sprawie ponoszenia kosztów oświetlenia tzw. obwodnicy Oleśnicy (23214),

130) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Karola Karskiego w sprawie ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (23217),

131) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie braku odpowiednich działań polskiej dyplomacji wobec coraz częstszych antypolskich kampanii mających miejsce w niektórych krajach (23221),

132) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Janusza Dzięcioła w sprawie zasad korzystania z praw nabytych w przypadku ulgi podatkowej z tytułu wykształcenia uczniów (23227),

133) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie rosnącej inflacji (23230),

134) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie uproszczenia procesu adopcyjnego (23237),

135) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Józefa Rackiego w sprawie przepisów dotyczących rejestracji samochodów ciężarowych pick-up marki Nissan Navara sprowadzonych z państw unijnych (23242),

136) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rackiego w sprawie zasad finansowania Państwowej Inspekcji Sanitarnej (23243),

137) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sikory w sprawie konfliktu interesów dotyczącego planowanych przez ministra finansów działań podczas prezydencji Polski w UE i jednoczesnego prowadzenia przez niego kampanii wyborczej celem objęcia funkcji posła oraz pełnienia funkcji publicznej (23247),

138) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sikory w sprawie pozornych działań podejmowanych przez podległych ministrów związanych z redukcją zatrudnienia i jednoczesnym zatrudnianiem nowych pracowników (23248),

139) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie ograniczenia finansowania PFRON w zakresie rehabilitacji (23250),

140) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jana Widackiego w sprawie przeprosin dla oficerów WSI (23252),

141) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Skowrońskiej w sprawie refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego (23253),

142) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie funkcjonowania spółdzielni socjalnych (23256),

143) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Grzegorza Janika w sprawie organizacji Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 (23258),

144) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Ziętka w sprawie działań zmierzających do utworzenia ogólnopolskiego numeru 909 dla nocnej wyjazdowej pomocy lekarskiej (23263),

145) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie postępowania z dokumentami (23266),

146) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie waloryzacji kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń rodzinnych (23267),

147) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wyników raportu UOKiK pt. „Konsument na rynku energii elektrycznej” dotyczącego wysokich cen prądu (23268),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie dyskryminacji osób z chorobami psychicznymi w dostępie do leczenia uzdrowiskowego (23269),

149) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie podwyżki progów dochodowych i świadczeń rodzinnych (23271),

150) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie konieczności podjęcia działań poprawiających jakość leczenia cukrzycy (23272),

151) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie narodowego programu profilaktyki i leczenia chorób układu sercowo-naczyniowego (23274),

152) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie druzgocących wniosków raportu UNICEF „Wykluczone dzieci” dotyczących sytuacji materialnej polskich dzieci (23276),

153) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Lecha Kołakowskiego w sprawie budowy ścieżki rowerowej w pasie drogowym drogi krajowej nr 61 na odcinku Toczyłowo – Tama (23282),

154) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie raportu Europejskiej Komisji Środowiska i Komisji Europej-

skiej dotyczącego jakości wody w kąpieliskach na obszarze UE (23283),

155) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Mikołaja Dowgiewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie szans i priorytetów związanych z polskim przewodnictwem w Radzie UE (23284),

156) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Maksa Kraczkowskiego w sprawie finansowania misji TVP SA (23285),

157) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Maksa Kraczkowskiego w sprawie podwyżki stawki podatku akcyzowego na wyroby tytoniowe oraz projektu unijnej dyrektywy tytoniowej (23287),

158) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Maksa Kraczkowskiego w sprawie asymetrii w stosunkach polsko-niemieckich (23288),

159) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Maksa Kraczkowskiego w sprawie ustawy o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa (23290),

160) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Stachańczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie prac nad projektem ustawy o centralnej ewidencji kierowców i centralnej ewidencji pojazdów (23291),

161) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie prac nad tzw. odwróconym kredytem hipotecznym (23292),

162) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie niewykorzystywania sprzętu medycznego zakupionego przez szpitale ze środków z unijnych dotacji (23293),

163) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wykorzystywania środków z Funduszu Rezerwy Demograficznej (23294),

164) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych (23295),

165) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opióły

w sprawie informacji o okolicznościach śmierci żołnierza Służby Kontrwywiadu Wojskowego (23296),

166) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie informacji dotyczącej osłony kontrwywiadowczej i bezpieczeństwa żołnierzy Jednostki Wojskowej nr 2305 stacjonującej w Afganistanie (23302),

167) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie zmian do ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych (23306),

168) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Joanny Muchy w sprawie podjęcia działań systemowych na rzecz zwiększenia zatrudnienia psychologów w pełnym wymiarze czasu pracy w poradniach szpitalnych oraz jednostkach pozapsychiatrycznych (23307),

169) przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego Stanisława Kluzy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie badania rękami przez KNF na podstawie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe, ustawy o działalności ubezpieczeniowej, ustawy o funduszach inwestycyjnych, ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (23309),

170) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie znieczuleń przy porodzie (23310),

171) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawislaka w sprawie pilnej potrzeby zmiany przepisów ustawy z 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (23312),

172) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie gminnych ewidencji zabytków (23314),

173) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie wątpliwości dotyczących sposobu określania przez rady gmin wysokości opłaty za pobyt dziecka w żłobku oraz maksymalnej wysokości opłaty za wyżywienie (23315),

174) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie konieczności nowelizacji art. 215 ustawy o gospodarce nieruchomościami (23316),

175) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wróny – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka

w sprawie propozycji zmiany ustawy Kodeks karny wykonawczy (23317),

176) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów w sprawie możliwości przekształcania działalności gospodarczej w spółkę kapitałową w przypadku prowadzenia przez lekarza działalności gospodarczej, jeśli prowadzi on również indywidualną praktykę lekarską w ramach odrębnego zakładu (23318),

177) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie sytuacji pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej (23319),

178) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca w sprawie dalszej realizacji „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” (23320),

179) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Bętkowskiego w sprawie ograniczenia uprawnień organizacji ekologicznych, wynikających z ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (23324),

180) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie podpisania polsko-amerykańskiej umowy o współpracy sił powietrznych (23326),

181) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie prywatyzacji Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA (23327),

182) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie nominacji na stanowisko dowódcy Sił Powietrznych RP (23328),

183) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie porozumienia o współpracy w zakresie mediacji transgranicznych w sprawach rodzinnych (23329),

184) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wykonywania badań pojazdów przez państwowe stacje diagnostyczne (23330),

185) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie kolejek do zakładów opiekuńczo-leczniczych (23331),

186) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie podpisania się ambasadora RP na Słowacji

pod listem osób popierających zorganizowanie w Bratysławie parady homoseksualistów (23332),

187) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie cen leków refundowanych (23333),

188) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie kreowania wizerunku Polski w trakcie przewodnictwa w UE (23334),

189) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Bartosza Arłukowicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie obietnic ministra Bartosza Arłukowicza (23335),

190) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie łamania prawa w KWB SA Konin w Kleczewie (23340),

191) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie stanowiska rządu polskiego wobec problemu ruchów antyszczepionkowych w Polsce (23342),

192) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie zapobiegania rozprzestrzenianiu się enterokrwotocznych i enteropatogennych szczepów bakterii *Escherichia coli* (23343),

193) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Falfusa w sprawie ustawy o działalności leczniczej (23344),

194) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jacka Falfusa w sprawie rządowego programu polityki mieszkaniowej „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.” (23347),

195) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Falfusa w sprawie ulgowych przejazdów środkami transportu publicznego (23348),

196) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Falfusa w sprawie opóźnień we wdrażaniu działań osi Leader Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (23349),

197) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Adama Rogackiego w sprawie zwiększenia środków na aktywne formy zwalczania bezrobocia

w 2011 r. dla Powiatowego Urzędu Pracy w Kaliszu (23350),

198) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych (23353),

199) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie restrukturyzacji Ursusa sp. z o.o. (23354),

200) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie korekty rozkładu jazdy PKP (23355),

201) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie luki prawnej komplikującej działalność rad rodziców (23356),

202) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Daniela Chrapkiewicz w sprawie ograniczenia środków finansowych z Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji osób bezrobotnych w 2011 r. w pow. Nowy Dwór Gdański (23357),

203) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Beaty Małeckiej-Libery w sprawie dostępu do terapii biologicznej we wrzodziejącym zapaleniu jelita grubego (23358),

204) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bogdana Bojki w sprawie zmian w systemie monitoringu suszy rolniczej, który jest prowadzony na podstawie bieżącej oceny niedoboru wody w okresie wegetacyjnym, mierzonego klimatycznym bilansem wodnym (23359),

205) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie nowelizacji przepisów prawa w zakresie ochrony hodowli pszczoł (23360),

206) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie przekazania na rzecz gmin: Polska Cerekiew, Cisek, Reńska Wieś nieruchomości stanowiących grunty nieczynnej linii kolejowej nr 195 Kędzierzyn-Koźle – Baborów na odcinku 0,441 km do 16,100 km (23361),

207) ministra środowiska Andrzeja Kraszewskiego na interpelację posła Piotra Tomańskiego oraz grupy posłów w sprawie określenia w formie rozporządzenia technik prowadzenia obserwacji środowiskowych do uzyskania decyzji środowiskowych przez inwestorów realizujących projekty wiatrowe (23363),

208) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie finansowania badań sanepidu młodzieży szkół zawodowych (23364),

209) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie nadania ratownikom Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego statusu funkcjonariusza publicznego (23365),

210) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie realizacji wniosków pokontrolnych NIK (23366),

211) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Artura Ostrowskiego w sprawie zwiększenia praw osób eksmitowanych z lokali będących w dyspozycji Wojskowej Agencji Mieszkaniowej (23367),

212) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie problemów z uzyskaniem emerytury pomostowej przez osoby zatrudnione w szkodliwych warunkach (23368),

213) podsekretarz stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Moniki Smoleń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie elektronicznej bibliotek (23370),

214) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie regulacji prawnych dotyczących quadów (23372),

215) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zamknięcia przyszłolnego obserwatorium astronomicznego w Gniewkowie w woj. kujawsko-pomorskim (23373),

216) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie perturbacji zaistniałych podczas budowy odcinka autostrady A2 przez chińskiego kontrahenta Covec (23374),

217) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Sokołowskiego w sprawie obszarów prawnie chronionych utworzonych na gruntach rolnych i leśnych metropolii i miast wojewódzkich (23375),

218) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej

w sprawie noty dyplomatycznej dotyczącej wypowiedzi o. Tadeusza Rydzyka CSsR (23377),

219) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Pawła Grasia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie rankingu państw pod względem rozwoju demokracji (23379),

220) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie użytkowania bezumownego gruntów będących w dyspozycji Agencji Nieruchomości Rolnych (23381),

221) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie udrożnienia rzeki Warty dla żeglugi na odcinku Poznań – Pyzdry (23382),

222) podsekretarz stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Moniki Smoleń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie zamrożenia płac pracowników administracji i obsługi technicznej szkół artystycznych (23383),

223) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie konieczności podjęcia reform dotyczących dalszego finansowania leków immunosupresyjnych (23384),

224) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ewy Drozd w sprawie dofinansowania przebudowy skrzyżowania dróg krajowych nr 3 i nr 12 (23388),

225) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie ujęcia w planach inwestycyjnych GDDKiA na lata 2011–2014 budowy obwodnicy miasta Strzelce Opolskie w ciągu drogi krajowej nr 94 (23389),

226) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie wydania na mocy art. 16d ustawy o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych rozporządzenia Rady Ministrów określającego wymiary oraz sposób używania i strzeżenia urzędowych pieczęci, a także tryb zamawiania i sposób wyrobu urzędowych pieczęci oraz nadzór nad ich wyrobem, uwzględniającego w szczególności konieczność zapobieżenia utracie urzędowych pieczęci przez uprawnione podmioty (23390),

227) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie reaktywowania linii kolejowej nr 36 (23391),

228) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie opracowania i wprowadzenia w życie „Narodowego programu dla chorób rzadkich”, który zapewni chorym równy dostęp do terapii i rehabilitacji (23393),

229) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie nieuzasadnionego przerwania prac przy dokumentacji projektowej dla zadania „Przebudowa i modernizacja drogi krajowej nr 94 w miejscowości Olkusz” i przesunięcia tego zadania do realizacji dopiero po 2015 r. (23396),

230) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie zrównania dopłat bezpośrednich dla rolników z Polski i Europy Zachodniej (23397),

231) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie zwiększenia standardów dotyczących składów osobowych zespołów wyjazdowych ratownictwa medycznego w karetkach specjalistycznych i podstawowych (23398),

232) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie rozwiązania niektórych problemów polskich rolników w ramach polskiej prezydencji w UE (23400),

233) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Golby w sprawie racjonalizacji decyzji Podkarpackiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ w związku z niezrozumiałym kontraktowaniem usług w ratownictwie medycznym przez brak możliwości świadczenia tych usług przez działające w strukturach publicznych ZOZ-ów pogotowia ratunkowe na rzecz podmiotów niepublicznych (23401),

234) podsekretarz stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Moniki Smoleń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie utrudnionego dostępu do materiałów archiwum Polskiego Radia (23403),

235) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie bezpieczeństwa powierzania produkcji dowodów osobistych (23405),

236) sekretarza stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Marii Elżbiety Orłowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie wydania rozporządzenia regulującego tryb przeprowadzania przewodów doktorskich i habilitacyjnych oraz postępowania o nadanie tytułu profesora (23407),

237) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Alicji Dąbrowskiej w sprawie leczenia stwardnienia rozsianego u dzieci (23408),

238) sekretarz stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Marii Elżbiety Orłowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie trudnej sytuacji absolwentów szkół wyższych, szczególnie z regionu sądeckiego, na aktualnym rynku pracy (23409),

239) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie modernizacji drogi S7 na odcinku Lubień – Rabka oraz drogi krajowej nr 47 na odcinku Rabka – Nowy Targ (23410),

240) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie roli Sądeczyny w „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (23411),

241) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie remontu drogi krajowej nr 28 wraz z budową obwodnicy Limanowej (23413),

242) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie zmian w ubezpieczeniach zdrowotnych rolników indywidualnych, szczególnie powiatów: nowotarskiego, nowosądeckiego, gorlickiego i limanowskiego (23414),

243) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Błaszczaka w sprawie zagrożeń dla funkcjonowania ratownictwa medycznego (23416),

244) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Sztorca w sprawie wysokości środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. (23418),

245) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie zarządzania terenami nadrzecznymi w dużych miastach (23426),

246) podsekretarz stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Moniki Smoleń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Tyszkiewicza w sprawie sytuacji pracowników administracyjnych szkół artystycznych (23427),

247) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majaczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie zwiększenia środków na finansowanie świadczeń zdrowotnych (23428),

248) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie fiskalnych skutków wejścia w życie przepisów ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (23429),

249) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie uniwersytetów trzeciego wieku (23430),

250) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie konsekwencji świadczenia usług turystycznych bez zezwolenia (23431),

251) sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julii Pitery – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sikory w sprawie kosztów wdrożenia i funkcjonowania Centrum Przetwarzania Danych Ministerstwa Finansów (23433),

252) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzenny Drab w sprawie drastycznego zmniejszenia środków finansowych Funduszu Pracy na 2011 r. (23434),

253) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej oraz grupy posłów w sprawie konsekwencji zmian w zarządzie Wałbrzyskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej (23435),

254) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego na interpelację posła Marka Opióły w sprawie informacji o liczbie opinii biegłych psychiatrów w przedmiocie ustalenia, czy stan zdrowia psychicznego oskarżonych z oskarżenia prywatnego pozwala na udział w postępowaniu sądowym (23437),

255) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie uzasadnienia nominowania szefa Służby Wywiadu Wojskowego na stopień generała brygady (23438),

256) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie uzasadnienia nominowania szefa BOR na stopień generała brygady (23439),

257) podsekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Wojciecha Nowickiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie wizyty szefa KPRM w Moskwie w styczniu 2010 r. (23440),

258) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera na interpelację posła Marka Opió-

ły w sprawie nacisków szefa BOR na dowódcę Sił Powietrznych RP (23441),

259) szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Tomasza Arabskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie informacji o liczbie i kosztach lotów wynajmowanymi przez KPRM samolotami (23443),

260) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie informacji o liczbie i kosztach lotów wynajmowanymi samolotami, którymi podróżował minister obrony narodowej (23444),

261) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie zaniechania budowy obwodnic wokół miejscowości, przez które przebiega droga krajowa nr 48 (23446),

262) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jacka Najdera – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jana Szyszki oraz grupy posłów w sprawie noty dyplomatycznej przekazanej Stolicy Apostolskiej w dniu 25 czerwca 2011 r. przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, związanej z seminarium naukowym, które odbyło się w Parlamencie Europejskim w dniu 21 czerwca 2011 r. z inicjatywy polskich europarlamentarzystów z Grupy Europejskich Konserwatystów i Reformatorów (23447),

263) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Małgorzaty Kidawy-Błońskiej w sprawie zmian stawek podatku od towarów i usług dla środowisk artystycznych i agencji artystycznych w związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2011 r. zmian w art. 43 ust. 1 pkt 33 ustawy o podatku od towarów i usług (23449),

264) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Beaty Kempy w sprawie działań rządu RP w aspekcie niewykonania postanowienia sygnalizacyjnego sygn. akt S 2/06 do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2005 r. dotyczącego zgodności z Konstytucją RP ustawy o Policji i zarządzenia nr 6 komendanta głównego Policji z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie uzyskiwania, przetwarzania i wykorzystywania przez Policję informacji oraz sposobu zakładania i prowadzenia zbiorów tych informacji (23450),

265) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie naliczania podatku akcyzowego za sprowadzone do Polski samochody ciężarowe oraz naliczania opłaty produktywnej (23451),

266) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka

Opióły w sprawie uzasadnienia nominowania szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego na stopień generała brygady (23452),

267) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Adamczyka w sprawie intensyfikacji działań na rzecz finansowania inwestycji budowy drogi ekspresowej S7 na odcinku węzeł Rybitwy – węzeł Igołomska, stanowiącym fragment wschodniej obwodnicy Krakowa (23453),

268) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Adamczyka w sprawie wyłączenia z rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw zapisów dotyczących bibliotek publicznych (23454),

269) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Adamczyka w sprawie obrony przed likwidacją przystanku kolejowego Kraków Mydlniki – Wapiennik (23455),

270) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Adamczyka w sprawie sytuacji pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego (23456),

271) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marii Zuby w sprawie krytycznej sytuacji ekonomicznej i trudności organizacyjnych w Państwowej Inspekcji Sanitarnej (23457),

272) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Piotra Klima w sprawie wydania wyroku wraz z uzasadnieniem (23458),

273) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Ćwierza w sprawie zasad funkcjonowania Państwowej Inspekcji Sanitarnej na przykładzie Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Rzeszowie (23459),

274) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wróny – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Ćwierza w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej w Przeworsku (23460),

275) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Ćwierza w sprawie sytuacji Pogotowia Ratunkowego w Przeworsku (23462),

276) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Iwony Arent w sprawie nowelizacji ustawy Kodeks pracy (23464),

277) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Iwony Arent w sprawie stanowiska

Ministerstwa Finansów dotyczącego zerowej stawki akcyzy na alkohol etylowy w spryskiwaczach samochodowych (23465),

278) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Iwony Arent w sprawie bezrobocia w woj. warmińsko-mazurskim (23466),

279) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Iwony Arent w sprawie zwiększenia ochrony świadka w sprawach karnych (23467),

280) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie zaniedbań ze strony ministra edukacji narodowej i podległych mu służb w zakresie przygotowania, przeprowadzenia i oceniania egzaminu maturalnego w 2011 r. (23468),

281) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rackiego w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 15 na odcinku Zduny – Krotoszyn – Jarocin (23471),

282) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Leszka Cieślaka w sprawie realizacji inwestycji Biogazownia Łapy (23473),

283) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jana Warzechy i Kazimierza Smolińskiego w sprawie zmian w art. 168 § 1 ustawy Ordynacja podatkowa (23474),

284) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zmian w ustawie o rodzinnych ogrodach działkowych (23477),

285) sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Koteckiego Ludwika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zmian w systemie emerytalnym (23480),

286) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Kuchcińskiego w sprawie pogarszającej się sytuacji Państwowej Inspekcji Sanitarnej (23481),

287) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Wiesława Rygla w sprawie szeroko pojętej profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych (23482),

288) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie nowelizacji przepisów w zakresie procedury uzgodnień przy budowie przydomowych oczyszczalni ścieków (23483),

289) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie uwzględnienia w przyszłorocznym budżecie środków przeznaczonych na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi w szkolnictwie artystycznym stopnia podstawowego i średniego (23484),

290) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Macieja Kaliskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie odwołań od decyzji ZUS dotyczących ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych (23485),

291) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie planowanej sprzedaży spółki Exatel SA (23486),

292) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jacka Najdera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Poncyłjusza w sprawie możliwych nieprawidłowości dotyczących realizacji projektów pomocowych zgodnie z „Programem polskiej pomocy zagranicznej udzielanej za pośrednictwem MSZ” (23489),

293) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie podawania nazwisk podejrzanych w środkach masowego przekazu (23490),

294) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie elektronicznego systemu poboru opłat drogowych viaTOLL (23492),

295) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie nielegalnego handlu organami (23493),

296) sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie rosnącego zadłużenia Polaków (23494),

297) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jacka Najdera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wizerunku Polski w Europie (23495),

298) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie liczby lekarzy w izbie przyjęć (23496),

299) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie trzeźwości nastolatków (23498),

300) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie budowy dróg na Euro 2012 (23499),

301) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie opłat za przejazd autostradą A2 (23500),

302) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie przestarzałych tramwajów w większych miastach (23502),

303) ministra środowiska Andrzeja Kraszewskiego na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie programu Natura 2000 (23503),

304) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie programu leczenia osób z astmą alergiczną (23505),

305) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie rehabilitacji wcześniaków (23506),

306) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie starego budownictwa (23507),

307) sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wprowadzenia waluty euro w Polsce (23508),

308) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wysokiego odsetka uczniów, którzy nie zdali matury w tym roku (23509),

309) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie opłaty paliwowej (23510),

310) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jacka Najdera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie polskich placówek dyplomatycznych oraz sytuacji Polaków na Białorusi (23511),

311) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (23512),

312) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie art. 64 ustawy o pomocy społecznej (23513),

313) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie błędów dotyczących kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: ratownictwo medyczne w pow. gostyńskim (23516),

314) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia mi-

nistra – na interpelację posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie podjęcia konkretnych działań przez MEN w celu podniesienia poziomu oraz zreformowania nauczania matematyki w polskich szkołach (23518),

315) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie naliczania podatku akcyzowego przy sprzedaży paliwa stałego, tj. oleju opałowego, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej (23519),

316) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jacka Najdera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie niemieckiej propozycji dotyczącej zniesienia obowiązku wizowego pomiędzy UE a jej wschodnimi sąsiadami (23520),

317) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jacka Najdera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie stanowiska polskiej dyplomacji w kwestii nowo powstałego państwa Republiki Południowego Sudanu (23521),

318) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację poseł Marii Nowak w sprawie planowanego wprowadzenia od nowego roku akademickiego elektronicznego rejestru szkolnictwa wyższego POL-on (23523),

319) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie możliwości wyłączenia z opłat odcinka autostrady A1 będącego obwodnicą Torunia (23526),

320) podsekretarz stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Moniki Smoleń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Dunina w sprawie zmian w ustawie o opłatach abonentowych (23527),

321) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie funkcjonowania spółek wodnych (23528),

322) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Piotra Klimy w sprawie inwestycji drogowych w Grajewie i Sokółce (23529),

323) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Stanisława Szweda w sprawie prawa do zasiłku dla bezrobotnych osób, które pobierały świadczenie pielęgnacyjne (23531),

324) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Szweda w sprawie wykupu tzw. resztówek, pozostałych części nieruchomości nienadających się do prawidłowego użytkowania po wyłączeniu pod autostrady i drogi publiczne (23532),

325) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Szweda w sprawie zabezpieczenia interesów osób wywłaszczonych (23533),

326) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Stanisława Szweda w sprawie ustawy o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (23534),

327) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie likwidacji 2. Bazy Materiałowo-Technicznej w Kutnie i likwidacji miejsc pracy (23535),

328) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie konieczności doprecyzowania przepisów ustawy o działalności leczniczej w zakresie osobowości prawnej ZOZ (23536),

329) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie programu terapeutycznego, który uwzględniałby stosowanie leków biologicznych w najcięższych przypadkach astmy (23537),

330) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie krytycznej opinii pracodawców ochrony zdrowia o projekcie rozporządzenia dotyczącego limitów przyjęć na studia medyczne (23538),

331) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie zmiany listy wskazań do badania za pomocą pozytywnej tomografii emisyjnej (23540),

332) sekretarz stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Marii Elżbiety Orłowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie rozwiązań przyjętych w rozporządzeniu dotyczącym studiów nielekarskich (23541),

333) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie groźby zwrotu dofinansowania na zakup karettek w związku z wynikami konkursów na ratownictwo medyczne (23542),

334) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie braku procedur postępowania dla kuratorów przy czynnościach odebrania dziecka (23545),

335) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie dostępu dzieci do sanatoriów i uzdrowisk (23548),

336) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie niedostatecznej opieki zdrowotnej w przedszkolach i szkołach (23551),

337) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Macieja Kaliskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Klepacza w sprawie monopolistycznych praktyk przedstawicieli koncernów paliwowych (23553),

338) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie wyników tegorocznych matur (23554),

339) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie nagród wypłacanych dyrektorom wojewódzkich oddziałów NFZ (23563),

340) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zapowiedzianej kontroli tegorocznych zadań maturalnych (23564),

341) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wyników raportu „Students On Line” (23565),

342) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Terleckiego w sprawie skutków wypowiedzenia umowy najmu lokalu w trybie art. 11 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (23567),

343) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Terleckiego w sprawie projektowanych zmian w ustawie o systemie oświaty dotyczących szkolnictwa specjalnego (23571),

344) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Terleckiego w sprawie zapewnienia uczniom z orzeczeniem o kształceniu specjalnym bezpłatnego dowozu do placówek zapewniających edukację specjalną (23572),

345) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Szczuki – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie działań podejmowanych na szkodę interesów ekonomicznych państwa związanych ze sprzedażą przez Skarb Państwa akcji spółek PZU SA oraz banku PKO BP SA (23574),

346) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie działań podejmowanych przez wojskowe i cywilne organy

państwa w związku z procederem reaktywacji przez osoby fizyczne i prywatne podmioty prawne, na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych, przedwojennych polskich przedsiębiorstw o profilu zbrojeniowo-obronnym (23575),

347) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Węgrzyna w sprawie wsparcia finansowego dla osób niewidomych w utrzymaniu ich psów przewodników (23576),

348) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie obowiązku szkolnego od wieku 6 lat (23584),

349) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji przyjętego programu budowy dróg krajowych (23586),

350) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie projektu ustawy o prowadzeniu działalności kulturalnej (23588),

351) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie pisma generała Janickiego do dowódcy Sił Powietrznych RP (23589),

352) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie sprzedaży spółki Exatel (23591),

353) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie problemów kierownictwa Sił Zbrojnych z identyfikacją najważniejszych osób w armii (23595),

354) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Stachańczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie projektu ustawy o Centralnej Ewidencji Kierowców i Centralnej Ewidencji Pojazdów (23598),

355) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie interpretacji podatkowych uchylonych przez sądy, które nadal są dostępne w BIP (23599),

356) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie przetargu na nowe radiowozy (23600),

357) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Jerzego Wenderlicha w sprawie przyszłości Państwowego Instytutu Wydawniczego (23601),

358) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie

kosztów funkcjonowania Ministerstwa Edukacji Narodowej (23619),

359) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego (23623),

360) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jacka Najdera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Spraw Zagranicznych (23631),

361) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Skarbu Państwa (23634),

362) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Bętkowskiego w sprawie weryfikacji obszarów Natura 2000 pod kątem zagrożenia powodziowego oraz finansowania wydatków z budżetu państwa na prace na terenach, gdzie ustanowiony jest obszar naturowy (23636),

363) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Polaka w sprawie dofinansowania przez samorządy inwestycji ekologicznych (23638),

364) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Lecha Kołakowskiego w sprawie budowy obwodnicy Grajewa oraz przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 61 z ulicami Szkolną, Kolejową, Konopską i linią kolejową (23639),

365) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzenny Drab w sprawie trudności w wykorzystaniu przyznanej ulgi w podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu wyszkolenia pracownika (23640),

366) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Sławomira Woracha i Roberta Telusa w sprawie zmian w elektronicznym postępowaniu upominawczym (23648),

367) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Sławomira Woracha i Roberta Telusa w sprawie wysokości stawek opłat za czynności adwokata i radcy prawnego w postępowaniu z zakresu prawa pracy (23649),

368) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie zasad odbywania praktyk studenckich (23651),

369) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w spra-

wie wątpliwości dotyczących prawidłowego opodatkowania usług budowlanych podatkiem VAT (23652),

370) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie rozporządzenia ministra gospodarki i pracy z dnia 25 października 2005 r. w sprawie trybu organizowania prac społecznie użytecznych (23653),

371) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do ograniczenia uprawnień organizacji ekologicznych, wynikających z ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (23663),

372) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie negatywnych skutków wprowadzenia elektronicznego systemu opłat dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym w regionie konińskim (23666),

373) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego oraz grupy posłów w sprawie szkód wyrządzanych przez bobry i dziki (23669),

374) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Nowak w sprawie włączenia Wojskowych Zakładów Mechanicznych z Siemianowic Śląskich do Grupy Bumar (23670),

375) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Jana Kulasa w sprawie finansowania nauki polskiej w latach 2002–2010 i w dalszej przyszłości (23672),

376) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Paluch w sprawie wyłączenia obwodnicy Krakowa i drogi krajowej nr 94 z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (23674),

377) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych (23677),

378) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie interpretacji art. 223 ustawy o finansach publicznych oraz ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty (23679),

379) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie dysonansu między przepisami zawartymi w ustawie Karta Nauczyciela a ustawą o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (23682),

380) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Rygla w sprawie szeroko pojętej reformy edukacji w Polsce (23684),

381) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Anny Paluch i Marii Zuby w sprawie niewystarczających środków przeznaczonych na wynagrodzenia pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, przewidzianych w pracach nad projektem budżetu państwa na 2012 r. (23685),

382) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Mikołaja Dowgielewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie prezydencji Polski w Unii Europejskiej (23689),

383) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie poprawy bezpieczeństwa w pow. kłodzkim i usprawnienia pracy Policji (23692),

384) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Stachańczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie zmian w punktacji wniosków o dotacje z „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” w celu zwiększenia szans projektów ukierunkowanych na usuwanie szkód powstających w wyniku degradacji dróg w lokalnej infrastrukturze drogowej spowodowanej wywozem kruszyw (23693),

385) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bogdana Bojki w sprawie wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego (23694),

386) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Marka Krzakały i Ryszarda Zawadzkiego w sprawie wynagrodzeń dla pracowników administracji szkół artystycznych (23697),

387) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie możliwej niekonstytucyjności przepisów poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (23707),

388) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia mini-

stra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie opodatkowania elektrowni wiatrowych podatkiem od nieruchomości (23709),

389) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie ustawy o finansach publicznych (23710),

390) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie funkcjonowania organizacji pozarządowych w kontekście ustawy o grach hazardowych (23711),

391) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie budowy przyszłolnych centrów popularyzacji nauki (23713),

392) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie możliwości wyłączenia przyczep kempingowych z systemu elektronicznego poboru opłat dla pojazdów ciężarowych (23718),

393) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie edukacji dzieci z mniejszości romskiej (23719),

394) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jacka Najdera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie możliwości udzielenia pomocy polskim rodzicom w wypadku odebrania dziecka przez zagraniczne służby socjalne (23723),

395) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Dolaty oraz grupy posłów w sprawie programu wsparcia upraw roślin motylkowych (23724),

396) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie obniżenia wieku szkolnego i posyłania sześciolatków do szkół (23728),

397) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie zasad finansowania kosztów zatrudnienia nauczycieli wychowania przedszkolnego w projektach realizowanych ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego (23733),

398) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie działań Ministerstwa Edukacji Narodowej w odniesieniu do bardzo złych wyników tegorocznych egzaminów maturalnych (23734),

399) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia mini-

stra – na interpelację poseł Ewy Wolak w sprawie proponowanej zmiany zapisu art. 10 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody (23736),

400) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Wolak w sprawie uchwały przyjętej przez Radę Powiatu Oleśnickiego dotyczącej kontraktowania usług medycznych (23738),

401) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Materny w sprawie mylnej interpretacji przepisów podatkowych branży hydrologicznej i hydrotechnicznej (23749),

402) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Aleksandra Chłopka w sprawie likwidacji placówek szkolnych na terenie całego kraju (23751),

403) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Aleksandra Chłopka w sprawie zmiany przepisów dotyczących karania rzeczoznawców ds. zabezpieczeń przeciwpożarowych (23753),

404) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Aleksandra Chłopka w sprawie sprawdzenia zgodności ustawy o Państwowej Straży Pożarnej z normami unijnymi (23754),

405) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Matuszewskiego w sprawie złej sytuacji w polskich przedszkolach (23755),

406) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Matuszewskiego w sprawie nieterminowych wypłat odszkodowań wywłaszczonym właścicielom nieruchomości (23756),

407) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Henryka Jacka Jezierskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dawida Jackiewicza w sprawie wydania przez Ministerstwo Środowiska sześcioletniej koncesji dla Śląsko-Krakowskiej Kompanii Górnictwa Metali sp. z o.o. rywalizującej z polską spółką Skarbu Państwa KGHM Polska Miedź SA (23757),

408) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie świadczeń pieniężnych dla małoletnich ofiar wojny 1939–1945 jako zadośćuczynienia za krzywdy wyrządzone dzieciom przez sprawcę II wojny światowej (23761),

409) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Falfusa w sprawie dodatków do wynagrodzenia dla pracowników medycznych pogotowia ratunkowego (23762),

410) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Falfusa w sprawie podwyżek wynagrodzeń dla administracji i obsługi szkół artystycznych (23763),

411) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie rekompensaty za przejęte przez Skarb Państwa nieruchomości (23765),

412) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Małgorzaty Kidawy-Błońskiej w sprawie działań podjętych przez spółkę PKP wobec Muzeum Kolejnictwa w Warszawie w latach 2009–2011 (23768),

413) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Wolak w sprawie prywatyzacji Polbus-PKS sp. z o.o. we Wrocławiu (23769),

414) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Smolińskiego w sprawie problemu nieuprawnionej ingerencji w procedury legislacyjne (23772),

415) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie obowiązku podłączeń do sieci kanalizacyjnej (23775),

416) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Janczyka w sprawie rozwiązania problemów dotyczących zmniejszenia liczby zatrudnianych osób niepełnosprawnych (23776),

417) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Żalka w sprawie objęcia obowiązkiem przedszkolnym 5-latków oraz szkolnym 6-latków od września 2012 r. oraz obowiązków gminy w tym zakresie (23777),

418) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Sławiak w sprawie wprowadzenia zmian w systemie monitoringu suszy rolniczej (23779),

419) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Stanisława Szweda w sprawie prawa osób samozatrudnionych oraz zatrudnionych na czas określony i na zastępstwo do urlopu wychowawczego (23813),

420) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie wsparcia odbudowy Gminnego Zespołu Szkół w Kazimierzu Dolnym (23814),

421) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie opodatkowania środków pieniężnych przekazy-

wanych z tytułu wykonywania ustawowego obowiązku alimentacyjnego (23817),

422) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie prawidłowości ustalania wyników egzaminów maturalnych w 2011 r. (23820),

423) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie dokumentów potwierdzających ubezpieczenie zdrowotne (23821),

424) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie wysokości opłat za aplikację do zawodu rzecznika patentowego (23822),

425) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Wójcika w sprawie obciążenia gmin kosztami oświetlenia dróg krajowych (23830),

426) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie gromadzenia wrażliwych danych o polskich uczniach (23837),

427) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wyników kontroli NIK dotyczącej prawidłowości utrzymania i użytkowania obiektów budowlanych (23845),

428) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Lecha Kołakowskiego w sprawie likwidacji 18 etatów w Komendzie Powiatowej Policji w Sokółce (23857),

429) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Rygla w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach oświatowych (23861),

430) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie obwodnicy Koluszek (23876),

431) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie zmiany sposobu szacowania szkód rolnych w 2011 r. (23892),

432) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Zielińskiego w sprawie poboru opłat na odcinku drogi krajowej nr 92 (23898),

433) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Babinetza

w sprawie braku pozytywnej decyzji co do inwestycji: Budowa drogi ekspresowej S19, w tym na odcinku Rzeszów (Świlcza) – Barwinek (23929),

434) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Gawędy w sprawie interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie możliwości zwolnienia z opodatkowania dofinansowania wypłaconego przez gminę ze środków pożyczonych z WFOŚiGW, przeznaczonego na zakup urządzeń ekologicznych (23941),

435) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 9 Radom – Opatów do parametrów drogi ekspresowej (23946),

436) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka w sprawie dostępu dzieci z niepełnosprawnością do szkół i placówek oświatowych (23960),

437) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka w sprawie niedostosowania treści, metod i organizacji nauczania dla dzieci ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi (23961),

438) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka w sprawie ograniczonego dostępu do edukacji przedszkolnej (23962),

439) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu przedszkoli publicznych, na przykładzie Biskupca w woj. warmińsko-mazurskim (23965),

440) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krząkały w sprawie zwrotu opłat za usługi świadczone przez przedszkola, dla których organem prowadzącym jest gmina (23974),

441) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Sławomira Preissa i Marka Wojtkowskiego w sprawie szkolnictwa specjalnego (23979),

442) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Agnieszki Kozłowskiej-Rajewicz oraz grupy posłów w sprawie potrzeby zapobiegania społecznemu i edukacyjnemu wykluczeniu dzieci romskich poprzez tworzenie podręczników dla uczniów i nauczycieli (23996),

443) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Magdaleny Gąsior-Marek w sprawie placówek wychowania przedszkolnego (23998),

444) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzenny Drab w sprawie budowy trasy ekspresowej S5 (24003),

445) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Babinetza w sprawie wprowadzenia opłat elektronicznych za przejazd drogami dla osób podróżujących samochodami osobowymi z przyczepami kempingowymi i samochodami kempingowymi (24018),

446) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie wysokich opłat ponoszonych przez firmy transportowe za przejazd autostradą lub drogą ekspresową (24030).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące interpelacje:

1) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie Narodowych Sił Rezerwowych – od ministra obrony narodowej (23478) – 7 dni,

2) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie praw emerytalnych dla żołnierzy – od ministra obrony narodowej (23514) – 6 dni,

3) posła Marka Opióły w sprawie przygotowania żołnierzy i funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego do pełnienia działań kontrwywiadowczych w PKW Afganistan – od prezesa Rady Ministrów (23556) – 6 dni.

ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

1) posła Tadeusza Arkita w sprawie źródeł dofinansowania budowy sal gimnastycznych w małych szkołach – do ministra edukacji narodowej (10375),

2) posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie GMO – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10376),

3) posła Dawida Jackiewicza w sprawie stanu właścicielskiego wrocławskich dworców kolejowych w ramach Grupy Polskie Koleje Państwowe SA – do ministra infrastruktury (10377),

4) posła Marka Rząsy w sprawie nieprawidłowego działania elektronicznego systemu poboru opłat za przejazd płatnymi odcinkami polskich dróg – do ministra infrastruktury (10378),

5) posła Jana Burego s. Józefa w sprawie budowy chodnika w miejscowości Siedliska Sławęcińskie w ciągu drogi krajowej nr 28 relacji Zator – Medyka – do ministra infrastruktury (10379),

6) posła Jana Burego s. Józefa w sprawie zamiaru likwidacji Prokuratury Rejonowej w Kolbuszowej – do ministra sprawiedliwości (10380),

7) posła Jana Burego s. Józefa w sprawie podwyżek płac pracownikom administracji i obsługi szkół artystycznych, dla których organem prowadzącym jest minister kultury i dziedzictwa narodowego – do ministra finansów (10381),

8) posła Marka Kwitka w sprawie zasad wyceny i udzielania bonifikaty przy sprzedaży obiektów wpisanych do ewidencji i rejestru zabytków – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (10382),

9) posła Kazimierza Michała Ujazdowskiego w sprawie podania terminu, w jakim zostaną wydane rozporządzenia wykonawcze do ustawy o szkolnictwie wyższym w sprawie zasad przyznawania stypendiów i warunków studiowania bez wnoszenia opłat – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (10383),

10) posła Roberta Kropiwnickiego w sprawie opłat za obowiązkowe zajęcia wychowania fizycznego prowadzone na basenie – do ministra edukacji narodowej (10384),

11) posła Adama Wykręta w sprawie stworzenia systemu koordynującego rozwój infrastruktury szpitalnej – do ministra zdrowia (10385),

12) posła Stanisława Szweda w sprawie ograniczenia środków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu – do ministra finansów (10386),

13) posła Stanisława Szweda w sprawie dalszych losów Ośrodka Narciarskiego Piłsko w Korbielowie należącego do Gliwickiej Agencji Turystycznej – do ministra skarbu państwa (10387),

14) posła Stanisława Szweda w sprawie odpowiedzi na postulaty NSZZ „Solidarność” zgłoszone 30 czerwca 2011 r. – do prezesa Rady Ministrów (10388),

15) posła Stanisława Szweda w sprawie ograniczenia środków na aktywne formy zwalczania bezrobocia – do ministra pracy i polityki społecznej (10389),

16) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie Prokuratury Rejonowej w Mogilnie – do ministra sprawiedliwości (10390),

17) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie utworzenia Prokuratury Rejonowej w Żninie – do ministra sprawiedliwości (10391),

18) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie podjętych działań dotyczących zmiany statusu ochronnego bobra europejskiego w celu ochrony urządzeń wodno-melioracyjnych, w szczególności wałów przeciwpowodziowych – do ministra środowiska (10392),

19) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie opodatkowania podatkiem od towarów i usług darmowego przekazywania żywności na cele dobroczynne – do ministra finansów (10393),

20) posła Jerzego Budnika w sprawie wniosku gminy miasta Władysławowa o nieodpłatne zbycie na jej rzecz Przedsiębiorstwa Połowów i Usług Rybac-

kich Szkuner sp. z o.o. z siedzibą we Władysławowie – do ministra skarbu państwa (10394),

21) posła Tadeusza Arkita w sprawie zwiększonego obciążenia drogi krajowej nr 79 na odcinku Trzebinia – Kraków oraz drogi wojewódzkiej nr 791 na odcinku Trzebinia – Olkusz – do ministra infrastruktury (10395),

22) posła Łukasza Borowiaka w sprawie niemonitorowania przez gminy stanu technicznego zarządzanych budynków – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10396),

23) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie odszkodowania dla polskich marynarzy poszkodowanych w wyniku niecelowego ataku wojskowego – do ministra spraw zagranicznych (10397),

24) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie budowy przyłączy wodociągowych i kanalizacji sanitarnej na terenie miasta Białegostoku – do prezesa Rady Ministrów (10398),

25) posła Ludwika Dorna w sprawie nowych silników dla śmigłowców Mi-24 służących w Polskim Kontyngencie Wojskowym w Afganistanie – do ministra obrony narodowej (10399),

26) posła Ludwika Dorna w sprawie informacji NIK o braku należytej staranności przy zawieraniu umowy i aneksów do kontraktu na dostawę wyposażenia dla Nadbrzeżnego Dywizjonu Rakietowego – do ministra obrony narodowej (10400),

27) posła Ludwika Dorna w sprawie informacji NIK o braku należytej staranności przy zakupie przez MON bezpilotowych samolotów rozpoznawczych – do ministra obrony narodowej (10401),

28) posła Ludwika Dorna w sprawie wątpliwości związanych z osobą szefa Programu Operacyjnego LIFT – do ministra obrony narodowej (10402),

29) posła Ludwika Dorna w sprawie wpływu off-setu na gospodarkę i rynek pracy – do ministra gospodarki (10403),

30) posła Kazimierza Moskala w sprawie zamiaru likwidacji Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie – do ministra sprawiedliwości (10404),

31) posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie aktualnej sytuacji w rolnictwie – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10405),

32) posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie oznakowania produktów tradycyjnych i produktów wysoko przetworzonych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10406),

33) posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie Krajowego Programu Restrukturyzacji na rzecz dywersyfikacji produkcji cukru – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10407),

34) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie problemów w funkcjonowaniu Komendy Miejskiej Policji w Lesznie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10408),

35) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie postępowań dotyczących odliczania podatku VAT i zaliczania go do kwoty przychodów – do ministra finansów (10409),

36) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie postępowań przygotowawczych w sprawie obrotu paliwami – do ministra sprawiedliwości (10410),

37) posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie nowelizacji ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10411),

38) posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie utworzenia Prokuratury Rejonowej w Żninie – do ministra sprawiedliwości (10412),

39) posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej w Mogilnie – do ministra sprawiedliwości (10413),

40) poseł Krystyny Grabickiej w sprawie przebiegu kolei dużych prędkości na terenie gm. Błaszki w pow. sieradzkim – do ministra infrastruktury (10414),

41) posła Piotra Babinetza w sprawie przywrócenia wszystkich podstawowych funkcji dworcem PKP w Krośnie, Jaśle, Sanoku i Zagórzcu służącym podróżnym – do ministra infrastruktury (10415),

42) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych – do ministra finansów (10416),

43) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie remontu drogi krajowej nr 63 – do ministra infrastruktury (10417),

44) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej w Kolnie – do ministra sprawiedliwości (10418),

45) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie praw autorskich do projektu boiska „Orlik” – do ministra sportu i turystyki (10419),

46) posła Czesława Hoca w sprawie nieskutecznej polityki społecznej w Polsce w odniesieniu do ubogich rodzin, a w konsekwencji braku skuteczności w zapobieganiu i przeciwdziałaniu ich wykluczeniu społecznemu, na przykładzie rodziny z Kołobrzegu – do prezesa Rady Ministrów (10420),

47) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie rosnących cen podręczników szkolnych – do ministra edukacji narodowej (10421),

48) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie kierunków prywatyzacji Przedsiębiorstwa Rolnego Rusko sp. z o.o. w Jaraczewie – do ministra skarbu państwa (10422),

49) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie Maltańskiej Służby Medycznej – do ministra zdrowia (10423),

50) posła Bolesława Grzegorza Piechy w sprawie procedur i zasad funkcjonowania Zespołu Koordynacyjnego ds. Chorób Ultrazadkowych powołanego przy prezesie Narodowego Funduszu Zdrowia – do ministra zdrowia (10424),

51) poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie utworzenia Prokuratury Rejonowej w Żninie – do ministra sprawiedliwości (10425),

52) posła Janusza Dzięcioła w sprawie opłat za aplikację adwokacką i radcowską – do ministra sprawiedliwości (10426),

53) posła Janusza Dzieciola w sprawie budowy trasy ekspresowej S5 – do ministra infrastruktury (10427),

54) posła Piotra Cybulskiego w sprawie zasad zakwalifikowania importowanych pojazdów do przedmiotów kolekcjonerskich i zastosowania preferencyjnej stawki celnej w wysokości 0% oraz preferencyjnej stawki podatku od towarów i usług w wysokości 7% – do ministra finansów (10428),

55) posła Piotra Polaka w sprawie zmiany terminu płatności świadczenia z KRUS od września 2011 r. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10429),

56) posła Piotra Polaka w sprawie wysokości subwencji oświatowej przypadającej na jednego ucznia szkoły podstawowej – do ministra edukacji narodowej (10430),

57) posła Jana Kulasa w sprawie realizacji tzw. ustawy żłobkowej – do ministra pracy i polityki społecznej (10431),

58) posła Jana Kulasa w sprawie podwyżek wynagrodzeń dla nauczycieli w latach 2002–2011 – do ministra edukacji narodowej (10432),

59) posła Jana Kulasa w sprawie dożywiania dzieci i młodzieży – do ministra pracy i polityki społecznej (10433),

60) posła Jana Kulasa w sprawie realizacji ulg rodzinnych – do ministra finansów (10434),

61) posła Jana Kulasa w sprawie stanu, procedur i organizacji egzaminów na prawo jazdy – do ministra infrastruktury (10435),

62) posła Jacka Brzezinki w sprawie stanu zaawansowania prac nad przygotowaniem dokumentacji projektowej połączenia kolejowego Międzynarodowego Portu Lotniczego Katowice w Pyrzowicach z miastami aglomeracji górnośląskiej – do ministra infrastruktury (10436),

63) poseł Iwony Arent w sprawie funduszu alimentacyjnego oraz dłużników alimentacyjnych – do ministra pracy i polityki społecznej (10437),

64) poseł Magdaleny Kochan w sprawie pytań formułowanych przez pracowników urzędów skarbowych – do ministra finansów (10438),

65) posła Macieja Orzechowskiego w sprawie przeznaczenia linii kolejowej nr 281 Chojnice – Oleśnica – do ministra infrastruktury (10439),

66) posła Macieja Orzechowskiego w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej w Ostrzeszowie w woj. wielkopolskim – do ministra sprawiedliwości (10440),

67) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie wykorzystania podczas Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 urządzenia do wykrywania broni masowego rażenia Lidar – do prezesa Rady Ministrów (10441),

68) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie możliwości wprowadzenia procedur opiniowania i kontrolowania przez służby państwowe sprzedaży dużych ilości nawozów sztucznych i innych

chemikaliów potrzebnych do produkcji ładunków wybuchowych – do prezesa Rady Ministrów (10442),

69) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie rozpoznania przez Agencję Wywiadu grupy Rycerski Zakon i Trybunał Karny Templariuszy, do której przynależał sprawca zamachów w Norwegii – do prezesa Rady Ministrów (10443),

70) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie wywłaszczenia nieruchomości w Brodnicy – do ministra infrastruktury (10444),

71) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie zwiększenia funduszu wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych – do ministra finansów (10445),

72) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie możliwości prawnych wyeliminowania immisji sąsiedzkich wywołanych odorem wydobywającym się z ferm lisów i nerek – do ministra środowiska (10446),

73) posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie terminu budowy trasy ekspresowej S5 – do ministra infrastruktury (10447),

74) posła Ireneusza Rasia w sprawie wniosku Polskiej Izby Gospodarczej Ekorozwój dotyczącego działalności firmy Loxa sp. z o.o. – do ministra środowiska (10448),

75) posła Wojciecha Saługi w sprawie specjalistycznej pomocy dla żołnierzy wracających z zagranicznych misji – do ministra obrony narodowej (10449),

76) posła Wojciecha Saługi w sprawie opłat pobieranych przez szpitale za znieczulenie przy porodzie – do ministra zdrowia (10450),

77) posła Wojciecha Saługi w sprawie likwidacji gabinetów dentystycznych i lekarskich w szkołach – do ministra zdrowia (10451),

78) posła Wojciecha Saługi w sprawie honorowych dawców krwi – do ministra zdrowia (10452),

79) posła Wojciecha Saługi w sprawie poszukiwania pracowników tylko w jednym urzędzie pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (10453),

80) posła Jana Kochanowskiego w sprawie przepisów ustawy o publicznym transporcie zbiorowym – do ministra finansów (10454),

81) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie odbudowy klasztoru oo. Dominikanów w Lublinie – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (10455),

82) posła Marka Rząsy w sprawie zamiaru likwidacji Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie – do ministra sprawiedliwości (10456),

83) posła Tadeusza Sławackiego w sprawie zamknięcia Muzeum Byłego Hitlerowskiego Obozu Zagłady w Sobiborze i wyjaśnienia rzekomych powodów braku współpracy Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego ze starostą włodawskim w kwestii utrzymania tego obiektu – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (10457),

84) posła Wojciecha Szaramy w sprawie drastycznie wysokiego wskaźnika amputacji kończyn dolnych w woj. śląskim – do ministra zdrowia (10458),

85) posła Eugeniusza Czykwina w sprawie pozyskania surowca drzewnego w Puszczy Białowieskiej – do ministra środowiska (10459),

86) posła Łukasza Borowiaka w sprawie zmniejszenia dofinansowania na realizację modernizacji dróg w ramach tzw. schetynówek – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10460),

87) posła Ireneusza Rasia w sprawie projektu zmian dyrektywy 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. dotyczącej wyrobów tytoniowych oraz skutków społeczno-ekonomicznych tych zmian na terenie Małopolski – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10461),

88) posła Ireneusza Rasia w sprawie rozbudowy i modernizacji drogi krajowej nr 94 w Olkuszu – do ministra infrastruktury (10462),

89) posła Ireneusza Rasia w sprawie łącznicy kolejowej Kraków-Zabłocie – Kraków-Krzemionki w ramach rozbudowy szybkiej kolei aglomeracyjnej – do ministra infrastruktury (10463),

90) poseł Marzeny Doroty Wróbel w sprawie usuwania skutków klęski żywiołowej, jaka dotknęła pow. przysuski – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10464),

91) posła Wojciecha Szaramy w sprawie odmowy udzielenia dofinansowania dla Śląskiego Centrum Wolności i Solidarności oraz obchodów 30. rocznicy pacyfikacji Kopalni Węgla Kamiennego Wujek – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (10465),

92) posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie sytuacji materialnej funkcjonariuszy Służby Celnej – do ministra finansów (10466),

93) posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie powołania instytutu polskiego w Tokio – do ministra spraw zagranicznych (10467),

94) posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie rozpoczęcia negocjacji dotyczących przystąpienia Polski do Europejskiego Obserwatorium Południowego – do prezesa Rady Ministrów (10468),

95) posła Witolda Gintowt-Dziewałtowskiego w sprawie zasadności postanowienia dyrektora Izby Celnej w Olsztynie z dnia 12 lipca 2011 r. nr 370000-IACW-9116-55/11 o wstrzymaniu z urzędu wykonania decyzji naczelnika Urzędu Celnego w Elblągu z dnia 13 czerwca 2011 r. nr 372000-UAGR-9110-3/11/MM/X określającej wysokość zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym dla ENERGA Kogeneracja sp. z o.o. w Elblągu – do ministra finansów (10469),

96) poseł Marzeny Doroty Wróbel w sprawie budowy w Radomiu centrum przetwarzania danych Ministerstwa Finansów – do ministra finansów (10470),

97) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie finansowania badań podstawowych – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (10471),

98) posła Wiesława Janczyka w sprawie podjęcia działań i udzielenia pomocy finansowej ze środków Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji lub innych źródeł miejscowościom w gm. Korzenna

w pow. nowosądeckim na usunięcie skutków obfitych opadów deszczu – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10472),

99) posła Wiesława Janczyka w sprawie zagrożenia likwidacją ośrodka rehabilitacyjnego dla niepełnosprawnych dzieci w Tymbarku w pow. limanowskim w woj. małopolskim – do ministra zdrowia (10473),

100) posła Michała Szczerby w sprawie budowy II linii metra warszawskiego na odcinku centralnym i kolejnych – do ministra rozwoju regionalnego (10474),

101) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie bezpieczeństwa rozliczeń transakcji na rynku new connect – do ministra finansów (10475),

102) posła Łukasza Borowiaka w sprawie ustawy dekomunizującej polską przestrzeń publiczną – do ministra sprawiedliwości (10476),

103) posła Łukasza Borowiaka w sprawie zmiany ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach – do ministra środowiska (10477),

104) posła Wiesława Janczyka w sprawie możliwości dofinansowania remontu dachu i wymiany pokrycia bazyliki Matki Boskiej Bolesnej w Limanowej w woj. małopolskim – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (10478),

105) posła Adama Szejnfelda w sprawie refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników w ramach przygotowania do zawodu – do ministra pracy i polityki społecznej oraz ministra gospodarki (10479).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wiśniowa (9090),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Niebylec (9091),

3) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Frysztak (9092),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie

dzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Dynów (9109),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Chmielnik (9110),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tyczyn (9111),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Sokołów Małopolski (9112),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Głogów Małopolski (9113),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Boguchwała (9114),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Błażowa (9115),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dynów (9116),

28) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzie-

laniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wielopole Skrzyńskie (9117),

29) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Ostrów (9118),

30) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Iwierzycze (9119),

31) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Sędziszów Małopolski (9120),

32) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Ropczyce (9121),

33) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tryńcza (9122),

34) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Przeworsk (9123),

35) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jawornik Polski (9124),

36) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysoko-

laniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jeżowe (9141),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jarocin (9142),

54) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Harasiuki (9143),

55) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Ulanów (9144),

56) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Rudnik nad Saniem (9145),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nisko (9146),

58) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Żółnia (9147),

59) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Rakszawa (9148),

60) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzie-

laniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Markowa (9149),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czarna (9150),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Biało-brzezi (9151),

63) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Łańcut (9152),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Łańcut (9153),

65) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wielkie Oczy (9154),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Stary Dzików (9155),

67) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Lubaczów (9156),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysoko-

ści, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Horyniec-Zdrój (9157),

69) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Oleszyce (9158),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Narol (9159),

71) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Lubaczów (9160),

72) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Cieszanów (9161),

73) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Leżajsk (9162),

74) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kurylówka (9163),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Grodzisko Dolne (9164),

76) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego

– z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nowa Sarzyna (9165),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Leżajsk (9166),

78) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Solina (9167),

79) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Olszanica (9168),

80) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Cisna (9169),

81) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Baligród (9170),

82) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Lesko (9171),

83) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wojaszówka (9172),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapy-

tanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Miejsce Piastowe (9173),

85) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krościenka Wyżne (9174),

86) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Korczyna (9175),

87) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jaśliska (9176),

88) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Chorkówka (9177),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Rymanów (9178),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jedlicze (9179),

91) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Iwonicz-Zdrój (9180),

92) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dukla (9181),

93) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tarnowiec (9182),

94) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Skolyszyn (9183),

95) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Osiek Jasielski (9184),

96) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nowy Zmigród (9185),

97) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kremna (9186),

98) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Radymno (9187),

99) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości

w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dębowiec (9188),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Brzyska (9189),

101) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kołaczyce (9190),

102) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jasło (9191),

103) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wiązownica (9192),

104) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Roźwienica (9193),

105) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Rokietnica (9194),

106) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Radymno (9195),

107) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów

– na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Pruchnik (9196),

108) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Pawłosiów (9197),

109) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Laszki (9198),

110) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Chłopice (9199),

111) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Żyraków (9200),

112) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jodłowa (9201),

113) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czarna w pow. bieszczadzkim (9202),

114) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czarna w pow. dębickim (9203),

115) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapy-

tanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Pilzno (9204),

116) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Ustrzyki Dolne (9205),

117) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Lutowiska (9206),

118) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Domaradz (9207),

119) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Brzozów (9208),

120) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Brzostek (9209),

121) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nozdrzec (9210),

122) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jasienica Rosielna (9211),

123) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapy-

tanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Haczów (9212),

124) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dydnia (9213),

125) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. miejskiej Dębica (9214),

126) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. miejskiej Radymno (9215),

127) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. miejskiej Jarosław (9216),

128) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Dębica (9217),

129) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Jarosław (9218),

130) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Jasło (9219),

131) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Raniżów (9220),

132) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Niwiska (9221),

133) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Majdan Królewski (9222),

134) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dzikowiec (9223),

135) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Cmolasy (9224),

136) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kolbuszowa (9225),

137) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wadowice Górne (9226),

138) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza

Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tuszów Narodowy (9227),

139) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Padew Narodowa (9228),

140) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Mielec (9229),

141) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Gawłuszowice (9230),

142) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czermin (9231),

143) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Borowa (9232),

144) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Radomyśl Wielki (9233),

145) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Przecław (9234),

146) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Mielec (9235),

147) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Zaleszany (9236),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Zaklików (9237),

149) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Radomyśl nad Sanem (9238),

150) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Pysznica (9239),

151) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Bojanów (9240),

152) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Stalowa Wola (9241),

153) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza

Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Grębów (9242),

154) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Gorzyce (9243),

155) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nowa Dęba (9244),

156) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Baranów Sandomierski (9245),

157) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z organizacjami pozarządowymi (9806),

158) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Stawiarskiego oraz grupy posłów w sprawie godnego upamiętnienia przez władze polskie obywateli II RP zamordowanych przez sowieckie NKWD w latach 1939–1941 (9888),

159) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichońskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie działalności Centralnego Ośrodka Szkolenia ABW (9902),

160) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichońskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie doboru kadr osobowych w ABW (9909),

161) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichońskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie studiów podyplomowych z zakresu bezpieczeństwa wewnętrznego na Uniwersytecie Warszawskim (9910),

162) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. z zakresu aktywności skrajnych organizacji ekstremistycznych w Polsce (9912),

163) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. z zakresu efektywności działania Rządowego Zespołu Reagowania na Incydenty Komputerowe cert.gov.pl (9915),

164) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zmian w ustawie Prawo wodne (9951),

165) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie Biura Radio-kontrywiadu Służby Kontrywiadu Wojskowego (10053),

166) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie aktywności wywiadu białoruskiego wobec przedstawicielstw dyplomatycznych i konsularnych na Białorusi (10054),

167) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie działalności Departamentu Kontrywiadu (10064),

168) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie podejmowanych przez ABW działań zabezpieczających projekt budowy w Polsce pierwszej elektrowni atomowej (10066),

169) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie uruchomienia łączności rządowej (10069),

170) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wróny – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Roszaka w sprawie zastosowania środka zapobiegawczego wobec niektórych grup zawodowych (10071),

171) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie przekroczonej przez trójmiejskie placówki medyczne limitów na opiekę specjalistyczną nad pacjentem (10082),

172) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Anny Paluch oraz grupy

posłów w sprawie działalności Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, a w szczególności niedotrzymywania określonych ustawą Kodeks postępowania administracyjnego terminów na udzielenie odpowiedzi na wnioski kierowane przez organy samorządu terytorialnego (10084),

173) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Matuszewskiego w sprawie budowy drogi ekspresowej S14 (10085),

174) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jerzego Materny w sprawie doprecyzowania przepisów Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (10088),

175) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie polskich samolotów pasażerskich typu ATR spółki Eurot, należącej do PLL LOT SA i Skarbu Państwa (10090),

176) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie osób oszukanych przez deweloperów budowlanych na przykładzie mieszkanki Gdyni (10093),

177) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie liczby osób, które złożyły wnioski o odejście z armii do dnia 31 maja 2011 r. (10094),

178) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Polaka w sprawie remontu prawego wału rzeki Wisły we wsi Lipowa w gm. Spytkowice, pow. wadowicki, woj. małopolskie (10095),

179) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Adamczyka w sprawie sytuacji pracowników Wojewódzkiej Stacji Sanitarно-Epidemiologicznej w Krakowie (10096),

180) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Adamczyka w sprawie zaawansowania prac budowlanych na stadionie narodowym w Warszawie (10098),

181) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych (10101),

182) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie kontraktowania usług medycznych na 2011 r. w jednostkach opieki zdrowotnej na terenie pow. oleśnickiego (10108),

183) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Teresy Wargockiej w sprawie niskich wynagrodzeń pracowników państwowych stacji sanitarно-epidemiologicznych (10112),

184) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Gołębińskiego w sprawie utrzymania odpowiedniego poziomu środków finansowych z Funduszu Pracy przeznaczonych na dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia pracowników młodocianych (10116),

185) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majaczyk – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Pałysa w sprawie środków na usuwanie skutków klęsk żywiołowych przynależnych Polsce z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej (10120),

186) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Mazurek w sprawie polityki kadrowej w Sądzie Okręgowym w Lublinie (10129),

187) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Artura Górskiego w sprawie niejasności prawnych przy przekazywaniu umowy najmu lokali mieszkalnych właścicielom odzyskanych nieruchomości (10134),

188) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dawida Jackiewicza w sprawie kancelarii prawnej obsługującej PLL LOT SA (10137),

189) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Eugeniusza Czykwina w sprawie przekazania przez rząd do Sejmu projektu ustawy o ratyfikacji umowy o stabilizacji i stowarzyszeniu z Serbią (10141),

190) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Wojciecha Wilka w sprawie kontynuacji programu „Moje boisko – Orlik 2012”, ze szczególnym uwzględnieniem terenu Lubelszczyzny (10143),

191) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Czesława Hoca w sprawie nieprawidłowości w dzierżawie nieruchomości wraz z gruntami, będących pozostałością po PGR, oraz beztroskich działań i zaniechania państwowej instytucji w kwestii dbałości AWRSP o publiczny majątek, na przykładzie braku reakcji na ofertę kupna i w konsekwencji doprowadzenia do ruiny budynku po dawnym PGR Mierzyn (10153),

192) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie przygotowań rządu do obchodów 20. rocznicy przystąpienia Polski do Rady Europy (10156),

193) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Sellina w spra-

wie decyzji, jaką podjął Sąd Rejonowy w Gdyni III Wydział Rodzinny i Nieletnich (10160),

194) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Waśki w sprawie wyjaśnienia zapisów polskiego prawa dotyczących prokuratorskiego zakazu sprawowania funkcji burmistrza (10161),

195) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Łukasza Borowiaka w sprawie remontu aktualnej nawierzchni drogi krajowej nr 5 na odcinku Rydzyna – Leszno (10163),

196) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Johna Abrahama Godsona w sprawie świątecznej opieki zdrowotnej w mieście Brzeziny (10165),

197) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Rygla w sprawie możliwości odstąpienia od wymogu efektywności zatrudnienia w wysokości 70% po zakończeniu prac publicznych (10172),

198) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majaczyk – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dariusza Kaczanowskiego w sprawie zgodności budżetu jednostki samorządu terytorialnego z wieloletnią prognozą finansową jednostki (10175),

199) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie udzielania informacji spółkom wodnym o zmianach w danych ewidencyjnych gruntów (10178),

200) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych w Nadleśnictwie Gołdap (10181),

201) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych w Nadleśnictwie Hajnówka (10182),

202) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych w Nadleśnictwie Knyszyn (10183),

203) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych w Nadleśnictwie Krynki (10184),

204) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych w Nadleśnictwie Łomża (10185),

229) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych w Nadleśnictwie Głęboki Bród (10210),

230) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów wprowadzania rejestracji działalności gospodarczej przez Internet (10211),

231) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Warzechy w sprawie przejścia dla pieszych na drodze krajowej nr 4 w miejscowości Dębica (10212),

232) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie modernizacji bazy lotniczej w Powidzu (10215),

233) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie remontu wiaduktu ul. Trasa Zjazdu Gnieźnieńskiego na odcinku estakady wschodniej i zachodniej w Gnieźnie (10216),

234) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 15 na odcinku Września – Gniezno (10217),

235) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie przekazania linii kolejowych relacji Łapy – Ostrołęka – Łomża (10220),

236) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Lucjana Karasiewicza w sprawie bezpieczeństwa na DK nr 11 w kierunku Poznania przebiegającej przez miejscowość Sieraków Śląski (10222),

237) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Michała Wojtkiewicza i Marka Polaka w sprawie skrócenia okresu ochronnego na dziki w pow. tarnowskim (10223),

238) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Polaka w sprawie budowy Beskidzkiej Drogi Integracyjnej i nowych rozwiązań komunikacyjnych dla Andrychowa w pow. wadowickim (10224),

239) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie nowelizacji ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (10227),

240) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kulasa w sprawie

wizyty prezydenta USA Baracka Obamy w Polsce (10228),

241) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Jana Kulasa w sprawie statusu i możliwości dofinansowania ludowych zespołów sportowych (10231),

242) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kulasa w sprawie jednolitej wykładni przepisów podatkowych VAT na roboty wykonywane na falochronach morskich, jako istotnego elementu utrzymania akwenów portowych i torów podejściowych (10232),

243) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Arkita w sprawie ochrony prawnej przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi osób poszkodowanych przez deweloperów, na przykładzie mieszkańców budynków przy ul. Wierzbowej w Krakowie (10233),

244) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Dziedziczaka w sprawie udziału firm z udziałem Skarbu Państwa w sponsorowaniu antypolskich programów telewizyjnych na Litwie (10234),

245) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Zbigniewa Kozaka i Andrzeja Jaworskiego w sprawie funkcjonowania Biura Zagrożeń Globalnych Służby Wywiadu Wojskowego (10238),

246) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie uruchomienia z rezerwy ogólnej budżetu państwa środków na usuwanie skutków klęski żywiołowej spowodowanej ulewnymi deszczami padającymi od dnia 30 czerwca 2011 r. na terenie pow. bielskiego i cieszyńskiego oraz pomocy dla poszkodowanych osób prywatnych i instytucji (10239),

247) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie dramatycznej sytuacji w gm. Lipowa koło Żywca powstałej w wyniku katastrofalnej nawałnicy mającej miejsce w dniu 30 czerwca 2011 r. (10240),

248) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Łukasza Borowiaka w sprawie możliwości pozyskania funduszy na kształcenie lotnicze, a w szczególności na pokrycie kosztów uzyskania licencji pilota szybowcowego i samolotowego, dla studentów Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Lesznie w ramach specjalizacji aeroturystyka (10241),

249) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Michała Stuligrosza w sprawie

przekształcenia 111 Szpitala Wojskowego z Przychodnią SPZOZ w Poznaniu (10242),

250) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie składowania odpadów (10251),

251) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie akcji ochroniarzy firmy Zubrzycki w Zielonej Górze (10252),

252) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Sławomira Zawisłaka w sprawie sytuacji Cukrowni Woźuczyn (10253),

253) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego w sprawie incydentu związanego z usunięciem historycznych flag Białorusi z meczu mistrzostw Europy w koszykówce kobiet w Bydgoszczy (10255),

254) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Rząsy w sprawie form pomocy poszkodowanym w przypadku braku możliwości ściągnięcia należności od dłużnika ze względu na jego niewypłacalność (10256),

255) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie ograniczenia dostępu chorym na stwardnienie rozsiane do leczenia interferonem oraz wykorzystywania środków przeznaczonych na ten cel przez Śląski Oddział Wojewódzki NFZ (10257),

256) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy w sprawie wywłaszczenia nieruchomości w 1978 r. (10258),

257) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kochanowskiego w sprawie subwencji wyrównawczych dla gmin położonych na obszarach Natury 2000 (10260),

258) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Artura Górskiego w sprawie działalności zarządu komisarycznego Przedsiębiorstwa Budowlano-Usługowego Holdbud (10261),

259) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Suskiego w sprawie wynagrodzeń pracowników powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych (10262),

260) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Karola Karskiego w sprawie działań nadzorczych wojewody mazowieckiego odnoszących się do niezgodnych z prawem uchwał Rady m.st. Warszawy dokonujących podwyżek opłat za uczęszczanie dzieci do żłobków (10263),

261) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Katarzyny Matusik-Lipiec i Jacka Krupy w sprawie finansowania odcinka trasy S7 Rybitwy – Igołomska (10264),

262) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Hanny Trojanowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Iwony Arent w sprawie budowy elektrowni atomowej w Polsce (10265),

263) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Katarzyny Matusik-Lipiec i Jacka Krupy w sprawie kontynuacji budowy obwodnicy Skawiny w ciągu drogi krajowej nr 44 (10266),

264) sekretarza stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki Ryszarda Stachurskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Wykręta w sprawie dodatkowych obowiązków nałożonych na banki i firmy ubezpieczeniowe obsługujące biura podróży (10268),

265) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Henryka Jacka Jezierskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Wykręta w sprawie ryzyka utraty przez Polskę części uprawnień do emisji dwutlenku węgla (10269),

266) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Macieja Orzechowskiego w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej w Krotoszynie w woj. wielkopolskim (10270),

267) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Warzechy w sprawie planowanej likwidacji prokuratur rejonowych na terenie woj. podkarpackiego (10271),

268) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Gołębińskiego w sprawie wypędzeń ludności polskiej w czasie II wojny światowej (10272),

269) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zmian w ustawie Karta Nauczyciela (10275),

270) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Artura Górskiego w sprawie funkcjonowania walnego zgromadzenia w spółdzielniach mieszkaniowych (10276),

271) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Kuchcińskiego w sprawie utrzymania w Wojewódzkim Szpitalu im. św. Ojca Pio w Przemyślu stanowiska dyspozytora medycznego pogotowia ratunkowego (10277),

272) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Kuchcińskiego

w sprawie sposobu naliczania subwencji oświatowej dla gmin wiejskich (10278),

273) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Roberta Tyszkiewicza w sprawie trybu podjęcia decyzji o powołaniu nowego zastępcy dyrektora w Telewizji Bielsat (10279),

274) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie wyników raportu zawierającego analizę wydatków na leczenie raka płuc, opublikowanego przez NFZ, z uwzględnieniem woj. śląskiego (10280),

275) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ireneusza Rasia w sprawie ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (10281),

276) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Anny Wypych-Namiołko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Wziątka w sprawie likwidacji nieczynnych linii kolejowych nr 410 Grzmiąca – Kostrzyń na odcinku Połczyn-Zdrój – Grzmiąca oraz linii 421 Połczyn-Zdrój – Smardzko (10282),

277) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Widackiego w sprawie liczby sędziów orzekających w XIII Wydziale Ubezpieczeń Społecznych Sądu Okręgowego w Warszawie oraz liczby odwołań wniesionych przez byłych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa PRL od decyzji Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA (10283),

278) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Iwony Guzowskiej w sprawie problemu mieszkańca Gdańska, związanego z wykupem lokalu mieszkalnego wraz z piwnicą (10285),

279) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Rygla w sprawie realizacji łącznika drogi krajowej nr 4 (E40) z autostradą A4 (10286),

280) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Arkita w sprawie możliwości przejęcia nieruchomości kompleksu wojskowego nr 5609 w Libiążu przez Policję lub Straż Graniczną (10287),

281) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Ołowskiego w sprawie uwzględnienia w podstawie programowej przedmiotu wiedza o społeczeństwie zagadnień z zakresu mediacji (10288),

282) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Johna Abrahama Godsona w sprawie braku środków w Miejskim Zespole ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Łodzi (10291),

283) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Macieja Orzechowskiego i Witolda Sitarza w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 15 na odcinkach: Koźmin Wielkopolski – Krotoszyn – Zduny – Cieszków (10292),

284) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Michała Stuligrosza w sprawie możliwości przeprowadzenia szkoleń z zakresu znajomości i przestrzegania prawa o ochronie przyrody (10293),

285) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Michała Stuligrosza w sprawie wyłączenia z systemu opłat elektronicznych viaTOLL swarzędzkiego odcinka drogi krajowej nr 92 (10294),

286) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Michała Stuligrosza w sprawie kierunku prywatyzacji Przedsiębiorstwa Rolnego Rusko sp. z o.o. (10296),

287) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Widackiego w sprawie liczby aplikantów sądowych i prokuratorskich przyjętych w latach 2000–2010 z rozbiem na poszczególne lata (10297),

288) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Artura Dunina w sprawie podziału kwoty nadwyżki środków NFZ (10298),

289) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Artura Dunina w sprawie przekazania przez Krajową Spółkę Cukrową budynku OSP w Leśmierzu wraz z wyposażeniem na rzecz gm. Ozorków (10299),

290) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Szweda w sprawie prawa do ulgi prorodzinnej dla podatników prowadzących rodzinne domy dziecka (10300),

291) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie planowanej likwidacji Prokuratury Rejonowej w Opocznie (10301),

292) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie zakładanej likwidacji Optex SA w Opocznie (10302),

293) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Janiny Okrągły w sprawie modernizacji przeciwpowodziowej zbiornika retencyjnego Nysa (10303),

294) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra

– na zapytanie poseł Marii Nowak w sprawie wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach, sygn. akt IX Pa 404/07 (10304),

295) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Szczuki – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie szacunkowego wykonania budżetu państwa za okres styczeń – maj 2011 r. (10306),

296) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie realizacji inwestycji pn. Biogazownia Łapy (10308),

297) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jacka Najdera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie ratyfikacji umowy o małym ruchu granicznym pomiędzy Polską a Białorusią (10309),

298) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie budowy obwodnicy Grajewa oraz przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 61 z ulicami Szkolną, Kolejową, Konopską i linią kolejową (10310),

299) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie likwidacji 18 etatów w Komendzie Powiatowej Policji w Sokółce (10311),

300) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie budowy ścieżki rowerowej w pasie drogowym drogi krajowej nr 61 na odcinku Toczyłowo – Tama (10313),

301) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jacka Najdera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie sytuacji Polaków na Litwie (10314),

302) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zakupu drewna opałowego przez mieszkańców gm. Białowieża (10315),

303) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bienkowskiej na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie wykorzystania środków unijnych z Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” (10318),

304) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Izabeli Leszczyny w sprawie kosztów zabezpieczenia manifestacji NSZZ „Solidarność”, która odbyła się 30 czerwca 2011 r. w Warszawie (10319),

305) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Roszaka w sprawie budowy obwodnicy Inowrocławia (10321),

306) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upo-

ważnienia ministra – na zapytanie posła Romualda Ajchlera w sprawie zwiększenia środków na Program Rozwoju Obszarów Wiejskich dla woj. wielkopolskiego (10322),

307) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Rygla w sprawie sytuacji Wytwórni Filtrów PLZ – Sędziszów w Sędziszowie Małopolskim (10327),

308) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie przywrócenia historycznej i powszechnie używanej nazwy osady Żelazne w gm. Gostynin (10329),

309) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dariusza Kaczanowskiego w sprawie wprowadzenia systemu opłat viaTOLL (10331),

310) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kulasa w sprawie napływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych do Polski w latach 2005–2010 i prognozy na najbliższą przyszłość (10332),

311) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Zawislaka w sprawie planów zmniejszenia rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej dla placówek edukacyjnych z terenu Lubelszczyzny (10335),

312) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie poseł Izabeli Kloc w sprawie długu alimentacyjnego (10336),

313) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Krupy w sprawie budowy zbiornika przeciwpowodziowego Racibórz (10340),

314) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Rząsy w sprawie likwidacji stanowiska dyspozytora medycznego w Przemyśle (10350),

315) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Cieślińskiego w sprawie opłat elektronicznych za korzystanie z dróg publicznych przez samochody osobowe wraz z przyczepami kempingowymi powyżej 3500 kg DMC, a także kampery powyżej 3500 kg DMC (10351),

316) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Matuszewskiego w sprawie wprowadzenia opłat dla samochodów osobowych za korzystanie z autostrady A2 na odcinku Emilia – Stryków (10364),

317) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sylwestra Pawłowskie-

go w sprawie opóźnień w budowie drogi ekspresowej S14 (10365),

318) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Lipińskiego w sprawie planów dalszej prywatyzacji KGHM Polska Miedź SA oraz działań reprezentantów Skarbu Państwa podczas ostatniego walnego zgromadzenia, które doprowadziły do niepowołania przedstawicieli pracowników do rady nadzorczej tej spółki (10367),

319) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie premii przyznawanej członkom Zarządu Narodowego Centrum Sportu (10369),

320) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie badań technicznych pojazdów specjalnych (10370),

321) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie odpłatności za leczenie rolników (10371),

322) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie realizacji programu Leader (10372),

323) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Jancyka w sprawie środków finansowych na budowę mostu na Popradzie (woj. małopolskie) w regionie przejścia granicznego z Piwnicznej-Zdroju do słowackiego Mniszka (10373),

324) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie przekazywania przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad w Warszawie obowiązku finansowania oświetlenia dróg krajowych gminom, w tym gm. miejskiej Puławy (10374),

325) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Arkita w sprawie źródeł dofinansowania budowy sal gimnastycznych w małych szkołach (10375),

326) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Rząsy w sprawie nieprawidłowego działania elektronicznego systemu poboru opłat za przejazd płatnymi odcinkami polskich dróg (10378),

327) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Burego s. Józefa w sprawie budowy chodnika w miejscowości Siedlińska Sławęcińskie w ciągu drogi krajowej nr 28 relacji Zator – Medyka (10379),

328) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia mini-

stra – na zapytanie posła Jana Burego s. Józefa w sprawie podwyżek płac pracownikom administracji i obsługi szkół artystycznych, dla których organem prowadzącym jest minister kultury i dziedzictwa narodowego (10381),

329) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Wykręta w sprawie stworzenia systemu koordynującego rozwój infrastruktury szpitalnej (10385),

330) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie Krajowego Programu Restrukturyzacji na rzecz dywersyfikacji produkcji cukru (10407),

331) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (10416),

332) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Janusza Dziecioła w sprawie budowy trasy ekspresowej S5 (10427),

333) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie terminu budowy trasy ekspresowej S5 (10447).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące zapytania:

1) posła Tadeusza Arkita w sprawie działalności świetlic terapeutycznych prowadzonych przez Fundację im. Brata Alberta – od ministra pracy i polityki społecznej (10102) – 27 dni,

2) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie legalności zwołania nadzwyczajnego zjazdu komorników celem odwołania prezesa Krajowej Rady Komorniczej, zasadności działań samorządu komorników w związku z przekazaniem do spółki prawa handlowego Currenda uprawnień samorządu komorników oraz prawidłowości sprawowanego nadzoru przez ministra sprawiedliwości – od ministra sprawiedliwości (10148) – 26 dni,

3) posła Jana Dziedziczaka w sprawie niepokojących informacji o pomysłach likwidacji Prokuratury Rejonowej w Ostrzeszowie – od ministra sprawiedliwości (10235) – 19 dni,

4) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie ograniczenia roli Żandarmerii Wojskowej w Siłach Zbrojnych RP – od ministra obrony narodowej (10274) – 7 dni,

5) posła Michała Stuligrosza w sprawie rozdzielenia funkcji ministra sprawiedliwości od prokuratora generalnego – od prezesa Rady Ministrów (10295) – 6 dni.

Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Interpelacja
(nr 22109)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie zmiany ustawy Kodeks cywilny, w szczególności rozszerzenia zakresu przedmiotowego art. 49 § 1 K.c. – ponowna

W związku z odpowiedzią Pana Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 maja 2011 r. na moją interpelację z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie propozycji nowelizacji art. 49 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.) zamieszczonej w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy Kodeks cywilny (druk sejmowy nr 3595) uprzejmie przedstawiam niniejsze stanowisko.

Wskazany powyżej rządowy projekt ustawy proponuje znaczne rozszerzenie zakresu przedmiotowego art. 49 § 1 K.c. poprzez dodanie urządzeń transportu linowego, przez które bez wątplenia rozumie się m.in. komercyjne koleje linowe lub wyciągi.

Propozycja wprowadzenia do treści art. 49 § 1 K.c. urządzeń transportu linowego wciąż wzbudza na obszarze Podhala powszechny i zrozumiały sprzeciw.

Natomiast sama odpowiedź na moją interpelację dodatkowo wzbudziła wśród społeczności lokalnej niepokój i poczucie bagatelizowania przez organy państwa ich obaw o ograniczenie prawa własności na rzecz inwestycji komercyjnych, a nie pożytku publicznego.

Oczywiste jest, że projekt zmiany art. 49 § 1 K.c. nie reguluje wprost ani kwestii korzystania z gruntów dla celów sportowo-turystycznych, ani nie pozbawia właścicieli nieruchomości przysługującej im ochronny prawa własności przez dochodzenie roszczenia i rozciągnięte na nich liny nośne kolejki, przebiegające nad gruntem, są skonstruowane tak jak słupy i linie energetyczne.

O ile dotychczasowa treść art. 49 § 1 K.c. koresponduje z regulacją służebności przesyłu, o tyle trudno o tym twierdzić np. w przypadku przedsiębiorcy korzystającego z transportu linowego. Może zatem budzić uzasadnione wątpliwości i obawy obje-

cie rozszerzoną regulacją właśnie urządzeń infrastruktury transportu linowego.

Odmienność przytoczonej napowietrznej linii energetycznej i ekspansywnie pełnego zajęcia cudzego gruntu dla celów posadowienia urządzeń transportu linowego, do którego należy np. kolej szynowa (linowo-terenowa), w której ruch pojazdu wywołany jest liną napędową, jest zapewne zbyt wielka.

Zabieg przedmiotowego rozszerzenia zakresu regulacji art. 49 § 1 K.c. w ścisłym powiązaniu z art. 305¹ na urządzenia infrastruktury komunikacyjnej, w tym transportu linowego, jest zbyt daleko posunięty i z pewnością odbiega od niegdysiejszej intencji ustawodawcy.

Słusznie w odpowiedzi na interpelację wskazano, iż urządzenia transportu linowego nie służą użyteczności publicznej w takim stopniu jak linie energetyczne, gazowe czy wodociągowe, jednak ich istnienie nie jest całkowicie pozbawione znaczenia dla społeczności lokalnej.

Pojęcie „urządzenia”, określone w art. 49 § 1 w obecnym brzmieniu, zostało określone poprzez wskazanie ich funkcji. Oznacza to, iż dyrektywa wykładni funkcjonalnej i systemowej prowadzi do wniosku, że hipoteza art. 49 § 1 K.c. obejmuje i powinna obejmować wszelkie urządzenia infrastruktury miast i wsi w sensie podstawowych urządzeń nieodzownych do prawidłowego funkcjonowania gospodarki komunalnej i terenów zabudowanych, a nie urządzeń, które tylko w sposób pośredni mogą przyczynić się do rozwoju gospodarki, i to turystycznej.

Również nie jest prawdą, iż tylko poprzez objęcie hipotezą normy wynikającej z art. 49 K.c. urządzeń kolei linowych zabezpieczy się infrastrukturę przed niepożądanymi działaniami właścicieli gruntów, przez które będą przechodzić.

Oczywiście tytułem prawnym pozwalającym przedsiębiorcy na korzystanie w oznaczonym zakresie z cudzej nieruchomości może być przecież dobrowolne ukształtowanie przez strony stosunku prawnorzecowego lub obligacyjnego. Nie ma powodu, by oponować przeciwko właśnie takiemu rozwiązaniu.

Za powyższym przemawiają również sporządzone na temat rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks cywilny (druk nr 3595) zleczone przez Biuro Analiz Sejmowych opinie prawne:

1) opinia prawna z dnia 31 stycznia 2011 r. dr. Przemysław Sobolewski i Małgorzaty Bajor-Stachańczyk (Podsumowanie),

2) opinia prawna z dnia 22 marca 2011 r. dr. Michała Warcińskiego (pkt III: Zmiany art. 49 K.c.),

3) opinia prawna z dnia 11 kwietnia 2011 r. prof. dr. hab. Edwarda Gniewka (pkt II: Uwagi do projektu zmian art. 49 § 1 oraz Streszczenie).

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, iż włączenie do kategorii urzędzeń przesyłowych objętych jego regulacją urzędzeń transportu linowego jest niedopuszczalne, a wręcz chybione.

Wobec czego zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy zabieg przedmiotowego rozszerzenia zakresu regulacji art. 49 § 1 K.c. w ścisłym powiązaniu z art. 305¹ na urzędzenia transportu linowego nie jest zbyt daleko posunięty i czy nie odbiega od niedgysiejszej intencji ustawodawcy?

2. Czy wedle proponowanych zmian komercyjna inwestycja o charakterze transportu linowego, np. komercyjna stacja narciarska, będzie mogła skorzystać z proponowanych zapisów?

3. Proponowane rozszerzenie zakresu regulacji art. 49 o transport linowy jest rozwiązaniem błędnym i szkodliwym, gdyż typów urzędzeń i elementów, jakimi są urzędzenia przesyłowe oraz infrastruktura sportowo-turystyczna, taka jak komercyjne wyciągi linowe, nie powinno się łączyć ze względu na zupełnie innych charakter i pełnione funkcje społeczno-gospodarcze. Ponadto, w związku z przedstawioną w odpowiedzi na moją poprzednią interpelację w tej sprawie przez Pana Ministra tezą, iż „urzędzenia te, co prawda, nie służą użyteczności publicznej w takim stopniu jak linie energetyczne, gazowe czy wodociągowe, jednak ich istnienie nie jest całkowicie pozbawione znaczenia dla społeczności lokalnej, gdyż np. przyczynia się do rozwoju gospodarki turystycznej”, zadaję pytanie: Czy inne inwestycje komercyjne z branży turystycznej, takie jak aquaparki czy ośrodki SPA, mające większe lub takie same znaczenie dla rozwoju regionu nie zasługiwałyby, by być dodane do katalogu urzędzeń określonych w art. 49 § 1 K.c.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Gut-Mostowy

Zakopane, dnia 20 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 23138)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie postępującej degradacji statusu zawodowego pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz nieuzasadnionych prób włączenia ogólnopaństwowej instytucji w struktury służb wojewodów i starostów – ponowna

Szanowny Panie Premierze! Kieruję ponowną interpelację w sprawie postępującej degradacji statusu zawodowego pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz nieuzasadnionych prób włączenia ogólnopaństwowej instytucji w struktury służb wojewodów i starostów.

Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji: Dnia 15 czerwca 2011 r. złożyłam na ręce marszałka Sejmu interpelację do prezesa Rady Ministrów w sprawie postępującej degradacji statusu zawodowego pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz nieuzasadnionych prób włączenia ogólnopaństwowej instytucji do struktur służb wojewodów i starostów. Odpowiedzi na interpelację udzielił, z upoważnienia ministra spraw wewnętrznych i administracji, sekretarz stanu pan Tomasz Siemoniak. Odpowiedź udzielona na moją interpelację jest dalece niesatysfakcjonująca. Z treścią odpowiedzi udzielonej na moją interpelację zapoznałam osoby najbardziej zainteresowane, czyli dyrektorów stacji sanitarno-epidemiologicznych, którzy z problemem, jaki był przedmiotem mojej interpelacji, zwrócili się do biura poselskiego. Stanowisko tych osób wobec udzielonej odpowiedzi zawiera się w kilku punktach, które poniżej przedstawiam.

1. Wojewoda małopolski nie uwzględnił postanowień ponadzakładowego układu zbiorowego dla pracowników zatrudnionych w stacjach sanitarno-epidemiologicznych z dnia 28 sierpnia 2007 r. podczas planowania podziału środków dla poszczególnych stacji.

2. Podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji, udzielając odpowiedzi na interpelację, wskazuje, iż, cytując: „Reforma administracji publicznej w kształcie nadanym jej przez ustawy ustrojowe z 1999 r. w odniesieniu do administracji rządowej w województwie oparła się na dwóch zasadniczych założeniach: wprowadzeniu organu sprawującego władzę administracji ogólnej i stworzeniu odpowiedniej relacji pomiędzy tym organem a wszystkimi zespolonymi służbami, strażami i inspekcjami działającymi na terenie województwa – relacji zapewniającej spójność funkcjonowania organów i struktur administracji rządowej w województwie i możliwość ponoszenia politycznej odpowiedzialności za rezultaty działania wszystkich podległych służb”.

Biorąc pod uwagę, iż inspekcje sanitarne wcielono do struktur samorządowych, następnie przeszły one

pod zwierzchnictwo rządu, a w 2010 r. nadzór przejęli wojewodowie, trudno oprzeć się wrażeniu, że są to reformy przeprowadzone na chybił trafił. Opinia kompetentnych pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych jest w tym wypadku jednoznaczna. Brak jest koordynacji pomiędzy służbami, coraz bardziej odczuwa się brak wykształconej kadry oraz środków rzeczowych na utrzymanie jednostek.

3. Nadzór merytoryczny sprawowany jest przez głównego inspektora sanitarnego, a w stosunku do powiatowych stacji przez wojewódzkich inspektorów sanitarnych. Budżet zadaniowy ustala wojewoda i przekazuje środki na realizację zadań statutowych. Starosta pełni funkcję pracodawcy dla państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, posiadając wiedzę o budżecie danej stacji jedynie z raportów państwowego powiatowego inspektora sanitarnego. Jak łatwo dostrzec, taki podział kompetencji musi rodzić chaos.

4. Powiatowe stacje sanitarno-epidemiologiczne ostatnie środki na podwyżki dla pracowników otrzymały w 2009 r., a ostatnia licząca się podwyżka, wynosząca 10%, została wprowadzona w 2008 r. Rezerwa celowa została uruchomiona tylko raz w tym roku, a stacje powiatowe nadal oczekują na zwrot poniesionych wydatków związanych z dodatkowymi działaniami komercyjnymi, z których wpływy zostały przejęte przez Skarb Państwa. Trzeba też zwrócić uwagę, iż stacje sanitarno-epidemiologiczne nie posiadające swoich laboratoriów nie mogą prowadzić działalności komercyjnej, a tym samym nie mogą otrzymać niezbędnych funduszy na działalność stacji, a właśnie im okraja się budżet. Jest to klasyczne błędne koło.

Biorąc pod uwagę powyżej przekazane mi uwagi dotyczące odpowiedzi na interpelację, interpeluję do Pana Premiera:

1. Czy znajdują się środki na zaspokojenie uzasadnionych roszczeń pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych?

2. Czy w związku z poruszeniem kwestii braku jednolitego zwierzchnictwa przeprowadzone zostaną niezbędne prace legislacyjne, aby takowe utworzyć?

3. Kto konkretnie ponosi polityczną odpowiedzialność – powołuję się na sformułowanie pana podsekretarza stanu dotyczące, cytuję, „relacji zapewniającej spójność funkcjonowania organów i struktur administracji rządowej w województwie i możliwość poniesienia politycznej odpowiedzialności za rezultaty działania wszystkich podległych służb” – związaną z brakiem wywiązania się z układu zbiorowego dla pracowników zatrudnionych w stacjach sanitarno-epidemiologicznych z dnia 28 sierpnia 2007 r.?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 23169)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zwolnienia z opłat za korzystanie z dróg krajowych autobusów operatorów publicznego transportu zbiorowego wykorzystywanych do przewozów o charakterze użyteczności publicznej – ponowna

Szanowny Panie Premierze! W odpowiedzi na interpelację w sprawie zwolnienia z opłat za korzystanie z dróg krajowych autobusów operatorów publicznego transportu zbiorowego wykorzystywanych do przewozów o charakterze użyteczności publicznej, udzielonej mi w Pańskim imieniu przez pana Radosława Stępnia, podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury, znalazło się stwierdzenie, że resort infrastruktury po upływie pierwszych 3 miesięcy działania elektronicznego systemu poboru opłat przeanalizuje zasadność rozszerzenia katalogu pojazdów zwolnionych z ich ponoszenia.

Bardzo proszę Pana Premiera o odpowiedź, jaki jest powód, dla którego Ministerstwo Infrastruktury potrzebuje aż 3 miesięcy, by dostrzec ewidentny błąd polegający na nieuwzględnieniu w katalogu pojazdów zwolnionych autobusów wykorzystywanych do obsługi publicznego transportu zbiorowego.

Proszę również o wyjaśnienie, czy Kancelaria Prezesa Rady Ministrów jest w stanie przedłożyć Ministerstwu Infrastruktury wyjaśnienie, dzięki któremu będzie ono mogło dostrzec ugruntowaną w polskim prawie zasadę, że działalność o charakterze użyteczności publicznej prowadzona jest na podstawie minimalizacji kosztów zarówno świadczeniodawcy, jak i świadczeniobiorcy, którym w tym wypadku jest pasażer miejskiego lub gminnego autobusu.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 21 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23226)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie noty dyplomatycznej wystosowanej do Stolicy Apostolskiej, dotyczącej wypowiedzi polskiego zakonnika, redemptorysty o. Tadeusza Rydzyskiego – ponowna

Szanowny Panie Ministrze! Uprzejmie dziękując za udzielenie odpowiedzi na interpelację w sprawie

noty dyplomatycznej wystosowanej do Stolicy Apostolskiej, dotyczącej wypowiedzi o. Tadeusza Rydzka, chciałbym zwrócić uwagę, że pominięte milczeniem zostało moje drugie pytanie.

Ponawiam je zatem: Czy w ciągu minionych 75 lat jakiegokolwiek państwo utrzymujące stosunki dyplomatyczne ze Stolicą Apostolską wystosowało do Stolicy Apostolskiej notę dyplomatyczną z powodu jakiegokolwiek wypowiedzi jakiegokolwiek zakonnika? Czy mylnie jest moje wrażenie, że udało się Panu Ministrowi ustanowić precedens na skalę wszechświatową?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23777)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie objęcia obowiązkiem
przedszkolnym 5-latków oraz szkolnym
6-latków od września 2012 r.
oraz obowiązków gminy w tym zakresie**

Szanowna Pani Minister! Coraz szybciej zbliżający się termin wprowadzenia obowiązkowego odbycia rocznego przygotowania przedszkolnego przez dzieci 5-letnie oraz obowiązku szkolnego 6-latków budzi szereg wątpliwości związanych z przygotowaniem gmin do zapewnienia odpowiednich warunków realizacji ustawowych wymagań w tym zakresie.

Według strategii lizbońskiej wczesną edukacją w krajach unijnych powinno zostać objęte co najmniej 90% dzieci w wieku przedszkolnym. W chwili obecnej w Polsce do przedszkola chodzi 60% dzieci w wieku 3–5 lat, na wsi jest to zaledwie co trzecie dziecko.

W ponad 800 gminach w Polsce nie ma ani jednego przedszkola. W woj. podlaskim taka sytuacja występuje aż w 75,6% gmin wiejskich. Gminy obowiązane są zapewnić dzieciom bezpłatny transport i opiekę w trakcie jazdy do przedszkola, jednakże w sytuacji, gdy tylko 24,4% gmin wiejskich na Podlasiu ma przedszkola, oprócz wielkiego stresu związanego z codzienną podróżą 5-latki będą zmuszone dojeżdżać do przedszkola znajdującego na terenie innej gminy.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z przejmymi pytaniami:

1. Czy gminy są należycie przygotowane do zapewnienia wszystkim dzieciom 5-letnim zamieszkałym na obszarze gminy możliwości spełnienia obowiązku odbycia przygotowania przedszkolnego?

2. W jaki sposób gminy będą realizować, zwłaszcza w gminach wiejskich na terenie woj. podlaskiego, obowiązek wynikający ze znowelizowanego zapisu

art. 14a ust 3, a mianowicie obowiązku gminy zapewnienia bezpłatnego transportu i opieki 5-letnich dzieci do przedszkola, jeżeli znajduje się ono w odległości przekraczającej 3 km?

3. Czy szkoły są w stanie zapewnić 6-latkom tak samo przyjazne warunki nauczania jak w przedszkolach, biorąc pod uwagę fakt, iż tak małym dzieciom potrzebny jest ciepły posiłek w ciągu dnia, więcej czasu na zabawę czy też czas na odpoczynek w postaci leżakowania?

4. Czy w małych gminach, gdzie nie ma zbyt wielu sal lekcyjnych, konieczne będzie wprowadzenie dwóch grup – porannych i popołudniowych, np. w godz. 12–17? Jeżeli tak, to kto ma opiekować się dzieckiem do godz. 12, gdy rodzice pójdą do pracy?

5. Na jakim etapie jest przystosowanie szkół do przyjęcia 6-latków?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jacek Żalek

Białystok, dnia 18 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23778)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie polskiego wkładu do równego
traktowania przez kraje członkowskie
Unii Europejskiej wszystkich obywateli
i poszanowania odmienności kulturowej,
etnicznej i językowej, na przykładzie
sankcjonowania przez sądy Republiki
Federalnej Niemiec procesu germanizacji
prowadzonego wobec osób posiadających
obywatelstwo polskie**

Szanowny Panie Premierze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji: 2 lipca 2011 r. na łamach „Gazety Lubuskiej” ukazał się artykuł, przedrukowany następnie w „Angorze”, opisujący gehennę pana W. P. toczącego od ośmiu lat spór z różnymi instytucjami państwa niemieckiego w sprawie umożliwienia kontaktów z córkami w języku polskim. Sprawa ta powinna być dobrze znana polskim organom ze względu na wielokrotnie wyrażane w postaci interpelacji zainteresowanie ze strony parlamentarzystów oraz znaczny rozgłos medialny, który udało się osiągnąć.

W lipcu bieżącego roku Wyższy Sąd Krajowy w Hamburgu podtrzymał wyrok sądu pierwszej instancji. Sędzia odrzucił oskarżenie niemieckich urzędników o dyskryminację, uznając je za nieuzasadnione, bo działali dla dobra dzieci.

Z sentencji wyroku wynika, iż pozbawienie dziecka możliwości naturalnej nauki języka jest dla jego rozwoju dobre. Samo przyjęcie takiego rozumowania,

stanowi dyskryminację języków i kultury innych niż niemieckie. Trudno o bardziej kuriozalne uzasadnienie faktu złamania wielu zasad obowiązujących w zjednoczonej Europie, a także do obowiązujących RFN traktatów dwustronnych.

Szanowny Panie Premierze, nikt nie domaga się, by polskie służby dyplomatyczne kwestionowały orzeczenia niemieckich sądów, natomiast należy stwierdzić, iż strona polska uczyniła bardzo niewiele na etapie postępowania administracyjnego, nie sięgnięto też po środki nacisku dyplomatycznego w celu zmiany urzędów prawno-administracyjnych Republiki Federalnej Niemiec, tak by stały się one w rzeczywisty sposób instytucjami państwa europejskiego, czyli takimi, które respektują zarówno umowy międzynarodowe, jak i kulturę, język i tradycje obywateli wszystkich państw członkowskich. Chociaż rządy państw RFN, Austrii podpisały międzynarodowe konwencje praw człowieka i swobód obywatelskich oraz mówią publicznie i o tym, to jednak stworzyły takie formy życia, jak np. jugendamty, które skazują człowieka i staje się on obywatelem drugiej lub trzeciej kategorii.

Szanowny Panie Premierze, Polska postawiła przed sobą szereg bardzo ambitnych celów naszej prezydentury w UE. Tymczasem wydaje się, iż o wiele bardziej pożyteczne i uzasadnione byłoby doprowadzenie do równego traktowania w Niemczech i Austrii obywateli innych państw, do poszanowania ich odmienności językowej, kulturowej i etnicznej. Kryzys ekonomiczny strefy euro nie może nam przysłonić postępującego kryzysu tożsamości europejskiej. Jeśli nadal godzić się będziemy na traktowanie języka polskiego, ale nie tylko, gdyż w podobny sposób jugendamty traktują praktycznie wszystkie przypadki wynikłe z rozpadu mieszanych małżeństw, dalsze postępowanie integracji europejskiej całkowicie straci swój sens. Jest rzeczą najwyższej wagi, aby postawił Pan przed sobą na okres najbliższego półrocza cel, jakim jest zmiana dotychczasowej praktyki administracji niemieckiej i austriackiej. Jest też niezwykle ważne, aby polskie służby dyplomatyczne udzieliły panu P. jak najdalej idącej pomocy podczas rozpatrywania jego skargi przez Federalny Trybunał Konstytucyjny w Karlsruhe, a także podczas innych procesów wytaczanych w obronie języka i kultury polskiej przed sadami w RFN i Republiki Austrii przez Polskie Stowarzyszenie Rodziców przeciw Dyskryminacji Dzieci w Niemczech.

W związku z powyższym interpeluję:

1. Szanowny Panie Premierze, jakie podjęmie Pan kroki, aby w czasie polskiej prezydentury w Radzie Unii Europejskiej pozbawienie dzieci możliwości kontaktów z rodzicem w języku innym niż niemiecki nie było więcej nazywane dobrem dziecka, a Polak, pan W. P. i inne osoby posiadające obywatelstwo polskie, a przebywające na terytorium RFN, które doświadczają tego problemu, mogły rozmawiać ze swoimi dziećmi w swoim i ich języku ojczystym?

2. Jakie wyznacza Pan sobie cele w związku z objęciem przez Rzeczpospolitą Polską prezydentury w UE, dotyczące tematyki traktowania przez administrację niemiecką i austriacką dzieci z rozbitych małżeństw mieszanych?

3. Czy zostanie udzielona pomoc prawna panu P. podczas procesu toczącego się przed Federalnym Trybunałem Konstytucyjnym w Karlsruhe, a jeśli tak, to w jakim zakresie?

Z poważaniem

Posel Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 15 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 23779)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie wprowadzenia zmian w systemie monitoringu suszy rolniczej

Szanowny Panie Ministrze! Podczas pełnienia dyżuru poselskiego zgłosili się do mnie przedstawiciele kół rolniczych, indywidualni rolnicy oraz przedstawiciele innych organizacji zrzeszających rolników. Poinformowali mnie o tym, iż w ich opinii wspomniany wyżej system monitoringu suszy rolniczej, który jest prowadzony na podstawie bieżącej oceny niedoboru wody w okresie wegetacyjnym mierzony klimatycznym bilansem wodnym (KBW), działa w sposób wadliwy. Przytaczają następujące argumenty:

1. Za małą liczbą stacji pomiarowych monitorujących wilgotność gleby. W Polsce jest obecnie 300 stacji pomiarowych, czyli 1 stacja przypada na 1,1 powiatu lub też na 54 tys. ha użytków rolnych. W związku z coraz częstszymi anomaliami pogodowymi, występującymi lokalnie, obecna liczba stacji pomiarowych jest niewystarczająca do zebrania koniecznej liczby pomiarów dla przeprowadzenia wartościowego prognozowania.

2. Brak możliwości obiektywnego wyliczenia podatności gleb na suszę, pomimo ustalenia czterech kategorii gleb dla potrzeb KBW, ze względu na bardzo dużą mozaikowość gleb w naszym województwie. Dla tego typu rodzaju gleby system nie jest w stanie w miarę precyzyjnie uwzględnić podatności pokrywy glebowej na skutki niedoboru wody. Niestety aplikacje komputerowe integrujące dane meteorologiczne nie uwzględniają tego typu anomalii, a są one potrzebne do obliczania klimatycznego bilansu wodnego. W przypadku województwa lubuskiego coraz częstszym zjawiskiem jest zasychanie roślin na całych plantacjach, gdy w tym czasie system monitorujący nie wykazuje wystąpienia zagrożenia suszy w danej gminie i w danym okresie.

Dlatego też biorąc pod uwagę powyższe argumenty, przedstawiciele organizacji zrzeszających rolników z terenu województwa lubuskiego domagają się:

1) powrócenia do wartości progowych klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych roślin uprawnych i gleb obowiązujących w latach 2007 i 2008, tj. określonych mocą rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju Wsi z dnia 9 maja 2007 r., a wyznaczonych dla przeciętnego 15% spadku plonów w stosunku do wartości średnich wieloletnich,

2) określenia wartości progowej KWB dla poszczególnych roślin uprawnych i gleb dla każdego okresu raportowania, ponieważ tylko taki sposób ich wyznaczenia uwzględniał będzie rzeczywisty niedobór wody,

3) określenia dla województwa lubuskiego wartości KBW dla poszczególnych roślin uprawnych i gleb, zgodnie z art. 3 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich,

4) dopuszczenia możliwości oszacowania w poszczególnych gospodarstwach i uwzględniania strat spowodowanych faktycznym występowaniem susz także w sytuacji, jeżeli analizy zagrożenia suszą w systemie monitoringu dotyczące poziomu gminy nie wykazują spadku plonów i są analizowane do wartości progowych informujących o wystąpieniu zagrożenia (zgodnie z treścią uzasadnienia do projektu rozporządzenia), ponieważ system jedynie wskazuje obszary, na których potencjalnie wystąpiły straty.

Szanowny Panie Ministrze! W świetle przedstawionych argumentów zwracam się do Pana z następującym pytaniem: Jak jest Pana stanowisko w tej sprawie?

Z poważaniem

Posel Bożena Sławiak

Sulęcín, dnia 19 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23780)

do ministra finansów

w sprawie abolicji dla przedsiębiorców korzystających przed 2009 r. ze zbiegu tytułów do ubezpieczenia społecznego

Jak wynika z otrzymywanych przeze mnie sygnałów od prywatnych przedsiębiorców, istnieją sporne, krzywdzące ich rozstrzygnięcia fiskalne w zakresie wyboru tytułu obowiązkowych ubezpieczeń społecznych przed rokiem 2010 i związanych z tym decyzji ZUS.

Jednym z przykładów jest przypadek przedsiębiorcy, który prowadził działalność gospodarczą od 2000 r., a wobec trudności i złej sytuacji ekonomicz-

nej w latach 2005–2009 skorzystał z prawa wyboru tytułu do ubezpieczenia zgodnie z ustawą z dn. 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.) Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał interpretację przepisów ustawy potwierdzającą prawo przedsiębiorcy do wyboru tytułu ubezpieczenia i przez pięć lat bez zastrzeżeń przyjmował dokumenty od zainteresowanego i jego płatnika, który zobowiązany był prawidłowo ustalać podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

Tymczasem w 2010 r. ZUS w Tarnowskich Górach wszczął wobec przedsiębiorcy postępowanie wyjaśniające z urzędu i nie biorąc pod uwagę dokumentacji jego faktycznej pracy (zlecenia) ani interpretacji ustawy systemowej, wydał decyzję o pozbawieniu przedsiębiorcy ubezpieczenia z tytułu umowy zlecenia oraz zobowiązał do zapłacenia składek od działalności gospodarczej za pięć lat wstecz.

W tej sytuacji przedsiębiorca, który działał w dobrej wierze i zgodnie z prawem, czuje się pokrzywdzony i narażony na niesłuszne koszty mogące doprowadzić do likwidacji działalności gospodarczej. Ponieważ problem dotyczy wielu podobnych przypadków, wymaga moim zdaniem rozwiązania w sposób praworządny i systemowy.

Pytanie: Czy ministerstwo podejmuje działania w celu abolicji dla przedsiębiorców korzystających przed 2010 r. z wyboru tytułu do ubezpieczeń społecznych?

Z wyrazami szacunku

Posel Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23781)

do ministra infrastruktury

w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie miasta Tarnowa w woj. małopolskim

Szanowny Panie Ministrze! Budowa jak najdłuższej sieci autostrad w naszym kraju jest sprawą niezwykle istotną, dlatego ze szczególną uwagą przyglądam się realizacji tego typu inwestycji. Ze zrozumiałych względów budzą one także zainteresowanie okolicznych mieszkańców, którzy coraz częściej zwracają uwagę na zaistniałe nieprawidłowości i informują o tym także moje biuro poselskie. Jak zauważają, biorąc pod uwagę znaczne zniszczenie infrastruktury drogowej wokół budowanych autostrad przez samochody ciężarowe dowożące materiał na budowę, te inwestycje nie tylko nie zostały dobrze przygotowane, ale także nie wszędzie są prawidłowo realizowane.

Jak informują samorzady gmin, na terenie których są budowane autostrady, w trakcie realizowania inwestycji firmy dowożące ciężarówkami materiały na place budowy niszczą doszczętnie nawierzchnie dróg dojazdowych, zarówno wojewódzkich, jak i powiatowych oraz gminnych, w rezultacie powodując realne zagrożenie dla bezpieczeństwa poruszających się po nich innych pojazdów. Ponadto są niszczone także pobocza dróg i rowy odwadniające. Natomiast wstrząsy wywoływane przez częste przejazdy wielotonowych ciężarówek z materiałem grożą uszkodzeniami, a nawet zburzeniem budynków mieszkalnych i gospodarczych zlokalizowanych w sąsiedztwie dróg.

W tym zakresie składam interpelację poselską.

1. Kto jest odpowiedzialny za utrzymanie tych dróg w czasie ich nadmiernej eksploatacji i ewentualną ich odbudowę do właściwego stanu? Drogi są niszczone przez ponadtonażowe samochody z ładunkami i ciężki sprzęt drogowy.

2. Czy w trakcie budowy autostrady A4 jest monitorowany na bieżąco pod kątem bezpieczeństwa użytkowników stan wszystkich dróg na terenie miasta, które są nadmiernie eksploatowane przez ciężarówki?

3. Jakie działania są podejmowane w razie stwierdzenia zniszczenia bądź nieprawidłowości, które mogą powodować poważne utrudnienia lub zagrożenie bezpieczeństwa użytkowników tych dróg na terenie miasta?

4. Kto jest odpowiedzialny w czasie budowy autostrady i zaraz po jej zakończeniu za naprawy przedmiotowych dróg?

5. Skąd będą pochodzić środki na przedmiotowe remonty i kto ponosi koszty?

6. Czy w przyszłorocznym budżecie przygotowane zostaną środki na wspomniane wyżej remonty dróg, w jakiej wysokości i czy wystarczą na wykonanie wszystkich remontów dróg?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 22 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23782)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
miasta Bochni w woj. małopolskim**

Patrz interpelacja nr 23781, str. 61.

Interpelacja
(nr 23783)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
miasta Łańcuta w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 23781, str. 61.

Interpelacja
(nr 23784)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
miasta Dębicy w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 23781, str. 61.

Interpelacja
(nr 23785)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
Rzeszowa w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 23781, str. 61.

Interpelacja
(nr 23786)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Kłaj w woj. małopolskim**

Szanowny Panie Ministrze! Budowa sieci autostrad w naszym kraju jest sprawą niezwykle istotną, dlatego ze szczególną uwagą przyglądam się realizacji tego typu inwestycji. Ze zrozumiałych względów budzą one także zainteresowanie okolicznych mieszkańców, którzy coraz częściej zwracają uwagę na zaistniałe nieprawidłowości i informują o tym także moje biuro poselskie. Jak zauważają, biorąc pod uwagę znaczne zniszczenie infrastruktury drogowej wokół budowanych autostrad przez samochody ciężarowe dowożące materiał na budowę, te inwestycje nie tylko nie zostały dobrze przygotowane, ale także nie wszędzie są prawidłowo realizowane.

Jak informują samorządy gmin, na terenie których są budowane autostrady, w trakcie realizowania inwestycji firmy dowożące ciężarówkami materiały na place budowy niszczą doszczętnie nawierzchnie dróg dojazdowych, zarówno wojewódzkich, jak i powiatowych oraz gminnych, w rezultacie powodując realne zagrożenie dla bezpieczeństwa poruszających się po nich innych pojazdów. Ponadto są niszczone także pobocza dróg i rowy odwadniające. Natomiast wstrząsy wywoływane przez częste przejazdy wielotonowych ciężarówek z materiałem grożą uszkodzeniami, a nawet zburzeniem budynków mieszkalnych i gospodarczych zlokalizowanych w sąsiedztwie dróg.

W tym zakresie składam interpelację poselską.

1. Kto jest odpowiedzialny za utrzymanie tych dróg w czasie ich nadmiernej eksploatacji i ewentualną ich odbudowę do właściwego stanu? Drogi są niszczone przez ponadtonażowe samochody z ładunkami i ciężki sprzęt drogowy.

2. Czy w trakcie budowy autostrady A4 jest monitorowany na bieżąco pod kątem bezpieczeństwa użytkowników stan wszystkich dróg na terenie gminy, które są nadmiernie eksploatowane przez ciężarówki?

3. Jakie działania są podejmowane w razie stwierdzenia zniszczenia bądź nieprawidłowości, które mogą powodować poważne utrudnienia lub zagrożenie bezpieczeństwa użytkowników tych dróg na terenie gminy?

4. Kto jest odpowiedzialny w czasie budowy autostrady i zaraz po jej zakończeniu za naprawy przedmiotowych dróg?

5. Skąd będą pochodzić środki na przedmiotowe remonty i kto ponosi koszty?

6. Czy w przyszłorocznym budżecie przygotowane zostaną środki na wspomniane wyżej remonty dróg, w jakiej wysokości i czy wystarczą na wykonanie wszystkich remontów dróg?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 22 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23787)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Borzęcin w woj. małopolskim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23788)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Dębno w woj. małopolskim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23789)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Brzesko w woj. małopolskim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23790)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Rzeszawa w woj. małopolskim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23791)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Bochnia w woj. małopolskim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23792)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Wojnicz w woj. małopolskim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23793)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Wierzchosławice w woj. małopolskim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23794)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Żabno w woj. małopolskim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23795)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Lisia Góra w woj. małopolskim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23796)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Czarna (pow. dębicki) w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23797)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Dębica w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23798)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Świlcza w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23799)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Sędziszów Małopolski w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23800)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Ostrów w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23801)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Żyraków w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23802)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Białobrzegi w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23803)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Czarna (pow. łańcucki) w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23804)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Krasne w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23805)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Trzebownisko w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23806)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Łańcut w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23807)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uszkodzeń
infrastruktury drogowej na terenie
gm. Przeworsk w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 23786, str. 62.

Interpelacja
(nr 23808)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie okrutnej niesprawiedliwości
wobec Stowarzyszenia „Wierzbowa”,
180-osobowej grupy poszkodowanych
przez krakowskiego dewelopera**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego dotarło pismo od Stowarzyszenia „Wierzbowa”, 180-osobowej grupy poszkodowanych przez krakowskiego dewelopera, którzy zostali okrutnie niesprawiedliwie potraktowani najpierw przez tego dewelopera, a następnie przez polski wymiar sprawiedliwości.

Czytając jego treść, z kategorii nie z tej ziemi, trudno nie odnieść wrażenia prawdziwości słów Terencjusza: Szczyt prawa jest często szczytem zła lub też Karola Ludwika Monteskiusza, który o wymiarze sprawiedliwości z kolei tak mówił: Nie pytam, jakie są prawa, ale jacy są sędziowie.

Oto grupa 180 osób, będąca klientami krakowskiego dewelopera, która zgodnie z wszelkimi procedurami prawnymi (indywidualne akty notarialne) zapłaciła za mieszkania, również zgodnie z prawem (?) najprawdopodobniej ich nie będzie miała! Przynajmniej tak zdecydował Sąd Apelacyjny w Krakowie.

Art. 2 Konstytucji RP stanowi, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Wyraża w niej tzw. zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa, która nakazuje, aby organ państwowy, a także ustawodawca, traktował obywateli z zachowaniem pewnych reguł uczciwości.

Wobec powyższego, w oparciu o wcześniejsze fragmenty odpowiedzi Pana Ministra na moje poprzednie interpelacje i zapytania poselskie w podobnych sprawach, następujące pytania:

1. „Ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i, ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20.03.1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200, uzasadnienie wyroku SN z dnia 10.06.1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655)”.

Czy wobec powyższej sprawy, zdaniem Pana Ministra, zostały zachowane przez sąd apelacyjny ramy oceny dowodów (wymogi prawa procesowego, doświadczenia życiowego, reguła logicznego myślenia, poziom pewnej świadomości prawnej, zasada współżycia społecznego, funkcjonalność prawa, zasada zdrowego rozsądku, zasada ochrony zaufania obywa-

teli do państwa prawa, itd.)? A jeśli nie, to czy Pan Minister podejmie stosowne działania prawne w przedmiotowej sprawie?

2. „Jedynie informacyjnie mogę wskazać, iż uzasadnienie wyroku sądu, stosownie do art. 328 § 2 K.p.c. powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa”.

Czy Pan Minister przedstawi dowody sądu, które zostały „udowodnione” wraz z dowodami sądu, którym odmówiono wiarygodności i mocy dowodowej?

3. „Zgodnie bowiem z art. 9 i 39 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) minister sprawiedliwości sprawuje jedynie zwierzchni nadzór nad działalnością administracyjną sądów i nie posiada żadnych uprawnień do ingerowania w ich działalność orzeczniczą. Kontrola toku postępowania ze strony ministra sprawiedliwości może dotyczyć wyłącznie jego organizacyjno-proceduralnego przebiegu, a nie merytorycznej treści podejmowanych w tym postępowaniu decyzji (§ 2 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 25 października 2002 r. w sprawie trybu sprawowania nadzoru nad działalnością administracyjną sądów (Dz. U. Nr 187, poz. 1564, z późn. zm.)”.

Czy wobec powyższego (i załączonego pisma stowarzyszenia) Pan Minister skorzysta ze swoich uprawnień i dokona kontroli toku postępowania w sferze organizacyjno-proceduralnej przebiegu procesu sądowego?

4. „Natomiast prokurator generalny, zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, posiada uprawnienia do wniesienia skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego, lecz jedynie od prawomocnych wyroków (postanowień co do istoty sprawy) sądów drugiej instancji lub postanowień w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowań kończących postępowanie w sprawie, wydanych dopiero po dniu 6.02.2005 r. (art. 3 i 6 ustawy z dnia 22.12.2004 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98)”.

Czy Pan Minister mógłby zwrócić się do prokuratora generalnego z zapytaniem skorzystania z uprawnień wniesienia skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie?

Z poważaniem

Posel Czesław Hoc

Koło Brzeg – Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23809)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie braku przepisów regulujących eksmisję w stosunku do osób, które nie mają prawa do lokalu socjalnego

Szanowny Panie Ministrze! Na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 listopada 2010 r. (sygn. akt K 19/06) art. 1046 § 4 Kodeksu postępowania cywilnego został uznany za niezgodny z przepisami Konstytucji RP. Zgodnie z wyrokiem przedmiotowy przepis traci moc obowiązującą po upływie 12 miesięcy od ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw. Tym samym od listopada br. dopuszczalne będzie wykonanie wyroku eksmisji w stosunku do osób, którym nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego, bez konieczności zapewnienia im lokali tymczasowych.

Odroczenie terminu utraty mocy obowiązującej art. 1046 § 4 K.p.c. o 12 miesięcy przez Trybunał Konstytucyjny miało na celu pozostawienie odpowiedniego czasu na opracowanie i uchwalenie nowych zgodnych z Konstytucją RP przepisów, które regulowałyby tę kwestię. Nie zostały jednak podjęte prace mające na celu rozwiązanie przedmiotowego problemu i tym samym od listopada br. na mocy prawa będzie można dokonywać w stosunku do pewnej grupy dłużników tzw. eksmisji na bruk.

W związku z tą sytuacją zwracamy się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Jakie działania zamierza podjąć ministerstwo w celu wprowadzenia przepisów uniemożliwiających prowadzenie eksmisji osób bez zapewnienia im pomieszczenia tymczasowego?

Z poważaniem

Posłowie Jan Warzecha
i Kazimierz Smoliński

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23810)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie zwiększających się szkód w uprawach rolnych wyrządzanych przez ślimaki nagie

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach na terenie województw południowej Polski, a w szczególności w województwie podkarpackim, nastąpił bardzo duży wzrost populacji ślimaków nagich. Wy-

rzadzają one ogromne szkody w większości gatunków warzyw, roślin rolniczych, atakują one również niektóre gatunki roślin sadowniczych, ozdobnych i zielarskich. Na obszarach najliczniej zasiedlonych przez ślimaki rośliny mogą zostać zniszczone nawet w 100%, zwłaszcza te w fazie siewek i sadzonek. Za głównego sprawcę szkód w uprawach rolnych uważany jest inwazyjny gatunek ślimika luzytańskiego, który w ciągu ostatnich lat w dużym tempie rozprzestrzenia się na terenie całego kraju, a także ślimika wielkiego i pomrowika plamistego.

Rolnicy i działkowcy nie są już w stanie samodzielnie walczyć z ciągle zwiększającą się plagą ślimaków bezmuszlowych, które w coraz większym tempie niszczą ich uprawy. Uważają oni, że bez kompleksowego, ogólnokrajowego programu zwalczania ślimaków nagich nie uda się rozwiązać tego problemu.

W związku z tym narastającym problemem zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami: Jakie działania zamierza podjąć ministerstwo w celu skutecznej likwidacji szkodników, jakimi są gatunki ślimaków nagich?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 23811)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie obcokrajowców zajmujących się nielegalnym handlem na targowiskach

Na terenie Polski południowej i wschodniej znacznie wzrosła liczba obcokrajowców zajmujących się nielegalnym handlem na targowiskach. Często oferowany towar jest niewiadomego pochodzenia, a ceny są niższe z racji braku obciążeń finansowych. Powoduje to nieuczciwą konkurencję względem polskich kupców, którzy płacą podatki i opłaty lokalne.

Według opinii służb porządkowych i Policji walka z nielegalnie handlującymi cudzoziemcami napotyka trudności związane z brakiem skutecznych instrumentów prawnych. Nie pomagają mandaty wystawiane obcokrajowcom za nielegalny handel, a brak jest możliwości konfiskaty mienia czy deportacji.

Jako przykład można przedstawić sytuację w Gorlicach. Od czerwca br. działa nowy plac targowy. Początkowo miały się na nim znajdować miejsca tylko dla handlowców z Gorlic i okolic, i dzięki temu obcokrajowcy mieli zakończyć swoją działalność z powodu braku pozwolenia na zajęcie miejsca handlowego. Znaleźli oni jednak inne rozwiązanie i zaczęli działalność w miejscu, gdzie nie ma pozwolenia na handel w ogóle.

Handel odbywa się bez zezwolenia, bez odprowadzania składek ubezpieczeniowych i podatków, co w rezultacie wpływa na to, że mają ceny o wiele niższe niż kupcy miejscowi, którzy muszą odprowadzać obowiązkowe składki, podatki oraz płacić za miejsce na placu targowym.

Sytuacje takie powodują, że traci Skarb Państwa, a w efekcie doprowadzić to może w końcu do upadku miejscowych kupców, którzy zaprzestaną działalności i nie tylko przestaną sami wносить różne opłaty, składki, podatki, ale powiększą rzeszę bezrobotnych.

Należy też zauważyć, że jeżeli chodzi o problem nielegalnego handlu, to nie dotyczy to tylko sprzedawców z zagranicy, ale w stosunku do cudzoziemców lokalne służby wydają się całkowicie bezradne.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: Czy rząd przygotował jakieś nowe rozwiązania prawne, które uczyniłyby działania Policji i innych służb bardziej skutecznymi w egzekwowaniu prawa wobec nielegalnych sprzedawców?

Z poważaniem

Posłowie Barbara Bartuś
i Robert Telus

Warszawa, dnia 18 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 23812)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie negatywnych skutków wejścia w życie nowelizacji ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych

Z dniem 1 stycznia br. została wprowadzona nowelizacja ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Na skutek zmiany brzmienia przepisów art. 22 ww. ustawy wprowadzających brak możliwości udzielania przez zakłady pracy chronionej ulg we wpłatach na PFRON, kontrahenci tych zakładów masowo rezygnują z ich usług. Może to doprowadzić do upadku tych zakładów i zwolnień pracowników (dotyczy to grupy ok. 900 tys. pracowników – osób niepełnosprawnych).

Dochodzi też do sytuacji paradoksalnych, gdzie firma zatrudniająca powyżej 25 osób na pełen etat, niebędąca zakładem pracy chronionej i niezapewniająca wymaganych ustawą warunków do pracy dla osób ze schorzeniami wyszczególnionymi w art. 22 ustawy oraz nieponosząca w związku z tym żadnych dodatkowych kosztów, udziela ulg we wpłatach na PEFRON nawet w wysokości ponad 80%. Natomiast

zakłady pracy chronionej zatrudniające ponad 80% osób niepełnosprawnych, w tym ponad 50% osób ze znacznym i umiarkowanym stopniem niepełnosprawności, nie mogą takich ulg udzielać. Na rynku pojawiają się obecnie nowe firmy tworzone specjalnie w celu udzielenia ulg. Podmioty te składają oferty z propozycją udzielenia ulgi do kontrahentów obsługiwanych wcześniej przez zakłady pracy chronionej.

Biorąc powyższe pod uwagę, zwiększenie wpływów PFRON uzyskane na skutek nowelizacji od stycznia 2011 r. było tylko przejściowe. Nieustanne uruchamianie nowych firm do udzielenia ulg spowoduje w szybkim czasie odwrócenie tendencji, tj. malejąca od stycznia 2011 r. kwota udzielanych ulg będzie coraz wyższa i przekroczy kwotę tych ulg sprzed nowelizacji ustawy i będzie miała dalej tendencję wzrostową.

Działania te spowodują jednak upadek większości starych zakładów pracy chronionej na skutek braku kontrahentów, po wcześniejszej utracie płynności finansowej. Osoby niepełnosprawne, które tracą pracę w upadłych zakładach pracy chronionej, w małej części przyjmowane są do nowych firm założonych do udzielania ulg. Ponadto osoby ze schorzeniami przyjmowane do nowych firm otrzymują w tych podmiotach umowy o pracę, jednak bez zapewnienia opieki medycznej i innych przywilejów związanych z zatrudnieniem w zakładach pracy chronionej. Części osobom niepełnosprawnym proponowane są umowy cywilnoprawne ze stawkami znacznie poniżej płacy minimalnej. A więc skutkiem przyjęcia nowelizacji tej ustawy jest to, że osoby niepełnosprawne spychane są na margines społeczny i powiększają liczbę osób wykluczonych społecznie.

Wobec powyższego zwracamy uwagę, że wprowadzona nowelizacja spowodowała niewątpliwie inne zachowanie rynku i podmiotów na nim działających, niż zakładano. Nastąpiło to zarówno w sferze finansów PFRON, jak i pogorszyło sytuację osób niepełnosprawnych.

Zwracamy się więc do Pani Minister z zapytaniem:

1. Czy ministerstwu znane są ww. skutki wprowadzenia nowelizacji art. 22 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych?

2. Jakie rozwiązanie dla ww. problemu przygotuje ministerstwo?

Z poważaniem

Posłowie Barbara Bartuś
i Robert Telus

Warszawa, dnia 18 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 23813)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie prawa osób samozatrudnionych oraz zatrudnionych na czas określony i na zastępstwo do urlopu wychowawczego

Art. 186 §1 Kodeksu pracy mówi, że: Pracownik zatrudniony co najmniej 6 miesięcy ma prawo do urlopu wychowawczego w wymiarze do 3 lat w celu sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem, nie dłużej jednak niż do ukończenia przez nie 4. roku życia. Do sześciomiesięcznego okresu zatrudnienia wlicza się poprzednie okresy zatrudnienia.

Osoby pracujące, najczęściej matki, na niestabilnych formach zatrudnienia, coraz częściej stosowanych przez pracodawców, jakimi są samozatrudnienie, umowa na czas określony oraz umowa na zastępstwo, nie uzyskują prawa do urlopu wychowawczego.

Dbłość o przyszłe pokolenia oraz równe traktowanie winno zobowiązywać państwo, aby prawo do przywilejów związanych z macierzyństwem miały wszystkie osoby, niezależnie od formy zatrudnienia.

Powyższa sytuacja nierównego traktowania osób, najczęściej matek, upoważnia do postawienia następujących pytań:

1. Czy rząd zamierza zmienić przepisy Kodeksu pracy, aby zapewnić prawo do urlopu wychowawczego wszystkim pracującym osobom, bez względu na formę zatrudnienia?

2. Czy trwają prace nad całościową zmianą polityki prorodzinnej, aby zmienić dotychczasowe zasady nabywania prawa do urlopu wychowawczego tak, aby wszystkie matki miały prawo do urlopu macierzyńskiego i wychowawczego, bez względu na to, czy pracują, czy wychowują dzieci?

Z poważaniem

Posel Stanisław Szwed

Bielsko-Biała, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 23814)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie wsparcia odbudowy Gminnego Zespołu Szkół w Kazimierzu Dolnym

Otrzymałem pismo z dnia 27 czerwca 2011 r., skierowane do mnie przez zastępcę burmistrza Kazimierza Dolnego, w którym zwrócił się z prośbą o wsparcie działań mających na celu pozyskanie pomocy finansowej z budżetu państwa na budowę nowego budynku szkoły zniszczonej w wyniku wybuchu gazu.

W dniu 31 maja 2011 r. w Gminnym Zespole Szkół w Kazimierzu Dolnym doszło do katastrofy budowlanej spowodowanej wybuchem gazu. Placówka uległa na tyle znacznym zniszczeniom, że powiatowy inspektor nadzoru budowlanego w Puławach decyzją z dnia 1 czerwca 2011 r. całkowicie wyłączył obiekt z użytkowania. Katastrofa, w której na szczęście nikt nie zginął, spowodowała ogromne straty finansowe i dużą dezorganizację w funkcjonowaniu szkolnictwa w tamtym rejonie ze względu na utratę pomieszczeń dydaktycznych szkoły podstawowej, gimnazjum i liceum znajdujących się w tym budynku. Przez ostatnie dni roku szkolnego zajęcia lekcyjne musiały odbywać się poza terenem zespołu szkół w różnych lokalizacjach miasta, w tym również w mieszkaniach prywatnych. Obecna sytuacja jest tak trudna, ponieważ budżet gminny jest obciążony wieloma inwestycjami, które są już na tak zaawansowanym etapie, że nie można ich w tej chwili wstrzymać. Budowa szkoły jest działaniem koniecznym, jednak niemożliwym do realizacji i udźwignięcia przez samą gminę bez finansowej pomocy ze strony państwa. Należy podkreślić, że gmina ta również ucierpiała w czasie ubiegłorocznej powodzi, gdzie środki pomocy ze strony państwa nie były wystarczające, przez co władze musiały poszukać wsparcia finansowego również w gminnym budżecie.

W związku z powyższym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy Pani Minister widzi możliwość w najbliższym roku wsparcia finansowego z budżetu państwa budowy nowej szkoły w celu zabezpieczenia warunków edukacji dzieci kształcących się do tej pory w Gminnym Zespole Szkół w Kazimierzu Dolnym?

2. Czy władze gminy zwracały się w tej sprawie do Pani Minister i jaką uzyskały odpowiedź?

3. Czy kurator oświaty właściwy dla funkcjonowania placówki zaopiniował pozytywnie kwestię budowy nowego budynku szkolnego dla Gminnego Zespołu Szkół w Kazimierzu Dolnym i jakie jest w tej sprawie stanowisko wojewody lubelskiego?

Z poważaniem

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23815)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie projektu ustawy o świadczeniu
substytucyjnym, które przysługuje
osobom represjonowanym przez ZSRR
w latach 1939–1956**

Szanowny Panie Premierze! Mieszkańcy ziemi jarosławskiej w czasie okupacji sowieckiej w latach 1939–1941 byli zaciągani do Armii Czerwonej, wcielani do obozów pracy i kolchozów, aresztowani przez

NKWD, odbywały się również zesłania i deportacje całych rodzin. Deportacje odbywały się w ciężkich warunkach, a rodziny, które były deportowane utraciły całe swoje mienie. Przedstawiciele Związków Sybiraków działający w powiecie jarosławskim z aprobatą przyjęli wiadomość dotyczącą projektu ustawy, a co za tym idzie, kwestii odszkodowań dla Polaków represjonowanych przez ZSRR.

W lutym 2009 r. z inicjatywy śp. prezydenta Lecha Kaczyńskiego do Sejmu wpłynął projekt ustawy o świadczeniu substytucyjnym przysługującym osobom represjonowanym w latach 1939–1956 przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich. W kwietniu 2009 r. został skierowany do pierwszego czytania podczas posiedzenia Sejmu, a następnie do Komisji Polityki Społecznej i Rodziny. Następnie zadaniem podkomisji nadzwyczajnej było rozpatrzenie tego projektu ustawy, a w grudniu 2010 r. planowane było rozpatrzenie i przedstawienie sprawozdania dotyczącego tego projektu. Obecnie kwestia dotycząca przedstawionego przez śp. prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej projektu ustawy o świadczeniu substytucyjnym przysługującym osobom represjonowanym w latach 1939–1956 przez ZSRR jest niezamknięta, co więcej, brakuje również informacji dotyczących prac nad tym projektem.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko Pana Premiera w sprawie projektu ustawy o świadczeniu substytucyjnym przysługującym osobom represjonowanym w latach 1939–1956 przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich?

2. Jakie działania zamierza podjąć kierowana przez Pana Premiera Rada Ministrów w celu przyspieszenia prac nad projektem ustawy?

3. W jakim terminie nastąpi przedstawienie przez Komisję Polityki Społecznej i Rodziny sprawozdania dotyczącego projektu ustawy o świadczeniu substytucyjnym przysługującym osobom represjonowanym w latach 1939–1956 przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Ćwierz

Jarosław, dnia 15 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23816)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie likwidacji
Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z interpelacją dotyczącą likwidacji Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie.

Prokuratura Rejonowa w Lubaczowie działa od 1950 r. i jest obecnie jedną z najważniejszych i najprężniej działających instytucji w Lubaczowie. Jest ważnym ogniwem w ściganiu przestępczości, zapewniając mieszkańcom powiatu lubaczowskiego bezpieczeństwo.

Prokuratura w swojej działalności obejmuje powiat lubaczowski, który charakteryzuje się dużym rozproszeniem ludności – ok. 78% zamieszkuje poza miastem Lubaczów, natomiast w powiecie jarosławskim – 68%. Praca i zadania tej instytucji są ściśle powiązane z pracą sądu, Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, szpitala powiatowego, Straży Miejskiej, a także innych służb. Prokuratura Rejonowa w Lubaczowie posiada odpowiednio wyspecjalizowaną kadrę pracowniczą, a specyfika jej pracy polega na łatwym dostępie stron do prokuratorów, pracowników sekretariatu oraz stałym kontakcie prokuratorów z organami uprawnionymi do wszczęcia i prowadzenia postępowań przygotowawczych. Taka działalność wpływa na wysoką efektywność pracy prokuratury (nieznaczna ilość spraw długotrwałych, odbywające się terminowo czynności procesowe).

O zasadności istnienia oddziału prokuratury w Lubaczowie decyduje fakt, że obszar działania tej instytucji jest największy spośród wszystkich oddziałów prokuratur w okręgu przemyskim. Co więcej, odległości z niektórymi miejscowościami powiatu do Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie to ok. 40 km. Likwidacja prokuratury wiązałaby się z przejściem tego obszaru działania przez Prokuraturę Rejonową w Jarosławiu, wtedy odległości wynosiłyby ok. 80 km. Znacznym utrudnieniem dla mieszkańców byłby dojazd, ponieważ większość miejscowości znajdujących się w obrębie powiatu lubaczowskiego nie posiada bezpośrednich połączeń autobusowych i kolejowych z Jarosławiem, a tym samym zwiększyłyby to czas i koszty dojazdu. Przeniesienie dotychczasowych zadań i obowiązków wykonywanych przez Prokuraturę Rejonową w Lubaczowie do oddziału w Jarosławiu wiązałoby się również z dużymi kosztami czynności procesowych, negatywnie wpłynęłoby na terminowość oraz skuteczność podejmowanych działań. Dodatkowe koszty pojawiłyby się w działalności jednostek współpracujących z prokuraturą. Utrzymanie Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie jest również istotne ze względu na uruchomienie w 2012 r. międzynarodowego całonocnego przejścia granicznego Budomierz – Hruszew. Otwarcie tego przejścia granicznego spowoduje wzrost spraw dotyczących głównie przestępczości transgranicznej. Rozpatrywanie i rozpoznawanie tych spraw przez Prokuraturę Rejonową w Jarosławiu byłoby utrudnione ze względu na odległe położenie – ok. 60 km.

Likwidacja Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie stanowić będzie nie tylko ograniczenie zadań i funkcji państwa na poziomie lokalnym, ale spowoduje również utrudnienie dostępu do organów wymiaru sprawiedliwości dla mieszkańców powiatu lubaczowskiego.

W związku z powyższym, mając na uwadze dobro mieszkańców powiatu lubaczowskiego, proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Jakie jest stanowisko Pana Ministra w powyższej sprawie?

2. Czy Pan Minister i kierowany przez Pana resort przewiduje wprowadzenie rozwiązań oraz podjęcie zdecydowanych i skutecznych działań w celu utrzymania Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie?

Z poważaniem

Posel Andrzej Ówierz

Jarosław, dnia 6 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23817)

do ministra finansów

**w sprawie opodatkowania
środków pieniężnych przekazywanych
z tytułu wykonywania ustawowego
obowiązku alimentacyjnego**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w związku z wieloma pytaniami kierowanymi do mnie przede wszystkim ze strony pełnoletnich już osób, które nadal pozostają w całości lub częściowo na utrzymaniu rodziców. Osoby takie otrzymują od rodziców środki pieniężne w gotówce lub za pośrednictwem przelewów z rachunku bankowego. Mają przy tym nieraz wątpliwości, czy powyższe kwoty stanowią przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Podstawą prawną wspomnianych transferów pieniężnych są przepisy Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, dotyczące zobowiązań alimentacyjnych. Środki przekazywane sobie przez członków rodziny, przeznaczone na bieżące potrzeby, stanowią wykonanie obowiązków dostarczania środków utrzymania, wynikających wprost z ustawy. Intuicja większości moich rozmówców podpowiada im, że wspomniane kwoty nie powinny być opodatkowane. Jednocześnie nie występują oni ze swoimi wątpliwościami do organów podatkowych, obawiając się odpowiedzialności w przypadku decyzji negatywnej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy środki przekazywane członkom rodziny w wykonaniu ustawowego obowiązku alimentacyjnego stanowią przychód w rozumieniu ustawy o PIT?

2. Czy jest możliwe wyjaśnienie powyższych wątpliwości w drodze zmian legislacyjnych lub oficjalnej interpretacji tak, aby nie budziły wątpliwości?

Z poważaniem

Posel Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 18 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23818)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie obowiązku zdawania
legitymacji studenckich w dniu obrony
prac dyplomowych**

Szanowna Pani Minister! Zgłosiła się do mnie grupa studentów w sprawie obowiązku zdawania na uczelniach legitymacji studenckich w dniu obrony prac dyplomowych. Z przekazanych mi informacji wynika, iż regulamin obowiązujący w większości uczelni jest szczególnie uciążliwy dla absolwentów studiów pierwszego stopnia, którzy mają zamiar kontynuować edukację w tej samej szkole wyższej. Dojazd z miejsca zamieszkania do uczelni bez dokumentu gwarantującego zniżki wymagają dużych nakładów finansowych, a są konieczne ze względu na odbiór dyplomu oraz złożenie kompletu dokumentów na studia drugiego stopnia. Z relacji studentów wynika, iż jedynie w przypadku zagubienia legitymacji uczelnia nie wymaga jej oddania. W związku z istniejącą sytuacją wielu z nich decyduje się składać w dziekanacie odpowiednie zaświadczenie, w którym stwierdzone jest zagubienie dokumentu.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa wobec powyższego problemu?
2. Czy przewidziane są zmiany w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym, mające na celu wydłużenie okresu korzystania z legitymacji studenckich, szczególnie w okresie pomiędzy studiami pierwszego a drugiego stopnia?
3. Jakie inne działania zmierzające do zmiany powyższego stanu rzeczy może podjąć ministerstwo?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 19 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23819)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie ułatwienia dostępu do kursów
pedagogicznych podczas studiów**

Szanowna Pani Minister! Od zainteresowanych osób docierają do mnie informacje dotyczące utrudnionego dostępu do kursów pedagogicznych podczas studiów. Z przedstawionych mi informacji wynika, iż szkoły wyższe zajęcia z pedagogiki klasyfikują w fakultatywnym bloku zajęć. Zazwyczaj przedmioty fa-

kultatywne kolidują z obowiązkowymi, w efekcie czego studenci nie mogą w nich uczestniczyć. Jedynym rozwiązaniem wydaje się zdobywanie kwalifikacji pedagogicznych na kursach organizowanych poza siedzibą uczelni. Jednak są one odpłatne – ich koszt kształtuje się na poziomie od 800 do 3000 PLN, co stanowi dla studentów olbrzymią barierę finansową. Warto podkreślić, iż pracujący studenci uskarżają się także na problemy natury organizacyjnej – kursy pedagogiczne organizowane poza siedzibą uczelni odbywają się w weekendy.

Wyżej opisana sytuacja jest godna uwagi, ponieważ aktualnie brak przygotowania pedagogicznego uniemożliwia awans zawodowy, a często nawet podjęcie pracy w charakterze nauczyciela.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy przewidziane są działania mające na celu ułatwienie dostępu do kursów pedagogicznych?
2. Z czego wynikają rozbieżności w opłatach za kursy pedagogiczne?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 19 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23820)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie prawidłowości ustalania
wyników egzaminów maturalnych w 2011 r.**

Szanowna Pani Minister! W ostatnim czasie dotarły do mnie informacje ze strony maturzystów, którzy wskazują na przypadki błędnego obliczenia wyników egzaminów maturalnych. Niezależnie od kwestii prawidłowości przypisania liczby punktów za poszczególne zadania, wskazują oni na problem błędnego sumowania wszystkich uzyskanych punktów i przez to podawania wyników niższych niż wynikałoby to z rachunku arytmetycznego.

Opisane wyżej sytuacje wynikające z prostych pomyłek rachunkowych są jednakże kłopotliwe dla samych zainteresowanych, którzy w większości przypadków nie wiedzą, jak postępować w omawianej sytuacji. Otrzymanie wyniku egzaminu z błędnie policzoną liczbą punktów może być kłopotliwe przy rekrutacji na studia wyższe. Może ponadto podważać społeczny wizerunek państwa, a w szczególności systemu edukacji i egzaminowania. Dbałość o prawidłowe przeprowadzanie egzaminów maturalnych jest szczególnie istotna wobec toczących się stale dyskusji nad obecnym kształtem matury i przygotowaniem państwa do jej prawidłowego przeprowadzania.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo zbiera dane dotyczące liczby przypadków, o których mowa powyżej, a jeżeli tak – jaka jest liczba takich przypadków?

2. Jakie działania zamierza podjąć ministerstwo w celu uniknięcia podobnych sytuacji w przyszłości?

Z poważaniem

Posel Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 18 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23821)

do ministra zdrowia

**w sprawie dokumentów potwierdzających
ubezpieczenie zdrowotne**

Szanowna Pani Minister! W ostatnim czasie docierają do mnie informacje związane z wątpliwościami dotyczącymi dokumentów, uprawniającymi do korzystania z publicznej opieki zdrowotnej. Obecnie nie są już wydawane legitymacje ubezpieczeniowe. Według uzyskanych informacji docelowo dokumentem potwierdzającym ubezpieczenie zdrowotne ma być elektroniczna karta ubezpieczenia zdrowotnego. Jednakże osoby zainteresowane informują, że karty nie są wydawane.

W związku z powyższym, aby korzystać z usług publicznej służby zdrowia, należy obecnie przedstawić druk RMUA, który zawiera potwierdzenie opłacenia składek za dany miesiąc. Jak wskazują sami pacjenci, jest to kłopotliwe, gdyż wymaga dbania na bieżąco, aby dysponować aktualnym w danym miesiącu drukiem. Z wielu powodów rozwiązanie takie jest mało funkcjonalne.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy elektroniczne karty ubezpieczenia zdrowotnego będą wydawane i na kiedy jest planowane wyposażenie wszystkich pacjentów w takie karty?

2. Czy do powyższego czasu istnieje możliwość wprowadzenia innego sposobu potwierdzania ubezpieczenia niż przedstawianie druku RMUA za dany miesiąc?

3. Czy byłoby możliwe wprowadzenie elektronicznego rejestru informatycznego zawierającego dane wszystkich osób ubezpieczonych, która to baza byłaby dostępna dla podmiotów udzielających usługi publicznej opieki zdrowotnej?

Z poważaniem

Posel Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 18 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23822)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie wysokości opłat za aplikację
do zawodu rzecznika patentowego**

Szanowny Panie Ministrze! Zwróciły się do mnie osoby planujące w przyszłości karierę w zawodzie rzecznika patentowego. Jak wynika z przedstawionych przez nie informacji, znajdujących potwierdzenie w treści przepisów, dostęp do tego zawodu jest wyjątkowo trudny ze względu na wysokość opłat. Niestety, nie koresponduje to z licznymi zmianami wprowadzonymi przez ministerstwo, ułatwiającymi dostęp do innych zawodów prawniczych.

Jak wynika z ustawy o rzecznikach patentowych, maksymalna wysokość opłaty rocznej za ww. aplikację jest równa trzykrotności przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym ogłaszanego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Oznacza to, że wspomniana opłata może stale rosnąć, nawet bez zmian legislacyjnych, odmiennie niż w przypadku opłat za inne aplikacje, których wysokość jest powiązana z wynagrodzeniem minimalnym.

Ponadto zdumienie budzi wysokość opłat, które w wymiarze rocznym mogą przekraczać kwotę 10 tys. zł. Dla młodych ludzi aspirujących do zawodu jest to kwota zaporowa, skutecznie zniechęcająca do wyboru takiego kierunku rozwoju zawodowego. W rezultacie jedynie niewielki odsetek absolwentów kierunków technicznych lub prawniczych może pozwolić sobie na wybór omawianej aplikacji.

Prawdą jest, że aplikacja rzecznikowska obejmuje znacznie większą liczbę godzin zajęć niż inne aplikacje do zawodów prawniczych. Należy jednak zwrócić uwagę, że znaczna część tych zajęć odbywa się w formie praktyk, czyli de facto nieodpłatnej pracy świadczonej przez aplikantów na rzecz różnych instytucji. Zorganizowanie takich praktyk nie wymaga finansowania, ale wręcz przeciwnie – stanowi korzyść dla instytucji, w których są one odbywane. Należy zwrócić uwagę, że podstawą obliczenia wysokości opłat nie powinien być abstrakcyjny wskaźnik stosunku wysokości opłaty do liczby godzin zajęć, ale rzeczywiste koszty aplikacji ponoszone przez podmioty, które ją organizują.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jaką wysokość opłaty planuje ustalić Pan Minister za najbliższy rok aplikacji rzecznikowskiej?

2. Na jakiej podstawie jest podejmowana decyzja o wysokości opłat, a w szczególności czy organy samorządu zawodowego rzeczników patentowych przedstawiają kalkulację kosztów szkolenia?

3. Czy po zakończeniu roku szkoleniowego ministerstwo kontroluje wysokość wydatków rzeczywiście poniesionych na szkolenie aplikantów i wyciąga na

tej podstawie konsekwencje, w szczególności co do wysokości opłaty w latach kolejnych?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 18 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23823)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie przestrzegania
zasad informowania o podmiotach
sponsorujących audycje telewizyjne**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w związku z wątpliwościami przedstawionymi mi przez podmioty reprezentujące konsumentów, które to wątpliwości dotyczą przestrzegania przepisów dotyczących sponsorowania audycji telewizyjnych. Zgodnie z art. 4 pkt 18 ustawy o radiofonii i telewizji sponsorowaniem jest każdy wkład w finansowanie usługi medialnej lub audycji przez podmiot, który nie dostarcza usług medialnych i nie produkuje audycji w celu promocji jego nazwy, firmy, renomy, działalności, towaru lub usługi, znaku towarowego lub innego oznaczenia indywidualizującego.

Według art. 17 ww. ustawy sponsorowane audycje lub inne przekazy są oznaczane przez wskazanie sponsora na ich początku, na końcu oraz w momencie wznowienia po przerwie na reklamę lub telesprzedaż. Ustawa stanowi jednoznacznie, że wskazanie sponsora i żaden element tego wskazania nie może bezpośrednio zachęcać do zakupu lub najmu towarów lub usług, zwłaszcza przez specjalne, promocyjne do nich odniesienie.

W związku z powyższym powstają wątpliwości dotyczące przestrzegania wymogów w zakresie przedstawianych wskazań podmiotów sponsorujących audycje. Moi rozmówcy podają wyraźnie, że powyższe wymagania są omijane poprzez dodawanie haseł reklamowych, elementów wizualnych lub komentarzy, jednoznacznie promujących produkty sponsorów. Działalność tego rodzaju można ocenić każdego dnia, oglądając audycje telewizyjne.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy powyższa działalność jest lub była w przedmiotem kontroli ze strony podległych ministerstwu instytucji?

2. Jakie działania mogą być podjęte, aby podobnym sytuacjom zapobiegać?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 18 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23824)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zapewnienia skutecznego
dochodzenia wierzytelności po likwidacji
obowiązku meldunkowego**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z nowelizacją ustawy o ewidencji ludności 1 stycznia 2014 r. zniesiony zostanie obowiązek meldunkowy. Z informacji przekazywanych na temat treści nowych przepisów wynika, że adres osoby posługującej się dowodem osobistym nie będzie już umieszczony na ww. dokumencie.

Mając na uwadze i doceniając liczne zalety nowej regulacji, pragnę zwrócić uwagę na obecne znaczenie umieszczenia adresu zameldowania na dokumencie tożsamości. Dane osoby posługującej się dokumentem są bowiem wykorzystywane nie tylko w relacjach pomiędzy obywatelem i państwem, ale również pomiędzy podmiotami uczestniczącymi w obrocie gospodarczym.

Obecnie zawieranie umów zobowiązaniowych następuje w dużej mierze dzięki możliwości jednoznacznego zidentyfikowania danych kontrahenta na podstawie dowodu osobistego. Ewentualne sądowe dochodzenie wierzytelności wymaga podania adresu dłużnika. W związku z powyższym można mieć wątpliwości, w jaki sposób dane te będą ustalane po wejściu w życie nowych przepisów. W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. W jaki sposób po likwidacji obowiązku meldunkowego będzie możliwe ustalanie danych kontrahenta na potrzeby przyszłego dochodzenia wierzytelności?

2. Czy w toku prac nad ustawą ministerstwo konsultowało projekt pod kątem jego wpływu na obrót cywilnoprawny?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 18 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23825)

do ministra infrastruktury

**w sprawie prac nad zmianą
regulacji prawnych dotyczących
spółdzielni mieszkaniowych**

Szanowny Panie Ministrze! W świetle projektowanych zmian w regulacji dotyczącej spółdzielni oraz

w związku z kierowanymi do mnie wnioskami i zapytaniem zwracam się o wyjaśnienie poniższych, istotnych kwestii.

W obowiązującej ustawie z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848, ze zm.; dalej: Prawo spółdzielcze) zgodnie z art. 5 § 1 pkt 7 statut spółdzielni powinien określać zasady i tryb wyboru oraz odwoływania członków organów spółdzielni. W art. 35 § 2 Prawa spółdzielczego stanowi się, że wybory do organów spółdzielni dokonywane są w głosowaniu tajnym spośród nieograniczonej liczby kandydatów. Radę nadzorczą stosownie do postanowień statutu wybiera walne zgromadzenie, zebranie przedstawicieli lub zebranie grup członkowskich (art. 43 § 1 Prawa spółdzielczego), a zarząd według postanowień statutu rada lub walne zgromadzenie (art. 49 § 2 Prawa spółdzielczego). W projekcie ustawy o spółdzielniach i projekcie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych powołane wyżej rozwiązania w zasadniczym zakresie zostały utrzymane (art. 6 § 1 pkt 11 projektu, art. 28 § 4 projektu ustawy).

W świetle powyższego rodzi się pytanie, czy istotna dla prawidłowego funkcjonowania spółdzielni mieszkaniowych procedura wyboru jej organów może być uregulowana przepisami *iuris cogentis* w sposób jednolity dla wszystkich spółdzielni mieszkaniowych funkcjonujących w obrocie prawnym. Ukształtowanie procedury wyborów na kształt wyborów powszechnych regulowanych w ustawie z dnia 12 kwietnia 2001 r. Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2007 r. Nr 190, poz. 1360, ze zm.) mogłoby – przez wzgląd na bezpieczeństwo obrotu prawnego – doprowadzić do pełniejszego zabezpieczenia praw członków spółdzielni oraz umożliwiłoby im realny wpływ na funkcjonowanie spółdzielni mieszkaniowych.

W związku z powyższym zwracam się o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy procedura wyborów członków zarządu i rady nadzorczej spółdzielni mieszkaniowych może zostać uregulowana kompleksowo przepisami *iuris cogentis*, a nie, jak do tej pory, jedynie przez statut spółdzielni i posiłkowo przez normy ustawowe?

2. Czy procedura wyboru członków zarządu i rady nadzorczej spółdzielni mieszkaniowych może być uregulowana na zasadzie wyłączenia trybu wybierania tych organów spod reżimu prawnego przewidzianego dla ogółu spółdzielni i zostać uregulowana w sposób szczególny?

3. Czy wybory tych organów spółdzielni mogłyby przypadać na dzień wolny od pracy w ciągu całego dnia przy udziale komisji wyborczych złożonych z przedstawicieli wydelegowanych przez komitety wyborcze zakładane przez członków spółdzielni?

4. Czy minister uznaje, że konieczne są zmiany w proponowanym projekcie w omawianym wyżej zakresie?

5. Czy i jakie kroki zamierza podjąć minister?

Z poważaniem

Poseł Jacek Żalek

Białystok, dnia 21 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23826)

do ministra zdrowia

w sprawie niedostatecznej liczby anestezjologów dziecięcych

Szanowna Pani Minister! Z informacji przekazywanych przez dyrektorów szpitali na terenie całego kraju wynika, że dramatycznie spada liczba anestezjologów dziecięcych. Dochodzi jednocześnie do sytuacji, w której poszczególne placówki medyczne zmuszone są do wzajemnego konkurowania w celu zatrudnienia specjalistów. Powoduje to, że przynajmniej na niektórych oddziałach pediatrycznych istnieje niedobór anestezjologów, a tym samym konieczne staje się przesuwanie w czasie zabiegów planowych.

Szczególnie zastanawiający jest fakt, iż pomimo zgłoszeń ze strony renomowanych placówek oferujących możliwość kształcenia lekarzy w tej szczególnie potrzebnej specjalizacji, a także zapewnień ze strony Ministerstwa Zdrowia o braku przeszkód do jego podjęcia, krajowy konsultant w dziedzinie anestezjologii wstrzymuje przyznanie stosownych akredytacji. Jednym ze szpitali od dłuższego czasu zabiegającym o utworzenie ww. specjalizacji jest Szpital Kliniczny im. Jonschera w Poznaniu, wiodący ośrodek kardiokirurgii i transplantologii dziecięcej w Polsce.

Bardzo Proszę Panią Minister o odpowiedź: Jakiego względu powodują, że pomimo gotowości ze strony wyspecjalizowanych ośrodków oraz bezwzględnej konieczności zwiększenia liczby anestezjologów dziecięcych blokuje się rozpoczęcie przyjmowania lekarzy na specjalizację?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 21 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23827)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie dostosowania prawa dotyczącego
ochrony środowiska do specyfiki branży
akwakultury w Polsce**

Szanowny Panie Ministrze! Akwakultura jest jedną z najdynamiczniej rozwijających się w Polsce gałęzi gospodarki i posiada ogromne perspektywy rozwoju. Taki rozwój jest dużą szansą dla polskiej akwakultury i powinniśmy ją umiejętnie wykorzystać, dostosowując polskie prawo do specyfiki branży.

Kierując się priorytetami wyznaczonymi przez Unię Europejską, nastąpiło wykluczenie rybołówstwa z katalogu, do którego zaliczano branżę rolniczą – z prawa weterynaryjnego wykluczono ryby z katalogu zwierząt rzeźnych; z ustawy wodnej wyłączono korzystanie z wód na cele rybackie. Zmiany zaszyły również na rynku rolnym czy w funduszach wspólnotowych. Problem Polski polega na tym, iż o ile skutecznie pozbawia się akwakulturę związku z rolnictwem, o tyle nie wprowadza się odrębnych przepisów dopasowanych do specyfiki branży. Najczęściej akwakulturę łączy się np. z przemysłem, co nie jest dobrym rozwiązaniem. Podobnie jak udało się stworzyć odrębną legislację dla Europejskiego Funduszu Rybackiego, czy rynku rybnego w Polsce, powinno się wyodrębnić rzeczoną branżę w innych sferach regulacji prawnych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego do tej pory nie zmieniono przepisów prawnych, zwracając uwagę na szczególną specyfikę ww. branży?
2. Jak w Polsce wspiera się akwakulturę?
3. Kiedy mogłaby powstać osobna regulacja prawa dla akwakultury?

Z wyrazami szacunku

Poseł Romuald Ajchler

Dąbrowa, dnia 21 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23828)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie ograniczenia liczby dzieci
mogących przebywać w placówce
opiekuńczo-wychowawczej
wsparcia dziennego**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani w związku z licznymi niepokojącymi sygnałami zgła-

szanymi przez środowiska zajmujące się prowadzeniem placówek opiekuńczo-wychowawczych wsparcia dziennego w Toruniu i okolicach.

Ustawą z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej wprowadzono zapis art. 28 ust. 1, który stanowi, że w placówce wsparcia dziennego, w tym samym czasie, może przebywać nie więcej niż 30 dzieci. Rozwiązanie to powoduje, że placówki opiekuńczo-wychowawcze liczące ponad 30 dzieci zmuszone będą do głębokiego ograniczenia liczby dzieci, które korzystają już z ich pomocy.

W Toruniu i Chełmży działa obecnie 8 placówek opiekuńczo-wychowawczych wsparcia dziennego, do których uczęszcza od 35 do 120, a łącznie 549 dzieci. Wprowadzona regulacja prowadzić zatem będzie do stanu, w którym opiekę w takich placówkach znajdzie tylko 240 dzieci. Pomimo tego, że placówki te posiadają odpowiednią bazę lokalową i techniczną oraz pracują w nich wykwalifikowane osoby z dużym doświadczeniem, 309 z 549 dzieci z rodzin zagrożonych wykluczeniem społecznym nie będzie mogło uczęszczać do tych placówek.

Ponadto zauważyć pragnę, iż niektóre placówki otrzymały dofinansowanie unijne na adaptację lub remont pomieszczeń z regionalnego programu operacyjnego, zobowiązując się jednocześnie do prowadzenia placówki dla nie mniej niż 50 dzieci. Przykładem może być tu m.in. Stowarzyszenie Opieki nad Dziećmi Opuszczonymi pn. Oratorium im. bł. ks. Br. Markiewicza w Toruniu czy parafialny Dom Opieki „Samarytanin” przy Diecezjalnym Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Toruniu.

Stąd też interpelacja do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego wprowadzono ograniczenie wynikające z art. 28 ust. 1 ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej?
2. W jaki sposób zapewnić należy opiekę pozostałym 309 dzieciom w Toruniu i Chełmży, które nie będą mogły uczęszczać do placówek opiekuńczo-wychowawczych?

3. W jaki sposób wykorzystać stworzoną bazę lokalową i techniczną placówek opiekuńczo-wychowawczych, adaptowanych i przystosowanych do prowadzenia placówek liczących 120 dzieci?

4. Czy możliwe jest prowadzenie kilku placówek opiekuńczo-wychowawczych wsparcia dziennego w jednym budynku?

5. Jakie kroki powinny podjąć placówki, które otrzymując dofinansowanie unijne na adaptację lub remont pomieszczeń z regionalnego programu operacyjnego, zobowiązały się do prowadzenia placówki dla nie mniej niż 50 dzieci?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Girzyński

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23829)

do ministra finansów

**w sprawie funkcjonowania instytucji
tzw. kredytu podatkowego**

Szanowny Panie Ministrze! Od 2002 r. funkcjonuje w prawie podatkowym instytucja tzw. kredytu podatkowego, polegająca na zwolnieniu podatników, którzy po raz pierwszy rozpoczęli prowadzenie działalności gospodarczej, z obowiązku uiszczania miesięcznych zaliczek na podatek dochodowy oraz składania urzędowi skarbowemu miesięcznych deklaracji o wysokości dochodu osiągniętego od początku roku. Zwolnienie to polega w swej istocie na przesunięciu terminu płatności podatku, ponieważ podatek objęty kredytem podatkowym uiszcza się w pięciu kolejnych latach następujących bezpośrednio po roku korzystania ze zwolnienia.

W założeniu instytucja kredytu podatkowego miała pomóc podatnikom, którzy zdecydowali się na rozpoczęcie działalności gospodarczej, oraz zachęcać młodych Polaków, aby zakładali własne przedsiębiorstwa, szczególnie że brak środków na opłacenie podatków, składek ZUS i inwestycje początkujący przedsiębiorcy wymieniają wśród największych barier utrudniających działalność gospodarczą w Polsce. Z danych przedstawionych niedawno przez Ministerstwo Finansów wynika jednak, że od czasu wejścia ustawy w życie aż do dnia dzisiejszego z instytucji kredytu podatkowego skorzystało zaledwie kilkanaście osób. Okazało się, iż wprowadzone przepisy stawiają przed początkującym przedsiębiorcą zbyt wiele sztywnych wymagań, które odstraszały go od skorzystania z tej instytucji. Najczęstszymi problemami, na które zwracają uwagę eksperci i początkujący przedsiębiorcy, jest wymóg osiągnięcia średniomiesięcznego przychodu o określonej wartości (stanowiącej równowartość w złotych kwoty co najmniej 1 tys. euro) oraz kontynuowania działalności. W praktyce najczęściej podatnicy nie mogą skorzystać z kredytu podatkowego, ponieważ pierwszy rok działalności kończą stratą. Kolejnym, trudnym do spełnienia w początkowej fazie prowadzenia firmy wymogiem jest obowiązek utrzymania zatrudnienia przez pięć kolejnych lat pod groźbą utraty ulgi. Te wymogi powodują, iż przepisy dotyczące kredytu podatkowego są regulacjami martwymi, na co wskazuje bliskie zeru zainteresowanie podatników tym rozwiązaniem.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie następujących informacji: Czy rozważane jest wprowadzenie elastyczniejszych regulacji w zakresie korzystania z kredytów podatkowych? Czy rozważana jest możliwość całkowitej likwidacji kredytu podatkowego i wprowadzenie w jego miejsce innych instytucji pra-

wa podatkowego, zachęcających młodych Polaków do rozpoczęcia własnej działalności gospodarczej?

Z poważaniem

Poseł Marek Wójcik

Katowice, dnia 14 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23830)

do ministra infrastruktury

**w sprawie obciążenia gmin kosztami
oświetlenia dróg krajowych**

Szanowny Panie Ministrze! Obowiązujące przepisy (art. 18 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne) nakładają na gminy obowiązek finansowania oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na ich terenie. Skutkuje to obciążeniem jednostek samorządu terytorialnego kosztami utrzymania oświetlenia wszystkich dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, włącznie z tymi, które znajdują się poza terenami zabudowy mieszkaniowej i które nie służą społeczności lokalnej. Problem ten dotyczy przede wszystkim tranzytowych dróg krajowych oraz powstających na nich węzłów komunikacyjnych, leżących wprawdzie w obszarze danej gminy, ale nie służących ruchowi lokalnemu. Obecne regulacje zmuszają gminy do ponoszenia ogromnych i stale rosnących kosztów oświetlenia tych dróg, pozbawiając je jednocześnie wpływu na ilość punktów świetlnych, ich rozmieszczenie i czas świecenia w ciągu doby.

Skalę problemu obrazuje przykład gminy Siewierz w woj. śląskim, w której na przestrzeni ostatnich kilkunastu lat powstały dwa duże węzły drogowe obsługujące niemal wyłącznie ruch tranzytowy. W trakcie ich budowy przyjęto bardzo kosztowne rozwiązania, na które gmina Siewierz nie miała żadnego wpływu. Na obu węzłach zbudowano w sumie około sześćset lamp o mocy 400 W każda, generujących olbrzymie zużycie energii elektrycznej. Z wyliczeń przedstawionych przez władze Siewierza wynika, iż szacunkowy koszt utrzymania oświetlenia na wyżej wymienionych węzłach może sięgnąć ok. miliona złotych rocznie, przy czym w budżecie gminy na 2011 r. zabezpieczono na oświetlenie całej gminy (z wyłączeniem oświetlenia węzłów drogowych) kwotę 700 tys. zł. Całością rachunków za oświetlenie obu węzłów komunikacyjnych Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Katowicach zamierza obciążyć gminę Siewierz.

Opisany wyżej problem dotyka wielu małych gmin miejsko-wiejskich oraz wiejskich, na których terenie wybudowano duże węzły drogowe, a których nie stać

na ponoszenie kosztów związanych z utrzymaniem tych obiektów.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie informacji: Czy rozważane jest zwolnienie gmin z obowiązku ponoszenia kosztów oświetlenia dróg krajowych usytuowanych na ich terenie i przeniesienie tych kosztów na zarządcę drogi krajowej?

Z poważaniem

Poseł Marek Wójcik

Katowice, dnia 18 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23831)

do ministra zdrowia

w sprawie refundacji leków hormonalnych dla osób, które muszą przyjmować je do końca życia ze względów zdrowotnych, np. po zmianie płci

Szanowna Pani Minister! Rok temu rozmawiałam z Panią Minister osobiście na temat refundacji leków hormonalnych dla osób, które muszą przyjmować je stale. Ustaliliśmy, że Pani resort zainteresuje się sprawą. Uznała Pani temat za tak ważny ze względów społecznych, że – jak Pani stwierdziła – potrzebne są tu rozwiązania systemowe.

Poinformowałam wtedy Panią o bardzo wysokich kosztach leków hormonalnych: np. osoba, która zmieniła płeć musi co miesiąc zapłacić za zupełnie niezbędne jej leki hormonalne co najmniej 200–300 zł. Takich osób – jak wspólnie stwierdziliśmy – jest na szczęście w kraju niewiele.

Biorąc to pod uwagę, uprzejmie proszę o odpowiedź na pytania:

Czy Ministerstwo Zdrowia przygotowało rozwiązanie tej kwestii?

Czy osoby stale przyjmujące leki hormonalne mogą liczyć na chociaż niewielką pomoc ze strony państwa?

Z szacunkiem

Poseł Izabella Sierakowska

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23832)

do ministra zdrowia

w sprawie tzw. koszyka gwarantowanych świadczeń w szkolnych gabinetach stomatologicznych

Szanowna Pani Minister! Porozumienie Lekarzy Stomatologów Pracujących w Szkolnych Gabinetach w Lublinie poinformowało mnie, że obecnie odbywa się ważna debata dotycząca przyszłości opieki stomatologicznej w Polsce, a zwłaszcza zakresu tzw. stomatologicznych świadczeń gwarantowanych. Ministerstwo Zdrowia przedstawiło projekt rozporządzenia, w którym w dalszym ciągu nie ma wyszczególnionych świadczeń stomatologicznych w miejscu nauczania i wychowania jako gwarantowanych z budżetu NFZ. Zdaniem lekarzy stomatologów konieczne jest wpisanie tych świadczeń do tzw. koszyka świadczeń gwarantowanych. Bez tego szkolnym gabinetom stomatologicznym grozi likwidacja, a w dalszej perspektywie większe obciążenie budżetu NFZ oraz wydłużenie kolejek do dentystów, w szczególności specjalistów protetyków.

Lekceważenie problemu fatalnego stanu zdrowia jamy ustnej dzieci i młodzieży w niedługim czasie spowoduje konieczność ponoszenia dużo wyższych kosztów leczenia protetycznego pacjentów w wieku dorosłym. W medycynie brak profilaktyki w konsekwencji prowadzi do wzrostu nakładów na leczenie. Trzeba też wziąć pod uwagę, że schorzenia jamy ustnej są przyczyną wielu chorób ogólnoustrojowych. U osób z chorobami przyzębia 25–72% zwiększa się ryzyko wystąpienia choroby wieńcowej, a o 36% za wału serca.

Według prof. Marka Naruszewicza, kardiologa z Katedry Farmakognozji i Molekularnych Podstaw Fitoterapii Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego: „największym błędem, jaki popełniła polska medycyna w ostatnim dwudziestoleciu, było wycofanie pediatrów i stomatologów ze szkół. Blisko 50% 12-latków ma co najmniej jeden modyfikowalny czynnik ryzyka miażdżycy, a u 14-latków obserwuje się poważne zmiany miażdżycowe, które nie są jeszcze widoczne w badaniu inwazyjnym. Jeśli dzieci nie będą leczone, umrą przed 40. rokiem życia”. Wypowiedź ta pokazuje, jak brzemienne w skutki mogą być aktualnie podejmowane decyzje.

Biorąc powyższe pod uwagę, kieruję do Pani Minister interpelację poselską z prośbą o odpowiedź na pytania:

Dlaczego w przygotowanym rozporządzeniu Ministerstwa Zdrowia nie ma wyszczególnionych świadczeń stomatologicznych w miejscu nauczania i wychowania gwarantowanych przez budżet NFZ?

Czy Ministerstwo Zdrowia podziela postulaty lekarzy stomatologów domagających się wprowadzenia w szkolnych gabinetach stomatologicznych tzw. koszyka świadczeń gwarantowanych?

W jaki sposób miałyby funkcjonować szkolne gabinety stomatologiczne bez takiego koszyka świadczeń?

Jeśli nie szkolne gabinety stomatologiczne, to jaki system ochrony uzębienia dzieci i młodzieży proponuje Ministerstwo Zdrowia?

Z szacunkiem

Poseł Izabella Sierakowska

Lublin, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23833)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie informacji o reakcji polskich służb specjalnych na tragiczne zamachy w Norwegii w dniu 22 lipca 2011 r.

Szanowny Panie Premierze! W związku z tragicznymi zamachami w Norwegii w dniu 22 lipca br. oraz mając na uwadze fakt sprawowania przez Pana Premiera ustawowego nadzoru nad działaniem służb specjalnych w Polsce, uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. O której dokładnie godzinie i w jaki sposób szefowie służb weszli w posiadanie informacji o zamachach w Norwegii, jakie podjęli decyzje dotyczące działania podległych im służb?

2. Jaki był tryb działania służb od dnia 22 lipca br.? Czy w dniu zamachów odbyły się jakieś spotkania szefów służb, kto je zwołał, w jakim trybie, z wykorzystaniem jakich środków łączności, w jakim miejscu się odbyły? Czy wnioski z tych spotkań zostały zaprezentowane Panu Premierowi, w jakim trybie i kiedy?

3. Czy po otrzymaniu informacji o zamachach został uruchomiony alarmowy tryb działania służb?

4. Jeżeli w służbach został wdrożony kryzysowy tryb pracy, to jaki był harmonogram ich działania i przedkładania Panu Premierowi sprawozdań?

5. Czy w służbach odbyły się odprawy kierownictwa służb (w jakim miejscu, o której godzinie, kto był obecny)?

6. W jakim trybie (osobiście, pisemnie, przez pośrednika) i o której godzinie Pan Premier wydał dyspozycje szefom służb specjalnych?

7. Czy służby specjalne otrzymały zestaw zadań od Pana Premiera w związku z zamachami? W jakim trybie i kiedy?

8. Kiedy po tragicznych zamachach w Norwegii po raz pierwszy Pan Premier zwołał Kolegium do

Spraw Służb Specjalnych? Jakie były wytyczne dla szefów podległych Panu służb?

Z poważaniem

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23834)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu Komisji
Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa
Państwowego dotyczącego katastrofy
TU-154M nr 101 w dniu 10 kwietnia 2010 r.
w Smoleńsku**

Szanowny Panie Premierze! Mając na uwadze mnogość kontrowersji związanych z coraz liczniejszymi przeciekami z raportu Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego w sprawie katastrofy TU-154M nr 101 w dniu 10 kwietnia 2010 r. w Smoleńsku oraz coraz dalszym przesuwaniem terminu jego publikacji, uprzejmie proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy i w ilu egzemplarzach do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów wpłynął raport końcowy Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego w sprawie katastrofy TU-154M nr 101 w dniu 10 kwietnia 2010 r. w Smoleńsku? Z jakim numerem dziennika korespondencji, jaką miał liczbę stron, czy był oznaczony klauzulą niejawności (jaką)?

2. Czy raport był oznaczony jako przesyłka do rąk własnych?

3. Czy raport został przekazany także w formie elektronicznej? Jeśli tak, to jakiej, jaką dokładnie wielkość w kilobajtach miał plik z raportem? Jeśli nie, to czy został przetworzony na formę elektroniczną?

4. W ilu egzemplarzach wykonano elektroniczną kopię raportu i komu został przekazany? Proszę o podanie odbiorców każdej kopii.

5. W ilu egzemplarzach raport w wersji papierowej został powielony w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów? Proszę o podanie odbiorców każdej kopii oraz numeru dziennika, z którym dana kopia została zarejestrowana i przesłana/pobrana.

6. Czy Pan Premier zapoznawał kogokolwiek z treścią raportu (np. prezydenta RP, marszałków Sejmu i Senatu RP, ministrów/urzędników w KPRM, szefów służb specjalnych etc.)? Jeśli tak, proszę o podanie kogo, kiedy i na jakiej podstawie prawnej? Proszę o podanie konkretnego przepisu.

7. Czy termin publikacji raportu był konsultowany z szefami MON, MSZ, MSWiA bądź szefami służb specjalnych? Jeśli tak, to na jakiej podstawie prawnej? Proszę o podanie konkretnego przepisu.

8. Czy Pan Premier omawiał treść raportu oraz termin jego publikacji z przedstawicielami innych

państw bądź przedstawicielami zagranicznych organizacji? Jeśli tak, to kiedy, z kim, w jakim celu i na jakiej podstawie prawnej? Proszę o podanie konkretnego przepisu.

Z poważaniem

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 4 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23835)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zlecenia Centralnemu Biuru
Antykorupcyjnemu zbadania poprawności
i bezstronności procesu legislacyjnego,
który w 2003 r. doprowadził do zmiany
brzmienia art. 130 ust. 1 ustawy
o gospodarce nieruchomościami**

Szanowny Panie Premierze! Zwracam się do Pana Premiera w sprawie mającej ogromne znaczenie dla stanu finansów Skarbu Państwa. W opisanej poniżej sprawie dwukrotnie składałem interpelacje: w dniu 28 marca 2011 r. oraz w dniu 13 lipca 2011 r. Interpelacje te dotyczyły niekorzystnych dla Skarbu Państwa skutków finansowych, które były konsekwencją znowelizowania w 2003 r. brzmienia art. 130 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Obowiązująca od 14 lutego 2000 r. do 21 września 2004 r. treść art. 130 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami: „wysokość odszkodowania ustala się według stanu i wartości wywłaszczonej nieruchomości w dniu wydania decyzji o wywłaszczeniu”, zabezpieczała w pełni interesy Skarbu Państwa, jednakże w wyniku uchwalenia w dniu 28 listopada 2003 r. ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 141, poz. 1492) wprowadzono obecną treść art. 130 ust. 1, pozostawiając bez zmiany zdanie pierwsze („Wysokość odszkodowania ustala się według stanu i wartości wywłaszczonej nieruchomości w dniu wydania decyzji o wywłaszczeniu”), ale dodając mające ogromne znaczenie zdanie drugie w brzmieniu: „W przypadku gdy starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, wydaje odrębną decyzję o odszkodowaniu, wysokość odszkodowania ustala się według stanu nieruchomości w dniu pozbawienia lub ograniczenia praw, a w przypadkach, o których mowa w art. 98 ust. 3 i art. 106 ust. 1, według stanu odpowiednio w dniu wydania decyzji o podziale lub podjęcia uchwały o przystąpieniu do scalenia i podziału oraz jej wartości w dniu wydania decyzji o odszkodowaniu”. Stosowanie zdania drugiego ust. 1 art. 130 ustawy o gospodarce nieruchomościami przy wycenie nieruchomości (czyli ustalanie wysokości odszkodowania według wartości nieruchomości z dnia wydania decyzji o odszkodowaniu) powoduje, iż wypłacane

odszkodowania są kilkadziesiąt, a nawet kilkaset razy wyższe od tych wypłacanych, gdy stosowane jest zdanie pierwsze powyższego przepisu. Proces legislacyjny, w ramach którego wprowadzono obecne – niekorzystne z punktu widzenia interesów Skarbu Państwa i stanowiące, tak w mojej, jak i Najwyższej Izby Kontroli ocenie, zagrożenie dla finansów publicznych – brzmienie art. 130 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, był przeprowadzony w sposób nierzetelny. Nie sporządzono bowiem w ogóle analizy skutków finansowych jego wprowadzenia, do czego obliguje art. 118 Konstytucji RP. Ponadto w jego trakcie nie uzasadniono w ogóle ratio legis zmiany dotychczasowych przepisów – prof. Jan Szachulowicz (ekspert sejmowy) ograniczył się jedynie do stwierdzenia: „przepis potrzebny”. Ta niezwykle oszczędna argumentacja każe nasuwać poważne wątpliwości co do rzeczywistych intencji osób odpowiedzialnych za powyższą nowelizację i wydaje się być dalece niewystarczająca, by uzasadnić zmianę przepisów skutkującą koniecznością wypłaty miliardowych (w skali całego kraju) odszkodowań. Chciałbym zwrócić uwagę Pana Premiera na nierzetelną odpowiedź ministra infrastruktury (pismo nr BN2k-494/2011 z dnia 30 maja 2011 r.) na moją interpelację skierowaną do Pana Premiera w dniu 28 marca 2011 r. W ww. piśmie minister infrastruktury podał nieprawdziwą informację, że „omawiana nowelizacja nie implementowała nowych zasad ustalania odszkodowania za wywłaszczenie nieruchomości”.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera o:

— zlecenie Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu zbadania poprawności i bezstronności procesu legislacyjnego, który w 2003 r. doprowadził do zmiany brzmienia art. 130 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami,

— nakazanie szefom ABW, Policji oraz wywiadu skarbowego przekazania do CBA wszelkich materiałów związanych z powyższym procesem legislacyjnym i jego konsekwencjami dla Skarbu Państwa (dot. osób próbujących wpływać na jego przebieg, lobbingujących za niekorzystnymi dla Skarbu Państwa zmianami; grup przestępczych, które skorzystały na wejściu w życie znowelizowanego przepisu etc.),

— zlecenie CBA objęcia tzw. tarczą antykorupcyjną procesu wydawania decyzji o przyznawaniu odszkodowań w oparciu o powyższy przepis,

— przedstawienie przez Pana Premiera zestawienia statystycznego wysokości wypłaconych odszkodowań w oparciu o art. 130 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami z podziałem na lata 2000–2010.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23836)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zwiększania wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy służb specjalnych

Szanowny Panie Premierze! Zwracając się do Pana jako osoby nadzorującej prawidłowe działanie cywilnych i wojskowych służb specjalnych w Polsce, uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 marca 2007 r. w sprawie wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2007 r. Nr 56, poz. 368) podwyżka uposażeń miała zastosowanie wobec wszystkich funkcjonariuszy tej służby? Jeśli nie, wobec jakiego procenta funkcjonariuszy AW zastosowano tę podwyżkę?

2. Czy wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 2008 r. w sprawie wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2008 r. Nr 128, poz. 820) podwyżka uposażeń miała zastosowanie wobec wszystkich funkcjonariuszy tej służby? Jeśli nie, wobec jakiego procenta funkcjonariuszy AW zastosowano tę podwyżkę?

3. Czy wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 2009 r. w sprawie wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2009 r. Nr 21, poz. 110) podwyżka uposażeń miała zastosowanie wobec wszystkich funkcjonariuszy tej służby? Jeśli nie, wobec jakiego procenta funkcjonariuszy AW zastosowano tę podwyżkę?

4. Czy wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 lutego 2007 r. w sprawie wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (Dz. U. z 2007 r. Nr 37, poz. 237) podwyżka uposażeń miała zastosowanie wobec wszystkich funkcjonariuszy tej służby? Jeśli nie, wobec jakiego procenta funkcjonariuszy ABW zastosowano tę podwyżkę?

5. Czy wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 maja 2008 r. w sprawie wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (Dz. U. z 2008 r. Nr 86, poz. 528) podwyżka uposażeń miała zastosowanie wobec wszystkich funkcjonariuszy tej służby? Jeśli nie, wobec jakiego procenta funkcjonariuszy ABW zastosowano tę podwyżkę?

6. Czy wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 2009 r. w sprawie wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (Dz. U. z 2009 r. Nr 64, poz. 538) podwyżka uposażeń miała zastosowanie wobec wszyst-

kich funkcjonariuszy tej służby? Jeśli nie, wobec jakiego procenta funkcjonariuszy ABW zastosowano tę podwyżkę?

7. Czy wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 maja 2008 r. w sprawie wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Służby Wywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2008 Nr 100, poz. 645) podwyżka uposażeń miała zastosowanie wobec wszystkich funkcjonariuszy tej służby? Jeśli nie, wobec jakiego procenta funkcjonariuszy SWW zastosowano tę podwyżkę?

8. Czy wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Służby Wywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2009 Nr 76, poz. 646) podwyżka uposażeń miała zastosowanie wobec wszystkich funkcjonariuszy tej służby? Jeśli nie, wobec jakiego procenta funkcjonariuszy SWW zastosowano tę podwyżkę?

9. Czy wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 maja 2008 r. w sprawie wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2008 Nr 100, poz. 644) podwyżka uposażeń miała zastosowanie wobec wszystkich funkcjonariuszy tej służby? Jeśli nie, wobec jakiego procenta funkcjonariuszy SKW zastosowano tę podwyżkę?

10. Czy wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 2009 r. w sprawie wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2009 Nr 71, poz. 611) podwyżka uposażeń miała zastosowanie wobec wszystkich funkcjonariuszy tej służby? Jeśli nie, wobec jakiego procenta funkcjonariuszy SKW zastosowano tę podwyżkę?

11. Czy wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 października 2008 r. w sprawie wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego (Dz. U. z 2008 Nr 193, poz. 1188) podwyżka uposażeń miała zastosowanie wobec wszystkich funkcjonariuszy tej służby? Jeśli nie, wobec jakiego procenta funkcjonariuszy CBA zastosowano tę podwyżkę?

Z poważaniem

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23837)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie gromadzenia wrażliwych danych
o polskich uczniach**

Szanowna Pani Minister! Sprawa, z którą występuję, dotyczy ustawy o Systemie Informacji Oświatowej uchwalonej 15 kwietnia br., której elementem ma być m.in. zbieranie danych wrażliwych o uczniach.

Wg ministerstwa edukacji obecnie działający SIO jest przestarzały, a nowy winien ułatwić zarządzanie oświatą, jednak istnieją poważne wątpliwości co do zgodności tejże regulacji z konstytucją. Zastrzeżenia budzi fakt, iż gromadzenie tego rodzaju danych jest działaniem bardzo poważnie naruszającym konstytucyjne prawo jednostki do autonomii informacyjnej i prywatności, prowadzącym do inwigilacji uczniów. Co więcej, istnieje niebezpieczeństwo wypłynięcia danych poza instytucję, w której powinny one ewentualnie się znajdować, tym bardziej że nowy system ma zostać oparty na informacjach przechowywanych w bazie elektronicznej, która może stać się obszarem działania hakerów. Wypłynięcie wrażliwych danych dotyczących niepełnosprawności, korzystania z pomocy materialnej czy bycia pod opieką poradni psychologiczno-pedagogicznej może bardzo negatywnie wpłynąć na zdrowie psychiczne dzieci, których będą one dotyczyły. Obawy dotyczące tego faktu wyrazili przedstawiciele wielu organizacji, takich jak Polskie Towarzystwo Psychologiczne, Fundacja „Rodzice Szkole”, Związek Nauczycielstwa Polskiego, Helsińska Fundacja Praw Człowieka, Ogólnopolskie Forum Rad Rodziców czy Stowarzyszenie Rzecznik Praw Rodziców, Polskie Stowarzyszenie Rodziców i Związek Dużych Rodzin.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie są wszystkie powody, dla których postanowiono gromadzić wrażliwe dane o uczniach?
2. Czy zbieranie tego typu informacji jest niezbędne do prawidłowego funkcjonowania systemu oświatowego?
3. Czy rodzice uczniów będą mieli wpływ na zakres umieszczanych w systemie danych nt. ich dzieci?
4. Czy dane obejmujące 5–7 mln osób będą odpowiednio zabezpieczone, aby nie nastąpiło ich ujawnienie? W jaki sposób zostanie to zrealizowane?
5. Jakie koszty pociągnie za sobą wprowadzenie nowego SIO?
6. Dlaczego pod uwagę nie zostały wzięte protesty licznych organizacji dotyczące przedmiotowej sprawy?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 19 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23838)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie poważnie pogarszającej się
sytuacji polskich producentów chmielu**

Szanowny Panie Ministrze! Produkowany w Polsce chmiel jest oceniany jako jeden z najlepszych na świecie, a instalacja przeznaczona do wysokociśnieniowego pozyskiwania ekstraktu chmielowego nie ma sobie równych w Europie Środkowo-Wschodniej. Jednakże wysoka jakość surowca oraz nowoczesne zakłady dysponujące ogromnym potencjałem produkcyjnym pozostają niewykorzystane, gdyż w tym roku żadna z firm piwowarskich działających w naszym kraju nie złożyła zamówienia u polskich producentów na rzecz importowanego chmielu pochodzącego głównie z Niemiec.

Dramatyczna sytuacja w tym sektorze spowodowana przez inwazyjną niemiecką konkurencję uderza zarówno w zakłady zajmujące się przetwórstwem chmielu, jak i w plantatorów, dla których działalność ta jest często jedynym źródłem dochodu.

W związku z zaistniałą sytuacją uprawy chmielu i produkcja piwa w Polsce są zagrożone całkowitą likwidacją. Widmo tej eliminacji jest niestety zagrożeniem bardzo realnym, biorąc pod uwagę fakt, iż ciągle pogarszająca się sytuacja w rodzimym browarnictwie przyczyniła się już do upadku spółki Chmiel Polski, co nastąpiło 5 lutego 2010 r.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego w Polsce nie są promowani rodzimi producenci chmielu?
2. Z jakiego powodu produkcja piwa opiera się na surowcu importowanym, skoro ten rodzimy przedstawia najwyższą jakość?
3. Czy ministerstwo rolnictwa podejmuje lub planuje podjęcie działań mających na celu zapewnienie polskim producentom chmielu rekompensat za poniesione straty?
4. Czy resort rolnictwa jest świadomy realnego zagrożenia polegającego na eliminacji tego rodzaju uprawy w Polsce oraz polskich producentów z rynku?
5. Jaki jest plan resortu na ustabilizowanie sytuacji na polskim rynku chmielarskim?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 18 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23839)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie charakteru testu wiedzy
i sprawnościowego do Policji**

Szanowny Panie Ministrze! Na stronach internetowych Komendy Głównej Policji znajduje się baza pytań, które są przedmiotem testów dla kandydatów objętych postępowaniem rekrutacyjnym do Policji. Ich analiza skłania ku tezie, że były one ustalane bez większej refleksji. Zasadne wydaje się to, że pytania są związane z takimi dziedzinami, jak prawo konstytucyjne, administracyjne czy przepisy o bezpieczeństwie publicznym. Jednak pytania są prostolinijne, dotyczą drugorzędnych spraw, np. konstytucyjnych terminów związanych z rzadko stosowanymi instytucjami prawnymi. Brakuje natomiast pytań, które sprowadzają się do rozumienia przez kandydata mechanizmów prawnych i działalności władzy publicznej. Ponadto można odnieść wrażenie, że jest przerost pytań z zakresu prawa ustrojowego nad materialnym.

Podobnie wątpliwości nasuwają się przy analizie testu sprawnościowego do Policji. Sprawdza on przygotowanie fizyczne kandydatów w zasadzie tylko w zakresie szybkości, dynamiki. Natomiast w zupełności nie sprawdza wytrzymałości fizycznej kandydatów, co przykładowo realizuje bieg na długim dystansie. Wydaje się, że tymi elementami powinien cechować się policjant. Warto zwrócić uwagę na to, że osoby o większej posturze, a co za tym idzie, większej wadze, z zasady będą osiągać gorsze rezultaty w teście preferującym szybkość.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak ocenia Pan jakość obecnych testów do Policji? Czy te formy, zdaniem ministerstwa i Komendy Głównej Policji, należyce sprawdzają predyspozycje kandydatów (w zakresie wiedzy i sprawności fizycznej)?

2. Na początku tego roku zmianie uległa baza pytań, w tym w pewnym stopniu tematyka pytań. Co było tego przyczyną? Czy takie zmiany będą miały miejsce regularnie?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 18 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23840)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie jednego z gadżetów
mających promować polską prezydencję
w Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Drewniane bączki, zestawy Mleko i Miód – to niektóre z przedmiotów mających za zadanie promowanie polskiej prezydencji w Unii Europejskiej. Wyżej wymienione obiekty mogą rzeczywiście wyróżniać i propagować Polskę poprzez zgrabne połączenie tradycji z nowoczesnością manifestujące rodzime wzornictwo.

W gronie gadżetów mających przypominać o naszym tymczasowym przewodnictwie w Radzie UE znalazł się jednak jeszcze jeden przedmiot, którego atrakcyjność wzbudza poważne wątpliwości. Tymże zgoła niefortunnym przedmiotem jest torba z fizeliny przypominająca nic innego, jak worek na śmieci.

Wraz z innymi gadżetami torba winna być przekazywana zagranicznym delegacjom jako podarunek kojarzący się z krajem pochodzenia, jednak polscy urzędnicy zatrudnieni w Brukseli, odpowiedzialni za wręczanie upominków, skarżą się, iż konieczność przekazywania czarnej torby z niedbale doszytą tekturką z logo prezydencji powoduje u nich uczucie skrępowania. Co więcej, estetyka worka nie jest jedynym towarzyszącym jej problemem, gdyż tym jest także praktyczne jej zastosowanie. Główną przeszkodę stanowią „uszy”, z powodu kształtu których trudno jest założyć torbę na ramię, a trzymanie jej w dłoni oznacza wleczenie jej po ziemi, gdyż „uszy” są zbyt długie. Ponadto wykonana jest z materiału łatwo ulegającego zniszczeniu, co nadaje jej jeszcze więcej tandetnego charakteru.

Zastrzeżenia budzi także cena worka, która według przedstawicieli firm zajmujących się produkcją gadżetów reklamowych jest bardzo wysoka, szczególnie że materiał, z którego został wykonany, jest słabej jakości. W ofertach ww. przedsiębiorstw znajdują się torby z bardziej wytrzymałych tworzyw, które przy tak dużym zamówieniu kosztują ok. 2,5 zł, podczas gdy jedna „unijna” torba kosztowała ministerstwo 5 zł, co przy 30 tys. sztuk daje łączną sumę, bagatela, 150 tys. zł.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

7. Dlaczego spośród tylu gadżetów mogących promować polską prezydencję w Unii Europejskiej wybrany został tego typu przedmiot?

8. Kto jest autorem tej osobliwej inicjatywy?

9. Dlaczego cena towaru była tak wysoka?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23841)

do ministra finansów

**w sprawie likwidacji NIP
i wprowadzenia ZAP**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z likwidacją numeru identyfikacji podatkowej dla osób, które nie posiadają własnych firm i nie są podatnikami VAT, nie będą one musiały od 1 września br. posługiwać się tym numerem w kontaktach z urzędem skarbowym, a wraz z początkiem roku 2012 nadawanie im NIP zostanie zarzucone przez naczelników urzędów.

Tego typu regulacja stwarza pozory wyeliminowania pewnych formalności, jednak w istocie powoduje ona jedynie zastąpienie tych obecnie obowiązujących innymi, bowiem numer identyfikacji podatkowej dla osób nieposiadających własnych firm zostanie zamieniony na ZAP-3, w przypadku którego konieczne będzie podawanie bardzo podobnego rodzaju danych.

Urzędy skarbowe będą częściowo pozyskiwały informacje o obywatelach automatycznie, tj. z rejestru PESEL. Ze względu na fakt, że rejestr ten nie zawiera wszystkich danych niezbędnych fiskusowi, część z nich będzie musiała zostać dostarczona przez podatników samodzielnie, co może zrodzić trudności będące głównie efektem niedoinformowania.

Szanowny Panie Ministrze, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaki jest powód wprowadzania nowych regulacji, skoro nie redukują one ilości formalności?
2. Czy systemy informatyczne i bankowe zostaną we właściwym czasie dostosowane do nowych przepisów, nie powodując trudności z tym związanych?
3. Jakie koszty poniesie ze sobą wprowadzenie przedmiotowych zmian?
4. Jakiego rodzaju dane będą musiały być aktualizowane samodzielnie przez podatników? Jak wysokie grzywny będą groziły osobom, które nie dokonają niezbędnych aktualizacji w terminie, tj. w ciągu 30 dni?
5. Czy w zeznaniu PIT będzie znajdowała się rubryka umożliwiająca wprowadzenie aktualizacji rachunku bankowego potrzebnego do zwrotu nadpłat?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 21 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23842)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wznowienia eksportu
polskich warzyw na rynek wschodni**

Szanowny Panie Ministrze! Obowiązujący od 2 czerwca br. zakaz eksportowania warzyw pochodzących ze wszystkich krajów Unii Europejskiej do Rosji wprowadzony w związku z epidemią wywołaną przez bakterię EHEC spowodował, iż europejscy rolnicy zanotowali ogromne straty. Skutki rosyjskiego embarga dotkliwie odczuli także polscy producenci warzyw.

Wraz z dniem 20 lipca federalna służba ds. nadzoru w sferze praw konsumentów Rospotriebnadzor, będąca odpowiednikiem służb sanitarno-epidemiologicznych w państwach Wspólnoty Europejskiej, zniosła embargo na świeże warzywa importowane z Polski, jednak straty, jakie zanotowali polscy rolnicy, są już nie do odrobienia.

Ponadto, mimo iż handel na wschodni rynek został wznowiony, entuzjazm polskich rolników związany z tym faktem jest umiarkowany, gdyż jak na razie ceny warzyw kształtują się na bardzo niskim poziomie. W porównaniu z rokiem poprzednim różnica w cenach warzyw jest ogromna. Jednym z przykładów obrazujących tę trudną sytuację jest cena pomidora, za kilogram którego można było otrzymać rok temu 3,33 zł, podczas gdy w tym roku suma ta wynosi jedynie 1,87 zł.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy eksport polskich warzyw do Rosji będzie przebiegał teraz na innych warunkach?
2. Jakie procedury będą obowiązywały w przypadku wznowienia eksportu warzyw z Polski na rynek rosyjski?
3. Jakie dokumenty będą niezbędne do tego, aby eksport tych produktów do Federacji Rosyjskiej był możliwy?
4. Na jakie odszkodowania mogą liczyć polscy producenci warzyw, którzy ponieśli straty w związku z nałożonym zakazem?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 20 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23843)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie problemu niedożywionych dzieci

Szanowny Panie Premierze! Jednym z przedwyborczych zapewnień Pana Premiera było oświadcze-

nie, iż nie dopuści Pan do sytuacji, w której jakiegokolwiek polskie dziecko będzie głodne. Od objęcia przez obecny rząd władzy minęły niemalże cztery lata, a z danych Głównego Urzędu Statystycznego wynika, że co czwarte dziecko w Polsce jest niedożywione. Na alarm bije także Polski Czerwony Krzyż, który wskazuje, że największa liczba niedożywionych dzieci mieszka w województwach: lubelskim, świętokrzyskim, podkarpackim i podlaskim. Liczba głodnych, polskich dzieci szacowana jest na 650 tys., jednak przedstawiciele PCK sygnalizują, iż może być ona jeszcze wyższa.

Sytuacja ta stawia nasz kraj w bardzo złym świetle na arenie europejskiej, gdyż więcej niedożywionych dzieci jest tylko w Rumunii i Bułgarii.

Problem ten jest wyjątkowo ważki, gdyż dotyczy najmłodszych obywateli i pociąga za sobą wiele poważnych i przykrych implikacji. Niedożywienie jest istotnym zagrożeniem dla prawidłowego rozwoju dzieci, powodem osłabienia, źródłem trudności z uczeniem się, a także przyczynkiem uszczypliwych uwag i aluzji ze strony rówieśników.

Żyjemy w XXI w., w kraju samowystarczalnym pod względem żywieniowym, leżącym w środku Europy, jednak wiele zamieszkujących go dzieci cierpi głód. W związku z tą sytuacją w Polsce działają organizacje pozarządowe starające się poprawić zaspokajanie podstawowych potrzeb egzystencjalnych najmłodszych obywateli. Jednak nie są one i nie powinny być podstawowymi jednostkami walczącymi z problemem niedożywienia wśród dzieci, jest to bowiem zadanie rządu.

Szanowny Panie Premierze, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Co zrobił Pan Premier w celu wyeliminowania kwestii niedożywienia wśród polskich dzieci?

2. Dlaczego po niemal czterech latach, jakie minęły od orędzia, w którym zapewniał Pan, iż problem głodnych dzieci w Polsce zostanie pomyślnie rozwiązany, sytuacja wygląda tak dramatycznie?

3. Czy rząd ma opracowany nowy plan walki z tym palącym problemem, nowy, gdyż, jak wiadomo, dotychczasowe działania nie przyniosły pożądanego efektu?

4. Czy w szkołach zostaną przywrócone stołówki?

Z poważaniem

Posłowie Jadwiga Wiśniewska
i Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 22 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23844)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykrytych przez NIK braków
w zakresie ochrony przeciwpożarowej
obiektów budowlanych**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

NIK opublikowała „Informację o wynikach kontroli prawidłowości utrzymania i użytkowania obiektów budowlanych”. Wynika z niej, że ponad 40% gmin nie monitoruje stanu technicznego budynków. W przypadku niektórych obiektów skala wykrytych przez NIK zaniedbań była tak duża, że istniało realne zagrożenie nie tylko dla mienia, ale również dla zdrowia i życia mieszkańców.

Szczególnie niebezpieczne są braki w zakresie ochrony przeciwpożarowej. W skontrolowanych budynkach brakowało urządzeń oddymiających klatki schodowe i wyjścia ewakuacyjne. Nie były one również wyposażone w hydranty wewnętrzne czy przeciwpożarowe wyłączniki prądu. Inspektorzy stwierdzili przypadki stosowania palnych okładzin na sufitach i ścianach. W części budynków drogi ewakuacyjne były zastawione i zawężone. W niektórych nieruchomościach składowano materiały palne na poddaszach i w piwnicach. Kontrolerzy stwierdzili przypadki niesprawnej wentylacji w pomieszczeniach, gdzie eksploatowane były kuchnie gazowe lub urządzenia grzewcze, co niosło ze sobą ryzyko zatrucia tlenkiem węgla. Zły stan techniczny przewodów wentylacyjnych stwierdzony został również podczas kontroli przeprowadzanych przez kominiarzy oraz służby nadzoru budowlanego, co potwierdza dużą skalę problemu.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy znane są ministerstwu wyniki kontroli NIK?

2. Czy ministerstwo dostrzega problem braków w zakresie ochrony przeciwpożarowej obiektów budowlanych?

3. Jakie działania podjęło i podejmie jeszcze ministerstwo w celu poprawy ochrony przeciwpożarowej obiektów budowlanych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23845)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wyników kontroli NIK dotyczącej
prawidłowości utrzymania i użytkowania
obiektów budowlanych**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

NIK opublikował „Informację o wynikach kontroli prawidłowości utrzymania i użytkowania obiektów budowlanych”. NIK skontrolował 34 gminy, by sprawdzić, jak w latach 2007–2010 samorządy wypełniały obowiązki właścicielskie względem pozostających na ich terenie nieruchomości. Inspektorzy stwierdzili poważne zaniedbania w utrzymaniu budynków pod względem technicznym i estetycznym. Ponad 40% gmin nie monitoruje stanu technicznego budynków. Okresowe kontrole wykonywane są nieterminowo, a zalecenia pokontrolne są rzadko w pełni realizowane. W ponad 40% skontrolowanych gmin NIK stwierdził występowanie zagrożeń dla zdrowia lub życia ludzi. Wykryte podczas kontroli wady mogły przyczynić się do powstania pożaru, porażenia prądem, zatrucia gazem, a nawet doprowadzić do katastrofy budowlanej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy znane są ministerstwu wyniki kontroli NIK?

2. Czy ministerstwo dostrzega problem złego stanu technicznego skontrolowanych przez NIK obiektów budowlanych?

3. Jakie działania podjęło i podejmie jeszcze ministerstwo w celu poprawy sytuacji?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23846)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie opóźnienia wprowadzenia
elektronicznych dowodów osobistych**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.),

proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Ustawa o dowodach osobistych z sierpnia 2010 r. określiła, że elektronicznym dokumentem tożsamości będzie się można posługiwać od 1 lipca 2011 r. Elektroniczne dowody osobiste mają zostać jednak wprowadzone dopiero 1 stycznia 2013 r., a nie, jak dotychczas zapowiadało MSWiA, od połowy 2011 r. Przesunięcie w czasie jest znaczne, w związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Z jakich przyczyn wynika opóźnienie wprowadzenia elektronicznych dowodów osobistych?

2. Na jakiej podstawie przyjęto 1 stycznia 2013 r. jako datę ostateczną wprowadzenia elektronicznych dowodów?

3. Jak wygląda aktualny harmonogram działań zmierzających do wprowadzenia nowego dowodu oraz jak przebiega jego realizacja?

4. Czy i jak przesunięcie terminu wprowadzenia nowych dowodów wpłynie na koszt całego przedsięwzięcia?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23847)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie funkcjonowania systemu
zaufany profil w e-urzędzie**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Jak informują media, w ciągu miesiąca funkcjonowania zaufany profil w e-urzędzie założyło w sieci 11,6 tys. osób. Okazuje się, że system zaufanego profilu nie działa tak, jak należy i nie jest przyjazny dla klientów. Eksperci wytykają liczne wady zniechęcające do założenia własnego konta. Jest zbyt mało punktów, gdzie można potwierdzić swoje dane. Każda osoba, która chce z niego korzystać, musi potwierdzić swą tożsamość. W tym celu musi osobiście udać się do jednego z punktów działających w wybranych urzędach. Obecnie jest ich 605. Zdaniem ekspertów to zbyt mało. Ponadto system wymaga wielokrotnego wprowadzania danych, mimo że już wcześniej były one podawane.

Zdaniem ekspertów wszystkiemu winne jest MSWiA, bo, opracowując system, skopiowało zasady działania papierowego urzędu. W serwisie ePUAP,

na którym wydawany jest zaufany profil, wszystkie druki napisane są urzędniczym żargonem, niezrozumiałym dla normalnych ludzi.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega ww. nieprawidłowości funkcjonowania systemu zaufany profil w e-urzędzie?

2. Jakie są zdaniem ministerstwa przyczyny tak małego zainteresowania ww. systemem?

3. Czy ministerstwo zamierza wprowadzić jakiegokolwiek zmiany w funkcjonowaniu tego systemu?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23848)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zmiany systemu oceniania
dotyczącego lekcji wychowania fizycznego**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Rzecznik praw dziecka napisał list otwarty do Pani Ministra Edukacji w sprawie zmiany systemu oceniania lekcji wychowania fizycznego. Głównym powodem tej inicjatywy jest fakt, iż uczniowie nie interesują się lekcjami wychowania fizycznego w szkołach.

„Z roku na rok zmniejsza się zainteresowanie uczniów aktywnością ruchową na zajęciach wychowania fizycznego. Stan taki wpływa bardzo niekorzystnie na rozwój fizyczny dzieci, o czym świadczy liczba uczniów z wadami postawy. Ma też negatywny wpływ na kształtowanie zdrowego stylu życia i zdobywania cennej umiejętności rozładowywania stresu poprzez wysiłek fizyczny” – pisze rzecznik praw dziecka Marek Michalak w liście otwartym do MEN. Według rzecznika rozwiązaniem tego problemu mogłaby być zmiana systemu oceniania polegająca na tym, że uczniowie są oceniani nie według ich sportowych wyników, ale według chęci uczestnictwa w zajęciach.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowane przez rzecznika praw dziecka problemy dotyczące lekcji wychowania fizycznego?

2. Czy ministerstwo planuje wprowadzić zmiany systemu oceniania z wychowania fizycznego?

3. Czy ministerstwo rozważa wprowadzenie jakiegokolwiek innych zmian, które skutkowałyby zwiększeniem aktywności uczniów na zajęciach WF?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23849)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie barier architektonicznych
utrudniających niepełnosprawnym
dostęp do urzędów**

Szanowna Pani Minister! Najwyższa Izba Kontroli opublikowała „Informację o wynikach kontroli realizacji programów wspierających wzrost zatrudnienia osób niepełnosprawnych”, w której przedstawia liczne nieprawidłowości w realizacji programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych.

NIK zwraca m.in. uwagę na istotne przeszkody utrudniające niepełnosprawnym dostęp do urzędów. Poważne bariery architektoniczne wystąpiły w połowie skontrolowanych przez NIK budynków. Należały do nich m.in. brak windy lub transportera przyschodowego uniemożliwiający dostęp i pracę osobom poruszającym się na wózkach, progi w drzwiach i nieodpowiednia szerokość drzwi wejściowych i wewnętrznych. Wśród skontrolowanych instytucji były urzędy miast, urzędy gminy i powiatowe urzędy pracy.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy znane są ministerstwu wyniki kontroli NIK?

2. Czy ministerstwo dostrzega problem barier architektonicznych utrudniających niepełnosprawnym dostęp do urzędów?

3. Jakie działania podjęło i podejmie jeszcze ministerstwo, by zlikwidować bariery utrudniające niepełnosprawnym dostęp do urzędów?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23850)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zastrzeżeń
Najwyższej Izby Kontroli co do efektywności
programów wspierających zatrudnianie
osób niepełnosprawnych**

Szanowna Pani Minister! Najwyższa Izba Kontroli opublikowała „Informację o wynikach kontroli realizacji programów wspierających wzrost zatrudnienia osób niepełnosprawnych”, w której przedstawia liczne nieprawidłowości w realizacji programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych.

Zastrzeżenia Izby budzi m.in. brak oceny efektywności poszczególnych programów. W przypadku programu „Trener pracy” cel programu został sformułowany w taki sposób, że był niemierzalny, co praktycznie uniemożliwiło określenie stopnia jego realizacji. NIK zwraca także uwagę, że choć w większości skontrolowanych urzędów pracy liczba zarejestrowanych osób niepełnosprawnych z roku na rok rosła, to jednocześnie malała efektywność instrumentów sprzyjających ich zatrudnianiu. Na przykład odsetek stażystów, którzy zostali zatrudnieni po odbyciu dofinansowywanego przez PFRON stażu, spadł z 71,5% w 2007 r. do 36% w roku 2010.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy znane są ministerstwu wyniki kontroli NIK?
2. Czy ministerstwo dostrzega problem niskiej efektywności programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych?
3. Jakie działania podjęło i podejmie jeszcze ministerstwo, by ta efektywność wzrosła w przyszłości?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskał

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23851)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wykrytych przez Najwyższą Izbę
Kontroli nieprawidłowości podczas realizacji
i rozliczania programów wspierających
zatrudnianie osób niepełnosprawnych**

Szanowna Pani Minister! Najwyższa Izba Kontroli opublikowała „Informację o wynikach kontroli realizacji programów wspierających wzrost zatrudnienia osób niepełnosprawnych”, w której przedstawia

liczne nieprawidłowości w realizacji programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych.

Coraz więcej osób niepełnosprawnych poszukuje pracy. Wspierające ich aktywizację programy, na które w ciągu ostatnich trzech lat wydano 300 mln zł, nie przynoszą jednak wystarczających efektów. W skontrolowanych urzędach pracy rejestrowało się coraz więcej niepełnosprawnych osób, ale po odbyciu stażu coraz rzadziej uzyskiwały one zatrudnienie.

W latach 2007–2010 Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych współfinansował pięć dużych programów wspierających aktywizację osób niepełnosprawnych. NIK stwierdziła, że w trakcie realizacji programów dochodziło do nieprawidłowości. NIK krytycznie ocenia przypadki zmiany zasad współpracy z organizacjami pozarządowymi w trakcie trwania programu, zmniejszanie przyznanych im kwot czy dokonywanie rozliczeń z opóźnieniem. W niektórych przypadkach opóźnienia w rozliczeniu sięgały nawet trzech lat. Działania takie doprowadziły do wycofania się niektórych organizacji ze współpracy z PFRON. Niepewność rodził również fakt, iż umowy z beneficjentami były zawierane najczęściej już w trakcie realizacji zadania, a w skrajnych przypadkach nawet po jego zakończeniu i dopiero wówczas było możliwe refundowanie ponoszonych kosztów.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy znane są ministerstwu wyniki kontroli NIK?
2. Czy ministerstwo dostrzega problem nieprawidłowości podczas realizacji i rozliczania programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych?
3. Jakie działania podjęło i podejmie jeszcze ministerstwo, by wyeliminować podobne nieprawidłowości podczas realizacji i rozliczania programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych w przyszłości?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskał

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23852)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wykrytych przez Najwyższą Izbę
Kontroli nieprawidłowości podczas
przygotowania programów wspierających
zatrudnianie osób niepełnosprawnych**

Szanowna Pani Minister! Najwyższa Izba Kontroli opublikowała „Informację o wynikach kontroli realizacji programów wspierających wzrost zatrudnienia osób niepełnosprawnych”, w której przedstawia

liczne nieprawidłowości w realizacji programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych.

W latach 2007–2010 Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych współfinansował pięć dużych programów wspierających aktywizację osób niepełnosprawnych. W ramach tych programów oraz innych mniejszych przedsięwzięć organizacje pozarządowe otrzymały prawie 300 mln zł. NIK ocenia, że środki te zostały wykorzystane zgodnie z przeznaczeniem. Niemniej NIK stwierdził, że wdrażane programy miały wady. Przede wszystkim zabrakło rzetelnej analizy potrzeb, które miałyby być zaspokojone w efekcie realizacji kolejnych zadań. Programy wdrażane były także bez wiedzy o liczbie potencjalnych uczestników i bez odpowiedniej symulacji kosztów.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy znane są ministerstwu wyniki kontroli NIK?
2. Czy ministerstwo dostrzega problem nieprawidłowości podczas realizacji i rozliczania programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych?
3. Jakie działania podjęło i podejmie jeszcze ministerstwo, by wyeliminować podobne nieprawidłowości podczas realizacji i rozliczania programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych w przyszłości?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23853)

do ministra zdrowia

**w sprawie sytuacji finansowej
Centrum Onkologii w Bydgoszczy**

Szanowna Pani Minister! W mediach pojawiły się informacje o tragicznej sytuacji finansowej Centrum Onkologii w Bydgoszczy. Dyrektor placówki nie chcąc powiększać długu, już zapowiada ograniczenia w przyjmowaniu pacjentów.

Szpital w Bydgoszczy jest jednym z najlepszych ośrodków onkologicznych w kraju. Dlatego co trzeci pacjent w tym szpitalu to chory spoza województwa kujawsko-pomorskiego. Ich leczenie w tym roku kosztowało szpital 18 mln zł, a w zeszłym – 26 mln zł. Dyrektor szpitala twierdzi, że do dziś nie otrzymał pieniędzy od funduszu za ich leczenie. NFZ potraktował te kwoty jako przekroczenie limitu przyjęć. Jednocześnie zobligował pisemnie dyrekcję centrum, aby trzymała się kontraktu i leczenie rozkładała w czasie.

Tymczasem 82% pacjentów bydgoskiego szpitala onkologicznego to chorzy z rozpoznany nowotworem złośliwym. Ich leczenie to ratowanie życia. 18% to osoby, które zgłaszają się na pogłębioną diagnostykę. Zgodnie z zaleceniem płatnika takich ludzi szpital ma odsyłać do kolejki.

Oddziały NFZ z województw, z których pacjenci leczyli się w centrum onkologii, już rozliczyły się z oddziałem bydgoskim. Pieniądze jednak nie dotarły do świadczeniodawcy. Zdaniem NFZ w Bydgoszczy pieniądze zostały uwzględnione w globalnym kontrakcie, a szpital na więcej nie ma co liczyć.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwu znany jest problem trudnej sytuacji finansowej Centrum Onkologii w Bydgoszczy?
2. Czy ministerstwo podejmie jakiegokolwiek działania w celu jej poprawy?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23854)

do ministra zdrowia

**w sprawie nieprzestrzegania
procedur bezpieczeństwa przy operacjach
wszczepiania implantów ślimakowych
dzieciom z wadą słuchu**

Szanowna Pani Minister! Operacje w zakresie wszczepiania implantów ślimakowych należą do niezwykle skomplikowanych i związanych z dużym ryzykiem podejmowanym przez cały zespół bloku operacyjnego. W celu zminimalizowania tego ryzyka specjaliści otolaryngologii i foniatrii określili szereg procedur zapewniających bezpieczeństwo pacjentom z wadami słuchu. Niestety coraz częściej te procedury są pomijane, co często skutkuje poważnymi komplikacjami podczas operacji.

W związku z brakiem procedur zabezpieczających pacjenta w okresie przed-, śród- i pooperacyjnym, rodzice dzieci z wadą słuchu często rezygnują z wszczepienia im implantu w trosce o ich życie i zdrowie.

Procedurami koniecznymi do bezpiecznego wykonywania operacji wszczepienia implantu ślimakowego są m.in.:

- wykonywanie tomografii komputerowej przed operacją,
- pisemne opisywanie zdjęć tomografii przez lekarza operującego pod kątem możliwości prawidłowego wszczepienia implantu ślimakowego,

- obowiązek stosowania systemu monitoringu nerwu twarzewego podczas operacji,
- obowiązek prowadzenia pomiarów śródoperacyjnych podczas operacji,
- obowiązek wykonywania zdjęcia rentgenowskiego po operacji,
- wprowadzenie systemu rozliczania przez NFZ przeprowadzanych zabiegów na podstawie kontroli poprawności wszczepienia implantu.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem braku przestrzegania procedur koniecznych do prawidłowego wykonania operacji wszczepienia implantu?
2. Jakie są powody zaniedbań we wprowadzeniu procedur bezpieczeństwa jako obowiązkowych?
3. Jakie działania podejmie ministerstwo w celu wprowadzenia tych procedur jako obowiązkowych przy wykonywaniu tego typu operacji?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23855)

do ministra zdrowia

w sprawie refundacji operacji wykonywanych przy zastosowaniu robota da Vinci

Szanowna Pani Minister! Robot da Vinci umożliwia precyzyjne operacje, szczególnie w trudno dostępnych miejscach w ciele pacjenta, do których do tej pory wgląd w sposób tradycyjny był bardzo trudny. Tylko w jednej polskiej placówce istnieje możliwość przeprowadzenia operacji przy pomocy robota chirurgicznego da Vinci. W grudniu 2010 r. urządzenie zakupił Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego we Wrocławiu. Zespół wrocławskich lekarzy z powodzeniem przeprowadził już pierwsze zabiegi tego typu. Niestety, z powodu braku refundacji operacji przeprowadzonych przy pomocy robota da Vinci przez NFZ, liczba planowanych operacji jest ograniczona. Brak tego typu procedur w katalogu świadczeń medycznych ICD9 dziwi specjalistów, szczególnie że międzynarodowy katalog, na którym wzorował się fundusz, zawiera całą listę procedur z zastosowaniem robota.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie były główne przesłanki decyzji NFZ o nier refundowaniu operacji przy pomocy robota chirurgicznego da Vinci?
2. Kiedy możliwe będzie refundowanie operacji wykonywanych przy pomocy robota da Vinci?

3. Jak refundacja ww. zabiegów wygląda w innych krajach UE? Czy to prawda, że Polska to jedyny kraj, gdzie nie są one w żadnym stopniu refundowane?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23856)

do ministra zdrowia

w sprawie objęcia osób z rodzinnymi skłonnościami do raka częstszymi badaniami profilaktycznymi

Szanowna Pani Minister! Amerykańscy specjaliści postulują, by osoby w wieku 30–50 lat mające w najbliższej rodzinie krewnego, który zachorował na raka, powinny częściej poddawać się badaniom profilaktycznym, gdyż są bardziej narażone na chorobę nowotworową. Ostrzeżenie to kierowane jest przede wszystkim do osób, w których rodzinach zdarzyły się zachorowania na raka piersi, jelita grubego oraz prostaty. Z badań wynika, że te trzy rodzaje nowotworów złośliwych często występują wśród krewnych, zarówno u rodziców i ich dzieci, jak i u rodzeństwa.

Amerykańskie Towarzystwo Onkologiczne wprowadziło już nowe rekomendacje uwzględniające rodzinne skłonności do raka piersi. Zaleca, by u kobiet w wieku 35–60 lat, których najbliższa krewna zachorowała na ten typ nowotworu przed 30. rokiem życia, zamiast mammografii wykonywano bardziej precyzyjne badania przy użyciu rezonansu magnetycznego.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega konieczność objęcia osób z rodzinnymi skłonnościami do raka częstszymi badaniami profilaktycznymi?
2. Czy i kiedy rozszerzony zostanie zakres badań dla osób z rodzinnymi skłonnościami do raka?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23857)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie likwidacji 18 etatów
w Komendzie Powiatowej Policji w Sokółce**

Szanowny Panie Ministrze! Rada powiatu sokólskiego w stanowisku z dnia 29 czerwca 2011 r. wyraża zaniepokojenie planowaną likwidacją 18 etatów w Komendzie Powiatowej w Sokółce. Jest to redukcja zatrudnienia aż o 13%.

Tak duża redukcja zatrudnień w policyjnej kadrze stanie się zagrożeniem dla bezpieczeństwa mieszkańców powiatu sokólskiego.

Komenda Powiatowa Policji w Sokółce cieszy się znakomitą opinią wśród mieszkańców, o czym świadczą mogą bardzo dobre wyniki w zakresie wykrywalności, jak również spadku przestępczości. Jest to jedna z najlepiej funkcjonujących komend w województwie podlaskim.

Dobre wyniki w zwalczaniu przestępczości, które od lat osiąga komenda, możliwe są dzięki wysiłkowi i ciężkiej pracy sokólskich funkcjonariuszy. Likwidacja etatów o niemal 13% może zaprzepaścić wszystkie zdobyte do tej pory osiągnięcia, jak też zaszkodzić dobrej opinii, jaką cieszy się Komenda Powiatowa Policji w Sokółce.

Zwiększonemu zagrożeniu przestępczością kryminalną, gospodarczą, jak również zagrożeniami płynącymi z natężonego ruchu drogowego sprzyja przygraniczne położenie powiatu sokólskiego.

W roku 2010 przejście graniczne w Kuźnicy przekroczyły 2 136 642 osoby w 1 337 049 pojazdach, w tym było ponad 230 tys. samochodów ciężarowych. Nasilony ruch pieszy oraz drogowy z powodu planowanego wprowadzenia małego ruchu przygranicznego z Republiką Białoruś zwiększy przepływ ludzi i pojazdów przez teren powiatu sokólskiego, co bez wątpienia będzie wymagać zwiększenia obsady w Policji, a nie jej redukcji.

Pytanie: Panie Ministrze! Dlaczego likwiduje się 18 etatów w Powiatowej Komendzie Policji w Sokółce, kiedy w perspektywie wprowadzenia małego ruchu przygranicznego z republiką Białoruś powinno się zwiększyć obsadę etatową komendy?

Z poważaniem

Poseł Lech Kołakowski

Łomża, dnia 19 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23858)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie obrony Kasy Rolniczego
Ubezpieczenia Społecznego
oraz bezpieczeństwa zdrowotnego
mieszkańców polskiej wsi w związku
z konieczną nowelizacją art. 86 ustawy
o świadczeniach opieki zdrowotnej
finansowanych ze środków publicznych**

Szanowny Panie Premierze! Występując w imieniu mieszkańców polskiej wsi, jestem szczerze zaniepokojony, jak też oburzony, doniesieniami prasy o stanie prac poszczególnych resortów nad nowelizacją art. 86 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tj. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.)

Moje oburzenie wzbudził artykuł, który ukazał się w „Gazecie Prawnej” z dnia 13 lipca 2011 r. pt. „Za pół roku rolnicy mogą stracić darmowe leczenie”. Autor przytoczył oświadczenie rzecznika praw obywatelskich, który stwierdził, iż „ubezpieczeni w KRUS od 3 lutego 2012 r. z własnej kieszeni zapłacą za wizytę lekarza i pobyt w szpitalu”.

Zarówno Ministerstwo Zdrowia, jak też Ministerstwo Rolnictwa nie czuje się odpowiedzialne za stan prac, wskazując na właściwość międzyresortowego zespołu do spraw reformy systemu ubezpieczeniowego. Powyższe stanowisko, podległych Panu resortów zostało potwierdzone przez rzecznika prasowego resortu Ministerstwa Zdrowia oraz M. K. z biura prasowego ministerstwa rolnictwa (źródło: „Gazeta Prawna”).

Jak Pan Premier zapewne wie, dnia 26 października 2010 r. Trybunał Konstytucyjny w sprawie o sygn. akt K 58/07 stwierdził niekonstytucyjność przepisu art. 86 ust. 2 w związku z art. 86 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, Nr 216, poz. 1367, Nr 225, poz. 1486, Nr 227, poz. 1505, Nr 234, poz. 1570 i Nr 237, poz. 1654, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 22, poz. 120, Nr 26, poz. 157, Nr 38, poz. 299, Nr 92, poz. 753, Nr 97, poz. 800, Nr 98, poz. 817, Nr 111, poz. 918, Nr 118, poz. 989, Nr 157, poz. 1241, Nr 161, poz. 1278 i Nr 178, poz. 1374 oraz z 2010 r. Nr 50, poz. 301, Nr 107, poz. 679, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857 i Nr 165, poz. 1116) w zakresie, w jakim określa zobowiązanie budżetu państwa do finansowania składek na ubezpieczenie zdrowotne wszystkich wskazanych w nim rolników i ich domowników, podlegających ubezpieczeniu społecznemu rolników z mocy ustawy, prowadzących działalność rolniczą bez względu na wysokość osiąganych przez nich przychodów.

Reasumując, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że opłacanie składek zdrowotnych za rolników przez

budżet państwa jest niezgodne z ustawą zasadniczą i uznał, że nierówne traktowanie podmiotów podobnych nie zawsze musi oznaczać dyskryminację lub uprzywilejowanie, a w konsekwencji niezgodność z art. 32 ust. 1 czy też z art. 2 konstytucji (zob. też wyrok z 12 maja 1998 r., sygn. U 17/97, OTK ZU nr 3/1998, poz. 34). Stwierdził też, iż konieczna jest ocena kryterium, na podstawie którego dokonano zróżnicowania, bo wszelkie odstępstwo od nakazu równego traktowania podmiotów podobnych musi zawsze znajdować podstawę w przekonujących argumentach. Kryterium to winno pozostawać w związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych (np. orzeczenie z 23 października 1995 r., sygn. K 4/95, OTK w 1995 r., cz. II, poz. 31, s. 93).

Z uwagi na powyższe rozważania, Trybunał Konstytucyjny orzekając o niekonstytucyjności art. 86 ust. 2 w związku z art. 86 ust. 1 pkt 1 ustawy zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych, we wskazanym w sentencji zakresie postanowił skorzystać z uprawnienia określonego w art. 190 ust. 3 konstytucji i ustalić termin wygaśnięcia aktu normatywnego inny niż data ogłoszenia wyroku w organie promulgacyjnym.

Biorąc pod uwagę okoliczność, iż ponosi Pan polityczną odpowiedzialność za całokształt prac, uznałem, że jest Pan osobą właściwą do udzielenia odpowiedzi na niniejszą interpelację.

Nie sposób sobie wyobrazić rozmiaru szkód oraz dramatów ludzkich, do jakich dojdzie w przypadku braku szybkiej reakcji Pańskiego rządu. Rolnicy nie posiadają niezbędnych środków pieniężnych pozwalających na godziwe życie rodziny, w tym edukację dzieci. Tajemnicą polszynela jest fakt, iż polska wieś jest mocno spolaryzowana. Przy czym rolnicy o bardzo wysokich dochodach stanowią w dalszym ciągu mniejszość tej społeczności, nad czym należy ubolewać.

W moim odczuciu Pański rząd uchyla się od odpowiedzialności za przedstawienie przed wyborami parlamentarnymi swojego stanowiska i jasnych kryteriów, na podstawie których rolnicy będą mogli liczyć na pomoc z budżetu państwa związaną z finansowaniem ich ubezpieczenia zdrowotnego. Rolnicy mają prawo do rzetelnej informacji, nawet jeśli jest ona gorzka i niewygodna dla rządzących.

Panie Premierze! Pragnę przypomnieć, iż intencją przyświecającą ustawodawcy cytowanej ustawy było udzielenie pomocy z budżetu państwa na rzecz mieszkańców polskiej wsi ze względu na nieopłacalność produkcji rolnej. Niewątpliwie cel i sens powyższej regulacji powinien być zachowany.

Panie Premierze, przez wzgląd na szacunek do pracy polskiego rolnika, proszę odpowiedzieć na następujące pytania:

1. Jaki resort lub resorty ministerialne są odpowiedzialne za przygotowanie nowelizacji art. 86 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych?

2. Jakie kryteria będą brane pod uwagę przy ustalaniu kręgu osób, których składki zdrowotne zostaną sfinansowane z budżetu państwa? Ile osób (szacunkowo) zostanie wyłączonych z niniejszego kręgu w stosunku do obecnych regulacji?

3. Na jakim etapie znajdują się prace nad nowelizacją art. 86 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych? Czy gotowy jest już projekt zmian powyższej ustawy? Kiedy niniejszy projekt zmian zostanie przedstawiony opinii publicznej i Sejmowi?

Z poważaniem

Poseł Lech Kołakowski

Łomża, dnia 22 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 23859)

do ministra gospodarki

w sprawie tzw. ustawy deregulacyjnej oraz dalszego rozwinięcia listy usprawnień znoszących bariery administracyjne dla przedsiębiorców

Szanowny Panie Ministrze! W związku z przyjęciem tzw. drugiego pakietu deregulacyjnego chciałbym wyrazić szczerze zadowolenia z tego faktu. Jednocześnie, wsłuchując się w głos przedsiębiorców, którzy wyrażają zaniepokojenie z powodu okrojenia listy barier administracyjnych, które miała znieść ww. ustawa i przyjęciu 20 zamiast 96 zapowiadanych ustaw, proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo przewiduje dalsze rozszerzenie listy odbiurokratyzowania, znoszącej zapowiadane ograniczenia administracyjne?

2. Czy proponowane zmiany, które obecnie wykreślono z projektu ustawy, np. skrócenie terminu zwrotu różnicy podatku VAT z 60 do 30 dni czy zastąpienie dokumentów papierowych przez elektroniczne (np. elektroniczna dokumentacja budowy), odejścia od restrykcyjnego terminu płatności podatku od towarów importowanych w ciągu 10 dni na rzecz rozliczenia na zasadach ogólnych itd., wejdą jednak do szeregu reform, które przewiduje ministerstwo? W jakim czasie mogłoby to nastąpić?

3. Jakie dodatkowe usprawnienia dla przedsiębiorców zamierza ministerstwo wprowadzić w najbliższym czasie?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23860)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 17 grudnia 2010 r. dotyczącego podstawowych warunków niezbędnych do realizacji przez szkoły i nauczycieli zadań dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych oraz programów nauczania

Pani Minister! Rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 17 grudnia 2010 r. w sprawie podstawowych warunków niezbędnych do realizacji przez szkoły i nauczycieli zadań dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych weszło w życie 11 lutego 2011 r.

Czytamy w nim m.in., że: „§ 2. 1. Szkoły powinny być wyposażone w pomoce dydaktyczne i sprzęt umożliwiające realizację zadań dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych” oraz że (pkt. 2.) „wyposażenie szkoły w pomoce dydaktyczne, o których mowa w ust. 1, powinno umożliwiać realizację szkolnego zestawu programów nauczania, a w przedszkolu – przyjętego programu wychowania przedszkolnego”.

W listopadzie 2010 r. opublikowano w MEN „Informację o wynikach monitorowania wdrażania podstawy programowej wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego w roku szkolnym 2009/2010”. Z dokumentu dowiadujemy się m.in., że większość dyrektorów monitorowanych jednostek zgłosiło potrzebę wsparcia finansowego, gdyż bez tego nie jest możliwa realizacja podstawy programowej. Na przykład w wielu gimnazjach na lekcjach biologii, chemii nie prowadzi się doświadczeń i eksperymentów, treści fizyki nie ilustruje się realnymi przykładami, gdyż jest niewystarczająca baza dydaktyczna. Nowa podstawa programowa zakłada działania, które mają wyposażać uczniów w umiejętności i wiedzę na poziomie standardów europejskich. Jak to jest w polskich szkołach? Na pewno różnie.

W związku z tym pytam:

1. Czy ministerstwo oprócz monitorowania realizacji podstawy programowej, opracowania raportu i opublikowania stwierdzeń o stanie faktycznym, często niezadawalającym, jest w stanie zobligować samorządy do zabezpieczenia środków finansowych na wyposażenie szkół w pomoce dydaktyczne?

2. Czy we wspomnianym wyżej rozporządzeniu nie byłoby zasadne zamienić sformułowanie „szkoły powinny być wyposażone” na „szkoły należy wyposażać w pomoce dydaktyczne”?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23861)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach oświatowych

Pani Minister! W związku z rozporządzeniem MEN w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach z dnia 17 listopada 2010 r., które weszło w życie 1 lutego 2011 r., chciałbym uzyskać odpowiedź w sprawie nowych przepisów. Zgodnie z nowym rozporządzeniem dyrektor szkoły zbiera wyniki pracy powołanych zespołów do pomocy psychologiczno-pedagogicznej, następnie podejmuje decyzje i określa formy, sposoby i okresy udzielania pomocy potrzebującym uczniom oraz wymiar godzin dla poszczególnych form. Podjęte decyzje dyrektor uwzględnia w tworzonym arkuszu organizacyjnym szkoły. Ponadto dyrektor może czynić starania o zatrudnianie specjalistów do prowadzenia dodatkowych zajęć wynikających z planowanej pomocy.

Z zebranych opinii wiem, że do zmian nie są przygotowani dyrektorzy szkół i nauczyciele, a wspomniane rozporządzenie nie jest aktem prawnym zobowiązującym samorządy do zatrudniania nauczycieli wspomagających, psychologów, logopedów, terapeutów i finansowania zajęć dodatkowych dla uczniów wymagających pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

W związku z tym pytam:

1. Kto odpowiadać będzie za niewystarczającą, a należną pomoc uczniowi w sytuacji, gdy dyrektor szkoły zgłosi konieczność zatrudnienia specjalisty, np. logopedy, a samorząd odpowie, że nie ma środków finansowych na nowe etaty w szkole lub w przedszkolu?

2. Dlaczego ministerstwo nie wprowadziło nowego systemu pomocy psychologiczno-pedagogicznej we wszystkich typach szkół i w przedszkolach najwcześniej od 2012/2013 r.?

Można uniknąć trudności we wdrażaniu zmian poprzez:

— rzetelne szkolenia dyrektorów i nauczycieli w zakresie udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej,

— przygotowanie do nowych zadań i wsparcie poradni psychologiczno-pedagogicznych,

— przeznaczyć samorządom choćby minimalne środki finansowe na zatrudnienie specjalistów do udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23862)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie regionalnych
obszarów metropolitalnych**

Szanowna Pani Minister! W nawiązaniu do tematu poruszonego w czasie pytań bieżących w dniu 17 lipca 2011 r. zwracam się w niniejszej interpelacji o odpowiedź na pytania dotyczące problemu regionalnych obszarów metropolitalnych.

Współczesny świat, w tym także Europa, rozwija się poprzez powstawanie nowych i rozwój już istniejących metropolii. To w nich kumuluje się potencjał intelektualny, społeczny, techniczny i innowacyjny. Śmiało można więc powiedzieć, że to właśnie metropolie są siłą napędową dla rozwoju nauki i powstawania nowoczesnej, opartej na wiedzy gospodarki. W nich też skupia się największa liczba współpracujących ze sobą specjalistów oraz ekspertów z różnych dziedzin.

Metropolie są naturalnymi łącznikami gospodarek narodowych ze współczesnym światem. To w ich obrębie rozlokowane są lotniska i porty morskie, międzynarodowe centra logistyczne, firmy transportowe oraz centra kulturowe. To w metropoliach krzyżują się bądź biorą początek korytarze transportowe o znaczeniu ponadnarodowym. Łączą one nie tylko poszczególne kraje czy regiony, ale przede wszystkim poszczególne obszary metropolitalne oraz funkcjonujące w nich ośrodki akademickie i naukowe oraz instytucje i podmioty gospodarcze, a wreszcie konkretne osoby.

W gremiach pomorskich samorządowców i w mediach toczy się obecnie się gorąca debata i dyskusja nad zasadnością projektu powołania tzw. Gdańskiego Obszaru Metropolitalnego, który zainicjował prezydent Gdańska Paweł Adamowicz, zwracając się do prezydentów, burmistrzów i samorządów miast, powiatów i gmin skupionych wokół Gdańska w sprawie utworzenia wspólnego obszaru metropolitalnego z tej treści apelem: „Nie bójmy się, tylko twórzmy i budujmy naszą jedną zintegrowaną wspólną metropolię, co wcale nie oznacza, że mamy wyzywać się naszych różnic kulturowych, indywidualnego charakteru czy odmiennych poglądów. To w końcu one stanowią o naszej sile i potencjale. Śmiało możemy zatem stwierdzić, że hegemonia Gdańska nam nie grozi!

Zapraszam do budowy naszego wspólnego Gdańskiego Obszaru Metropolitalnego”.

Jak w wielu sprawach są zwolennicy i przeciwnicy tej inicjatywy. Są samorządy gorąco ją popierające, ale również takie, które się wahają, i zagorzali przeciwnicy Gdańskiego Obszaru Metropolitalnego.

W związku z tym, że temat ten budzi ogromne zainteresowanie w woj. pomorskim, chciałbym zwrócić się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jaki jest stosunek rządu do inicjatyw tworzenia regionalnych obszarów metropolitalnych i czy rząd będzie wspierać tworzenie nowych obszarów metropolitalnych?

2. Jakie są obowiązujące regulacje prawne i jakie rząd przewiduje w sprawie tworzenia nowych i działania już istniejących metropolii w Polsce?

3. Ile takich obszarów w Polsce już istnieje i w jakiej formie organizacyjno-prawnej działają (czy jako stowarzyszenia, czy są to innego typu organizacje)?

4. Czy w ocenie rządu obawy o utratę tożsamości i niezależności małych gmin i miast są uzasadnione i czy rzeczywiście nie grozi im dominacja lidera metropolii?

Z poważaniem

Poseł Krystyna Kłosin

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23863)

do ministra infrastruktury

**w sprawie skutków wprowadzenia
systemu viaTOLL**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą skutków wprowadzenia systemu viaTOLL na polskich autostradach. Spowodowało to omijanie przez kierowców ciężarówek płatnych odcinków autostrad i wybieranie tras prowadzących przez mniejsze miejscowości.

Samo wprowadzenie systemu uważam za bardzo dobre rozwiązanie przybliżające Polskę do standardów krajów Europy Zachodniej. Jednak wprowadzenie systemu viaTOLL spowodowało, że kierowcy zaczęli jeździć przez mniejsze miejscowości, burząc spokój mieszkańców. Ich drogi dojazdowe są rozjeżdżane, naruszana jest struktura budynków, pękają ściany w domach, hałas jest nie do zniesienia. Pomimo znaków zakazujących wjazdu pojazdom powyżej 3,5 t kierowcy ciężarówek i tak jeżdżą mniejszymi drogami, omijając płatne odcinki autostrad.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

Czy na drogach objętych opłatami jest zauważalny spadek ruchu pojazdów objętych opłatami?

Jak ministerstwo ma zamiar rozwiązać ten problem?

Czy ministerstwo rozważa współpracę z samorządami na rzecz wprowadzenia systemu viaTOLL na dro-

gach szczególnie narażonych na tranzytowy ruch pojazdów ciężkich starających się uniknąć opłat?

Czy miały miejsce przypadki zwracania się przez samorządy do ministerstwa z takimi postulatami?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23864)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie braku przepisów
regulujących kwestie monitoringu**

Szanowny Panie Ministrze! W dzisiejszych czasach wykorzystanie monitoringu staje się coraz bardziej powszechne czy to w miejscach publicznych, czy też w miejscach prywatnych. Ma to na celu zapewnienie bezpieczeństwa – zarówno właścicielom obiektów, użytkownikom, jak i osobom trzecim.

Niestety zasady wykorzystania monitoringu nie zawsze są jasne. Niejednokrotnie pojawiają się wątpliwości, czy użycie systemu kamer w danym przypadku ma w dalszym ciągu na celu poprawę bezpieczeństwa, czy jest już ingerencją w życie prywatne i sprawy intymne.

Generalny inspektor ochrony danych osobowych i Fundacja Panoptikon na bieżąco monitorują różne przypadki wykorzystania monitoringu, kiedy to osoby będące w zasięgu kamer czują się inwigilowane i podglądane. Jednym z bardziej kontrowersyjnych przypadków jest wykorzystanie kamer w szatniach basenów publicznych.

Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytania:

Czy i kiedy ministerstwo planuje przygotowanie odpowiednich przepisów regulujących kwestie wykorzystania monitoringu?

W jaki sposób ustosunkować się do takich sytuacji bez obowiązujących przepisów?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23865)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie wysokości opłat rocznych
wnoszonych przez aplikantów za szkolenie**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w sprawie wysokich opłat rocznych, jakie zmuszeni są ponosić aplikanci za uczestnictwo w szkoleniach przygotowujących do zawodu.

Opłaty te regulują rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 6 grudnia 2005 r. w sprawie wysokości opłaty rocznej za aplikację adwokacką (Dz. U. Nr 244, poz. 2068, ze zm.) oraz aplikację radcowską (Dz. U. Nr 244, poz. 2070, ze zm.) oraz rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 9 grudnia 2005 r. w sprawie wysokości opłaty rocznej wnoszonej przez aplikantów notarialnych na szkolenie (Dz. U. Nr 244, poz. 2077, ze zm.).

Opłaty roczne w zależności od typu aplikacji są równe odpowiednio trzykrotności, trzyipółkrotności lub czterokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę w wysokości obowiązującej w dniu rozpoczęcia roku szkoleniowego, co dla roku 2011 wynosi od 4 do ponad 5 tys. zł.

Tak wysoka opłata stanowi istotną barierę dla studentów prawa, których sytuacja materialna uniemożliwia sformalizowanie swoich uprawnień. Niektórzy decydują się na świadczenie usług bez ukończenia aplikacji (godząc się na odpowiednio niższe zarobki), podczas gdy wielu po prostu rezygnuje z kariery w swoim zawodzie.

Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie sprawą i odpowiedź na pytania:

Dlaczego opłaty roczne, które aplikanci zobowiązani są wносить za uczestnictwo w szkoleniu, są takie wysokie?

Czy i kiedy ministerstwo planuje przygotowanie zmian w prawie, które zaowocują obniżeniem ww. opłat?

Jakie istnieją narzędzia wspomagające proces finalizacji aplikacji przez studentów prawa?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23866)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie programu 50+

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister w sprawie wyjaśnienia obecnego statusu

działań programu zatytułowanego „Solidarność pokoleń. Działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+”.

Program ten, zwany w skrócie programem 50+, jest przyjętym w dniu 17 października 2008 r. pakietem rządowych działań mających na celu zwiększenie poziomu zatrudnienia wśród osób, które przekroczyły 50. rok życia. Jak przyznaje samo Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej w notatce na temat programu 50+: Polska w porównaniu do innych krajów UE w najniższym stopniu wykorzystuje potencjał osób po 50. roku życia na rynku pracy. Program ten ma z założenia zachęcać osoby w określonym wieku do aktywizacji zawodowej, jak również pomagać im w uzyskiwaniu kwalifikacji i umiejętności potrzebnych do pracy.

Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Jakie działania zrealizowano do tej pory w ramach programu 50+?

2. Jakie działania zaplanowano na najbliższe lata w celu zwiększenia zatrudnienia wśród osób powyżej 50. roku życia?

3. W jaki sposób można pomóc osobom, które doksztalają się, w celu zwiększenia swoich kwalifikacji?

4. Czy istnieją narzędzia wspomagające aktywizację osób powyżej 50. roku życia?

5. Jakie istnieją gwarancje refundacji kosztów nauki wśród osób, które przekroczyły 50. rok życia

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23867)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie wysokości opłat
za czynności rzeczników patentowych**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w sprawie wysokich opłat, jakie zmuszeni są ponosić polscy konstruktorzy, wynalazcy, badacze i naukowcy za czynności rzeczników patentowych.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra sprawiedliwości z dnia 2 grudnia 2003 r. w sprawie opłat za czynności rzeczników patentowych Dz. U. Nr 212, poz. 2076, z późn. zm. (Dz. U. z 2004 r. Nr 24, poz. 218), wysokość opłaty za czynności rzecznika patentowego wyznaczane przez sąd zależą od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju. Rozporządzenie wyszczególnia minimalne stawki opłat jako jedyną górną granicę, podając wartość przedmiotu sprawy.

Wielokrotnie media informują, że polscy naukowcy w porównaniu z tymi z innych krajów otrzymują bardzo mało patentów. Nie wynika to z braku kreatywności czy zdolności – wprost przeciwnie, wyniki ich pracy są bardzo owocne, to trudności w uzyskaniu patentów są tutaj przyczyną. Dla porównania możemy przytoczyć za OECD liczbę ponad 13 tys. patentów przyznanych w Unii Europejskiej, w tym tylko 22 w Polsce, w roku 2009. Nawet Urząd Patentowy RP przyznaje, że Polska zajmuje pod tym względem ostatnie miejsca w rankingu państw europejskich. Wyniki badania przeprowadzonego przez PARP pokazują, że aż 72% badanych wymienia koszty jako największą przeszkodę w uzyskaniu patentu.

Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie sprawą i odpowiedź na pytania:

Dlaczego opłaty za czynności rzeczników patentowych są tak wysokie, są wyznaczone za pomocą opłaty minimalnej, a ewentualna opłata maksymalna może być równa wartości przedmiotu sprawy?

Czy i kiedy ministerstwo planuje przygotowanie odpowiedniej nowelizacji prawa, które dostosuje stawki opłat do realiów życia codziennego i ułatwi polskim naukowcom uzyskiwanie patentów?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23868)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie wysokości opłat
za usługi radców prawnych**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o bliższe zapoznanie się ze sprawą wysokich opłat, jakie zmuszeni są ponosić Polacy za korzystanie z porad radców prawnych.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349) wysokość opłaty za czynności radcy prawnego wyznaczane przez sąd zależą od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju, a w postępowaniu egzekucyjnym – od wartości egzekwowanego roszczenia.

Każdorazowo przy wyznaczaniu opłaty za czynności radcy prawnego sąd kieruje się aktualnym taryfikatorem, który wyznacza minimalne możliwe stawki. Prawo stanowi, że zasądzona opłata nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani

przekraczać wartości przedmiotu sprawy. O ile w sprawach z zakresu np. prawa rodzinnego stawki są stałe i ich wysokość wydaje się być uzasadniona, to w przypadkach spraw, w których ich przedmiot ma określoną wartość, zasądzona opłata może być równa nawet ich wartości. Mimo iż w teorii jest możliwe, by radca prawny zrezygnował lub znacznie zmniejszył opłatę za poradę w przypadkach osób o trudnej sytuacji materialnej, to takie przypadki zdarzają się niezwykle rzadko. Niejednokrotnie okazuje się więc, że konieczność poniesienia bardzo wysokiej opłaty za usługę radcy prawnego bardzo komplikuje sytuację wielu Polaków.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą i odpowiedź na pytania:

Dlaczego opłaty za usługi radców prawnych są tak wysokie, są wyznaczone za pomocą opłaty minimalnej, a ewentualna opłata maksymalna może być równa wartości przedmiotu sprawy?

Czy i kiedy ministerstwo planuje przygotowanie odpowiedniej nowelizacji ustawy o radcach prawnych, która dostosuje stawki opłat do realiów życia codziennego?

Z poważaniem

Posel John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23869)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie wysokości opłat związanych z przyjęciem na studia

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister w sprawie różnic w systemie opłat związanych z przystąpieniem do postępowania rekrutacyjnego na różnych uczelniach wyższych.

Zgodnie z rozporządzeniem minister nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 29 kwietnia 2011 r. w sprawie maksymalnej wysokości opłat za postępowanie związane z przyjęciem na studia w roku akademickim 2011/2012 (Dz. U. Nr 110, poz. 645) maksymalne stawki, jakich mogą żądać uczelnie wyższe za przyjęcie studenta do postępowania kwalifikacyjnego, podzielone są na trzy kategorie. W roku akademickim 2011/2012 wynoszą odpowiednio 150 zł na kierunki artystyczne, architekturę, urbanistykę i architekturę wnętrz, 100 zł, gdy wymagane jest sprawdzenie sprawności fizycznej, i 85 zł na pozostałe kierunki.

Mimo iż stawki rekrutacyjne są jasno zdefiniowane, to w procesie przyjęcia na studia występują różnice w systemie pobierania opłat. Część uczelni w Polsce pobiera jednorazową opłatę od kandydata, bez

względu na ilość kierunków i specjalności, na które składa dokumenty. Inne natomiast w przypadku, gdy student aplikuje na różne kierunki, a nawet specjalności, pobierają opłaty rekrutacyjne kilkakrotnie. Dwojaki system pobierania opłaty za przyjęcie do postępowania kwalifikacyjnego na studia wyższe stwarza wśród studentów zamieszanie i niejednokrotnie wątpliwości co do zasadności jego działania.

Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie sprawą i odpowiedź na pytania:

Czy Prawo o szkolnictwie wyższym definiuje jednolity sposób pobierania opłat za postępowanie związane z przyjęciem na studia, czy też dopuszcza dwa różne systemy, których działanie opisałem?

Czy i kiedy ministerstwo planuje wprowadzenie nowelizacji przepisów dotyczących pobierania opłat na studia?

Z poważaniem

Posel John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23870)

do ministra infrastruktury

w sprawie złego stanu mieszkań komunalnych

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o zainteresowanie się sprawą fatalnego stanu technicznego mieszkań komunalnych będących własnością gmin.

Najwyższa Izba Kontroli przeprowadziła w ostatnim czasie analizę sposobu gospodarowania nieruchomościami w 34 gminach w Polsce. Wyniki badania są bardzo złe – 14 gmin otrzymało negatywną ocenę, w pozostałych przypadkach NIK miał również istotne zastrzeżenia.

Jak podkreślono w raporcie Najwyższej Izby Kontroli, stopień zamożności miast wcale nie odzwierciedla się w jakości zarządzania nieruchomościami – wprost przeciwnie, są przypadki biedniejszych gmin, które radzą sobie z tym znacznie lepiej niż bogatsze.

Pomimo tego, że badanie zostało przeprowadzone w zaledwie 34 z 2479 gmin, wyniki dają podstawy, by sądzić, że w całym kraju sytuacja wygląda podobnie. Jako powód tak złego stanu budynków gminy podają brak funduszy spowodowany trudnościami w ściąganiu opłat od lokatorów. Brak koniecznych remontów i napraw jest istotny, jednak analiza pokazuje również, że gminy dopuszczają się także podstawowych uchybień – nie wykonują obowiązkowych badań stanu technicznego budynków. Tym sposobem świadomie lekceważą fakt, że zagrożone może być zarówno

mienie, którym dysponują, jak i również zdrowie i życie mieszkańców.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o analizę sprawy i odpowiedź na poniższe pytania:

Dlaczego stan mieszkań komunalnych w Polsce jest tak fatalny, niejednokrotnie zagrażający zdrowiu lub życiu lokatorów?

W jaki sposób władza centralna egzekwuje od gmin odpowiednie zarządzanie mieszkaniem komunalnymi?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23871)

do ministra finansów

**w sprawie wysokich opłat za transakcje
beztówkowe w Polsce**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą wysokich opłat za transakcje beztówkowe w Polsce oraz obowiązku posiadania terminali płatniczych. Problem ten wyraźnie i zasadniczo wpływa na ograniczenie i utrudnienie handlu detalicznego w Polsce od strony nabywców.

W Polsce w przeważającej większości małych sklepów detalicznych transakcje beztówkowe objęte są bezprawnie narzuconym przepisem o minimalnej kwocie zakupu, często jest to kwota 20 zł lub 30 zł. Jest to przepis, który powoduje utrudnienia na rynku konsumenckim i wyróżnia Polskę spośród innych krajów wysokorozwiniętych, gdzie tego rodzaju przepisy nie mają prawa istnieć. Jest to praktyka bezkarna, a mimo wszystko godząca w wolność, prawo do wolności rynkowej jednostki.

Bardzo często tego rodzaju utrudnienia spowodowane są wysokimi opłatami za transakcje beztówkowe. W innych krajach, takich jak Niemcy czy Wielka Brytania, opłaty te kształtują się na poziomie 0,4 lub 0,7%. W Polsce umowa z Mastercard przewiduje opłaty na poziomie 2%. Jest to proceder mający wyraźny wpływ na niechęć do zawierania umów z firmami obsługującymi terminale płatności beztówkowych. W efekcie istnieją na rynku detalicznego handlu w Polsce tysiące małych sklepików nieprowadzących sprzedaży beztówkowej, co dla obywateli odwiedzających Polskę w celach turystycznych oraz w obliczu zbliżających się rozgrywek Euro 2012 jest sprawą wielce niepokojącą.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

Jakie narzędzia finansowe odpowiadają za tak wysokie opłaty za transakcje beztówkowe?

Z czego wynikają różnice w opłatach za transakcje beztówkowe pomiędzy Polską a innymi krajami, gdzie te same opłaty są kilkakrotnie niższe?

Czy istnieje możliwość zmiany umów z międzynarodowymi korporacjami prowadzącymi sprzedaż rozwiązań płatności beztówkowych na bardziej korzystne i przyjazne dla obywateli Polski?

Jak ministerstwo może wpłynąć na dostosowanie obecnej sytuacji prawnego nieładu w kwestii płatności beztówkowych do obowiązujących przepisów Unii Europejskiej?

W jaki sposób można zmobilizować detalistów do instalowania terminali do obsługi transakcji beztówkowych?

Czy istnieje możliwość wprowadzenia powszechnego, regulowanego ustawą, obowiązku posiadania terminali w sklepach?

W jaki sposób można zapobiec w obliczu zbliżających się rozgrywek Euro 2012 pojawianiu się negatywnych komentarzy ze strony turystów ze względu na brak możliwości płatności kartą w okolicznych sklepach?

Czy istnieje możliwość oraz jakie kroki może podjąć ministerstwo, aby wprowadzić obowiązek przyjmowania wszystkich płatności kartą bez niezgodnego z prawem, obiegowego nakazu robienia zakupów na dowolnie określonej przez sprzedawcę kwotę?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23872)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie możliwości zakwestionowania
egzaminu maturalnego**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z prośbą o zweryfikowanie poniższej sytuacji, dotyczącej możliwości zakwestionowania egzaminu maturalnego. W obliczu bardzo niskiego poziomu zdawalności i wyjątkowo słabych wyników w bieżącym roku szkolnym zwracam się z prośbą o zbadanie poniższego problemu.

Kiedy podano wyniki matur, okazało się, że w Polsce są nawet takie szkoły, w których wszyscy uczniowie nie zdali matury. Sytuacja jest poważna, ponieważ naraża bardzo dobrą reputację i opinię polskiego szkolnictwa na pejoratywne komentarze na arenie międzynarodowej. W wyniku słabych wyników matur wielu uczniów bardzo mocno starało się uzyskać merytoryczne uzasadnienie popełnionych błędów,

ponieważ uzyskali wyjątkowo niskie stopnie, pomimo tego że wyczerpali problematykę danego zagadnienia oraz zawarli wszystkie elementy z klucza maturalnego. Kiedy uczniowie zwracają się z prośbą o zweryfikowanie ich egzaminu, otrzymują odpowiedź, że odwołanie od matury im nie przysługuje, gdyż nie jest to decyzja administracyjna.

W związku z tak dramatyczną sytuacją wielu uczniów, których plany życiowe zostały pokrzyżowane, oraz ze względu na brak poszanowania konstytucyjnych praw wolności jednostki zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

W jaki sposób można uniknąć podobnych sytuacji i globalnej skali problemu związanego z tak niską zdawalnością egzaminu maturalnego?

Jakie zmiany reformy Pani Minister zamierza wprowadzić, aby usprawnić system oceny matur oraz wpłynąć na wyższy poziom zdawalności wśród maturzystów?

Dlaczego nie przysługuje maturzystom możliwość odwołania się od uzyskanej oceny oraz otrzymania uzasadnienia oceny? W jaki sposób można to zmienić?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23873)

do ministra finansów

w sprawie odpływu podatków z budżetu państwa w wyniku drastycznie zwiększającej się liczby aptek z kapitałem obcym

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o przedstawienie stanowiska w sprawie odpływu podatków z budżetu w wyniku zwiększającej się drastycznie liczby aptek z obcym kapitałem.

Sytuacja jest dla rodzimych aptekarzy alarmująca ze względu na coraz bardziej postępujący wzrost aptek z kapitałem obcym odprowadzających podatki do innych krajów, a prowadzących działalność w Polsce. Z punktu widzenia wolności gospodarczej wszystko wydaje się być zgodne i poprawne, jednak ze względu na szkodę wobec polskich aptek, które nie są w stanie dostosować się do polityki oligarchicznej obcych koncernów aptekarskich, jest to działalność szkodliwa.

Obecnie w Polsce wskaźnik aptek niezależnych drastycznie spada, przez co rynek aptek wchodzi w tzw. fazę macdonaldyzacji. Sytuacja podobna miała miejsce już w Norwegii, gdzie rząd musiał jasno zareagować, ponieważ rodowici aptekarze zostali niejako przez kapitały obce „wykluczeni”. Pomimo fak-

tu że polityka cenowa była dla pacjentów bardziej korzystna, to fachowość obsługi wymiernie się obniżyła. Wynikało to z faktu minimalnej liczby farmaceutów zatrudnionych w aptece oraz zmniejszenia asortymentu leków.

W Polsce obecnie występuje pełna swoboda w otwieraniu nowych aptek. Tego rodzaju wolność występuje jedynie w 6 innych krajach Europy. W Europie zatem tylko w 7 krajach istnieje swoboda w otwieraniu aptek, bez uwzględnienia kryteriów własnościowych, demograficznych, geograficznych. Sytuacja taka sprawia, że zagęszczenie aptek w niektórych miejscach kraju jest co najmniej wysoce nieostrożne np. 6 aptek na obszarze 0,5 km².

Ponadto w Polsce liczba aptek w ostatnich 13 latach zwiększyła się dwukrotnie. Na początku 1997 r. w Polsce było niespełna 8 tys. aptek. Obecnie jest ich prawie 15 tys. Liczba farmaceutów w Polsce na jedną aptekę zmierza w kierunku średniej 1. Obecnie jest poniżej 2 farmaceutów (średnio) na jedną aptekę.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

W jaki sposób można zapobiec zjawisku drastycznie zwiększającej się liczby aptek?

Jakie jest stanowisko Pana Ministra w sprawie oligarchicznych praktyk aptek z kapitałem obcym na rynku w Polsce?

Czy istnieją narzędzia ograniczające odpływ podatków do budżetów zewnętrznych?

W jaki sposób według Pana Ministra można ochronić rodzimych aptekarzy przed zdominowaniem rynku przez apteki z koncernów zagranicznych z kapitałem obcym?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23874)

do ministra zdrowia

w sprawie drastycznie zwiększającej się liczby aptek

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z prośbą o przedstawienie stanowiska w sprawie drastycznie zwiększającej się liczby aptek.

Sytuacja jest dla rodzimych aptekarzy alarmująca ze względu na ilościowy przyrost aptek z kapitałem obcym odprowadzających podatki do innych krajów, a prowadzących działalność w Polsce. Z punktu widzenia wolności gospodarczej wszystko wydaje się być zgodne i poprawne, jednak ze względu na szkodę wobec polskich aptek, które nie są w stanie dostoso-

wać się do polityki oligarchicznej obcych koncernów aptekarskich, jest to działalność szkodliwa.

Obecnie w Polsce wskaźnik aptek niezależnych drastycznie spada, przez co rynek aptek wchodzi w tzw. fazę macdonaldyzacji. Sytuacja podobna miała miejsce już w Norwegii, gdzie rząd musiał jasno zareagować, ponieważ rodowici aptekarze zostali niejako przez kapitały obce „wykluczeni”. Pomimo faktu, że polityka cenowa była dla pacjentów bardziej korzystna, to fachowość obsługi wymiernie się obniżyła. Wynikało to z faktu minimalnej liczby farmaceutów zatrudnionych w aptece oraz zmniejszenia asortymentu leków w aptece.

W Polsce obecnie występuje pełna swoboda w otwieraniu nowych aptek. Tego rodzaju wolność występuje jedynie w 6 innych krajach Europy. W Europie zatem tylko w 7 krajach istnieje swoboda w otwieraniu aptek, bez uwzględnienia kryteriów własnościowych, demograficznych, geograficznych. Sytuacja taka sprawia, że zagęszczenie aptek w niektórych miejscach kraju jest co najmniej wysoce niestosowne, np. 6 aptek na obszarze 0,5 km².

Ponadto w Polsce liczba aptek w ostatnich 13 latach zwiększyła się dwukrotnie. Na początku 1997 r. w Polsce było niespełna 8 tys. aptek. Obecnie jest ich prawie 15 tys. Liczba farmaceutów w Polsce na jedną aptekę zmierza w kierunku średniej 1. Obecnie jest poniżej 2 farmaceutów (średnio) na jedną aptekę.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

W jaki sposób można zapobiec zjawisku drastycznie zwiększającej się liczby aptek?

Jakie jest stanowisko Pani Minister w sprawie oligarchicznych praktyk aptek z kapitałem obcym na rynku w Polsce?

Na jakim etapie jest ustawa regulująca konkurencyjność aptek zagranicznych i wysokość marży oraz korzystania z dotacji NFZ?

Kiedy jest planowane dostosowanie przepisów dotyczących aptek do przepisów unijnych?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23875)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie niżu demograficznego
powodującego redukcję etatów
nauczycieli**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z prośbą o zweryfikowanie poniższej sytu-

acji dotyczącej alarmującego stanu redukcji etatów w placówkach dydaktycznych spowodowanego przez niż demograficzny.

Obecnie w wyniku niżu demograficznego gros nauczycieli zamierza skorzystać z urlopu wypoczynkowego po to, aby ratować domowy budżet i uchronić się przed utratą zatrudnienia. Jak podaje „Gazeta Wyborcza” z dnia 12 lipca, na Lubelszczyźnie przestały istnieć 23 szkoły ponadgimnazjalne, a w samym Lublinie zwolnionych zostało 24 nauczycieli. W Bydgoszczy pracę straciło 47 nauczycieli. Poza zwolnieniami i redukcją etatów problemem jest praca dla absolwentów kierunków filologicznych, którzy nie mają szans na rozpoczęcie wykonywania wyuczonego zawodu pedagoga. Spowoduje to opuszczanie kraju przez nauczycieli i poszukiwanie zatrudnienia za granicami kraju.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

W jaki sposób można zachować ciągłość zatrudnienia dla nauczycieli, dla których jest to jedyne źródło utrzymania rodziny?

Jakie alternatywne rozwiązania pomocowe Pani Minister proponuje dla zwalnianych nauczycieli?

Czy ministerstwo ma wykształcony program mający na celu rozwiązanie problemu etatyzacji dla absolwentów kierunków filologicznych, pedagogicznych i humanistycznych w związku ze zjawiskiem niżu demograficznego?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23876)

do ministra infrastruktury

w sprawie obwodnicy Koluszek

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą obwodnicy Koluszek. Jest ona niezbędna ze względu na duże natężenie ruchu w tym mieście, spowodowane jednym z największych w Polsce węzłów kolejowych. Konsekwencją braku obwodnicy jest niszczenie pobliskich budynków i dróg.

Koluszki to małe miasto położone w bezpośrednim sąsiedztwie miasta Łodzi. Znajduje się w nim baza kolejowa PKP. W zasadzie całe miasto opiera się na infrastrukturze kolejowej, gdyż ta dzieli miasto na dwie części. Aby dostać się z jednej strony na drugą, trzeba jechać wiaduktem. Jest on jedyną konstrukcją umożliwiającą bezkolizyjne dostanie się z jednej strony na drugą. Jednak ze względu na duże

natężenie ruchu będzie on musiał zostać wyremontowany. Duża ilość samochodów przejeżdżająca przez miasto niszczy jego infrastrukturę i okoliczne budynki, a hałas jest bardzo uciążliwy dla mieszkańców.

Budowa obwodnicy lub jakiegokolwiek inne rozwiązanie infrastrukturalne umożliwiające zmniejszenie liczby samochodów przejeżdżających bezpośrednio przez miasto pomogłoby w rozwiązaniu tego problemu.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Czy jest możliwa budowa obwodnicy miasta Koluśki?
2. Czy ministerstwo widzi inną możliwość odciążenia miasta od natężonego ruchu?
3. Czy planowane są tego typu inwestycje w rejonie miasta Koluśki? Jeżeli tak, to kiedy?

Z poważaniem

Posel John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23877)

do ministra gospodarki

**w sprawie alternatywnego pozyskiwania
energii za pomocą morskich
farm wiatrowych**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą możliwości pozyskiwania energii za pomocą morskich farm wiatrowych. Proszę jednocześnie o podanie stanowiska ministerstwa w tej sprawie.

W wyniku raportu pod tytułem „Morski wiatr kontra atom”, wydanego przez Instytut Energii Odnawialnej, pod kierownictwem merytorycznym Pana Grzegorza Wiśniewskiego, postawiono konkluzję, iż: „brak odpowiedniego uwzględnienia rozwoju morskich farm wiatrowych w polityce energetycznej Polski stanowi wręcz niezrozumiałe marnowanie krajowego potencjału polskich zasobów energetycznych i niewykorzystanie bieżących możliwości gospodarczych tworzonych przez w pełni konkurencyjną technologię, jaką jest morska energetyka wiatrowa”.

W raporcie postawiono wniosek, że koszt produkcji energii przez MFW (morskie fale wiatrowe) jest dwukrotnie niższy niż w przypadku tego samego poziomu energii wydobywanego w elektrowniach jądrowych. Najważniejszy w całej retoryce na temat konkurencyjności energii wiatrowej w stosunku do energii jądrowej jest problem zarówno kosztów funkcjonowania elektrowni, jak i wpływu na rynek pracy. W przypadku elektrowni jądrowej, której docelowa produkcja energii kształtować się będzie na poziomie

3000 MW, w planach jest utworzenie 4000 miejsc pracy w trakcie trwania inwestycji, oraz 2500 miejsc pracy w trakcie eksploatacji. Natomiast zestawiając to z porównawczymi danymi do 5700 MW wydobywania przez morskie fale wiatrowe oraz utworzenia oszacowanego poziomu 9000 miejsc pracy, sens budowy elektrowni jądrowej wydaje się być wątpliwy. Podobne inwestycje związane z budową morskich elektrowni opartych na falach morskich mają już w planach inne kraje Europy – Niemcy, Szkocja i Anglia.

W związku z powyższymi (wybiórczymi) tezami zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedzi na następujące pytania:

Czy Ministerstwo Gospodarki ma w planach wydobycie energii za pomocą morskich fal wiatrowych? Jakie są plany na najbliższe lata z tym związane?

Jakie jest stanowisko ministra w sprawie konkurencyjności energii pozyskiwanej za pomocą MFW w stosunku do elektrowni jądrowych?

Czy zapoznał się Pan Minister z raportem Instytutu Energii Odnawialnej pt. „Morski wiatr kontra atom: Analiza porównawcza kosztów morskiej energetyki wiatrowej i energetyki jądrowej oraz ich potencjału tworzenia miejsc pracy” oraz jaka jest opinia ministra w tej sprawie?

Z poważaniem

Posel John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23878)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie orzekania o niepełnosprawności
osób, które nie ukończyły 16. roku życia**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z prośbą o zweryfikowanie sprawy dotyczącej orzekania o niepełnosprawności osób, które nie ukończyły 16. roku życia.

Sytuacja wielu rodzin, szczególnie wielodzietnych, posiadających dzieci niepełnosprawne w wieku poniżej 16 lat jest niezwykle dramatyczna. W przypadku ubiegania się o mieszkanie socjalne w trybie pilnym brane są pod uwagę w szczególności rodziny z aktualnym orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności dzieci, jednakże takie orzeczenia nie są przyznawane dzieciom poniżej 16. roku życia, co niejako przyczynia się do wykluczenia społecznego i dyskryminacji. Powoduje to także brak spełnienia wymogów formalnych do ubiegania się o lokale socjalne. Jest to jednym z wielu uniedogodnień i trudności dla wielu polskich rodzin.

W związku z powyższym bardzo proszę o odpowiedzi na następujące pytania:

Jakie jest uzasadnienie tak ustalonego wieku jako granicy, od której można ubiegać się o orzeczenie o stopniu niepełnosprawności?

W jaki sposób można zapobiec powyższym sytuacjom, dyskryminującym rodziny posiadające dzieci niepełnosprawne w wieku poniżej 16. roku życia?

Jakie Pani Minister proponuje rozwiązania pomocowe dla takich rodzin?

Jaka istnieje możliwość zmiany ustawy i z czego wynika taka opinia Pani Minister?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23879)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie orzekania o niepełnosprawności
jedynie w wypadku osób, które ukończyły
16. rok życia**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z prośbą o zweryfikowanie sytuacji dotyczącej orzekania o niepełnosprawności jedynie w wypadku osób, które ukończyły 16. rok życia.

Sytuacja społeczno-gospodarcza wielu rodzin, szczególnie wielodzietnych, posiadających dzieci niepełnosprawne w wieku poniżej 16 lat jest niezwykle dramatyczna. W przypadku ubiegania się o mieszkanie socjalne w trybie pilnym brane są pod uwagę w szczególności rodziny z aktualnym orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności dzieci, jednakże takie orzeczenia nie są przyznawane dzieciom poniżej 16. roku życia, co niejako przyczynia się do wykluczenia społecznego i dyskryminacji. Powoduje to także brak spełnienia wymogów formalnych do ubiegania się o lokale socjalne. Jest to jednym z wielu uniedogodnień i trudności dla wielu polskich rodzin. Ponadto wiele osób nie może podjąć pracy ze względu na brak lokali przystosowanych do potrzeb dzieci niepełnosprawnych oraz nie przysługują takim dzieciom zniżki na opłaty w przewozach komunikacji publicznej, co naraża domowy budżet rodziców na poważny uszczerbek.

W związku z powyższym bardzo proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Jakie jest uzasadnienie tak ustalonego wieku jako granicy, od której można ubiegać się o orzeczenie o stopniu niepełnosprawności?

W jaki sposób można zapobiec powyższym sytuacjom, dyskryminującym rodziny posiadające dzieci niepełnosprawne w wieku poniżej 16. roku życia?

Jakie Pani Minister proponuje rozwiązania pomocowe dla takich rodzin?

Jaka istnieje możliwość zmiany ustawy i z czego wynika taka opinia Pani Minister?

W jaki sposób można przeciwdziałać wykluczeniu społecznemu takich rodzin oraz ich dyskryminacji i kategoryzowaniu jako rodziny patologiczne?

Czy istnieją narzędzia pomocowe przewidziane przez ministerstwo dla rodzin znajdujących się w powyższych sytuacjach?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23880)

do ministra finansów

**w sprawie powszechnej praktyki
zawyzania kursów przez kantory**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o zweryfikowanie poniższej sytuacji, dotyczącej swobody w praktykach zawyzania kursów walut przez kantory. Sytuacja jest o tyle alarmująca, że naraża Polskę na straty związane głównie z niechęcią turystów do nieprzyjaznych praktyk Polaków wobec turystów, a w konsekwencji – na obniżenie przychodów osiąganych z tego tytułu.

Sytuacja powyższa wynika z tego, że regulacje prawne nie nakładają możliwości w zakresie ustalania kursu kupna i sprzedaży walut. W związku z tym ich zastosowanie nie podlega kontroli Narodowego Banku Polskiego. Zgodnie z Dz. U. Nr 141, poz. 1178 to prezes NBP wykonuje funkcje kontrolne podmiotów prowadzących działalność kantorową, ale tylko w zakresie wyposażenia lokalu oraz prawidłowości ewidencji i wydawania dowodów kupna waluty.

W związku z powyższą sytuacją na rynku kantorów bardzo proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. W jaki sposób można kontrolować praktykę przesadzonego zawyzania kursów walut?

2. Czy ministerstwo ma w planach prace nad ustawą w tym zakresie?

3. Jaka istnieje droga prawna do usankcjonowania ustawy na temat narzędzi kontrolujących stosowanie niewłaściwych praktyk w kantorach?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23881)

do ministra finansów

**w sprawie ułatwienia płatności
elektronicznych w zagranicznych
serwisach internetowych**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o zweryfikowanie poniższej sytuacji, dotyczącej ułatwień w płatnościach elektronicznych w zagranicznych serwisach internetowych. W związku z objęciem prezydencji w Unii Europejskiej Polska potrzebuje dostosować swój rynek zakupów do standardów obowiązujących w Europie, stąd z mojej strony zainteresowanie tą sprawą.

Usługi i zakupy internetowe to obecnie 3% całego PKB Polski. Jest to wprawdzie wynik dwukrotnie niższy niż w przypadku Wielkiej Brytanii czy Szwecji, ale możemy poszczycić się lepszymi wynikami od Hiszpanii i Włoch. Pomimo słabej infrastruktury teleinformatycznej usługi internetowe w Polsce rozwijają się w błyskawicznym tempie. Przykładem jest ponad 20-procentowy udział aktywnych rachunków bankowych oraz ponad 50-procentowy udział w zakupach biletów lotniczych.

Problemem jest jednak blokowanie e-handlu poprzez niesprzyjające narzędzia globalne (w perspektywie Unii Europejskiej, ale także innych kontynentów) w płatnościach internetowych. Okazuje się bowiem, że zaledwie 9% unijnych konsumentów dokonuje zakupów poza granicami swojego kraju. W Polsce ten wskaźnik wynosi jedynie 2%. Przyczyną takiej sytuacji jest odmowa świadczenia usługi transgranicznej przez sprzedającego oraz brak możliwości zapłaty. Ten drugi problem jest w Polsce poważniejszy. Często transakcje polskimi kartami kredytowymi są za granicą odrzucane.

W związku z powyższą sytuacją chciałbym skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. W jakim stopniu państwo polskie może wspomagać e-rynek poprzez wprowadzanie nowoczesnych rozwiązań w płatnościach internetowych?

2. Jak można wpłynąć na zwiększenie sprzedaży polskich produktów na rynkach innych krajów Unii Europejskiej i jakie narzędzia mogą temu pomóc?

3. Czy trwają obecnie prace nad ustawą umożliwiającą pełny dostęp do usług europejskich i światowych, zapewniających pewne i bezpieczne transakcje poza granicami naszego kraju?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23882)

do ministra zdrowia

**w sprawie zjawiska rozwoju
tzw. turystyki aborcyjnej**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z prośbą o zainteresowanie się sprawą rozwoju turystyki aborcyjnej w Polsce. Rzecznik międzynarodowej Federacji na Rzecz Kobiet i Planowania Rodziny w Polsce podaje, że corocznie federacja otrzymuje 200 tys. telefonów z prośbą o poradę w sprawie aborcji.

Najczęściej proponowanym rozwiązaniem dla kobiet zwracających się o pomoc do polskich instytucji jest kierowanie ich do klinik zagranicznych, a przy obecnych, otwartych granicach europejskich nie ma możliwości kontroli tego procederu. Według nieoficjalnych źródeł kliniki niemieckie podają, że liczba Polek korzystających z usług tylko jednej kliniki, waha się od 500 do 700 zabiegów rocznie.

W związku z powyższym chciałbym skierować do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie istnieją narzędzia rządowe mające na celu zmniejszenie skali turystyki aborcyjnej?

2. Czy są w planie reformy związane z ograniczeniem turystyki aborcyjnej?

3. Jakie w najbliższych latach planowane są kampanie informacyjne, mające na celu zapobieganie niepożądanego zachodzenia w ciążę?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23883)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie ustawy o zwrocie podatku
akcyzowego zawartego w cenie oleju
napędowego wykorzystywanego
do produkcji rolnej**

Szanowny Panie Premierze! Zgodnie z ustawą z dnia 10 marca 2006 r. o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej Rada Ministrów określa corocznie stawkę zwrotu. Od kilku lat stawka ta wynosi 85 gr od 1 litra zakupionego oleju. Ponieważ w tym czasie cena oleju napędowego wzrosła o ok. 50%, rolnicy podnoszą kwestię zwiększenia wyżej wymienionej stawki.

Czy rząd, mając powyższe na uwadze, zamierza podnieść stawkę zwrotu na 2012 r.?

Z poważaniem

Poseł Eugeniusz Kłopotek

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23884)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie zwiększenia nakładów
na modernizację urządzeń melioracyjnych**

Szanowny Panie Ministrze! Nawiedzające coraz częściej nasz kraj gwałtowne i długotrwałe deszcze powodują powodzie i podtopienia gruntów.

Jednym z najważniejszych czynników łagodzących te niekorzystne zjawiska jest prowadzenie prawidłowej gospodarki wodnej, w tym szczególnie utrzymywanie w stanie pełnej sprawności urządzeń melioracyjnych, podstawowych i szczegółowych. Coroczne nakłady budżetowe na ten cel są dalece niewystarczające w stosunku do potrzeb.

Jak resort widzi ten problem?

Jaka jest realna możliwość zwiększenia środków budżetowych w roku 2012 i kolejnych latach?

Z wyrazami szacunku

Poseł Eugeniusz Kłopotek

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23885)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie pomocy dla rolników dotkniętych
skutkami klęski żywiołowej**

Szanowny Panie Ministrze! Dotykające nasz kraj klęski żywiołowe powodują coraz większe straty w gospodarce, niszczą ludzki dobytek, stąd z różnych środowisk płyną prośby do rządzących o pomoc, zwłaszcza o wsparcie finansowe.

Jednym z elementów takiego wsparcia jest stosowanie przez ARiMR dopłat do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych na wznowienie produkcji rolniczej.

Jednak rolnicy kwestionują zasadność niektórych przyjętych kryteriów, m.in. to, że poziom szkód musi być wyższy niż 30% średniej rocznej produkcji rolnej w całym gospodarstwie z trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiła szkoda. Oznacza to, że na-

wet w przypadku całkowitej szkody, np. wymarznienia rzepaku, rolnik nie może liczyć na wsparcie, jeśli taka szkoda nie przekracza 30% średniorocznej produkcji rolnej w gospodarstwie.

Również krytykowane jest inne rozwiązanie polegające na tym, że prawo do wsparcia mają tylko rolnicy ubezpieczeni w KRUS. Ci, którzy są ubezpieczeni w ZUS i posiadają gospodarstwo rolne, uważają, że wsparcie winno być uzależnione od wielkości zniszczonych upraw, a nie od zamożności obywatela.

Jakie argumenty przemawiają za obecnymi rozwiązaniami?

Czy te utrudnienia dostępności wsparcia wynikają wyłącznie z ograniczonych środków budżetowych?

Jakie dalsze działania zamierza podjąć resort, by ubezpieczenia w rolnictwie stały się rzeczywiście powszechne?

Z wyrazami szacunku

Poseł Eugeniusz Kłopotek

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23886)

do ministra środowiska

**w sprawie ograniczania
populacji bobrów w Polsce**

Szanowny Panie Ministrze! Od wielu lat podnoszona jest kwestia nadmiernej populacji bobrów w Polsce. Dotychczasowe próby jej ograniczenia są bezskuteczne, zaś wyrządzane przez nie szkody w gospodarce leśnej, rolniczej i wodnej są coraz większe.

W tej sytuacji potrzebą chwili staje się przygotowanie bardziej efektywnych rozwiązań prawnych i praktycznych, które mogłyby spowodować odwrócenie tych niekorzystnych zjawisk.

Czy resort dostrzega powagę problemu, a jeśli tak, to jakie proponuje nowe rozwiązania?

Jak inne, wybrane kraje radzą sobie z tą sprawą i jakie stosują metody ograniczające populację bobrów??

Z wyrazami szacunku

Poseł Eugeniusz Kłopotek

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23887)

do ministra infrastruktury

**w sprawie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu
w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków**

Szanowny Panie Ministrze! Ustawa z dnia z 30 maja 2008 r. (Dz. U. Nr 116, poz. 731) o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków wprowadza § 2 do art. 49, ale nie uchyla jednocześnie całego art. 31 ustawy z dnia z dnia 7 czerwca 2001 r. (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, z późn. zm.). W związku z tym powstają nieścisłości, a ta sama kwestia jest regulowana przez dwie różne ustawy.

Porównanie obu regulacji prowadzi do wniosku, iż inwestor żądający przekazania urządzeń wodociągowych lub urządzeń kanalizacyjnych ma prawo wyboru przepisu, na podstawie którego może dochodzić roszczeń. Analiza różnic tych regulacji prowadzi do wniosku, że korzystniejsze jest skorzystanie z przepisu art. 49 § 2 Kodeksu cywilnego, ponieważ na jego podstawie można oczekiwać wyzbycia się własności urządzeń (przeniesienia własności), zaś na gruncie art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę, zgodnie z orzecznictwem, przekazujący może otrzymać jedynie odszkodowanie z tytułu niezrealizowania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne lub gminę powstałego ex lege obowiązku ich odpłatnego przejęcia i pozostać w dalszym ciągu właścicielem tych urządzeń, co nie jest korzystne dla inwestorów tych urządzeń.

Wobec powyższego pytam:

1. Czy ministerstwo przewiduje skreślenie art. 31, co byłoby logicznie spójne z przygotowywaną nowelizacją Kodeksu cywilnego dot. m. in. art. 49 K.c.?

2. W jakim czasie ww. zmiany mogą nastąpić?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23888)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie umożliwienia korzystania
rolnikom dzierżawiącym ziemię od Fundacji
Kórnickiej z dopłat do paliwa rolniczego**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie ustawy o Fundacji Kórnickiej 5000 ha gruntów będących w dyspozycji Agencji Nieruchomości Rolnych przeszło z mocy prawa do fundacji z jednoczesnym utrzy-

maniem okresu dzierżawy do jego wygaśnięcia. Rolnicy korzystający z tej dzierżawy nie mogą korzystać z dopłat do paliwa rolniczego, ponieważ nie są właścicielami, a fundacja nie posiada własnych ciągników rolniczych.

W związku z tym celowe jest podjęcie zmian legislacyjnych, aby ta grupa rolników nie była pozbawiona możliwości uzyskania dopłat.

Nadmieniam, że w tym przypadku płatnikiem podatku rolnego jest Fundacja Kórnicka, która pobiera go od dzierżawców.

W związku z tym proszę o informację, jakie podejmie decyzje Pan Minister, by umożliwić korzystanie z dopłat.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 25 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23889)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wykorzystywania przez rolników
dopłat bezpośrednich**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie otrzymanych wstępnych wyników spisu rolnego wynika, że gospodarstw prowadzących działalność rolniczą jest w naszym kraju ponad 1890 tys. Natomiast wnioski o dopłaty bezpośrednie składa ok. 1450 tys. rolników.

W związku z tym ponad 400 tys. rocznie nie składa wniosków o dopłaty bezpośrednie.

W związku z tym proszę o informację, jakiej grupy gospodarstw dotyczy ten problem i w jakich województwach oraz jakie działanie podejmie Pan Minister, aby tę sytuację zmienić, gdyż jest to niewykorzystanie możliwości wsparcia polskich gospodarstw rolnych.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 20 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23890)

do ministra gospodarki

**w sprawie realizacji rozdziału
III Kodeksu cywilnego**

Szanowny Panie Premierze! Na podstawie art. 305² § 2 Kodeksu cywilnego rolnicy będący właścicielami

gruntów, na których są słupy energetyczne, występują do ENEA SA w Poznaniu o ustanowienie prawa służebności przesyłu za odpowiednim wynagrodzeniem.

ENEA Operator odmawia ustanowienia płatnej służebności przesyłu, powołując się na cel publiczny, jaki spełniają słupy.

Jednocześnie ENEA pobiera pełną opłatę za dostarczoną energię i w tym przypadku bez powoływania się na cel publiczny.

W związku z tym proszę Pana Premiera o zajęcie stanowiska w powyższej sprawie, aby w warunkach gospodarki rynkowej nie traktować rolnika jako podmiotu drugiej kategorii.

Jakie decyzje podejmie Pan Minister w powyższej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 18 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23891)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie użytkowania gruntów
położonych między korytem rzeki Warty
a wałem przeciwpowodziowym**

Szanowny Panie Ministrze! Samorząd powiatu międzychodzkiego w imieniu rolników użytkujących grunty położone pomiędzy korytem rzeki Warta a wałem przeciwpowodziowym wnioskuje o pomoc dla użytkujących ww. grunty.

Są to grunty dzierżawione od Agencji Nieruchomości Rolnych. Za te grunty rolnicy są obciążani pełnym czynszem mimo ciągłego narażenia na straty z tytułu powodzi. Firmy ubezpieczeniowe odmawiają ubezpieczenia takich gruntów.

Zdaniem samorządu powiatowego grunty te winny pozostać w zasobie Skarbu Państwa i być dzierżawione na odrębnych zasadach z uwagi na duże ryzyko wystąpienia powodzi.

W związku z tym proszę o informację, jakie decyzje podejmie Pan Minister w powyższej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 18 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23892)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie zmiany sposobu szacowania
szkód rolnych w 2011 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie otrzymanych za pośrednictwem wojewody danych komisja szacująca straty z tytułu majowych mrozów oraz wiosennej suszy ustalając straty w danym dziale produkcji odnosi je do całości prowadzonej działalności rolnej w gospodarstwie, tj. produkcji roślinnej i zwierzęcej.

Według wojewody wielkopolskiego poziom szkód np. w sadzie czy w rzepaku musi przekroczyć 30% średniej trzyletniej całej produkcji w gospodarstwie.

Przy takim sposobie szacowania szkód rolnik nigdy nie otrzymałby odszkodowania z ubezpieczalni, gdyby miał ubezpieczone uprawy lub inwentarz żywy.

W związku z powyższym proszę o informację, jakie decyzje podejmie Pan Minister, aby spowodować zmiany interpretacji wojewody wielkopolskiego w sprawie szacowania szkód.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 20 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23893)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zabezpieczeń
przeciw klęskom żywiołowym**

Szanowny Panie Ministrze! Klęski żywiołowe są przyczyną ogromnych zniszczeń, strat materialnych oraz śmierci wielu ludzi. Na likwidację skutków katastrofy składają się grupy przedsięwzięć organizacyjnych i inżynierskich. Są to: prognozowanie klęsk żywiołowych, walka z katastrofami, obejmująca uprzedzenie i ostrzeżenie ludności i ewakuację ludności z obszarów zagrożonych, akcja ratunkowa, udzielanie niezbędnej pomocy poszkodowanym, przeprowadzenie przedsięwzięć inżyniersko-technicznych zwiększających odporność i niezawodność funkcjonowania przedsięwzięć mających na celu ochronę.

Powodzie stanowią poważne niebezpieczeństwo dla zdrowia i życia ludzi i zwierząt. Powodują ponadto zniszczenia budynków i urządzeń, systemu komunikacyjnego, niszczą zasiewy i uprawy oraz inne dobra materialne. Rozmiary strat powodziowych mogą być olbrzymie. W Polsce są najgroźniejszymi spośród klęsk żywiołowych. Rozmiary mogą być zmniejszone poprzez następujące przedsięwzięcia:

- regulację rzek, ułatwiającą spływ wód,
- budowę dodatkowych kanałów w obrębie większych miast dla ułatwienia spływu wód powodziowych,
- budowę wałów ochronnych.

Pożary są niekontrolowanymi procesami spalania, również stwarzającymi zagrożenie dla życia lub zdrowia, powodującymi straty materialne. Walka z klęską pożarów powinna polegać przede wszystkim na niedopuszczaniu do ich powstawania.

Zmniejszenie możliwości powstawania pożarów można osiągnąć przez:

- planowanie przestrzenne miast, osiedli, obiektów przemysłowych z uwzględnieniem wymagań ochrony przeciwpożarowej,
- stosowanie w budownictwie miejskim i wiejskim wyłącznie materiałów niepalnych i trudno zapalnych,
- przygotowanie stosownych zbiorników wodnych do celów gaśniczych,
- tworzenie pasów ochronnych w lasach,
- szkolenie ludności i załóg zakładów pracy w zakresie ochrony przeciwpożarowej zakładów pracy, budynków i urzędzeń publicznych, budynków mieszkalnych i innych obiektów.

Niestety środki finansowe przeznaczone na pokrycie szkód powstałych na skutek klęsk żywiołowych są zbyt niskie. Tak naprawdę w przypadku poważnych strat jest to bardzo mała kwota niepozwalająca naprawić wszystkich zniszczeń. Ponadto ludzie pozostają w takich sytuacjach bez środków do życia i nadziei, że mogą liczyć na większą pomoc finansową doprowadzającą do normalnego standardu życia. W obecnej sytuacji przy sporych zniszczeniach powrót do normalności może trwać nawet wiele lat.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy istnieje możliwość ulepszenia systemów organizacyjnych i inżynierskich?
2. Czy istnieją realne plany zabezpieczeń związanych z wystąpieniem klęsk żywiołowych, jeśli tak, to jakie?
3. Czy istnieje możliwość zwiększenia środków finansowych dla poszkodowanych na skutek klęsk żywiołowych?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 19 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23894)

do ministra zdrowia

**w sprawie stanu przygotowań
polskiej służby zdrowia do Euro 2012**

Szanowna Pani Minister! W ostatnim czasie media donoszą o kłopotach w przygotowaniu polskiej

służby zdrowia do Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012.

Wiadomo jest, że imprezy tego typu, o charakterze masowym wiążą się z koniecznością wzmoczonej pracy tych służb. Wynika ona z większej ilości zdarzeń wymagających udzielenia profesjonalnej pomocy, czyli ze zwiększonego zapotrzebowania na usługi medyczne. Odpowiednie przygotowanie oraz organizacja systemu opieki medycznej i ratownictwa podczas UEFA Euro 2012 ma kluczowy wpływ nie tylko na bezpieczeństwo medyczne i komfort wszystkich uczestników i kibiców turnieju, ale również na postrzeganie Polski na arenie międzynarodowej. Opieka medyczna w szpitalach, przychodniach, na stadionach i lotniskach oraz zabezpieczenie medyczne na wypadek wystąpienia zdarzenia uznawanego za masowe powinny być zapewnione na jak najwyższym poziomie.

Na podstawie doświadczeń wcześniejszych organizatorów mistrzostw Euro określono 7 głównych obszarów przygotowań polskiej opieki medycznej i ratownictwa do organizacji Euro 2012. Należą do nich: zabezpieczenie miejsc oficjalnych UEFA Euro 2012, czyli stadionów, stref kibica i lotnisk, ratownictwo medyczne, szpitale referencyjne, podstawowa opieka zdrowotna (przychodnie lekarskie), bezpieczeństwo sanitarno-epidemiologiczne i zdrowie publiczne, zdarzenia masowe oraz platforma informacji medycznej dla kibiców.

Służby medyczne powinny zatem zostać odpowiednio przeszkolone i wyposażone w sprzęt medyczny, by wiedzieć, jak postępować w razie nagłego zdarzenia. Miasta, w których będą rozgrywać się mecze, powinny mieć przygotowany scenariusz postępowania w przypadku nagłego zdarzenia w trakcie Euro 2012.

Tymczasem okazuje się, że służby medyczne nie wszędzie mają opracowany scenariusz postępowania, co oznacza, że w przypadku zbiorowego wypadku dyspozytorzy musieliby dopiero szukać karet i miejsc, w które rozwożeni byłiby ranni, co może zagrażać ich zdrowiu i życiu.

W niektórych miastach przeprowadzono ćwiczenia medyczne związane z przygotowaniem służb ratowniczych do Euro 2012. Jednak takie ćwiczenia powinny zostać przeprowadzone we wszystkich miastach, gdzie odbywać się będą mecze piłkarskie, gdyż wiąże się to z poprawą skuteczności służb medycznych podczas mistrzostw Europy.

Niepokojące są również wiadomości, mówiące o tym, że przed Euro 2012 nie zacznie działać priorytetowy system powiadamiania ratunkowego pod nr 112. Działanie numeru, który standardowo obowiązuje w krajach Unii Europejskiej, znacznie poprawiłoby bezpieczeństwo zagranicznych turystów.

Ponadto personel obsługujący Euro 2012 powinien być wielojęzyczny, by bez problemu porozumiewać się z zagranicznymi kibicami i turystami. Warto byłoby zadbać o odpowiednie przygotowanie specja-

listów poprzez przygotowanie odpowiednich szkoleń językowych.

Euro 2012 będzie sprawdzianem dla służb medycznych, dlatego szpitale powinny mieć jasne i konkretne wytyczne. Placówki powinny uzyskać informacje, w jakim zakresie mają być gotowe w czasie trwania Mistrzostw oraz które oddziały i jak doposażyć w ludzi i sprzęt. Ważne jest także dostarczenie informacji na temat finansowania dodatkowych świadczeń. Wiadomo jest, że samo postawienie szpitali w stan gotowości, to spore koszty. Trzeba zwiększyć obsadę oddziałów ratunkowych, chirurgii, ratowników, pielęgniarek.

W związku z tym, że ludzie muszą być na miejscu, konieczne są dodatkowe dyżury. Konieczna jest także dobra komunikacja i współpraca w ramach służby zdrowia. Szpitale sugerują, że można byłoby dokonać zakupu sprzętu, który znacznie usprawniłby pomoc w trakcie Euro 2012.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak ocenia się obecnie poziom przygotowań polskich służb medycznych do Euro 2012?

2. Czy ministerstwo dysponuje odpowiednimi środkami na finansowanie dodatkowych świadczeń?

3. Czy wszystkie polskie miasta gospodarze turnieju i jeśli tak, to w jakim stopniu mają przygotowane scenariusze postępowania?

4. Czy realne jest doposażenie szpitali w każdym z polskich miast gospodarzy turnieju w sprzęt medyczny?

5. Kiedy przewidywane jest pełne wprowadzenie systemu powiadamiania ratunkowego pod nr 112?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 19 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23895)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie barier związanych
z wykorzystaniem funduszy strukturalnych
przez przedsiębiorstwa**

Szanowna Pani Minister! Do najbardziej powszechnych i uciążliwych barier związanych z tym obszarem należy brak systemowej informacji o ofercie wsparcia dla przedsiębiorstw. Takie podejście utrudnia strategiczne planowanie rozwoju firmy z wykorzystaniem dotacji, a w konsekwencji negatywnie wpływa na jakość składanych projektów. Tymczasem pieniądze europejskich jest coraz mniej

i coraz większa niepewność, jak długo jeszcze przedsiębiorcy mogą liczyć na dostęp do nich.

Standardem działań administracji, zwłaszcza regionalnej, jest przekraczanie terminów oceny projektów wyznaczonych przez samą instytucję. Rzeczywistość funduszy jest więc niestabilna i nieprzewidywalna, dlatego też przedsiębiorcy podchodzą z dużą rezerwą do zapowiedzi i deklaracji dotyczących wydatkowania funduszy.

Bardzo często można spotkać się z problemem biurokratyzowanego procesu rozliczania. Ponadto odpowiedzialne instytucje przekraczają terminy oceny wniosków o płatności przekazywane z funduszy. Jest to bardzo niebezpieczne dla małych i średnich przedsiębiorców, których po prostu nie stać na oczekiwanie miesiącami na zwrot zainwestowanych środków.

Bariery występujące w poszczególnych regionach i programach są bardzo zróżnicowane. Różne są też praktyki poszczególnych instytucji, ich przygotowanie i doświadczenie, otwartość na dialog z interesariuszami i elastyczność. Słabe przygotowanie pracowników instytucji do pracy z przedsiębiorcami, jednostronna komunikacja z projektodawcami i beneficjentami – to bariera dostępu do środków unijnych, ale także przyczyna większości problemów, jakie napotykają firmy startujące po dotacje i rozliczające projekty współfinansowane z Unii Europejskiej.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. W jaki sposób można usprawnić działania administracji publicznej?

2. Czy istnieje możliwość, aby poprawić system informacji dla przedsiębiorców związany z pozyskiwaniem środków finansowych z Unii Europejskiej?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 8 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23896)

do ministra środowiska

w sprawie opłaty recyklingowej

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. (Dz. U. Nr 25, poz. 202, z późn. zm.) o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, wprowadzający pojazd, którzy dokonują wewnątrzspółnotowego nabycia lub importu pojazdu, są zobowiązani do wniesienia, na odrębny rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, opłaty

w wysokości 500 zł od każdego pojazdu wprowadzonego na terytorium kraju. Zauważyć trzeba, iż obowiązek podatkowy powstaje w momencie wprowadzenia auta na rynek, tym samym nadając opłacie recyklingowej charakter celny.

Z opłaty zwolnione są natomiast transakcje na rynku krajowym. Opłata ta jest wobec tego zasadna oraz dyskryminująca w stosunku do nabywców sprowadzających auta z krajów Unii Europejskiej.

Zdaniem Komisji Europejskiej opłata recyklingowa jest niezgodna z dyrektywą nr 2000/53 WE w sprawie pojazdów wycofywanych z eksploatacji. Zgodnie z przepisami unijnymi, o demontaż pojazdów wycofywanych z eksploatacji powinni zadbać producenci lub importerzy nowych aut, czyli podmioty wprowadzające pojazdy na rynek. Tymczasem krajowa ustawa z 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji obliguje do zapłacenia 500 zł tylko tych, którzy sprowadzają do Polski mniej niż tysiąc samochodów w ciągu roku.

Ministerstwo Środowiska przygotowało nowelizację ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji. Zasadniczym celem nowelizacji ustawy stało się wyeliminowanie starej strefy w przetwarzaniu pojazdów wycofanych z eksploatacji. Nowe regulacje mają zapewnić, że tego typu odpady będą w całości kierowane do legalnie działających stacji demontażu, do miejsc, w których zapewnione będzie ich przetworzenie bezpieczne dla środowiska i zgodne z prawem. Projekt ustawy ma również w pełni transponować dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady z 19 września 200 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji.

Kolejnym problemem staje się fakt, iż nie ma jasno określonych przepisów mówiących o tym, czy opłata recyklingowa może być zwracana w przypadku zbycia pojazdu sprowadzonego, od którego została odprowadzona opłata recyklingowa w Polsce, poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a tym samym terytorium Unii Europejskiej, a tym samym ewentualnej utylizacji poza granicami kraju.

Opłata recyklingowa, stanowiąca dodatkowo koszt w przypadku aut używanych powyżej 10 lat, może znacząco wpłynąć na podniesienie ceny tych aut, tym samym ograniczając ich atrakcyjność ze względu na niską cenę.

Badania wykazują, iż pomimo wprowadzenia opłaty recyklingowej większość aut nadal demontowana jest w tzw. szarej strefie niezgodnie z normami Unii Europejskiej. Kontrowersje budzi także fakt wydatkowania przez Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wpływów pochodzących z opłaty recyklingowej.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Środowiska zamierza wprowadzić w najbliższym czasie zmiany w ustawie o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji?

2. Czy realne jest całkowite zniesienie opłaty recyklingowej dla wszystkich wprowadzających pojazd,

którzy dokonują wewnątrzwspólnotowego nabycia lub importu pojazdu, i jeśli tak, to w jakim terminie?

3. Dlaczego, mimo niezgodności opłaty z unijnymi przepisami, opłata ta jest nadal pobierana?

4. W jaki sposób wydatkowane są środki uzyskiwane przez Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej z tytułu opłaty recyklingowej?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 13 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23897)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie barier wynikających
ze stosunków pracy**

Szanowna Pani Minister! Sporo kontrowersji i negatywnych opinii wśród pracodawców wzbudziły przepisy dotyczące podnoszenia kwalifikacji zawodowych pracowników. Zmiany dotyczące kształcenia pracowników są korzystne. Niestety pracodawcy obciążeni takimi obowiązkami będą mieć mniej motywacji do tego typu działań. W Unii Europejskiej duża część ogółu podnosi swe kwalifikacje, w Polsce nie jest to aż tak popularne zjawisko.

Uciążliwe dla pracodawców jest przestrzeganie wymogów ochrony danych osobowych, ponieważ pracodawca nie może zażądać informacji o pracowniku i kandydacie do pracy innych niż zawartych w art. 21.1 Kodeksu pracy. Zakres ten jest bardzo zawężony i nie obejmuje tych informacji, które mają kluczowe znaczenie dla wielu branż. Szkodliwe z punktu widzenia interesu firmy, a nawet klienta, jest np. ograniczenie możliwości przetwarzania danych o niekwalifikacji. Dostęp do tych danych ma kluczowe znaczenie dla firm działających na rynku finansowym, powierzających pracownikom pieniądze lub papiery wartościowe. W takim wypadku wiedza o ewentualnym konflikcie z prawem może mieć istotne znaczenie dla jakości świadczonych usług, dla bezpieczeństwa klientów, oraz bezpieczeństwa pracowników firmy i samej firmy.

Kolejną barierą jest wydłużenie okresu ochronnego pracowników w wieku okołoemerytalnym z dwóch do czterech lat. De facto osłabia pozycję tych osób na rynku pracy. Konieczne jest zniesienie bądź skrócenie okresu ochrony pracowników w wieku pozaemerytalnym.

W Kodeksie pracy zostały uregulowane jedynie zasady postępowania w przypadku nieuzasadnionego wypowiedzenia umowy o pracę, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika. Jednak coraz częściej

dochodzi do sytuacji, kiedy to pracownik porzuca pracę bez wypowiedzenia i bez uprzedzenia. Pracownik narażający na straty pracodawcę powinien być zobowiązany do poniesienia ewentualnej odpowiedzialności. Dlatego bardziej uzasadnione byłoby wprowadzenie porzucenia pracy jako konkretnej przyczyny uzasadnionego rozwiązania, ze wskazaniem na nieusprawiedliwione przez okres co najmniej jednego tygodnia, wówczas byłaby podstawą do roszczenia pracodawcy o odszkodowanie.

Przepisy nakładają na pracodawcę obowiązek archiwizacji i przechowywania dokumentacji pracowniczej w szczegółowo określonych warunkach przez okres 50 lat. Spełnienie tego pociąga za sobą wysokie koszty, natomiast niedopełnienie pociąga za sobą sankcje w postaci grzywny. Dobrym rozwiązaniem byłaby zmiana przepisów umożliwiających archiwizację dokumentacji pracowniczej w formie zapisu na nośnikach elektronicznych.

Brak pełnej możliwości wywiązywania się pracodawcy z obowiązku rekompensowania pracownikowi czasu pracy. Jeśli pracownik wykonuje pracę w dniu dla niego wolnym od pracy, wynikającym z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, pracodawca ma jedynie możliwość udzielenia innego dnia wolnego do końca okresu rozliczeniowego. Umożliwienie pracodawcy pełnego wywiązania się z obowiązku rekompensowania pracownikowi czasu pracy. Jeśli pracodawca nie ma możliwości udzielenia innego dnia wolnego, to należy umożliwić mu wypłatę pracownikowi stosownego dodatku do wynagrodzenia za każdą godzinę pracy w dniu wolnym od pracy.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy powinna zostać zwiększona ilość szkoleń dla pracowników w celu podwyższania ich kwalifikacji?
2. Czy dane osobowe w szczególnych przypadkach powinny być udostępniane szerzej pracodawcom?
3. Czy powinno nastąpić skrócenie okresu ochronnego pracowników w wieku okołoemerytalnym?
4. Czy pracownicy porzucający pracę bez wypowiedzenia i bez uzasadnienia, narażający pracodawcę na uzasadnione straty, będą ponosić tego odpowiedzialność?
5. Czy zostaną zmienione przepisy dotyczące archiwizacji dokumentów pracowniczych?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 13 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 23898)

do ministra infrastruktury

w sprawie poboru opłat na odcinku drogi krajowej nr 92

Szanowny Panie Ministrze! Zwrócili się do mnie mieszkańcy Swarzędza, którzy sprzeciwiają się rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej, wprowadzające na terenie gminy Swarzędz płatny odcinek drogi krajowej 92.

Droga krajowa 92 dzieli miasto Swarzędz na dwie części, jest ona wykorzystywana do obsługi przewozów lokalnych, a także jest częścią tras komunikacji miejskiej prowadzonej przez gminę Swarzędz. Opłatami został objęty odcinek na terenie gminy do granic miasta Poznania, co spowoduje wzrost kosztów funkcjonowania komunikacji swarzędzkiej, a tym samym spowoduje zaburzenie konkurencji usług komunikacyjnych na terenie Poznania i powiatu poznańskiego.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Dlaczego ministerstwo nie uwzględniło tego faktu w swoim rozporządzeniu i nie wyłączyło terenu gminy Swarzędz z systemu dróg wskazanych w rozporządzeniu, tak jak to się stało w przypadku innych miejscowości?
2. Czy istnieje możliwość wprowadzenia zmian uwzględniających wyłączenie z tego systemu gminy Swarzędz?

Z poważaniem

Poseł Marek Zieliński

Warszawa, dnia 13 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 23899)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie wprowadzenia nowej regulacji dostępu do zawodów prawniczych

Szanowny Panie Ministrze! W związku z istniejącym w Polsce problemem związanym z dostępem do zawodów prawniczych oraz w konsekwencji z dostępem do pomocy prawnej niniejszym wskazujemy, że sytuacja ta wymaga gruntownej zmiany poprzez zapewnienie szybkiego wzrostu liczby osób świadczących usługi prawnicze i posiadających odpowiednie do tego kompetencje.

W efekcie wpłynie to na wzrost konkurencyjności na rynku usług prawnych, a co za tym idzie, spadek cen za te usługi i zwiększenie dostępu do usług prawnych.

Dostęp do pomocy prawnej w Polsce jest w chwili obecnej utrudniony, a usługi te są drogie. Na powyższą sytuację wpływa przede wszystkim brak konkurencyjności na rynku usług prawnych oraz niewielka liczba osób świadczących pomoc prawną (adwokatów i radców prawnych) w stosunku do liczby mieszkańców. W Polsce na 100 tys. mieszkańców przypada ok. 68 osób świadczących pomoc prawną, podczas gdy (w oparciu o raport Europejskiej Komisji ds. Skuteczności Wymiaru Sprawiedliwości CEPEJ z 2008 r.) np. na Węgrzech liczba ta wynosi ok. 98, w Niemczech – ok. 168, w Portugalii – ok. 244, we Włoszech – ok. 290, w Hiszpanii – ok. 266, a w Grecji – ok. 342. Powyższe dane wskazują wyraźnie, jak mała, w porównaniu ze wskazanymi państwami w Europie, jest w Polsce liczba adwokatów i radców prawnych w stosunku do mieszkańców.

Niższy wskaźnik niż w Polsce w tym zakresie odnotowuje się natomiast w takich państwach, jak Azerbejdżan – 6, Armenia – 24, Litwa – 46, Mołdawia – 29, Gruzja – 58 i Federacja Rosyjska – 44.

Dodatkowo zaznaczyć należy, że wskazana liczba osób świadczących pomoc prawną w Polsce jest faktycznie dużo niższa, z uwagi na to, iż spośród osób wpisanych na listy adwokatów i radców prawnych, a więc zaliczanych do osób świadczących usługi prawne, nie wszyscy wykonują aktualnie wskazane zawody (spośród 8965 adwokatów tylko 7054 wykonuje zawód, tj. ok. 79% adwokatów wpisanych na listy, natomiast spośród 25 400 radców prawnych zaledwie 18 953 wykonuje zawód, tj. ok. 75% radców prawnych wpisanych na listy).

Ponadto na ocenę dostępu społeczeństwa do pomocy prawnej wpływ ma także okoliczność, że około połowa (ok. 10 600) spośród wszystkich radców prawnych wykonuje zawód radcy na podstawie stosunku zatrudnienia, co często oznacza, że nie świadczy pomocy prawnej dla osób fizycznych (jakkolwiek przepisy na to zezwalają). Uwzględniając powyższe (tj. zmniejszając liczbę osób świadczących pomoc prawną w Polsce o liczbę radców prawnych wykonujących zawód na podstawie stosunku zatrudnienia), wskaźnik liczby osób świadczących pomoc prawną na 100 tys. mieszkańców wynosi ok. 49, a zatem jest bardzo niski.

Analizując rynek usług prawnych w Polsce, nie można pominąć, że usługi te obecnie są świadczone również przez dodatkową (obok adwokatów i radców prawnych) grupę osób liczącą ok. 5-10 tys., które świadczą usługi prawne na podstawie ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Od osób tych nie wymaga się ani odpowiedniej wiedzy, gdyż brak jest wymogu posiadania wykształcenia wyższego, tym bardziej prawniczego, ani jakiegokolwiek praktyki. Korzystanie z po-

rad prawnych tych osób nie daje zatem żadnych gwarancji uzyskania kompetentnej pomocy prawnej i może narazić na szkody osoby z nich korzystające.

Zmiana dostępu do zawodów prawnych, wprowadzona ustawą z dnia 30 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy Prawo o adwokaturze i niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 163, poz. 1361), nie przyniosła również pożądaných efektów. Ustawa powyższa w części dotyczącej pozaapilkacyjnego dostępu do zawodów prawnych została uznana za niezgodną z konstytucją (Trybunał Konstytucyjny ocenił, że w tym zakresie – poprzez użycie niedookreślonych pojęć – ustawa nie spełnia podstawowych standardów poprawnej legislacji). W okresie od 1 stycznia 2006 r. do 1 stycznia 2008 r. liczba radców prawnych wzrosła zaledwie o ok. 8% (tj. o 1450 osób na niemal 19 000 radców), a adwokatów – o 12% (tj. o 750 osób na ok. 7000 adwokatów), a zatem zwiększenie dostępu do pomocy prawnej jest znikome. Radców prawnych czynnie wykonujących zawód – według stanu na dzień 31 grudnia 2008 r. – było 19 279, a adwokatów czynnie wykonujących zawód – według stanu na dzień 31 stycznia 2009 r. – 7292.

Powyższa sytuacja wymaga więc gruntownej zmiany poprzez zapewnienie szybkiego wzrostu liczby osób świadczących usługi prawne i posiadających odpowiednie do tego kompetencje, co w efekcie wpłynie na wzrost konkurencyjności na rynku usług prawnych, a co za tym idzie, spadek cen za te usługi i zwiększenie dostępu do usług prawnych. Wprowadzona w projekcie ustawy grupa doradców prawnych zapewni szybki wzrost liczby osób świadczących pomoc prawną, gdyż doradcą prawnym będzie można zostać zaraz po ukończeniu studiów prawnych, zdając państwowy egzamin prawniczy pierwszego stopnia. Konstrukcja egzaminu pierwszego stopnia (pytania wiedzy i pytania kazu-sowe) pozwoli na sprawdzenie wiedzy i umiejętności stosowania prawa osób aplikujących do świadczenia usług prawnych. Nową grupę osób świadczących (w ograniczonym zakresie) usługi prawne będą stanowić zatem osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje. Szacuje się, biorąc pod uwagę liczbę absolwentów wydziałów prawa (corocznie ok. 8000 osób), że już w pierwszym roku obowiązywania ustawy pojawi się ok. 2000 doradców prawnych, a w kolejnych latach grupa ta będzie zwiększała się o kolejne ok. 2000 osób rocznie. Biorąc pod uwagę natomiast szacowany wzrost liczby adwokatów i radców prawnych wykonujących zawód (obecnie ok. 26 000) oraz mając na uwadze wprowadzenie nowych regulacji dostępu do zawodów prawnych, prognozuje się, że po 5 latach obowiązywania nowej ustawy łączna liczba osób świadczących usługi prawne – adwokatów, radców prawnych i doradców prawnych – wyniesie ok. 55 000, a więc wzrośnie ponaddwukrotnie w stosunku do stanu obecnego.

Wobec powyższego zwracamy się zapytaniem: Na jakim etapie prawnym znajduje się obecnie projekt ustawy o państwowych egzaminach prawniczych?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Łukasz Borowiak
i Klaudiusz Balcerzak

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23900)

do ministra infrastruktury

w sprawie nałożenia na województwa zadania, polegającego na organizowaniu publicznego transportu zbiorowego w strefie transgranicznej, bez zabezpieczenia środków na jego realizację

Szanowny Panie Ministrze! W związku z liczną korespondencją, napływającą do naszych biur poselskich bardzo prosimy o zajęcie stanowiska w poruszanej przez nas sprawie.

W dniu 1 marca 2011 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, która wprowadziła zmiany w zakresie organizacji publicznego transportu zbiorowego w przewozach przekraczających granicę państwa, wprowadzając pojęcie „strefy transgranicznej”. Stosownie do zapisów tej ustawy organizatorem publicznego transportu zbiorowego realizowanego w strefie transgranicznej są jednostki samorządu terytorialnego, w tym województwa. Nastąpiło zatem rozszerzenie zakresu zadań samorządów o sferę usług publicznych, która do czasu wejścia w życie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym była w gestii Ministerstwa Infrastruktury i finansowana ze środków budżetu państwa.

Z informacji, jakie do nas docierają, wynika, że wraz z przekazaniem tych zadań samorządom nie nastąpiło zabezpieczenie stosownych środków na ich realizację. Warto dodać, że na taką konieczność wskazano w uzasadnieniu do projektu przedmiotowej ustawy: „Obecnie przewozy te są finansowane z budżetu państwa w ramach ogólnej kwoty przeznaczonej na finansowanie przewozów międzynarodowych i międzywojewódzkich. Wdrożenie przepisów ustawy spowoduje konieczność przeznaczenia tej kwoty z rezerwy celowej budżetu dla przygranicznych województw”.

Z przekazanych nam informacji wynika, że wielkość budżetu samorządu województwa lubuskiego utrudnia wygospodarowanie dodatkowych środków na to zadanie. Zatem, aby zagwarantować ciągłość wykonywania istniejących przewozów w strefie transgranicznej, województwa będą zmuszone dokonać

presunięć środków w ramach środków przeznaczonych na świadczenie dotychczasowych usług w zakresie publicznego transportu zbiorowego. Przesunięcia te mogą skutkować koniecznością ograniczenia istniejących obecnie kolejowych przewozów pasażerskich na terenie województwa, czego następstwem może być negatywne postrzeganie tej strefy działalności samorządu przez społeczeństwo.

Wobec powyższego zapytujemy: Czy przewiduje się wprowadzenie przez ministerstwo zmian w ustawie z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, które miałyby na celu zabezpieczenie dodatkowych środków dla samorządów województw przygranicznych na organizowanie publicznego transportu zbiorowego w strefie transgranicznej?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Łukasz Borowiak
i Klaudiusz Balcerzak

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23901)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie ułatwienia pozyskiwania ziemi przez rolników indywidualnych zamierzających powiększyć lub utworzyć gospodarstwa rodzinne

Szanowny Panie Ministrze! Agencja Nieruchomości Rolnych powołana została po to, by ziemię sprzedać polskim rolnikom. Tymczasem z biegiem lat areal ziemi, którym dysponuje ANR, jest większy niż ten, który miała na początku. Agencja ziemi nie sprzedaje, mimo iż obecnie obowiązuje jeszcze moratorium na zakaz sprzedaży ziemi obcokrajowcom.

Agencja Nieruchomości Rolnych nie organizuje wielu przetargów na sprzedaż nieruchomości i najczęściej przedłuża dzierżawy z dużymi dzierżawcami. Przeciwno takim praktykom protestuje Wielkopolska Izba Rolnicza. Dość częste są skargi dzierżawców ziemi, którym ANR odmawia sprzedaży dzierżawionej ziemi. Prowadzona przez agencję polityka jest całkiem niezrozumiała dla rolników.

Z informacji docierających do naszych biur poselskich od rolników wywnioskować możemy, że na dzień dzisiejszy odczuwany jest prawdziwy głód ziemi. Znaczna część rolników od ręki kupiłaby 10–15 ha ziemi. Obrót nieruchomościami między rolnikami jest niewielki, ziemię można kupić tylko wtedy, gdy rolnik przechodzi na emeryturę i nie ma komu zapisać gospodarstwa.

Poinformowano nas, że izby rolnicze wielokrotnie zwracały się do Agencji Nieruchomości Rolnych, by

w przypadku zmian umów z dużymi dzierżawcami wyłączano część ziemi z dalszej dzierżawy i sprzedawano ją na przetargach.

Rolnicy wskazują zasadność podzielenia ziemi na około 10-hektarowe działki, tak by mogli oni dokupić brakujący areal i w ten sposób poprawić warunki w swych gospodarstwach.

Z danych ANR wynika, że średnia cena hektara gruntu wynosi w kraju ok. 15 tys. zł, w Wielkopolsce jest przeciętnie o 5 tys. wyższa.

Wskazać przy tym należy, że rolnicy od dawna, upominając się o sprzedaż ziemi, dopominają się o szybką nowelizację ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego i ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnym Skarbu Państwa. Chcą do 2016 r. przejść 30% dzierżawionych użytków rolnych na preferencyjnych zasadach, czyli na przetargach ograniczonych dla lokalnych rolników.

Pragniemy również przedstawić stanowisko Wielkopolskiej Izby Rolniczej w sprawie powiększenia arealu gospodarstw rodzinnych. Ze stanowiska wynika, że wyodrębnienie części zasobu z prywatyzowanych gospodarstw Skarbu Państwa jest jedną z ostatnich sposobności do upełnorolnienia rolników. Wskazuje się, że grunty te powinny stanowić również swoistą rekompensatę za użytki rolne zabrane rolnikom na realizację inwestycji, takich jak drogi czy zbiorniki retencyjne. Dlatego też niezbędne staje się zabezpieczenie gruntów z zasobów Skarbu Państwa – jedyne źródła zakupu ziemi rolniczej po rozsądnej cenie, z którego mogłaby skorzystać większa liczba rolników.

Z uwagi na powyższe uprzejmie prosimy o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy resort rolnictwa zamierza przyspieszyć sprzedaż ziemi polskim rolnikom, tak aby zdążyć ze sprzedażą przed upływem moratorium?

2. Czym kierownictwo agencji uzasadnia stosowanie tak powszechnej praktyki odmawiania dzierżawcom nabycia przez nich dzierżawionej ziemi, w którą często zainwestowali znaczne środki?

3. Czy w najbliższym czasie przewiduje się zmiany prawa dotyczące funkcjonowania agencji oraz obrotu ziemią?

4. Prosimy o doprecyzowanie, ile hektarów ziemi w tym roku Agencja Nieruchomości Rolnych wystawiła lub zamierza wystawić na sprzedaż w rejonie leszczyńskim (powiat kościański, powiat leszczyński, powiat rawicki, powiat gostyński) oraz w regionie lubuskim?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Łukasz Borowiak
i Klaudiusz Balcerzak

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 23902)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie konieczności przygotowywania informacji statystycznych przez sądy w Polsce

Szanowny Panie Ministrze! W związku z utworzeniem kilka lat temu przy sądach okręgowych zespołów do spraw analiz, zajmujących się analizą pracy sądów, oznacza to, że w sądach w znacznym stopniu na każdym szczeblu została rozbudowana statystyka.

Dane dla zespołu do spraw analiz, przekazujących je następnie do Ministerstwa Sprawiedliwości, przygotowują kierownicy sekretariatów w sądach w każdej instancji. W związku z powyższym istnieje konieczność wyliczania danych obrazujących pracę sądów i sędziów – raz w miesiącu, następnie raz na kwartał i raz na pół roku narastająco. Sytuacja ta spowodowała, iż kierownicy sekretariatów w końcu okresów sprawozdawczych, które przypadają bardzo często, nie wykonują swych obowiązków, do których zostali pierwotnie powołani, tylko przeliczają dane, niejednokrotnie powtarzające się, zazębiające się, a nawet dublujące.

Z przekazanych nam informacji wynika, że wraz z rozrastającą się statystyką nie tworzy się nowych miejsc pracy. Przeważa pogląd co do konieczności dokonywania zbyt szczegółowej, stale rozrastającej się statystyki. I tak z miesiąca na miesiąc dokładane są kolejne działy, rubryki w sprawozdaniach statystycznych. W konsekwencji praktyka ta prowadzić może do opóźnień w czynnościach związanych z obsługą petenta, wykonywaniem zarządzeń, ponieważ w czasie, gdy kierownicy zajmują się obliczaniem danych, muszą być zastępowani przez inne osoby, co z kolei powoduje wydłużenie czasu załatwiania pozostałych spraw, a także rodzi problemy związane z dochowaniem terminów na złożenie sprawozdań.

Warto również dodać, że w sądach zakupiono na przestrzeni lat dwa niezależne od siebie programy komputerowe, które w żaden sposób nie są dostosowane do potrzeb cały czas rozwijającej się i ulegającej zmianom statystyce. Ponadto posiadają błędy i nie jest możliwe skorzystanie z nich docelowo. Z powodu oszczędności szkolenia prowadzone przez firmy wdrażające program i ich obsługę ograniczono do minimum.

W efekcie kierownicy zbierają dane samodzielnie, bez pomocy programów, poświęcając prywatny czas bezpłatnie, bowiem nie są w stanie wykonać tego w normalnym czasie pracy, w terminie narzuconym przez ministerstwo.

W praktyce oznacza to, że po wysłaniu sprawozdań półrocznych i rocznych obowiązani są przez okres 1 miesiąca pozostawać na swym stanowisku pracy, nie korzystając w tym czasie z urlopów lub

zwolnień lekarskich, w celu udzielenia ewentualnych wyjaśnień zespołowi do spraw analiz i nanoszenia poprawek.

Sprawozdania statystyczne kwartalne, półroczne i roczne to kilkanaście stron rubryk, kolumn oraz działów, zawierających gigantyczne ilości danych. Posiadają także kilkanaście stron wyjaśnień, jak obliczać, jak interpretować poszczególne wiersze i kolumny.

Przy sądach okręgowych zespoły do spraw analiz liczą kilka, kilkanaście osób, które zajmują się łącznie statystką. Przy wydziałach sądów obsada nie zmieniała się, a obowiązek obliczania danych spadł na kierowników, w niektórych przypadkach w ramach pomocy kierownikom – częściowo na sekretarzy sądowych. Rzutuje to w wielkiej mierze na stan, terminowość wykonywania zarządzeń i załatwiania spraw zwykłego obywatela oraz czas trwania postępowań.

W trosce o terminowość załatwiania spraw sądowych obywateli uprzejmie prosimy o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy zamierza Pan Minister podjąć działania zmierzające do poprawienia tego stanu rzeczy?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Łukasz Borowiak
i Klaudiusz Balcerzak

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23903)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przyspieszenia procedur
przejęcia przez najemców nieruchomości
należących do zasobów PKP SA**

Szanowny Panie Ministrze! PKP SA w myśl obowiązujących przepisów jest podmiotem prawa handlowego posiadającym w swych zasobach składniki aktywów trwałych, o których rozporządzeniu decyduje zarząd spółki. PKP SA prowadzi m.in. działalność w zakresie komercyjnego zagospodarowania zarządzanych nieruchomości, w tym sprzedaż, oddanie nieruchomości lub ich części do odpłatnego korzystania na podstawie umów cywilnoprawnych. Jednak zauważyć należy, że negocjacje w sprawie przejęcia tych nieruchomości przez zainteresowane gminy, potencjalnych najemców od Polskich Kolei Państwowych, trwają bardzo długo, choć zainteresowane podmioty deklarują wyremontowanie zdewastowanych obiektów, które ze względu na swój stan wymagają wysokich nakładów finansowych. Wskazać należy, iż zgodnie z informacjami uzyskanymi od Zarządu PKP SA aktualnie toczą się negocjacje w spra-

wie przejęcia budynków dworców oraz pomieszczeń pomocniczych dworców.

Niejednokrotnie zniszczone budynki oraz cała infrastruktura przynosi wstyd miastu, ale przede wszystkim jego właścicielom, czyli Polskim Kolejom Państwowym, które nie dość, że nie są w stanie dostatecznie zadbać o stan należących do niego obiektów i urządzeń, to często też, nie mając pomysłu zagospodarowania, najchętniej pozbyłyby się tego balastu. Rozkradane są budynki i inna infrastruktura techniczna. Warto dodać, że adaptacja przez najemców budynków dworców oraz przyległych pomieszczeń to często jedyny ratunek i sposób na „reanimację” dla dworców kolejowych, pomieszczeń i budynków mieszkalnych PKP SA.

Zauważyć należy, że najemcy i użytkownicy nieruchomości należących do PKP często podejmują się prac modernizacyjnych dworców kolejowych i opracowania koncepcji najkorzystniejszego zagospodarowania powierzchni dworca i terenów przydworcowych.

Nasuwa się również pytanie, co można zrobić w sytuacji, gdy PKP SA, dysponując lokalami na sprzedaż, nie podejmuje żadnych działań mających na celu ich zbycie, a ustawa nie przewiduje żadnego trybu postępowania w takim przypadku.

Zgodnie z wyjaśnieniami przekazanymi przez Zarząd PKP SA procedury związane z przejęciem nieruchomości zabudowanej dworcem kolejowym oraz terenu przyległych dróg trwają od momentu zadeklarowania przez zainteresowane strony chęci dysponowania tymi nieruchomościami. Jednak są to procedury długotrwałe, często wieloletnie.

Warto zaznaczyć, że dzięki ustawie z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 247, poz. 1651) jednostki samorządu terytorialnego będą mogły zdecydowanie łatwiej przejmować na własność albo użytkować prawo użytkowania wieczystego nieruchomości wraz z usytuowanymi na niej budynkami dworców kolejowych w celu wykonania remontu tych dworców.

Możliwości przejęcia przez jednostki samorządu terytorialnego dworców, tak jak w odniesieniu do pozostałego mienia PKP SA, zostały określone w ustawie z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. z 2008 r. Nr 84, poz. 948, z późn. zm.). Zgodnie z zapisem art. 39 ust. 3 powołanej ustawy mienie PKP SA może być przekazane nieodpłatnie, w drodze umowy, na własność jednostkom samorządu terytorialnego na cele związane z inwestycjami infrastrukturalnymi służącymi wykonywaniu zadań własnych tych jednostek w dziedzinie transportu. Ponadto w myśl przepisu art. 39 ust. 4 ustawy o komercjalizacji PKP, mienie którego zagospodarowanie nie jest możliwe, a względy ekonomiczne nie uzasadniają jego utrzy-

mywania, może zostać zlikwidowane lub przekazane nieodpłatnie Skarbowi Państwa, jednostkom samorządu terytorialnego lub państwowym jednostkom organizacyjnym.

Jednostka samorządu terytorialnego może także nabyć nieruchomości PKP SA odpłatnie, pomijając procedury przetargowe, zgodnie z zapisami art. 40 przywoływanej ustawy, w przypadku gdy nieruchomości te są przeznaczone na cele publiczne w planie zagospodarowania przestrzennego lub w decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego albo też przeniesienie własności rzeczy lub praw majątkowych następuje w zamian za wygaśnięcie zaległości podatkowych na warunkach określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.). Nowe uregulowania w omawianej kwestii wprowadziła ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 247, poz. 1651) poprzez dodanie art. 18d obowiązującego od dnia 11 stycznia 2011 r.

Wobec powyższego zapytujemy:

1. Czy prowadzona jest ewidencja (rejestr) nieruchomości w województwie lubuskim i województwie wielkopolskim, będących w zasobach PKP SA: pustostanów przy nieczynnych dworcach kolejowych (mieszkania, magazyny, poczekalnie, inne pomieszczenia)?

2. Jaka jest sytuacja prawna i finansowa przedmiotowych nieruchomości?

3. Jakie są możliwości (procedury) przejęcia dworca i innych pomieszczeń przez najemców, potencjalnych użytkowników, a także przez lokalny samorząd?

4. W jaki sposób będą przeprowadzane przez PKP SA czynności związane z zagospodarowaniem jej mienia?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Łukasz Borowiak
i Klaudiusz Balcerzak

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23904)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie projektu ustawy
o szczególnych rozwiązaniach związanych
z usuwaniem skutków powodzi**

Szanowny Panie Ministrze! W swojej interpelacji chcę dołączyć do stanowiska wyrażonego przez

Sejmik Województwa Dolnośląskiego, a dotyczącego projektu ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi.

Panie Ministrze, z uwagi na wagę problemów, z jakimi boryka się gospodarka wodna, oraz skomplikowany charakter proponowanych zmian wydaje się zasadnym rozważenie możliwości wyłączenia z procedowania przepisów przewidujących zmiany w ustawie Prawo wodne w zakresie zmian instytucjonalnych i kompetencyjnych (rozdziały 4 i 5 projektu ustawy).

Gdyby wprowadzić przepisy przejściowe oraz etapowanie ewentualnej reorganizacji możliwe stanie się uporządkowanie problematycznych kwestii administracyjnych i finansowych, pełne wykorzystanie środków finansowych Unii Europejskiej pozostawionych Polsce do dyspozycji, a niezbędnych w gospodarce wodnej, w tym Funduszu Solidarności, na usuwanie skutków powodzi, ciągłość realizacji przyjętych dotychczas programów w zakresie szeroko rozumianej gospodarki wodnej, uzgodnienie proponowanych zmian przez Komisję Europejską, uniknięcie zmian w wieloletnich prognozach finansowych województw i wynikających stąd zagrożeń przekroczenia prognozy ich dopuszczalnego zadłużenia.

Czy Pan Minister rozważy wprowadzenie przepisów przejściowych i ewentualne etapowanie reorganizacji, co pozwoli na uwzględnienie koncepcji kompleksowej reformy gospodarki wodnej oraz modelu odrębnego zarządzania zasobami wodnymi i majątkiem gospodarki wodnej – wypracowanych podczas konsultacji społecznych w ramach prac nad „Polityką wodną państwa do roku 2030”?

Z poważaniem

Poseł Monika Wielichowska

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23905)

do ministra zdrowia

**w sprawie zwiększenia dostępu
do opieki długoterminowej**

Szanowna Pani Minister! W swojej interpelacji pragnę dołączyć do stanowiska Rady Powiatu Kłodzkiego w sprawie zwiększenia dostępu do opieki długoterminowej. Niniejszym stanowiskiem chcemy wnieść do Pani Minister prośbę o podjęcie działań zmierzających do wzrostu dostępu do opieki długoterminowej poprzez: zwiększanie liczby łóżek opieki długoterminowej w zakładach opiekuńczo-leczniczych oraz pielęgnacyjno-opiekuńczych, a także zwiększenie poziomu finansowania opieki długoterminowej przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

Pani Minister, podjęte przez Radę Powiatu Kłodzkiego stanowisko wynika z faktu, iż z roku na rok, przy ciągłym procesie starzenia się społeczeństwa, dynamicznie wzrasta liczba osób chorych przewlekle, niepełnosprawnych, którzy wymagają profesjonalnej, całodobowej opieki długoterminowej.

Dotychczasowy dostęp do łóżek opieki długoterminowej nie wystarcza na zapewnienie opieki nad osobami jej wymagającymi. Funkcjonowanie publicznych zakładów opiekuńczych z powodu ograniczonej liczby miejsc i niskich stawek za osobodzień, które finansuje NFZ, powoduje iż, utrzymanie tego typu opieki staje się istotnym problemem rosnącego zadłużenia tej formy działalności medycznej. Natomiast malejąca liczba łóżek, przy postępującym wzroście zapotrzebowania społecznego, nie daje możliwości stosownego zabezpieczenia opieki finansowej ze środków publicznych, ponieważ ośrodki pomocy społecznej nie mają możliwości finansowania opieki długoterminowej z budżetu gmin.

Pani Minister, powyższe dane wskazują, że konieczne stają się zmiany w obecnym systemie. Czy zatem resort zdrowia rozważy zwiększenie dostępu do opieki długoterminowej? Czy zostaną podjęte działania zmierzające do wzrostu dostępu do opieki długoterminowej poprzez zwiększanie liczby łóżek opieki długoterminowej w zakładach opiekuńczo-leczniczych oraz pielęgnacyjno-opiekuńczych, a także zwiększenie poziomu finansowania opieki długoterminowej przez Narodowy Fundusz Zdrowia?

Z poważaniem

Poseł Monika Wielichowska

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23906)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie włączenia dyscypliny żużla i kartingów do współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży

Szanowny Panie Ministrze! Żużel i karting to dyscypliny sportowe, które przez wiele lat były niszowymi sportami. Jednak obraz ten z roku na rok zmienia się. Odpowiednie zaplecze medialne, marketingowo-reklamowe sprawia, iż żużel jak i karting cieszą się coraz większym uznaniem wśród społeczeństwa.

W dniu 16 lipca br. na stadionie im. Edwarda Jancarza w Gorzowie Wielkopolskim żużlowa reprezentacja Polski po raz trzeci z rzędu zdobyła tytuł Drużynowego Mistrza Świata. Drużyna z Polski w finale pokonała zespoły z Australii, Danii i Szwecji. W składzie „złotego zespołu” znaleźli się: Krzysztof Kasprzak, Jarosław Hampel, Piotr Protasiewicz, Janusz Kołodziej, Tomasz Gollob pod wodzą trenera Marka

Cieślaka. Wszyscy zawodnicy to utalentowani i uznani sportowcy na arenie międzynarodowej.

Tomasz Gollob w ubiegłym roku zdobył tytuł Indywidualnego Mistrza Świata. Jarosław Hampel w tych samych rozgrywkach zdobył tytuł wicemistrza świata. Janusz Kołodziej, najmłodszy z piątki żużlowców, na swoim koncie ma już tytuł aktualnego Indywidualnego Mistrza Polski oraz starty w rozgrywkach Grand Prix, czyli wśród szesnastu najlepszych zawodników świata. Tegoroczny finał Drużynowego Pucharu Świata oglądało na stadionie blisko dwadzieścia tys. kibiców.

Reprezentacja Polski juniorów na swoim koncie ma również już kilkanaście spektakularnych sukcesów. Przede wszystkim warto zaznaczyć, że Polska drużyna dotychczas aż pięciokrotnie stawała na najwyższym podium w rozgrywkach drużynowych mistrzostw świata juniorów. Dopiero w 2010 r. dominacja Polaków została przerwana przez reprezentację Danii, a sami Polacy uplasowali się na trzecim stopniu podium, z brązowym medalem. W drużynie juniorskiej, która podobnie jak reprezentacja seniorów prowadzona jest przez trenera Marka Cieślaka, znajdują się utalentowani zawodnicy. Chłopcy liczą od 16 do 19 lat, a zdarza się, że stają się kluczowymi zawodnikami w swoich drużynach, gdzie na co dzień startują. Na równi konkurują na torze ze swoimi doświadczonymi i starszymi o kilkanaście lat kolegami. Co jest ważne i warte podkreślenia to fakt, iż te wszystkie sukcesy zawodnicy odnoszą tylko i wyłącznie nakładem sponsorów, ale i przede wszystkim własnym. Młodzi adepci sportu żużlowego na samym początku swojej kariery musząłożyć pieniądze z własnego budżetu. Dopiero po zdaniu licencji mogą liczyć na granty ze strony klubu, który reprezentują, sponsorów, ale w dalszym ciągu też ze strony swojej rodziny.

W podobnej sytuacji jest karting w Polsce. Zawodnicy odnoszą spektakularne sukcesy w tej dyscyplinie sportowej. Z powodzeniem startują w zawodach na arenie polskiej, jak i międzynarodowej. Od pewnego czasu cyklicznie odbywają się starty rangi mistrzostw Polski, które skupiają uznanie wśród kibiców. Sprawia to, iż coraz więcej mówi się o tym sporcie, staje się on z każdym miesiącem popularniejszy. Warto mieć na uwadze, że sport, jakim jest karting, może być przepustką do dalszej kariery sportowej. To właśnie na kartingu swoje przygody rozpoczynali Robert Kubica, jedyny jak na razie polski kierowca F1, czy inny młody, ale szalenie utalentowany kierowca F3 Kuba Giermaziak.

Dzięki kartingowi młodzi chłopcy mogą określić swoje umiejętności i myśleć o dalszym rozwijaniu swojej kariery zawodniczej. Podobnie jak w żużlu, głównym źródłem finansowania jest rodzina oraz drobni sponsorzy. To na barkach rodziny w głównej mierze spoczywa obowiązek finansowania swoich dzieci, które startują w rozgrywkach kartingowych. Za kartingiem przemawiają takie fakty, jak duża ilość torów kartingowych w Polsce, czy też sama widowiskość zawodów. Głównym problemem, z któ-

rym borykają się działacze, to stały brak sponsorów. Niemniej nie zraża to ludzi związanych z kartingiem i stawiają sobie za cel priorytetową chęć wdrażania nowoczesnych metod szkolenia sportowego i analizę ich wyników.

Zgodnie z art 2 pkt 1 „Organy administracji rządowej tworzą warunki organizacyjne do rozwoju sportu kwalifikowanego i mogą wspierać finansowo jego rozwój” oraz pkt 2 „jednostki samorządu terytorialnego mogą wspierać, w tym finansowo, rozwój sportu kwalifikowanego”. W Polsce od kilkunastu lat działa program współzawodnictwa dzieci i młodzieży. Program ten sprawia, iż dzieci i młodzież z budżetu państwa otrzymują dofinansowanie za zdobyte punkty i osiągnięte sukcesy. Ze zdobytych przez mnie informacji wynika, iż dyscypliny sportowe jak karting i żużel nie były nigdy wpisane w program współzawodnictwa dzieci i młodzieży.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy żużel i karting zostaną w najbliższym czasie objęte współzawodnictwem sportowym dzieci i młodzieży?

2. Czy w przeszłości były podejmowane działania przez związki sportowe zmierzające do objęcia przedmiotowych dyscyplin sportowych współzawodnictwem sportowym dzieci i młodzieży?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Łukasz Borowiak
i Klaudiusz Balcerzak

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23907)

do ministra skarbu państwa

w sprawie nieodpłatnego przekazania nieruchomości położonej w Ząbkowicach Śląskich przy ul. Legnickiej na wykonywanie zadań statutowych lub do zasobu Skarbu Państwa administrowanego przez starostę ząbkowickiego

Szanowny Panie Ministrze! Do resortu skarbu trafił wniosek Zarządu Powiatu Ząbkowickiego wnoszący o nieodpłatne przekazanie nieruchomości położonej w Ząbkowicach Śl. przy ul. Legnickiej, oznaczonej w operacie ewidencji gruntów i budynków nr 15 AM 3 obrębu Centrum miasta Ząbkowice Śląskie.

Panie Ministrze! Powiat, realizując przepisy ustawy 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), a w szczególności art. 130a, ma problem z lokalizacją strzeżonego

parkingu dla pojazdów usuniętych z dróg publicznych. Nieruchomość powyższa w chwili obecnej znajduje się we władaniu Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej w Dzierżoniowie i stanowi bazę PKS na terenie powiatu ząbkowickiego. Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej jest spółką Skarbu Państwa i w chwili obecnej znajduje się w złej kondycji finansowej, co powoduje, że ogranicza działalność i likwiduje obsługę pasażerską na terenie powiatu ząbkowickiego.

Wniosek samorząd uzasadnia tym, że wspomniana powyżej zła kondycja finansowa może doprowadzić do likwidacji bazy w Ząbkowicach lub w wyniku przekształceń własnościowych spowodować, że nieruchomość straci swoje przeznaczenie.

Panie Ministrze! Powiatowe władze samorządowe są za utrzymaniem funkcji dla terenu stanowiącego tę nieruchomość. Jednym z ważnych powodów, zaraz po przewozach ludności, jest to, że przedmiotowa nieruchomość spełnia 70% stawianych wymogów dla organizacji parkingu strzeżonego w myśl powołanej powyżej ustawy.

Cała powierzchnia, z wyjątkiem terenów zabudowanych, jest utwardzona, ogrodzona, oświetlona, ze sprawną kanalizacją deszczową i znajduje się na uboczu miasta, bezpośrednio przy drodze krajowej nr 8.

Nadmienić należy, że do czasu zmiany przepisów ww. ustawy na terenie tej nieruchomości znajdował się parking strzeżony dla pojazdów usuniętych z dróg publicznych. Posiadanie tej nieruchomości przez powiat rozwiąże problem lokalizacji parkingu oraz zagwarantuje funkcjonowanie terenu dla usług komunikacji zbiorowej.

Szanowny Panie Ministrze! Czy rozważy Pan możliwość nieodpłatnego przekazania nieruchomości położonej w Ząbkowicach Śl. przy ul. Legnickiej na wykonywanie zadań statutowych lub do zasobu Skarbu Państwa administrowanego przez starostę ząbkowickiego, co wydaje się bardzo dobrym rozwiązaniem dla rozwoju komunikacji zbiorowej?

Z poważaniem

Poseł Monika Wielichowska

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23908)

do ministra skarbu państwa

w sprawie możliwości przejęcia przez pracowników PKS Kozienice sp. z o.o. udziałów należących obecnie do Skarbu Państwa

Szanowny Panie Ministrze! PKS Kozienice sp. z o.o. od wielu lat świadczy usługi na rzecz społeczeństwa

Kozienic i okolicy, oferując usługi na dobrym poziomie. Również dowozi pracowników do Elektrowni Kozienice, największego zakładu w regionie. Pracownicy i organizacje związkowe spółki, zaniepokojeni o dalszy los zakładu, zwrócili się do ministra skarbu państwa o rozważenie możliwości przejęcia przez pracowników udziałów w PKS Kozienice sp. z o.o. należących obecnie do Skarbu Państwa.

Niepokój budzi możliwość podjęcia działań prowadzących do likwidacji spółki, co spowoduje bardzo trudną sytuację społeczno-ekonomiczną pracowników oraz ich rodzin. Sytuacja na rynku pracy w naszym regionie jest trudna, bowiem bezrobocie wynosi około 18%. Załoga PKS Kozienice deklaruje podjęcie wszelkich działań, które mogą przyczynić się do poprawy działalności i dalszego rozwoju przedsiębiorstwa. Jedną z propozycji jest rezygnacja z corocznych odpisów na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych.

Czy jest możliwe nieodpłatne przekazanie pracownikom udziałów w przedsiębiorstwie PKS Kozienice sp. z o.o.?

Prośba o rozważenie nieodpłatnego przekazania udziałów wynika z trudnej sytuacji ekonomicznej ludzi zatrudnionych w spółce. Rezygnacja z odpisów na ZFŚS stanowić będzie ekwiwalent za przekazane udziały.

Poseł Czesław Czechyra

Warszawa, dnia 24 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23909)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie likwidacji etatów w komendach Policji na terenie woj. podlaskiego

Z doniesień prasowych oraz z przesłanego do mnie stanowiska Rady Powiatu Sokólskiego uzyskałem informacje o redukcji etatów w komendach policji na terenie województwa podlaskiego. Wskutek rozporządzenia Komendy Głównej Policji liczba wakatów, o które zostaną pomniejszone komendy na Podlasiu, zostanie przeniesiona do innych jednostek w kraju. Komenda Miejska Policji w Białymstoku straciła 40 wakatów, w tym 5 komisariat w Łapach, – 3 w Wasilkowie, – 7 w Sokółce. Ponadto w Sokółce ma być zlikwidowane kolejne 18 etatów, tj. zmniejszenie stanu zatrudnienia o 13%. Budzi to poważne obawy o możliwość pogorszenia się stanu bezpieczeństwa publicznego mieszkańców tego regionu.

Redukcja etatów może przynieść ze sobą wzrost przestępczości oraz spadek wykrywalności przestępstw, zwłaszcza że województwo podlaskie jest położone w strefie przygranicznej. Istnieje ryzyko zwiększonego zagrożenia przestępczością kryminal-

ną, gospodarczą oraz zwiększenie zdarzeń związanych z ruchem drogowym.

Ponadto w perspektywie wprowadzenia małego ruchu przygranicznego z Republiką Białoruś nastąpi zwiększenie przepływu ludzi oraz pojazdów i w celu utrzymania porządku publicznego na poziomie, na jakim jest obecnie, nie będzie możliwe przy zmniejszonej liczbie funkcjonariuszy.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy zmniejszenie przestępczości, m. in. w wyniku solidnej pracy funkcjonariuszy, powinno skutkować zmniejszeniem liczby etatów?

2. Czy możliwe jest utrzymanie obecnego stanu liczby funkcjonariuszy bez zmniejszania liczby wakatów w komendach Policji na terenie województwa podlaskiego?

Z poważaniem

Poseł Leszek Cieślak

Augustów, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 23910)

do ministra infrastruktury

w sprawie oddania przez PKP SA nieruchomości do zamkniętych funduszy inwestycyjnych

Szanowny Panie Ministrze! Z docierających do posłów informacji wynika, że wkrótce zakończy się postępowanie przed Komisją Nadzoru Finansowego o zgodę na utworzenie dwóch funduszy inwestycyjnych zamkniętych z udziałem PKP SA. Ma to być jeden z alternatywnych sposobów zagospodarowania nieruchomości i jednocześnie sposób zmiany rzeczowych aktywów trwałych, czyli nieruchomości, na aktywa bardziej płynne w postaci certyfikatów inwestycyjnych. Będzie można je wprowadzić do obrotu na rynek finansowy albo sprzedać developerom.

PKP SA wstępnie wytypowała ponad 60 nieruchomości, które zamierza zagospodarować w programie FIZ. Mają one łączną powierzchnię ponad 250 ha i szacunkową wartość ok. 1 mld zł. Ich realną wartość ustalą dopiero rzeczoznawcy majątkowi.

Wśród nieruchomości, które PKP SA chce przekazać, są zarówno atrakcyjne z uwagi na położenie, jak i takie, których nie udało się zbyć na przetargach.

Do jednego funduszu PKP planuje przeznaczyć nieruchomości o wartości do 400–500 mln zł. Rozpoczęcie działalności FIZ zależy jednak także od zmiany ustawy o PKP umożliwiającej wniesienie aportem nieruchomości kolejowych bezpośrednio do funduszy. Jest to jedyna przeszkoda wstrzymująca uruchomienie projektu. Jednocześnie PKP SA szuka innych

możliwości wdrożenia projektu funduszy inwestycyjnych zamkniętych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakiej wartości nieruchomości zbyło PKP SA w 2010 r. i w I półroczu 2011 r., a ile chce zbyć do końca tego roku?

2. Kiedy resort zamierza ewentualnie złożyć w Sejmie stosowne zmiany w ustawie o PKP, aby te fundusze zaistniały?

3. Czy prawdą jest, że PKP przeanalizowało i rozważa trzy inne możliwości opłacania certyfikatów inwestycyjnych, niewymagające takiej zmiany ustawy?

4. Czy prawdą jest, że nawet w przypadku niewprowadzenia stosownej zmiany do ustawy o PKP lub przedłużenia tego procesu, projekt FIZ będzie mógł być wdrożony po dokonaniu korekt przygotowanych korekt? Pytam: Jakich?

5. Dlaczego PKP SA samo nie sprzedaje nieruchomości, lecz szuka form zastępczych? Ile to będzie kosztowało?

6. Czy w związku z proponowanymi zmianami zagospodarowaniu nieruchomości nastąpi zmniejszenie liczby zatrudnionych w PKP SA? Jeśli tak, to o ile osób?

7. Czy proponowane rozwiązanie jest pomysłem PKP SA, czy Ministerstwa Infrastruktury? Proszę o odpowiedź: Czyj personalnie jest to pomysł?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Andrzej Szczepański

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23911)

do ministra zdrowia

w sprawie przyszłości Wojewódzkiego Szpitala Obserwacyjno-Zakaźnego w Toruniu

Szanowna Pani Minister! Do Wojewódzkiego Szpitala Zespołowego w Toruniu ma zostać przyłączony wraz z innymi jednostkami m.in. Wojewódzki Szpital Obserwacyjno-Zakaźny. Koncepcja ta budzi uzasadnione zastrzeżenia i niepokój pracowników tego szpitala i wszystkich działających w nim związków zawodowych, tym większe, że ich szpital jest dobrą, niezadłużoną, sprawnie działającą i rozwijającą się instytucją zdrowotną. Skutkiem tej decyzji będzie redukcja ilości łóżek szpitalnych, znaczne ograniczenie dostępu pacjentów do świadczeń zdrowotnych w zakresie chorób zakaźnych i radykalne ograniczenie możliwości ich wykonywania.

Szpital zakaźny uczestniczył w unijnym programie „Rozbudowa i remont infrastruktury oraz doposażenie w specjalistyczny sprzęt medyczny...”, pozy-

skując na te cele znaczne środki wspólnotowe. Poinformowano mnie, że wydano 2,5 mln zł na, jak się może okazać, zbędne remonty i instalacje, bo budynek szpitala ma być przeznaczony na inne cele. Gdyby tak się stało, to pieniądze te, tak ważne przy obecnym stanie służby zdrowia, pójdą w błoto.

Ponadto jeśli planowane zmiany dojdą do skutku, wielu dobrze przygotowanych, doświadczonych i kompetentnych ludzi straci pracę.

Koncepcja połączenia szpitali, wg zgodnej opinii ich załóg, niemająca należytego uzasadnienia społecznego, ekonomicznego i organizacyjnego, przyniesie więcej szkód niż pożytku, może zniszczyć wiele lat pracy.

Proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy przeanalizowano wszystkie skutki decyzji o połączeniu toruńskich szpitali?

2. Jakie podjęto poczynania, aby zapobiec przewidywanym negatywnym konsekwencjom tej decyzji?

3. Co zrobi minister zdrowia, aby zagwarantować pacjentom z Torunia i regionu przynajmniej zachowanie dotychczasowego poziomu dostępności świadczeń zdrowotnych w zakresie chorób zakaźnych?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Wenderlich

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23912)

do ministra obrony narodowej

w sprawie wysokiej liczby odejść żołnierzy do cywila

Szanowny Panie Ministrze! Prasa informuje, że w zeszłym roku padł rekord przejść żołnierzy do cywila, w tym będzie podobnie. Jeśli tendencja się utrzyma to może zagrozić profesjonalizacji armii – informuje „Rzeczpospolita”. W 2010 r. z wojska odeszło ok. 6 tys. żołnierzy. W tym roku wskaźnik rezygnacji pozostanie na podobnym poziomie. Jeżeli liczba odejść się nie zmniejszy, to według ekspertów armii może grozić m.in. kłopot z wypełnieniem limitu liczebności wojska. „Problem nie w tym, że będą wakaty. Ale zabraknie żołnierzy, którzy w razie zagrożenia będą walczyć. Będziemy mieli armię generalów, bo tych nigdy nie zabraknie, i żółtodziobów” - uważa ekspert wojskowy J. W. Ministerstwo rozpoczęło kampanię uspokajania swoich kadr. Jednym z kroków MON było wysłanie na skrzynki wojskowych listów podkreślających, że zmiany w systemie emerytur służb mundurowych nie wpłyną na sytuację finansową żołnierzy. Dodawano do nich gotowe wnioski o wycofanie decyzji o odejściu. W efekcie

część żołnierzy zdecydowała się nie odchodzić. Eksperci uważają jednak, że to tylko chwilowy sukces. „By odwrócić tę tendencję trzeba ogromnej pracy. Dziś nie sądzę, by udało się to naprawić” – uważa Stanisław Wziątek, przewodniczący sejmowej Komisji Obrony Narodowej.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Jakie działania poza tymi doraźnymi podejmie rząd, aby zapobiec masowym odejściom z armii?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23913)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zatrudniania pracowników
w urzędach**

Szanowny Panie Premierze! Media informują, że w części urzędów zatrudniani są pracownicy bez konkursu i kompetencji. Rząd wycofał się z ujednolicenia zasad zatrudniania w całej administracji. Brak dostępu do decyzji o wolnych stanowiskach w urzędach łamie konstytucję. Rząd nie tylko nie radzi sobie ze skutecznym przeprowadzeniem zwolnień w urzędach, ale nie chce też dopuścić do tego, aby zasady dostępu do wszystkich stanowisk urzędniczych były jednolite. Wydawało się, że była na to szansa przy okazji uchwalenia przez Sejm nowelizacji ustawy o służbie cywilnej i pracownikach samorządowych.

Niestety w ostatniej chwili Rada Ministrów wydała negatywne stanowisko w tej sprawie. Wskazała, że nie zgadza się na to, aby nabór dotyczący pracowników zatrudnianych na podstawie ustawy o pracownikach urzędów państwowych odbywał się w podobny sposób jak w służbie cywilnej czy w samorządach. Każdy zainteresowany pracą w administracji centralnej może zapoznać się z ofertami wolnych stanowisk w Internecie na stronie kancelarii premiera. Podobnie jest w samorządach. W przypadku pozostałych urzędów, do których ma zastosowanie ustawa z 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 86, poz. 953, z późn. zm.), takiej możliwości już nie ma. Jej przepisy obejmują m.in. pracowników zatrudnionych w kancelariach: Sejmu, Senatu, prezydenta, Sądzie Najwyższym czy Rządowym Centrum Legislacji.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Dlaczego rząd nie chce, aby powstała ustawa, która określałaby jednolite zasady naboru i zatrudniania dla każdego działu administracji państwowej?

2. Czy zgadza się Pan Premier ze stwierdzeniem, że nawet brak informacji o wolnych stanowiskach

jest już nierównością obywateli wobec prawa, co może prowadzić do wnoszenia roszczeń, np. przed Trybunałem Konstytucyjnym?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23914)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie korzystania przez rząd
z Funduszu Rezerwy Demograficznej**

Szanowna Pani Minister! Media donoszą, że gabinet premiera Donalda Tuska prowadzi rabunkową politykę, uszczuplając już drugi rok z rządu Fundusz Rezerwy Demograficznej. Wskazują, że sytuacja demograficzna na razie jest niezła i trzeba gromadzić rezerwę na gorsze czasy. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej chce wydać w tym roku z FRD na wypłatę bieżących emerytur 4 mld zł. Rok temu było to 7,5 mld zł. Aby to zrobić, przygotowało i konsultuje projekt rozporządzenia w sprawie wykorzystania w 2011 r. środków FRD na uzupełnienie niedoboru funduszu emerytalnego. Wskazuje wprost: bez tego we wrześniu zabraknie pieniędzy na wypłatę świadczeń. Resort tłumaczy, że dotacja budżetowa do administrowanego przez ZUS Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ulegnie wyczerpaniu właśnie we wrześniu. Stanowiska, które w odpowiedzi na ten projekt nadesłali partnerzy społeczni: Pracodawcy RP, Krajowa Izba Gospodarcza i OPZZ, nie zostawiają na nim suchej nitki. Pierwsza z organizacji pisze wręcz o rabunkowej polityce rządu. Uważa, że jest ona nieprzeżywalna i nielogiczna. W podobnym tonie wypowiada się KIG i, co ciekawe, OPZZ. Związki piszą, że wbrew treści uzasadnienia zasilenie FUS pieniędzmi z funduszu nie wynika z przyczyn demograficznych. Partnerzy społeczni zarzucają rządowi, że ukrywa prawdziwą przyczynę sięgania do FRD: mizери finansów publicznych i niechęć do strukturalnych reform ograniczających nieuzasadnione wydatki.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy przyczyną korzystania ze środków FRD jest trudna sytuacja demograficzna czy też katastrofalna kondycja finansów publicznych?

2. Czy prawdą jest, że w 2035 r. w wieku produkcyjnym będzie zaledwie 20,7 mln, a poprodukcyjnym 9,6 mln osób? Jeśli tak, to czy nie na ten trudny czas należy gromadzić rezerwę?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23915)

do ministra finansów

**w sprawie ryzyka przeniesienia
kryzysu eurostrefy do Polski**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że złe wyniki tzw. stress testów europejskich banków stawiają pod znakiem zapytania drugi pakiet pomocowy dla Grecji. Rośnie ryzyko, że poprzez sektor bankowy kryzys eurostrefy przeniesie się do Polski, obciążając stratami polskich podatników. Od 15 do 20 banków nie przeszło pomyślnie stress testów przeprowadzonych w 91 bankach z największych europejskich grup bankowych – wynika z nieoficjalnych informacji. Dla porównania przed rokiem takich banków było zaledwie siedem. Informacja może wstrząsnąć rynkami, zwłaszcza że warunki pomyślnego przejścia badania nie były wygórowane: minimalny współczynnik wypłacalności na poziomie zaledwie 5%, a wśród uwzględnionych stresów brak opcji bankructwa Grecji. Fatalna kondycja sektora bankowego stała się zapewne jedną z przyczyn nagłego odwołania spotkania liderów eurogrupy. Przywódcy eurostrefy mieli tam omawiać warunki dalszej pomocy dla Grecji i formy udziału w greckich stratach banków i inwestorów prywatnych. Po najnowszych stress testach okazało się jednak, że nowy plan pomocy Grecji może nie wypalić.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy rząd jest przygotowany na ewentualne skutki kryzysu eurostrefy w Polsce?

2. Czy pomyśli, aby ściągnąć pieniądze do centrali banku z jej spółek córek działających w Polsce i pozostałych krajach Europy Środkowo-Wschodniej może radykalnie osłabić kondycję polskiego sektora bankowego?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23916)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie dochodów w rolnictwie

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że choć wskaźniki produkcji rolniczej i eksport żywności rosną, to dochody rolników są wciąż o wiele niższe niż osób pracujących w innych sektorach gospodarki. Branży rolnej też nie ominął kryzys. Podkreślił Pan w Sejmie, że to, iż Polska spokojnie przeszła przez ostatni kryzys, to także zasługa rolnictwa. Choćby z tego powodu, że cały czas mamy nadwyżkę w han-

dlu zagranicznym żywnością. W 2010 r. eksport przekroczył 13 mld euro i mieliśmy 2,6 mld euro nadwyżki nad importem. Większość tej nadwyżki przypada na Niemcy i Rosję i dlatego tak ważne jest zniesienie embarga na nasze warzywa. Sawicki tłumaczył, że problem dotyczy UE, a nie tylko Polski, ale wyraził nadzieję, że będzie wkrótce rozwiązany.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie działania podejmie rząd, aby zabezpieczyć interesy polskiego rolnictwa?

2. Czy rząd zamierza chronić polską żywność przed stosowaniem GMO?

3. Dlaczego rząd zmniejsza corocznie środki na rolnictwo?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23917)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie dotacji dla rolników
poszkodowanych przez huragan**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że w czterech gminach powiatu przysuskiego w województwie mazowieckim w ciągu zaledwie piętnastu minut huragan pozbawił dorobku życia i źródła utrzymania rolników żyjących z uprawy papryki. Huragan, tajfun, wichura, trąba powietrzna – w zasadzie do dziś mieszkańcy poszkodowanych w wyniku nawałnicy gmin powiatu przysuskiego nie bardzo wiedzą, jak określić to, co ich spotkało. Na konferencji prasowej w Sopocie zakomunikował Pan, że poszkodowani w kataklizmie rolnicy na odtwarzanie produkcji rolnej mogą już od poniedziałku po oszacowaniu strat składać wnioski o udział w unijnym programie, „który dysponuje jeszcze kwotą 180 mln zł”, a także „ubiegać się o kwotę do 300 tys. zł, jeżeli wysokość strat wynosi co najmniej 10 tys. zł w majątku trwałym”. Dochodzi do tego szereg innych dotacji socjalnych, takich samych jak dla powodzian.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy wnioski o dotację będą miały przystępną formułę, ponieważ wielu rolników zgłasza, że obecne wnioski są bardzo zawiłe, a ich rozpatrywanie trwa zdecydowanie za długo?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23918)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie możliwości rozwoju polskiej
gospodarki w latach 2013–2020**

Szanowny Panie Premierze! W ostatnich dniach środki społecznego przekazu podały dwie informacje korzystne z punktu widzenia możliwości rozwoju polskiej gospodarki w latach 2013–2020. Pierwsza z nich dotyczyła tego, że 5 lipca 2011 r. Parlament Europejski odrzucił rezolucję postulującą, aby do 2020 r. kraje UE zmniejszyły emisję gazów cieplarnianych, nie jak przyjęto w pakiecie klimatyczno-energetycznym o 20%, ale o 30%. Drugą była z kolei informacja Ministerstwa Spraw Zagranicznych, że 8 lipca Polska zaskarżyła do Trybunału Sprawiedliwości UE decyzję Komisji Europejskiej dotyczącą limitów darmowych pozwoleń na emisję CO₂ w przemyśle. Z oczywistych względów oba te komunikaty z zadowoleniem zostały przyjęte przez polskie podmioty gospodarcze, dostrzegające w decyzjach KE jedynie dalszy wzrost kosztów wytwarzania i spadek konkurencyjności polskich przedsiębiorstw.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Dlaczego, pomimo że Polska wygrała proces o przydział limitu emisji CO₂ na poziomie 285 mln ton, Pana rząd zrezygnował z tego i zgodził się na poziom 208,5 mln ton?

2. Czy w wyniku negocjacji w Polsce rosną lub też w najbliższej przyszłości będą rosły, nieproporcjonalnie w stosunku do innych państw UE, ceny: energii elektrycznej, ciepła, cementu, stali, papieru i szkła? Dlatego blokowane są polskie zasoby energetyczne?

3. Czy zagrożone jest bezpieczeństwo energetyczne Polski?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23919)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie poczucia bezpieczeństwa Polaków

Szanowny Panie Ministrze! Prasa informuje, że choć Polacy czują się bezpiecznie, to policyjne statystyki pokazują, że w ostatnich dwóch latach – choć nieznacznie, ale jednak – liczba przestępstw wzrosła. Przede wszystkim kryminalnych, w tym także popełnianych przez nieletnich, i narkotykowych. Główną przyczyną wypadków na drogach jest nadmierna

prędkość, prawie 4 tys. osób zginęło na drogach krajowych, wojewódzkich i powiatowych, 28 na autostradach. Co ciekawe, polskie stadiony są bezpieczne, a liczba incydentów spada. Siedemdziesiąt procent Polaków uważa, że w kraju jest bezpiecznie. Wysokie poczucie bezpieczeństwa dotyczy najbliższej okolicy, w której mieszkamy. Raczej nie obawiamy się, że padniemy ofiarą np. napadu, bez niepokoju spacerujemy po zmroku. W ubiegłym roku w policyjnych statystykach odnotowano ponad 1138 tys. przestępstw, a więc o 10 tys. więcej niż w 2009 r. Liczba przestępstw wzrasta, po znaczącym spadku w latach 2004–2008. Straty poniesione w ich wyniku szacuje się na 7,2 mld zł. To wzrost w porównaniu z rokiem 2009 niemal o 40%. Z danych Komendy Głównej Policji wynika, że tylko od stycznia do czerwca 2011 r. na polskich drogach doszło do 17 tys. wypadków. Zginęło w nich 1757 osób, a ponad 22 tys. zostało rannych.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie działania zamierza Pan podjąć, aby usprawnić wymianę informacji pomiędzy służbami?

2. Jakie kroki podejmie MSWiA, aby poprawić skuteczność śledztw finansowych i zarządzania zabezpieczonym mieniem?

3. Czy Policja planuje zwiększyć liczbę policjantów w wydziałach ruchu drogowego w celu zwiększenia bezpieczeństwa na drogach?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23920)

do ministra gospodarki

w sprawie współpracy polsko-litewskiej przy projekcie budowy nowej elektrowni jądrowej

Szanowny Panie Ministrze! Media donoszą, że oferta wejścia polskiego udziałowca do projektu budowy nowej elektrowni jądrowej na Litwie jest aktualna. W zamian za udziały Polska miałaby otrzymać energię. Dla Litwy, ale i dla Polski to projekt ważny w kontekście budowy wspólnego bezpieczeństwa energetycznego, tym bardziej że Rosja chce sprzedawać Polsce energię z Królewca.

W ambasadzie Litwy odbyła się konferencja wiceministra spraw zagranicznych Litwy Egidijusa Meilunasa na temat współpracy pomiędzy Litwą i Polską w zakresie bezpieczeństwa energetycznego. Nowa elektrownia jądrowa Visaginas na Litwie ma być wspólnym projektem Litwy, Polski, Łotwy i Estonii. Większość udziałów miałby objąć inwestor strategiczny, pozostałe – spółki energetyczne z Łotwy, Estonii i Polski (PGE). Zgodnie z planem in-

westor strategiczny będzie mieć 51% udziałów, Litwa chce mieć 34%, a reszta przypadnie partnerom. Całemu przedsięwzięciu może zagrazić jednak budowa na terytorium enklawy królewieckiej nowej elektrowni jądrowej. Meilunas oświadczył, że choć między rządami Litwy i Rosji prowadzone są konsultacje w sprawie planów budowy, to jego kraj ma wiele zastrzeżeń do realizacji tego projektu. Dlatego wiceszef litewskiego MSZ przypomniał, że Litwa od momentu wejścia do struktur Unii Europejskiej w 2004 r. stara się włączyć do zachodniego systemu energetycznego. Wcześniej była całkowicie związana i uzależniona od źródeł rosyjskich jako dziedzictwa sowieckiego. Do dziś na przykład jest całkowicie uzależniona od rosyjskich dostaw gazu.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy wejście polskiej spółki do projektu budowy elektrowni atomowej na Litwie i sprzeciw wobec planów rosyjskich jest dla polskiego rządu sprawą kluczową?

2. Czy jest Pan zwolennikiem budowy polsko-rosyjskiego połączenia energetycznego z obwodem królewieckim?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23921)

do ministra zdrowia

**w sprawie nagród pieniężnych
dla dyrektorów oddziałów wojewódzkich
NFZ**

Szanowna Pani Minister! Prasa informuje, że prezes Narodowego Funduszu Zdrowia najwyraźniej nie odczuwa kryzysu. Mimo dramatycznie niskiego poziomu finansowania systemu ochrony zdrowia stać go na przyznawanie nagród pieniężnych dyrektorom oddziałów wojewódzkich. Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia Porozumienie Zielonogórskie śle protesty do minister Ewy Kopacz i premiera Donalda Tuska.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy prawdą jest, że szef instytucji powołanej w celu finansowania opieki medycznej Polaków ogranicza środki na leczenie, aby wygenerować zyski do podziału w koleżeńskim gronie, jak sugerują autorzy protestu?

2. Jakie działania podjęło MZ, aby wyjaśnić tę sprawę?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23922)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie nieobecności
ministra obrony narodowej na pogrzebie
podporucznika Aleksego Kowalika**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa informuje, że na pogrzeb jednego z ostatnich obrońców Westerplatte – podporucznika Aleksego Kowalika nie pofatygował się ani minister obrony narodowej, ani żaden z jego zastępców. W 2009 r. pogrzeb Harry'ego Patcha, ostatniego brytyjskiego weterana I wojny światowej, zgromadził tysiące osób, rząd zaprosił dyplomatów z krajów europejskich, mowę pożegnalną wygłosił generał Richard Dannatt, szef sztabu generalnego brytyjskiej armii. W krajach zachodnich weteranów wojennych traktuje się jak bohaterów, a ich pogrzeby są ogromnymi uroczystościami patriotycznymi, z udziałem władz państwowych. Aleksey Kowalik przed wybuchem II wojny światowej pracował na roli. W czasie mobilizacji został przydzielony do 77. Pułku Legionów w Lidzie. Stamtąd 31 lipca 1939 r. skierowano go na Westerplatte. Podczas wrześniowych walk obsługiwał działko przeciwpancerne. Zniszczył m.in. cysternę, za pomocą której Niemcy chcieli spalić obrońców. Po wojnie otrzymał nominację na podporucznika w stanie spoczynku. Został również odznaczony m.in.: Krzyżem Walecznych, Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Zmarł 10 lipca w wieku 96 lat. Pogrzeb odbył się dwa dni później w Błachowni na cmentarzu przy parafii Najświętszego Zbawiciela.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy według Pana minister obrony narodowej powinien być obecny na uroczystościach żałobnych, które dotyczą bohaterskiego obrońcy Westerplatte?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23923)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie incydentu z udziałem
samolotu Jak-40**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że załoga samolotu Jak-40 wioząca polską delegację do Kijowa, która po stwierdzeniu usterki maszyny zgodnie z procedurami przerwała wykonywanie zadania i zawróciła na lotnisko, otrzymała wyróżnienie. Tydzień po feralnie rozpoczętym locie do Kijowa polskiej delegacji na pokładzie samolotu Jak-40 dowódca 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego

wyróżnił załogę samolotu, która „wykonując lot z Warszawy do Kijowa, stwierdziła po starcie z Lotniska Chopina usterkę techniczną samolotu”. Jak informuje specpułk: „zgodnie z obowiązującymi procedurami załoga samolotu przerwała wykonywanie zadania i wylądowała na lotnisku startu”. Jak czytamy w uzasadnieniu: „dzięki umiejętnościom załogi, która podjęła kroki, ażeby nie dopuścić do sytuacji szczególnej, samolot wylądował bezpiecznie na warszawskim Okęciu”. Po starcie załoga stwierdziła usterkę techniczną związaną z hermetyzacją kabiny. Piloci przerwali wykonywanie zadania, zawrócili na Okęcie, a delegacja udała się do Kijowa przygotowanym wcześniej samolotem zapasowym. Wiadomość o awarii polskiego samolotu rządowego ujawnił Serhij Lwowczkin, szef administracji prezydenta Ukrainy. Dopiero później fakt wystąpienia awarii potwierdziły Siły Powietrzne.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy znany jest termin wycofania z 36. SPLT samolotów Jak-40, które są mocno wyeksploatowane?
2. Jakie kroki podejmie MON, gdy rezerwy techniczne samolotów Jak-40 wygasną w przyszłym roku?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23924)

do ministra infrastruktury

**w sprawie skarg firm realizujących
inwestycje drogowe**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że firmy realizujące inwestycje drogowe skarżą się na brak współpracy i dialogu z instytucjami administracji rządowej. W tym z resortem infrastruktury i Generalną Dyрекcją Dróg Krajowych i Autostrad, która w przypadku najmniejszego opóźnienia straszyć ma wykonawców karami finansowymi, zamiast usiąść do stołu i wspólnie zastanowić się, w jaki sposób dokończyć budowę autostrady. A opóźnienia przy budowie powstają często z obiektywnych przyczyn. Kierownictwo GDDKiA wyjaśnia, że działania tej instytucji zmierzają do dopilnowania szybkiej budowy dobrych jakościowo dróg. Praktycznie nie ma miesiąca, abyśmy nie słyszeli o opóźnieniach w budowie autostrad i o kolejnych obiecanych przez ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka odcinkach dróg, które mimo szumnych zapowiedzi na Euro 2012 nie będą gotowe. Raport w sprawie niezbędnych działań administracji drogowej i nowego modelu współpracy z rynkiem przygotował Zespół Doradców Gospodarczych TOR, z zastrzeżeniem, iż jest to obraz widziany oczami wykonawców dróg. Autor raportu przyznał, iż patrząc na statystyki budowanych dróg, dzie-

je się bardzo dobrze i faktycznie nastąpiło przyspieszenie w budowie dróg w Polsce.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdziwe jest twierdzenie autora raportu, iż obecne relacje to „konfrontacyjna polityka zrzućania odpowiedzialności za wszystko na wykonawców”?
2. Jakie kroki podejmie ministerstwo, aby poprawić współpracę z firmami realizującymi inwestycje drogowe?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23925)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie opinii
ministra spraw zagranicznych
na temat katastrofy smoleńskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa informuje, że w rozmowach z zagranicznymi partnerami dzieli się Pan prywatną opinią na temat katastrofy smoleńskiej. Pana konkluzja jest jednoznaczna – zawinili piloci. Pan W. W., komentując wypowiedź Pana Ministra, stwierdził, że narzuca Pan nam taką opinię na temat katastrofy samolotu TU-154M już od półtora roku. Czyni to wbrew śledztwu, które jest prowadzone. Jestem w stanie zrozumieć, że tego typu opinię można było nieopatrnie wygłosić w emocjach w pierwszych dniach po katastrofie. Kiedy jednak znamy już wiele ustaleń wstępnych strony polskiej, znamy ustalenia Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego (MAK), które mimo stronniczości rosyjskiego raportu po części zawierają wiarygodne ustalenia na temat katastrofy, tego rodzaju oceny nie powinny mieć miejsca. To są opinie członka rządu. Z tytułu zasiadania w Radzie Ministrów Radosław Sikorski powinien zdawać sobie sprawę, jak wygląda status badania wypadku lotniczego czy też śledztwa, i na pewno ma też na ten temat jakieś informacje. Proszę również pamiętać, że był on ministrem obrony narodowej i wie, jak funkcjonuje armia, jednostki obsługujące specpułk oraz sam 36. Specjalny Pułk Lotnictwa Transportowego. Stąd też zadziwiająca jest sytuacja, w której minister Sikorski kontynuuje złą praktykę wypowiedzania się na temat katastrofy smoleńskiej.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy nie uważa Pan, że Pana wypowiedzi budują, także na forum międzynarodowym, fałszywy obraz dotyczący katastrofy i umacniają tezy postawione w raporcie MAK o wyłącznej odpowiedzialności strony polskiej za katastrofę?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23926)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie otwarcia zakładu dla pedofilów
w Szpitalu Psychiatrycznym w Choroszczu**

Szanowny Panie Premierze! Przed trzema laty Donald Tusk w ostrych słowach opowiedział się za kastracją pedofilów recydywistów. Za chwilę sprecyzowano, że chodzi o kastrację farmakologiczną. Blisko rok czekaliśmy na uchwalenie nowelizacji Kodeksu karnego wykonawczego zaostřejającego prawo w odniesieniu do pedofilów i kolejny rok na wejście w życie tych przepisów. Po upływie kolejnego roku premier otworzył ośrodek dla pedofilów. Rząd nie mówi już jednak o kastracji pedofilów, lecz o farmakoterapii, psychoterapii oraz izolowaniu pacjentów. Choroski zakład jest jednym z trzech tego typu placówek. Pozostałe powstały w Kłodzku oraz Starogardzie Gdańskim. Powołanie do życia zakładów jest efektem akcji „kastrowania pedofile” ogłoszonej przez premiera Donalda Tuska we wrześniu 2008 r., po doniesieniach o drastycznych czynach pedofila. O kastracji w propagandowym wymiarze jest już jednak cicho. Zamiast kastrowania pedofile będą w takim ośrodku izolowani i, jak zapowiedziała wczoraj minister zdrowia Ewa Kopacz, poddawani farmakoterapii, jak i psychoterapii. Premier Donald Tusk podkreślał wczoraj w Choroszczu, iż w zeszłym roku ponad 5 tys. dzieci było ofiarami wykroczeń i przestępstw o podłożu pedofilskim, a w pierwszej połowie tego roku ponad 2,1 tys. dzieci.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Czy rząd podejmie działania i jeśli tak, to jakie, w celu zwiększenia ochrony dzieci przed pedofilami?
2. Czy Policja i inne służby dbające o bezpieczeństwo otrzymują wystarczające środki na walkę z pedofilią?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23927)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie dyskryminacji samorządów
województw oraz samorządów powiatów
leżących na terenach tzw. ściany wschodniej
w związku z dystrybucją rezerwy
z Funduszu Pracy**

Szanowna Pani Minister! W myśl art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r.

Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) „dysponentem Funduszu Pracy jest minister właściwy do spraw pracy”. Jednocześnie zgodnie z § 8 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. z dnia 5 sierpnia 2009 r.) „minister może, z własnej inicjatywy lub na wniosek marszałka województwa, przyznać z rezerwy, o której mowa w ust. 1, dodatkowe kwoty środków Funduszu Pracy, w szczególności dla samorządów województw i powiatów, w których nastąpiło znaczne pogorszenie sytuacji na rynku pracy”. Ponadto na podstawie § 8 ust. 3 i 4 powyższego rozporządzenia minister pracy i polityki społecznej może z własnej inicjatywy lub na wniosek starosty przyznać z rezerwy, o której mowa w ust. 1 pkt 2 rozporządzenia, dodatkowe kwoty środków Funduszu Pracy.

Nie bez powodu przytoczyłem Pani Minister podstawę prawną regulacji dotyczących dystrybucji rezerwy Funduszu Pracy. Otóż ustawodawca wyposażył Panią w olbrzymią władzę, czyli uznaniowość administracyjną przy rozdziale środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę. Z pewnością brzemię niniejszej władzy wymaga odpowiedzialności oraz poświęcenia, niemniej jednak jako dzierżyciel instrumentów prawnych ze „sfery imperium” powinna Pani Minister dbać o sprawiedliwy podział dóbr materialnych na terenie całego kraju, bez względu na doraźne korzyści polityczne. Rozumiem trudności budżetowe państwa i zdaję sobie sprawę z olbrzymich oczekiwań społecznych i ograniczonych zasobów kraju. Nie jestem jednak w stanie pojąć, dlaczego wołanie o pomoc najbiedniejszych natrafia na obojętność bądź jawne lekceważenie. Jako przedstawiciel wszystkich mieszkańców województwa podlaskiego jestem zobowiązany do przerwania milczenia. Z uwagi na poprawność polityczną posłowie PO czy też jedyny poseł PSL w województwie podlaskim nie mogą Pani bezpośrednio krytykować.

Z nieoficjalnych informacji wynika, iż na 16 województw w kraju tylko 4 nie otrzymały dodatkowych środków z rezerwy ministra pracy i polityki społecznej na program zwiększający aktywność zawodową osób w wieku 45/50 plus. Do pominiętych należy województwo podlaskie. Taka decyzja ministra pracy musi budzić zdziwienie i konsternację, biorąc pod uwagę okoliczność, iż chociażby z województwa wielkopolskiego (o najniższej stopie bezrobocia w kraju) pozytywnie zostały rozpatrzone wnioski urzędów pracy z następujących miast: Czarnków, Jarocin, Kolin, Pleszew, na kwotę ponad 1,5 mln zł. Dostrzegam narastający lobbing polityków PO i PSL z poszczególnych województw w kraju, któremu ulegają resorty ministerialne przed zbliżającymi się wyborami. Niemniej jednak ludzka przyzwoitość nakazuje zachować chociażby pozory sprawiedliwości. Pozory, jakie zachowano wobec jednego z najbiedniejszych województw, tj. warmińsko-mazurskiego, przekazując na rzecz Urzędu Pracy w Ełku kwotę 177 400 zł.

Pani Minister! Z nieoficjalnych informacji wynika, iż tylko 5 powiatowych urzędów pracy z terenów tzw. ściany wschodniej otrzymało środki w łącznej wysokości 2161,7 tys. z ogólnej puli 21 030,7 tys. zł, co stanowi ledwie 10,3% założonej do podziału kwoty. Czyżby preferencje wyborcze mieszkańców Olsztyna, Lublina, Suwałk, Łomży, Białegostoku, Rzeszowa decydowały o odmowie przyznania dodatkowych środków na pomoc dla bezrobotnych i wykluczonych? Apeluję do Pani Minister o rozważę i solidarność. Jako poseł silnie związany z ziemią łomżyńską popieram wszystkie wnioski zgłoszone przez starostów powiatów: łomżyńskiego, zambrowskiego, kolneńskiego, grajewskiego oraz wysokomazowieckiego w przedmiocie przyznania dodatkowych środków z rezerwy Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej na program zwiększający aktywność zawodową osób w wieku 45/50 plus.

Jednocześnie oczekuję odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie kryteria zostały przyjęte przy rozpatrywaniu wniosków o przyznanie dodatkowych środków z rezerwy ministra na program zwiększający aktywność zawodową osób w wieku 45/50 plus w roku 2011? Czy dokonany podział niniejszej puli jest ostateczny?

2. Czy jakikolwiek urząd pracy z województwa podlaskiego otrzymał dodatkowe środki z puli Funduszu Pracy stanowiącej rezerwę ministra pracy i polityki społecznej na finansowanie programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus w roku 2011? Jeśli tak, to proszę wymienić niniejsze urzędy. Jeśli nie, to proszę wskazać, na podstawie jakich kryteriów wnioski marszałka województwa podlaskiego bądź poszczególnych starostów w województwie podlaskim nie znalazły uznania w oczach Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej?

3. Ile wniosków z województwa podlaskiego zostało skierowanych do ministra pracy i polityki społecznej w przedmiocie przyznania dodatkowych środków z rezerwy ministra na program zwiększający aktywność zawodową osób w wieku 45/50 plus w roku 2011?

4. W jakiej wysokości została rozdysponowana kwota z puli środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę ministra pracy i polityki społecznej na finansowanie programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus w roku 2011? W jakiej wysokości (proszę o podanie danych kwotowo oraz procentowo) środki z niniejszej puli zostały przekazane do następujących województw: warmińsko-mazurskiego, podlaskiego, lubelskiego, podkarpackiego, świętokrzyskiego?

5. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przed zakończeniem obecnej kadencji parlamentu planuje „dofinansowanie” urzędów pracy w Łomży, Kolnie, Zambrowie, Grajewie i Wysokim Mazowieckiem w związku z wyczerpaniem środków pieniężnych na staże, roboty interwencyjne, rozpoczęcie

działalności gospodarczej? Jeśli tak, to w jakiej wysokości, na rzecz jakich urzędów pracy i w jakim terminie?

Z poważaniem

Poseł Lech Kołakowski

Łomża, dnia 22 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 23928)

do ministra infrastruktury

w sprawie degradacji infrastruktury kolejowej

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora oraz art. 191–193 regulaminu Sejmu, zwracam się do Pana Ministra w sprawie degradacji infrastruktury kolejowej.

Począwszy od roku 2001 województwo rozpoczęło realizację zadań związanych z organizowaniem i dotowaniem regionalnych kolejowych przewozów pasażerskich. Zadanie to jest wypełniane na podstawie umów zawieranych pomiędzy województwem małopolskim a przewoźnikiem kolejowym. Od roku 2004 regionalne przewozy kolejowe dotowane są ze środków własnych samorządu województwa.

Samorząd województwa małopolskiego pomija jednak w swoich inwestycjach powiat gorlicki i m.in. stację kolejową Gorlice-Zagórzany. Powodem takiego stanu rzeczy jest fakt, iż Przewozy Regionalne sp. z o.o. nie posiada wystarczających środków, aby sfinansować modernizację tej stacji kolejowej. Nadmienić należy, iż wspomniana stacja kolejowa była w przeszłości łącznikiem pomiędzy miastem Gorlice a największymi szlakami kolejowymi w Polsce.

Niezwykle ważne dla mieszkańców powiatu gorlickiego jest przywrócenie regularnych połączeń Gorlice – Kraków. Niestety liczba kursów pociągów w południowej Małopolsce stale maleje. Taki stan rzeczy jest nie do przyjęcia. Młodzi ludzie, którzy coraz częściej studiują w Krakowie, nie mają możliwości skorzystania z tego środka lokomocji.

W powiecie gorlickim panuje obecnie wysokie bezrobocie, dlatego też wiele osób decyduje się na pracę w sąsiednich miastach, jednak często z powodu wysokich kosztów dojazdu samochodem, a przede wszystkim czasu podróży podjęcie pracy poza miejscem zamieszkania staje się nieopłacalne.

Mieszkańcom Gorlic i całego województwa małopolskiego potrzebne są szybkie połączenia kolejowe z Krakowem, ale także z województwem podkarpackim i tutaj pojawia się kolejny problem. Od kilku lat brak jest porozumienia między dwoma niezależnymi samorządami wojewódzkimi i pociągi dojeżdżały tyl-

ko do Biecza, czyli miasta granicznego w województwie małopolskim. Teraz tego problemu już nie ma, bo do Biecza też nie jeżdżą już żadne pociągi.

W przeszłości z Zagórzan można było łatwo dojechać pociągiem zarówno do Bieszczad, jak i do Krakowa. Obecnie, szukając połączenia kolejowego np. między Bieczem i Jasłem, tj. miastami odległymi niespełna o 20 km i połączonymi torami, dowiemy się, że czas podróży to w najlepszym przypadku ponad 9 godzin i 3 przesiadki. Z pewnością nikt z takiej podróży nie skorzysta. Pozostaje więc samochód i zakorkowane drogi.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Jakie są przyczyny degradacji infrastruktury kolejowej?
2. W czym interesie było zniszczyć polskie koleje?
3. Czy ministerstwo ma wpływ na kształtowanie przewozów regionalnych?
4. Czy ministerstwo przygotowało program poprawy sytuacji?
5. Czy nie widzi Pan konieczności zmiany zasad finansowania PKP?
6. Czy nie byłoby zasadnie doprowadzić do połączenia przynajmniej niektórych spółek związanych z PKP?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 20 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a (nr 23929)

do ministra infrastruktury

w sprawie braku pozytywnej decyzji co do budowy drogi ekspresowej S19, w tym na odcinku Rzeszów (Świlcza) – Barwinek

Szanowny Panie Ministrze! Ze względu na liczne interwencje mieszkańców Podkarpacia oraz olbrzymie społeczne znaczenie budowy drogi ekspresowej S19 zwracam się do Pana Ministra w powyższej sprawie.

W ostatnich miesiącach zaniepokojenie wzbudziły opóźnienia w budowie autostrady A4 na Podkarpaciu, co może mieć z kolei wpływ na inwestycje drogowe łączące się z nią, a tak byłoby z południowym odcinkiem S19. Przede wszystkim jednak oburzenie wywołują sygnały medialne, których źródłem mają być informacje zawarte w dokumentach wewnętrznych Ministerstwa Infrastruktury, o możliwości odłożenia budowy odcinka drogi S19 Rzeszów (Świlcza) – Barwinek na lata aż około roku 2035 (!).

Ponadto po mojej interpelacji z dnia 4 stycznia 2011 r., pan Radosław Stępień, podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury w odpowiedzi z dnia 4 lutego br., nic ustosunkował się do części moich

pytań, które uważam za ważne dla mieszkańców Podkarpacia zbulwersowanych kolejnymi opóźnieniami realizacji tej inwestycji, w tym na jej południowym odcinku.

W efekcie ostatniej nowelizacji (z grudnia 2010 r., a ostatecznie zatwierdzonej przez Radę Ministrów w styczniu 2011 r.) programu wieloletniego pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, potwierdzono przesunięcie budowy drogi S19 na późniejsze lata, co niestety nie daje pewności realizacji tej inwestycji.

W załączniku nr 1, zawierającym zadania, których realizacja rozpocznie się do 2013 r., umieszczono tylko następujące krótkie odcinki S 19: Stobierna - Rzeszów, Rzeszów – Świlcza oraz obwodnice Kocka i Woli Skromowskiej, w sumie 19,7 km.

Stanowi to jedynie nieznaczną część planowanej trasy, która poprzez zwiększenie dostępności komunikacyjnej Podkarpacia (i wraz z odcinkiem S17 Lublin – Warszawa łączności jego mieszkańców z centralną Polską) miałaby ogromne znaczenie zarówno dla mieszkańców i turystów, jak i dla możliwości rozwoju inwestycji i całego regionu.

Pozostałe odcinki drogi S19 zostały ujęte w programie w załączniku nr 2, którego realizacja miała by się rozpocząć po 2013 r. Przy czym „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zostanie zaktualizowany w 2012 r., a lista zadań wskazanych w załączniku będzie stanowić podstawę rzeczową jego aktualizacji. Oznacza to, że termin realizacji trasy S19 nie tylko znacznie się wydłuży, ale po kolejnej nowelizacji może również zaistnieć sytuacja, w której realizacja drogi S19 zostanie odsunięta np. na lata po roku 2020, a ostatnio dobiegają nawet sygnały, że jej południowy odcinek może około 2035 r.

W związku z powyższym, a także apelami i zaniepokojeniem lokalnych samorządów oraz stowarzyszeń (m.in. z miasta Krosna i powiatu krośnieńskiego) zwracam się do Pana Ministra z zapytaniami na temat budowy drogi ekspresowej S19.

1. Kiedy w sprawie inwestycji S19 zostaną zakończone prace projektowe i wydane będą decyzje środowiskowe, w tym dla odcinka Lublin – Barwinek, a szczególnie jego południowej części Świlcza – Barwinek?

2. Czy aktualne są plany (o których informowało Ministerstwo Infrastruktury) powołania spółki drogowej specjalnego przeznaczenia dla koordynacji inwestycji budowy drogi ekspresowej S19 na całym jej przebiegu? Jeśli tak, to na jakim są one etapie?

3. W jakich latach zostanie rozpoczęta budowa drogi S 19 (oprócz krótkich odcinków wymienionych w załączniku nr 1) na odcinku Lublin – Barwinek, a w tym szczególnie fragmentu Rzeszów (Świlcza) – Barwinek?

4. Czy może Pan Minister zapewnić, że w ramach środków na wsparcie projektów drogowych przez Unię Europejską, z jakich będzie mogła skorzystać Polska w ramach perspektywy finansowej 2014–2020 UE, rząd RP dopilnuje gwarancji dofinansowania tej inwestycji?

Ponadto zwracam się do Pana Ministra, ze względu na znaczenie drogi S19 także dla krajów bałtyckich, naszych południowych sąsiadów i krajów bałkańskich, czyli drogi o znaczeniu europejskim, z istotnym dla realizacji tej inwestycji pytaniem:

5. Czy Rząd RP doprowadzi do tego, że projekt drogi ekspresowej S19 zostanie wprowadzony do transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T)?

I ostatnie pytania, wynikające z niepokojących informacji o niemożności wykonania przed Mistrzostwami Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 inwestycji dot. budowy autostrady A4 na odcinku Bochnia – Rzeszów – Lwów (szczególnie Brzesko – Wierzchosławice i Radymno – Korczowa). Autostrada A4 wraz z południowym odcinkiem S19 Rzeszów – Barwinek umożliwiłaby mieszkańcom południowej części Podkarpacia sprawny dojazd do Krakowa i Śląska, czyli do obszaru Polski południowo-zachodniej. Ponadto powodem wielkiego niepokoju i oburzenia są pojawiające się sygnały o możliwości odłożenia budowy południowej części drogi S19 do około roku 2035 i dlatego zadaję pytania:

6. Czy opóźnienia w budowie autostrady A4 nie staną się pretekstem do kolejnego opóźnienia inwestycji droga ekspresowa S19?

7. Czy Pan Minister może zaprzeczyć, jakoby pojawiły się rozważania w kierunku odłożenia inwestycji budowa drogi ekspresowej S19 na odcinku południowym Rzeszów (Świlcza) – Barwinek na lata około roku 2035?

8. Czy jeśli najtrudniejszy i najkosztowniejszy do wykonania jest pododcinek S19 Miejsce Piastowe – Barwinek (granica państwa), nie należy etapować inwestycji na południe od Rzeszowa i jak najszybciej wykonać pododcinka Rzeszów (Świlcza) – Miejsce Piastowe?

9. Kiedy zapadnie pozytywna decyzja i inwestycja S19 w kierunku na południe od Rzeszowa (Świlczy) zostanie rozpoczęta?

Z poważaniem

Poseł Piotr Babinetz

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23930)

do ministra infrastruktury

**w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 28
na odcinku Sanok – Krosno – Jasło
oraz budowy obwodnic: Sanoka, Rymanowa,
Krosna i Jasła**

W poprzednich latach kilkakrotnie podczas prac nad ustawami budżetowymi inicjowałem poprawki do projektu budżetu państwa, zgłaszane przez mój klub parlamentarny, w sprawie zabezpieczenia odpowiednich środków na prace projektowe przed

modernizacją drogi krajowej nr 28 na odcinku Sanok – Krosno – Jasło. Ponieważ te poprawki były odrzucone przez większość sejmową, tym razem zwracam się do Pana Ministra na wcześniejszym etapie prac nad projektem budżetu na rok 2012.

Decyzja o niewielkim przesunięciu środków w budżecie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, aby przeznaczyć je na prace projektowe, umożliwiłaby w przyszłości realizację inwestycji: modernizacja drogi krajowej nr 28. W konsekwencji ułatwiłoby to mieszkańcom południowej części Podkarpacia poruszanie się po tej drodze i zwiększyło bezpieczeństwo jej użytkowników.

Między innymi przyspieszyłyby też prace nad wykonaniem obwodnic miast Sanoka, Rymanowa, Krosna i Jasła w ciągu drogi krajowej nr 28, o co zabiegają także miejscowe samorządy. Trzeba przypomnieć, że budowa obwodnicy miasta Sanoka była ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Wobec ciągłego braku drogi ekspresowej S19 i opóźnień w budowie autostrady A4 nadal podstawową sieć drogową województwa podkarpackiego tworzą drogi krajowe i wojewódzkie. Największe znaczenie dla transportu ma sieć dróg krajowych. Stanowią one około 5% sieci drogowej Podkarpacia, obsługując jednocześnie prawie 50% całego ruchu. Jedną z najbardziej obciążonych dróg krajowych jest droga nr 28, która wymaga pilnej modernizacji.

Usprawnienie komunikacji na terenie województwa podkarpackiego ułatwi codzienne życie mieszkańcom i wpłynie na zwiększenie ruchu turystycznego. Polepszenie dostępności komunikacyjnej południowej części Podkarpacia przyczyni się również do pozyskania nowych inwestorów, tak potrzebnych ze względu na wysoki poziom bezrobocia w tym regionie.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniami:

1. Czy uwzględni Pan Minister podczas prac nad ustawą budżetową na 2012 r. zarezerwowanie odpowiednich środków na prace projektowe przed modernizacją drogi krajowej nr 28 na odcinku Sanok – Krosno – Jasło?

2. Jeżeli powyższy postulat zostanie zrealizowany, ile czasu pochłoną prace projektowe?

3. Jaki mógłby być następnie najszybszy termin rozpoczęcia modernizacji drogi krajowej nr 28 na odcinku Sanok – Krosno – Jasło?

4. W jakiej perspektywie czasowej umieszcza ministerstwo przygotowania do budowy obwodnic miast: Sanoka, Rymanowa, Krosna i Jasła?

5. Kiedy zostanie rozpoczęta budowa obwodnicy miasta Sanoka? Kiedy mogą zostać podjęte inwestycje – budowy obwodnic Rymanowa, Krosna i Jasła?

Z poważaniem

Poseł Piotr Babinetz

Krosno, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23931)

do ministra infrastruktury

**w sprawie modernizacji linii kolejowych
na odcinkach nr 106 Rzeszów – Jasło i nr 108
Stróże – Krościenko oraz budowy
łącznika kolejowego Krosno – Przybówka
umożliwiającego bezpośredni dojazd
do Rzeszowa**

Mieszkańcy południowej części Podkarpacia, która charakteryzuje się bardzo słabą dostępnością komunikacyjną, z niecierpliwością oczekują na modernizację zaniedbanych linii kolejowych na swoim terenie, ponieważ obecnie podróżuje się tutaj koleją wolniej niż w XIX w.

W odpowiedzi na moje zapytanie z dnia 22 września 2010 r. w sprawie likwidacji kasy biletowej na Dworcu Głównym PKP w Krośnie Ministerstwo Infrastruktury zwróciło uwagę na potrzebę poprawy dostępności linii kolejowej poprzez jej modernizację na odcinkach: nr 106 Rzeszów – Jasło oraz nr 108 Stróże – Krościenko. Inwestycja ta jest przewidziana do realizacji w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Podkarpackiego. Do rewitalizacji wytypowano całą linię nr 106 oraz linię nr 108 na odcinkach Jasło Niegłowice – Jedlicze oraz Zarszyn – Sanok. W jej ramach planuje się m.in.: wymianę nawierzchni i rozjazdów, naprawę i przebudowę obiektów inżynierskich, naprawę główną urządzeń sterowania ruchem kolejowym oraz peronów na stacjach i przystankach. Celem realizacji inwestycji jest skrócenie czasu przejazdu pociągów na linii nr 106 o ok. 26 min, a na linii nr 108 o ok. 29 min (np. z Sanoka do Rzeszowa podróż trwałaby krócej o ok. 55 min).

Druga sprawa to, opracowana w 2008 r. (współautorstwa pana Dariusza Niemczyka z Krosna), koncepcja budowy łącznicy kolejowej, która zaczynałaby się przystankiem PKP Krosno-Turaszówka, a kończyła w Przybówce (gm. Wojaszówka). Byłoby to połączenie (łącznik-skrót) linii nr 106 i nr 108, umożliwiające bezpośredni dojazd z Krosna do Rzeszowa. Także mieszkańcom Sanoka, Rymanowa, Jedlicza i wielu innym ułatwiłoby to bardzo podróżowanie do stolicy województwa. Łącznica pozwalałaby ominąć stację węzłową w Jaśle, przez co czas przejazdu od Sanoka przez Krosno do Rzeszowa zostałby skrócony aż o ok. 90 min. Koncepcja budowy łącznicy została opracowana w trzech wariantach:

— pierwszy, najdłuższy (ponad 12,5 km), jest najbardziej optymalny, gdyż powoduje obsługę przyległych miejscowości; orientacyjny koszt budowy to ok. 67 mln zł (wg szacunku z 2008 r.);

— drugi zakłada ominięcie doliny Wisłoka, dzięki czemu nie ma konieczności budowy dwóch mostów na Wisłoku; koszt to ponad 55 mln zł;

— trzeci, najkrótszy (9,3 km), zakłada, że linia będzie przebiegać po zachodniej stronie drogi woje-

wódzkiej nr 990; wadą tego pomysłu jest to, że ominie przyległe miejscowości; jest to wariant najtańszy – ok. 46 mln zł.

Wszystkie warianty są zaprojektowane jako linia jednotorowa, na której maksymalna prędkość wynosiłaby 120 km/h.

Rozbudowa sieci kolejowej ma ogromne znaczenie dla mieszkańców południowej części Podkarpacia, tyśiące osób z Krosna, Sanoka i okolicznych miejscowości codziennie dojeżdża do pracy czy na uczelnie do Rzeszowa. Ze względu na bardzo długi czas przejazdu, spowodowany obecnym niekorzystnym układem linii kolejowych, komunikacja ta odbywa się prawie wyłącznie transportem drogowym. Realizacja projektu byłaby przełomem w dostępności Rzeszowa i przyczyniłaby się do rozwoju regionu. Trzeba zaznaczyć, że koszt kompleksowej modernizacji linii kolejowej jest porównywalny do kosztów inwestycji – wykonania nowego odcinka linii kolejowej o tej samej długości (informacja m.in. z konferencji z 21 czerwca br. w Rzeszowie zorganizowanej przez PKP PLK SA i urząd Marszałkowski). Na łącznik Krosno – Przybówka mieszkańcy oczekują już kilkadziesiąt lat.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniami:

1. Kiedy rozpocznie się zapowiadana modernizacja linii kolejowej na odcinkach nr 106 Rzeszów – Jasło oraz nr 108 Stróże – Krościenko?
2. Czy modernizacja będzie etapowana? Kiedy ta inwestycja zostanie zakończona?
3. Czy Pan Minister podejmie sprawę koniecznej dla mieszkańców południowej części Podkarpacia budowy łącznicy kolejowej, która zaczynałaby się przystankiem PKP Krosno-Turaszówka, a kończyła w Przybówce, umożliwiając bezpośredni dojazd do Rzeszowa z rejonu Sanoka i Krosna?
4. Kiedy można byłoby się spodziewać pozytywnej decyzji w tej sprawie? Jeśli taka decyzja została by podjęta, kiedy mogłaby się rozpocząć realizacja inwestycji?

Z poważaniem

Poseł Piotr Babinetz

Krosno, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23932)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie planu likwidacji ostatniego statku
pożarniczego „Strażak 14”, zabezpieczającego
ochronę przeciwpożarową na obszarze
morskim Portu Gdynia, przez Zarząd
Portu Gdynia oraz zmiany w ustawie
o ochronie przeciwpożarowej**

Szanowny Panie Ministrze! Miasto Gdynia posiada port, który wchodzi do centrum śródmieścia, sta-

nowiąc całość, co daje niepowtarzalność i malowniczość temu portowemu miastu. Na terenie portu obok statków z ładunkami niebezpiecznymi w bezpośrednim sąsiedztwie cumują statki pasażerskie i promy towarowo-pasażerskie, którymi do Polski przybywa tysiące ludzi (od kilkuset do kilku tysięcy osób na każdym, a jest statków od 50 do 110 rocznie)

Port w Gdyni jest miejscem częstych odwiedzin grup tzw. liniowych okrętów wojennych (NATO) wyposażonych w broń taktyczną. Nie ma tu wydzielonych akwenów czy sektorów portu. Często okręty są również udostępniane zwiedzającym. To wszystko rodzi konkretne zagrożenia i wymaga odpowiednich sił i środków dla zabezpieczenia i prewencji.

Należy również zwrócić uwagę, że Polska ratyfikowała Międzynarodową konwencję o bezpieczeństwie życia na morzu (SOLAS) stanowiącą, że rząd zobowiązany jest podjąć kroki do ratowania osób znajdujących się w niebezpieczeństwie, w tym na statkach w porcie. Podstawą ochrony w portach morskich są statki pożarnicze. Współdziałając z jednostkami lądowymi, zapewniają ewakuację ludzi z rejonu pożaru, także zabezpieczając mienie. Wszystko dzięki odpowiedniemu wyposażeniu i wyszkolonej załodze gotowej wejść także w strefę ognia, wykorzystując tzw. obronę własną.

Na początku lat 90., gdy przeprowadzano modernizację Państwowej Straży Pożarnej, zapomniano o dużych obiektach o strategicznym znaczeniu dla gospodarki.

Właśnie wtedy w myśl art. 45 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. ustawy o ochronie przeciwpożarowej przestały działać przepisy w randze zarządzeń i rozporządzeń ministerialnych, których zadaniem było szczegółowe normowanie sprawy ochrony przeciwpożarowej.

Oto przepisy, które utraciły moc prawną:

Zarządzeniu nr 1 MHZ i GM z dnia 02.01.1976 r. w sprawie zasad organizacji ochrony przeciwpożarowej i określenia obowiązków oraz odpowiedzialności za stan ochrony przeciwpożarowej w resorcie handlu zagranicznego i gospodarki morskiej.

1) rozporządzeniu MHZ i GM z 24.02.1981 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej na obszarach morskich portów i przystani,

2) rozporządzeniu nr 62 MHZ i GM z 23.07. 1977 r. w sprawie szkolenia pożarowego w resorcie handlu zagranicznego i gospodarki morskiej,

3) zarządzeniu MHZ i GM z dnia 30.06.1978 r. w sprawie regulaminu statków pożarniczych,

4) rozporządzeniu ministra żeglugi z dnia 1 lutego 1974 r. w sprawie transportu morskiego materiałów niebezpiecznych,

5) rozporządzeniu ministra żeglugi z dnia 11 lipca 1963 r. w sprawie bezpieczeństwa ruchu i postoju zbiornikowców przewożących ciecze palne.

Pozostającą pustką prawną powoli jednak konsekwentnie zaczęły wykorzystywać poszczególne zarządy portów. Działając w gospodarce rynkowej, zaczęły postrzegać jednostki straży pożarnej działające w por-

tach tylko przez pryzmat kosztów ich utrzymania. Gdynia liczy 250 tys. mieszkańców, nie licząc turystów, jest miastem części aglomeracji trójmiejskiej, a bezpieczeństwo mieszkańców to priorytet funkcjonowania miasta. Kolejne restrukturyzacje doprowadziły już do stanu alarmowego tzw. końcowej likwidacji sił i środków ratowniczych w porcie w Gdyni.

W związku z powyższym zwracam się do Szanownego Pana Ministra z pytaniem:

1. Jak to możliwe, że w kompleksie portów Szczecin i Świnoujście planowana jest budowa statków pożarniczych, a w Gdyni zarząd portu kilka lat temu zlikwidował jeden statek, a termin likwidacji ostatniego został podany na koniec następnego roku?

2. Czy stanowisko administracji morskiej, Urzędu Morskiego w Gdyni, który zamiast podejmować działania dla uzupełnienia luki prawnej powstałej przed laty podejmuje działania w celu ograniczenia ochrony przeciwpożarowej, narażając na niebezpieczeństwo mieszkańców i ich środowisko będzie przez Ministerstwo Administracji i Spraw Wewnętrznych aprobowane?

3. Jakie działania zostały zaplanowane w związku z pismem Urzędu Morskiego w Gdyni, DUM-073-8/2010, a skierowane do Szanownego Pana Ministra dotyczącym ochrony przeciwpożarowej w obszarach morskich, morskich portach i przystaniach, wskazujące na konieczność zmian prawnych w ustawie?

4. Czy jest przewidziana regulacja prawna, która zapewni sprawne funkcjonowanie ochrony przeciwpożarowej na obszarach morskich, w portach i przystaniach, zapewniając bezpieczeństwo mieszkańcom miasta?

Z poważaniem

Poseł Marek Biernacki

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23932)

do ministra infrastruktury

w sprawie planu likwidacji ostatniego statku pożarniczego „Strażak 14”, zabezpieczającego ochronę przeciwpożarową na obszarze morskim Portu Gdynia, przez Zarząd Portu Gdynia oraz zmiany w ustawie o ochronie przeciwpożarowej

Szanowny Panie Ministrze! Miasto Gdynia posiada port, który wchodzi do centrum śródmieścia, stanowiąc całość, co daje niepowtarzalność i malowniczość tego portowego miasta. Na terenie portu obok statków z ładunkami niebezpiecznymi w bezpośrednim sąsiedztwie cumują statki pasażerskie i promy towarowo-pasażerskie, którymi do Polski przybywa-

ją tysiące ludzi (od kilkuset do kilku tysięcy osób na każdym, a jest statków od 50 do 110 rocznie).

Port Gdynia jest miejscem częstych odwiedzin grup tzw. liniowych okrętów wojennych (NATO) wyposażonych w broń taktyczną. Nie ma tu wydzielonych akwenów czy sektorów portu. Często okręty są również udostępniane zwiedzającym. To wszystko rodzi konkretne zagrożenia i wymaga odpowiednich sił i środków dla zabezpieczenia i prewencji.

Należy również zwrócić uwagę, że Polska ratyfikowała Międzynarodową konwencję o bezpieczeństwie życia na morzu (SOLAS) stanowiącą, że rząd zobowiązany jest podjąć kroki do ratowania osób znajdujących się w niebezpieczeństwie, w tym na statkach w porcie. Podstawą ochrony w portach morskich są statki pożarnicze. Współdziałając z jednostkami lądowymi, zapewniają ewakuację ludzi z rejonu pożaru, także zabezpieczając mienie. Wszystko dzięki odpowiedniemu wyposażeniu i wyszkolonej załodze gotowej wejść także w strefę ognia, wykorzystując tzw. obronę własną.

Na początku lat 90., gdy przeprowadzano modernizację Państwowej Straży Pożarnej, zapomniano o dużych obiektach o strategicznym znaczeniu dla gospodarki.

Właśnie wtedy w myśl art. 45 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej przestały działać przepisy w randze zarządzeń i rozporządzeń ministerialnych, których zadaniem było szczegółowe normowanie sprawy ochrony przeciwpożarowej. Oto przepisy, które utraciły moc prawną:

1. Zarządzenie nr 1 MHZ i GM z dnia 02.01.1976 r. w sprawie zasad organizacji ochrony przeciwpożarowej i określenia obowiązków oraz odpowiedzialności za stan ochrony przeciwpożarowej w resorcie handlu zagranicznego i gospodarki morskiej.

2. Rozporządzenie MHZ i GM z 24.02.1981 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej na obszarach morskich portów i przystani.

3. Rozporządzenie nr 62 MHZ i GM z 23.07. 1977 r. w sprawie szkolenia pożarowego w resorcie handlu zagranicznego i gospodarki morskiej.

4. Zarządzenie MHZ i GM z dnia 30.06.1978 r. w sprawie regulaminu statków pożarniczych.

5. Rozporządzenie ministra żeglugi z dnia 1 lutego 1974 r. w sprawie transportu morskiego materiałów niebezpiecznych.

6. Rozporządzenie ministra żeglugi z dnia 11 lipca 1963 r. w sprawie bezpieczeństwa ruchu i postoju zbiornikowców przewożących ciecze palne.

Pozostającą pustką prawną powoli jednak konsekwentnie zaczęły wykorzystywać poszczególne zarządy portów polskich. Działając w gospodarce rynkowej, zaczęły postrzegać jednostki straży pożarnej działające w portach tylko przez pryzmat kosztów ich utrzymania.

Gdynia liczy 250 tys. mieszkańców, nie licząc turystów, jest miastem części aglomeracji trójmiejskiej,

a bezpieczeństwo mieszkańców to priorytet funkcjonowania miasta. Kolejne restrukturyzacje doprowadziły już do stanu alarmowego, tzw. końcowej likwidacji sił i środków ratowniczych w Porcie Gdynia.

W związku z powyższym zwracam się do Szanownego Pana Ministra z pytaniem:

1. Jak to możliwe, że w kompleksie portowym Szczecin – Świnoujście planowana jest budowa statków pożarniczych, a w Gdyni zarząd portu kilka lat temu zlikwidował jeden statek, a termin likwidacji ostatniego został podany na koniec następnego roku?

2. Czy stanowisko administracji morskiej Urzędu Morskiego w Gdyni, który zamiast podejmować działania dla uzupełnienia luki prawnej powstałej przed laty podejmuje działania w celu ograniczenia ochrony przeciwpożarowej, narażając na niebezpieczeństwo mieszkańców i ich środowisko, będzie przez Ministerstwo Infrastruktury aprobowane?

3. Jakie działania zostaną podjęte przez Ministerstwo Infrastruktury?

4. Czy jest przewidziana regulacja prawna, która zapewni sprawne funkcjonowanie ochrony przeciwpożarowej na obszarach morskich – w portach i przystaniach?

Z poważaniem

Posel Marek Biernacki

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23933)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie nieprawidłowości przy wprowadzaniu przez firmę Kapsch elektronicznego systemu poboru opłat drogowych, tj. montowania hałaśliwych i niedostatecznie zabezpieczonych agregatów prądotwórczych zasilających bramownice do poboru opłat w pobliżu zabudowań mieszkalnych, oraz braku działań w tej sprawie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad oraz inspektoratów środowiska, na przykładzie DK nr 94 Sławków – Olkusz – Kraków

Sposób, w jaki wprowadza się elektroniczny system poboru opłat drogowych na drogach krajowych, ekspresowych i autostradach w Polsce, można nazwać skandalicznym. Firma Kapsch w żaden sposób nie jest – i nie była – dostatecznie przygotowana, aby uruchomić system na wskazanych drogach od 1 lipca 2011 r. W efekcie, aby firma płaciła jak najmniejsze kary Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, Kapsch zaczął używać półśrodków, aby uru-

chomić przynajmniej część systemu. Tę decyzję należy uznać za wyjątkowo niewłaściwą, tym bardziej że GDDKiA znacznie wcześniej wiedziała, iż nie da się z dniem 1 lipca szczelnie uruchomić systemu. Zasadne było więc odstępianie od pierwotnego terminu i wprowadzenie tzw. e-myta z datą późniejszą.

W efekcie do tej pory na części dróg krajowych montowane są bramownice (choć miały zostać zamontowane dużo wcześniej), a do ich zasilania stosuje się agregaty prądotwórcze pracujące w trybie ciągłym. Lokalizacja bramownic do poboru opłat i zasilających je agregatów często na terenach silnie zurbanizowanych spowodowała, że mieszkańcy masowo zaczęli protestować przeciwko hałasowi, który jest emitowany z urządzeń zasilających ten system. Niejednokrotnie agregaty nieposiadające zabezpieczeń przed emisją hałasu zostały zamontowane w bardzo bliskiej odległości od zabudowań mieszkalnych. Tak było w przypadku Krze (gm. Bolesław), Olkusza, a ostatnio Zedermana. Nie dziwi więc postawa mieszkańców, którzy głośno zaczęli protestować przeciwko takim działaniom.

Dnia 4 lipca przygotowałem interwencję m.in. do małopolskiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska w Krakowie. Wśród pytań znalazło się następujące: Czy dopuszczalne jest zamontowanie dużych agregatów prądotwórczych pracujących w trybie ciągłym (przy bramownicach do poboru opłat drogowych na DK nr 94), które wytwarzają uciążliwy hałas, na który skarżą się mieszkańcy? Mieszkańcy stwierdzali, że agregaty prądotwórcze zostały zamontowane w okolicach chodników (DK nr 94 Olkuszu, okolice centrum handlowego Echo/Carrefour) i w miejscach, do których łatwy dostęp mają dzieci.

Z odpowiedzi małopolskiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska wynikało, iż „podczas wizji ustalono, że wszystkie aktualnie wybudowane bramownice systemu opłat drogowych na ww. drodze wyposażone są w agregaty prądotwórcze pracujące w ruchu ciągłym, przy czym tylko nieliczne posiadają obudowy dźwiękochłonne, pozostałe pracują bez skutecznych zabezpieczeń akustycznych. (...) W dniu 12 lipca wystosowano pismo do kierownictwa firmy Kapsch Telematic Services sp. z o.o. z prośbą o podjęcie natychmiastowych działań mających na celu zmniejszenie emisji hałasu z przedmiotowych urządzeń, a tym samym dostosowanie pracy systemu poboru opłat do obowiązujących przepisów ochrony środowiska w zakresie ochrony przed hałasem”.

Z odpowiedzi nie wynikało, aby inspektor nałożył jakiegokolwiek sankcje na firmę Kapsch. Po zapowiedzi WIOŚ o przeprowadzeniu kontroli emisji hałasu w miejscowościach Olkusz i Krze w dniach 25 i 26 lipca na DK nr 94 w m. Olkusz montowane były nowe agregaty, które posiadały już obudowy wyciszające hałas. Jednak dzień wcześniej firma pracująca na zlecenie Kapsch zamontowała 10 km dalej, w miejscowości Zederman, agregaty bez stosownych zabezpieczeń przed hałasem zaledwie kilkadziesiąt metrów od domów. Od poniedziałku 25 lipca mieszkańcy

miejscowości Zederman interweniowali w oddziale GDDKiA w Krakowie, jednak nie udzielono im żadnych informacji na temat tego, kiedy agregaty znikną lub zostaną zabezpieczone stosownymi osłonami. Tymczasem państwowe instytucje odpowiedzialne za walkę z hałasem bezwzględnie powinny karać firmy, które emitują szkodliwy hałas.

Wobec powyższego proszę o udzielenie szczegółowych odpowiedzi i odniesienie się do powyższych wątpliwości:

1. Czy GDDKiA wiedziała, że firma Kapsch będzie używać agregatów prądotwórczych pracujących w trybie ciągłym do zasilania urządzeń elektronicznego systemu poboru opłat drogowych?

2. Do kiedy firma Kapsch ma zastąpić istniejące agregaty służące do zasilania bramownic podłączeniem do sieci instalacji elektrycznej? Czy wszystkie bramownice będą zasilane prądem z sieci, czy też część urządzeń pozostanie zasilanych agregatami?

3. Ile urządzeń do poboru e-myta na dzień 1 sierpnia 2011 r. jest zasilanych agregatami? Kto ponosi codzienne koszty obsługi generatorów?

4. Czy inspektorzy ochrony środowiska lub inne organy państwowe nałożyły mandaty lub inne sankcje finansowe na firmę administrującą systemem za emisję hałasu lub montowanie urządzeń w miejscach do tego nieprzeznaczonych, np. w pobliżu chodników itp.?

5. Jakie kary (w jakiej wysokości, ile złotych) do tej pory zapłaciła firma Kapsch za nieuruchomienie na czas systemu elektronicznego poboru opłat drogowych?

6. Na kiedy planowane jest uruchomienie systemu tzw. e-myta, który będzie szczelny w 100%? Na ile obecnie szacowana jest szczelność tego systemu?

7. W jakim czasie zakończą się wszystkie prace polegające na instalowaniu bramownic, podłączaniu do sieci instalacji energetycznej?

8. Ile będzie kosztować Skarb Państwa system e-myta wprowadzany przez firmę Kapsch?

9. Kto z ramienia polskiego rządu jest odpowiedzialny za wdrożenie systemu tzw. e-myta?

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 23 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23934)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zasad realizacji zadań
przez prezesa Urzędu Komunikacji
Elektronicznej w kontekście bezpieczeństwa
telekomunikacyjnego państwa**

Urząd Komunikacji Elektronicznej (UKE) jest urzędem administracji rządowej obsługującym prezesa UKE.

Prezes UKE jest centralnym organem administracji rządowej utworzonym z dniem 14 stycznia 2006 r. na mocy ustawy z dnia 29 grudnia 2005 r. o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji.

Powyższa ustawa określiła zasady przeniesienia zadań i kompetencji organów państwowych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji oraz reguluje zasady, zakres i tryb przekształceń w administracji łączności. Do zakresu działania prezesa UKE przeszły wszystkie dotychczasowe zadania i kompetencje prezesa Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty oraz niektóre dotychczasowe kompetencje przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. Zadania przejęte z KRRiT obejmują w szczególności sprawy związane z:

- rezerwacją częstotliwości na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych (w porozumieniu z przewodniczącym KRRiT),

- przeprowadzaniem konkursu na rezerwację częstotliwości na cele rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób cyfrowy,

- prowadzeniem rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych w zakresie dostarczania systemów dostępu warunkowego, elektronicznych przewodników po programach i multipleksowania sygnałów cyfrowych,

- analizą rynków właściwych oraz nakładaniem, utrzymywaniem, zmianą lub znoszeniem obowiązków regulacyjnych w stosunku do przedsiębiorców telekomunikacyjnych w zakresie dostarczania systemów dostępu warunkowego, elektronicznych przewodników po programach i multipleksowania sygnałów cyfrowych.

Z dniem 14 stycznia 2006 r. prezes UKE przejął wszystkie kompetencje i obowiązki prezesa URTiP, które zostały określone przez ustawodawcę przede wszystkim w ustawie z dnia 21 lipca 2000 r. Prawo telekomunikacyjne, a ponadto również w innych ustawach i aktach prawnych niższego rzędu regulujących dziedzinę telekomunikacji, radiokomunikacji i poczty. Prezes UKE jest przede wszystkim krajowym regulatorem rynku telekomunikacyjnego oraz pocztowego i ustawowo zobowiązany do podejmowania działań zmierzających w kierunku skutecznego osiągnięcia celów wskazanych w Prawie telekomunikacyjnym, a w szczególności:

- zapewnienia powszechnego dostępu do usług telekomunikacyjnych i pocztowych,

- ochrony interesów konsumentów przez kontrolę jakości i cen oferowanych na rynku usług,

- wspierania równoprawnej i efektywnej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych i pocztowych,

- rozwoju nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, integrującej usługi telekomunikacyjne, informacyjno-informatyczne i audiowizualne,

umożliwiającej dostęp do ogólnoeuropejskich oraz światowych sieci i usług telekomunikacyjnych,

- zapewnienia ładu w gospodarce zasobami: numeracji, widma częstotliwości fal radiowych oraz orbitalnymi,

- ochrony interesu państwa w zakresie obronności i bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Prezes UKE, realizując powyższe cele, ma ustawowe kompetencje do wydawania rozstrzygnięć regulacyjnych, jak również do nadzorowania zgodności działania podmiotów świadczących usługi telekomunikacyjne, pocztowe i radiokomunikacyjne z przepisami prawa i wydanymi na ich podstawie, indywidualnymi decyzjami administracyjnymi.

Zakres zadań prezesa UKE jest również określony w ustawie Prawo pocztowe, ponadto ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności ustanowiła prezesa UKE organem wyspecjalizowanym w zakresie kontroli wyrobów emitujących lub podatnych na emisję pola elektromagnetycznego, w tym aparatury i urządzeń telekomunikacyjnych wprowadzonych do obrotu handlowego.

Od dnia 3 września 2004 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne. Zapisy tej ustawy nałożyły na prezesa UKE wiele nowych zadań, pośród których można wymienić prowadzenie postępowań konsultacyjnych, postępowań konsolidacyjnych, postępowań mediacyjnych w sporach pomiędzy konsumentami a dostawcami publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych i przedsiębiorcami. Przepisami tej ustawy wprowadzono także instytucję stałego polubownego sądu konsumenckiego działającego przy prezesie UKE, którego zadaniem jest polubowne rozstrzyganie sporów o prawa majątkowe wynikające z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych lub pocztowych. Przepisy ustawy Prawo telekomunikacyjne nałożyły na prezesa UKE również obowiązek przeprowadzenia analizy konkurencyjności na 18 właściwych rynkach telekomunikacyjnych (określonych w rozporządzeniu ministra infrastruktury).

Prezes UKE na mocy przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne zobowiązany jest do corocznego składania sprawozdania ze swojej działalności oraz do przedstawiania raportu o stanie rynku telekomunikacyjnego za rok ubiegły, uwzględniającego podjęte przez niego działania na rzecz ochrony interesów użytkowników telekomunikacyjnych i przedstawienia celów działalności regulacyjnej w danym roku. Prezes UKE ustawowo zobowiązany jest do przedstawienia sprawozdania ze swojej działalności za rok ubiegły do dnia 30 kwietnia roku następnego.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się z prośbą o przekazanie mi przez Pana Premiera lub z upoważnienia przez pana ministra Jacka Cichockiego, sekretarza stanu w KPRM następujących informacji:

1. Czy informacje zawarte w sprawozdaniach prezesa UKE za 2009 i 2010 r. zostały przez Pana Pre-

miara lub podległe mu służby zweryfikowane pod względem rzetelności i prawdziwości zawartych w nim danych i informacji?

Jakie wnioski wynikają z dokonanej analizy i weryfikacji?

2. Jakie podmioty i na jakich warunkach zajęły miejsce zwolnione przez Telekomunikację Polską SA (TP SA) na rynku usług telekomunikacyjnym w wyniku, tzw. demonopolizacji sektora w kontekście postulatów prezesa UKE zawartych w publikacji w dzienniku Rzeczpospolita z 18 marca 2011 r.?

3. Jakie koncepcje i propozycje związane z rynkiem usług światłowodowo-internetowych oraz telekomunikacyjnych wskazywane przez szefa ABW, ministra spraw wewnętrznych i administracji, ministra obrony narodowej oraz ministra rozwoju regionalnego zostały zablokowane przez prezesa UKE i jakie jest w tej sprawie stanowisko wskazanych ministrów?

4. Jaka była w 2008, w 2009 i jaka jest w 2010 r. pozycja i konkurencyjność Polski w odniesieniu do danych statystycznych innych krajów UE, jeśli chodzi o:

— dostępność i rozwój usług telekomunikacyjnych, pocztowych, światłowodowych oraz internetowych,

— cenę świadczenia usług telekomunikacyjnych, pocztowych oraz internetowych,

— konkurencyjność usług telekomunikacyjnych, pocztowych oraz internetowych,

— nowoczesność świadczenia usług telekomunikacyjnych, pocztowych oraz internetowych?

5. Jakie zostały wydatkowane w latach 2008 – kwiecień 2011 koszty osobowe i rzeczowe funkcjonowania prezesa UKE oraz samego urzędu?

6. Czy działalność regulacyjna, koncesyjna i kontrolna prezesa UKE była przedmiotem skarg ze strony podmiotów nadzorowanych/regulowanych oraz przedmiotem kontroli ze strony Departamentu Kontroli i Nadzoru KPRM lub szefa CBA?

7. Jakie w następstwie wskazanych powyżej kontroli KPRM i szefa CBA zostały wystosowane do prezesa UKE wnioski i zalecenia pokontrolne oraz czy zostały one zrealizowane?

Poseł Anna Sikora

Warszawa, dnia 14 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23935)

do ministra finansów

**w sprawie przyznania dodatkowych
środków finansowych z przeznaczeniem
na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników
administracji i obsługi szkół artystycznych**

Szanowny Panie Ministrze! Środowisko pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych (woźne, konserwatorzy i obsługa finansowa) podlegających Ministerstwu Kultury i Dziedzictwa Narodowego po raz kolejny podczas uchwalania projektu budżetu zakwalifikowane zostało jako „administracja rządowa”, w której obowiązuje to zamrożenie płac.

Od czterech lat średnie wynagrodzenie pracowników administracji i obsługi w szkołach i placówkach artystycznych pozostaje na stałym poziomie, bez żadnych podwyżek uwzględniających chociażby inflację, i wynosi ono ok. 2040 zł (brutto) na jeden etat. Należy także podkreślić, że po ustawowym podwyższeniu płacy minimalnej od 1 stycznia 2011 r. uposażenie części tej grupy znalazło się poniżej najniższej płacy w Polsce. Ponadto obecnie w grupie tej nie są wypłacane premie, nagrody jubileuszowe oraz odprawy emerytalne.

Pracownicy, powołując się na rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z 2008 r. umożliwiające przyznanie podwyżek dla pracowników administracji i obsługi, proszą Ministerstwo Finansów o wpisanie do przyszłorocznego budżetu 15 mln zł zgromadzonych przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach przyznanego limitu wydatków. Kwota ta umożliwiłaby przyznanie podwyżek w kwocie ok. 400 zł brutto na etat.

Roszczenia pracowników szkół artystycznych motywowane są tym, że przez ostatnie lata we wszystkich szkołach artystycznych w wyniku reform przybiera zadań nie tylko dla nauczycieli, ale także dla pracowników administracji i obsługi szkół. W każdej szkole artystycznej, oprócz dobrze wykształconych i zaangażowanych nauczycieli, istotną rolę odgrywa też sprawnie funkcjonująca administracja i obsługa. Ludzie ci, poprzez swoją oddaną pracę, pośrednio odpowiadają za pierwszy, ale jakże ważny kontakt z uczniami, rodzicami i szeroką publicznością goszczącą na wielu wydarzeniach artystycznych organizowanych przez te szkoły.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo przewiduje podwyższenie uposażenia grupie pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych?

2. Czy zostanie uruchomione 15 mln zł zgromadzonych w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Na-

rodowego z przeznaczeniem na wypłatę wspomnianych wyżej świadczeń?

Posłowie Waldemar Andzel
i Stanisław Szwed

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23936)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wsparcia przez polski rząd
Szkoły Średniej
im. św. Urszuli Ledóchowskiej
w Czarnym Borze na Wileńszczyźnie**

Posłowie otrzymali pismo z dnia 27 maja 2011 r. podpisane przez dyrektora Szkoły Średniej im. św. Urszuli Ledóchowskiej w Czarnym Borze, który w imieniu dyrekcji szkoły, grona pedagogicznego, rodziców i całej społeczności szkolnej wystąpił z prośbą o pomoc w znalezieniu wsparcia finansowego działań zmierzających do założenia w gmachu szkoły grupy nauczania przedszkolnego dzieci w wieku 3–6 lat.

Powszechna szkoła w Czarnym Borze ma bardzo długą historię świadcząca o tym, że mimo wielu przeszkód cały czas pielęgnowała wśród tamtejszych mieszkańców polskość. Została założona w 1919 r., natomiast samodzielna Szkoła Średnia im. św. Urszuli Ledóchowskiej w Czarnym Borze powstała 21 lipca 1992 r. Jest ona placówką ogólnokształcącą dla dzieci i młodzieży, gdzie można otrzymać wykształcenie początkowe, podstawowe i średnie. Aktualnie szkoła liczy 215 uczniów. Nauka odbywa się tam w języku polskim i jest organizowana głównie dla młodych przedstawicieli polskiej mniejszości na Litwie. Jej podstawowym celem jest podtrzymywanie i pielęgnowanie polskich tradycji i upowszechnianie wśród młodzieży narodowej i etnicznej kultury, w celu zachowania ich w tej społeczności.

Szkoła jest samodzielną placówką, otwartą na wszelkie zmiany i innowacje, o czym mogą świadczyć liczne inicjatywy metodyczne, organizowane spotkania z gośćmi z różnych stron świata oraz wyjazdy do Polski dzięki pomocy Wspólnoty Polskiej w Łodzi. Aby móc zachować nadal kolebkę polskości na terenie Wileńszczyzny i już od najmłodszych lat móc wychowywać tamtejsze dzieci polskie w duchu polskim, placówka wyszła z inicjatywą założenia grupy nauczania przedszkolnego. Do realizacji tego celu potrzebne są nakłady finansowe mogące pomóc w wyposażeniu pomieszczeń w rzeczy niezbędne do prawidłowego funkcjonowania edukacji dzieci w wieku 3–6 lat, tj. literaturę dydaktyczną, gry i zabawki, łóżeczka do spania, szafki na ubrania, regały na za-

bawki, i w przystosowaniu sanitariatów do potrzeb małych dzieci.

W związku z powyższym mam do Pana Premiera następujące pytania:

Jakie jest stanowisko Pana Premiera i polskiego rządu wobec roli i funkcjonowania Szkoły Średniej im. św. Urszuli Ledóchowskiej w Czarnym Borze i podobnych szkół na Wileńszczyźnie, mając na względzie obecną politykę oświatową władz litewskich wymierzona w szkolnictwo polskiej mniejszości?

Czy polski rząd wesprze finansowo tę pożyteczną inicjatywę Szkoły Średniej im. św. Urszuli Ledóchowskiej na Wileńszczyźnie?

Czy w projekcie budżetu państwa na 2012 r. znalazłyby się środki na zakupienie niezbędnych mebli, literatury, zabawek i innych pomocy dydaktycznych niezbędnych do realizacji tego przedsięwzięcia?

W jaki sposób polski rząd ma zamiar wspierać tę szkołę i całe szkolnictwo polskie na Wileńszczyźnie w perspektywie destrukcyjnego funkcjonowania litewskiej ustawy o oświacie?

Poseł Artur Górski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23937)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie utraty przez Polskę
milionu obywateli**

Szanowny Panie Premierze! Prasa informuje, że Polska straciła milion obywateli. To ci, którzy wyjechali po wstąpieniu do Unii za pracą i nie mają zamiaru wracać. Na emigracji radzą sobie lepiej niż w kraju. Nawet kryzys na Zachodzie nie spowodował masowych powrotów. Z danych GUS wynika, że wróciło 340 tys. osób. Ponad milion Polaków, którzy wyjechali po 2004 r., nie wróci już do kraju. Wielu z nich nawet w kryzysie świetnie radzi sobie za granicą – zakłada firmy, dokształca się, pnie do góry. Z drugiej strony, nie widzą w Polsce zmian, które miałyby ich przyciągać do kraju. Demografowie wskazują: GUS powinien to uwzględnić i zrewidować informacje dotyczące liczby osób mieszkających w Polsce. Jest nas nie 38,2 mln, ale niespełna 37 mln. Według oficjalnych statystyk w 2009 r. za granicą przebywało blisko 1,9 mln Polaków. Dane GUS są jednak niedoszacowane, na co wskazują m.in. statystyki brytyjskie i irlandzkie. Można przyjąć, że za granicą przebywa 2,4 mln naszych rodaków. Według GUS ok. 75% Polaków przebywających za granicą jest tam ponad rok. Z tego też powodu, zgodnie z definicją ustaloną przez ONZ, powinni być wliczani do ludności kraju przeby-

wania. Przyznaje to także sam GUS – ludność Polski liczy obecnie nie 38,2 mln, ale 36,8 mln, a może nawet mniej.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera: Jakie działania podejmie rząd w celu zachęcenia młodych osób do pozostania w kraju?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23938)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie 29. Łemkowskiej Watry

Szanowny Panie Ministrze! Na adres e-mail mojego biura poselskiego otrzymałam informację, że od piątku do niedzieli trwała 29. Łemkowska Watra, zorganizowana w Zdyni niedaleko Gorlic. I choć jest to terytorium Polski, gdzie językiem urzędowym jest język polski, napisy były wyłącznie po ukraińsku, choć zgodnie z ustawą o języku polskim (z dnia 7 października 1999 r., Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 224), obowiązującą także organizacje społeczne działające w Polsce, na terenie Polski „używa się języka polskiego”. I w takich przypadkach, jak owa Watra, napisy w języku obcym mogą być umieszczane jako dodatkowe, ale nie jako jedyne. Autor zauważa, że organizatorzy czują się coraz pewniej, choć jeszcze przed paru laty umieszczali napisy także w języku polskim.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że MSWiA przekazało dotację na organizację 29. Łemkowskiej Watry?

2. Czy napisy były wyłącznie w języku ukraińskim, a jeśli tak, to czy doszło do naruszenia prawa?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23939)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie elektronicznych
wersji podręczników**

Szanowna Pani Minister! Prasa informuje, że rząd chce obniżyć ceny i skłonić wydawców do opracowania e-podręczników. Przedstawiciele branży twierdzą, że takie wersje będą droższe. Już od września zmieniają się zasady wydawania podręczników. Rodzice i uczniowie będą mogli wybrać między zakupem wersji elektronicznej i papierowej. Wydawnictwa

szkolne, jeśli będą się ubiegać o dopuszczenie do sprzedaży nowych podręczników, muszą poza formą papierową przygotować też jej e-odpowiednik. Będą też mogły wybrać opracowanie nowego podręcznika tylko w wersji elektronicznej. Jedyne książki dla klas I–III szkoły podstawowej wydawane będą wyłącznie tradycyjnie. Wydawcy już teraz mogą, ale nie muszą, opracowywać podręczniki do szkół w formie elektronicznej. Z tej możliwości korzystają tylko nieliczni. MEN liczy na to, że obowiązek publikacji e-podręczników obniży ich cenę. Wydawcy nie są przekonani do takich zmian.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy słuszne są obawy, że wersje elektroniczne mogą być nielegalnie dystrybuowane? Wydawcy szacują, że straty mogą być wyższe niż przy kopiowaniu wersji papierowych.

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23940)

do ministra zdrowia

**w sprawie likwidacji Wojewódzkiego
Ośrodka Lecznictwa Psychiatrycznego
w Toruniu**

Szanowna Pani Minister! W listopadzie 2010 r. został podpisany „inwestycyjny pakiet stulecia” dla województwa kujawsko-pomorskiego. Europejski Bank Inwestycyjny będący stroną umowy zgodził się na udzielenie długoterminowego kredytu pomocowego w wysokości 425 mln zł samorządowi województwa z przeznaczeniem na modernizację najważniejszych szpitali w województwie. Na modernizację WOLP przeznaczono 48,9 mln zł. Podpisanie umowy było poprzedzone ponad rocznymi negocjacjami, szpitale przygotowały plany modernizacyjne, które były podstawą pozytywnej opinii banku. WOLP w porozumieniu z urzędem marszałkowskim przygotował plan modernizacji zakładający modernizację wszystkich oddziałów szpitalnych całodobowych w obiekcie przy ulicy M. Skłodowskiej-Curie, a w obiekcie przy ulicy A. Mickiewicza – oddziałów dziennych i poradni. Szukano wówczas innej lokalizacji dla oddziałów szpitalnych całodobowych na łączną liczbę 200 łóżek, ale nie znaleziono.

Plany samorządu województwa zostały przyjęte przez pracowników WOLP z wielkim entuzjazmem. Powstała spółka Kujawsko-Pomorskie Inwestycje Medyczne, której gwarantem jest samorząd województwa i zaczęły się prace nad realizacją inwestycji. Wybrano firmę, której zlecono opracowanie wstępnego projektu. Firma ta korzystała z doświadczenia pracowników WOLP przy opracowaniu kilku wersji

projektu. Ostatecznie Kujawsko-Pomorskie Inwestycje Medyczne wybrały jeden z opracowywanych projektów zakładający lokalizację oddziałów szpitalnych całodobowych przy ulicy M. Curie-Skłodowskiej. Został ogłoszony przetarg na ostateczny projekt budowlany. Spółka Kujawsko-Pomorskie Inwestycje Medyczne wycofała się z przetargu, uzasadniając to wadliwością ogłoszenia, nagle zmieniła się również dyrekcja spółki. WOLP poproszono o włączenie się do opracowania nowego przetargu, co zrobiono, ale spółka zrezygnowała z ogłoszenia przetargu na projekt inwestycji. Możliwość zmiany lokalizacji zapowiedział zarząd województwa w czasie prezentacji umowy z EBI w listopadzie 2010 r. Zapraszał wówczas dyrektora WOLP na spotkanie w ciągu miesiąca, ale czasu, jak dotąd, nie znalazł.

Nikt nie rozmawiał z pracownikami o planowanych zmianach. Argumenty używane przez urzędników mówiące o tym, że zlokalizowanie łóżek psychiatrycznych całodobowych w szpitalu na Bielanach jest realizacją „Narodowego programu ochrony zdrowia psychicznego” w sprawie organizacji psychiatrycznej opieki zdrowotnej, według pracowników, mijają się z prawdą. Podobnie nie zgadzają się z argumentem, że taka lokalizacja będzie przeciwdziałała stygmatyzacji i wykluczeniu osób psychicznie chorych. Posługiwanie się tym argumentem dowodzi braku zrozumienia problemu.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy zaproponowana przez urzędników centralizacja jest zgodna z programem „Narodowego programu ochrony zdrowia psychicznego”?

2. Czy podejmie się Pani interwencji w tej sprawie w związku z uchybieniami? Projekt zarządu województwa nie był konsultowany nawet z radami społecznymi szpitali, a uchwała jest niejasna i budzi poważne wątpliwości.

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23941)

do ministra finansów

**w sprawie interpretacji przepisów
prawa podatkowego dotyczącej podatku
dochodowego od osób fizycznych
w zakresie możliwości zwolnienia
z opodatkowania dofinansowania
wyplaconego przez gminę ze środków
pożyczonych z WFOŚiGW, przeznaczonego
na zakup urządzeń ekologicznych**

W związku z interwencją skierowaną do mojego biura, zgłoszoną przez grupę mieszkańców miasta Radlina, a w szczególności na przykładzie dokumen-

tacji zgromadzonej przez pana G. B., uprzejmie proszę o udzielenie informacji, czy miasto Radlin w przedmiotowej sprawie powinno wystawić panu G. B. PIT-8C.

Po analizie uzyskanej odpowiedzi od Szanownego Pana Ministra na moją interpelację w przedmiotowej sprawie, dostrzegłem rozbieżność pomiędzy zadaniem pytaniem a konkluzją otrzymanej odpowiedzi. Pytałem o „dofinansowanie”, a w odpowiedzi, w podsumowującym zdaniu, działający z upoważnienia ministra podsekretarz stanu pan Maciej Grabowski używa słowa „dotacja”.

Taka treść odpowiedzi na moją interpelację daje miejskim urzędnikom z Radlina podstawy do mnożenia interpretacji w spornej sprawie i pozwala na trwanie przy swoim stanowisku, przeciwnym do stanowiska mieszkańców Radlina, w imieniu których interpelowałem.

Mając powyższe na uwadze, kieruję do Pana Ministra zapytanie: Czy uwzględniając przedstawione okoliczności, miasto Radlin w przedmiotowej sprawie powinno wystawić panu G. B. PIT-8C?

Ponadto istnieje duża grupa osób korzystająca z „Programu ograniczania niskiej emisji”, która czuje się pokrzywdzona ze względu na brak zapisu w poprzednio obowiązującej ustawie, a który został dodany w art. 1 pkt 4 nowelizacji ustawy o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska z dnia 29 października 2010 r. Zapis ten precyzuje, że finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej może polegać na udzielaniu dotacji celowej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych z budżetu gminy lub budżetu powiatu na finansowanie lub dofinansowanie kosztów inwestycji określonych w art. 1 pkt 4 nowelizacji ustawy o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska.

Możliwość różnej interpretacji poprzedniego stanu prawnego doprowadziła do sytuacji, w której wszystkie gminy ościenne, z wyjątkiem gminy Radlin, realizujące „Program ograniczania niskiej emisji” wprowadziły korzystne dla beneficjentów zapisy w umowach oraz porozumieniach trójstronnych. Pozwoliło to gminom na niewystawianie mieszkańcom dokumentu PIT-8C, a tym samym na nieobciążanie podatkiem dochodowym od osób fizycznych. W załączeniu przesyłam interpretację indywidualną dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach, skierowaną do Urzędu Miasta Rydułtowy*).

W związku z powyższym zwracam się z prośbą do Pana Ministra o skierowanie do prac legislacyjnych ww. ustawy w celu dokonania zmian mających na celu objęcie jej korzystnymi zapisami wszystkich obywateli, również korzystających z dofinansowań „Programu ograniczania niskiej emisji” w latach poprzednich, tj. przed rokiem 2010. Wystawienie przez Urząd Miasta Radlin beneficjentom programu dokumentu PIT-8C jest działaniem sprzecznym z interesem społecznym i polityką ekologiczną kraju, gdyż podważa

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

konstytucyjną równość obywateli wobec prawa. W dłuższym horyzoncie czasowym może również prowadzić do ograniczenia zainteresowania likwidacją niskiej emisji, wynikającej z nieuzasadnionego obciążenia podatkowego obywateli. Ogólną zasadą działania samorządu wobec niejednoznaczności przepisów powinna być interpretacja mająca na celu dobro członków wspólnoty samorządowej, jaką jest gmina.

Z wyrazami szacunku

Poseł Adam Gawęda

Wodzisław Śląski, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23941)

do ministra środowiska

**w sprawie interpretacji przepisów
prawa podatkowego dotyczącej podatku
dochodowego od osób fizycznych w zakresie
możliwości zwolnienia z opodatkowania
dofinansowania wypłaconego przez gminę
ze środków pożyczonych z WFOŚiGW,
przeznaczonego na zakup
urządzeń ekologicznych**

W związku z interwencją skierowaną do mojego biura, zgłoszoną przez grupę mieszkańców miasta Radlina, a w szczególności na przykładzie dokumentacji zgromadzonej przez pana G. B., uprzejmie proszę o udzielenie informacji, czy miasto Radlin w przedmiotowej sprawie powinno wystawić panu G. B. PIT-8C.

Po analizie uzyskanej odpowiedzi od ministra finansów na moją interpelację w przedmiotowej sprawie, dostrzegłem rozbieżność pomiędzy zadaniem pytaniem a konkluzją otrzymanej odpowiedzi. Pytałem o „dofinansowanie”, a w odpowiedzi, w podsumowującym zdaniu, działający z upoważnienia ministra podsekretarz stanu pan Maciej Grabowski używa słowa „dotacja”. Pełna treść interpelacji i udzielonej odpowiedzi w sprawie interpretacji przepisów prawa podatkowego widnieje na stronie sejmowej pod nr 19483.

Taka treść odpowiedzi na moją interpelację daje miejskim urzędnikom z Radlina podstawy do mnożenia interpretacji w spornej sprawie i pozwala na trwanie przy swoim stanowisku, przeciwnym do stanowiska mieszkańców Radlina, w imieniu których interpelowałem.

Mając powyższe na uwadze, kieruję do Pana Ministra zapytanie:

1. Czy uwzględniając przedstawione okoliczności oraz po analizie załączonych interpelacji i odpowiedzi, zdaniem Pana Ministra, miasto Radlin w przedmiotowej sprawie powinno wystawić panu G. B. PIT-8C?

2. Jakie było ratio legis, czyli jaki był cel wdrażania „Programu ograniczania niskiej emisji”? Czy z założenia program ten miał prowadzić do udzielania jego beneficjentom dotacji w rozumieniu ustawy o finansach publicznych, która jest zwolniona z podatku dochodowego od osób fizycznych, czy miało to być dofinansowanie, a gminy są zobowiązane do wystawiania PIT-8C?

Ponadto istnieje duża grupa osób korzystająca z „Programu ograniczania niskiej emisji”, która czuje się pokrzywdzona ze względu na brak zapisu w poprzednio obowiązującej ustawie, a który został dodany w art. 1 pkt 4 nowelizacji ustawy o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska z dnia 29 października 2010 r. Zapis ten precyzuje, że finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej może polegać na udzielaniu dotacji celowej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych z budżetu gminy lub budżetu powiatu na finansowanie lub dofinansowanie kosztów inwestycji określonych w art. 1 pkt 4 nowelizacji ustawy o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska.

Możliwość różnej interpretacji poprzedniego stanu prawnego doprowadziła do sytuacji, w której wszystkie gminy ościenne, z wyjątkiem gminy Radlin, realizujące „Program ograniczania niskiej emisji” wprowadziły korzystne dla beneficjentów zapisy w umowach oraz porozumieniach trójstronnych. Pozwoliło to gminom na niewystawianie mieszkańcom dokumentu PIT-8C, a tym samym na nieobciążanie podatkiem dochodowym od osób fizycznych. W załączeniu przesyłam interpretację indywidualną dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach, skierowaną do Urzędu Miasta Rydułtowy*).

W związku z powyższym zwracam się z prośbą do Pana Ministra o skierowanie do prac legislacyjnych ww. ustawy w celu dokonania zmian mających na celu objęcie jej korzystnymi zapisami wszystkich obywateli, również korzystających z dofinansowań „Programu ograniczania niskiej emisji” w latach poprzednich, tj. przed rokiem 2010. Wystawienie przez Urząd Miasta Radlin beneficjentom programu dokumentu PIT-8C jest działaniem sprzecznym z interesem społecznym i polityką ekologiczną kraju, gdyż podważa konstytucyjną równość obywateli wobec prawa. W dłuższym horyzoncie czasowym może również prowadzić do ograniczenia zainteresowania likwidacją niskiej emisji, wynikającej z nieuzasadnionego obciążenia podatkowego obywateli. Ogólną zasadą działania samorządu wobec niejednoznaczności przepisów powinna być interpretacja mająca na celu dobro członków wspólnoty samorządowej, jaką jest gmina.

Z wyrazami szacunku

Poseł Adam Gawęda

Wodzisław Śląski, dnia 26 lipca 2011 r.

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Interpelacja
(nr 23942)

do ministra infrastruktury

**w sprawie sytuacji mieszkańców gm. Lubicz
w związku z inwestycjami drogowymi**

Szanowny Panie Ministrze! Władze samorządowe gminy Lubicz oraz liczni mieszkańcy interweniują w sprawie licznych utrudnień związanych z inwestycjami drogowymi realizowanymi na ich terenie. Utrudnienia takie pojawiają się mimo spotkań z przedstawicielami GDDKiA, wymienianych na nich informacji i podejmowanych ustaleń.

Władze Lubicza oraz mieszkańcy zwracają uwagę m.in. na:

— utrudnienie albo wręcz uniemożliwienie mieszkańcom prowadzenia działalności gospodarczej w wyniku stawiania nieprzeźroczystych ekranów w związku z budową węzła autostradowego Lubicz, zasłaniających obiekty, w których prowadzi się działalność gospodarczą i handlową;

— zagrażający bezpieczeństwu mieszkańców brak chodników i niebezpieczne pobocze na obszarze drogi krajowej nr 10;

— brak przejść dla pieszych, nieprzywracanie ich bądź nieodnawianie;

— niebezpieczne wyjazdy na drogi z powodu ekranów ograniczających widoczność.

To tylko niektóre kwestie.

Inwestycje drogowe są Polsce niezwykle potrzebne. Jeśli realizowane są właściwie i terminowo, to z całą pewnością poprawiają jakość życia mieszkańców. Takie systemowo realizowane inwestycje drogowe są jednak bardzo rzadkie. Ponadto z niezrozumiałych powodów w wielu miejscach, o czym także informują media, powodują dodatkowe i dotkliwie trudności, mimo iż można ich łatwo uniknąć.

Proszę o odpowiedź na pytania:

1. Co Pan Minister zrobi, aby nie dopuszczać do nonszalanckiego traktowania potrzeb mieszkańców i ich postulatów przez GDDKiA oraz współpracujące z nią podmioty?

2. Jaki kroki Pan podejmie, aby spowodować szybkie i skuteczne rozwiązanie problemów utrudniających życie mieszkańcom gminy Lubicz?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Wenderlich

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23943)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie rent rodzinnych
dla rodzin ofiar wypadków przy pracy**

Szanowna Pani Minister! Ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych przewiduje możliwość otrzymania renty rodzinnej przez członków osoby ubezpieczonej, która zmarła wskutek wypadku przy pracy. Wśród przesłanek ustalenia prawa do wspomnianego świadczenia ustawodawca nie umieścił okoliczności, aby ofiara wypadku przy pracy była trzeźwa. Należy to uznać za celowe działanie ustawodawcy, który stanowiąc przesłanki dla otrzymania świadczeń przez samego ubezpieczonego, zaznaczył *expressis verbis*, że nie przysługują one, jeśli w chwili wypadku był on nietrzeźwy. Można wysnuć wniosek, że takie działanie ustawodawcy miało na celu ochronę dzieci ubezpieczonego, które nie są winne ewentualnej nietrzeźwości swojego rodzica, a po jego śmierci niejednokrotnie pozostają bez środków utrzymania.

Tymczasem Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 marca 2006 r. (sygnatura I UK 127/05) stanął na stanowisku, że świadczenie pracy w rozumieniu ustawy wypadkowej nie może być rozumiane jako samo przebywanie w zakładzie pracy, fizyczna tam obecność pracownika, ale pozostawanie pracownika w dyspozycji pracodawcy. Warunkiem pozostawania w dyspozycji pracodawcy jest gotowość pracownika do pracy – subiektywny zamiar wykonywania pracy i obiektywna możliwość jej świadczenia. Nietrzeźwość pracownika wyłącza z istoty rzeczy jego gotowość do pracy. Tym samym Sąd Najwyższy dał początek linii orzeczniczej, zgodnie z którą dzieci osób nietrzeźwych, które zmarły w skutek wypadków przy pracy, pozbawione są prawa do renty rodzinnej.

W związku z powyższym pragnę zapytać Panią Minister:

Czy widzi Pani Minister możliwość podjęcia zmian legislacyjnych w celu zabezpieczenia interesów dzieci osób, które zginęły w wypadkach przy pracy, znajdując się pod wpływem alkoholu, tak aby nieodpowiedzialność rodziców, która powoduje osobiste tragedie dzieci, nie pociągała za sobą również tak poważnego pogorszenia ich sytuacji materialnej, jak ma to miejsce obecnie na skutek sądowej wykładni przepisów ustawy wypadkowej?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 25 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23944)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie realizacji inwestycji
pn. Biogazownia Łapy**

Szanowny Panie Ministrze! Burmistrz Łap przedstawił pismo z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie realizacji inwestycji pn. Biogazownia Łapy, którego konsekwencją jest niniejsza interpelacja.

Niewątpliwie należy zgodzić się ze stanowiskiem pana burmistrza, iż wspomniana inwestycja jest alternatywnym rozwiązaniem dotyczącym zagospodarowania majątku po likwidacji produkcji cukru, grupowym zwolnieniu pracowników i rolników gminy Łapy. Burmistrz Łap zwraca również uwagę na fakt, iż od blisko 3 lat teren i potencjał cukrowni pozostaje praktycznie niewykorzystany. Ważnym aspektem w niniejszej sprawie jest też sytuacja społeczno-ekonomiczna w Łapach, która po zamknięciu dwóch największych zakładów pracy jest tragiczna.

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1966 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.), proszę Pana Ministra o zapoznanie się z powyższą interpelacją oraz udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Na jakim obecnie etapie jest realizacja przedmiotowej inwestycji?
2. Jak przedstawia się planowany harmonogram kolejnych zadań w ramach niniejszej inwestycji?
3. Jaki jest planowany termin uruchomienia produkcji bioenergii w Łapach?

Z poważaniem

Poseł Józef Piotr Klim

Białystok, dnia 14 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23945)

do ministra zdrowia

**w sprawie zagrożenia sanatoriów
i uzdrowisk dla dzieci i młodzieży,
na przykładzie szpitala „Górka”
w Busku-Zdroju**

Zwracam się z prośbą do Pani Minister o podjęcie odpowiednich działań w celu optymalnych rozwiązań w zakresie opieki uzdrowiskowej i sanatoryjnej dla dzieci i młodzieży, a w szczególności sytuacji szpitala „Górka” w Busku-Zdroju.

Problem dotyczy likwidacji miejsc szpitalnych dla dzieci na rzecz leczenia osób dorosłych. Głównym ar-

gumentem jest stawka za tzw. osobodzień, która zdaniem zarządu uzdrowiska jest zbyt niska dla dzieci. NFZ chętniej godzi się na wyższą stawkę dla dorosłych niż dla dzieci, chociaż nie ma na to istotnych przesłanek. Co prawda, w ośrodkach dla dzieci istnieje całodobowa kompleksowa opieka medyczna, która może podnosić koszty pobytu dziecka w placówce, ale i dorośli na wielu oddziałach specjalistycznych w sanatoriach taką opieką muszą być objęci. W ośrodkach leczniczych dla dzieci funkcjonują także szkoły przyszpitalne i przysanatoryjne, ale są finansowane przez resort oświaty, czyli nie obciążają kosztami uzdrowiska.

Szpital „Górka”, założony 90 lat temu ze składek społecznych, jest jedyną placówką dla dzieci z mózgowym porażeniem dziecięcym zapewniającą kompleksową opiekę. Dzieci korzystają z operacji, rehabilitacji i edukacji w zakresie umożliwiającym w miarę samodzielne funkcjonowanie w dorosłym życiu. W przypadku tego schorzenia konieczna jest systematyczna i wieloletnia rehabilitacja, która umożliwi osiągnięcie pożądanego efektu. Wielu byłych pacjentów dziecięcego szpitala „Górka” w Busku funkcjonuje obecnie dzięki rehabilitacji jako osoby samodzielnie zarabiające na własne utrzymanie, co jest dowodem na opłacalność leczenia sanatoryjnego dzieci w dłuższej perspektywie czasu.

W placówce przeprowadzane są także specjalistyczne zabiegi operacyjne dotyczące skrzywień kręgosłupa i wydłużania kończyn. Z powodzeniem przeprowadzana jest rehabilitacja osób z wadami postawy i dzieci – ofiar wypadków komunikacyjnych.

Kolejny problem dotyczy braku pełnej informacji na temat zasad przyjmowania dzieci do szpitala. Często zbyt późno rodzice są informowani o wymaganych skierowaniach i dokumentach. Zdarza się, że rodzice są odsyłani, mimo że stawili się z dzieckiem w wyznaczonym przez szpital terminie. Wszystko to sprawia wrażenie zamierzonych zabiegów mających na celu zniechęcenie rodziców do korzystania z leczenia dzieci w szpitalu „Górka”.

Błędem także było stworzenie oddziału ortopedycznego dla dorosłych, który wbrew zapewnieniom uzdrowiska zamiast oddłużyć szpital spowodował narastanie zadłużenia, a przy tym wpłynął na likwidację 40 miejsc dla dzieci.

1. Czy wreszcie Ministerstwo Zdrowia podejmie działania zapewniające dzieciom i młodzieży odpowiedni dostęp do właściwej opieki sanatoryjno-uzdrowiskowej?

2. Czy ministerstwo włączy się w akcję: Ratujmy sanatoria dla dzieci?

Z poważaniem

Poseł Beata Kempa

Syców, dnia 24 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23946)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 9
Radom – Opatów do parametrów
drogi ekspresowej**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpływają apele dotyczące przebudowy drogi krajowej nr 9 Radom – Opatów do parametrów drogi ekspresowej. Jest to niezwykle ważna z punktu widzenia rozwoju województwa świętokrzyskiego inwestycja i jej niepodjęcie może zagrażać żywotnym interesom regionu świętokrzyskiego. Trasa ta ma również znaczenie krajowe, jak i międzynarodowe. Warto zwrócić uwagę na fakt, iż droga ta byłaby też cennym elementem programu poprawy dostępności komunikacyjnej województwa świętokrzyskiego.

Ponadto z przedmiotową sprawą jest związane zagadnienie realizacji obwodnic miast Ostrowca Świętokrzyskiego i Opatowa.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniami do Pana Ministra:

1. Czy istnieje możliwość przebudowy drogi krajowej nr 9 Radom – Opatów do parametrów drogi ekspresowej, a jeżeli tak, to ewentualnie kiedy mogłoby dojść do realizacji inwestycji?

2. Jak przedstawia się aktualna sytuacja w realizacji inwestycji budowy obwodnic miast Ostrowca Świętokrzyskiego i Opatowa?

3. Na jakim etapie uzgodnień z władzami samorządowymi i społecznościami lokalnymi znajduje się realizacja inwestycji budowy obwodnicy miasta Ostrowiec Świętokrzyski?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 15 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23947)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie podjęcia działań mających na celu
zaliczenie następujących stanowisk pracy:
tokarz, frezer i wytaczarz do zawodów
wykonywanych w szczególnych warunkach,
zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów
z dnia 7 lutego 1983 r.**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynął apel pracowników Zakładu Wyrobów Kutych upadłej Huty Ostrowiec, obecnie Celsa Huta Ostrowiec sp. z o.o. Pracownicy ww. zakładu podkre-

ślają, iż posiadają świadectwa pracy w szczególnych warunkach w wykazie A dział 03 poz. 14 lp. 01 zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. na stanowiskach takich jak: tokarz, frezer i wytaczarz, według załącznika nr 1–2 do zarządzenia nr 3 ministra hutnictwa i przemysłu maszynowego z dn. 30.03.1985 r. W wykazie ww. rozporządzenia występuje stanowisko: frezer odkuwek, natomiast zainteresowani wnioskuje o dopisanie stanowisk: tokarz, frezer, wytaczarz do ww. wykazu.

Jak podkreślają wnioskodawcy, w wydziale obróbki mechanicznej są obrabiane wyłącznie odkuwki, a stanowiska: tokarz, frezer i wytaczarz są stanowiskami równorzędnymi ze stanowiskiem: tokarz kalibrowy, które jest w wykazie prac w ustawie o emeryturach pomostowych (załącznik nr 1 poz. 11). Stanowiska te należą do grupy tzw. operatorów obrabarek skrawających, w której mieszczą się m.in. takie zawody jak: frezer, szlifierz, strugacz oraz wytaczarz. Sprawa ta jest na tyle istotna, ponieważ jej rozwiązanie pozwoliłoby długoletnim pracownikom odejść na emeryturę w wieku 60 lat.

Ponadto następnym sygnalizowanym przez zainteresowanych problemem jest rozszerzenie zakresu stanowisk w wydziale prasowni, które do 2008 r. były w wykazie stanowisk zaliczanych do warunków szczególnych (wykaz B poz. 4–12, załącznik nr 1). Chodzi tu o następujące stanowiska: kowal pras (młotów mechanicznych), sterowca pras (młotów mechanicznych), operator manipulatora kuziemnego, kierowca suwnicy kuziemnej, hartownik. Wyżej wymienione stanowiska po 2008 r. w ustawie o emeryturach pomostowych nie są wymienione w załączniku w pozycjach 4–12 dotyczącego przemysłu hutniczego. Zainteresowani wnioskuje o dopisanie pozycji 39, która brzmi: prace przy kuciu ręcznym w kuźniach przemysłowych oraz obsłudze młotów (w tym mechanicznych) w kuźniach przemysłowych.

Autorzy, którzy opracowali wykaz stanowisk przemysłu hutniczego, nie zwrócili uwagi na specyfikację produkcji w poszczególnych hutach, w szczególności jeśli chodzi o kuźnię Celsa Huta Ostrowiec sp. z o.o.. Nie uwzględniono wydziałów Zakładu Wyrobów Kutych, gdzie warunki pracy są bardzo ciężkie, porównywalne do pracy w stalowniach, walcowniach. Warto podkreślić, że nazewnictwo stanowisk nie odzwierciedla zakresu prac wykonywanych przez część pracowników.

Mając na uwadze powyższe, proszę Panią Minister o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym, zwracam się z pytaniami do Pani Minister:

1. Czy możliwe jest podjęcie działań mających na celu objęcie następujących stanowisk pracy: tokarz, frezer, wytaczarz jako stanowisk pracy wykonywanych w szczególnych warunkach zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.?

2. Czy istnieje możliwość rozszerzenia zakresu stanowisk w wydziale prasowni, które do 2008 r. były w wykazie stanowisk zaliczanych do warunków

szczególnych (wykaz B poz. 4–12, załącznik nr 1)? Chodzi tu o następujące stanowiska: kowal pras (młotów mechanicznych), sterowca pras (młotów mechanicznych), operator manipulatora kuziemnego, kierowca suwnicy kuziemnej, hartownik.

3. Czy istnieje możliwość dopisania pozycji 39, która brzmi: prace przy kuciu ręcznym w kuźniach przemysłowych oraz obsłudze młotów (w tym mechanicznych) w kuźniach przemysłowych?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 15 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23948)

do ministra środowiska

**w sprawie podjęcia koniecznych działań
zmierzających do ułatwienia realizacji
inwestycji z zakresu ochrony
przeciwpowodziowej na terenach
międzywala objętych siecią Natura 2000**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynął apel Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego w sprawie koniecznych działań zmierzających do ułatwienia realizacji inwestycji z zakresu ochrony przeciwpowodziowej na terenach międzywala objętych siecią Natura 2000.

Zainteresowani podkreślają, iż ubiegłoroczna powódź, jaka wystąpiła na terenie województwa świętokrzyskiego, po raz kolejny ukazała szereg zaniedbań inwestycyjnych wynikających z wieloletnich oszczędności w utrzymaniu urządzeń ochrony przeciwpowodziowej. Mimo ogromnych zniszczeń, jakie wystąpiły w zakresie infrastruktury technicznej, jak również mieniu publicznym i prywatnym nadal nie jest możliwe prowadzenie racjonalnych działań służących stworzeniu skutecznego zabezpieczenia przeciwpowodziowego. Jedną z zasadniczych przeszkód jest objęcie terenów międzywala ochroną w ramach Europejskiej Sieci Ekologicznej Natura 2000.

Jak wskazują zainteresowani, na terenie województwa świętokrzyskiego dotyczy to szeregu obszarów, z tego względu część koniecznych do przeprowadzenia inwestycji oraz prac utrzymaniowych np. wycinka drzew i krzewów może negatywnie oddziaływać na obszary Natura 2000. Dlatego też Sejmik Województwa Świętokrzyskiego uznaje za niezbędne podjęcie starań przez rząd RP w celu weryfikacji obszarów Natura 2000 na terenach międzywala w odniesieniu do rzek, gdzie istnieje znaczne ryzyko powodziowe, a także zagwarantowanie stabilnego poziomu corocznego finansowania wydatków z budżetu państwa, gdzie ustanowiony jest obszar naturowy.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym, zwracam się z pytaniem do Pana Ministra: Czy istnieje możliwość podjęcia starań przez rząd RP w celu weryfikacji obszarów Natura 2000 na terenach międzywala w odniesieniu do rzek, gdzie istnieje znaczne ryzyko powodziowe, a także zagwarantowanie stabilnego poziomu corocznego finansowania wydatków z budżetu państwa, gdzie ustanowiony jest obszar naturowy?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 15 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23949)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie umożliwienia wychowankom
MOW, którzy ukończyli 18. rok życia,
ukończenia rozpoczętej nauki w szkole
na danym etapie edukacyjnym**

Zgodnie z art. 73 § 1 i 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2002 r. Nr 11, poz. 109, z późn. zm.) wykonanie środka wychowawczego w postaci umieszczenia nieletniego w młodzieżowym ośrodku wychowawczym ustaje z mocy prawa z chwilą ukończenia przez nieletniego lat 18, a jeżeli nieletni ukończy lat 18 przed zakończeniem roku szkolnego, sąd rodzinny może przedłużyć na okres do zakończenia roku szkolnego przebywanie w zakładzie wychowawczym.

Kształcenie jest integralną częścią procesu resocjalizacji. Niestety powołany przepis uniemożliwia kontynuację nauki wychowankom po ukończeniu 18. roku życia. Stawianie wychowanków młodzieżowego ośrodka wychowawczego w sytuacji, kiedy to muszą podjąć naukę poza ośrodkiem, jest równoznaczne z pogodzeniem się, że właśnie zakończyli edukację na zawsze, a tym samym został przerwany proces ich resocjalizacji.

Niezbędne jest zatem przywrócenie zapisu, który umożliwi wychowankom MOW, którzy skończyli 18. rok życia ukończenie rozpoczętej nauki w szkole na danym etapie edukacyjnym, a nie wyłącznie zezwalanie im w drodze wyjątku na dokończenie roku szkolnego, który to stan rzeczy wynika z powołanej wyżej ustawy. Motywowanie do nauki i do ukończenia szkoły jest przecież istotnym elementem wychowującym i służącym resocjalizacji, w szczególności w odniesieniu do osób, których dotychczasowe zachowanie spowodowało ich umieszczenie w MOW.

Zaznaczyć należy, że pozostawienie wyłącznie decyzji sądu decyzji o dalszym kontynuowaniu nauki

przez osobę przebywającą w MOW poddaje w wątpliwość prowadzenie przez przedmiotowe placówki działalności resocjalizacyjnej. Skoro bowiem zadaniem wychowawców jest w szczególności skłonienie podopiecznych do kontynuowania nauki oraz wzbudzanie w nich woli do przystosowania się do funkcjonowania w społeczeństwie, nie sposób uznać za racjonalne działanie w rzeczywistości niweczące osiągnięte w powołanym zakresie efekty.

Zaznaczyć należy, że umożliwienie wychowankowi MOW samodzielnego podjęcia decyzji w przedmiocie kontynuowania nauki w jego ramach, stanowi samo w sobie czynnik resocjalizacyjny poprzez stworzenie konieczności podjęcia samodzielnej i świadomej decyzji co do dalszego postępowania w dorosłym życiu, a co za tym idzie, uświadomienie powołanemu wychowankowi wagi dokonywanych po uzyskaniu pełnoletniości wyborów.

Zapewnienie możliwości kontynuacji nauki równoległe z prowadzonym procesem resocjalizacji da młodym ludziom nie tylko możliwość zdania matury lub uzyskania przygotowania zawodowego, ale także podjęcia studiów. Wobec takiej perspektywy proces przywracania wychowanków do prawidłowych funkcji społecznych, rodzinnych i obywatelskich postępuje szybciej i ma trwały charakter.

Kluczowy w sprawie jest fakt, że rzeczywiste wyłączenie możliwości pobierania nauki przez osoby przebywające w MOW stanowi naruszenie zasady równości wobec prawa oraz równego dostępu od nauki wyrażonej w art. 70 Konstytucji RP.

Skoro bowiem choćby w treści rozporządzenia ministra edukacji narodowej w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w przedszkolach, szkołach i oddziałach ogólnodostępnych lub integracyjnych zawarto regulację o możliwości kontynuowania nauki w warunkach specjalnej organizacji nauki i metod pracy wydłużonym wymiarze czasu nie sposób stwierdzić, by istniała podstawa do pozbawienia analogicznego prawa podopiecznych MOW.

Niezależnie od okoliczności wskazanych powyżej za bezsporne uznać należy, że przeprowadzenie skutecznego procesu resocjalizacyjnego, jak również ukształtowanie młodego obywatela, będącego w stanie samodzielnie wykonywać funkcje społeczne oraz zdobywać środki utrzymania, stanowi wyłącznie zysk państwa, bowiem porównanie wydatków na ten cel, w porównaniu ze skutkami społecznymi i fiskalnymi związanymi z koniecznością późniejszego zapewnienia opieki bądź też odosobnienia osób nieprzystosowanych, jednoznacznie przemawia za przyjęciem rozwiązań mających na celu wzmocnienie działalności resocjalizacyjnej.

Wobec powyższego zwracam uwagę, że wykreślenie z projektu rozporządzenia z dnia 23 czerwca 2010 r. § 65, który dawał wychowankom szansę na ukończenie nauki w szkole wchodzącej w skład MOW, wpłynęło negatywnie na skuteczność procesu resocjalizacji,

który wymaga długotrwałego oddziaływania, a co za tym idzie, w dalszej perspektywie czasowej wiązało się będzie ze zwiększeniem wydatków budżetu państwa na programy pomocowe dla osób nieprzystosowanych społecznie.

Mając na uwadze powyższe, uważamy za zasadne podjęcie działań, które unormują poruszany problem w taki sposób, aby dać możliwość wychowankom MOW ukończenie szkoły ponadgimnazjalnej na ich wniosek, nawet w przypadku gdy wychowanek ukończy osiemnasty rok życia lub pobyt jego przekroczył okres trzech lat w MOW.

Zwracamy się więc do Pani Minister zapytaniem:

1. Czy ministerstwo zamierza podjąć stosowne działania zmierzające do zmiany przedłożonego projektu rozporządzenia oraz obowiązujących obecnie aktów prawnych, które dadzą możliwość wychowankom MOW ukończenia szkoły ponadgimnazjalnej na ich wniosek?

2. Jakie rozwiązanie ww. problemu przygotuje ministerstwo?

Z poważaniem

Posłowie Barbara Bartuś
i Robert Telus

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 23950)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie nowelizacji ustawy Kodeks postępowania cywilnego

Na mocy art. 1 pkt 19 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw w treści art. 479⁴ K.p.c. dodany został § 3, zgodnie z którym w postępowaniu gospodarczym przepisów art. 5, art. 177 § 1 pkt 5, art. 178, art. 205, art. 212 zdanie drugie i trzecie, art. 492¹ § 1, art. 499 pkt 4 i art. 502¹ § 1 nie stosuje się.

Znaczący w sprawie jest fakt, że zgodnie z treścią art. 178 K.p.c. sąd może również zawiesić postępowanie na zgodny wniosek stron.

Mając na uwadze powyższe, od daty wejścia w życie powołanej wyżej nowelizacji, a to od dnia 20 marca 2007 r., nie istnieje możliwość zawieszenia postępowania na zgodny wniosek stron w postępowaniu gospodarczym.

Wskazać należy, że brak przedmiotowej instytucji w regulacji postępowania gospodarczego prowadzi niejednokrotnie do negatywnych skutków dla stron poddanych rygorom powołanego trybu.

W przedstawionym mi do analizy stanie faktycznym spółka pozostająca obecnie w upadłości układowej, w związku ze zobowiązaniami opcyjnymi, toczy z pozycji pozwanego proces z wierzycielem w postaci banku.

Kluczowy jest fakt, że strony prowadziły rozmowy w przedmiocie zawarcia porozumienia dotyczącego zadłużenia upadłej spółki wobec banku, które to rozmowy mają znaczenie kluczowe dla zatwierdzenia układu w postępowaniu upadłościowym, a co za tym idzie dla zabezpieczenia spłaty wierzytelności spółki, zgodnie z przyjętym planem, bowiem powołany bank pozostaje większościowym wierzycielem spółki.

Zaznaczyć należy, że mając na uwadze charakter umów opcyjnych, zawarcie porozumienia pomiędzy wierzycielem i dłużnikiem obarczone było znaczącymi trudnościami wynikającymi w szczególności z naruszonego zaufania stron.

Aktualnie rozmowy zakończyły się powodzeniem i zawarte zostało porozumienie co do spłaty zadłużenia banku. Jednocześnie sąd wyznaczył termin rozprawy, na którą wezwani zostali świadkowie powołani przez obie strony. Zaznaczyć należy, że przeprowadzenie przedmiotowych dowodów w sposób zabezpieczający interesy stron procesu prowadzić będzie do eskalacji wzajemnych zarzutów oraz może rzutować na zawarte porozumienie.

Strony pozostają zgodne, iż najlepszym z ich punktu widzenia rozwiązaniem byłoby zawieszenie postępowania, w którym to czasie możliwe byłoby zawarcie przez upadłą spółkę układu z wierzycielami, w tym z zabezpieczeniem roszczeń powodowego banku, co czyniło będzie dalszy proces zbędnym.

Obowiązująca regulacja K.p.c. nie daje możliwości zawieszenia postępowania przez strony.

Zaznaczyć należy, że podstawowym założeniem rygorystycznej regulacji postępowania w sprawach gospodarczych była kwestia jak najskuteczniejszego przyspieszenia postępowań toczonych w tym postępowaniu. Jednocześnie wskazać należy, że zmierzając do przyspieszenia postępowania, wyeliminowano możliwość zapewnienia stronom wstrzymania procedowania w sprawie, co umożliwiłoby ugodowe, pozasądowe zakończenie sporu, które to rozwiązanie z punktu widzenia ewentualnej dalszej współpracy stron pozostaje pożądane.

Podnoszę, że przedstawiony przykład nie pozostaje odosobniony, przy czym niezależnie od konkretnych okoliczności poszczególnych spraw wstrzymanie procedowania w sprawie, której wytoczenie bądź to było konieczne, bądź też stanowiło bodziec dla dłużnika do przystąpienia negocjacji co do dobrowolnej realizacji swoich zobowiązań, pozostaje przez uczestników pożądane, zaś brak regulacji w tym przedmiocie wskazywany jest jako wada regulacji K.p.c.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości podejmowało analizy zapotrzebowania na istnienie regulacji umożliwiającej zawieszenie postępowania toczącego się w trybie gospodarczym na zgodny wniosek stron?

2. Czy w razie braku likwidacji odrębnego postępowania w sprawach gospodarczych bądź też na czas prac nad powołanym wyżej projektem nowelizacji planowane jest przywrócenie możliwości zawieszenia postępowania w sprawie gospodarczej na zgodny wniosek stron, choćby z zastrzeżeniem, że taki stan rzeczy może zaistnieć w toku postępowania jednorazowo?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23951)

do ministra infrastruktury

w sprawie uchylecia bądź zmiany przepisu zawartego w § 73 ust. 2 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie

Zwracam się do Pana Ministra w związku z problemem, jaki dla architektów stanowi przepis zawarty w § 73 ust. 2 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Przepis stanowi, że w pomieszczeniach przeznaczonych na pobyt ludzi w budynku zakładu opieki zdrowotnej, opieki społecznej, oświaty, wychowania i nauki poziom podłogi powinien znajdować się co najmniej 0,3 m powyżej terenu urządzonego przy budynku.

Wprowadzony kilkadziesiąt lat temu przez ustawodawcę przepis miał na celu ochronę ludzi przed chorobotwórczymi skutkami przebywania w zawilgoconych, niewentylowanych, nieklimatyzowanych, często nieogrzewanych i najczęściej zagrzybionych pomieszczeniach przyziemi i suterenu mieszczących się w budynkach budowanych tradycyjnymi technologiami, czyli bez wykonywania skutecznych i trwałych izolacji przeciwwodnych piwnic i budynków i bez wykonywania izolacji termicznych ścian piwnic.

Obecnie stosowane technologie budowlane i wyposażenie budynków potrafią sprawić, że warunki zdrowotne w pomieszczeniach usytuowanych nawet głęboko poniżej poziomu terenu mogą być identyczne z warunkami w pomieszczeniach leżących na najwyższych kondygnacjach naziemnych. Zasadnicza zmiana nastąpiła wraz z wprowadzeniem do powszechnego użycia w miarę taniej technologii skutecznego i trwałego izolowania termicznego ścian

piwnic polistyrenem ekstrudowanym – materiałem odpornym na napór gruntu i wody gruntowej. Zastosowanie izolacji termicznej ścian piwnic zabezpiecza te ściany przed przemarzaniem w okresie zimowym i tym samym zabezpiecza w okresie wiosenno-letnim przed wykraplaniem się na tych ścianach pary wodnej zawartej w ogromnych ilościach w powietrzu. Dawniej takie nieodizolowane ściany piwnic były permanentnie zawilgocone, ponieważ kondensat pary wodnej wsiąkał w te ściany, co sprzyjało rozwojowi niebezpiecznych dla zdrowia grzybów.

Współcześnie, po zastosowaniu ww. materiałów izolacyjnych, pomieszczenia z podłogami usytuowanymi poniżej otaczającego terenu mogą być w sposób absolutnie bezpieczny użytkowane jako pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi.

Anachroniczny w obecnej sytuacji przepis zawarty w § 73 ust. 2 rozporządzenia ministra infrastruktury z 12 kwietnia 2001 r. nie tylko uniemożliwia racjonalne gospodarowanie istniejącymi zasobami budowlanymi przez wiele instytucji i podmiotów gospodarczych, ale także projektowanie nowych budynków zgodnie z zasadami współczesnej wiedzy, sztuki budowlanej i ekonomii.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytanie: Czy ministerstwo przewiduje uchylene lub zmianę przepisu zawartego w § 73 ust. 2 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2001 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie?

Poseł Ryszard Terlecki

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23952)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie nowelizacji ustawy
o ochronie gruntów rolnych**

Szanowny Panie Ministrze! Na adres biura poselskiego wpłynęło stanowisko Konwentu Wójtów Gmin Wiejskich Województwa Kujawsko-Pomorskiego, wyrażające dezaprobatę wobec nowelizacji przedmiotowej ustawy. Zaniepokojenie budzi fakt, że obowiązek „odrolnienia” gruntów rolnych ograniczono do terenów wiejskich, wyłączając z tego obowiązku miasta. Powoduje to brak konkurencyjności obszarów pod działalność gospodarczą na terenach wiejskich, w sytuacji gdy tereny wiejskie podlegają dynamicznym zmianom społecznym i gospodarczym. Przyjęte rozwiązania, faworyzując tereny miejskie, staną się kolejnym czynnikiem powiększającym istniejące dys-

proporcje pomiędzy obszarami miejskimi a wiejskimi. Rozwiązania te naruszają zasadę równego traktowania podmiotów.

Zapytuję Pana Ministra: Jakie przesłanki zdecydowały o przyjęciu niekorzystnych dla gmin wiejskich rozwiązań legislacyjnych?

Z poważaniem

Poseł Janusz Dzieciol

Grudziądz, dnia 19 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23953)

do ministra finansów

**w sprawie odblokowania funduszu
wynagrodzeń pracowników administracji
i obsługi szkół artystycznych**

Szanowny Panie Ministrze! Zwróciły się do mnie środowiska pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych podległych Ministerstwu Kultury i Dziedzictwa Narodowego z prośbą o wsparcie akcji odblokowania funduszu wynagrodzeń tych osób. Chodzi o kontrowersyjne zaliczenie w projekcie budżetu tej grupy osób (woźnych, konserwatorów, obsługi finansowej szkół artystycznych) do „administracji rządowej”. Skutkiem tej klasyfikacji jest zamrożenie płac tej grupy zawodowej. Jak podkreślają inicjatorzy akcji, pracownicy tzw. administracji odgrywają ogromną, często niedocenianą rolę w kształtowaniu świadomości artystycznej i kultury uczniów szkół artystycznych np. poprzez sprawne przygotowywanie wydarzeń artystycznych i promocji sztuki.

W budżecie ministra kultury i dziedzictwa narodowego przewidziane jest około 15 mln zł, które mogą być wykorzystane na podwyżki tej grupy zawodowej. Od decyzji Ministerstwa Finansów zależy, czy wspomniane 15 mln zł zostanie wpisane do przyszłorocznego budżetu w ramach przyznanego limitu wydatków.

W związku z powyższym mam następujące pytania:

1. Czy uzasadnione jest takie traktowanie obsługi administracyjnej szkół artystycznych przy podwyżkach nauczycieli?
2. Czy i kiedy oraz w jakiej wysokości przewidziane są podwyżki dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych?
3. Czy przewidywane jest wprowadzenie wypłat premii, odpraw emerytalnych lub nagród jubileuszowych dla tej grupy zawodowej?
4. Jakie są szanse na wpisanie 15 mln zł, przygotowanych przez MKiDN, do przyszłorocznego budżetu?

tu celem podwyższenia płac pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Bożena Szydłowska

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23954)

do ministra finansów

w sprawie klasyfikacji tytułów dłużnych

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 1 stycznia 2011 r. weszło w życie rozporządzenie w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym do długu Skarbu Państwa. Zmiana klasyfikacji, polegająca na jej faktycznym poszerzeniu i zaliczeniu do kategorii tytułów dłużnych także innych niż zaciągnięte kredyty i pożyczki zobowiązań, spotkała się z ostrą krytyką samorządów, ponieważ nagle okazało się, że według nowej klasyfikacji zobowiązania zaliczane obecnie do kategorii pożyczek i kredytów muszą być uwzględnione przy ustalaniu poziomu długu i planowaniu jego zmniejszenia.

Wiele samorządów musiało zrezygnować z długo-terminowych inwestycji. Wątpliwości samorządowców budzi sposób kwalifikacji tytułów dłużnych w kontekście wieloletniej prognozy finansowej; wątpliwości te pojawiają się przy planowaniu budżetu na rok 2012. Jak mi wiadomo, trwają prace nad nowelizacją rozporządzenia. W związku z projektem noweli oraz obowiązującym obecnie rozporządzeniem mam następujące pytania:

1. Jak pogodzić pozycje WPF dotyczące prognozy zadłużenia, opracowane na podstawie zawartych umów o kredyty i pożyczki, z nowo obowiązującym systemem klasyfikacji?

2. Czy w planowanej zmianie rozporządzenia warta będzie nowa formuła reguły wydatkowej?

3. Czy zostanie utrzymane zakwalifikowanie zobowiązań z tytułu partnerstwa publiczno-prywatnego jako tytułów dłużnych?

4. Jakie są szanse, że podnoszone przez samorządowców problemy zostaną uwzględnione jeszcze przed terminem planowania budżetu jednostek samorządu terytorialnego na następny rok?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Bożena Szydłowska

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23955)

do ministra finansów

w sprawie sposobu udokumentowania sprzedaży oleju opałowego

Szanowny Panie Ministrze! Na spotkaniach i dyżurach poselskich podnoszony jest problem sprzedaży oleju opałowego realizowanej do lutego 2009 r., gdzie nie było obowiązku sprawdzania danych osobowych kupującego, który składał oświadczenie, że przeznacza towar na cele grzewcze. Baza paliw w Gołańczy informuje, że w kwietniu 2009 r. inspektorzy Urzędu Celnego w Pile, badając sprzedaż za lata 2006–2007, stwierdzili, że była ona prowadzona zgodnie z wymogami ministra finansów z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego. Natomiast podczas ponownej kontroli tego samego urzędu celnego stwierdzono, że sprzedaż jest prowadzona nieprawidłowo, gdyż odbywa się za pomocą odmierzacza paliw. Naliczono 700 tys. zł podatku, z rygiorem natychmiastowej wykonalności, i zablokowano konto bankowe.

Występuje tu wątpliwość odnośnie do praworządności działań Urzędu Celnego w Pile przez brak możliwości zabezpieczenia odwołania od decyzji urzędu naliczającej podatek akcyzowy przed jej wyegzekwowaniem.

Na powyższe zwraca uwagę także inna stacja paliw w Kamienicy.

W związku z powyższym proszę o informacje, czy sprzedawca oleju opałowego do 28 lutego 2009 r. był zobowiązany do sprawdzania dowodu osobistego osób składających oświadczenie o przeznaczeniu zakupionego oleju opałowego na cele grzewcze oraz dłaczego urzędy celne nadają decyzjom rygor natychmiastowej wykonalności, mimo przysługującego prawa odwołania do dyrektora izby celnej.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23956)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie art. 585 K.s.h., tj. przestępstwa działania na szkodę spółki

Szanowny Panie Ministrze! W okresie obowiązywania kodeksu handlowego regulacja z art. 585 K.s.h. pozwalająca na ściganie z urzędu osób działających

na szkodę spółki była przedmiotem licznych kontrowersji.

Z dniem 13 lipca 2011 r., na podstawie art. 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych ustaw, uchylono przedmiotowy art. 585 K.s.h.

W związku z powyższym wnoszę o udzielenie informacji obejmującej okres lat 2001–2011 (z podziałem na poszczególne lata):

1) informacji dotyczącej ilości osób, którym zostały przedstawione zarzuty w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa z art. 585 K.s.h,

2) informacji dotyczącej ilości osób prawomocnie skazanych za przestępstwo z art. 585 K.s.h,

3) informacji dotyczącej ilości postępowań, które zostały wszczęte w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa z art. 585 K.s.h,

4) informacji dotyczącej ilości postępowań, które zostały umorzone w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa z art. 585 K.s.h,

5) informacji dotyczącej ilości postępowań, które były w toku do dnia 13 lipca 2011 r. w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa z art. 585 K.s.h.

Jakimi przesłankami kierowano się, uchylając przedmiotowy przepis?

Z poważaniem

Poseł Edward Czesak

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23957)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie programu PO IG 8.1:
Wspieranie działalności gospodarczej
w dziedzinie gospodarki elektronicznej**

Szanowny Panie Premierze! Założeniem programu PO IG 8.1 jest stymulowanie rozwoju rynku e-usług poprzez wsparcie mikro i małych przedsiębiorców, którzy prowadzą działalność gospodarczą (w przypadku osób fizycznych prowadzących działalność na podstawie pierwszego wpisu do EDG) nie dłużej niż 1 od dnia faktycznego rozpoczęcia prowadzenia działalności rozumianego jako dzień wystawienia pierwszego rachunku (faktury), przy czym działalność ta jest ich pierwszą działalnością. Dofinansowaniem zostają objęte projekty polegające na świadczeniu usług drogą elektroniczną oraz wytworzeniu produktów cyfrowych, niezbędnych do świadczenia tych usług.

Działanie to ma na celu:

1) zwiększenie polskich zasobów usług i produktów cyfrowych,

2) wykształcenie szerokiej grupy specjalistów łączących wiedzę merytoryczną z różnych dziedzin z doświadczeniem w gospodarce elektronicznej,

3) stymulowanie podaży usług i produktów cyfrowych.

Z naboru kilkakrotnie przesuwanego w 2010 r., a rozstrzygniętego w 2011 r. spośród 1850 podmiotów wnioskujących o dotacje na stworzenie e-usług otrzymało je tylko 160 projektów. Z przeznaczonej na ten cel puli 320 mln zł wykorzystanych zostanie 75 mln. Prawdopodobnie część tych środków zostanie przeznaczonych na informatyzację administracji.

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego tak mało środków zostanie wykorzystanych na realizację programu PO IG 8.1: Wspieranie działalności gospodarczej w dziedzinie gospodarki elektronicznej?

2. Czy rząd oszczędza unijne pieniądze na rozwój nowoczesnych technologii i na jakie cele je przeznaczają, czy na administrację rządową?

3. Czy sytuacja związana z niskim wykorzystaniem środków nie powtórzy się w bieżącym roku?

Z poważaniem

Poseł Robert Kołakowski

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23958)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie trudnej sytuacji pracowników
pomocy społecznej**

Od kilku miesięcy otrzymuję – od samorządów, związków zawodowych, pracowników pomocy społecznej – liczne sygnały i zapytania dotyczące bardzo trudnej sytuacji pracowników pomocy społecznej. Samorzady są także zbulwersowane przenoszeniem przez rząd kosztów coraz to nowych działań i ich obsługi na barki gmin i powiatów.

Wojewoda podkarpacki zmniejszył wysokość dotacji w roku 2010 na ośrodki pomocy społecznej o 15%, w stosunku do tzw. układu wykonawczego z 2009 r., a nakłada się na tych pracowników coraz więcej zadań, np. w związku z ustawą o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, skądinąd powszechnie krytykowaną. Z moich informacji wynika, że było to najwyższe w Polsce obniżenie dotacji na obsługę zadań realizowanych przez OPS. Tę obniżoną dotację musiały znowu zrekompensować ośrodkom gminy ze swoich dochodów, żeby choć wystarczyło na płace. Argumentacja wojewody, jak i ministerstwa pracy jest taka, że ośrodki te obsługują zadania własne gminy. Powstaje jednak pytanie, czy wraz z przeka-

zywaniem coraz to nowych zadań z zakresu administracji rządowej gminom idą w ślad za tym odpowiednie zwiększenia w podatku PIT i CIT na obsługę tych nowo przejętych zadań?

Pracownicy pomocy społecznej to dziś kategoria najniższej uposażona w sferze budżetowej. Wielu z nich jest lub mogłoby być klientami pomocy społecznej. Następuje zjawisko pauperyzacji zawodów pomocowych. Jak w tej sytuacji pracownicy ci mają odpowiedzialnie i z powołaniem wypełniać swoje obowiązki, skoro ledwie wiążą koniec z końcem?

Średnie płace pracowników ośrodków pomocy społecznej wynoszą ok. 2200 zł brutto. Są to dziś osoby o wysokich i bardzo wysokich kwalifikacjach.

Dramatycznie brzmią dane o zarobkach pracowników domów pomocy społecznej. Pracownicy personelu pomocniczego, np. pokojowe, kucharki, otrzymują płace średnio w wysokości 1700 zł brutto, czyli 1250 zł netto, a wysoko wykwalifikowany personel, np. pielęgniarki, fizjoterapeuci, 2000 zł brutto – 1500 zł netto.

Jeszcze niższe są płace w jednostkach będących zadaniami zleconymi z zakresu administracji rządowej. Pracownicy środowiskowych domów samopomocy, tacy jak: pielęgniarki, terapeuci, otrzymują pobory w wysokości 1800 zł brutto.

Pracownicy wysokospecjalistycznych jednostek, jakimi są specjalistyczne ośrodki wsparcia dla ofiar przemocy w rodzinie (pedagodzy, terapeuci z wyższym wykształceniem), otrzymują wynagrodzenie w wysokości 1700 zł brutto.

To są głodowe pobory. Jak za 1200 zł utrzymać rodzinę, opłacić media, czynsz, zakupić ubrania i artykuły szkolne, żywność?

A przecież jeszcze na początku 2008 r. wiceminister Duda obiecywał podwyżki dla pracowników pomocy społecznej w wysokości 500 zł. Jak zwykle na obietnicach się skończyło. Przez ostatnie cztery lata większość pracowników nie otrzymała żadnych podwyżek lub były to kwoty symboliczne. Narastają różnice między pracownikami urzędów wojewódzkich i marszałkowskich a pracownikami pomocy społecznej. Czyżby wykonywali oni gorzej swoje obowiązki, czy są gorsi?

Jednocześnie w administracji wojewody i innych agendach rządowych zwiększono zatrudnienie w ubiegłym roku o 90 tys. osób. W latach 2006–2007 jakoś znajdowały się środki na dodatkowe dotacje do ośrodków pomocy społecznej, środowiskowych domów samopomocy, domów pomocy społecznej, placówek opiekuńczo-wychowawczych. To pozwalało na zakupy niezbędnego sprzętu i wyasygnowanie przyzwoitych środków na nagrody z okazji Dnia Pracownika Socjalnego. Dlaczego teraz ich nie ma, przecież jesteśmy zieloną wyspą?

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Kto wydał wojewodzie podkarpackiemu polecenie obniżenia dotacji na ośrodki pomocy społecznej?

2. Czy i kiedy wraz z przekazywaniem coraz to nowych zadań z zakresu administracji rządowej rząd w ślad za tym będzie odpowiednio zwiększał udziały samorządów w podatku PIT i CIT na obsługę tych nowo przejętych zadań?

3. Jak minister Jarosław Duda zamierza dotrzymać słowa danego pracownikom pomocy społecznej o podwyżce płac, danego w 2008 r.?

4. Jak rząd zamierza pomóc pracownikom pomocy społecznej w zakresie otrzymywania godziwego wynagrodzenia za pełną poświęcenia i odpowiedzialności pracę?

5. Kiedy zostanie powstrzymana ekonomiczna degradacja zawodów i osób pracujących w pomocy społecznej?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Chmielowiec

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23959)

do ministra zdrowia

w sprawie finansowania składek na ubezpieczenie zdrowotne rolników

Szanowna Pani Minister! Na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 października 2010 r. (sygn. akt K 58/07) za niezgodny z przepisami Konstytucji RP został uznany art. 86 ust. 2 w związku z art. 86 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Przedmiotowy artykuł jest niekonstytucyjny w zakresie, w jakim określa zobowiązanie budżetu państwa do finansowania składek na ubezpieczenie zdrowotne wszystkich wskazanych w nim rolników i ich domowników, podlegających ubezpieczeniu społecznemu rolników z mocy ustawy, prowadzących działalność rolniczą bez względu na wysokość osiąganych przez nich przychodów. Trybunał Konstytucyjny określił również w wyroku, że przedmiotowy przepis traci moc obowiązującą z upływem 15 miesięcy od dnia ogłoszenia go w Dzienniku Ustaw. Jeżeli w ciągu tego okresu nie zostaną wprowadzone nowe przepisy prawne regulujące tę kwestię, to osoby, których dotyczy uchylony przepis, zostaną pozbawione dostępu do bezpłatnej opieki zdrowotnej i będą musiały same pokrywać koszty swego leczenia. Sytuacja ta dotyczyć może ok. 1,5 mln rolników i ich domowników, za których składki na ubezpieczenie zdrowotne obecnie opłaca Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

W związku z wyżej przedstawionym stanem faktycznym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy prowadzone są prace nad nowymi rozwiązaniami, które będą normować sposób opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne przez rolników i ich domowników?

2. Czy ewentualne nowe przepisy wejdą w życie przed lutym 2012 r., kiedy to przestanie obowiązywać obecny system opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne?

Z poważaniem

Posel Jan Warzecha

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23960)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie dostępu dzieci
z niepełnosprawnością do szkół
i placówek oświatowych**

Szanowna Pani Minister! Z informacji o działalności rzecznika praw dziecka za rok 2010 oraz uwagach o stanie przestrzegania praw dziecka wynika, że w Polsce „w dalszym ciągu występują problemy z organizacją dowożenia do szkół i placówek dzieci z niepełnosprawnością. Gminy często obciążają ich dowozem rodziców, zwracając jedynie koszty biletów komunikacji publicznej. Często zdarzają się próby zawierania umów z rodzicami na dowożenie dziecka przez rodzica własnym środkiem transportu, wg stawek niezadowolających rodziców”.

Szanowna Pani Minister! Wobec powyższego uprzejmie prosimy o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Z czego wynika utrudniony dostęp dzieci z niepełnosprawnością do szkół i placówek oświatowych?

2. Jakie koszty muszą ponosić rodzice, którzy zawierają z placówką umowę na dowóz dziecka własnym środkiem transportu?

3. W jaki sposób obecne rozwiązania prawne wspomagają dzieci niepełnosprawne i ich rodziców w procesie edukacji?

Z poważaniem

Posłowie Tadeusz Tomaszewski
i Jacek Kasprzyk

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23961)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie niedostosowania treści,
metod i organizacji nauczania dla dzieci
ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi**

Szanowna Pani Minister! Z informacji o działalności rzecznika praw dziecka za rok 2010 oraz uwagach o stanie przestrzegania praw dziecka wynika, że w Polsce „dzieci o specjalnych potrzebach edukacyjnych mogą skutecznie kontynuować naukę, jeśli uzyskają odpowiednią pomoc pedagogiczną w formie specjalnego programu i specjalnych metod nauczania dostosowanych do ich potrzeb. Często też potrzebują odmiennych rozwiązań organizacyjnych, dostosowania wymagań edukacyjnych oraz indywidualnego systemu oceniania. W Polsce w takich sytuacjach często sugeruje się rodzicom organizację dla ich dziecka indywidualnego nauczania. W praktyce oznacza to ograniczenie lub wręcz zaprzestanie kontaktu z rówieśnikami, a co za tym idzie – postępującą izolację społeczną”.

Szanowna Pani Minister! Wobec powyższego uprzejmie prosimy o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Z czego wynika niedostosowanie treści, metod i organizacji nauczania dla dzieci ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi? I jakie są tego przyczyny?

2. Jakie instrumenty prawne i finansowe wspomagają organy prowadzące placówki oświatowe, w których kontynuują naukę dzieci o specjalnych potrzebach edukacyjnych w środowisku szkolnym?

Z poważaniem

Posłowie Tadeusz Tomaszewski
i Jacek Kasprzyk

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23962)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie ograniczonego dostępu
do edukacji przedszkolnej**

Szanowna Pani Minister! Na podstawie danych SIO na dzień 30 września 2010 r. oraz danych z Rocznika Demograficznego 2010 GUS wynika, iż w roku szkolnym 2010/2011 ok. 50% dzieci w wieku 3 lat, ok. 64% dzieci w wieku 4 lat i 81% 5-latków objętych jest wychowaniem przedszkolnym. Z danych statystycznych wynika, iż wystąpił wzrost wskaźnika

upowszechniania edukacji przedszkolnej z ok. 60% w roku szkolnym 2009/2010 do prawie 65% w bieżącym roku szkolnym.

Niestety nadal wiele dzieci nie może realizować prawa do edukacji przedszkolnej. Dotyczy to zwłaszcza najmłodszych mieszkańców wsi – zaledwie co 4 dziecko w wieku 3 lat jest przedszkolakiem.

Szanowna Pani Minister! Wobec powyższego uprzejmie prosimy o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Z czego wynikają ograniczenia dostępu dzieci do edukacji przedszkolnej?

2. Jakie działania zrealizowano w latach 2008–2010 na rzecz zwiększenia dostępu dzieci ze środowisk wiejskich do edukacji przedszkolnej?

3. Ile gmin w Polsce na koniec 2010 r. nie posiada prowadzonych przez siebie publicznych przedszkoli?

4. Ile gmin oddało do użytku nowe przedszkola w latach 2008–2010?

Z poważaniem

Posłowie Tadeusz Tomaszewski
i Jacek Kasprzyk

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23963)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie sprawnego uregulowania
sytuacji prawnej dzieci umieszczanych
w placówkach opiekuńczo-wychowawczych
i rodzinach zastępczych**

Szanowna Pani Minister! Według danych Centrum Metodycznego Pomocy Psychologiczno-Pedagogicznej na umieszczenie, zgodnie z wyrokiem sądu, w MOW czekało ponad 200 nieletnich, natomiast na miejsce w MOS ponad 800. Główny cel utworzenia młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii – udzielenie specjalistycznej pomocy dzieciom – nie jest więc w praktyce realizowany.

Do MOW-ów i MOS-ów kierowanych jest coraz więcej wychowanków domów dziecka, co może świadczyć o nienależytym wypełnianiu przez nie funkcji wychowawczych. Zdarza się, że wychowankowie domów dziecka stanowią 30% wychowanków MOW/MOS.

Brakuje też placówek interwencyjnych funkcjonujących w systemie oświaty, przeznaczonych do tymczasowego umieszczenia nieletnich. Dzieci trafiają do pogotowia opiekuńczego, gdzie w jednym miejscu przebywają pozbawione opieki rodziców dzieci ze zdemoralizowanymi nieletnimi.

Trudności polegające na braku miejsc we właściwych placówkach, umieszczaniu nieletnich w placówkach opiekuńczo-wychowawczych czy braku placówek tymczasowych dla dzieci zdemoralizowanych wskazują na konieczność pilnej współpracy wielu resortów.

Sprawniej i bez zbędnej zwłoki powinny się toczyć sprawy sądowe dotyczące uregulowania sytuacji prawnej dziecka.

Szanowna Pani Minister! Wobec powyższego uprzejmie prosimy o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Z czego wynika brak placówek interwencyjnych przeznaczonych do tymczasowego umieszczenia nieletnich?

2. Jakie są procedury regulowania sytuacji prawnej dzieci umieszczanych w placówkach opiekuńczo-wychowawczych i rodzinach zastępczych?

3. Jakie działania podejmuje rząd w celu poprawy opisanej w interpelacji sytuacji?

Z poważaniem

Posłowie Tadeusz Tomaszewski
i Jacek Kasprzyk

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23964)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie ograniczonego dostępu do usług
opieki nad dzieckiem w wieku do lat 3**

Szanowna Pani Minister! Z informacji o działalności rzecznika praw dziecka za rok 2010 oraz uwagach o stanie przestrzegania praw dziecka wynika, że w Polsce jest utrudniony dostęp do usług opieki nad dzieckiem do 3. roku życia. Żłobki lub inne alternatywne formy opieki powstają przede wszystkim w dużych miastach. Utrudnieniem są wysokie koszty, jakie rodzic musi ponosić za opiekę, korzystając z alternatywnych form opieki nad dzieckiem. Obecnie z opieki żłobkowej korzysta 2,7% ogółu dzieci w wieku do 3. roku życia.

Szanowna Pani Minister! Wobec powyższego uprzejmie prosimy o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Z czego wynikają wysokie koszty płacone za opiekę nad dzieckiem do 3. roku życia?

2. Ile jest na koniec 2010 r. żłobków prowadzonych przez gminę?

3. Jakie nowe rozwiązania prawne wprowadzono w 2010 r. w celu zwiększenia ilości miejsc w różnych formach opieki dzieci do 3. roku życia?

4. Jakie środki finansowe zostały przeznaczone w 2011 r. z budżetu państwa na wsparcie nowych form opieki nad dzieckiem do lat 3 i jakie planuje się na rok 2012?

Z poważaniem

Posłowie Tadeusz Tomaszewski
i Jacek Kasprzyk

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23965)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie nieprawidłowości
w funkcjonowaniu przedszkoli publicznych,
na przykładzie Biskupca
w woj. warmińsko-mazurskim**

Szanowna Pani Minister! W sytuacji trwającego w Polsce z jednej strony kryzysu finansów publicznych, a z drugiej – kryzysu demograficznego prawidłowe działanie systemu oświaty nabiera szczególnej wagi. Odnosi się to również do placówek przedszkolnych, które w Polsce istnieją od prawie 200 lat, bo od roku 1836. Obecnie mamy w naszym kraju ponad 7 tys. różnego rodzaju placówek funkcjonujących na podstawie przepisów ustawy o systemie oświaty z 7 września 1991 r. i ustawy o samorządzie gminnym z 8 marca 1990 r., kilkakrotnie nowelizowanej, szczególnie w 2001 r. Art. 7 tej ostatniej ustawy akcentuje, iż: zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do podstawowych zadań gminy.

Według licznych badań polskie przedszkola są generalnie trudno dostępne, niedoinwestowane, czynne zbyt krótko, zaś opłaty za nie zbyt wysokie. Między innymi Najwyższa Izba Kontroli w swym raporcie wskazywała na świadome zawyżanie tych opłat. Chodzi szczególnie o sposób ich naliczania za świadczenia udzielane poza podstawą programową. Wysoko oceniono jedynie kadre pracującą w tych placówkach. Statystyki Unii Europejskiej dowodzą, iż przedszkoli w Polsce jest zdecydowanie za mało, a takiego stanu rzeczy nie zmienia znacząco unijne dofinansowanie budowy niektórych z nich.

W takiej sytuacji powinno się otaczać dobrze działające placówki przedszkolne wyjątkową opieką – zgodnie z art. 1 Konstytucji RP, że: Polska jest dobrem wspólnym wszystkich obywateli. Niestety, nie zawsze tak się dzieje, co więcej, występują zjawiska kuriozalne, niekiedy niemal o znamionach patologii w tej mierze. Jaskrawym tego przykładem są losy Przedszkola Samorządowego nr 5 w Biskupcu w woj.

warmińsko-mazurskim, którymi zajmowały się już także media lokalne i ogólnopolskie.

W 20-tysięcznym mieście i gminie, położonym w regionie o najwyższym w kraju bezrobociu, przed laty działało kilkanaście przedszkoli. Obecnie zostało tylko to jedno – z dużymi tradycjami i cieszące się bardzo dobrą opinią. Uczęszcza do niego 136 dzieci (rodzice wielu innych są odprowadzani z kwitkiem), a zatrudnionych jest 25 osób. W marcu 2011 r. Rada Miasta Biskupca większością głosów podjęła decyzję o zmianie charakteru tego przedszkola publicznego, co de facto oznaczało jego likwidację. Wojewoda słusznie – ze względu na rażące naruszenie prawa – ową decyzję uchylił. Wówczas władze Biskupca powołały do życia przedszkole prywatne, które ma dzielić budynek z dotychczasową placówką, co ze względów logistycznych jest próbą pogodzenia wody z ogniem. Przeprowadzono konkurs na prowadzenie niepublicznego przedszkola. Co więcej, rada w sposób dramatyczny podwyższyła opłatę za uczęszczanie do przedszkola publicznego do kwoty ponad 400 zł od dziecka plus koszty wyżywienia. To jedna z najwyższych stawek w skali całego kraju, a przypominam, iż chodzi o rejon zamieszkały przez społeczność o znaczącym poziomie ubóstwa. Wojewoda nie odniósł się już do tej decyzji, naruszającej ducha ustawy zasadniczej.

Taka niezwykła sytuacja się utrzymuje. Ponadto ujawniły się w tym przypadku elementy występowania zjawiska nepotyzmu, a nawet stosowania metod mobbingu wobec niektórych osób ze strony przedstawicieli lokalnych władz. Wywierane są naciski, mające doprowadzić do zmniejszenia liczby dzieci korzystających z przedszkola publicznego, aby w ten sposób zagwarantować swoistą przewagę placówki prywatnej.

W tych wyjątkowych okolicznościach zwracam się do Pani Minister z szeregiem zarówno generalnych, jak i konkretnych pytań:

1. Co robi resort, aby przeciwdziałać zmniejszaniu się liczby przedszkoli publicznych?

2. Jak wygląda wpływ Ministerstwa Edukacji Narodowej na określone decyzje podejmowane w tej mierze przez samorzady lokalne? Czy przewidziane są mechanizmy kontroli w takich rażących przypadkach jak ten w Biskupcu?

3. Czy MEN popiera postulat zmiany przepisów umożliwiających gminom udzielanie ulg w opłatach za przedszkola rodzicom, którzy posyłają do nich więcej niż jedno dziecko lub są w bardzo trudnej sytuacji materialnej? Projekt takiej ustawy, mającej stanowić ważny element polityki prorodzinnej, przygotowała właśnie Kancelaria Prezydenta RP. Czy prawdziwe są informacje, że Pani resort nie dostrzegął do tej pory potrzeby zmiany dotychczasowych przepisów?

4. I na koniec, czy Pani Minister zareaguje na kumulację nieprawidłowości, jakie ujawniły się w tym roku w Biskupcu na Warmii i Mazurach? Co

więcej, czy z tego kazusu nie należy wyciągnąć poważniejszych wniosków?

Z wyrazami poważania

Poseł Tadeusz Iwiński

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23966)

do ministra infrastruktury,
ministra środowiska
oraz
ministra zdrowia

w sprawie szeroko rozumianej problematyki telefonii komórkowej w zakresie oddziaływania na środowisko, zmian legislacyjnych w ustawie o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz zachorowalności ludności zamieszkałej w pobliżu stacji bazowych telefonii komórkowej

Szanowna Pani Minister! Szanowny Panie Ministrze! W związku ze zgłaszanymi w dalszym ciągu do mojego biura poselskiego przez różne środowiska, instytucje i osoby prywatne licznymi interwencjami dotyczącymi szeroko rozumianej problematyki telefonii komórkowej jako poseł na Sejm RP zwracam się z prośbą o merytoryczne i poważne potraktowanie opisywanej sprawy. Nierzetelne podejście do przedstawianych wcześniej problemów, niepełne informacje oraz brak konkretnych reakcji ze strony Ministerstwa Zdrowia są wyrazem lekceważenia przede wszystkim mieszkańców Turzy Śląskiej, powiatu wodzisławskiego i przedstawicieli wielu różnych organizacji z tego regionu.

Pragnę przypomnieć, że już dwukrotnie zwracałem się do Pani Ewy Kopacz, ministra zdrowia, z prośbą o udzielenie rzetelnych informacji oraz pomoc w zapewnieniu bezpieczeństwa wszystkim mieszkańcom, których chybionymi zarządzeniami skazano na życie wokół masztów sieci komórkowych. W otrzymanej korespondencji resort zdrowia w żaden sposób nie odnosi się do problemu długotrwałych ekspozycji na działanie pola elektromagnetycznego mieszkańców ani też nie zgłasza propozycji rozwiązania tego typu problemów. Fakt braku potwierdzenia związku przyczynowo-skutkowego zwiększonej zachorowalności na choroby nowotworowe występujące w pobliżu kilku zgromadzonych w jednym miejscu stacji bazowych w Turzy Śląskiej nie może być warunkiem wystarczającym na odstępianie od jakichkolwiek działań zmierzających do właściwej ochrony zdrowia swoich obywateli. Powyższe jest możliwe tylko poprzez przeprowadzenie kompleksowych badań przez niezależnych ekspertów, mających na celu ustalenie

przyczyn występującej masowej zachorowalności w Turzy Śląskiej.

Niezrozumiała jest dla mnie bierność ministerstwa w sprawie, w której zagraniczni eksperci i powołane niezależne komisje wskazują na potencjalne zagrożenia i szkodliwość dla zdrowia ludzi. Zwracam się zatem o pochylenie się nad istniejącym problemem, przeprowadzenie właściwych badań oraz wprowadzenie zmian w zapisach prawnych chroniących przede wszystkim zdrowie i życie obywateli. Na dowód szkodliwości promieniowania pola elektromagnetycznego emitowanego przez stacje bazowe telefonii komórkowej przedkładałam oświadczenia lekarzy^{*)}.

Wiele kontrowersji budzi również rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 1397), a w szczególności: § 2 ust. 1 pkt 7 lit. a, b, c, d oraz § 3 ust. 1 pkt 8 lit. a, b, c, d, e, f, g.

Wobec powyższego proszę o wyjaśnienie, na podstawie jakiej racjonalnej i logicznej przesłanki dotyczącej kwalifikacji inwestycji decyduje linia poprowadzona w głównej wiązce promieniowania, a nie konkretna wartość natężenia pola elektromagnetycznego? W tym przypadku konieczne jest wyjaśnienie sposobu dokonywania kwalifikacji przedsięwzięcia. Aktualnie w orzecznictwie sądów administracyjnych pojawił się poważny problem interpretacyjny dotyczący rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Sądy wykluczają możliwość kwalifikacji inwestycji na podstawie kreski narysowanej w treści dokumentacji, leżącej w bliżej nieokreślonej głównej wiązce promieniowania, skłaniając się do twierdzenia, że nie jest dopuszczalne, aby ta sama wartość pola elektromagnetycznego, o takim natężeniu jak na osi znajdowała się również pod osią. Racjonalne jest zatem uznanie, że to konkretna wartość pola elektromagnetycznego może decydować o kwalifikacji inwestycji. Bardzo rzeczowo i logicznie zostało to zjawisko opisane w wyroku WSA w Bydgoszczy z dnia 4 sierpnia 2010 r., sygn. akt II SA/Bd 446/10.

Co do kumulacji pola elektromagnetycznego pojawia się jeszcze większy problem, który doprowadził już do przekroczenia aktualnych dopuszczalnych norm w Polsce, polegający na tym, iż nie da się wykluczyć kumulacji pola elektromagnetycznego (super pozycja energii wysokiej częstotliwości). W związku z powyższym niedopuszczalne jest, aby uwzględniano przy kwalifikacji tylko moc pojedynczej anteny, która w większości przypadków może stanowić ok. 10% aktualnego tła pola elektromagnetycznego. W istocie więc organy mają dokonywać nielogicznej i nieracjonalnej z punktu widzenia technicznego kwalifikacji pojedynczej anteny w sytuacji, gdy jej energia podle-

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

ga zsumowaniu z innymi źródłami (inne stacje bazowe, linie energetyczne itp.).

Reasumując, oczekuję wyjaśnienia od Pana Ministra, jaką racjonalną przesłanką jest konieczność badania tylko energii pojedynczej anteny, gdzie w rzeczywistości po kumulacji pola jest ona wielokrotnie wyższa?

Czy Minister może wykluczyć, iż w normalnym środowisku pracy urządzeń emitujących pola elektromagnetyczne nie dochodzi do zjawiska superpozycji energii wysokiej częstotliwości (kumulacja pola PEM)?

Jak zatem ministerstwo może wytłumaczyć fakt wskazania na badanie mocy pojedynczej anteny w sytuacji, gdy na tym samym azymucie emituje pola elektromagnetyczne innych anten, a w pobliżu znajdują się stacje bazowe innych operatorów?

Na powyższe kontrowersje wskazuje również najnowszy wyrok WSA w Krakowie z dnia 16 maja 2011 r., sygn. II SA/Kr 418/11, w którym podkreślono: „Przy ponownym rozpoznaniu sprawy organy administracji architektoniczno-budowlanej winny uwzględnić wyżej prezentowaną ocenę prawną, w tym konieczność sumowania parametrów tego samego rodzaju, charakteryzujących skalę przedsięwzięcia i odnoszących się do przedsięwzięć tego samego rodzaju, położonych na terenie jednego zakładu lub obiektu, istniejących i planowanych, nie wyłączając anten linii radiowych. Dopiero po dokonaniu takich ustaleń możliwa będzie ocena, czy nieruchomości należąca do K. B. znajduje się w obszarze oddziaływania obiektu, a zatem czy winien on być stroną postępowania, a następnie – czy nie brał on w postępowaniu udziału bez swej winy”.

NSA w wyroku z dnia 8 czerwca 2010 r. wskazał na konieczność badania kumulacji pola elektromagnetycznego, podkreślając: „Ponadto organy nie wyjaśniły, czy wymiana i montaż systemów antenowych spowoduje wzrost emisji, co ma istotny wpływ na nową kwalifikację przedsięwzięcia, ponieważ ustalenia raportu wymagają ponownej oceny po nowelizacji zastosowanych w tej sprawie przepisów i zawartych w nich kryteriów oceny inwestycji”.

Konieczność badania kumulacji potwierdza też NSA w wyroku z dnia 8 października 2010 r., sygn. akt II OSK 1426/09, oraz w wyroku z dnia 23 czerwca 2010 r., sygn. akt NSA II OSK 70/09, w których stwierdzono: „Czynności dowodowe organów winny zmierzać do ustalenia tego, czy wzdłuż osi głównej promieniowania poszczególnych anten nie znajdują się miejsca dostępne dla ludzi, odnosić się do sposobu wyznaczania miejsc dostępnych dla ludzi oraz do kwestii kumulacji pola elektromagnetycznego na danym terenie”.

Powyższe znajduje również potwierdzenie w prawomocnym wyroku WSA w Poznaniu z dnia 25 czerwca 2009 r., sygn. akt II SA/Po 13/09, oraz WSA w Gliwicach z dnia 25 czerwca 2010 r., sygn. akt II SA/Gl 64/10.

Wątpliwości w aspekcie lokalizacji inwestycji – masztów telefonii komórkowej – budzą według wielu samorządowców także przepisy ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomu-

nikacyjnych. Wnoszą oni o wprowadzenie zmian służących zapewnieniu bezpieczeństwa i spokoju społecznego. Telefonii komórkowej została uznana za inwestycję celu publicznego z zakresu łączności publicznej w rozumieniu prawa. Wprowadzanie zakazów w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego dotyczących lokalizacji stacji bazowych telefonii komórkowej na terenach gmin zostało uznane za niezgodne z prawem (art. 46 i 47 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych).

Bezpośrednią konsekwencją tych ustawowych zapisów jest pozbawienie władz samorządowych wpływu na ograniczenie miejsc lokalizacji stacji bazowych. W przypadkach spornych samorząd powinien mieć możliwość wskazania inwestorowi dogodnego miejsca na inwestycję, niebudzącego sprzeciwu lokalnej społeczności. Mieszkańcy, poruszając temat zagrożenia i szkodliwości dla zdrowia i życia, oczekują od władz samorządowych pomocy w ograniczeniu tego rodzaju inwestycji oraz ich lokalizacji na terenach oddalonych od zabudowy jednorodzinnej, osiedli mieszkaniowych, szkół i przedszkoli. Niestety, samorządy tłumaczą się, że w obecnym stanie prawnym nie mogą sprostać tym oczekiwaniom.

Obecne regulacje prawne w rozpatrywanym zakresie wskazują jednoznacznie, iż państwo polskie przekazało władzę planistyczną w ręce prywatnych koncernów telekomunikacyjnych, pozbawiając jednostki samorządu terytorialnego swoich uprawnień wynikających z ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zapis ten w istocie powoduje, że o lokalizacji tego typu inwestycji decydują praktycznie sami operatorzy telefonii komórkowej.

Warto zwrócić również uwagę na fakt, że prywatny inwestor często w celu szybkiego uzyskania pozwolenia na budowę i bez czasochłonnych konsultacji społecznych wyszukuje nieruchomości, która graniczy tylko z nieruchomościami wydzierżawianego, tym samym stroną w postępowaniu jest tylko sam wydzierżawiający oraz organ samorządu terytorialnego. Ta sprytna praktyka dyskryminuje prawa zwykłego obywatela, sąsiada stacji bazowych sieci komórkowych, eliminując go jako stronę w postępowaniu.

Obowiązujące regulacje są sprzeczne z art 32 Konstytucji RP, albowiem w istocie wszystkie podmioty gospodarcze i obywatele muszą dostosować się do istniejącego ładu przestrzennego i istniejącej zabudowy, z wyjątkiem operatorów telefonii komórkowej. Sytuacja taka powoduje, iż w istocie władza nie należy w ww. kwestii do narodu, lecz bez zmian w Konstytucji RP została przekazana w ręce prywatnych podmiotów. Do dnia wejścia w życie – w dniu 7 maja 2010 r. – ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych sieci komórkowe w Polsce funkcjonowały bez zakłóceń. Jest zatem oczywiste, że ustawa ta ma podłoże ekonomiczne, korzystne dla operatorów sieci telefonii komórkowej. Popieram dalszy rozwój przedsiębiorczości, rozwój nauki i tech-

niki, ale nie może odbywać się to kosztem bezpieczeństwa mieszkańców naszego kraju.

Konstytucja RP w art. 68 stanowi, iż każdy ma prawo do ochrony zdrowia, a władze publiczne są zobowiązane do zwalczania chorób epidemiologicznych i zapobiegania negatywnym dla zdrowia skutkom degradacji środowiska.

Czy zatem Ministerstwo Zdrowia przewiduje zmiany zapisów prawnych, w efekcie których zostanie zabezpieczony interes obywateli?

Czy samorządy odzyskają możliwość dysponowania własnym terenem, a inwestorów stacji bazowych (tak jak inne podmioty gospodarcze) będą obowiązywały zapisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym?

Z wyrazami szacunku

Poseł Adam Gawęda

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23967)

do ministra zdrowia

w sprawie braku regulacji prawnych dotyczących wykonywania zawodu dietetyka

Szanowna Pani Minister! Od 2008 r. w Sejmie znajduje się projekt ustawy o innych zawodach medycznych. Podkomisja, do której skierowano projekt, nie zebrała się ani razu i nie podjęła prac nad projektem.

Zgodnie z uzyskanymi informacjami projekt rządowy ustawy o niektórych zawodach medycznych i zasadach uzyskiwania tytułu specjalisty w innych dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia został przygotowany w maju 2010 r.

Projektowana ustawa określa warunki i zasady wykonywania 16 zawodów medycznych, w tym zawodu dietetyka. Jest to akt prawny, który umożliwia wykonywanie zawodu dietetyka wyłącznie osobom posiadającym niezbędne do tego kwalifikacje. Aktualnie ze względu na brak tego typu regulacji prawnych nie ma możliwości weryfikacji, czy wszystkie osoby zajmujące się poradnictwem dietetycznym, nadzorem żywienia w otwartych i zamkniętych placówkach medycznych oraz profilaktyką zdrowotną posiadają odpowiednie kwalifikacje. Często zadania dietetyka wykonują inne osoby personelu medycznego, np. pielęgniarki, lekarze. Przejmowanie lub nakładanie zadań należących do dietetyków na lekarzy i/lub pielęgniarki jest rozwiązaniem niezgodnym ze światowymi standardami. W krajach Unii Europejskiej podział kompetencji każdej grupy zawodowej w opiece nad pacjentem jest jednoznacznie określony, a jedyną grupą zawodową przygotowaną do planowania, monitorowania i nadzorowania żywienia, w otwartych i zamkniętych placówkach medycznych, są dietetycy.

Dieta, obok leczenia farmakologicznego, jest podstawową metodą postępowania terapeutycznego, a czasem metodą jedyną. Planowanie żywienia osób chorych jest niejednokrotnie wielkim wyzwaniem dla zespołu sprawującego opiekę na pacjentem, zwłaszcza w przypadku pacjentów pediatrycznych, osób starszych czy też chorych, u których współistnieje wiele schorzeń. Osoba zajmująca się dietoterapią odpowiada za zdrowie i życie pacjenta, powinna zatem posiadać odpowiednią wiedzę teoretyczną i doświadczenia praktyczne. Brak regulacji prawnych w tym zakresie z jednej strony uniemożliwia osobom posiadającym odpowiednie kwalifikacje do podjęcia pracy w tym zawodzie, a z drugiej strony umożliwia osobom nieposiadającym odpowiedniego wykształcenia do zajmowania stanowiska dietetyka. Brak właściwie rozumianej roli dietetyka w systemie opieki nad pacjentem oraz jego pozycji sprawia, że przy restrukturyzacji placówek medycznych dietetycy są jako pierwsi zwalniani z pracy. Przykładem tego typu działań mogą być zwolnienia w ostatnim czasie doświadczonych dietetyków z Centrum Zdrowia Dziecka oraz pomnika Instytutu Centrum Zdrowia Matki Polki.

Warto także dodać, że stale wzrasta liczba dietetyków posiadających wyższe wykształcenie. Ponadto w stosunku do roku akademickiego 2010/2011 zgodnie z propozycjami przesłanymi przez wyższe uczelnie limit miejsc na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych na kierunku dietetyka uległ zwiększeniu o 566 miejsc (projekt rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie limitów przyjęć na studia medyczne).

European Federation of the Associations of Dietitians promuje europejskie standardy dotyczące kształcenia dietetyków, opracowane przez zespół ekspertów z różnych krajów. Niestety Polska należy do nielicznych krajów w Europie, w których zawód dietetyka nie jest uregulowany i chroniony przez prawo. Wykonywanie zawodu przez osoby nieposiadające odpowiednich kwalifikacji zawodowych stanowi zagrożenie dla zdrowia i życia pacjentów w różnych jednostkach chorobowych. Tymczasem jako jeden z priorytetów zdrowotnych polskiej prezydencji w Unii Europejskiej wpisano „zmniejszanie różnic w zdrowiu pomiędzy krajami UE poprzez działania na determinantach zdrowia w szczególności właściwym odżywianiu i aktywności fizycznej”.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Na jakim etapie są prace nad ustawą o niektórych zawodach medycznych i zasadach uzyskiwania tytułu specjalisty w innych dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia?

2. Czy zawód dietetyka ma szansę na odpowiednie uplasowanie wśród zawodów mających zastosowanie w ochronie zdrowia?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Streker-Dembińska

Konin, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23968)

do ministra zdrowia

**w sprawie Samodzielnego Publicznego
Zakładu Zaopatrzenia Ortopedycznego
w Lublinie**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo od dyrektora Samodzielnego Publicznego Zakładu Zaopatrzenia Ortopedycznego w Lublinie z prośbą o wsparcie jego działań mających na celu utrzymanie funkcjonowania zakładu. Zakład na terenie wschodniej Polski istnieje od 50 lat – początkowo w strukturach PSK 4, w okresie późniejszym w zasobach Akademii Medycznej w Lublinie, obecnie w strukturach Uniwersytetu Medycznego w Lublinie. Stanowi on bazę dydaktyczną dla studentów uniwersytetu, lekarzy w ramach specjalizacji z ortopedii i rehabilitacji, studentów wydziału pielęgniarstwa oraz uczniów jedyne w Polsce studium medycznego kształcącego techników ortopedów. Zakład realizuje zamówienia standardowe, ale jako jedyny na naszym terenie wykonuje zamówienia wyjątkowe, trudne i indywidualne, tzw. na miarę (protezy skórzane, przedłużenia wykonywane na podstawie odlewów gipsowych), a co za tym idzie czasochłonne i mało opłacalne. Pogarszająca się sytuacja rynkowa, brak restrukturyzacji spowodowały, że bardzo duży zakład zaczął się kurczyć. Rosnące zadłużenie, wysokie koszty utrzymania oraz coraz mniejsza ilość wniosków spowodowały, że zakład w chwili obecnej znalazł się w bardzo trudnej sytuacji finansowej i bez pomocy ministerstwa nie jest w stanie samodzielnie wybronić się przed likwidacją.

Wobec powyższego zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o wsparcie działań dyrekcji oraz pracowników Samodzielnego Publicznego Zakładu Zaopatrzenia Ortopedycznego w Lublinie oraz poinformowanie mnie, czy ministerstwo rozważa możliwość finansowego wsparcia ww. zakładu, a jeżeli tak, to kiedy i w jakiej kwocie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Matuszczak

Chełm, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23969)

do ministra infrastruktury

**w sprawie nowych przepisów dotyczących
ruchu pojazdów ciężarowych**

Od 1 lipca 2011 r. weszły w życie nowe przepisy dotyczące ruchu pojazdów ciężarowych. Winiety zo-

stały zastąpione systemem elektronicznego poboru opłat, tzw. e-myto. Na blisko 1,6 tys. km dróg ciężarówki o masie powyżej 3,5 t muszą płacić za przejechany kilometr od 20 gr do 53 gr w zależności od wielkości pojazdu i normy emisji spalin. System nie obejmuje jednak odcinków autostrad A1, A2 i A4 zarządzanych przez prywatne firmy. Tam kierowcy tirów muszą płacić na bramkach po kilkadziesiąt złotych za kilkadziesiąt kilometrów. Efektem wprowadzenia powyższych przepisów jest spadek o 50–70% (według doniesień prasowych) liczby tirów jeżdżących po autostradach. Trasą A1 w czerwcu jeździło ponad 5 tys. ciężarówek dziennie, teraz jeździ 1,3 tys. Na A2 jeździło 2 tygodnie temu 8 tys. tirów, dziś jeździ połowa tej liczby. Przy obecnym systemie opłat kierowcy wybierają równoległe drogi krajowe, które są bezpłatne, tak jak odcinek równoległej do A2 drogi nr 92 z Wrześni do Konina. Należy dodać, że założenia systemu e-myta są takie, iż opłaty będą obowiązywały także na drogach alternatywnych dla autostrad. Przewoźnicy mają kalkulować, czy skierować flotę na tańszą, ale za to wolniejszą drogę równoległą, czy wybrać szybką, choć droższą autostradę. Według słów rzecznika Ministerstwa Infrastruktury w rozporządzeniu o opłatach dla ciężarówek zapisano, że ww. opłaty zostaną wprowadzone za 1,5 roku. W konsekwencji drogi krajowe takie jak na przykład nr 91 czy nr 92, będące alternatywnymi dla autostrad, od początku miesiąca są przeciążone. Jeżdżące po nich w nadmiernej ilości samochody o masie powyżej 3,5 t nie tylko przyczyniają się do degradacji powierzchni jezdni, ale też zakłócają spokój mieszkańców przydrożnych miejscowości.

Czy Ministerstwo Infrastruktury przewiduje możliwość objęcia systemem e-myta dróg alternatywnych dla autostrad?

W jaki sposób Ministerstwo Infrastruktury zamierza zwiększyć ruch na autostradach pomimo wprowadzenia e-myta?

Poseł Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23970)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie nauczania historii współczesnej
w edukacji ponadgimnazjalnej**

Szanowna Pani Minister! Program nauczania historii w szkołach ponadgimnazjalnych przeznaczona stosunkowo niewiele czasu na omawianie zagadnień historii najnowszej. Biorąc pod uwagę napięty grafik zajęć, młodzież zna historię do 1945 r., jednak co do późniejszych wydarzeń, wiedza ta jest wyraźnie mniejsza.

Jaka była Polska rządzona przez Władysława Gomułkę i Edwarda Gierka, jakie skutki przyniosły wprowadzone zmiany i reformy? Jakie znaczenie dla naszego kraju miały strajki w lipcu i sierpniu 1980 r. oraz powstanie NSZZ „Solidarność”? Czemu w grudniu 1981 r. wprowadzono stan wojenny? Dlaczego dopiero w czerwcu 1989 przeprowadzono pierwsze częściowo wolne wybory w Polsce? Czy obrady okrągłego stołu miały znaczenie dla powstania III Rzeczypospolitej Polskiej?

Zarówno w gimnazjum, jak i w szkołach ponadgimnazjalnych omawia się materiał na lekcjach historii od nowa, co często skutkuje tym, że brakuje czasu na przekazanie wiedzy z ostatnich rozdziałów podręczników.

Cierpią na tym uczniowie, a przecież wiedza na temat genezy zmian ustrojowych jest potrzebna do zrozumienia uwarunkowań geopolitycznych Polski i całej Europy.

Szanowna Pani Minister, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej planuje zmianę w programie nauczania historii?

2. Czy ministerstwo Edukacji Narodowej przewiduje zmianę w podręcznikach do nauczania historii w szkołach ponadgimnazjalnych, tak aby więcej treści było poświęcone historii najnowszej?

Z poważaniem

Posel Agnieszka Hanajczyk

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23971)

do ministra zdrowia

w sprawie stworzenia rządowego programu leczenia stwardnienia rozsianego

Szanowna Pani Minister! Stwardnienie rozsiane (SM – sclerosis multiplex) zajmuje szczególne miejsce wśród chorób neurologicznych. Jest to przewlekłe, zapalne, demielinizacyjne schorzenie centralnego układu nerwowego, w którym dochodzi do wieloogniskowego uszkodzenia (demyelinizacji i rozpadu aksonów) tkanki nerwowej. Jest najczęstszą chorobą organiczną ośrodkowego układu nerwowego powodującą inwalidztwo u ludzi młodych – zwykle ze szczytem występowania między 20. a 40. rokiem życia, a więc u osób w kwiecie wieku, uczących się, aktywnych zawodowo, zakładających własne rodziny.

Stwardnienie rozsiane może wywoływać całą gamę objawów, włączając w to zaburzenia czuciowe, jak niedoczulica czy parestezje, osłabienie siły mięśniowej, kurcze mięśniowe, trudności w poruszaniu się, w koordynacji ruchowej i utrzymaniu równowagi.

Mogą pojawić się również: problemy z mową, polykaniem, widzeniem, nasilone zmęczenie, ostre lub przewlekłe zespoły bólowe. Często są również zaburzenia poznawcze różnego stopnia oraz objawy depresji lub labilnego afektu.

Niestety nie ma leku, który pozwoliłby na całkowite wyleczenie, jednak dostępnych jest wiele metod farmakologicznie leczniczych, jak również rehabilitacji fizycznych i psychologicznych, które mogą być pomocne w zahamowaniu postępu choroby. Terapie te są zróżnicowane w zależności od typu choroby i występujących objawów. Leczenie pozwala odzyskać funkcje utracone w wyniku rzutu choroby oraz zwolnić rozwój choroby. Jednak leczenie takie w niewielu przypadkach jest refundowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia – korzysta z niego jedynie ok. 4% wszystkich chorych. Na tle innych krajów europejskich jest to niekorzystny wynik. Dlatego jak najszybciej konieczne jest stworzenie rządowego programu specjalistycznego leczenia i walki z tą nieuleczalną chorobą.

Szanowna Pani Minister, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia planuje opracowanie specjalistycznego, rządowego programu kompleksowego leczenia stwardnienia rozsianego?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia przewiduje stworzenie pakietu refundowanych kuracji niwelujących rozwój choroby?

Z poważaniem

Posel Agnieszka Hanajczyk

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23972)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie reformy edukacji w zakresie wprowadzenia obowiązku szkolnego dla 6-latków

Szanowna Pani Minister! Od dnia 1 września 2012 r. zasadą stanie się podejmowanie nauki przez wszystkie dzieci 6-letnie. Zgodnie z założeniami objęcie nauką dzieci 6-letnich ma być sposobem zapewnienia lepszego dostępu najmłodszych dzieci do edukacji oraz skutecznie wyrównywać szanse edukacyjne.

Jednym z głównych zamierzeń Ministerstwa Edukacji Narodowej, planowanych na lata 2009–2011, jest upowszechnienie wychowania przedszkolnego dzieci w wieku 3–5 lat, w tym zapewnienie wszystkim dzieciom 5-letnim prawa do bezpłatnej edukacji przedszkolnej. Bardzo ważne jest budowanie wśród rodziców, nauczycieli, samorządów lokalnych i organizacji obywatelskich przekonania o znaczeniu upo-

wszechnienia edukacji przedszkolnej, prawne, finansowe i programowe wsparcie tworzenia nowych form wychowania przedszkolnego, przedszkoli oraz oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych. Upowszechnianie wychowania przedszkolnego zarówno terenów wiejskich, jak i wielkomiejskich.

Obecnie edukacja 6-latków, tak jak prowadzenie przedszkoli, jest finansowana z budżetu samorządu jako zadanie własne gminy. Po planowanym obniżeniu wieku obowiązku szkolnego dzieci edukacja 6-latków w szkole podstawowej będzie finansowana z subwencji oświatowej. Dzięki takiemu rozwiązaniu gminy, jako organy prowadzące, uzyskają wolne środki, które będą mogły wykorzystać na tworzenie nowych miejsc w przedszkolach dla dzieci w wieku 3–5 lat.

Nie mniej ważne niż aspekty finansowe są kwestie dotyczące metodyki, metodologii oraz określenia podstaw programowych nauczania w oddziałach zerowych przedszkoli oraz klasach pierwszych szkół podstawowych.

W opinii pedagogów wymagania dla pierwszoklasistów zostały bardzo obniżone, dostosowane do poziomu rozwoju 6-latków. W pierwszej klasie szkoły podstawowej, jak dotychczas w ostatnim roku przedszkola, będzie bardzo dużo nauki przez zabawę, dzieci znowu skupią się na kaligrafii i jeszcze raz będą uczyć się podstaw pisania i czytania. Z problemu zdają sobie sprawę także nauczyciele, którzy próbują wybrnąć z kłopotliwej sytuacji i nie dopuścić do tego, żeby dla tych roczników dzieci nauka w pierwszej klasie szkoły podstawowej była czasem straconym.

Nie jest tajemnicą, że również wydawcy starają się zaradzić sytuacji i omijają reformę, wydając dodatkowe pomoce dla nauczycieli klas pierwszych. Przygotowywane są płyty i książki z dodatkowymi zadaniami, żeby nauczyciele mogli prowadzić indywidualny program nauczania. Znajdują się one w podstawowym pakiecie z podręcznikami do pierwszej klasy. Takie dodatki szykuje większość wydawnictw.

W związku z powyższym prosimy Panią Minister o odpowiedzi na pytania:

1. Czy podstawa programowa dla 6-latków odbywających obowiązkowe roczne przygotowanie przedszkolne i podstawa programowa dla uczniów klas pierwszych szkoły podstawowej zostały opracowane w sposób umożliwiający wyeliminowanie powtarzania części materiału przez 7-latków, które rozpoczną naukę w szkole we wrześniu 2012 r.? Jednocześnie proszę o informację, czy planowane są dodatkowe działania dostosowujące program nauczania w pierwszej klasie szkoły podstawowej do poziomu 7-latków tak, by mogły kontynuować naukę na poziomie dostosowanym do swojego wieku, mogły się rozwijać, a nie powtarzać program zerówki w szkole?

2. Prosimy o doprecyzowanie: W jaki sposób będzie realizowane tzw. przeniesienie do szkoły przedszkolnego standardu opieki nad dziećmi?

3. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej planuje przeprowadzenie kampanii informacyjnej, która po-

zwoliłaby na przybliżenie istoty wprowadzanych zmian oraz odpowiadała na pytania i wątpliwości zgłaszane przez rodziców?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Łukasz Borowiak
i Klaudiusz Balcerzak

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23973)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie 5-procentowej stawki podatku VAT
na podręczniki szkolne**

Szanowna Pani Minister! Od stycznia bieżącego roku obowiązują nowe stawki podatku VAT na wszystkie publikacje książkowe, w tym także podręczniki szkolne. Stawka zerowa wzrosła do 5%. Dodatkowo podwyższenie podatku VAT o 1% oraz inflacja wpływają również na wzrost cen m.in. papieru i transportu, a co za tym idzie koszty podręczników mogą wzrosnąć nawet do 10%. Okres przejściowy pozwalający na sprzedawanie książek bez podatku VAT skończył się w kwietniu tego roku. Obecnie trzeba wydać na nowe podręczniki dla dzieci rozpoczynających naukę kwotę rzędu 350 zł, a dla gimnazjalistów ok. 750 zł. Trzy lata temu MEN zniósł ustawy limit dotyczący używania w szkołach podręczników. Obecnie mogą być one zmieniane co rok, podobnie jak program nauczania. Te ciągle zmiany powodują utrudnienia w kupowaniu używanych książek od starszych roczników.

Ministerstwo wprowadziło program „Wyprawka szkolna” umożliwiający dofinansowanie zakupu podręczników, ale tylko rodzinom ubogim, w których dochód na jedną osobę nie przekracza 351 zł, dotkniętym patologią lub uczniom niepełnosprawnym. Kryteria te są szczególnie surowe, a co więcej program nie finansuje całej kwoty zakupu podręczników. Podwyżka cen podręczników szkolnych będzie odczuwalna przez polskie rodziny, a w szczególności wielodzietne. Już w tej chwili, według ekspertów, Polska ma jeden z najniższych wskaźników wsparcia rodzin z dziećmi w Europie. Według badań przeprowadzonych przez Główny Urząd Statystyczny wśród małżeństw posiadających na utrzymaniu czworo dzieci ok. 36% osób żyło w 2009 r. w sferze ubóstwa ustawowego, a ok. 21% w sferze ubóstwa skrajnego. Tak więc wzrost cen podręczników szkolnych nawet o kilka procent dla takich osób będzie mocno odczuwalny w ich domowych budżetach.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie były powody podwyższenia stawki podatku VAT na książki do 5% i czy planowana jest jej redukcja?

2. Czy w najbliższych latach minima programowe dla uczniów będą zmieniane tak często jak dotychczas i czy przewiduje się działania mające na celu ograniczenie corocznych zmian podręczników szkolnych przez nauczycieli?

3. W jaki sposób ministerstwo będzie dążyło do ulepszenia działania programu „Wyprawka szkolna”?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23974)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie zwrotu opłat za usługi świadczone przez przedszkola, dla których organem prowadzącym jest gmina

Szanowna Pani Minister! Kwestie odpłatności za zajęcia przedszkolne wykraczające poza podstawę programową były przez kilkanaście lat rozwiązywane poprzez uchwały rad gmin, które określały wysokość należnych opłat. Mechanizmy te przez pewien czas funkcjonowały sprawnie, bez kwestionowania ich przez nadzór prawny wojewodów. Jednakże zmieniająca się interpretacja sądów i organów kontrolnych spowodowała, że coraz częściej pojawiały się orzeczenia sądów podważające ważność gminnych uchwał. Pojawiła się więc kwestia zwrotu opłat pobranych nienależnie.

Trzeba zwrócić uwagę na to, że wyżej wymienione opłaty pobierane były za faktycznie wykonane usługi, często na podstawie umów cywilnoprawnych. W całości były także przeznaczane na pokrycie kosztów prowadzenia przedszkoli, które są finansowane ze środków gminnych. Konieczność ich zwrotu przez gminy może poważnie zaszkodzić kondycji finansowej samorządów.

Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, w której znajdują się regulacje dotyczące zwrotu opłat, została z inicjatywy ministra edukacji narodowej znowelizowana i weszła w życie w dniu 1 września 2010 r. Dokonano sprecyzowania zasad pobierania opłat za usługi świadczone przez przedszkola, a wykraczające poza ustawowy wymiar godzin. Mimo że szereg gmin podjęło już nowe uchwały, nierozwiązany pozostaje wciąż problem zwrotu opłat pobranych w przeszłości.

Zdaniem środowisk samorządowych ustawa wciąż jest zbyt ogólna, co powoduje różne problemy interpretacyjne. Istotne jest więc ustalenie w prawie oświatowym jednolitych zasad dotyczących udziału rodziców w kosztach utrzymania przedszkoli w zakresie przekraczającym bezpłatną podstawę programową. Obecna sytuacja prawna nadal powoduje wśród rodziców uczucie niepewności i niezadowolenia, co skutkuje oprostowaniem nowych uchwał gminnych, które bazują na znowelizowanych już przepisach.

W związku z powyższym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy ministerstwo planuje ustalenie w prawie oświatowym jednolitych przepisów dotyczących udziału rodziców w kosztach ponoszonych przez przedszkola?

2. Jakie ministerstwo posiada stanowisko w sprawie zauważonego dotychczas różnego podejścia do uchwał przez organy kontrolne i sądy krajowe?

3. Jakie są plany w sprawie rozwiązania kwestii dotyczących zwrotu opłat pobranych w przeszłości?

4. Dlaczego w ustawodawstwie nie są wyraźnie wskazane normy, w oparciu o które powinna być ustalana i kalkulowana opłata?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23975)

do ministra infrastruktury

w sprawie ulepszenia rządowego programu polityki mieszkaniowej przedstawionego w dokumencie „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.”

Szanowny Panie Ministrze! Sytuacja mieszkaniowa Polaków jest niekorzystna. Wskaźniki dostępności i jakości mieszkań stawiają Polskę na jednej z ostatnich pozycji w Unii Europejskiej i w Europie. Obecne warunki na rynku stanowią barierę rozwojową dla społeczeństwa i gospodarki. W szczególności trudnej sytuacji znajdują się obywatele o średnich i niskich dochodach, którzy nie są w stanie samodzielnie zaspokoić potrzeb mieszkaniowych na zasadach rynkowych, oraz gminy, którym brak gwarantowanego wsparcia finansowego.

Wypracowany przez rząd w lutym 2010 r. ww. dokument dotyczący rządowej polityki mieszkaniowej nie był, niestety, przedmiotem konsultacji społecznych, a co więcej zawiera wiele niejasności. Jedną z nich jest fakt, iż nie zawiera on informacji o środ-

kach i harmonogramach realizacji opisywanych celów. Ponadto nie zamieszczono w nim informacji o skali wsparcia finansowego mieszkalnictwa do 2020 r. Obecnie planowanie inwestycji mieszkaniowych wymaga znanych i stabilnych zasad wsparcia finansowego, co jest szczególnie ważne wobec zasady wieloletniego planowania finansowego w sektorze publicznym. Tutaj szczególnie negatywnie należy ocenić likwidację Krajowego Funduszu Mieszkaniowego (gdyby utrzymano jego finansowanie, w roku 2014 stałby się on polskim funduszem rewolwingowym na potrzeby odnowy i rozwoju mieszkalnictwa).

W celu poprawy warunków mieszkaniowych należy zwrócić uwagę na dwa główne instrumenty finansowe rozwoju mieszkalnictwa, które wymagają pilnego i bezpośredniego zaangażowania państwa. Przede wszystkim niezbędne jest opracowanie programów wsparcia finansowego na rzecz remontów i modernizacji zabudowy mieszkaniowej oraz nowych inwestycji mieszkaniowych realizowanych kompleksowo w ramach programów rewitalizacji. Brak propozycji wsparcia tych programów pociąga negatywne skutki w kontekście zadań stawianych programom rewitalizacji w najbliższych latach w polityce regionalnej i miejskiej. Następnym koniecznym krokiem jest wypracowanie nowych zasad finansowania rozwoju sektora dostępnych mieszkań czynszowych w celu umożliwienia jak najszybszego jego wzrostu, gdyż warunkuje on restrukturyzację gospodarki regionów i miast. Wyżej wymieniony dokument rządowy nie daje gminom przesłanek efektywnego programowania inwestycji mieszkaniowych. Nie określa ani wysokości wsparcia finansowego w kolejnych latach, ani terminów wprowadzenia wielu prezentowanych instrumentów. To natomiast skutkuje niepewnością i zachowaniami wstrzymującymi inwestycje inwestorów.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo ma w planach przywrócenie Krajowego Funduszu Mieszkaniowego?
2. Czy planowane jest opracowanie programu wsparcia finansowego na rzecz remontów i modernizacji zabudowy mieszkaniowej oraz nowych zasad finansowania rozwoju sektora mieszkań czynszowych?
3. Jakie kroki w najbliższym czasie poczyni ministerstwo w celu poprawy warunków mieszkaniowych Polaków?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 23976)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie zaliczenia wydatków związanych z prowadzonymi przez gminy działaniami w dziedzinie mieszkalnictwa do kosztów kwalifikowanych

Szanowna Pani Minister! W Polsce ciągle zauważalny jest problem dotyczący ilości i jakości zasobów mieszkaniowych. W jego rozwiązywaniu potrzebna jest aktywna rola państwa i współpraca z Unią Europejską w kontekście zbliżającej się nowej perspektywy finansowej. Warto rozpatrzyć propozycję wprowadzenia przez instytucje Unii Europejskiej rozwiązań, zgodnie z którymi wydatki samorządów lokalnych bezpośrednio związane z prowadzonymi działaniami w zakresie mieszkalnictwa przy wykorzystaniu środków z programów unijnych byłyby kosztami kwalifikowanymi. W zakresie tego mieściłyby się m.in. remonty i modernizacje istniejącej substancji mieszkaniowej w ramach zintegrowanych przedsięwzięć na rzecz rewitalizacji dzielnic miejskich. Trzeba jednak zwrócić uwagę na to, aby regulacje unijne nie były w tym zakresie zbyt rygorystyczne, jeśli chodzi o wykaz kosztów kwalifikowanych, wysokość środków i kwestię potencjalnych beneficjentów. Jest to sprawa priorytetowa ze względu na deficyt mieszkaniowy zarówno w Polsce, jak i w innych krajach nowej UE. Wsparcie to jest szczególnie ważne, jeśli weźmiemy pod uwagę dane głównego inspektora nadzoru budowlanego, z których wynika, że w latach 2014–2018 konieczne będzie wyburzenie około 600 tys. mieszkań niespełniających standardów technicznych. Jednocześnie należy zwrócić uwagę na ciągle rosnącą liczbę nowych gospodarstw domowych.

W związku z powyższym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy możliwe jest zaliczenie wydatków związanych z prowadzonymi przez gminy działaniami w dziedzinie mieszkalnictwa do kosztów kwalifikowanych?
2. W jaki sposób ministerstwo zamierza współdziałać w tej kwestii z UE, aby ewentualne regulacje unijne nie były zbyt rygorystyczne zarówno dla polskich gmin, jak i jednostek samorządu terytorialnego innych krajów unijnych, które są zainteresowane takimi rozwiązaniami?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23977)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie opóźnień we wdrażaniu działań
w ramach osi Leader Programu Rozwoju
Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013**

Szanowny Panie Ministrze! Ponad 80% gmin wiejskich i wiejsko-miejskich z terenu województwa śląskiego bierze udział we wdrażaniu podejścia Leader w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW). Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju przez lokalne grupy działania w zakresie osi Leader w ramach interwencji Europejskiego Funduszu Rolnego na Rzecz Rozwoju Wsi jest jednym z ważniejszych źródeł pomocy finansowej służącej realizowaniu projektów umożliwiających aktywizację i poprawę jakości życia społecznego mieszkańców obszarów wiejskich. Konkursy ogłaszane przez lokalne grupy działania mają na celu dofinansowanie operacji z zakresu 4 działań: 1) Odnowa i rozwój wsi, 2) Małe projekty, 3) Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej, 4) Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw. Potencjalnymi beneficjentami są nie tylko instytucje publiczne, ale również podmioty sektora społecznego i przedsiębiorcy.

Niepokojącym faktem jest wydłużanie się terminów rozpatrywania wniosków o dofinansowanie operacji i wiążące się z tym niewielkie wykorzystanie dostępnej alokacji środków przeznaczonych na oś Leader w województwie śląskim. Dane statystyczne publikowane przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi pokazują, jak niski jest poziom wykorzystania środków. Według stanu na koniec lutego 2011 r. poziom realizacji alokacji w skali całego kraju wyniósł zaledwie 0,85%, a w województwie śląskim na 865 wniosków zawarto umowy o dofinansowanie dla zaledwie 19,77% z nich. Taki stan rzeczy zagraża osiągnięciu podstawowych celów osi, jakimi są aktywizacja społeczności lokalnych, poprawa jakości życia oraz lepsze wykorzystanie zasobów wewnętrznych.

Po analizie konkursów przeprowadzanych i zakończonych w latach wcześniejszych, tj. 2009 i 2010, na poziomie wszystkich lokalnych grup działania na terenie województwa stwierdzono, iż w przypadku działania: Odnowa i rozwój wsi średni czas rozpatrywania wniosków na poziomie samorządu województwa od momentu przekazania dokumentacji konkursowej do podpisania umowy z beneficjentem wyniósł 226 dni. W przypadku działania: Małe projekty okres ten wyniósł średnio 182 dni. Znacznie lepiej wypadają działania, dla których instytucją wdrażającą projekty jest oddział śląski ARiMR, chociaż i tutaj okresy te odbiegają od racjonalnych standardów. W przypadku działania: Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej średni okres wyniósł 83 dni, a w przypadku działania: Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw – 149 dni. Długie okresy rozpatrywania wnio-

sków i skomplikowane procedury powodują zmniejszenie zainteresowania potencjalnych beneficjentów. Można to zaobserwować w odniesieniu do wszystkich 4 działań, a przykładem może być trzykrotnie ogłaszany w latach 2009–2010 nabór wniosków w ramach działania: Małe projekty.

Przytoczone powyżej dane wskazują, iż główne problemy i opóźnienia we wdrażaniu podejścia Leader leżą po stronie instytucji zarządzającej, czyli Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Regionalnego, oraz instytucji wdrażających, zatem na tym poziomie należy upatrywać konieczności podjęcia zdecydowanych działań. Biorąc pod uwagę fakt, że Polska jest krajem o największej liczbie lokalnych grup działania spośród wszystkich krajów UE, ocena wdrażania osi Leader w naszym kraju będzie miała zapewne znaczenie dla przyszłego kształtu działań nastawionych na rozwój obszarów wiejskich po 2013 r.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. W czym ministerstwo upatruje głównych przyczyn spadku efektywności wydatkowania środków unijnych w ramach programu Leader?
2. Czy jest rozważane uproszczenie rozbudowanego systemu procedur wdrażania i kontroli oraz wprowadzenie nowych mechanizmów korzystnie wpływających na czas rozpatrywania wniosków?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23978)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie upowszechnienia gry
na fleciku polskim wśród dzieci i młodzieży**

Szanowny Panie Ministrze! W nawiązaniu do poprzednich interpelacji poseł Bożeny Szydłowskiej niżej podpisani posłowie uprzejmie proszą o rozważenie możliwości stworzenia wieloletniego, ogólnopolskiego programu wspierającego umuzykalnienie i popularyzującego grę na fletcie (zwanym flecikiem polskim).

Jak wynika z opinii Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie, instrument ten może mieć szerokie zastosowanie w edukacji muzycznej w szkołach ogólnokształcących, przedszkolach, domach kultury i innych tego typu placówkach. Dotychczasowe osiągnięcia ogólnopolskiego społecznego ruchu fletowego – ponad 50 tys. muzykujących dzieci i młodzieży w blisko 700 szkołach – wskazują, że istnieje potrzeba i zainteresowanie zdobywaniem wiedzy muzycznej i poszerzaniem muzycznych horyzontów wśród młodych ludzi. Wykorzystanie proste-

go zapisu nutowo-tabulatorowego oraz prostego instrumentu, jakim jest fłażolet, może przyczynić się do powszechnego umuzykalnienia w społeczeństwie.

Jak podkreślają eksperci, opanowanie gry na tym tradycyjnym polskim instrumencie nie wymaga większych zdolności muzycznych, a może przyczynić się do rozwoju wielu młodych talentów. Wsparcie ruchu fłażoletowego doskonale wpisałyby się w kampanię „Kup dziecku instrument”. W świetle prawdopodobnego wprowadzenia powszechnego umuzykalnienia w szkołach w roku 2012 wykorzystanie flecika polskiego do nauki wydaje się ze wszech miar wskazane. Wszak muzyka łagodzi obyczaje, wpływa na rozwój inteligencji i wyobraźni.

W związku z powyższym mamy do Pana Ministra następujące pytanie: Czy jest możliwe stworzenie ogólnopolskiego programu wspierającego umuzykalnienie i popularyzującego grę na fłażolecie i w jego ramach:

— stworzenie, w porozumieniu z wydawcami szkolnych podręczników, w oparciu o zawarte w nich piosenki, bazy repertuaru, który mógłby być wprowadzony do szkół bez konieczności zmian w podręcznikach,

— opracowanie materiałów w postaci melodii zapisanych za pomocą nut i tabulatury wraz z akompaniamentem w postaci nagrań audio i umieszczenie ich w ogólnodostępnej bazie (np. na stronie internetowej),

— utworzenie i wspieranie działalności zespołu artystycznego złożonego z młodzieży oraz muzyków profesjonalnych, którego zadaniem będzie popularyzacja fłażoletu jako instrumentu modnego i banalnie prostego w nauce gry,

— zawiadomienie wszystkich szkół podstawowych na terenie Polski o istnieniu programu i możliwościach oraz zaletach korzystania z niego,

— utworzenie strony internetowej zawierającej materiały, które umożliwią wszystkim zainteresowanym bezpłatne samokształcenie w zakresie nauki gry na fłażolecie,

— opracowanie polskiego programu komputerowego do edycji zapisu nutowo-tabulatorowego, co umożliwi nauczycielom opracowanie repertuaru według potrzeb,

— utworzenie cyklu kursów weekendowych nauki podstaw gry na fłażolecie dla nauczycieli i animatorów amatorskiego ruchu fłażoletowego,

— wprowadzenie w okresie ferii i wakacji letnich możliwości odbycia 40-godzinnych kursów udoskonalających na dwóch różnych poziomach trudności?

Zrealizowanie choć części tych postulatów może w znacznym stopniu przyczynić się do poszerzenia wiedzy muzycznej oraz rozpowszechnienia kultury gry na instrumentach wśród dzieci i młodzieży.

Z wyrazami szacunku

Posel Bożena Szydłowska
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 23979)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie szkolnictwa specjalnego

Szkoła specjalna to najlepsza, sprawdzona przez 60 lat forma kształcenia specjalistycznego. Tylko w takich warunkach – małe zespoły klasowe, zespół specjalistów, profesjonalny dorobek merytoryczny i metodyczny, sprawdzone, efektywne metody pracy – uczeń z upośledzeniem umysłowym uzyskuje optymalny rozwój i jest przygotowany do życia w społeczeństwie. Zniszczenie dorobku placówek specjalistycznych to tak jak zlikwidowanie specjalistycznych poradni lekarskich i liczenie na to, że lekarze rodziny rozwiążą wszystkie specjalistyczne problemy będące przedmiotem działań lekarzy specjalistów.

Żadna szkoła ogólnodostępna integracyjna ze względu na warunki pracy nie jest w stanie zastąpić szkoły specjalnej. Wtłoczenie dzieci z upośledzeniem do szkół masowych pogłębi ich problem. Ten problem nie zniknie, ale przybierze na sile, i to bardzo intensywnie. Ich głównym problemem jest cierpienie z powodu poczucia niemożności, niskiej wartości, gorszości, niespełnienia oczekiwań nauczycieli, rodziców, niemożności współlistnienia w grupie rówieśniczej na równych prawach. Ich problem zostanie zwielokrotniony i spowoduje trwałe uraz psychiczny. Uczniowie z upośledzeniem umysłowym w placówkach ogólnodostępnych doznają traumy psychicznej, przebywając dłużej w szkołach masowych doznają awersji szkolnej, która przybiera formę zaburzeń psychicznych, tików nerwowych, nerwic. Te dzieci pracują na miarę własnych możliwości i tempa, niemożliwe jest dla nich rywalizowanie z pełnosprawnymi rówieśnikami. One nie rozumieją wielu zawiłości intelektualnych, ale mają doskonale rozwiniętą inteligencję emocjonalną.

Likwidacja szkół specjalnych to skazanie osób z upośledzeniem na pogłębianie ich upośledzeń w dziedzinach, w których mogłyby skompensować swoje braki. To kształtowanie jednostek społecznych całej zycie skazanych na opiekę i pomoc innych osób.

Szanowna Pani Minister! Przekazując powyższe, prosimy o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. W jaki sposób będzie zapewniony odpowiedni poziom edukacji i bezpieczeństwa dla uczniów z niepełnosprawnością?

2. Jak uniknie się dyskryminacji i wykluczenia?

3. Jak zapewni się uczniom z upośledzeniem sprawności umysłowej stopnia umiarkowanego wejście na otwarty rynek pracy?

4. W jaki sposób uchronić osoby z niepełnosprawnością przed eskalacją ich negatywnych emocji, a pośrednio zaburzeń w zachowaniu, gdy będą miały trudności w realizacji własnych zadań i potrzeb?

5. Czy wśród rodziców dzieci przeprowadzono diagnozę ukierunkowaną na ich zgodę w ucześnieczaniu

dzieci sprawnych i niepełnosprawnych do szkół ogólnodostępnych?

6. Klasy specjalne w szkole masowej są formą segregacji, czym więc różnią się od szkół specjalnych?

7. Kto będzie decydował, czy uczeń ma kontynuować naukę w szkole specjalnej, integracyjnej (jeśli będą) czy w ogólnodostępnej?

8. Jak widzą zabezpieczenie potrzeb dziecka niepełnosprawnego w szkole masowej, szczególnie dzieci z niepełnosprawnością intelektualną?

Bardzo prosimy Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na powyższe pytania.

Z wyrazami szacunku

Posłowie Sławomir Preiss
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23980)

do ministra zdrowia

w sprawie stanu przygotowań do realizacji ustawy o działalności leczniczej

Jako poseł często mam okazję spotykać się z pracownikami i dyrektorami szpitali. Środowiska te wiążą duże nadzieje z uchwalonym ostatnio pakietem ustaw zdrowotnych. Naprawa systemu opieki zdrowotnej jest pilna i konieczna.

Większość moich rozmówców okazuje duże zainteresowanie sposobem i metodami wprowadzenia w życie pakietu ustaw zdrowotnych. Pojawia się też sporo pytań odnośnie do sprawnego wprowadzenia do systemu opieki zdrowotnej kluczowej ustawy o działalności leczniczej. W trosce o pozyskanie miarodajnych informacji uprzejmie zapytuję:

1. Jakie ogólne przygotowania podejmuje Ministerstwo Zdrowia, aby umożliwić sprawne wprowadzenie w życie ustawy o działalności leczniczej?

2. Na jakim etapie prac jest przygotowywanie niezbędnych aktów wykonawczych do wprowadzenia w życie ustawy o działalności leczniczej?

3. Jak w świetle ustawy o działalności leczniczej przedstawia się wymóg konsultacji społecznych przy przekształcanych w spółki prawa handlowego szpitalach?

4. Czy i ewentualnie w jakim zakresie konieczna jest opinia związków zawodowych w sprawie przekształcania się szpitala w spółkę prawa handlowego?

5. Jaki system informacji i porad przygotowuje Ministerstwo Zdrowia dla organów założycielskich dotychczasowych szpitali, które zamierzają dokonać przekształcania w spółkę prawa handlowego?

6. Czy i w jaki zakresie Ministerstwo Zdrowia będzie monitorowało proces przekształcających się szpitali w spółki prawa handlowego?

7. Na ile planuje się materialne wsparcie dla przekształcających się szpitali, które często nie z własnej winy są mocno zadłużone?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23981)

do ministra finansów

w sprawie sytuacji i perspektyw rozwoju banków spółdzielczych

Jako poseł ziemi pomorskiej często spotykam się z działalnością banków spółdzielczych. Szczególnie w średnich miastach (np. Malbork, Tczew, Starogard Gdański) i miasteczkach oraz wiejskich społecznościach lokalnych, banki spółdzielcze odgrywają istotną i kreatywną rolę. Nierzadko banki spółdzielcze finansują działalność małych i średnich przedsiębiorstw. Mają one również duży udział we wspieraniu rodzimego sektora rolno-spożywczego.

Rząd PO-PSL dokłada wielkich starań na rzecz stabilności finansowej naszego państwa. Polski system bankowy uchodzi za stabilny i bezpieczny w całej Europie. Niewątpliwie swoje miejsce w systemie finansowym naszego państwa ma spółdzielczość bankowa. W moim przekonaniu warto wspierać i promować rozwój banków spółdzielczych. W trosce o pozyskanie miarodajnych informacji uprzejmie Pana Ministra zapytuję:

1. Jaka jest podstawa formalnoprawna działalności banków spółdzielczych w Polsce?

2. Jak przedstawia się struktura organizacyjna banków spółdzielczych w naszym kraju?

3. Jak generalnie Ministerstwo Finansów ocenia działalność banków spółdzielczych w Polsce?

4. Jakie miejsce (aktywa, udział w rynku, wielkość finansów) zajmują banki spółdzielcze w systemie finansowym naszego państwa?

5. Czy i w jakim stopniu bank BGŻ zachowuje związki lub współpracuje z bankami spółdzielczymi?

6. Czy i jakie prace legislacyjne są obecnie prowadzone w Ministerstwie Finansów w zakresie działalności banków spółdzielczych?

7. Jakie inicjatywy i działania może podjąć (lub podejmuje) Ministerstwo Finansów na rzecz wzmocnienia banków spółdzielczych?

Z poważaniem

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23982)

do ministra finansów

**w sprawie płynności wypłat należności
lekarzom weterynarii wolnej praktyki
za prace zlecone**

Szanowny Panie Ministrze! Po raz kolejny postanowiłem podjąć interwencję w sprawie płynności wypłat należności lekarzom weterynarii wolnej praktyki, za prace zlecone.

Z informacji, jakie docierają do mojego biura, wynika że zaległości z tytułu wypłat za prace zlecone wynoszą 2, a w niektórych przypadkach nawet 3 miesiące. Nieznany jest też termin, kiedy i jak te pieniądze będą wypłacane i czy w ogóle będą wypłacane. Przypomnę, że pieniądze, o których mowa, nie są pieniędzmi z budżetu państwa, to pieniądze, które podmioty gospodarcze lub osoby fizyczne płacą lekarzom weterynarii za prace zlecone.

System przepływu tych pieniędzy jest niewydolny i uniemożliwia płynną regulację należności wobec wyznaczonych lekarzy weterynarii. Dla wielu z nich to jedyne źródło utrzymania, a należności, jakie muszą płacić do Skarbu Państwa z tytułu wykonywanego zawodu, nie podlegają odroczeniu. Perspektywa braku środków finansowych może skutkować tym, że doświadczeni i odpowiednio przeszkoleni pracownicy weterynaryjni będą odchodzić do innych, normalnie płatnych sektorów gospodarki czy też wyjeżdżać za granicę. Natomiast lekarze weterynarii, których prace zlecone są jedną ze składowych prac jakie wykonują, będą zmuszeni podnieść opłaty za usługi wykonywane dla rolników lub zamykać gabinety. Dotyczy to szczególnie ściany wschodniej Polski. Taki stan rzeczy dezorganizuje weterynaryjny system nadzoru nad bezpieczeństwem żywności i niesie poważne konsekwencje dla zdrowia konsumentów oraz gospodarki narodowej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy będą podjęte działania zapewniające terminowe wypłaty należności lekarzom weterynarii?
2. Jak długo będą czekać lekarze weterynarii na uregulowanie należności za prace zlecone?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Stawiarski

Warszawa, dnia 20 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23983)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie nieuzasadnionych
działań samorządu woj. świętokrzyskiego
w zakresie wydatkowania publicznych
środków finansowych na osobistą promocję
działacza partyjnego PSL**

Członkostwo naszego kraju w Unii Europejskiej oraz związane z tym bezpośrednio możliwości korzystania ze środków finansowych przekazanych z budżetu Unii na realizację wielu inwestycji niwelujących nasze opóźnienia w rozwoju cywilizacyjnym to z całą pewnością ogromna korzyść i dla naszego państwa i – przede wszystkim – dla wszystkich mieszkańców naszego kraju. Wykorzystywanie możliwości, jakie w tym zakresie tworzone są przede wszystkim dla samorządów lokalnych, to niewątpliwie ogromna szansa na rozwój przy realizacji takich inwestycji, które wprost wpływają na poprawę życia mieszkańców. Dzieje się tak pomimo wielu nieprzeemyślanych działań obecnego rządu w zakresie dyskwalifikowania tych inwestycji, które już u swojego zarania dawały nadzieję na odrobienie wielu zapóźnień cywilizacyjnych przez najbiedniejsze regiony naszego kraju, do których niewątpliwie ciągle, niestety, należy także woj. świętokrzyskie.

Przy podziale środków finansowych pochodzących z budżetu Unii Europejskiej bardzo ważną rolę odgrywają samorządy województw, które, odpowiadając za realizację regionalnych programów operacyjnych, przeprowadzają w tym zakresie niezbędne postępowania konkursowe i rozliczają bezpośrednich beneficjentów z wydatkowania przyznanych środków i realizacji dofinansowanych inwestycji. Z informacji, jakie w tym zakresie docierają do moich biur poselskich, wiem, z jaką troską do wszystkich wynikających z tych procedur działań podchodzą samorządy lokalne korzystające z takiego właśnie dofinansowania przeprowadzanych inwestycji.

Na szczególną uwagę zasługuje w tym miejscu sprawa promocji realizowanych inwestycji, do której samorządy lokalne przywiązują bardzo dużą wagę, nie tylko dlatego, że takie są wymogi stawiane im przy postępowaniu konkursowym, ale przede wszystkim dlatego, że lokalne społeczności muszą przecież wiedzieć o wszystkich korzyściach wynikających z naszego członkostwa w Unii Europejskiej. Z tego właśnie powodu nagłośnione w ostatnim czasie działania samorządu województwa świętokrzyskiego, a szczególnie marszałka województwa, spotykają się z powszechną krytyką, ponieważ ich celowość pozostawia wiele do życzenia. Sprawa dotyczy planowanej przez samorząd wojewódzki akcji promocyjnej Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego, której twarzą ma być właśnie wspomniany już wcześniej marszałek województwa świętokrzy-

skiego. Ponieważ akcja ta zaplanowana została na okres od 1 sierpnia do końca bieżącego roku, trudno jest oprzeć się wrażeniu, że może to być bardzo przebiegły sposób prowadzenia kampanii wyborczej, ponieważ ów marszałek będzie otwierał listę wyborczą jednej z partii politycznych. Koszt rzeczony kampanii został określony na kwotę blisko 700 tys. zł, a środki te mają pochodzić właśnie z funduszy pomocowych Unii Europejskiej, z których finansuje się inwestycje Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego.

Największą wątpliwość w tym zakresie budzi z całą pewnością czas, dlaczego dzieje się to właśnie teraz. Dlaczego samorząd województwa świętokrzyskiego nie zajmował się dotychczas tak intensywną promocją regionalnego programu operacyjnego, który realizowany jest przecież już od czterech lat? Czy w tym przypadku dla samorządu województwa ważniejsze jest promowanie twarzy marszałka województwa od promowania poszczególnych inwestycji, którą prowadzą przecież cały czas bezpośredni beneficjenci otrzymujący dofinansowania? Właśnie takie wątpliwości stają się w ostatnim czasie niemal powszechne wśród wielu mieszkańców województwa świętokrzyskiego, a to z całą pewnością nie wpływa korzystnie na pozytywny odbiór korzyści naszego członkostwa w Unii Europejskiej.

W związku z opisaną sytuacją proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie obowiązki w zakresie promocji inwestycji realizowanych w ramach regionalnego programu operacyjnego spoczywają na bezpośrednich beneficjentach (samorządach, firmach, instytucjach itp.) i czy obowiązki te w przypadku województwa świętokrzyskiego realizowane są w należyty sposób?

2. Czy opisana powyżej sprawa zaplanowanej przez samorząd województwa świętokrzyskiego akcji promocyjnej jest zgodna z obowiązującymi w tym zakresie procedurami oraz przepisami prawa, zarówno krajowego, jak i prawa Unii Europejskiej?

3. Jakie działania zamierza podjąć kierowane przez Panią Ministerstwo Rozwoju Regionalnego, aby ograniczyć samowolę samorządu województwa świętokrzyskiego w beztróskim wydatkowaniu środków publicznych na osobistą promocję działacza partyjnego Polskiego Stronnictwa Ludowego?

4. Czy kierowane przez Panią Ministerstwo Rozwoju Regionalnego podejmowało już działania mające na celu ograniczenie podobnych praktyk w innych regionach naszego kraju?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Lipiec

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23984)

do ministra finansów

**w sprawie zasad opodatkowania
węgla i koksu podatkiem akcyzowym
oraz wpływu proponowanych regulacji
na konkurencyjność polskiej gospodarki**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z dyrektywą energetyczną 2003/96/WE opodatkowaniu podatkiem akcyzowym podlega między innymi węgiel kamienny, węgiel brunatny i koks. Aktualnie Polska korzysta z prawa do okresu przejściowego i do dnia 1 stycznia 2012 r. korzystamy ze zwolnienia z opodatkowania tych wyrobów podatkiem akcyzowym. Harmonogram prac legislacyjnych Ministerstwa Finansów na II półrocze 2011 r. przewiduje nowelizację szeregu rozporządzeń ministra finansów w związku z opodatkowaniem węgla i koksu. Przyjęcie w tym zakresie określonych rozwiązań stawia bądź postawi szereg wymagań wobec producentów węgla i koksu. Ponadto mając na uwadze znaczenia tych wyrobów dla polskiej gospodarki, np. w produkcji energii elektrycznej, ciepłej, hutnictwie, a tym samym wpływ wszelkich regulacji w tym także podatkowych na konkurencyjność polskiej gospodarki, proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Na jakim etapie są aktualnie prace nad nowelizacją przepisów w tym zakresie i kiedy można się spodziewać ich wydania?

2. Jakie są przewidywane rozwiązania w szczególności w zakresie wprowadzenia zwolnień z akcyzy oraz czy akcyza będzie wymagalna na etapie produkcji, importu lub wewnątrzspółnotowego nabycia towaru czy na etapie dostawy do nabywcy?

3. Jaki będzie szacowany wzrost cen węgla i koksu po opodatkowaniu tych wyrobów podatkiem akcyzowym dla indywidualnych gospodarstw domowych i podmiotów użyteczności publicznej (szkoły, szpitale itp.)?

4. Jaki będzie wpływ proponowanych rozwiązań na konkurencyjność polskiej gospodarki (energetyka, hutnictwo, cementownie), biorąc pod uwagę bardzo szeroki zakres zwolnień przyjęty przez kraje sąsiednie, tj. Niemcy i Czechy? Czy zbyt wąski katalog zwolnień nie spowoduje „ucieczki” z Polski producentów stali, cementu zarówno z uwagi na wzrost kosztów węgla i koksu, jak i energii elektrycznej?

Z poważaniem

Posłowie Jacek Brzezinka
i Wojciech Saługa

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23985)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie przywrócenia instytucji kultury:
Dom Pracy Twórczej w Wigrach**

Dom Pracy Twórczej w Wigrach zarządzeniem Pana Ministra poddany został do likwidacji ze względu na brak lokalu. W ramach swojej dotychczasowej działalności placówka organizowała prestiżowe ogólnopolskie imprezy kulturalne (m.in. Letnią Filharmonię Aukso), obsługiwała turystów zwiedzających klasztor oraz gościła artystów na tzw. pobytach twórczych.

Mazury są regionem o bardzo wysokim poziomie bezrobocia. Młodzi ludzie emigrują w nadziei na lepszą przyszłość. Największym problemem jest gospodarka, a właściwe jej brak. Czy godzi się Pan Minister jeszcze na likwidację kultury? Ełk i okolice z pewnością odczują brak Domu Pracy Twórczej i organizowanych przez niego wydarzeń artystycznych. Z pewnością lepszym rozwiązaniem niż likwidacja byłoby przeniesienie placówki do innej lokalizacji i kontynuowanie jej działalności.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Dlaczego tak ważna dla mieszkańców Mazur instytucja kultury ma zostać zlikwidowana?

2. Dlaczego ministerstwo kultury nie zatroszczy się o znalezienie nowej lokalizacji dla Domu Pracy Twórczej, tak aby jego działalność mogła być bez przeszkód kontynuowana?

Z poważaniem

Poseł Iwona Arent

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23986)

do ministra gospodarki

w sprawie gazyfikacji Ełku i okolic

Wschodnia część Mazur, to jest Ełk i okolice, do tej pory nie ma dostępu do gazu ziemnego. Kolejne samorządy bezskutecznie walczyły o zmianę tej sytuacji od ok. 20 lat. Obecnie Ełk, największe miasto na Mazurach, ma najdroższy gaz w Polsce. Pozbawieni źródła taniej energii mieszkańcy radzą sobie w inny sposób, używając do opału nieekologicznych środków i zanieczyszczając przez to Mazury, „zielone płuca Polski” i „cud natury”. Brak gazu ziemnego hamuje również w znaczący sposób rozwój przemysłu na tych terenach.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Dlaczego do tej pory Ełk i okolice pozbawione są dostępu do gazu ziemnego?

2. Co Pan Minister zrobił, aby nie dopuścić do tej sytuacji?

3. Dlaczego nie chroni się „zielonych płuc Polski”, narażając te tereny na nieekologiczne opał?

Z poważaniem

Poseł Iwona Arent

Olsztyn, dnia 28 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23987)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie urlopów zdrowotnych nauczycieli

Nauczyciele w Polsce mają możliwość skorzystania z urlopów zdrowotnych. Urlopy te są płatne w 100% i mogą trwać do 12 miesięcy.

Niż demograficzny spowodował zmniejszenie zapotrzebowania na pracę nauczycieli. Obecnie możemy zaobserwować niepokojące zjawisko ucieczki w urlopy zdrowotne w celu zapobieżenia bezrobociu. Brak radykalnego rozwiązania ze strony ministerstwa spowoduje poważne obciążenie dla budżetu państwa.

Proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Dlaczego Pani Minister nie przewidziała masowej skali wyżej wymienionego zjawiska?

2. Czy rozwiązaniem tego problemu mogłyby być wczesna edukacja 6-latków? Czy dzieci w tym wieku są przygotowane emocjonalnie do przyjęcia takiego obowiązku? Czy były przeprowadzone badania nad tym zagadnieniem?

3. Jaka jest jakość kształcenia w grupach 30-osobowych? Może warto pomyśleć o zmniejszeniu liczby dzieci i młodzieży w grupach, a tym samym poprawić jakość kształcenia?

Z poważaniem

Poseł Iwona Arent

Olsztyn, dnia 18 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23988)

do ministra środowiska

**w sprawie wypływu za granicę
środków finansowych z dotacji NFOŚiGW
na dofinansowanie inwestycji w odnawialne
źródła energii oraz braku wsparcia
dla polskich spółek opracowujących
technologie odnawialne**

Szanowny Panie Ministrze! Według zatwierdzonych przez Radę Ministrów planów resortu gospodarki do 2020 r. 16,7% energii w Polsce ma pochodzić z odnawialnych źródeł energii. Na budowie w Polsce elektrowni produkujących prąd z odnawialnych źródeł zarabiają jednak głównie zagraniczne firmy.

W przypadku wiatraków aż 75% urządzeń pochodzi z zagranicy, a polskie firmy wykonują jedynie podzespoły. W Polsce działa 15 biogazowni o łącznej mocy zainstalowanej 12,9 MW, ale przy ich budowie zastosowano głównie technologie niemieckie.

W tegorocznym konkursie na dofinansowanie zielonych inwestycji NFOŚiGW przyznał 1,8 mld zł dotacji. Większość z tej kwoty opuści Polskę, ponieważ większość inwestycji w odnawialne źródła energii stanowią projekty realizowane według zagranicznych dróg technologii. Brakuje wsparcia dla polskich spółek opracowujących technologie odnawialne.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy i jakie działania podejmie Pan Minister, żeby zablokować wypływ pieniędzy za granicę za realizację dotowanych przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej inwestycji w odnawialne źródła energii?

2. Kiedy i w jakim zakresie nastąpi wsparcie finansowe dla polskich spółek opracowujących znacznie tańsze technologie odnawialne od tych zagranicznych?

3. Ile pieniędzy z dotowanych poprzednio przez NFOŚiGW projektów wspierania zielonych inwestycji poprzez zastosowanie zagranicznych inwestycji wyjechało do tej pory z Polski?

4. Czy w 2010 r. zostały zrealizowane wszystkie planowane projekty dotyczące inwestycji w odnawialne źródła energii?

Z poważaniem

Poseł Henryk Młynarczyk

Krasnystaw, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23989)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na aktywne formy
przeciwdziałania bezrobociu, co spowoduje,
że kolejnych kilkadziesiąt tysięcy
absolwentów szkół zasili
szeregi bezrobotnych**

Szanowna Pani Minister! W lipcu br. urzędy pracy nie odnotują, jak w latach ubiegłych, wzmożonej rejestracji młodych absolwentów szkół. Powodem nie jest jednak poprawa sytuacji na rynku pracy, ale dramatyczne cięcie pieniędzy na ich staże. Lipiec i sierpień są miesiącami, w których, jak co roku, kilkadziesiąt tysięcy młodych osób trafia do rejestru bezrobotnych.

W ubiegłym roku zarejestrowało się ponad 85 tys., a w 2009 r. – prawie 95 tys. W tym roku będzie ich dużo mniej, bo brakuje już środków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu. Absolwenci dostają informacje, że w urzędach pracy nie ma pieniędzy na staże w firmach czy dla tych, co mają pomysł na własny biznes

W tym roku Fundusz Pracy przeznaczy na ten cel jedynie 3,2 mld zł – w ubiegłym wydał ponad 7 mld zł. Młodzi zasilą armię bezrobotnych, jeśli nie przeznaczy się dodatkowych środków na staże, szkolenia czy finansowe wsparcie dla tych, którzy mają pomysł na własny biznes.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie środki finansowe zostaną przeznaczone dla Funduszu Pracy w tym i przyszłym roku kalendarzowym?

2. Kiedy i jakie podejmie Pani Minister działania zmierzające do zwiększenia środków finansowych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu?

3. Czy zdaniem Pani Minister lepiej płacić zasiłek dla młodych bezrobotnych czy dopłacać do staży absolwentów szkół w firmach?

4. Ile pieniędzy w zeszłym roku Fundusz Pracy wydał na wypłacenie zasiłków dla bezrobotnych absolwentów szkół, a ile przeznaczył na dopłacanie do staży w firmach?

5. Kiedy i jakie kroki podejmie Pani Minister w celu efektywnej walki z bezrobociem wśród młodych absolwentów szkół?

Z poważaniem

Poseł Henryk Młynarczyk

Krasnystaw, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23990)

do ministra gospodarki

w sprawie narzuconych Polsce przez UE limitów ograniczenia emisji dwutlenku węgla, które doprowadzą do zastosowania kosztownych technologii w branżach energochłonnych, za które najprawdopodobniej zapłacą odbiorcy prądu

Szanowny Panie Ministrze! Polska złożyła do Trybunału Sprawiedliwości UE skargę na decyzję KE dotyczącą limitów darmowych pozwoleń na emisję CO₂ w przemyśle, przedstawioną przez KE pod koniec kwietnia. Wyznacznikiem jest poziom emisji przy użyciu najnowocześniejszych technologii dostępnych w całej UE. W Polsce powszechnie stosowanym paliwem jest węgiel, dlatego ograniczenie emisji CO₂ dla Polski będzie oznaczać wzrost kosztów w branżach energochłonnych, takich jak: ciepłownictwo, sektor chemiczny, cementowy czy pierniczny. Mające ruszyć w 2016 r. projekty – CCS w Bełchatowie oraz CCS w Zakładach Azotowych Kędzierzyn – okazały się bardzo ryzykowne biznesowo. Koszt zastosowania ekologicznych technologii w przypadku projektu w Bełchatowie szacowany jest na 65–70 euro, podczas gdy obecnie koszt uprawnienia do emisji tony dwutlenku węgla to kilkanaście euro. Brak krajowego wsparcia przy niepewnym finansowaniu z Unii powoduje, że spółki energetyczne stoją przed dylematem, czy rozwijać drogie i biznesowo ryzykowne technologie obniżające emisje CO₂, czy też może liczyć, że będzie się bardziej opłacało kupować uprawnienia do emisji, niczego nie rozwijając. Polscy indywidualni odbiorcy prądu obawiają się, że to oni zapłacą za zastosowanie nowoczesnych technologii ekologicznych w branżach energochłonnych.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy polski przemysł energetyczny otrzyma wsparcie na zastosowanie drogich ekologicznych technologii?
2. Jakie działania podejmie Pan Minister w celu efektywnej obrony polskiego przemysłu energetycznego przed planami zwiększenia limitów ograniczenia emisji CO₂?
3. Czy przewiduje Pan Minister działania uniemożliwiające pokrycie kosztów zastosowania nowoczesnych technologii przez indywidualnych klientów?
4. Czy zdaniem Pana Ministra ograniczenia emisji CO₂, które doprowadzą do zastosowania kosztownych technologii w branżach energochłonnych, spowodują podwyżki cen energii elektrycznej?

Z poważaniem

Poseł Henryk Młynarczyk

Krasnystaw, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23991)

do ministra infrastruktury

w sprawie trudności w uzyskaniu zezwoleń na przewozy do Rosji, co powoduje olbrzymie kłopoty branży transportowej

Szanowny Panie Ministrze! Polska flota transportowa należy do największych i najnowocześniejszych w Europie. Dysponujemy ponad 130 tys. ciężarówek, podczas gdy Rosja ok. 30 tys. Rocznie do Rosji jeździ 10–12 tys. tirów z Polski, natomiast w tym samym czasie przez Polskę przejeżdża 15–16 tys. samochodów ciężarowych.

Przegrywamy prowadzoną od września 2010 r. walkę o przewozy do Rosji. Coraz więcej przedsiębiorstw transportowych rezygnuje ze świadczenia usług w tamtym kierunku. Główną przyczyną jest niewystarczająca liczba pozwoleń, na podstawie których polskie ciężarówki wjeżdżają na teren Federacji Rosyjskiej. Co trzecia firma transportowa rezygnuje z kursów do Rosji zniechęcona brakiem zezwoleń na wjazd i małą liczbą zleceń.

Rosjanie uznali za ledwie 67 pozwoleń CEMT oraz 150 tys. jednorazowych pozwoleń. Polsko-rosyjska komisja mieszana zdecydowała o przyznaniu kolejnych 30 tys. pozwoleń na ten rok. Przewoźników takie rozwiązanie nie zadowala, bo zezwoleń nie wystarczy dla wszystkich. Rosjanom nie zależy na zwiększeniu limitu zezwoleń, bo i tak wykonują przez Polskę więcej kursów, niż udzielili pozwoleń polskiej stronie. Według szacunków ZMPD kierowcy rosyjscy robią przez Polskę nawet 250 tys. przejazdów, czyli o 70 tys. więcej niż wynika z obowiązującego kontyngentu zezwoleń.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy i jakie podejmie Pan Minister działania zmierzające do zwiększenia kontyngentu zezwoleń dla polskich przewoźników?
2. Kiedy uszczelnimy kontrolę rosyjskich przewoźników, którzy prawdopodobnie na jednorazowym zezwoleniu wykonują nawet kilka kursów?
3. Kiedy polscy przewoźnicy otrzymają odpowiednią liczbę zezwoleń honorowanych przez stronę rosyjską, wynikających z mnożnika uzależnionego od ekologiczności pojazdów?
4. Kiedy i w jaki sposób ministerstwo wesprze polskich przewoźników w walce o przewozy do Rosji?

Z poważaniem

Poseł Henryk Młynarczyk

Krasnystaw, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23992)

do ministra środowiska

w sprawie długotrwałych i skomplikowanych procedur środowiskowych, które mogą doprowadzić do sparaliżowania większości inwestycji w Polsce

Szanowny Panie Ministrze! Przedsiębiorca, aby zrealizować inwestycję, która może mieć wpływ na środowisko naturalne lub jest realizowana w obszarze chronionym, musi przejść długą i skomplikowaną procedurę uzyskania zgody. Jeśli jej nie dostanie, nie będzie mógł przystąpić do realizacji swojej inwestycji.

Przedsiębiorcy alarmują, że mają problemy z przejściem złożonej procedury środowiskowej. Nie chodzi tylko o uzyskanie stosownych zezwoleń, ale przede wszystkim o czas, jaki jest potrzebny do ich otrzymania. W skrajnych przypadkach procedura może trwać nawet rok. W tym okresie inwestycja nie może być rozpoczęta.

W chwili rozpoczynania inwestycji przedsiębiorcy powinni mieć pewność, że po spełnieniu określonych warunków są w stanie skutecznie przejść procedurę środowiskową. Obecnie takiego przekonania nie mają, ponieważ obowiązujące rozporządzenia dają urzędnikom dowolność zakwalifikowania danego projektu jako uciążliwego dla środowiska. W sprawie rozporządzenia środowiskowego w Ministerstwie Środowiska interweniowało już BCC. Organizacja przedsiębiorców poinformowała MŚ, że obecna sytuacja „dowolności kwalifikacji” może sparaliżować większość inwestycji w Polsce.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile miesięcy trwała najkrótsza oraz najdłuższa procedura środowiskowa?
2. Kiedy i jakie kroki podejmie Pan Minister w celu ucywilizowania procesu uzyskania pozwolenia środowiskowego?
3. Kiedy i jakie działania podejmie Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska, zmierzające do skracania i upraszczania procedur środowiskowych?
4. Kiedy zostaną opracowane wytyczne dla inwestorów ułatwiające uzyskanie stosownych pozwoleń środowiskowych?

Z poważaniem

Poseł Henryk Młynarczyk

Krasnystaw, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23993)

do ministra środowiska

w sprawie przekazania gminom kompleksowego zarządzania odpadami, co może stać się przyczynkiem do podnoszenia cen za wywóz śmieci oraz powodem zniknięcia prywatnych firm z rynku gospodarowania odpadami

Szanowny Panie Ministrze! W nowym systemie, na podstawie przygotowanej przez Ministerstwo Środowiska ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, gminy będą odpowiedzialne za realizację obowiązków w zakresie odbioru i unieszkodliwiania odpadów.

Zgodnie z przepisami samorządy gmin tworzą regiony gospodarki odpadami komunalnymi i będą zobowiązane do budowy i utrzymania instalacji recyklingu i utylizacji. Według założeń to gmina zleci odbiór i zagospodarowanie odpadów wyłonionym w przetargu firmom.

Istnieje olbrzymie prawdopodobieństwo podniesienia przez gminy cen za wywóz śmieci, ponieważ samorządy będą monopolistami oraz będą musiały znaleźć środki na realizację budowy i utrzymania instalacji recyklingu i utylizacji śmieci komunalnych.

Obecnie powstało niewiele inwestycji, które mogą zapewnić odzysk i recykling odpadów. Dużo przedsiębiorców było zmuszonych wozić śmieci na wysypiska, bo nie byli w stanie uzyskać dotacji UE do inwestycji zapewniających budowę nowych instalacji, w tym również spalarni śmieci.

W związku z powyższym proszę o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Dlaczego w Polsce nie może być tak czysto jak w Szwecji?
2. Dlaczego nie ma pojemników do segregacji?
3. Co stanie się z firmami wykonującymi usługi odbioru i transportu śmieci komunalnych?
4. Czy Pan Minister jest w stanie zapewnić, że przekazanie gminom kompleksowego zarządzania odpadami nie spowoduje podwyżek cen za wywóz śmieci?

Z poważaniem

Poseł Henryk Młynarczyk

Krasnystaw, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23994)

do ministra infrastruktury

**w sprawie ułatwień w nabyciu mieszkania
po zakończeniu programu „Rodzina na swoim”**

Szanowny Panie Ministrze! Rządowy program „Rodzina na swoim” realizowany jest na podstawie ustawy z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania (Dz. U. Nr 183, poz. 1354, z późn. zm.). Jego celem jest zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych rodzin, które przy pomocy państwa będą zdolne do zakupu mieszkania lub domu o przeciętnym standardzie powierzchniowym i cenowym. Finansowe wsparcie kierowane jest do małżeństw oraz do osób samotnie wychowujących dzieci, które w dniu zawarcia umowy kredytu preferencyjnego nie posiadają mieszkania własnego lub w spółdzielni mieszkaniowej. Ze środków budżetowych wypłacane są dopłaty do oprocentowania kredytów mieszkaniowych. Spłata za kredytobiorcę części odsetek dotyczy kredytów w złotych udzielonych przez wybrane banki komercyjne.

Zgodnie z nowelizacją ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania program będzie skierowany nie tylko do małżeństw, ale również do osób samotnych, tzw. singli. Funkcjonował będzie w obecnym kształcie do końca 2012 r. O preferencyjny kredyt będzie mogła starać się osoba do 35. roku życia.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pana Ministra z pytaniem czy i w jaki sposób resort przewiduje po zakończeniu programu „Rodzina na swoim” ułatwić młodym Polakom nabycie własnego mieszkania.

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 14 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23995)

do ministra zdrowia

w sprawie profilaktyki wad wzroku uczniów

Szanowna Pani Minister! Wady wzroku dotyczą znacznej części populacji. Badania wskazują na ogromną skalę problemu nieskorygowanych wad wzroku wśród dzieci, gdzie odsetek wad wynosi około 30%. Najczęstsze wady wzroku występujące u dzieci w wieku szkolnym to: krótkowzroczność, dalekowzroczność, zez, astygmatyzm czy niedowidzenie. Jak zaznaczają specjaliści, zły stan systemu profi-

laktyki wzroku dzieci wynika z braku zmian, nieprowadzenia nowych testów oraz nowych metod badania.

Niewykryte i nieskorygowane wady wzroku powodują trudności w nauce czytania i pisania, niechęć do uczenia się, rozdrażnienie i zmęczenie. Nawet objawy typowe dla dysleksji czy zespołu nadpobudliwości ruchowej, czyli popularnego ADHD, mogą być wywołane złym widzeniem. Dlatego ogromne znaczenie dla prawidłowego rozwoju dziecka ma jak najwcześniejsze wykrycie i prawidłowe skorygowanie wady wzroku.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pani Minister z pytaniem:

1. Czy ministerstwo zauważa problem i podejmuje działania zmierzające do poprawy profilaktyki wzroku uczniów?
2. Czy resort przewiduje wprowadzenie narodowego programu profilaktyki wzroku uczniów?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 14 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23996)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie potrzeby zapobiegania
społecznemu i edukacyjnemu wykluczeniu
dzieci romskich poprzez tworzenie
podręczników dla uczniów i nauczycieli**

Szanowna Pani Minister! Od dwóch lat w publikacjach prasowych coraz częściej pojawia się problem edukacji romskich dzieci w Polsce. Ponieważ opisywane problemy mają szerszy kontekst kulturowy, temat był kilkakrotnie podejmowany przez właściwe resorty i rządowych pełnomocników ds. równości i niedyskryminacji. Wyjaśniono wątpliwości proceduralne i wiadomo, że opisywane problemy nie są konsekwencją złego nadzoru ani błędów instytucji edukacyjnych. Jednak bariery językowe i kulturowe nadal istnieją i utrudniają romskim uczniom rozwój zgodny z potencjałem. Dlatego chcielibyśmy zwrócić uwagę Pani Minister na kilka aspektów problemu, które z pomocą MEN mogłyby być, choć częściowo, rozwiązane.

We wspomnianych publikacjach prasowych najbardziej niepokojąca jest teza o stopniowym wykluczeniu romskich uczniów z systemu edukacji m.in. poprzez częste nauczanie w trybie indywidualnym lub w szkołach specjalnych, mimo braku przyczyn zdrowotnych, które uniemożliwiałyby chodzenie do szkoły lub wymagały nauczania w szkołach specjal-

nych. W badaniach naukowych realizowanych w ramach grantu fundacji Batorego przez pracowników Uniwersytetu Jagiellońskiego wykazano m.in., że większość romskich uczniów uczęszczających do szkół specjalnych jest w intelektualnej normie.

Pani Minister! Zdajemy sobie sprawę, że problem jest złożony, gdyż MEN nie odpowiada za treść orzeczeń psychologów w poradniach psychologiczno-pedagogicznych, a te z kolei nie mają obowiązku sprawozdawać o wydanych orzeczeniach w grupach mniejszości narodowych i etnicznych. Nie ma więc możliwości, aby np. w zweryfikować doniesienia dotyczące statystyk orzeczeń wydawanych dla uczniów romskich. Dodatkowo zarówno wniosek do PPP, jak i decyzja o rodzaju szkoły, do której uczęszcza dziecko, należy do rodziców i nie ma żadnej możliwości prawnej, aby na te decyzje wpływać.

Jednak już procedury stosowane w PPP w odniesieniu do dzieci należących do mniejszości narodowych lub etnicznych w zakresie przeprowadzania diagnozy w pewnym zakresie są zależne od decyzji MEN. Dziś niemal wszystkie standaryzowane narzędzia diagnostyczne mają charakter werbalny i są dostępne wyłącznie w języku polskim. Należałoby rozważyć, czy w stosunku do mniejszości wymienionych w ustawie nie należałoby dokonać językowej i kulturowej adaptacji tych narzędzi lub poszukać innych rozwiązań, które pomogłyby skutecznie przeprowadzić badanie ucznia (np. dopuścić obecność osób trzecich w części werbalnej testu, stosować jako odniesienie wyniki części niewerbalnych itp.).

Drugi, bardziej konkretny problem ujawniający się w publikacjach o romskich uczniach, to dostępność materiałów dydaktycznych do nauki języka polskiego dla osób posługujących się językiem romskim. Gdyby istniały podręczniki i inne materiały dydaktyczne niedpłatnie dostępne np. w Internecie, problem edukacji językowej łatwiej byłoby pokonać. Jest to o tyle istotne, że tak jak dzieciom brak precyzyjnej znajomości języka przeszkadza w edukacji zgodnie z możliwościami, tak dorosłym Romom utrudnia lub uniemożliwia znalezienie pracy zgodnej z kompetencjami.

Również lekcje języka romskiego nie są zbyt popularne, choć prawo gwarantuje je chętnym, a nawet pozwala zdawać z języków mniejszości maturę. CKE podaje liczbę osób zdających maturę z języka białoruskiego, litewskiego czy kaszubskiego, ale nie wymienia nikogo, kto zdawałby język romski, mimo że populacja Romów w Polsce jest porównywalna lub nawet większa niż kaszubska lub litewska. Oczywiście brak podręczników i materiałów dydaktycznych oraz kwalifikowanych nauczycieli to tylko część przyczyn opisanego problemu, ale wydaje się, że – potencjalnie – te braki są do uzupełnienia, przy odpowiednim wysiłku i współpracy resortów edukacji narodowej i spraw wewnętrznych.

W związku z tym mamy do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy wg danych MEN w szkołach podstawowych, gimnazjach i szkołach ponadgimnazjalnych są

prowadzone lekcje z zakresu języka mniejszości etnicznej, jaką są Romowie, lub lekcje dotyczące romskiej kultury i tradycji? Takie lekcje, zgodnie z rozporządzeniem MEN z 2007 r. w sprawie warunków wykonywania zadań umożliwiających podtrzymanie poczucia tożsamości narodowej, etnicznej i językowej uczniów należących do mniejszości mogą odbywać się na wniosek rodziców – czy gdzieś się odbywają?

2. Czy ministerstwo edukacji rozważyło, w porozumieniu z ministerstwem spraw wewnętrznych, aby (w trybie grantowym) zlecić opracowanie publicznie dostępnego podręcznika oraz pomocniczych materiałów dydaktycznych do nauki języka polskiego, dla odbiorców posługujących się językiem romskim, a także podręczników do nauki języka romskiego?

3. Czy ministerstwo edukacji w porozumieniu z ministrem spraw wewnętrznych i administracji przygotowywało lub planuje przygotowanie poradnika dla nauczycieli, dotyczącego kwestii prawnych oraz metodycznych w pracy z dzieckiem i rodzicami mniejszości narodowych lub etnicznych?

4. Czy w związku z doniesieniami o nadreprezentacji uczniów romskich, nauczanych indywidualnie lub w szkołach specjalnych, ministerstwo edukacji planuje, np. we współpracy z ministerstwem nauki, zamówienie dodatkowego badania tego problemu?

5. Czy rozważano może, w porozumieniu z ministrem nauki i szkolnictwa wyższego, wpisanie do priorytetów badawczych, językowych i kulturowych adaptacji narzędzi diagnostycznych wykorzystywanych w PPP? Czy rozważano może wykształcenie językowych i kulturowych tłumaczy asystentów, którzy mogliby uczestniczyć w badaniu diagnostycznym ucznia?

6. Jakie wymagania musi spełnić osoba zatrudniana w szkole jako asystent nauczyciela uczącego dzieci romskie? Czy MEN posiada dane, w jakim zakresie to rozwiązanie jest stosowane w szkołach?

Z poważaniem

Poseł Agnieszka Kozłowska-Rajewicz
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23997)

do ministra pracy i polityki społecznej
oraz
ministra sprawiedliwości

**w sprawie wykorzystywania uprawnień
dotyczących wytoczenia powództwa wobec
innych osób zobowiązanych do alimentacji**

Szanowny Panie Ministrze! Przepisy prawa polskiego wskazują możliwość egzekwowania zobowiązań alimentacyjnych od dalszych członków rodziny

(np. dziadków) w przypadku niewypłacalności rodziców. Oczywiście przed wytoczeniem powództwa wobec innych osób zobowiązanych do alimentacji sprawa powinna być dokładnie zbadana. Jest to kwestia delikatna i należy podchodzić do niej ze szczególną ostrożnością, aby w żaden sposób nie uszkodzić relacji rodzinnych.

Jednak zdarzają się takie sytuacje, że dziadkowie bywają osobami bardzo dobrze sytuowanymi, a dziecko otrzymuje alimenty z funduszu alimentacyjnego, gdyż biologiczny rodzic nie jest wypłacalny w świetle prawa, bo np. pracuje w szarej strefie i jego dochody nie są ewidencjonowane.

W związku z powyższym pragnę zapytać:

1. Czy ośrodki pomocy społecznej korzystają z uprawnień dotyczących możliwości wytoczenia powództwa wobec innych osób zobowiązanych do alimentacji?

2. Jaki jest zakres tego rodzaju działań?

3. Jakie jest stanowisko ministerstwa w omawianej kwestii?

4. W jakiej sytuacji może nastąpić wytoczenie powództwa wobec innych osób zobowiązanych do alimentacji, tak aby nie ucierpiały na tym osoby znajdujące się w trudnej sytuacji finansowej i ich warunki życiowe nie pogorszyły się w drastyczny sposób?

Z poważaniem

Poseł Magdalena Gąsior-Marek

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23998)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie placówek
wychowania przedszkolnego**

Szanowna Pani Minister! NIK pozytywnie oceniła skontrolowane gminy w zakresie zwiększenia liczby placówek wychowania przedszkolnego z 220 w roku szkolnym 2007/2008 do 276 w roku szkolnym 2009/2010 (tj. o 25%) i wskaźnika zasięgu wychowania przedszkolnego dzieci w wieku 3–5 lat, odpowiednio z 41% do 57%, oraz zapewnienia wszystkim dzieciom sześciolatniom warunków do realizacji obowiązkowego rocznego przygotowania przedszkolnego, a także możliwości skorzystania z takiego prawa przez wszystkie zgłoszone do placówek przedszkolnych dzieci pięcioletnie.

Mimo znacznej poprawy nadal występują pewne nieprawidłowości. Okazało się, że jedna trzecia gmin (29%) nie ustaliła sieci publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych, co m.in. ograniczało dostępność do informacji o tych

placówkach oraz utrudniało planowanie kosztów związanych z ich funkcjonowaniem.

W związku z powyższym pragnę zapytać, jakie działania obecnie podejmuje Ministerstwo Edukacji Narodowej, aby powyższa nieprawidłowość została jak najszybciej naprawiona? Czy zamierza podjąć, a jeśli tak, to jakie działania w zakresie zdyscyplinowania gmin do określenia nadzoru administracyjno-inansowego nad placówkami wychowania oraz zasad funkcjonowania tzw. innych form wychowania przedszkolnego, a także objęcia nauczycieli wychowania przedszkolnego systemem awansu zawodowego?

Z poważaniem

Poseł Magdalena Gąsior-Marek

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23999)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie egzekwowania świadczeń
od dłużników alimentacyjnych**

Szanowny Panie Ministrze! Wyplata świadczeń alimentacyjnych jest zadaniem zleconym gminie z zakresu administracji rządowej. Podobnie jak w innych krajach europejskich poważny problem stanowi wysoki poziom bezskutecznej egzekucji należnych świadczeń od dłużników alimentacyjnych.

W 2010 r. z funduszu alimentacyjnego wypłacono ponad 1,2 mld zł. Wskaźnik zwrotów wyniósł 13,01%. Na koniec 2010 r. odnotowano 188 tys. dłużników alimentacyjnych. Odzyskiwaniem zobowiązań wobec funduszu alimentacyjnego zajmują się komornicy sądowi.

W związku z powyższym pragnę zapytać, jakie działania podjęło czy zamierza podjąć Ministerstwo Sprawiedliwości w celu zwiększenia skuteczności egzekucji komorniczych w tym zakresie?

Znaczący problem stanowi również egzekwowanie należności alimentacyjnych przez dłużników przebywających za granicą i uzyskujących tam dochody. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości prowadzi prace zmierzające do zwiększenia skuteczności egzekucji zasądzonych alimentów od dłużników przebywających za granicą?

Z poważaniem

Poseł Magdalena Gąsior-Marek

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24000)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie monitorowania celowości
wydatkowania środków na świadczenia
alimentacyjne wypłacane
przez fundusz alimentacyjny**

Szanowna Pani Minister! Ośrodki pomocy społecznej realizują zadania zlecone przez administrację rządową w zakresie wypłaty świadczeń alimentacyjnych. Jest to znaczne obciążenie dla budżetu każdej gminy. Dlatego tak ważne jest, aby wypłacane środki były realizowane zgodnie z celem i służyły rzeczywistemu zaspokojeniu potrzeb dzieci i młodzieży. W przypadku niewłaściwego wykorzystywania tych środków i ich marnotrawienia przepisy polskiego prawa stwarzają możliwość wypłaty świadczeń alimentacyjnych w formie rzeczowej.

Pragnę zapytać: Czy jest to instrument wykorzystywany przez ośrodki pomocy społecznej i w jakim zakresie, a jeśli nie, to dlaczego? Czy środki wypłacane z funduszu alimentacyjnego i sposób ich wydatkowania podlegają monitoringowi? Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zamierza wprowadzić zmiany w tym zakresie?

Z poważaniem

Poseł Magdalena Gąsior-Marek

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24001)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wyników kontroli
Najwyższej Izby Kontroli w Elewarze sp. z o.o.**

Szanowny Panie Ministrze! Z ustaleń kontroli NIK badającej funkcjonowanie Elewarr sp. z o.o. wynika, że wynagrodzenie członków zarządu spółki oraz głównego księgowego wraz z premiami było wyższe o 793,3 tys. zł od kwot maksymalnych wynikających z art. 8 pkt. 1 ustawy o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi. Na stronie 7 podsumowania wyników NIK stwierdza, że kwota 793,3 tys. zł to świadczenie nienależne.

W związku z tym proszę o informację: Jakiego działania podejmie Pan Minister, aby nienależne świadczenie zostało zwrócone?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24002)

do ministra środowiska

**w sprawie wyłączenia wałów
przeciwpowodziowych oraz terenów
przyległych do wałów z obowiązku
stosowania przepisów o ochronie przyrody**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 8 lipca br. odbyła się w Poznaniu debata związana z realizacją zadań melioracyjnych na terenie województwa wielkopolskiego. W czasie debaty podkreślano potrzebę zintensyfikowania działań związanych z ochroną wałów przeciwpowodziowych. Jedną z trudności w realizacji tych zadań podano przepisy o ochronie przyrody.

W związku z tym proszę o informację: Jak jest stanowisko resortu w sprawie wyłączenia wałów przeciwpowodziowych oraz terenów przyległych do wałów z obowiązku stosowania przepisów o ochronie przyrody?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 29 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24003)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy trasy ekspresowej S5

Droga ekspresowa S5 jest podstawowym zadaniem dla poprawy infrastruktury drogowej służącej zaspokajaniu potrzeb komunikacyjnych ludności i gospodarki, podnoszeniu atrakcyjności zarówno inwestycyjnej, jak i też turystycznej regionu. Bez wątpienia istnienie przedmiotowej trasy sprzyjałoby optymalizacji spójności nie tylko wewnątrz województwa, ale przede wszystkim włączenia województwa kujawsko-pomorskiego w system współpracy międzyregionalnej i międzynarodowej, za sprawą tranzytowego położenia regionu Kujaw i Pomorza. Budowa drogi ekspresowej łączącej Grudziądz, autostradę A1, aglomerację bydgosko-toruńską, aglomerację poznańską i wrocławską jest zarówno dla mieszkańców tych miast, jak i mieszkańców Rzeczypospolitej Polskiej kluczowym czynnikiem współdecydującym o intensywności rozwoju gospodarczego i społecznego, o czym świadczy przedłożone również i Panu Ministrowi stanowisko Sejmiku województwa kujawsko-pomorskiego z dnia 27 czerwca 2011 r.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czym spowodowane jest odstępianie od prac projektowych dotyczących przebiegu trasy S5 w województwie kujawsko-pomorskim?

2. Na jaki cel zostały wydatkowane środki finansowe, wstępnie przeznaczone na budowę trasy ekspresowej S5?

3. Jakie są plany Ministerstwa Infrastruktury wobec powstania trasy ekspresowej S5?

Z poważaniem

Poseł Marzenna Drab

Warszawa, dnia 19 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24004)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie ochrony gruntów rolnych

W 2009 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych nakładająca obowiązek odrolnienia gruntów rolnych tylko terenom wiejskim, wyłączając miasta z tego obowiązku. Efektem tego jest spowodowanie jeszcze większej dysproporcji w rozwoju gospodarczym pomiędzy obszarami wiejskimi i miejskimi. Rozwiązania te wpływają na omijanie terenów wiejskich przez inwestorów a w konsekwencji zwiększanie bezrobocia, co doprowadza do drastycznego pogorszenia warunków życia osób zamieszkujących polską wieś. Dla terenów wiejskich powinny być tworzone rozwiązania prawne, w wyniku których nastąpi dynamiczny rozwój gospodarczy, tworzące nowe miejsca pracy oraz zwiększające dochody mieszkańców. Inwestorzy chętniej, aby pominąć długotrwałą i uciążliwą procedurę odrolnienia działek na terenach wiejskich, umiejscawiają swą działalność na terenach miejskich „odrolnionych” na mocy znowelizowanej ustawy, pomimo wyższych kosztów.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie działania zamierza podjąć Pan Minister, aby zwiększyć konkurencyjność inwestycyjną terenów wiejskich?

2. Czy w tym celu Pan Minister przewiduje opracowanie stosownej nowelizacji przedmiotowej ustawy?

Z poważaniem

Poseł Marzenna Drab

Warszawa, dnia 20 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24005)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie ochrony gruntów rolnych
i zwiększenia konkurencyjności
inwestycyjnej terenów wiejskich**

W 2009 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych nakładająca obowiązek odrolnienia gruntów rolnych tylko terenom wiejskim wyłączając miasta z tego obowiązku. Efektem tego jest spowodowanie jeszcze większej dysproporcji w rozwoju gospodarczym pomiędzy obszarami wiejskimi i miejskimi. Rozwiązania te wpływają na omijanie terenów wiejskich przez inwestorów, a w konsekwencji zwiększanie bezrobocia, co doprowadza do drastycznego pogorszenia warunków życia osób zamieszkujących polską wieś. Dla terenów wiejskich powinny być tworzone rozwiązania prawne, w wyniku których nastąpi dynamiczny rozwój gospodarczy, tworzące nowe miejsca pracy oraz zwiększające dochody mieszkańców. Inwestorzy chętniej, aby pominąć długotrwałą i uciążliwą procedurę odrolnienia działek na terenach wiejskich, umiejscawiają swą działalność na terenach miejskich „odrolnionych” na mocy znowelizowanej ustawy, pomimo wyższych kosztów.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie działania zamierza podjąć Pan Minister, aby zwiększyć konkurencyjność inwestycyjną terenów wiejskich?

2. Czy w tym celu Pan Minister przewiduje opracowanie stosownej nowelizacji przedmiotowej ustawy?

Z poważaniem

Poseł Marzenna Drab

Warszawa, dnia 20 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24006)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie konieczności przyspieszenia
prac Komisji Prawa Autorskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Dnia 21 października weszła w życie nowelizacja ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, na którą długo czekało wiele środowisk zawodowych, m.in. fryzjerzy, kosmetyczki czy taksówkarze. Najważniejszą dla nich zmianą był zapis, iż w przypadku publicznego odtwarzania utworów przez podmioty niezajmujące się profesjonalnie korzystaniem z twórczości, a korzystanie to jest jedynie pobocznym aspektem ich działalności, wynagrodzenie pobierać będzie jedna, wskazana przez

Komisję Prawa Autorskiego organizacją zbiorowego zarządzania. Komisja miała również zajmować się zatwierdzaniem tabel wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych.

Komisja Prawa Autorskiego została powołana 21 grudnia 2010 r., ale poza powołaniem przewodniczącego i wyborem jego zastępcy nie przystąpiła do aktywnego działania.

Dlatego pytam Pana Ministra:

1. Jakie działania zamierza podjąć, aby przyspieszyć prace Komisji Prawa Autorskiego?

2. Kiedy można się spodziewać pierwszych efektów działań Komisji, na które czekają liczne środowiska zawodowe?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Dolata

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24007)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie dworku generała
Władysława Sikorskiego w Parchaniu**

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa, w jakiej występuję do Pana, była już przedmiotem mojego zapytania poselskiego na początku obecnej kadencji. Ponownie jednak zwracam się, bowiem mimo upływu czasu przedmiotowa sprawa nie została rozwiązana. W powiecie inowrocławskim, w miejscowości Parchanie znajduje się dworek, który jest pamiątką po zamieszkującym tam przez kilkanaście lat generale Władysławie Sikorskim. Już od wielu lat lokalne władze samorządowe oraz dyrekcja szkoły podejmują starania, aby uzyskać wspomniany obiekt i urządzić w nim muzeum poświęcone generałowi. Przekazane do niego byłyby także pamiątki zgromadzone w gminie i zdeponowane w istniejącej obecnie izbie pamięci. Wspomniane starania są jak dotąd bezowocne, gdyż obiekt ten znajduje się w zasobach Agencji Nieruchomości Rolnych.

Zwracam się zatem z ponowną prośbą o skuteczne załatwienie przedmiotowej sprawy i pomoc w tej ważnej inicjatywie. Czy Pan Minister widzi taką możliwość?

Proszę o konstruktywne poszukiwanie skutecznego rozwiązania, a nie bezduszne powtórzenie starych, znanych mi argumentów, że obecnie jest to niemożliwe.

Z wyrazami szacunku

Posel Tomasz Latos
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24008)

do ministra infrastruktury

**w sprawie nazwy węzła autostradowego
zlokalizowanego na terenie gm. Blachownia**

Zwracam się do Pana Ministra z interpelacją w sprawie nazwy węzła zlokalizowanego na terenie gminy Blachownia.

Do mojego biura poselskiego wpłynęło stanowisko Rady Miejskiej w Blachowni dotyczące nazwania węzła autostradowego znajdującego się na 437 km autostrady A1, na odcinku stanowiącym obwodnicę miasta Częstochowy, węzłem Blachownia.

Zlokalizowany na terenie gminy Blachownia węzeł przez cały okres planowania budowy autostrady A1 oraz w planach koncepcyjnych tejże inwestycji nosił nazwę proponowaną przez radnych miasta Blachownia.

Gmina Blachownia to ponad trzynastotysięczna aglomeracja o bogatej historii. Nazwanie węzła autostradowego: węzeł Blachownia, podkreśli znaczenie gminy w subregionie północnym województwa śląskiego oraz jako istotny element komunikacji drogowej ułatwi orientację przyszłym kierowcom poruszającym się autostradą A1.

Ponadto rada stoi na stanowisku, że odcinek autostrady A1 od węzła Mykanów do węzła Pyrzowice przebiegający przez tereny gminy Blachownia powinien zostać zaliczony do tych, na których nie będą pobierane opłaty. Płatny odcinek autostrady uderzy w mieszkańców, którzy będą obciążeni dodatkowymi kosztami, oraz przyczyni się do znacznego pogorszenia stanu dróg lokalnych na skutek omijania autostrady przez jej potencjalnych użytkowników.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo przychyli się do stanowiska Rady Miejskiej w Blachowni w sprawie nazwania węzła autostradowego znajdującego się na 437 km autostrady A1 węzłem Blachownia?

2. Czy odcinek autostrady A1 od węzła Mykanów do węzła Pyrzowice zostanie zaliczony do odcinków uprawniających do bezpłatnych przejazdów?

Z poważaniem

Posel Jadwiga Wiśniewska

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24009)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie odpłatności za szkolenia
z zakresu bezpieczeństwa drogowego
osób uczestniczących w pielgrzymkach**

Szanowny Panie Ministrze! Zgłaszamy interpelację poselską dotyczącą opłat za szkolenie z zakresu bezpieczeństwa ruchu drogowego. Szkolenia te organizowane są przez wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego i od kilku lat dotyczą także wolontariuszy, którzy pomagają w zapewnieniu bezpieczeństwa pieszym pielgrzymkom wyruszającym w tych dniach na Jasną Górę. Niestety obecnie obowiązujące przepisy przygotowane w Pana resorcie w okresie kierowania nim przez ministra Grzegorza Schetynę nakładają odpłatność za te szkolenia na wspomnianych wolontariuszy. W niektórych przypadkach marszałkowie województw zwalniają jednak z części lub całości powyższych opłat. Ze względu jednak na fakt, że problem dotyczy osób na ogół niezamożnych, którzy do trudu pielgrzymy dokładają trud bezinteresownego dbania o bezpieczeństwo innych, zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

Czy mógłby Pan Minister podjąć działania zmierzające w przyszłości do zwolnienia z tych opłat wszystkich wolontariuszy, uzależniając tym samym sprawę od uznaniowości poszczególnych urzędów marszałkowskich i WORD?

Czy też, w przypadku problemów ze wspomnianymi zwolnieniami z ponoszonych kosztów za szkolenia, podejmie Pan inne działania, które finalnie przyniosą podobny efekt, tj. ograniczą lub zlikwidują powyższe opłaty ponoszone przez wolontariuszy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tomasz Latos
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24010)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie konieczności zabezpieczenia
w budżecie państwa środków finansowych
na odbudowę szkoły w Kazimierzu Dolnym**

Szanowny Panie Premierze! Zwracam się do Pana Premiera z interpelacją w sprawie konieczności zabezpieczenia w budżecie państwa środków finansowych na odbudowę szkoły w Kazimierzu Dolnym.

Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo zastępcy burmistrza miasta Kazimierz Dolny z apelem o pomoc dla mieszkańców gminy. Wskutek katastrofy budowlanej znacznym zniszczeniom uległ największy budynek szkolny w gminie. Gmina podjęła szeroko zakrojone działania, aby zorganizować naukę w nadchodzącym roku szkolnym oraz zabezpieczyć zniszczony obiekt. Niestety, ze względu na wcześniej podjęte inwestycje rozwojowe, znajdujące się w zaawansowanym stadium wykonania, gmina nie będzie w stanie zabezpieczyć środków na budowę nowego budynku szkoły.

Budowa szkoły jest zadaniem koniecznym, ale jednocześnie niemożliwym do udźwignięcia przez samą gminę, która dodatkowo w ubiegłym roku zmagala się ze skutkami powodzi. Dlatego przychyliam się do wniosku o przyznanie gminie Kazimierz Dolny środków z budżetu państwa na budowę szkoły w roku 2011 w kwocie 550 tys. zł na odgruzowywanie i zabezpieczenie budynku oraz o zabezpieczenie w budżecie państwa na budowę szkoły 7 mln zł w 2012 r. i 16,4 mln zł w 2013 r.

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o odpowiedź na pytanie: Czy rząd pomoże gminie Kazimierz Dolny w budowie szkoły, zabezpieczając w budżecie państwa środki na realizację tej inwestycji?

Z poważaniem

Poseł Jadwiga Wiśniewska

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24011)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie monitorowania przez Agencję
Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Centralne
Biuro Śledcze Komendy Głównej Policji
grup ekstremistycznych o skrajnych
poglądach zarówno lewicowych,
jak i prawicowych**

Szanowny Panie Premierze! W związku z tragicznymi wydarzeniami w Norwegii związanymi z zamachem na wyspie Utoya i w stolicy Norwegii, które miały miejsce 25 lipca br., należy sprawdzić istniejące w Polsce grupy ekstremistyczne, zważywszy na fakt, iż sprawca masakry w swoim manifestie programowym odwoływał się wielokrotnie do Polski. Wspominał on między innymi o polskich organizacjach, które mogły być bliskie jego poglądom.

W związku z zapytaniem w sprawie monitorowania przez ABW grup ekstremistycznych, proszę o udzielenie następujących informacji:

1. Jakie funkcjonują w Polsce grupy o charakterze ekstremistycznym o poglądach zarówno lewicowych, jak i prawicowych rozpoznane przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Centralne Biuro Śledcze Komendy Głównej Policji? Czy wiadomo, jak liczne są to grupy?

2. Czy możliwe jest, aby ABW bądź CBS podały w zestawieniu tabelarycznym podstawowe informacje o grupach ekstremistycznych o poglądach zarówno lewicowych, jak i prawicowych, obejmujące: nazwę grupy, liczbę członków, czym grupa się zajmuje legalnie i nielegalnie oraz stopień zagrożenia dla porządku publicznego i bezpieczeństwa państwa, jakie funkcjonowanie tych grup niesie?

3. Jak nazywały się polskie organizacje, które zostały wymienione przez Andersa Behringa Breivika w manifestie 2083?

4. Czy grupy ekstremistyczne o skrajnych poglądach według wiedzy ABW bądź CBS przy współudziale z Agencją Wywiadu mają powiązania z ich odpowiednikami w Europie, np. z brytyjskim English Defence League czy europejskimi ruchami wolnomularskimi?

5. Czy ABW przy współudziale z Agencją Wywiadu znane są przypadki prób przenikania na terytorium Polski grup o charakterze ekstremistycznym zarówno o lewicowych, jak i o prawicowych poglądach z niektórych krajów europejskich, zwłaszcza tych będących w bezpośrednim naszym sąsiedztwie, jak Słowacja, Czechy i Słowenia, a które zostały wymienione przez Breivika jako tzw. państwa o najniższym poziomie indoktrynacji multikulturowej, czy z Niemiec bądź Wielkiej Brytanii, które z kolei należą do państw o najwyższym poziomie multikulturowości według Breivika?

6. Czy według wiedzy analityków ABW możliwy będzie rozwój osób i grup o charakterze ekstremistycznym pokroju sprawcy zamachów w Norwegii w krajach o niskim poziomie multikulturowości, takich jak Czechy i Słowacja bądź Słowenia, czy wręcz przeciwnie – w krajach o wysokim poziomie multikulturowości, czyli Niemczech i Wielkiej Brytanii?

7. Czy według wiedzy analityków Agencji Wywiadu możliwy będzie rozwój osób i grup o charakterze ekstremistycznym pokroju sprawcy zamachów w Norwegii w krajach o niskim poziomie multikulturowości, takich jak Czechy i Słowacja bądź Słowenia, czy wręcz przeciwnie – w krajach o wysokim poziomie multikulturowości, czyli Niemczech i Wielkiej Brytanii?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 24012)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej

Ustawa o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej nakłada na samorzady lokalne nowe zadania dotyczące rodziny, wymagające restrukturyzacji istniejących lokalnych rozwiązań w zakresie pomocy społecznej. Kroki, jakie mają poczynić miasta i gminy, zdaniem władz samorządowych wygenerują zbyt wysokie koszty.

W opinii uczestników Konwentu Prezydentów Miast Województwa Kujawsko-Pomorskiego budżet, jakim dysponują miasta, nie jest w stanie pokryć kosztów związanych z nowymi zadaniami. Aż 80% dochodów samorządów przeznaczane jest na sfinansowanie obligatoryjnych zadań bieżących, a finansowanie nowych wymagać będzie kolejnych środków, których źródła finansowania nie zostały wskazane.

Obawy samorządów dotyczą także jakości świadczonych usług, które ze względu na ograniczony budżet mogą nie spełniać w pełni oczekiwań ustawodawców. W związku ze zbliżającymi się zmianami władze miast i gmin muszą wziąć pod uwagę także zwiększenie liczby pracowników administracji publicznej.

Pomoc społeczna jest jednym z istotniejszych elementów właściwego funkcjonowania społeczeństwa. Aby jednak zmiany zmierzały w kierunku poprawy sytuacji rodzin i osób potrzebujących, konieczne jest nie tylko właściwe prawo, ale przede wszystkim odpowiednie finansowanie instytucji pomocy.

W związku z tym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakim, zdaniem Pani Minister, powinno być źródło finansowania nałożonych przez ustawę na samorządy obowiązków?

2. Czy ministerstwo rozważy udzielenie samorządom rekompensaty finansowej właściwej do kosztów poniesionych w związku z wprowadzonymi normami prawnymi?

Poseł Teresa Piotrowska

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 24013)

do ministra finansów

w sprawie podwyżek wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych

W 2010 r. minister kultury i dziedzictwa narodowego, któremu podlegają szkoły artystyczne, podjął

działania w sprawie przyznania dodatkowych środków finansowych z przeznaczeniem na wynagrodzenia dla pracowników administracji i obsługi w szkolnictwie artystycznym stopnia podstawowego i średniego.

Niestety plan zamrożenia płac w sferze administracji publicznej uniemożliwił realizację uwzględnienia w budżecie resortu kultury kwoty 15 mln zł na rok 2011 (w ramach przyznanego limitu wydatków), co przyczyniłoby się do podwyższenia wynagrodzeń o 400,00 zł (brutto) w przeliczeniu na jeden etat (aktualne uposażenie wynosi 2040,00 zł brutto).

Wysokość płac dla administracji i obsługi szkół artystycznych pozostaje na tym samym poziomie od ponad czterech lat pomimo tego, że podwyżki płac obejmują nauczycieli. Aktualnie w tej grupie zawodowej nie są wypłacane premie, nagrody jubileuszowe i odprawy emerytalne, gdyż brakuje na to środków pieniężnych (co powoduje powstanie zobowiązań dla Skarbu Państwa).

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w tej sprawie?
2. Czy ministerstwo uwzględni podwyżki dla pracowników administracji i obsługi w szkolnictwie artystycznym?
3. W jakim terminie przewiduje się wzrost niskiego poziomu płac ww. grupy zawodowej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Mikołaj Dera

Ostrów Wielkopolski, dnia 28 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24014)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działań rządu RP
dotyczących uzyskania odszkodowań
dla dzieci ofiar zbrodni nazistowskich**

Ze względu na przypadki interwencji w moim biurze poselskim zwracam się do Pana Premiera w sprawie, która ze względów społecznych i z uwagi na upływ czasu jest niezwykle wrażliwa i wymagająca ewentualnej decyzji rządu.

W trakcie okupacji hitlerowskiej na terenach Polski setki tysięcy polskich obywateli zostało wywiezionych do obozów koncentracyjnych. Bardzo wielu spośród nich zginęło, cierpiąc w niewyobrażalny sposób. Sytuacja ta spowodowała, iż pozostawili po sobie dzieci, których los w trakcie wojny, jak i po jej zakończeniu okazał się trudny, i ze względu na okoliczności ich przyszłość oraz wchodzenie w dorosłość były w szczególności sposób obciążone.

Po zakończeniu II wojny światowej dzieci będące sierotami po ofiarach obozów zagłady, a obecnie

osoby w podeszłym wieku, nigdy nie zostały objęte szczególną pomocą finansową ze strony państwa polskiego.

Do dzisiejszego dnia obywatele polscy będący sierotami po ofiarach okupacji nie zostali objęci żadnym z porozumień z państwem niemieckim dotyczącym odszkodowań za śmierć ich rodziców w obozach zagłady.

Sądy polskie oddalają składane powództwa, uznając w sprawach o zadośćuczynienie za zbrodnie dokonane przez władze i funkcjonariuszy nazistowskich Niemiec brak po swojej stronie jurysdykcji krajowej. Uniemożliwia to de facto rozpoczęcie spraw sądowych i zamyka możliwość dochodzenia odszkodowania przed polskimi sądami powszechnymi.

W związku z tym, iż zagadnienie to dotyczy osób w podeszłym już wieku, których zasadnym roszczeniem o zadośćuczynienie do tej pory nie uczyniono zadość, zwracam się do Pana Premiera o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy rząd Pana Premiera podejmował jakiegokolwiek działania związane z przedstawionym przeze mnie problemem?

2. Jakie są obecnie możliwości dochodzenia swoich roszczeń przez obywateli polskich – sieroty po ofiarach zbrodni dokonanych przez władze i funkcjonariuszy nazistowskich Niemiec w trakcie okupacji niemieckiej? Czy instytucje państwa polskiego są gotowe pomagać polskim obywatelom i na jakich zasadach?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Polaczek

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24015)

do ministra zdrowia

**w sprawie terminu wejścia w życie
projektu rozporządzenia wprowadzającego
obrazkowe ostrzeżenia na paczkach
wyrobów tytoniowych**

Szanowna Pani Minister! Interpelacja w sprawie terminu wejścia w życie projektu rozporządzenia wprowadzającego obrazkowe ostrzeżenia na paczkach wyrobów tytoniowych.

Dnia 8 kwietnia 2010 r. Sejm RP uchwalił ustawę o zmianie ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami używania wyrobów tytoniowych. Ustawa ma wejść w życie 15 maja 2012 r. Między innymi ustawa ta umożliwia zastosowanie ostrzeżeń obrazkowych na paczkach wyrobów tytoniowych, wprowadzonych stosownym rozporządzeniem.

Troska o zdrowie obywateli to bez wątpienia jedno z najważniejszych zadań rządu i państwa. Zdrowie palaczy wyrobów tytoniowych, mimo że palenie to indywidualny wybór każdego palacza, także wpisuje się w tę troskę. Stąd zapewne pojawiają się pomysły, zresztą nie tylko w Polsce, na takie oznakowanie, które skuteczniej niż do tej pory odstręczałoby od palenia. Z przekazów medialnych wiem, że resort przygotowuje rozporządzenie wprowadzające obrazkowe ostrzeżenia na paczkach z wyrobami tytoniowymi. Temat ten jednak wywołuje wiele kontrowersji i wątpliwości, które mogą w przyszłości spowodować poważne problemy producentów wyrobów tytoniowych.

W związku z tym chciałbym zapytać:

1. Czy to prawda, że w projekcie rozporządzenia zaproponowano termin wejścia w życie na dzień 15 maja 2010 r.?

2. Czy w związku z tym od tego też dnia na rynku miałyby być dostępne tylko papierosy z nowym oznakowaniem?

3. Jeśli tak, to co w takim razie zrobić z wyprodukowanymi wcześniej wyrobami tytoniowymi bez takich ostrzeżeń?

4. Kto poniesie koszty związane z wycofaniem z rynku starych opakowań i czy na tak nagłym procesie producenci wyrobów tytoniowych nie poniosą strat?

5. Czy lepszym rozwiązaniem nie byłoby wydłużenie okresu dostosowawczego umożliwiającego wyprzedzić zapasów do okresu chociażby roku?

Z poważaniem

Posel Piotr Polak

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24016)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wyroku
Trybunału Konstytucyjnego
z dnia 26 października 2010 r.
dotyczącego finansowania z budżetu
składek zdrowotnych rolników**

26 października 2010 r. Trybunał Konstytucyjny uznał, że finansowanie z budżetu państwa składek zdrowotnych rolników jest niezgodne z konstytucją. Zgodnie z wyrokiem Sejm ma 15 miesięcy na zmianę zakwestionowanych przepisów. Przypomnę, że zgodnie z przepisami ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, składki zdrowotne rolników finansowane są z budżetu państwa. Rocznie KRUS za ubezpieczonych około 1,5 mln rolników opłaca około 3 mld zł składek zdrowotnych. Podobnie składkę zdrowotną

państwo opłaca m.in. na osoby bezrobotne, studentów, osoby duchowne czy służby mundurowe.

W Polsce zdecydowana większość gospodarstw to gospodarstwa niskotowarowe, kilkuhektarowe. Tacy rolnicy płacą tylko podatek rolny i składki zdrowotnej od podatku odliczyć nie będą mogli. Natomiast gdyby rolnicy musieli płacić składkę zdrowotną z własnych środków, byłoby to niezgodne z konstytucją. Wyrok trybunału w środowisku wiejskim wywołał wiele komentarzy i wątpliwości. Sytuacja materialna polskich rolników, m.in. w związku z zaniżonymi dopłatami bezpośrednimi w porównaniu z krajami „starej” unii jest niezwykle trudna. Dlatego każde nowe, dodatkowe obciążenie tej grupy zawodowej będzie trudne do zaakceptowania. W związku z upływającym czasem – od wyroku Trybunału Konstytucyjnego minęło już 10 miesięcy – chciałbym zapytać:

1. Na jakim etapie są prace nad projektem ustawy regulującej uchylony przez TK przepis?

2. Jakie są najważniejsze założenia tego właśnie projektu ustawy?

3. Jakie jest stanowisko resortu w powyższej sprawie?

Z poważaniem

Posel Piotr Polak

Poddębice, dnia 29 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24017)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie kryterium wyboru wniosków
oraz terminu komunalizacji PPIUR
Szkuner sp. z o.o. z siedzibą
we Władysławowie**

Dziękując za uzyskane od Pana Ministra wyjaśnienia dotyczące losów PPIUR Szkuner we Władysławowie, pragnę przekazać kolejne informacje w sprawie i skierować zapytanie dotyczące dalszych działań. Jak sam Pan Minister wspomina w odpowiedzi na interpelację, „Plan prywatyzacji na lata 2008–2011 przyjęty uchwałą nr 83/2008 Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 2008 r. oraz jego aktualizacja przyjęta uchwałą nr 22/2009 Rady Ministrów z dnia 10 lutego 2009 r. przewidują komunalizację Przedsiębiorstwa Połowów i Usług Rybackich Szkuner sp. z o.o., przy uwzględnieniu ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o portach i przystaniach morskich (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 179) oraz >Strategii rozwoju portów morskich do roku 2015<. Jednocześnie zgodnie z art. 4b ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.) komunalizacji dokonuje się na wniosek organu wykonawczego jednostki samorządu terytorialnego”. Chciałbym poinformować, iż w dniu 4 lipca

br. burmistrz miasta Władysławowa złożyła kompletny wniosek dotyczący komunalizacji 100% udziałów w PPiUR „Szkuner”. Jak podkreśla sam wnioskodawca, a także organ stanowiący, który wyraził zgodę na nabycie udziałów w uchwale XIII/102/2011, istnieje zbieżność działalności spółki PPiUR Szkuner nie tylko z zadaniami własnymi gminy, ale także strategią samej spółki. Zostało to wykazane zarówno w obszernym uzasadnieniu wniosku, jak i w przygotowanej „Koncepcji wykorzystania mienia PPiUR Szkuner sp. z o.o. we Władysławowie w kontekście realizacji zadań własnych gminy miasta Władysławowa”.

Mając na względzie celowość i racjonalność komunalizowania mienia państwowego, należącego wszak do wszystkich obywateli RP, a także przyglądając się kwestiom personalnym, w tym politycznym, w PPiUR Szkuner sp. z o.o., które, mam nadzieję, nie będą miały wpływu na działania resortu w analizowanej sprawie, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. W związku z tym, że w uprzedniej odpowiedzi na interpelację informuje Pan Minister, iż, cytując, „nie jest wykluczone, że proces komunalizacji zostanie poprzedzony wdrożeniem koncepcji restrukturyzacji spółki polegającej na rozdzieleniu działalności stoczniowej oraz połowowo-przetwórczej od działalności portowej”, a sama decyzja zależy m.in. od „rozstrzygnięcia sprawy restrukturyzacji spółki”, w jakim okresie czasu ministerstwo planuje zdecydować o ewentualnej potrzebie restrukturyzacji spółki? Na kiedy planowane jest wydanie rozstrzygnięcia w tej kwestii?

2. Proszę o wskazanie terminu (choćby o charakterze instrukcyjnym), w którym resort zamierza rozpatrzyć potencjalne wnioski, a następnie podjąć decyzję w sprawie komunalizacji PPiUR Szkuner.

3. Proszę o wskazanie kryteriów, jakimi będzie się Pan Minister kierował przy podejmowaniu decyzji w kwestii komunalizacji PPiUR Szkuner. Czy będzie wśród nich kryterium kolejności zgłoszonych wniosków?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24018)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wprowadzenia opłat
elektronicznych za przejazd drogami
dla osób podróżujących samochodami
osobowymi z przyczepami kempingowymi
i samochodami kempingowymi**

Zgodnie z rozporządzeniem ministra infrastruktury z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajo-

wych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. z 2011 r. Nr 80, poz. 433) dodatkowymi opłatami za przejazd drogami krajowymi zostały objęte wszystkie zestawy składające się z samochodu i przyczepy o DMC powyżej 3500 kg. W związku z tym opłata ta w równym stopniu obciąża osoby zarobkowo trudniące się przewozem towarów oraz osoby podróżujące samochodami osobowymi wraz z przyczepą kempingową, przyczepą do przewozu koni czy przyczepą przewożącą sprzęt sportowy. Opłaty obejmą także właścicieli pojazdów kempingowych, którzy zarejestrowali je jako pojazdy o DMC powyżej 3500 kg.

System opłat ustalony w ww. rozporządzeniu znacząco odbiega od norm przyjętych w innych krajach Unii Europejskiej, zgodnie z którymi opłata elektroniczna za przejazd drogami nie dotyczy niezarobkowych przejazdów z przyczepami, np. na Węgrzech przy naliczaniu opłaty elektronicznej przyczepa kempingowa nie jest wliczana do wagi pojazdu.

Rozwiązanie to może bardzo niekorzystnie wpłynąć na bezpieczeństwo użytkowników dróg. Wiele osób, podróżując w celach prywatnych, zdecyduje się ciągnąć przyczepę lżejszym samochodem, aby nie przekroczyć sumy mas 3500 kg. Jedną z prężnie rozwijających się dziedzin naszej gospodarki jest turystyka, jednakże pobieranie opłat również od turystów będzie skutkowało spadkiem zainteresowania walorami Polski.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy w ramach konsultacji społecznych treść rozporządzenia z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej była konsultowana z Polskim Związkiem Motorowym i Polską Federacją Campingu i Caravaningu?

2. Czy podczas prac nad ww. rozporządzeniem zostały wzięte pod uwagę koszty utraty części dochodów z turystyki?

3. Czy Pan Minister rozważy podjęcie działań legislacyjnych w celu zniesienia opłat za przejazdy samochodów osobowych z przyczepami kempingowymi w wysokości równej pojazdom ciężarowym?

Z poważaniem

Poseł Piotr Babinetz

Krosno, dnia 28 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24019)

do ministra finansów

**w sprawie wpływu kryzysu w strefie euro
na kurs złotego oraz rosnących cen kredytów**

Według danych agencji prasowej Bloomberg, umieszczonych dnia 17 lipca br. na portalu internetowym Money.pl („Złoty ucierpi przez kryzys strefy euro”) złotówka jest jedną z najbardziej zagrożonych walut, które mogą ucierpieć ze względu na kryzys w strefie euro. Co więcej, według badań opublikowanych na ww. portalu w artykule Polacy uważają, że spadła siła nabywcza złotego. Wskazano, że Polacy za te same pieniądze kupują mniej niż w zeszłym roku i latach wcześniejszych.

O tym, że jesteśmy jako kraj w kryzysie finansów państwa, doskonale wiedzą obywatele RP odczuwający na co dzień skutki braku skutecznych działań rządu, mających na celu przeciwdziałanie ww. kryzysowi. Ekspertki zgodnie wyrażają się, że przywódcy rynków wschodzących takich jak Polska, muszą wprowadzić natychmiast w życie pakiety radykalnych reform, ponieważ inaczej grozi im niewypłacalność. Tymczasem zdaniem wielu znawców tematu rząd polski nie stosując się do ww. opinii w zamian stosuje nazbyt często różnego rodzaju zabiegi księgowo mające na celu zatuszowanie ogromnego długu publicznego kraju.

Ponadto trudno zauważyć także chęć zwiększenia odporności polskiej złotówki na niekorzystne uwarunkowania gospodarcze dotyczące kryzysu takich państw jak chociażby Grecja i Portugalia.

Prowadzona polityka obecnego rządu odbija się w sposób znaczący na najbiedniejszych obywatelach. Badania prowadzone przez CBOS wskazują na to, że naszym obywatelom żyje się coraz trudniej. Zmuszeni są oni wydawać relatywnie zdecydowanie więcej na podstawowe potrzeby niż w minionych latach. Wzrost cen niestety nie równoważy się ze wzrostem zarobków. Dlatego ta niekorzystna sytuacja oddziałuje przede wszystkim na najbiedniejszych mieszkańców naszego kraju, dla których każdy, nawet najmniejszy, wzrost cen zdecydowanie odbija się na i tak już małym domowym budżecie.

Warto zauważyć ponadto fakt, iż galopujący wzrost kursu franka szwajcarskiego i coraz gorszy kurs polskiego złotego sprawia, że ceny kredytów wzrosły drastycznie i tak np. w czerwcu o ok. 10% w porównaniu z poprzednim rokiem.

Według wielu do wyborów politycznych jesienią br. zmieni się niewiele. Rząd nie zdecyduje się na działania, które w mogłyby się odbić na sondażach, na których zależy mu najbardziej.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania może podjąć ministerstwo w celu zwiększenia odporności kursu polskiego zło-

tego na czynniki zewnętrzne, przede wszystkim na kryzys w krajach strefy euro?

2. Jakie reformy podjął rząd w celu zabezpieczenia Polski przed bankructwem wynikającym z ciągle rosnącego długu publicznego?

3. Jakie ulgi dla najbardziej potrzebujących obywateli naszego kraju wprowadził w życie obecny rząd w zamian za ponoszenie kosztów wzrostu cen, m.in. z tytułu podniesienia stawki VAT?

4. Jakie działania planuje podjąć rząd w sprawie wzrastających kosztów spłaty zaciągniętych kredytów, np. we frankach szwajcarskich?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24020)

do ministra finansów

**w sprawie skutków ograniczania
deficytu sektora finansów publicznych
kosztem finansów jednostek samorządu
terytorialnego na przykładzie Lubelszczyzny**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządowcy województwa lubelskiego zrzeczeni w Związku Gmin Lubelszczyzny przesłali do mojego biura poselskiego stanowisko w sprawie skutków ograniczania deficytu sektora finansów publicznych kosztem finansów jednostek samorządu terytorialnego.

Przedstawiciele samorządowców wyrażają głębokie zaniepokojenie praktyką sukcesywnego ograniczania możliwości w zakresie odpowiedzialnego planowania i realizowania przedsięwzięć inwestycyjnych.

Obawy środowiska samorządowego budzi w szczególności fakt, iż działania rządu oraz Ministerstwa Finansów, mające na celu zmniejszenie deficytu sektora finansów publicznych kosztem przede wszystkim samorządów, będzie skutkowało ograniczeniem możliwości inwestycji przez poszczególne jednostki.

Moi interesanci, mając na uwadze m.in. ww. negatywne propozycje, postulują uchylenie przez Radę Ministrów rozporządzenia ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. (Dz. U. Nr 157, poz. 1692), które poszerza katalog tytułów dłużnych, powodując tym samym zmniejszenie możliwości inwestycyjnych samorządów. Wskazują na problem zgodności ww. rozporządzenia w treści postanowienia § 3 ust. 2 z delegacją ustawową zawartą w art. 72 (ust. 2) ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240).

Ww. jednocześnie popierają odrzucenie propozycji ograniczenia definicji jednostek samorządu teryto-

rialnego w relacji do planowanych dochodów 4%, 3%, 2%, 1% planowanych dochodów w kolejnych latach. Zwracają uwagę na fakt, iż redukcja deficytu sektora finansów publicznych kosztem samorządów lokalnych, w zaproponowanej przez ministra finansów formule spowoduje katastrofalnie w skutkach zmniejszenie wydatków inwestycyjnych jednostek samorządu terytorialnego, co w konsekwencji będzie skutkować zahamowaniem tempa rozwoju kraju.

Samorządowcy podnoszą również potrzebę przyspieszenia prac nad implementacją zapisów odnoszących limit zadłużenia do zdolności jego spłaty. Uważają za konstruktywne rozwiązanie szacowania nadwyżki operacyjnej każdej jednostki w 10-letnim przedziale czasowym, co umożliwiłoby zminimalizowanie wpływu zjawisk krótkotrwałych na powyższą wartość.

Wnoszą także konieczność weryfikacji licznych ustaw dotyczących funkcjonowania samorządu terytorialnego, które pomimo postawionych przez rząd celów generują wzrost deficytu finansów publicznych.

Przedstawiciele samorządowców podkreślają, iż z roku na rok mamy do czynienia z nakładaniem na jednostki samorządu nowych zadań i sukcesywnym zwiększeniem zakresu obowiązków już realizowanych, jednakże bez zabezpieczenia odpowiednich środków na ich realizację, przy jednoczesnym zmniejszaniu wielkości przekazywanych środków.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy sugestie rozwiązań wskazane przez przedstawicieli samorządowców Lubelszczyzny będą uwzględniane przez Pana Ministra?

2. Jakie nowe zadania zostały nałożone na jednostki samorządu terytorialnego od czasu objęcia rządu przez koalicję PO-PSL?

3. O ile wzrosło, zgodnie z posiadanymi przez ministerstwo informacjami, zadłużenie jednostek samorządu terytorialnego z terenu województwa lubelskiego od czasu objęcia rządu przez koalicję PO-PSL?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawisłak

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24021)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie ignorowania przepisów prawa przyznających ulgi na przejazdy środkami komunikacji publicznej przez uprawnionych emerytów, kombatantów i osoby niepełnosprawne

Szanowna Pani Minister! W dobie kryzysu gospodarczego, szalejących cen walut, wyższej od prognozowanej inflacji, spowodowanej drożyzną najcięższe czasy z pewnością przeżywają ludzie starsi i schorowani, utrzymujący się z bardzo niskich emerytur i rent. Wśród nich są także kombatanci, którym Rzeczpospolita Polska winna jest szczególny szacunek i opiekę.

Niewątpliwie pewnym sposobem na pomoc tych właśnie szczególnie potrzebujących obywateli jest wprowadzenie ustawowych uprawnień do ulgowych przejazdów środkami transportu zbiorowego (SPS-023-22445/11) zapisanych w ustawie z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego. Niestety, praktyczna realizacja przepisów tej ustawy napotyka na wiele nieprawidłowości. Polegają one na tym, iż ulgi ustawowe nie są respektowane przez wielu prywatnych przewoźników, którzy do wiadomości publicznej podają zawyżoną cenę biletu normalnego, a poniżej tzw. cenę komercyjną, stanowiącą 50% ceny biletu normalnego. Tyle że rzeczywistości cena komercyjna jest tą normalną, którą muszą zapłacić wszyscy, także ci, którzy zgodnie z powołaną wyżej ustawą są z opłat zwolnieni lub posiadają ulgi ustawowe.

Ciekawe, że dzieje się tak mimo iż koszty związane z finansowaniem ustawowych uprawnień do bezpłatnych lub ulgowych przejazdów w komunikacji autobusowej pokrywane są z budżetu państwa. Procedura zwrotu tych kosztów dla przewoźników polega na tym, iż to samorzady województw przekazują te środki przewoźnikom, o ile przewoźnicy podpisali z samorządami stosowną umowę w tym zakresie. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego (II CSK 28/08) po stronie samorządu województwa leży wręcz obowiązek polegający na zawarciu z przewoźnikami stosownej umowy w zakresie zwrotu kosztów sprzedaży biletów ulgowych.

Odpowiadając na liczne skargi w tym zakresie składane przez interesantów mojego biura poselskiego, skierowałem stosowną interwencję do marszałka województwa lubelskiego. W odpowiedzi marszałek wskazał m.in., że na 253 przewoźników, którym urząd marszałkowski wydał zezwolenie na wykonywanie regularnego przewozu osób, umowy w sprawie dopłat do biletów w 2011 r. zawarł zaledwie z 82 podmiotami. Sytuację tę marszałek województwa lubelskiego wyjaśnia w ten sposób, że umowy takie zawie-

rane są wyłącznie z tymi podmiotami, które wystąpią do urzędu marszałkowskiego ze stosownym wnioskiem w tej sprawie.

Sytuacja powyższa, wobec braku jakichkolwiek sankcji dla przewoźników z tytułu nierespektowania ustawowego prawa osób uprawnionych do korzystania z biletów ulgowych, powoduje, że w gruncie rzeczy w przypadku przejazdu pojazdami należącymi do 171 przewoźników w województwie lubelskim prawo do biletów ulgowych pozostaje czystą fikcją. Fikcją zatem pozostaje pomoc państwa polskiego dla setek tysięcy najstarszych spośród naszych emerytów, a także dla osób niepełnosprawnych i weteranów.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Panią Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zdaniem Pani Minister obowiązująca regulacja prawna w zakresie przejazdów ulgowych środkami publicznego transportu zbiorowego i procedury zwrotu przewoźnikom kosztów sprzedaży biletów ulgowych, przy uwzględnieniu powołanego w treści pisma orzecznictwa Sądu Najwyższego, uzasadnia stanowisko zajęte w tej sprawie przez marszałka województwa lubelskiego, czy też może jest odwrotnie i już w momencie wydawania zezwolenia na wykonywanie regularnego przewozu osób marszałek województwa powinien jednocześnie zawrzeć z przewoźnikiem umowę dotyczącą refundacji kosztów biletów ulgowych?

2. Czy mogłaby Pani Minister wyjść z odpowiedzią inicjatywą ustawodawczą, zmierzającą do zobligowania stosownych podmiotów do przestrzegania przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego?

3. Czy kierowany przez Panią Minister resort pracuje nad innymi jeszcze osłonami dla ludzi najstarszych i schorowanych, a przez to wielokrotnie również najuboższych?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawisłak

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24022)

do ministra zdrowia

w sprawie wpisania łuszczycy na listę chorób przewlekłych oraz refundacji leków biologicznych dla najciężej chorych osób

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister w sprawie ciężkiej sytuacji osób chorych na łuszczycę w Polsce. Na to schorzenie skóry o podłożu

genetycznym choruje w Polsce w zależności od szacunków od 800 tysięcy do ponad miliona osób.

Brak wpisu łuszczycy na listę chorób przewlekłych, pomimo spełniania wszelkich znamion tego typu problemu, skutkuje wieloma negatywnymi efektami dla chorych. Przypomnę, że komisja chorób przewlekłych przy Światowej Organizacji Zdrowia definiuje chorobę przewlekłą jako wszelkie zaburzenia lub odchylenia od normy, które mają jedną lub więcej z następujących cech charakterystycznych: są trwałe, pozostawiają po sobie inwalidztwo, spowodowane są nieodwracalnymi zmianami patologicznymi, wymagają specjalnego postępowania rehabilitacyjnego albo według wszelkich oczekiwań wymagać będą długiego okresu nadzoru, obserwacji czy opieki.

Z dużą dozą pewności można stwierdzić, że łuszczycyca spełnia wszelkie te znamiona, jednak nie znajduje się na liście chorób przewlekłych w Polsce. Na skutek braku umieszczenia łuszczycy w opisywanej grupie schorzeń, osoby dotknięte problemem nie mogą liczyć na poważną refundację leków, których jak to w chorobach przewlekłych, stosować muszą dużo.

Ciągle słabo dostępne jest leczenie lekami biologicznymi dla chorych z ciężką postacią łuszczycy. Starania środowisk działających na rzecz poprawy sytuacji osób dotkniętych tym schorzeniem o programy terapeutyczne leczenia biologicznego trwają już ponad 3 lata i ciągle nie są one powszechnie dostępne. Tymczasem w krajach o porównywalnej bądź gorszej sytuacji gospodarczej, jak Węgry i Rumunia, leczenie biologiczne refundowane jest w 100%.

Kolejnym problemem chorych jest zbyt niska wyliczona skutecznych zabiegów metodą naświetlania PUVA, co powoduje, że wspomniana metoda leczenia, stosunkowo mało kosztowna w zestawieniu z terapiami lekami biologicznymi jest mało wykorzystywana. Świadczeniodawcom refundacja nie pokrywa kosztów utrzymania gabinetu naświetlań, mało ośrodków oferuje tę terapię i chorzy czekają w kolejkach, w momencie gdy na szali znajduje się zdrowie i życie kilkudziesięciu tysięcy obywateli naszego kraju o średnio ciężkim i ciężkim przebiegu choroby.

Zaniebdania w systemie leczenia tak licznej grupy chorych są poważnym problemem społecznym.

Szanowna Pani Minister! W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o udzielenie wyjaśnień i odpowiedzi na następujące zagadnienia:

1. Z czego wynika brak objęcia łuszczycy statusem choroby przewlekłej w świetle spełniania przez nią wszelkich kryteriów tego typu schorzenia?

2. Czy w najbliższym czasie chorzy na łuszczycę mogą liczyć na tańsze – refundowane i bezpieczne dla zdrowia leki (w tym leki biologiczne)?

3. Czy objęcie skuteczną opieką osób potrzebujących metod leczenia biologicznego nie będzie na dłuższą metę przedsięwzięciem tańszym aniżeli opieka nad nieleczonymi osobami, którym na skutek braku

skutecznej opieki grozi trwale kalectwo i przejście pod opiekę instytucjonalną państwa?

4. Czy zdaniem Pani Minister zbyt niska wycena przez NFZ leczenia chorych skutecznymi lampami PUVA i UVB 311 nie wpływa na postawienie podmiotów świadczących pomoc medyczną w tym obszarze przed dylematem zaprzestania tej pomocy?

Z poważaniem

Poseł Ryszard Kalisz

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24023)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie dostosowania stadionu narodowego w Warszawie oraz innych obiektów budowlanych na Euro 2012 do potrzeb osób niepełnosprawnych

Szanowny Panie Ministrze! Bariery architektoniczne, które niemal codziennie napotykają osoby niewidome czy poruszające się na wózkach inwalidzkich, stanowią problem dotyczący nas wszystkich. Aby dostosować budynki do potrzeb osób niepełnosprawnych, należy przemyśleć ich najdrobniejsze szczegóły konstrukcyjno-budowlane. Jednocześnie warto uświadomić sobie, że większość obiektów w naszym kraju nie spełnia wymogów dostosowania do potrzeb osób z większym lub mniejszym stopniem niepełnosprawności. Na niecałe 11 miesięcy pozostałe do Euro 2012 w Polsce są oddane do użytku już 2 z 4 budowanych w związku z turniejem stadionów. Kibic niepełnosprawny to również kibic, który chce, tak jak każda inna osoba, uczestniczyć w tak ważnym wydarzeniu dla polskiej piłki nożnej. Niepełnosprawni kibice oczekują tych samych wrażeń i emocji co inni. Muszą mieć możliwość widzieć, co się dzieje na płycie boiska, mieć możliwość w pełnym wymiarze brać udział w imprezie. Ważny jest nie tylko obiekt sportowy, ale także dojazd do niego, kwestie zakwaterowania czy możliwości poruszania się po kraju, który jest gospodarzem imprezy.

W związku z tym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy polskie stadiony, na których rozegrane zostaną mecze Euro 2012, a w szczególności stadion narodowy w Warszawie, dostosowane są do potrzeb niepełnosprawnych kibiców? Chodzi o osoby poruszające się na wózkach inwalidzkich, ale także osoby z innymi rodzajami niepełnosprawności, np. z problemami ze słuchem czy osoby niewidome i słabo widzące.

2. Jak wygląda przygotowanie dróg dojazdowych, parkingów, toalet, obiektów hotelowych i gastrono-

micznych (m.in. czy będą obniżone lady) pod kątem osób niepełnosprawnych?

3. Czy kibice z niepełnosprawnością będą mogli siedzieć w różnych sektorach stadionu, tak by być w sektorze przeznaczonym dla fanów swojej drużyny?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Woźniak

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24024)

do ministra zdrowia

w sprawie prywatyzacji szpitali i likwidowania nierentownych oddziałów

Szanowna Pani Minister! Prowadzone od co najmniej trzech lat przez Ministerstwo Zdrowia działania dążą do przekształcenia przez samorządy wszystkich należących do nich szpitali w spółki prawa handlowego. Prawdę mówiąc, obecnie pozostawia się samorządom wolny wybór, ale jeśli tego nie zrobią, będą zmuszone do spłacenia swoich zadłużeń samodzielnie. W rzeczywistości samorządy pozostają bez wyjścia i de facto są zmuszane do przekształcenia szpitali, gdyż ich zadłużenia często przekraczają całoroczny budżet powiatów i te nie są w stanie sobie poradzić bez pomocy państwa. Szpital, który zacznie działać na zasadzie spółki prawa handlowego będzie rządził się swoimi prawami, a w szczególności nie będzie mógł planować długów. Wynikać będzie z tego, że nie dobro pacjentów będzie pierwszoplanowe, tylko dobro ekonomiczne. Pacjent staje się przedmiotem, a nie podmiotem działań zarządu. W takiej sytuacji można spodziewać się likwidacji oddziałów nierentownych, gdzie opieka nad pacjentem jest kosztowna, np. oddział intensywnej opieki medycznej czy oddział internistyczny lub inne. Nieopłacalna stać się może opieka nad osobami starszymi i przewlekle lub nieuleczalnie chorymi. Przekształcenie placówek będzie oznaczać podział społeczeństwa na pacjentów, którzy będą oczekiwać w kolejce wiele tygodni, miesięcy czy nawet lat oraz tych pacjentów, którzy zapłacą za zabieg wykonany w ciągu kilku dni lub będą poddani leczeniu za bardzo duże pieniądze, których większość Polaków nie posiada. Utrzymanie szpitali przez samorząd w dotychczasowej formule SPZOZ sprawia, że nie będą one mogły korzystać z pomocy w postaci oddłużenia. Samorządy będą zmuszone do przekształceń, znalezienia inwestorów lub do ogłoszenia upadłości. W każdym przypadku oznacza to w bliższej lub dalszej perspektywie prywatyzację. W związku z tym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Ile wynosi zadłużenie szpitali w roku bieżącym w woj. łódzkim? Co stanie się ze szpitalem, który zostanie przekształcony, a samorząd nie będzie w stanie go utrzymać?

2. Jak ministerstwo planuje rozwiązać problem nierentownych oddziałów? Czy pacjenci będą zmuszeni dojeżdżać kilkadziesiąt kilometrów, aby zostać przyjętymi na dany oddział?

3. Ile pieniędzy otrzyma każdy samorząd na przekształcenie placówek szpitalnych i czy te pieniądze wystarczą, skoro większość szpitali jest poważnie zadłużonych? Co stanie się ze szpitalem, jeśli samorząd nie będzie chciał, aby został przekształcony w spółkę handlową? Czy będzie mógł działać na poprzednich zasadach, a jeśli tak, to kto go będzie finansował?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Woźniak

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24025)

do ministra zdrowia

**w sprawie długiego oczekiwania
pacjentów na rehabilitację**

Szanowna Pani Minister! W województwie łódzkim na masaż ręczny, gimnastykę czy pole magnetyczne trzeba czekać nawet po kilka miesięcy. Jest to niezrozumiałe dla pacjenta, który co miesiąc płaci wysokie składki na ubezpieczenie zdrowotne. W centrum rehabilitacji w Łowiczu pacjenci na zabiegi zapisywani są już na październik. Osoby takie, m.in. po wypadkach, przebytych operacjach czy przy schorzeniach neurologicznych, wymagają szybkiej rehabilitacji, a nie długiego oczekiwania. Faktem jest, iż każda choroba im wcześniej zostanie poddana rehabilitacji, tym większa szansa na wyleczenie. Istnieje duża liczba placówek oferujących zabiegi za odpłatnością, jednak niewielka część społeczeństwa może z nich skorzystać, a NFZ ich nie refunduje. W związku z tym kieruję do Pani Minister Zdrowia następujące pytania:

1. Dlaczego płacąc składki na ubezpieczenie zdrowotne, na zabiegi musimy czekać po kilka miesięcy i więcej?

2. Jak kształtuje się ten problem w innych województwach i jakie plany ma ministerstwo, aby je rozwiązać?

3. Dlaczego osoby po wypadkach nie są natychmiastowo skierowane na rehabilitację?

4. Dlaczego zabiegi rehabilitacyjne wyceniane są przez NFZ zbyt nisko?

5. Czy przewiduje się w najbliższym czasie reformę finansowania usług świadczonych przez służbę zdrowia, w tym zabiegów rehabilitacyjnych?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Woźniak

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24026)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zachęcania młodzieży
do czytania książek**

Szanowna Pani Minister! W dawnych czasach najlepszym przyjacielem zarówno dzieci, młodzieży, jak i dorosłych była książka. Wpajano od lat dziecięcych, że nauka i wiedza to jedne z najważniejszych wartości. A skąd dawniej czerpano wiadomości? W znacznej mierze z książek. Dziś w ogromnej ilości przypadków szkół w Polsce lektury nie są w ogóle czytane, a jedynie o treści książki młoda osoba dowiaduje się z wszechobecnych i promowanych streszczeń i opracowań. Taka sytuacja znacznie spłyca omawianie książki. Należy zatem uświadomić młodzieży szkolnej, a przede wszystkim młodzieży ponadgimnazjalnej, jak duże znacznie odgrywa czytanie książek w ich rozwoju intelektualnym. Czytanie wpływa na pobudzanie wyobraźni, rozwija horyzonty, słownictwo oraz wiedzę. Poprawia pamięć, koncentrację, poprawia samoocenę, jak również wspiera ich rozwój emocjonalny. Pamiętam jak dziś, że jako dziecko czytałem bajki i opowiadania, w wieku starszym podręczniki, książki specjalistyczne, a potem publikacje, które interesowały mnie w dorosłym życiu. Niestety, obecne czasy są znacznie inne. Niby bardziej nowoczesne, ale czytanie stało się coraz mniej popularne. Internet, telewizja, filmy na DVD znacznie wyparły tradycyjną książkę. Istnieje obawa, że książki niedługo całkiem znikną z życia młodych ludzi. Dlatego zwracam się z pytaniami do Pani Minister:

1. Jaki jest procent dzieci i młodzieży zapisanych do biblioteki i ile osób wśród zapisanych z nich korzysta?

2. Ile książek rocznie czyta przeciętnie młody człowiek, pomijając lektury?

3. Jak kształtował się poziom czytelnictwa wśród młodzieży w roku 2007, a na jakim poziomie jest w roku bieżącym?

4. Jakie plany ma ministerstwo, aby młodzież chętniej sięgała po książkę?

5. Jakie elementy programu nauczania pobudzają lub inspirują młodzież do czytania książek? Czy na-

uczyciele w ogóle stosują taki orzeź metodyczny w programie nauczania?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Woźniak

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24027)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie dyskryminacji pewnych grup społecznych na rynku pracy

Szanowna Pani Minister! Przeglądając oferty pracy, często spotykamy się ze sformułowaniem: „Przyjmę do pracy w wieku do 30 lat, z co najmniej dwuletnim doświadczeniem na podobnym stanowisku, obojętnie CV wraz ze zdjęciem”. Pracodawca przeprowadzający rozmowę kwalifikacyjną z kobietą bardzo często pyta o stan cywilny, posiadanie dzieci oraz życie osobiste. Poza tym ta forma dyskryminacji, czyli jeszcze przed nawiązaniem stosunku pracy, jest trudna do uchwycenia i dlatego kobiety, osoby młode bez doświadczenia zawodowego, jak również osoby po 50 r.ż. mają utrudnioną możliwość obrony przed nią. Chodzi więc raczej o przestrzeganie zasad. O to, by kobiety wracające do pracy po urlopie wychowawczym, osoba po 50 r.ż. oraz ludzie młodzi wkraczający na ten rynek byli pełnoprawnymi jego uczestnikami. To warunek konieczny, jeśli chcemy być krajem rozwijającym się i jeśli nie chcemy, by postępował proces wykluczenia społecznego. A przecież art. 11³ rozdz. II Kodeksu pracy wyraźnie podkreśla: „Jakokolwiek dyskryminacja w zatrudnieniu, bezpośrednia lub pośrednia, w szczególności ze względu na płeć, wiek, niepełnosprawność, rasę, religię, narodowość, przekonania polityczne, przynależność związkową, pochodzenie etniczne, wyznanie, orientację seksualną, a także ze względu na zatrudnienie na czas określony lub nieokreślony albo w pełnym lub w niepełnym wymiarze czasu pracy – jest niedopuszczalna”. Mając na uwadze powyższe, proszę o udzielenie odpowiedzi na niżej postawione pytania.

1. Jakie strategie zwalczania dyskryminacji na rynku pracy obrało ministerstwo oraz w jaki sposób sprawuje kontrolę, aby do tego procederu nie dochodziło?

2. Jakie kroki planuje podjąć ministerstwo w związku ze zwiększającą się ilością bezrobotnych absolwentów szkół średnich i wyższych?

3. Czy Pani Minister podjęła jakieś kroki ku temu, aby pracodawca chętniej zatrudniał osoby po 50 r.ż.?

4. Dlaczego w dzisiejszych czasach pracodawca może bezkarnie wnikać w życie osobiste pracownika?

Dlaczego bardzo często nie liczą się kompetencje, ale wiek, prezencja, stan cywilny i dietność?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Woźniak

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24028)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie aktywnych form spędzania wakacji przez dzieci z miast i ze środowisk wiejskich

Szanowna Pani Minister! Kiedy przychodzi wiosna i dużymi krokami zbliżają się wakacje, rodzice szukają jakiegoś pomysłu na spędzenie czasu wolnego przez ich dzieci. Chcą zaplanować dla dziecka czas tak, by się nie nudziło i miało niezapomniane wspomnienia z tych dwóch miesięcy. Niestety, jak wynika z najnowszych badań, niemal połowa dzieci nie wyjedzie w tym roku na żadne wakacje, bo ich rodzin na to nie stać. Wielu rodzicom sen z powiek spędza pytanie, jak zagospodarować dzieciom wolny czas, żeby się nie nudziły i nie znajdowały sobie same jakichś niebezpiecznych rozrywek. Dzieci zawsze można wysłać do rodziny, do babci czy jakiejś ciotki, ale na pewno nie jest to rozwiązanie na całe wakacje. Z drugiej strony, planując zajęcia swojej pociechy, należy pamiętać, że wakacje w życiu dziecka to niesamowity, pełen przygód okres, który powinno w dorosłym wieku mile wspominać. Nie warto więc przesadzać z planami dotyczącymi nauki i realizować swoich ambicji kosztem odpoczynku malucha. Owszem, wykorzystanie dwóch miesięcy wolnego na rozwój hobby oraz zainteresowań dzieci wydaje się sensowne, ale nie zapominajmy o potrzebie ruchu najmłodszych. Skacząc i biegając, dzieciaki odreagowują miesiące nauki i dyscypliny, a przy okazji rozwijają kondycję fizyczną, o którą przecież tak trudno dbać w dorosłym życiu. Dlatego dla dzieci tak ważne jest organizowanie półkolonii, które są niejednokrotnie jedynym rozwiązaniem na aktywne spędzenie wakacji i dostarczenie wielu niezapomnianych chwil. Niestety, w wielu gminach miejskich i wiejskich nie ma prowadzonych żadnych zajęć w okresie wakacji, a dzieci pozostawione są sobie samym i skazane na dwumiesięczną nudę.

W związku z tymi kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. W ilu miastach i gminach wiejskich w obrębie woj. łódzkiego zostały zorganizowane przez samorząd półkolonie lub inne zajęcia dla dzieci, a w których nic nie zorganizowano?

2. Czy, a jeżeli tak, to ile pieniędzy z budżetu państwa uzyskał każdy z samorządów na dofinansowanie aktywnych zajęć dla dzieci?

3. Jak rozwiązać problem rodziców, którzy muszą iść do pracy, a nie mają z kim zostawić swoich pociech?

4. Jaka jest obecnie skala pracy dzieci w okresie wakacyjnym, ze szczególnym uwzględnieniem pracy dzieci w gospodarstwach rolnych?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Woźniak

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24029)

do ministra zdrowia

w sprawie wysokich kosztów badań przeprowadzonych przez pacjentów bez skierowania od lekarza rodzinnego

Szanowna Pani Minister! Bardzo często zdarza się, że chorzy, pomimo posiadania ubezpieczenia zdrowotnego i pomimo konieczności przeprowadzenia badań z uwagi na stan zdrowia, nie otrzymują od lekarza rodzinnego skierowania na badania. Jednak aby odpowiednio zdiagnozować pacjenta, powinien on przejść choćby podstawowe badania (np. morfologia, USG). Często oszczędności biorą górę nad zdrowiem chorego. Niestety, w wielu przypadkach chorzy nie mogą czekać, gdyż często ich zdrowie jest na „wagę złota” i sami decydują się na przeprowadzenie badań bez skierowania od lekarza. W takiej sytuacji zmuszeni są do zapłacenia za badania swoimi pieniędzmi. Jeżeli badanie okaże się uzasadnione, chory powinien uzyskać zwrot kosztów badań. Niestety, w praktyce bardzo rzadko się to zdarza. System powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego zmusza wiele osób do płacenia z własnej kieszeni za świadczenia zdrowotne, z czym z uwagi na przepisy nie powinno się godzić. W związku z tym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Jak rozwiązać problem lekarzy pierwszego kontaktu, którzy nie chcą wystawiać skierowania na podstawowe badania w uzasadnionych przypadkach? Gdzie mogą się zgłosić pacjenci, którzy w ten sposób zostali potraktowani?

2. Jakie działania podejmie minister zdrowia, aby pacjent mógł żądać zwrotu kosztów za przeprowadzone badania? Ile takich spraw zostało zgłoszonych do ministerstwa?

3. Dlaczego jest tak mały limit na podstawowe badania diagnostyczne? Każdy, kto płaci składki na podstawowe ubezpieczenie zdrowotne, powinien móc skorzystać z tzw. bezpłatnych świadczeń.

4. Czy przewiduje się nowe regulacje prawne w ww. sprawach?

5. Jaka jest możliwość korzystania z bezpłatnej opieki zdrowotnej przez osoby, które nie pracują, nie opłacają składek i osoby bez stałego miejsca zamieszkania (bezdomne)?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Woźniak

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24030)

do ministra infrastruktury

w sprawie wysokich opłat ponoszonych przez firmy transportowe za przejazd autostradą lub drogą ekspresową

Szanowny Panie Ministrze! Od 3 lipca b.r. elektroniczny system poboru opłat zastąpił wcześniejsze winiety. Obejmuje on 1565 km polskich dróg. Jest to dla kierowców nowa forma podatku. W pierwszym roku opłaty będą pobierane na 579 km autostrad, 554 km dróg ekspresowych i 432 km krajówek, co daje łącznie 1565 km dróg zarządzanych przez GDDKiA. W styczniu przyszłego roku bramki mają stanąć na kolejnych 150 km autostrad i dróg ekspresowych, a do 2014 r. system zastępujący obowiązujące winiety obejmie 2880 km dróg. Ciężarówki i autobusy zmuszone są teraz posiadać wyposażenie w urządzenia elektroniczne, tzw. viaBOX-y, które są wydawane po rejestracji i wniesieniu kaucji na stacjach benzynowych i w 16 punktach obsługi na terenie całej Polski. Przejechane kilometry będą naliczane automatycznie, a faktury przesłane co miesiąc. Stawki zaś uzależnione będą od wagi pojazdu i emisji spalin i wynoszą od 20 do 53 gr za kilometr. Jest to stanowczo za drogo. Transport tego nie wytrzyma. Wiele firm zbankrutuje, a te, które to przetrwają, przeniosą koszt na klientów, co skończy się podwyżką cen i wzrostem inflacji. Wcześniej, przy systemie winiet, przejechanie 1 km średnio wynosiło 8 gr. Obecna elektroniczna stawka dla najpopularniejszych, nie tylko w Polsce, ciężarówek o stopniu emisji Euro 3 wynosi 46 gr. To prawie sześć razy drożej. Nic więc dziwnego, że kierowcy, jeśli tylko mają możliwość, omijają płatne odcinki, a na autostradach robi się coraz luźniej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są przyczyny tak wysokich opłat za przejazd autostradami i drogami ekspresowymi? Przypominam również o rosnących cenach paliw, które odbijają się negatywnie na kondycji finansowej firm transportowych. Rosną przez to ceny usług.

2. Czy ministerstwo zauważa niebezpieczeństwo, że przy takich stawkach firmy transportowe będą unikać jazdy autostradą i szukać przejazdu drogą lokalną lub inną, o wiele tańszą? Należy sądzić, że w związku z tym zostaną poniesione większe straty niż przewidywane zyski. Szczególnie będzie to uciążliwe dla samorządów terytorialnych, które poniosą największe szkody związane z uszkodzeniem nawierzchni dróg będących w ich zarządzie.

3. Jak będzie wyglądała polityka oznakowania dróg, które będą szczególnie narażone na uszkodzenie?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Woźniak

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24031)

do ministra zdrowia

w sprawie odwołania krajowych konsultantów medycznych

Szanowna Pani Minister! Z oburzeniem zapoznałem się z doniesieniami zamieszczonym kilka tygodni temu na łamach „Rzeczpospolitej” na temat zakończenia współpracy Ministerstwa Zdrowia z niemal kilkunastoma spośród niespełna 70 konsultantów krajowych. Część konsultantów została już zdymisjonowana, część z nich spodziewa się dymisji wkrótce. Wśród odwołanych jest prof. Andrzej Zieliński, krajowy konsultant do spraw epidemiologii, który przygotowywał m.in. komunikaty na temat epidemii E. coli w Niemczech.

Prof. A. Zieliński otrzymał list, w którym Pani Minister informuje o niewywiązywaniu się z obowiązków, a równocześnie prosi o ich pełnienie do czasu powołania nowej osoby. W związku z treścią odpisał, pytając, jak ma pełnić obowiązki, z których się rzekomo nie wywiązuje. Niestety profesorowi nie podano zarzutów i nie uzyskał dotychczas odpowiedzi z resortu.

Wzburzenie budzi także odwołanie prof. Witolda Lukasa ze stanowiska konsultanta krajowego do spraw medycyny rodzinnej. W opinii wielu osób to postać kryształowa: pracowity, spokojny, przygotowywał m.in. standardy pracy lekarza rodzinnego. Gdy związki skupiające lekarzy tej specjalności w zimie negocjowały z resortem podwyżki, prof. Lukas uczestniczył razem z nimi w spotkaniu. W czasie rozmów siedział po niewłaściwej stronie, jak informują nieoficjalnie gazetę osoby z resortu. Z informacji „Rzeczpospolitej” wynika, iż odwołania spodziewał się prof. Julian Jakubaszko, konsultant krajowy do spraw medycyny ratunkowej, który domagał się m.in.

większej kontroli nad systemem ratownictwa medycznego.

Konsultant krajowy to osoba ciesząca się ogromnym autorytetem. Przed upływem pięcioletniej kadencji może zostać odwołany na przykład wtedy, gdy nie realizuje swoich obowiązków, jednak resort, którym Pani kieruje, nie podał pełnej listy odwołanych ani tym bardziej powodów, dla których konsultanci zostali odwoływani.

Sposób postępowania i decyzje Pani Minister są co najmniej niezrozumiałe i wysoce szkodliwe zarówno dla pacjentów, jak i środowiska medycznego, w związku z tym kieruję do Pani pytania:

1. Jakich zaniedbań dopuścili się i w jaki sposób nie wywiązali się ze swoich obowiązków odwołani konsultanci?

2. Jaka jest pełna lista osób, które Pani odwołała i zamierza jeszcze odwołać?

3. Czy ta decyzja to demonstracja siły? Bez względu na to, jakim autorytetem cieszy się naukowiec, jeśli jest niepokorny i odważył się na krytykę, znalazł się na liście Pani resortu?

4. Czy w Pani decyzji względy merytoryczne nie odgrywają roli, tylko lojalność wobec „jedyniej słusznej linii partii” – czy nie przychodzi to na myśl minionego już systemu?

5. Jak zapewni resort bezpieczeństwo kraju w sytuacji zagrożenia epidemiologicznego w momencie odwołania konsultanta – wybitnego specjalisty w dziedzinie?

6. Czy zdrowie Polaków odgrywa jakąkolwiek rolę przy podejmowaniu decyzji?

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24032)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie likwidacji w szkołach zajęć z gimnastyki korekcyjnej

Szanowna Pani Minister! Niepokojem napawają doniesienia „Gazety Wyborczej” dotyczące usunięcia ze szkół zajęć z gimnastyki korekcyjnej wynikającego z kasowania tzw. godzin do dyspozycji dyrektora. Jest to sytuacja kuriozalna i niezwykle szkodliwa.

Obecnie co drugi uczeń ma poważną wadę postawy, którą można korygować przy pomocy właściwych ćwiczeń. Usunięcie ze szkół od września br. zajęć gimnastyki korekcyjnej przyczyni się do znacznego wzrostu liczby dzieci z wadami postawy i pozbawi je możliwości terapii. Rodzice zostaną niejako zmuszeni przez resort do szukania pomocy u rehabilitantów, co oczywiście wiąże się każdorazowo z kosztami, któ-

rych w większości przypadków nie są w stanie udźwignąć budżety domowe.

W związku z tym proszę o odpowiedź na pytania:

1. Dlaczego MEN pozbawia polskie dzieci dostępu do zajęć korekcyjnych w szkołach?

2. Czy w polityce MEN uwzględnia się działania na rzecz dobra ucznia?

3. Jaką rolę pełni szkoła pozbawiana kolejnych funkcji w kształtowaniu przyszłości nowego pokolenia?

4. Dlaczego resort poprzez swoją nieudolną politykę po raz kolejny obciąża budżety domowe rodziców?

5. Co będzie z dziećmi, których rodziców nie stać na płacenie za rehabilitację – czyżby resort skazał je na pogłębienie wady i w konsekwencji – kalectwo?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24033)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej
w Janowie Lubelskim**

Szanowny Panie Ministrze! Z głębokim niepokojem zapoznałem się z treścią pisma przekazaną do mojej wiadomości przez władze powiatu Janów Lubelski, dotyczącą działań zmierzających do likwidacji tamtejszej prokuratury rejonowej. Likwidację prokuratury rejonowej, która poza ściganiem przestępstw świadczy także pomoc prawną z zakresu prawa cywilnego, administracyjnego, prawa pracy, umożliwiając wsparcie osobom najbiedniejszym, uważam za bezzasadną i szkodliwą dla społeczeństwa.

Janów Lubelski jest miastem powiatowym, w którym funkcjonuje wiele instytucji, m.in. KRUS, ZUS, US, straż pożarna, szpital, sąd rejonowy i powiatowa komenda Policji. Funkcjonowanie tych instytucji, zwłaszcza sądu rejonowego i KPP gwarantuje właściwe przestrzeganie prawa i sprawne funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości, co przekłada się na niski wskaźnik przestępczości w regionie, tym samym na wzrost poziomu poczucia bezpieczeństwa mieszkańców powiatu janowskiego. Sukcesy prokuratury, nowy budynek, w którym się mieści, bliskość sądu i KPP przemawiają za dalszym funkcjonowaniem powyższego organu wymiaru sprawiedliwości w dotychczasowej lokalizacji, czyli w Janowie Lubelskim.

Poszerzenie terytorialne zakresu działania Prokuratury Rejonowej w Biłgoraju o powiat janowski byłoby niezwykle szkodliwe dla mieszkańców Janowa, którzy będą musieli pokonywać od 30 do 70 km, by móc uzyskać niezbędną pomoc prawną, ponadto

wzrosną koszty prowadzonych postępowań z uwagi na konieczność dojazdu prokuratora do miejsca zdarzenia etc. oraz wzrośnie przestępczość w regionie. Działania te zniweczą dotychczasowe sukcesy organów wymiaru sprawiedliwości strzegących prawa na terenie powiatu janowskiego, przyczyniając się do spadku poziomu bezpieczeństwa jego mieszkańców.

Mając powyższe na uwadze proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy prawdą jest, że podjęte działania zmierzają do likwidacji Prokuratury Rejonowej w Janowie Lubelskim?

2. Czy likwidacja tej jednostki nie doprowadzi do wzrostu poziomu przestępczości, spadku poczucia bezpieczeństwa obywateli na terenie powiatu?

3. Czy ta decyzja nie osłabi zaufania obywateli do władz i organów odpowiedzialnych za bezpieczeństwo i przestrzeganie prawa?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24034)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie aktualnego stanu
finansów państwa polskiego**

Szanowny Panie Premierze! Niepokojem napawają doniesienia „Naszego Dziennika” dotyczące stanu zadłużenia państwa. W dzisiejszym (tj. z 27 sierpnia 2011 r.) wydaniu zamieszczono artykuł, w którym przeanalizowana została sytuacja finansów państwa.

Zgodnie z przeprowadzoną przez ekonomistę analizą stan państwowej kasy nie był tak zły, jak obecnie od przełomu lat 80. i 90. ubiegłego wieku. Dług rośnie w ogromnym tempie 1 mld co 3 dni, ani rząd, ani Pan Premier i minister finansów nie podejmują żadnych kroków mających zapobiec tej niebezpiecznej sytuacji, przeciwnie, zaciągane są kolejne zobowiązania. Zgodnie z przewidywaniami ekonomisty w ciągu 2–3 lat tak prowadzona polityka doprowadzi Polskę na skraj przepaści – podzielimy los bankrutującej Grecji, Włoch, Portugalii czy Irlandii.

Dane wskazują, iż w 2007 r., przed przejściem władzy przez PO, dług zaczął spadać, po czym w ostatnim miesiącu roku, gdy tekę ministra finansów dzierżył już obecny minister finansów, wzrósł i ostatecznie wyniósł 22,5 mld zł, z czego ponad 16 mld przypadło na ten właśnie ostatni miesiąc roku. W kolejnym roku, w którym rząd PiS założył wzrost długu o 27 mld, prowadzona przez Pana Premiera i pana ministra finansów polityka doprowadziła do tego, iż zamiast

o 27 mld obserwowaliśmy wzrost o prawie 20 mld więcej – czyli 46,8 mld zł.

W kolejnym roku, kiedy przygotowany został kolejny budżet, wzrost zadłużenia wyniósł prawie 100 mld, zaś w 2010 r. dług wzrósł o 111,2 mld zł.

W okresie trzech pełnych lat (2008–2010) zadłużenie kraju zwiększyło się o ponad ćwierć biliona złotych, a dokładnie 256,7 mld zł. Uwzględniając dwa miesiące rządzenia w 2007 r. (które były rekordowe pod względem wzrostu długu) oraz co najmniej 10 miesięcy 2011 r., okazuje się, że nieudolna polityka doprowadziła do przynajmniej 300-miliardowego wzrostu długu. Odwołując się do historii, należy zauważyć, że E. Gierek potrzebował 10 lat, by zadłużyć Polskę na 70 mld USD, działania Pana ugrupowania i Pana osobiście w ciągu czterech lat go przebiły – 100 mld USD długu.

Sytuacja ta oznacza, że długi zaciągnięte przez ekipę premiera Tuska będą spłacane przez co najmniej 30 lat, co uderzy w ludzi bardzo młodych i w średnim wieku, których uczyniła pańska polityka głównymi beneficjentami.

Zgodnie z danymi na koniec 2010 r. mieliśmy dwie kategorie zadłużenia kraju, jedna, przygotowana przez Główny Urząd Statystyczny, a druga, przez Ministerstwo Finansów. Różnica polegała na sposobie liczenia przyrostu długu.

GUS wysłał do Komisji Europejskiej kwotę 111 mld zł deficytu finansów publicznych za 2010 r., zaś kierowany przez MF resort wyliczył, że deficyt wyniósł zaledwie 78,6 mld zł, różnica jest ogromna – 32,5 mld zł.

Zakładając poprawność danych GUS, zadłużenie kraju na koniec 2010 r. wynosiłoby już 55% produktu krajowego brutto, co oznaczałoby ogromne cięcia lub wzrost podatków. W związku z podwyżką VAT do 23% dopuszczona została jeszcze większa podwyżka stawki w przypadku, gdy dług publiczny przekroczy właśnie 55% PKB, czyli zgodnie z prowadzoną przez rząd i Pana Premiera polityką nastąpi, oczywiście po wyborach, podwyżka podstawowej stawki VAT do poziomu 24% od 1 lipca 2012 r. i do poziomu 25% od 1 lipca 2013 r.

Zarówno rząd, jak i pan minister finansów dokonał manipulacji danymi – wykazano m.in., że cały sektor ubezpieczeń społecznych miał nadwyżkę w wysokości 5,8 mld zł, podczas gdy do Brukseli została wysłana informacja o deficycie 11,2 mld zł, co oznacza, że zaliczono składki przekazywane do otwartych funduszy emerytalnych jako składową finansów publicznych (o co osobiście przecież walczył premier Donald Tusk w negocjacjach z przewodniczącym Komisji Europejskiej Jose Manuelem Barroso i zdążył nawet poinformować w listopadzie zeszłego roku opinię publiczną o uzyskanej zgodzie, mimo iż takowej do dziś nie ma)*). W związku z powyższym na tzw. papierze dług publiczny nie przekroczył 55% w stosunku do PKB, w rzeczywistości jednak już dawno

tak jest, a spłata długu jak najbardziej dotknie drastycznie wszystkich Polaków.

Już w tym roku na obsługę długu publicznego zostanie wydane prawie 40 mld zł. Sytuacja ta w perspektywie doprowadzi do bankructwa państwa polskiego, zwiększenie zadłużenia kraju o co najmniej 50% (gdy PO przejmowała władzę, zadłużenie kraju wynosiło ok. 510 mld, dziś jest to z pewnością ponad 800 mld).

W związku z tą sytuacją proszę o odpowiedź na pytania:

1. Dlaczego prawdziwe dane o stanie zadłużenia państwa nie zostały podane do wiadomości publicznej?

2. Dlaczego rząd, Pan Premier i pan minister finansów oddaje Polskę w ręce wierzycieli kupujących bony skarbowe i obligacje, prowadząc do utraty suwerenności państwo polskie?

3. Dlaczego świadomie doprowadza Pan do bankructwa Polskę, dlaczego wprowadza Pan w błąd społeczeństwo?

Z poważaniem

Posel Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 24035)

do ministra gospodarki
oraz
ministra środowiska

w sprawie sytuacji polskiego przemysłu drzewnego

Szanowni Panowie Ministrowie! Aktualna sytuacja polskiego przemysłu drzewnego kształtowana jest w dużym stopniu poprzez obowiązujące regulacje prawne. Duży niepokój całej branży drzewnej wywołuje przede wszystkim wprowadzenie zmiany zasad sprzedaży surowca drzewnego oraz planowane zmiany rozporządzenia ministra gospodarki dotyczące uznawania surowca drzewnego za biopaliwo do produkcji energii odnawialnej. Drewno okrągłe, wielko- i średniowymiarowe, do którego odnoszą się dwa powyższe rozwiązania prawne, to surowiec stanowiący bazę funkcjonowania całej, bardzo znaczącej gałęzi gospodarki kraju – przemysłu drzewnego. Według danych statystycznych, powstaje w nim ok. 8% wartości produkcji sprzedanej całego krajowego przemysłu i 2,5% PKB. Drewno będące podstawowym surowcem przemysłu drzewnego jest towarem deficytowym, na który popyt przekracza szacunkowo o ok. 15% obecną podaż z polskich lasów. Wprowadzenie nowych zasad sprzedaży drewna w formie nieograniczonych aukcji internetowych doprowadziło do skokowego wzrostu cen, a także lawinowego wykupu i wy-

*) „Donald Wielki... Zadłużycie” w: „Nasz Dziennik” nr 173 (4103), środa 27 lipca 2011 r.

wożenia drewna w postaci nieprzerobionej z Polski przez koncerny zagraniczne (głównie z Niemiec i Austrii), doprowadzając do wyniszczenia (głównie w strefach przygranicznych) polskiego przemysłu drzewnego. Rynek drewna okrągłego w Polsce generuje obroty w wysokości 6 mld zł rocznie. Natomiast wartość produkcji wyrobów z drewna opartej na przerobie sprzedawanego surowca w Polsce to ok. 55 mld zł. Prowadzenie agresywnych zakupów przez nowych odbiorców – głównie niemieckie firmy – można uznać za celową próbę przejęcia polskiego drewna, jak również rynku wyrobów z drewna. Jeżeli nowym kupcom z zachodu uda się przejąć tylko 15% tego surowca (ocena na bazie tylko dotychczasowych zdarzeń), automatycznie otworzą sobie możliwości przejęcia rynku wyrobów o wartości przeszło 8 mld zł. Odbędzie się to oczywiście kosztem wyeliminowania z rynku polskiego rodzimego przemysłu, w którym znajduje aktualnie zatrudnienie ponad 300 tys. pracowników. Duży niepokój całego przemysłu drzewnego budzi też planowana bardzo istotna zmiana przepisów dotyczących uznawania drewna za biopaliwo służące do produkcji energii odnawialnej. Pierwotna wersja projektu nowego rozporządzenia dopuszczała znaczny udział drewna okrągłego, które w całości mieściło się w pojęciu „biomasy leśnej”. Według wstępnej oceny, opłacalność spalania biomasy byłaby bardzo wysoka dzięki specjalnym dopłatom do każdej MWh „zielonej energii”. Przy takich możliwościach system sprzedaży przetargowej typu e-drewno wprowadzony przez Lasy Państwowe byłby dla producentów energii idealnym rozwiązaniem pozwalającym na wygranie każdej licytacji. Biorąc pod uwagę bardzo szybko rosnące możliwości spalania biomasy przez tzw. dużą energetykę, stanowiłoby to ogromne, realne zagrożenie dla stabilności rynku drewna okrągłego i może być powodem poważnego jego deficytu.

Reasumując, bez rozwiązania dwóch powyżej przedstawionych problemów branża drzewna straci szansę na jakikolwiek rozwój, co więcej, zaniechania legislacyjne w tej materii mogą doprowadzić do osłabienia branży, a w dalszej perspektywie – przegrania walki konkurencyjnej przez polskie przedsiębiorstwa.

Biorąc pod uwagę powyższe, zwracam się do Panów Ministrów z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakim etapie procesu legislacyjnego znajduje się obecnie projekt nowego rozporządzenia ministra gospodarki „w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytwarzanej w odnawialnym źródle energii”?

2. Czy powyższy projekt w swej ostatecznej wersji zakłada uznawanie surowca drzewnego wielko- i średniovymiarowego jako surowca, z którego można pozyskiwać energię odnawialną?

3. Czy planowane są zmiany zasad sprzedaży surowca drzewnego, które będą gwarantować rozwój branży drzewnej?

Z poważaniem

Posel Stanisław Wziątek

Polczyn-Zdrój, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24036)

do ministra finansów

**w sprawie niekorzystnego wpływu
procesu opisu i wartościowania stanowisk
w Służbie Celnej**

Szanowny Panie Ministrze! Związek Zawodowy Celnicy PL zwrócił się do mnie z prośbą o podjęcie dalszej interwencji w sprawie skandalicznego procesu opisu i wartościowania stanowisk w Służbie Celnej, albowiem proces ten ma niekorzystny wpływ na funkcjonowanie formacji, a co za tym idzie, wpływy budżetowe. Zdaniem związku przyjęty model wartościowania w Służbie Celnej jest skrajnie odmienny od modelu funkcjonującego w Niemczech, jak również odbiega znacznie od modelu zastosowanego w Służbie Cywilnej. Także stanowisko wszystkich związków zawodowych na temat wartościowania i opisu jest negatywne, a mimo to ich uwagi nie zostały przyjęte w procesie legislacyjnym. Nie były przestrzegane liczne normy prawne wynikające z zarządzenia ministra finansów w sprawie opisu i wartościowania stanowisk, jak również wynikające z rozporządzenia ministra finansów z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych, trybu awansowania oraz dokonywania zmian na stanowiskach służbowych. Proces wartościowania zaklasyfikował do najniższych kategorii stanowisk funkcjonariuszy zwalczających nielegalny hazard, pełniących służbę na granicy zewnętrznej UE, w oddziałach celnych wewnętrznych, zajmujących się kontrolą podatku akcyzowego i kontrolą celną. Funkcjonariusze mający bezpośredni kontakt z przedsiębiorcą i najbardziej narażeni na kontakt z przestępczością zostali maksymalnie zdemotywowani. Wielu funkcjonariuszy złożyło odwołania od przedstawionej krzywdzącej propozycji. Szef Służby Celnej odmawia jednak ich rozpatrzenia, stwierdzając, że ustawodawca nie przewidział drogi odwoławczej. Wcześniej jednak kierownictwo MF informowało funkcjonariuszy o możliwości dochodzenia swoich praw na drodze odwoławczej. Wprowadzono więc funkcjonariuszy w błąd w tym zakresie.

Cały proces wartościowania był skrupulatnie zatajany, a w momencie, gdy został już pokazany publicznie, nie dopuszczano związków zawodowych do

dyskusji na temat głównych założeń pomysłodawcy i dla pozu przyjęto jedynie kilka drobnych uwag, które nie miały większego wpływu na cały proces. Bardzo istotna jest również kwestia rozdysponowania publicznych środków za 2010 r. bez udziału związków zawodowych w podziale środków na wyngrodzenia i ich samodzielny podział przez dyrektorów izb celnych, rażąco niesprawiedliwy i niezrozumiały. Doszło do rozdysponowania publicznych pieniędzy na regulację uposażeń z całkowitym zignowaniem postanowień prawa, tj. art. 222 ust. 2 ustawy o Służbie Celnej. Wypłacano niektórym funkcjonariuszom kilkunastotysięczne wyrównania, odmawiając innym wypłaty nawet jednej złotówki. Kolejnym istotnym zagadnieniem jest fakt opisywania w kartach opisu stanowisk fikcyjnych danych. W komórkach dozoru i w OC zadania są przydzielane losowo, więc wszystkie osoby powinny mieć takie samo stanowisko, a są funkcjonariusze, którzy mają wyższe stanowisko, choć robią dokładnie to samo. W OC i WZP funkcjonariusze otrzymali nawet po 30 zadań, co jest wbrew przepisom zarządzenia, które nakazuje dążyć do specjalizacji stanowisk. Zmieniły się statuty i powstały nowe zadania, a nie wprowadzono nowego wartościowania. Przesunięto ludzi do nowych zadań, a nie zmieniono wartościowania, nie przeprowadza się rekrutacji z chwilą obsady nowych stanowisk. Zakresy obowiązków funkcjonariuszy są odmienne w stopniu znacznym determinującym zmianę stanowiska na wyższe od opisu stanowiska. Całe wartościowanie to działanie na szkodę interesu publicznego, z uwagi na brak jakichkolwiek uzgodnień zasad podziału środków ze związkami zawodowymi, ale również degradacja funkcjonariuszy. Jej skutkiem jest demotywacja, więc zagrożenie pogorszeniem jakości świadczonej pracy, co ma wpływ na jakość obsługi petentów, ich interesy, wpływy do budżetu, opinie społeczną na temat całej formacji.

Informacje o pracach nad wartościowaniem były utajniane. Związki zawodowe dopuszczono do udziału dopiero w końcowym etapie, a uwzględniono tylko drobne uwagi bez możliwości dyskusji o najważniejszych zasadach. Uwzględnienie tych uwag nie miało wpływu na całokształt i szkodliwość procesu. Takie zasady z całą pewnością nie wpłyną na poprawę funkcjonowania SC, są demotywujące i mocno utrudniają jej funkcjonowanie i zarządzanie. Zmarnowano tym samym duży potencjał kadr.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Jakie jest stanowisko Pana Ministra w sprawie uwag związków zawodowych dotyczących niekorzystnego wpływu procesu opisu i wartościowania stanowisk w Służbie Celnej?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 24037)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie powiększenia gospodarstw rolnych

Szanowny Panie Ministrze! Wielu rolników prowadzących gospodarstwa rodzinne boryka się z problemem dostępu do ziemi uprawnej znajdującej się w zasobach Skarbu Państwa. Dzieje się tak wbrew woli rolników, związków i organizacji rolniczych, lokalnych samorządów, izb rolnych. A przecież głównym motywem i determinacją rolników jest chęć powiększenia własnych gospodarstw rolnych – jedyne miejsce pracy i źródła dochodów rolnika i jego rodziny. Dlatego też od początku umożliwienia zakupu lub dzierżawy ziemi z Agencji Nieruchomości Rolnych rolnicy z różnych terenów starają się wszystkimi możliwymi drogami o nabycie ziemi w celu powiększenia swoich gospodarstw.

Przykładem jest rolnik z gminy Gościno, z pomorza środkowego, który starania o zwiększenie areału swojego gospodarstwa prowadzi już ponad 20 lat. Jego gospodarstwo posiada obecnie 64 ha i 140 szt. bydła. Planuje wybudowanie nowej obory na krowy mleczne, przez co planowana wielkość stada będzie wynosiła ok. 300 szt. Areał, jaki posiada na dzień dzisiejszy, nie pozwala nawet na wyżywienie obecnej obsady stada.

Przetargi odbywające się zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy o ustroju rolnym są szkodliwe społecznie i gospodarczo. Nie pozwalają gospodarstwom rodzinnym powiększać stanu gruntów, a do przetargów dopuszczani są przedsiębiorcy nabywający często ziemię w celach spekulacyjnych. W rywalizacji ze spekulacyjnym kapitałem, często również zagranicznym, polscy rolnicy stoją na straconej pozycji. Ziemia uprawna jest nadal niedostępna dla nich na racjonalnych warunkach.

Narastający kryzys dotyka również małe gospodarstwa, pogłębiając ubóstwo wsi i powodując upadek przemysłu rolno-spożywczego. Dlatego zasadnym wydaje się podjęcie działań, które spowodują ochronę rodzinnych gospodarstw rolnych i przyczynią się do poprawy sytuacji na polskiej wsi.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Czy Pan Minister spowoduje zmianę przepisów w taki sposób, aby rolnik polski w staraniach o powiększenie swojego areału nie przegrywał z nieuczciwą konkurencją i spekulacyjnym kapitałem?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 25 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24038)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie patronatów
ministra spraw zagranicznych**

Ubiegłoroczna, czwarta edycja Festiwalu Filmów Rosyjskich „Sputnik nad Polską”, prezentującego szerokie spektrum kina radzieckiego i rosyjskiego, została objęta m.in. patronatami honorowymi ministrów: Radosława Sikorskiego, Waldemara Pawlaka i Bogdana Zdrojewskiego, a także prezydent m.st. Warszawy i marszałka woj. mazowieckiego. Specjalny list na okoliczność otwarcia głównej, warszawskiej edycji festiwalu wystosował prezydent Bronisław Komorowski.

Jestem przekonany, że chęć wzięcia udziału w zaprogramowanym po katastrofie smoleńskiej tzw. polsko-rosyjskim pojednaniu nie powinna skutkować zaniechaniem rzetelnej analizy treści przedsięwzięcia oraz dokonań organizatorów wydarzenia, którzy ubiegają się o patronat ministra spraw zagranicznych RP.

Gdy bowiem przyjrzeć się bliżej źródłom finansowania imprezy, okolicznościom wmanewrowania w jego promocję ministrów spraw zagranicznych i gospodarki oraz politycznej działalności organizatorów „Sputnika”, jakkolwiek udział polskich władz w jego promowaniu i wspieranie finansowe ze środków publicznych należy uznać za skandal godzący w interesy Rzeczypospolitej Polskiej.

Sponsorem głównym imprezy jest Gazprom, a jego zaangażowanie w mecenat kulturalny jest bez wątpienia elementem strategii rosyjskiego giganta energetycznego realizowanej od niedawna również w Polsce. W ramach działań wizerunkowych i lobbingsowych koncern angażuje się finansowo nie tylko w programy naukowe, ekologiczne, sportowe czy kulturalne w Federacji Rosyjskiej, byłych republikach sowieckich i na Zachodzie. Niedawno rozpoczął on analogiczną działalność w Polsce.

Ufundowanie programów stypendialnych dla doktorantów Uniwersytetu Warszawskiego, zajmujących się stosunkami polsko-rosyjskimi, odbiło się w polskich mediach dość szerokim echem, dzięki czemu głos w tej sprawie zmuszony był zabrać również dyrektor generalny Gazpromu Export, Aleksander Miedwiediew. W polemice na łamach „Rzeczpospolitej”, odpierając zarzuty Artura Bazaka o tworzenie na UW własnej agentury wpływu, pisał wprost: „Następnym krokiem jest odejście od kontraktów biznesowych i rozpoczęcie wymiany kulturalnej i akademickiej. Właśnie dlatego inwestujemy w młodych ludzi z nadzieją, że będą kontynuować budowanie lepszych relacji pomiędzy naszymi krajami, by pomóc nam przewyciężyć zimnowojenne stereotypy. Bez wątpienia finansowanie objętego patronatem pol-

skich władz państwowych festiwalu filmowego można uznać za taki krok”.

Sam fakt, że w ową wizerunkową strategię Gazpromu włączyły się pośrednio – swym autorytetem i, w wypadku instytucji samorządowych, środkami finansowymi – polskie władze, budzi daleko idące zastrzeżenia. Poglębiamy się one, gdy zauważyć, że minister spraw zagranicznych i Ministerstwo Gospodarki obejmują patronatem imprezę finansowaną przez Gazprom w momencie, gdy po dwóch latach negocjacji i wewnątrzrządowych sporach między Radosławem Sikorskim i Waldemarem Pawlakiem Polska podpisuje umowę gazową z Federacją Rosyjską, której to właśnie Gazprom jest beneficjentem. Porozumienie zakładające zwiększenie wolumenu dostaw rosyjskiego gazu do Polski zawarto 29 października 2010 r., kiedy w imieniu rządów odpowiednie protokoły do dotychczasowych umów podpisali wicepremierzy W. Pawlak i I. Siecziń, zaś aneks do kontraktu jamalskiego – przedstawiciele Gazpromu i PGNiG.

W kilka dni po podpisaniu kontrowersyjnej umowy rozpoczęła się w Warszawie duża impreza kulturalna finansowana właśnie przez Gazprom, a w jej promocję u boku doradców prezydenta Miedwiediewa i przedstawicieli spółki włączyli się ministrowie gospodarki i spraw zagranicznych wraz z prezydentem RP. Jeszcze bardziej bulwersujący wydaje się polityczny wymiar działalności organizatorów festiwalu „Sputnik”. Głównym jego organizatorem jest Piotr Skulski, w ostatnich wyborach samorządowych kandydat na prezydenta Warszawy z rekomendacji partii Polska Patriotyczna.

Jak wynika z informacji medialnych, P. Skulski jest absolwentem moskiewskiej Międzynarodowej Akademii Marketingu i Zarządzania, organizatorem „Sputnika” i wielu innych wydarzeń promujących kulturę rosyjską w Polsce. Na swojej stronie wyborczej chwali się odznaczeniami uzyskanymi z rąk rosyjskich notabli i adiutanta generała W. Jaruzelskiego, jednocześnie deklarując głęboki patriotyzm. Jeśli przyjrzeć się jego politycznemu zapleczu, jeszcze trudniej pojąć fakt, że we współpracę z prowadzoną przez niego fundacją Wspieram, organizującą festiwal filmowy, dali się wmanewrować najpoważniejsi rangą urzędnicy państwowi, w tym również Ministerstwo Spraw Zagranicznych, którym Pan, Panie Ministrze, kieruje.

Polska Patriotyczna to partia tworzona przez dawnych działaczy Samoobrony i weteranów Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej, m.in. Zdzisława Jankowskiego, Zbigniewa Witaszka i Bohdana Porębę. Na listach wyborczych tej partii w wyborach samorządowych obok byłych działaczy Samoobrony, TPPR, Zjednoczenia Patriotycznego Grunwald czy Sierpnia '80 znalazły się też osoby znane z postulatów usuwania zwłok ministra Bronisława Geremka z cmentarza Powązkowskiego.

Działacze Polskiej Patriotycznej nie ukrywają swojej rusofilii i antysemityzmu rodem z ZP Grunwald. „Ze wschodu przychodziło życie. Z zachodu przycho-

dzi śmierć. (...) Jestem zwolennikiem współpracy gospodarczej i dobrych sąsiedzkich stosunków polsko-rosyjskich (...) Rosja nie ma roszczeń terytorialnych względem Polski, bo jest krajem Słowiańskim. Świat Słowiański ma lepsze ogólnoludzkie wartości, wyższe od świata semickiego, germańskiego czy anglosaskiego (pisownia oryginalna – uwaga moja, MB)” – to tylko niektóre cytaty z ulotek zamieszczonych na stronie internetowej partii i sygnowanych nazwiskiem Zdzisława Jankowskiego, który jest jednym z liderów Polski Patriotycznej i startował z jej list.

W innych materiałach opublikowanych na stronie Polski Patriotycznej (publikowanych na podstronie z programem wyborczym Skulskiego) można przeczytać również, że: „Kaczyńscy jak i Donald Tusk – Premier Polskiego Rządu ma swoje pochodzenie. Powinien wiedzieć i poinformować Polaków (wyborców), że formalnie jest potomkiem folksdeutchy – (każde z czworga dziadków podpisało VL), zaś etnicznie Żydem prowincji germańskiej”. Za takimi sugestiami idą zaś postulaty polityczne: „Antypolski element jest zdecydowany (...) Jeśli są to mniejszości Żydowskie, to mamy publiczne prawo i obowiązek żądać konstytucyjnego pozbawienia ich w kształtowaniu polityki państwa polskiego” (pisownia oryginalna).

Naiwnością byłoby stwierdzenie, że nie ma żadnego związku pomiędzy finansowym zaangażowaniem Gazpromu w organizację „Sputnika” a działalnością polityczną Skulskiego. Można też twierdzić, że starania organizatorów festiwalu na rzecz pozyskania patronatów najwyższych rangą polskich urzędników nie mają nic wspólnego z chęcią poprawy wizerunku swojego mecenasa w chwili podpisywania istotnej umowy międzyrządowej, której ten jest kluczowym beneficjentem. Wszystkie wyżej opisane zbiegi okoliczności są na tyle sugestywne, a działalność polityczna ludzi stojących za „Sputnikiem” na tyle kontrowersyjna, że choćby z powodów wizerunkowych polscy urzędnicy nie powinni angażować się w żaden sposób w promocję takiej imprezy. Tym bardziej zaś w tym kontekście należy za naganne uznać dofinansowanie przedsięwzięcia P. Skulskiego ze środków publicznych.

Trudno podejrzewać też, by którykolwiek z wymienionych patronów honorowych festiwalu – począwszy od ministrów rządu RP, a na prezydent stolicy Hannie Gronkiewicz-Waltz skończywszy – zgodził się narazić swoje dobre imię i godność pełnionych funkcji, mając świadomość, że wspierają działalność człowieka o tak podejrzanych afiliacjach politycznych jak Skulski. Nie zmienia to jednak faktu, iż skoro na tyle nieudolnie dobierają swoich współpracowników podejmujących decyzje o współpracy wizerunkowej czy dofinansowaniach, że ci szkodzą wizerunkowi swoich przełożonych, a zarazem szkodzą interesowi państwa polskiego, to o tych kompromitacjach trzeba mówić głośno, licząc na większą rozswągę w przyszłości.

Wobec powyższego, zwracani się do Pana Ministra z pytaniem: Dlaczego dochodzi do tak kompromitujących wpadek, jak objęcie honorowym patrona-

tem przez ministra spraw zagranicznych RP festiwalu o tak marnej reputacji? W zestawieniu z rozpoczętą przez Pana Ministra publiczną krucjatą przeciw internetowemu chamstwu i antysemityzmowi patronat nad festiwalem organizowanym przez osoby eksponujące swój agresywny antysemityzm budzi wątpliwości co do jakości pracy podległego Panu Ministrowi resortu.

Jakie kroki zamierza Pan Minister podjąć w celu uniknięcia na przyszłość podobnych kompromitacji MSZ RP jak patronat nad imprezą o tak wątpliwej reputacji?

Czy rozważa Pan Minister podjęcie działań, które służyłyby stworzeniu mechanizmu skłaniania do refleksji pozostałych ministrów rządu RP, jak też szefów innych urzędów administracji publicznej, w sprawie planowanych patronatów nad wydarzeniami o charakterze międzynarodowym?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Błaszczak

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Interpelacja (nr 24039)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie kosztów zakupu podręczników szkolnych

Szanowna Pani Minister! Rodzice dzieci uczęszczających do szkół wydadzą w tym roku na podręczniki rekordową kwotę sięgającą 1 mld zł. Sami wydawcy mówią o niebagatelnym zysku ze sprzedaży podręczników szkolnych, sięgającym 850 mln zł. Zestaw podręczników szkolnych dla dzieci rozpoczynających naukę kosztuje około 355 zł, zaś dla gimnazjalistów – już około 750 zł. Wynika to z podwyższenia stawek podatku VAT na książki z 0% do 5% i wysokiej inflacji. W wyniku powyższego ceny podręczników wzrosły o około 10%. Koszt zakupu podręczników szkolnych staje się zwłaszcza dla rodzin wielodzietnych ciężarem nie do udźwignięcia, a są to z reguły rodziny mające trudną sytuację materialną. W Polsce co dziesiąta rodzina z trójką dzieci żyje poniżej minimum egzystencji. Ten sam wskaźnik dla rodzin z czwórką potomstwa wynosi już 21%. Dzisiaj muszą one wydać po kilka tysięcy złotych na podręczniki, a przecież wysłanie dzieci do szkoły wiąże się nie tylko z wydatkami na podręczniki szkolne. W poprzednich latach sposobem na oszczędzenie wydatków było kupowanie używanych podręczników. Niestety, coroczne zmiany podstawy programowej i nadmierna swoboda w ustalaniu obowiązujących zestawów podręczników szkolnych uniemożliwiają rodzicom wykorzystywanie tej możliwości.

Do roku 2008 obowiązywały sensowne przepisy ograniczające liczbę podręczników do danego przedmiotu obowiązujących w danej szkole do trzech i zakazujące dokonywania zmian obowiązujących podręczników częściej niż raz na 3 lata. Obecnie panuje w tej dziedzinie niczym nieograniczona wolność, a może lepiej: samowola, bo często zmiana podręczników obowiązujących w danej szkole jest nie tyle wynikiem lepszej jakości nowych podręczników, ile raczej działalności przedstawicieli handlowych wydawnictw. Resort edukacji, rzecz jasna, nie dostrzega tej patologii. O ile zaś można zrozumieć potrzebę korygowania podstaw programowych stosownie do potrzeb edukacyjnych, o tyle od szeregu lat mamy w zakresie programów do czynienia z procesem nieustającej reformy. Najnowsza zmiana podstawy programowej ma trwać do 2015 r. Pociągnie to za sobą całkowitą wymianę podręczników. Nie trudno nie zauważyć, kto na tym zarabia – wydawnictwa. A kto traci? Uczniowie i ich rodzice.

Sam program „Wyprawka szkolna” niczego nie rozwiązuje, dotyczy bowiem tylko drobnej części najuboższych rodzin, a zakup podręczników stał się w tym roku problemem finansowym nie tylko dla najuboższych rodzin, ale nawet dla tych, które zaliczają się do grupy średniozamożnych. Nasuwa się pytanie, po co były ministerialne mrzonki o laptopach dla każdego ucznia, skoro naszego państwa nie stać na zapewnienie uczniom zwykłych podręczników po przystępnej cenie. To skandal, że po 30 latach transformacji w państwie leżącym w środku Europy dostępność podręczników szkolnych znowu staje się barierą edukacyjną dla dzieci.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie środki przeznaczono w tym roku na wyprawki szkolne dla najuboższych uczniów, ile rodzin ten program obejmie i czy przy określaniu środków na ten program uwzględniono wzrost cen podręczników szkolnych wywołany wzrostem stawek VAT na książki?

2. Z jakich względów w roku 2008 Ministerstwo Edukacji Narodowej zrezygnowało z regulacji ograniczających liczbę podręczników do danego przedmiotu obowiązujących w danej szkole i zakazujących dokonywania zmian obowiązujących podręczników częściej niż raz na 3 lata?

3. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej zamierza poczynić jakiegokolwiek kroki w celu ograniczenia możliwości corocznej zmiany podręczników przez nauczycieli?

4. Co resort edukacji zrobił w celu ograniczenia cen podręczników szkolnych?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Interpelacja (nr 24040)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie patronatów ministra kultury i dziedzictwa narodowego

Ubiegłoroczna, czwarta, edycja Festiwalu Filmów Rosyjskich „Sputnik nad Polską”, prezentującego szerokie spektrum kina radzieckiego i rosyjskiego, została objęta m.in. patronatami honorowymi ministrów: Bogdana Zdrojewskiego, Radosława Sikorskiego i Waldemara Pawlaka, a także prezydenta m.st. Warszawy i marszałka województwa mazowieckiego. Specjalny list na okoliczność otwarcia głównej, warszawskiej edycji festiwalu wystosował prezydent Bronisław Komorowski.

Jestem przekonany, że chęć wzięcia udziału w programowanym na najwyższych szczeblach władzy w Polsce po katastrofie smoleńskiej tzw. polsko-rosyjskim pojednaniu nie powinna skutkować zaniechaniem rzetelnej analizy treści przedsięwzięcia oraz dokonań organizatorów wydarzenia (rzutuujących na wymowę imprezy), którzy ubiegają się o patronat ministra kultury i dziedzictwa narodowego. Gdy bowiem przyjrzeć się bliżej źródłom finansowania imprezy, okolicznościom wmanewrowania w jego promocję ministrów spraw zagranicznych i gospodarki oraz politycznej działalności organizatorów „Sputnika”, jakkolwiek udział polskich władz w jego promowaniu i wspieranie finansowe ze środków publicznych należy uznać za skandal godzący w interesy Rzeczypospolitej Polskiej.

Sponsorem głównym imprezy jest Gazprom, a jego zaangażowanie w mecenat kulturalny jest bez wątpienia elementem strategii rosyjskiego giganta energetycznego, realizowanej od niedawna również w Polsce. W ramach działań wizerunkowych i lobbingsowych koncern angażuje się finansowo nie tylko w programy naukowe, ekologiczne, sportowe czy kulturalne w Federacji Rosyjskiej, byłych republikach sowieckich i na Zachodzie. Niedawno rozpoczął on analogiczną działalność w Polsce. Ufundowanie programów stypendialnych dla doktorantów Uniwersytetu Warszawskiego zajmujących się stosunkami polsko-rosyjskimi odbiło się w polskich mediach dość szerokim echem, dzięki czemu głos w tej sprawie zmuszony był zabrać również dyrektor generalny Gazprom Export Aleksandr Miedwiediew.

W polemice na łamach „Rzeczypospolitej”, odpierając zarzuty Artura Bazaka co do tworzenia na UW własnej agentury wpływu, napisał wprost: „Następnym krokiem jest odejście od kontraktów biznesowych i rozpoczęcie wymiany kulturalnej i akademickiej. Właśnie dlatego inwestujemy w młodych ludzi z nadzieją, że będą kontynuować budowanie lepszych relacji pomiędzy naszymi krajami, by pomóc nam przewyciężyć zimnowojenne stereotypy. Bez wątpienia finansowanie objętego patronatem polskich władz

państwowych festiwalu filmowego można uznać za taki krok”.

Sam fakt, że w ową wizerunkową strategię Gazpromu włączyły się pośrednio – swym autorytetem i, w wypadku instytucji samorządowych, środkami finansowymi – polskie władze, budzi daleko idące zastrzeżenia. Pogłębiają się one, gdy zauważy się, że minister kultury i dziedzictwa narodowego, minister spraw zagranicznych i Ministerstwo Gospodarki obejmują patronatem imprezę finansowaną przez Gazprom w momencie, gdy po 2 latach negocjacji i wewnątrzrządowych sporach między ministrami Radosławem Sikorskim i Waldemarem Pawlakiem Polska podpisuje umowę gazową z Federacją Rosyjską, której to właśnie Gazprom jest beneficjentem. Porozumienie zakładające zwiększenie wolumenu dostaw rosyjskiego gazu do Polski zawarto 29 października 2010 r., kiedy w imieniu rządów odpowiednie protokoły do dotychczasowych umów podpisali wicepremierzy W. Pawlak i I. Sieczin, zaś aneks do kontraktu jamalskiego przedstawiciele Gazpromu i PGNiG.

Kilka dni po podpisaniu kontrowersyjnej umowy rozpoczęła się w Warszawie duża impreza kulturalna finansowana właśnie przez Gazprom, a w jej promocję u boku doradców prezydenta Miedwiediewa i przedstawicieli spółki włączyli się ministrowie kultury, gospodarki i spraw zagranicznych wraz z prezydentem RP. Jeszcze bardziej bulwersujący wydaje się polityczny wymiar działalności organizatorów festiwalu „Sputnik”. Głównym jego organizatorem jest Piotr Skulski, w ostatnich wyborach samorządowych kandydat na prezydenta Warszawy z rekomendacji partii Polska Patriotyczna.

Jak wynika z informacji medialnych, P. Skulski jest absolwentem moskiewskiej Międzynarodowej Akademii Marketingu i Zarządzania, organizatorem „Sputnika” i wielu innych wydarzeń promujących kulturę rosyjską w Polsce. Na swojej stronie wyborczej chwali się odznaczeniami uzyskanymi z rąk rosyjskich notabli i adiutanta gen. W. Jaruzelskiego, jednocześnie deklarując głęboki patriotyzm. Jeśli przyjrzeć się jego politycznemu zapleczu, jeszcze trudniej pojąć fakt, że we współpracę z prowadzoną przez niego fundacją Wspieram, organizującą festiwal filmowy, dali się wmanewrować najpoważniejsi rangą urzędnicy państwowi, w tym również Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, którym Pan, Panie Ministrze, kieruje.

Polska Patriotyczna to partia tworzona przez dawnych działaczy Samoobrony i weteranów Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej, m.in. Zdzisława Jankowskiego, Zbigniewa Witaszka i Bohdana Porębę. Na listach wyborczych tej partii w wyborach samorządowych obok byłych działaczy Samoobrony, TPPR, Zjednoczenia Patriotycznego Grunwald czy Sierpnia'80 znalazły się też osoby znane z postulatów usuwania zwłok ministra Bronisława Geremka z Cmentarza Powązkowskiego.

Działacze Polski Patriotycznej nie ukrywają swojej rusofilii i antysemityzmu rodem z ZP Grunwald. „Ze wschodu przychodziło życie. Z zachodu przychodzi śmierć. (...) Jestem zwolennikiem współpracy gospodarczej i dobrych sąsiedzkich stosunków polsko-rosyjskich (...) Rosja nie ma roszczeń terytorialnych względem Polski bo jest krajem Słowiańskim. Świat Słowiański ma lepsze ogólnoludzkie wartości, wyższe od świata semickiego, germańskiego czy anglosaskiego (pisownia oryginalna – uwaga moja, M.B.)” – to tylko niektóre cytaty z ulotek zamieszczonych na stronie internetowej partii i sygnowanych nazwiskiem Zdzisława Jankowskiego, który jest jednym z liderów Polski Patriotycznej i startował z jej list.

W innych materiałach opublikowanych na stronie Polski Patriotycznej (publikowanych na podstronie z programem wyborczym Skulskiego) można przeczytać również, że „Kaczyński jak i Donald Tusk – Premier Polskiego Rządu ma swoje pochodzenie. Powinien wiedzieć i poinformować polaków (wyborców) że formalnie jest potomkiem folksdeutchy – (każde z czworga dziadków podpisało VL), zaś etnicznie Żydem prowincji germańskiej”. Za takimi sugestiami idą zaś postulaty polityczne: „Antypolski element jest zdecydowany (...) Jeśli są to mniejszości Żydowskie, to mamy publiczne prawo i obowiązki żądać konstytucyjnego pozbawienia ich w kształtowaniu polityki państwa polskiego” (pisownia oryginalna).

Naiwnością byłoby stwierdzenie, że nie ma żadnego związku między finansowym zaangażowaniem Gazpromu w organizację „Sputnika” a działalnością polityczną Skulskiego. Można też twierdzić, że starania organizatorów festiwalu na rzecz pozyskania patronatów najwyższych rangą polskich urzędników nie mają nic wspólnego z chęcią poprawy wizerunku swojego mecenasa w chwili podpisywania istotnej umowy międzyrządowej, której ten jest kluczowym beneficjentem. Wszystkie wyżej opisane zbiegi okoliczności są na tyle sugestywne, a działalność polityczna ludzi stojących za „Sputnikiem” na tyle kontrowersyjna, że choćby z powodów wizerunkowych polscy urzędnicy nie powinni angażować się w żaden sposób w promocję takiej imprezy. Tym bardziej zaś w tym kontekście należy uznać za naganne dofinansowanie przedsięwzięcia P. Skulskiego ze środków publicznych.

Trudno podejrzewać też, by którykolwiek z wymienionych patronów honorowych festiwalu, począwszy od ministrów rządu RP, a na prezydent stolicy Hannie Gronkiewicz-Waltz skończywszy, zgodził się narazić swoje dobre imię i godność pełnionych funkcji, mając świadomość, że wspierają działalność człowieka o tak podejrzanych afiliacjach politycznych jak Skulski. Nie zmienia to jednak faktu, iż skoro na tyle nieudolnie dobierają swoich współpracowników podejmujących decyzje o współpracy wizerunkowej czy dofinansowaniach, że ci szkodzą wizerunkowi swoich przełożonych, a zarazem szkodzą interesowi państwa polskiego, to o tych kompromitacjach trzeba mówić głośno, licząc na większą rozagę w przyszłości.

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Dlaczego dochodzi do tak kompromitujących wpadek jak objęcie honorowym patronatem przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego festiwalu o tak wątpliwej reputacji? Patronat nad festiwalem organizowanym przez osoby eksponujące swój agresywny antysemityzm budzi wątpliwości co do trybu kwalifikacji wydarzeń do objęcia patronatem Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Jakie kroki zamierza Pan Minister poczynić w celu uniknięcia na przyszłość podobnych kompromitacji MKiDN, a tym samym, państwa polskiego?

Czy procedura podejmowania decyzji o objęciu danego wydarzenia patronatem przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego zawiera element konsultacji z innymi resortami (np. MSZ)? Jeśli tak nie jest, wzywam Pana Ministra do podjęcia działań, które służyłyby stworzeniu takiego mechanizmu wspólnej refleksji, zgodnie z kompetencjami, w sprawie planowanych patronatów nad podobnymi wydarzeniami.

Z poważaniem

Poseł Mariusz Błaszczak

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24041)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie żądania przez ZUS
zwrotu zaległych składek na ubezpieczenie
społeczne od osób prowadzących
działalność gospodarczą, które w przeszłości
zawarły umowę o pracę nakładczą**

W niniejszej interpelacji poruszam temat osób prowadzących działalność gospodarczą, które w przeszłości zawarły umowę o pracę nakładczą, a teraz muszą liczyć się z koniecznością zapłaty zaległych składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, i przedstawiam opis stanu faktycznego wraz z pytaniem dotyczącym wątpliwości powstałych w oparciu o ten stan.

Stan faktyczny: Do końca lutego 2009 r. prawo dopuszczało, aby w sytuacji zbiegu dwóch tytułów ubezpieczenia: działalność gospodarcza i praca nakładczą, wybór tytułu do objęcia ubezpieczeniem leżał w gestii osób prowadzących działalność gospodarczą i świadczących pracę nakładczą. I tak, często wybierały one opłacanie składek z tytułu umowy o pracę nakładczą, rezygnując w ten sposób z opłacania składek w związku z działalnością gospodarczą. Od 1 marca 2009 r., kiedy weszła w życie nowelizacja przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, osoby prowadzące działalność gospodarczą,

które jednocześnie świadczą pracę nakładczą, mogą wybrać tytuł do objęcia ubezpieczeniem pod warunkiem, że z tytułu umowy o pracę nakładczą podstawa wymiaru składek wynosi przynajmniej 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego lub 30% minimalnego wynagrodzenia (w zależności od tego, jaka jest wysokość obowiązującej daną osobę najniższej podstawy wymiaru składek z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej). Obecnie drobni przedsiębiorcy, którzy prowadzili działalność gospodarczą, a jednocześnie zawarli umowy o pracę nakładczą, zarzucają Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych stosowanie prawa wstecz, gdyż ZUS domaga się zaległych składek z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Zwraca się do mnie wiele osób prowadzących działalność gospodarczą, które mają kłopoty z ZUS z tytułu rzekomo niewłaściwej wysokości składek odprowadzonych przez ich pracodawców.

W związku z taką sytuacją proszę uprzejmie o odpowiedź na pytanie: Czy rząd dostrzega powyższy problem oraz w jaki sposób ma zamiar go rozwiązać?

Bardzo proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na postawione pytanie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Ewa Malik

Warszawa, dnia 20 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24042)

do ministra infrastruktury

**w sprawie kontrowersji związanych
z montowaniem urządzeń do elektronicznego
systemu poboru opłat drogowych (viaTOLL)**

Szanowny Panie Ministrze! Obecnemu rządowi najłatwiej i najlepiej przychodzi nakładanie na obywateli kolejnych obciążeń. Być może władze za priorytet postawiły sobie ugruntowanie wśród krajów Unii Europejskiej wysokiej pozycji, jeżeli chodzi o stopień obciążeń fiskalnych społeczeństwa. Montowany obecnie wzdłuż wielu dróg ekspresowych i krajowych system elektronicznego poboru opłat drogowych (viaTOLL) jest niczym innym niż kosztownym instrumentem drenującym kieszenie Polaków. Naiwny byłby każdy, kto dałby wiarę, iż jest to tylko działanie czysto techniczne, likwidujące funkcjonujące do tej pory winiety na rzecz nowoczesniejszej formy poboru drogowego myta.

Jak szacują drogowcy, zyski Skarbu Państwa do 2018 r. wynikające z wprowadzenia systemu wyniosą 19,5 mld zł. Przyzna Pan Minister, że wychodzi całkiem pokaźna sumka. Bierze się ona wprost z faktu kilkukrotnego wzrostu stawek za 1 km. Konsekwencją „radosnych” poczynań rządu będzie automatycz-

ne przeniesienie obciążeń na ceny towarów i usług. Inną implikacją, boleśnie odczuwaną przez mieszkańców wielu miejscowości położonych przy drogach administrowanych przez samorządy, jest sukcesywne przenoszenie ruchu szczególnie ciężkich zestawów tiriowych na te drogi. Równie boleśnie, ale już pod względem finansowym, problem dotknie wkrótce jednostki administracji samorządowej, której przyjdzie sfinansować remonty zniszczonej infrastruktury drogowej.

Jednym z odcinków dróg, za korzystanie z których kierowcy będą musieli płacić, jest odcinek drogi krajowej nr 4 od Rzeszowa do Tywoni (początek obwodnicy Jarosławia). Część z Łańcuta przez Przeworsk do Jarosławia to droga od lata nieremontowana, na której każdego roku na wiosnę dokonuje się jedynie doraźnych uzupełnień. Nikt nie przejmuje się tym, że istniejące koleiny – szczególnie podczas opadów – stanowią poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa uczestników ruchu drogowego, co potwierdzają coraz częstsze wypadki drogowe mające tutaj miejsce z skutkiem śmiertelnym. Jak więc zaakceptować fakt uiszczania bardzo wysokich opłat za korzystanie z drogi niespełniającej elementarnych standardów określonych w przepisach prawa w zakresie ruchu drogowego?

Panie Ministrze! Innym zgłoszonym problemem jest fatalny poziom estetyczny montowanego systemu oraz to, że urządzenia niejednokrotnie instalowane są w bezpośrednim sąsiedztwie pasa drogowego, co stwarza realne zagrożenie dla podróżujących. Do mojego biura poselskiego zgłaszają się mieszkańcy Przeworska zbulwersowani faktem zamontowania w centrum miasta, na placu noszącym imię papieża Jana Pawła II, szpecącego urządzenie. Zainstalowane urządzenie pozostaje w całkowitej dysharmonii z otoczeniem. Okazuje się, że nikt ze strony inwestora nie zadał sobie trudu, aby wziąć pod uwagę ten fakt. Osoby mieszkające w pobliżu zamontowanej aparatury wskazują także na inne uciążliwości związane z jego umiejscowieniem oraz funkcjonowaniem. Resort infrastruktury na przestrzeni mijających 4 lat nie może pochwalić się żadnymi spektakularnymi osiągnięciami. Zdecydowanie łatwiej można byłoby wyliczyć szereg efektownych wpadek. Montaż przywołanego wyżej systemu – nie tylko w mojej ocenie, ale i w ocenie zgłaszających ten problem i proszących o interwencję osób – wpisuje się na tę niechlubną listę.

Panie Ministrze! Proszę o ustosunkowanie się do problemów poruszonych przeze mnie powyżej oraz o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

Dlaczego montaż urządzeń do elektronicznego poboru opłat drogowych jest realizowany w miejscach, które zupełnie nie nadają się do tego, a sama aparatura swym mało estetycznym wyglądem szpeci otoczenie i rodzi – słuszne skądinąd – protesty mieszkańców?

Dlaczego osoby posiadające mieszkania w bezpośrednim sąsiedztwie zainstalowanych urządzeń mu-

szą być narażone na negatywne oddziaływanie pracującej aparatury?

Jakie kroki zamierza poczynić inwestor (GDDKiA) w związku z uwagami zgłoszonymi przez mieszkańców Przeworska dotyczącymi skandalicznej lokalizacji urządzenia w centrum miasta?

Jakie działania wspomagające jednostki samorządowe zamierza podjąć rząd w sytuacji, gdy przewoźnicy przeniosą swój transport na drogi administrowane przez starostwa i gminy, które to trakty bezsprzecznie w takiej sytuacji będą podlegały szybkiej i znacznej degradacji?

Jakie działania – w tej konkretnej sytuacji mam na uwadze drogę krajową nr 4 od Łańcuta na wschód – zamierzają podjąć resort infrastruktury i podległa mu instytucja zarządzająca tą drogą, aby kierowcy zmuszeni do płacenia coraz to wyższych haraczy nakładanych na nich przez rząd mogli korzystać z drogi spełniającej obowiązujące normy i unijne standardy?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 1 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24043)

do ministra infrastruktury

**w sprawie odcinka obwodnicy Wrocławia
od skrzyżowania z drogą krajową
w kierunku Poznania do trasy
na Długołękę i Warszawę**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 15 lipca br. otwarto nowy odcinek obwodnicy Wrocławia A8, łączący się z drogą krajową nr 8, od skrzyżowania z drogą w kierunku Poznania do trasy na Długołękę i Warszawę. Od momentu uruchomienia tej części trasy powstają regularne utrudnienia w ruchu. Powodem tego jest zwężenie do jednego pasa drogi Wrocław – Warszawa w kierunku Długołęki przy skrzyżowaniu z obwodnicą. Dotychczas istniały tu dwa pasy, które gwarantowały sprawny przejazd tym odcinkiem. Drugi pas obecnie służy kierowcom, którzy, jadąc od strony dzielnicy Psie Pole, chcą skręcić w lewo (na obwodnicę). W efekcie zator komunikacyjny sięga od miejscowości Mirków do Psiego Pola we Wrocławiu. Problem sprawia także sygnalizacja świetlna na skrzyżowaniu w Mirkowie. Zgodnie z obowiązującymi zasadami budowy tego typu obiektów liczba pasów ruchu na wprost na odpowiadającym sobie wlocie i wylocie skrzyżowania powinna być taka sama jak na odcinku drogi przed skrzyżowaniem.

Czy GDDKiA planuje przeprogramowanie sygnalizacji świetlnej w Mirkowie, wprowadzając dłuższe światło zielone dla kierowców od strony Psiego Pola?

Obecny stan faktyczny wskazuje na możliwość popełnienia błędów projektowych, które w konsekwencji doprowadzają do dezorganizowania ruchu samochodowego. Tak ważna inwestycja powinna nosić znamiona rzetelnej, dopracowanej konstrukcyjnie i bezpiecznej.

Czy i kiedy zakłada się możliwość przebudowy, z utworzeniem drugiego pasa dla kierowców jadących z centrum Wrocławia w kierunku Warszawy?

Z poważaniem

Poseł Ewa Wolak

Wrocław, dnia 28 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24044)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie niezbędnych działań
w zakresie upowszechniania informacji
o instytucji opiekuna dziennego i promocji
szkoleń dla potencjalnych kandydatów**

Szanowna Pani Minister! Z dniem 4 kwietnia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, która określa zasady organizowania i funkcjonowania opieki, warunki świadczonych usług, kwalifikacje osób sprawujących opiekę, a także zasady finansowania oraz nadzoru nad warunkami i jakością sprawowanej opieki nad najmłodszymi dziećmi. Zgodnie z ustawą opieka nad dziećmi w wieku do lat 3 może być organizowana w formie żłobka lub klubu dziecięcego, a także sprawowana przez dziennego opiekuna oraz nianię.

Jedną z nowych form opieki nad dziećmi jest instytucja opiekuna dziennego. Kandydaci na opiekunów zobowiązani są do ukończenia 160-godzinnego szkolenia, a w przypadku osób posiadających kwalifikacje: pielęgniarki, położnej, opiekunki dziecięcej, nauczyciela wychowania przedszkolnego, nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej lub pedagoga opiekuńczo-wychowawczego – 40-godzinnego szkolenia uzupełniającego. Opiekun może sprawować opiekę nad maksymalnie pięciorgiem dzieci, a za pracę otrzymuje wynagrodzenie w wysokości określonej uchwałą rady gminy. Organ wykonawczy gminy wybiera opiekunów dziennych w drodze otwartego konkursu ofert.

Z najnowszych informacji wynika jednak, że wiele gmin nie jest w ogóle zainteresowanych tworzeniem instytucji opiekuna dziennego, a te, które zadania się podjęły, nie osiągnęły zamierzonych rezultatów. Pomimo funkcjonowania 14 ośrodków uprawnionych do prowadzenia szkoleń dla opiekunów zainteresowanie jest niewielkie. Do Centrum Kształcenia Ustawicznego Profesja w Krotoszynie nie zgłosiła się

żadna chętna osoba, do Centrum Psychologicznego Widnokrąg w Warszawie zgłosiła się jedna, a Centrum Kształcenia Dorosłych Edukacja z Radomia odwołało kurs z powodu braku chętnych. Jednym z powodów takiej sytuacji może być cena szkolenia, która wynosi od 800 zł do 1800 zł. Powodem poważniejszym może być jednak niewielka świadomość potencjalnie zainteresowanych osób istnienia instytucji opiekuna dziennego. Należy podkreślić, że ustawa obowiązuje zaledwie 3 miesiące, jednak zasadne wydaje się podjęcie kampanii informacyjnej w zakresie nowych form opieki nad dziećmi w wieku do lat 3.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy i jakie działania planuje podjąć ministerstwo w zakresie upowszechniania informacji o instytucji opiekuna dziennego i promocji szkoleń dla potencjalnych kandydatów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Joanna Mucha

Lublin, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24045)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie możliwości odstąpienia
od planów likwidacji Prokuratury Rejonowej
w Janowie Lubelskim**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z informacjami przekazanymi przez Radę Miasta i Radę Powiatu w Janowie Lubelskim wyrażam zaniepokojenie z powodu planowanej reorganizacji funkcjonowania prokuratur rejonowych, w wyniku której może zostać zlikwidowana Prokuratura Rejonowa w Janowie Lubelskim. Likwidacja prokuratury spowoduje poważne utrudnienia w dostępie do tak ważnego organu ochrony prawnej dla ofiar przestępstw na terenie powiatu i w efekcie może zmniejszyć poziom bezpieczeństwa mieszkańców.

Władze samorządowe Janowa Lubelskiego podkreślają, że niski poziom przestępczości na terenie powiatu jest efektem sprawnego funkcjonowania Prokuratury Rejonowej, Sądu Rejonowego i Komendy Powiatowej Policji. Ewentualna decyzja o likwidacji Prokuratury Rejonowej w Janowie Lubelskim, poza oczywistymi utrudnieniami dla mieszkańców w dostępie do tak ważnego organu ochrony prawnej dla ofiar przestępstw, spowodować może wzrost przestępczości i spadek zaufania mieszkańców do organów wymiaru sprawiedliwości.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w przedmiotowej sprawie?

2. Czy ministerstwo weźmie pod uwagę zdecydowany sprzeciw społeczności lokalnej i rozważy możliwość odstąpienia od planów likwidacji Prokuratury Rejonowej w Janowie Lubelskim?

Z wyrazami szacunku

Posel Joanna Mucha

Lublin, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24046)

do ministra finansów

**w sprawie ustawy
z dnia 29 października 2010 r. o zmianie
ustawy o podatku od towarów i usług**

Szanowny Panie Ministrze! Art. 1 pkt 8 lit. a tiret pierwsze ustawy 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług uchylił z dniem 1 stycznia 2011 r. art. 43 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym, a art. 1 pkt 18 uchylił załącznik nr 4 do ustawy. Do końca 2010 r. zwolnione z podatku VAT były usługi świadczone przez zakład ubezpieczeń w rozumieniu przepisów o działalności ubezpieczeniowej oraz świadczonych w tym zakresie przez podmioty działające w imieniu i na rzecz zakładu ubezpieczeń. W tej kategorii klasyfikowano usługi rzeczoznawców w zakresie tzw. wstępnej likwidacji szkód na rzecz towarzystw ubezpieczeniowych, która polega na przyjęciu dokumentacji od poszkodowanego, wykonaniu dokumentacji fotograficznej szkody oraz wyliczeniu wysokości odszkodowania. Jest to niezbędna czynność w procesie likwidacji szkód, czyli niezbędna w procesie ubezpieczeniowym. Z dniem 1 stycznia 2011 r. ustawodawca odstąpił od definiowania usług dla potrzeb podatku VAT poprzez odniesienie do Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług, co spowodowało, że przepisy o zwolnieniu z podatku VAT (lub niezvolnieniu) usług pomocniczych z zakresu wstępnej likwidacji szkód, wykonywanych na rzecz i w imieniu ubezpieczyciela jest interpretowany indywidualnie, i to różnie w zależności od izby skarbowej. Zgodnie z interpretacją dyrektora izby skarbowej działającego w imieniu ministra finansów (1 PPP1/443-1284/10-2/AW) prawidłowe jest zwolnienie z podatku od towarów i usług działalności polegającej na usługach likwidacji szkód. Zgodnie z interpretacją ITPP1/443-232/11/JJ działalność taka jest objęta stawką VAT 23%. Problem ten dotyczy wielu firm świadczących tego rodzaju usługi.

Konieczność stosowania różnych stawek VAT w zależności od miejsca prowadzenia działalności powoduje niewątpliwie nie tylko ograniczenia w swobodzie

działalności gospodarczej, ale przede wszystkim narusza podstawową zasadę równości wobec prawa.

Panie Ministrze:

Jakie jest Pana stanowisko w przedmiotowej sprawie?

Czy podejmie Pan działania w celu ujednoczenia stosowania prawa przez organy podatkowe?

Z poważaniem

Posel Tomasz Lenz

Toruń, dnia 28 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24047)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie nierównego traktowania
bezrobotnych w dostępie do szkoleń
finansowanych ze środków unijnych**

Szanowny Panie Premierze! Pomimo że komunizm został odsunięty w naszym kraju od władzy ponad 20 lat temu i można byłoby mniemać, że wraz z tym również jego ideologia, to codzienne życie pokazuje zgoła co innego. Po 1945 r. palcami wytykano tych, którzy posiadali parę hektarów ziemi, nazywając ich kułakami i niejako z automatu przesuwając na margines życia społecznego, pozbawiając praw i przywilejów, z jakich mogli korzystać inni. Z podobną sytuacją mamy do czynienia dzisiaj, gdy dyskryminujące przepisy wykluczają osoby bezrobotne posiadające prawo do zasiłku, a równocześnie użytkujące niewielkie gospodarstwa rolne z uczestniczenia w szkoleniach przekwalifikujących zawodowo finansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach programu „Kapitał ludzki”.

Jeżeli Panu Premierowi brakuje stosownej wiedzy, to proszę przyjąć do wiadomości fakt, że gospodarowanie na kilkuhektarowym gospodarstwie jest działalnością nieprzynoszącą dochodów, a tym bardziej gdy posiada się gospodarstwo o powierzchni poniżej 2 ha przeliczeniowych. Utrzymywanie w mocy absurdalnych przepisów jest niczym innym niż świadomym wykluczeniem społecznym wielu osób, dla których podstawowym źródłem ich utrzymania oraz rodzin jest wynagrodzenie za pracę, a prowadzenie niewielkiego gospodarstwa – kosztem wolnego czasu oraz urlopu wypoczynkowego – pozwala jedynie zapoznać domowników w podstawowe artykuły spożywcze.

Podobno jednym z priorytetów, jakie postawił sobie Pan Premier, jest walka z wykluczeniem społecznym. Temu miało służyć powołanie nowej komórki w Pańskim gabinecie. Jednakże fakty, o których wcześniej wspominałem, z jednej strony generują tę patologię przy bierności, a wręcz akceptacji bzdur-

nych rozwiązań przez rząd, a z drugiej strony dyskryminują tych, którzy wyłącznie z racji posiadania niewielkiego gospodarstwa rolnego są pozbawiani prawa do korzystania z uprawnień, jakie winny przysługiwać wszystkim obywatelom bez wyjątku.

Panie Premierze! W opisanej wyżej sytuacji mamy do czynienia z ewidentnym naruszeniem podstawowych zapisów naszej konstytucji, która jako fundamentalną zasadę przywołuje kwestie wyeliminowania z życia publicznego jakiegokolwiek dyskryminowania obywateli w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym (art. 32 ust. 2). Konstytucyjnie zagwarantowana ochrona własności prywatnej (art. 62 ust. 1 i 2) nie może być podstawą do dyskryminowania części obywateli w dostępie do przywilejów, z jakich mogą korzystać inni. Praktyki, o których wspominałem wyżej, pozostają w całkowitej sprzeczności z regulacją zawartą w art. 65 ust. 5. Aby nie fatygować pana premiera, pozwolę sobie zacytować go w całości: „Władze publiczne prowadzą politykę zmierzającą do pełnego, produktywnego zatrudnienia poprzez realizowanie programów zwalczania bezrobocia, w tym organizowanie i wspieranie poradnictwa i szkolenia zawodowego oraz robót publicznych i prac interwencyjnych”.

Zapis ten nie wyklucza możliwości, a wręcz daje pełne prawo do udziału w różnego rodzaju programach i szkoleniach bez względu na fakt posiadania ziemi. Dyskryminacyjne praktyki dotyczą przede wszystkim mieszkańców wsi i są kontynuacją niechlubnych praktyk stosowanych przez władze po II wojnie światowej, gdy funkcjonowały obowiązkowe dostawy produktów rolnych, tzw. kontyngenty. Można było mniemać, że wejście do Unii Europejskiej nałożyło na państwo polskie zdecydowanie wyższe standardy, jeżeli chodzi o wyeliminowanie jakichkolwiek przejawów dyskryminacji i wykluczenia. Niestety, Pański rząd o wiele większą dbałość i zaangażowanie przejawia w zakresie ochrony praw marginalnych wręcz mniejszości seksualnych niż prawa milionów osób pozbawionych pracy do symbolicznego zasiłku dla bezrobotnych oraz możliwości korzystania z kursów przekwalifikujących zawodowo.

Wszyscy, a szczególnie będąc w najtrudniejszej sytuacji bytowej, mają pełną świadomość, że państwo w chwili obecnej tylko szcątkowo realizuje konstytucyjny obowiązek zabezpieczenia socjalnego obywateli pozostających bez pracy nie z własnej woli i niemających innych – w domyśle: wystarczających – środków utrzymania. Ostatnie 4 lata w sposób bolesny ukazały brak zainteresowania Pańskiego rządu problemami bezrobotnych, pozbawionych środków do życia oraz najstarszych. Najwyższy czas, aby zarówno te kwestie, jak i poruszony wcześniej problem, pozostające w jawnej sprzeczności z prawami obywatelskimi zagwarantowanymi w konstytucji, zostały wreszcie dostrzeżone przez rząd.

Panie Premierze! Proszę o ustosunkowanie się do przywołanego w niniejszej interpelacji problemu i odniesienie go do obowiązującego prawa, w szczególności

ści ustawy zasadniczej, oraz udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

Czy nie uważa Pan, że nadszedł najwyższy czas, aby dostrzec poważny, a do tej pory skrzętnie pomijany, problem bezrobotnych mieszkających na wsi i posiadających niewielkie gospodarstwa rolne?

Czy Pańskim zdaniem rząd w wystarczającym stopniu realizuje program przeciwdziałania bezrobociu i aktywizacji bezrobotnych?

Czy satysfakcjonuje Pana sytuacja coraz większej liczby bezrobotnych po 50. roku życia, którym nie tak dawno obiecywał Pan wszelką pomoc w powrocie do aktywności zawodowej?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Interpelacja (nr 24048)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy rządu w usunięciu zniszczeń spowodowanych przez huragan w gm. Gowarczów w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (jednolity tekst ustawy opracowany na podstawie: t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446, Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o pilne podjęcie działań mających na celu szybkie wypłacenie środków pomocowych dla mieszkańców gm. Gowarczów w woj. świętokrzyskim poszkodowanych w wyniku przejścia huraganu.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku przejścia nawałnicy przez tereny gm. Gowarczów położonej w woj. świętokrzyskim w dniu 14 lipca br. ucierpiał 32 rodziny. Z ich budynków mieszkalnych trąba powietrzna zerwała dachy oraz poczyniła poważne szkody. Poszkodowanym pierwszej i jedynej jak dotąd pomocy, na miarę posiadanych środków, udzielił samorząd, który pomógł poszkodowanym zabezpieczyć domy i uporządkować wokół nich teren. Wszak na tyle wójtowi wystarczyło środków finansowych.

Wójt gm. Gowarczów powołał komisję ds. oszacowania szkód. Do składu komisji z własnych środków finansowych zatrudnił uprawnionego rzeczoznawcę. Komisja oszacowała szkody na kwotę 84 tys. zł. Protokoły i dokumenty wyceniające straty przekazano do Oddziału Ochrony Środowiska i Rolnictwa oraz Usuwania Skutków Klęsk Żywiolowych w Świętokrzyskim Urzędzie Wojewódzkim. Od nawałnicy upłynęło 17 dni, obiecaną przez premiera pomoc otrzyma-

li poszkodowani z sąsiedniego województwa, m.in. mieszkańcy gm. Białaczów i Żarnów pow. opoczyński oraz gm. Gielniów, Rusinów w pow. przysuskim. Tymczasem również Wydział Polityki Społecznej Świętokrzyskiego Urzędu Wojewódzkiego nie uruchomił żadnych dodatkowych środków dla gm. Gowarczów. W tej sytuacji, przy nieustannie padających deszczach poszkodowani są zdesperowani i czują się przez wszystkich zapomniani. Zarówno ofiary nawałnicy, jak i samorząd w tej szczególnej sytuacji potrzebują pomocy rządu.

Wobec powyżej opisanej sytuacji proszę Pana Ministra o interwencję w ekstrapilnym terminie i przyspieszenie udzielenia pomocy ofiarom nawałnicy w gm. Gowarczów oraz odpowiedź na następujące pytania:

Czy i kiedy ofiary nawałnicy z gm. Gowarczów otrzymają od rządu pomoc?

Jaką pomoc od rządu otrzyma gm. Gowarczów dla zrekompensowania poniesionych, nieplanowanych wydatków na usunięcie szkód poniesionych w wyniku huraganu?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Interpelacja (nr 24049)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie opłat w szkolnictwie wyższym

Szanowna Pani Minister! Kształcenie w Polsce z założenia jest bezpłatne. Niestety, większość maturzystów planujących kontynuację nauki na uczelniach wyższych musi liczyć się z kosztami. Problemy rozpoczynają się w przypadku dostania się na studia. Opłata rekrutacyjna stanowi koszt 85–150 zł w zależności od wybranego kierunku. Uczelnie niepubliczne żądają natomiast wysokiego wpisowego, zazwyczaj jest to kwota 100–400 zł. Często szkoły prywatne pragnące przyciągnąć studentów rezygnują z opłaty wpisowej. Niestety, uczelnie mogą sobie rekompensować to wyższym czesnym lub innymi dodatkowymi opłatami. Dodatkowe opłaty stosują najczęściej uczelnie niepubliczne. Zdarza się, że domagają się opłat na przykład za wpisanie na kolejny rok studiów. Niestety, nie wszyscy studenci zaliczają rok akademicki i w niektórych przypadkach również są zmuszeni do ww. opłaty. Pobierane są opłaty za egzaminy warunkowe i poprawki. Są to kwoty również niemałe, bo w granicach 200–400 zł. Ponadto za złożenie i ocenę pracy dyplomowej, a także wydanie su-

plementu do dyplomu również pobierane są opłaty. Pragnę podkreślić, że oprócz tych opłat studenci płacą wysokie czesne. Jest to oczywiście skutek wyboru uczelni prywatnej, jednak kwota za rok akademicki wynosi ok. 4000 zł. W związku z tym nie wszyscy są w stanie zapłacić taką kwotę ze względu na sytuację materialną. Niektóre uczelnie korzystają nawet z usług firm windykacyjnych, aby ściągnąć tego typu należności.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko Pani Minister w tej sprawie?

2. Czy istniałaby realna możliwość zmniejszenia opłat na uczelniach prywatnych?

3. W jaki sposób poprawić sytuację absolwentów szkół średnich, aby było ich stać na podjęcie studiów w państwowej uczelni?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 21 lipca 2011 r.

Interpelacja (nr 24050)

do ministra obrony narodowej

w sprawie czasu trwania służby wojskowej żołnierzy zawodowych

Szanowny Panie Ministrze! Zapisy ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 141, poz. 892) określające łączny czas służby kontraktowej na okres nie dłuższy niż 12 lat powodują, że tylko niewielki odsetek żołnierzy kontraktowych ma szansę na dalszą służbę w charakterze żołnierzy zawodowych. Dla człowieka w wieku ponad 30 lat nie jest budująca perspektywa zaczynania kariery zawodowej od nowa w nowym zawodzie i środowisku. Obecna sytuacja bardzo niewielkich szans przekroczenia przez żołnierza kontraktowego 12 lat służby nie jest też czynnikiem sprzyjającym zawieraniu kontraktów przez nowych kandydatów. Aktualna sytuacja prawna i faktyczna powoduje, że żołnierze korpusu szeregowych utracili jakąkolwiek motywację do zaangażowania się w służbę i szkolenia, skoro tylko kilka procent z nich ma szansę na służbę zawodową. Twierdzenie, jakoby system zachęcał żołnierzy kontraktowych do podwyższania kwalifikacji i umiejętności celem spełnienia wymogów koniecznych do awansu na wyższy stopień i przejścia do służby stałej w pozostałych korpusach kadry jest przynajmniej mocnym niedomówieniem, skoro pozostałe korpusy nie wchłoną takiej liczby szeregowych. Istotnym problemem w powyższej sytuacji są kwoty włożone w szkolenie szerego-

wego, którego po 12 latach i w pełni sił armia się pozbywa, aby na jego miejsce zawrzeć nowy kontrakt z innym żołnierzem, wymagającym przeszkolenia.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Ilu żołnierzom służby kontraktowej upływa maksymalny – 12-letni – okres służby kontraktowej w poszczególnych latach w okresie 2011–2021?

2. Jaki procent żołnierzy kontraktowych ma szansę na służbę w charakterze żołnierzy zawodowych w ww. okresie, wyszczególniając prognozowane odejścia ze służby żołnierzy zawodowych?

3. W jaki sposób ministerstwo zamierza prowadzić nabór żołnierzy kontraktowych, jeżeli slogan „Zostań żołnierzem, zainwestuj w przyszłość” nie ma pokrycia w rzeczywistości i nie da się ukryć tego faktu przed ewentualnymi kandydatami do służby kontraktowej?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 22 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24051)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie wyników egzaminów maturalnych

Szanowna Pani Minister! W ostatnim czasie pojawiły się wstępne wyniki egzaminu maturalnego w 2011 r. Wyniki tego egzaminu, okazuje się, są niepokojące z uwagi na małą zdawalność, głównie egzaminu z matematyki. Do egzaminu maturalnego w maju 2011 r. przystąpiło 355 116 osób ubiegających się o świadectwo dojrzałości. Osoby, które zdały egzamin, stanowią 75,5% ogółu. Egzaminu w tym roku nie zdało ponad 84 000 maturzystów, co stanowi prawie 1/4 wszystkich zdających. Mimo iż z liczby tej 59 965 osób będzie miało możliwość przystąpienia do egzaminu poprawkowego w sierpniu, to z różnych źródeł docierają do mnie informacje, że wyniki matur nie są adekwatne do wiedzy posiadanej przez maturzystów. Najgorzej prezentują się wyniki egzaminu z matematyki. Na poziomie podstawowym maturę zdało tylko 79% wszystkich abiturientów, natomiast jej średni wynik to 48,24% punktów. Maturzyści skarżą się na poziom trudności tego egzaminu. Z kolei dyrektorzy okręgowych komisji egzaminacyjnych uważają, że źródeł niepowodzenia trzeba szukać podczas nauki w gimnazjach i szkołach podstawowych, a także w zawodnym systemie kształcenia nauczycieli.

Maturzyści muszą przystąpić do 3 egzaminów pisemnych: z języka polskiego, matematyki i języka

obcego nowożytnego, oraz 2 ustnych: z języka polskiego i języka obcego nowożytnego. Abiturient zdaje egzamin maturalny, jeżeli w części ustnej i pisemnej z każdego przedmiotu obowiązkowego otrzyma co najmniej 30% punktów możliwych do uzyskania z egzaminu z danego przedmiotu. Maturzysta może wybrać też do 6 przedmiotów dodatkowych. Zdaje je na poziomie podstawowym lub rozszerzonym. Wyniki z egzaminów obowiązkowych na poziomie rozszerzonym oraz z przedmiotów dodatkowych nie mają wpływu na uzyskanie świadectwa dojrzałości, jednak są ważne przy rekrutacji na studia. Dlatego maturzystom zależy na uzyskaniu jak najlepszych wyników. Wielu z abiturientów uważa, że wyniki ich prac są zaniżone bądź że prace są niewłaściwie ocenione. Co prawda maturzysta może mieć wgląd do swojej pracy maturalnej, jednak nie ma możliwości odwołania się od oceny, co często bywa krzywdzące. W dużej mierze, w przypadku matur pisemnych, zależą one od zgodności odpowiedzi maturzysty z odpowiedziami zawartymi w tzw. kluczu odpowiedzi, opracowanym przez centralną komisję egzaminacyjną. Maturzyści, argumentując swoje stanowisko w pracach pisemnych, aby uzyskać największą liczbę punktów, muszą myśleć identycznie jak osoby z CKE odpowiedzialne za opracowanie klucza odpowiedzi. Ci, którzy swoją pracę pisemną popierają innymi, także słusznymi, argumentami, lecz niezawartymi w kluczu, punktów już nie otrzymują, a więc wyniki ich egzaminów są gorsze.

Kolejnym problemem staje się także fakt zawyżania przez niektóre placówki wyników matur ustnych. Szkoła, aby zachęcić nowych uczniów do podjęcia w niej nauki, może wówczas pochwalić się wysokim poziomem zdawalności. Często bywa tak, że nauczyciele zasiadający w komisji egzaminują uczniów, których uczyli przez cały okres ich uczęszczania do szkoły średniej. Wpływa to na obiektywizm oceny nauczyciela wobec jego podopiecznego. Tymczasem uczniowie, których wyniki zostały zawyżone, w rzeczywistości prezentujący niski poziom wiedzy, mają większe szanse na dostanie się na wyższe uczelnie, lecz często nie posiadają odpowiedniej wiedzy, która umożliwiłaby im tam kontynuację nauki. Jedyną stroną, której sprzyja taki stan rzeczy, stają się prywatne uczelnie wyższe. Większa liczba osób, które zdały maturę, to również większa liczba kandydatów na studia. W związku z tym że uczelnie państwowe dysponują niewystarczającą liczbą miejsc, część przyszłych studentów będzie musiała kształcić się na uczelniach prywatnych. Oznacza to dla uczelni niepublicznych większe wpływy gotówki, ponieważ z pewnością dużo osób zdecyduje się na studia, mimo iż wiązać się one ze znacznymi kosztami.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej zamierza wprowadzić jakieś zmiany w sposobie przeprowadzania egzaminów maturalnych, a jeśli tak, to jakie?

2. Czy realne jest wprowadzenie dla maturzystów możliwości odwołania się od oceny pracy maturalnej?

3. Czy i w jaki sposób możliwe jest kontrolowanie poprawności przeprowadzania egzaminów ustnych?

4. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej posiada informacje, ilu nowych studentów rezygnuje z nauki po pierwszym roku studiów z powodu niewystarczającej wiedzy?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 21 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24052)

do ministra zdrowia

w sprawie finansowania przez NFZ operacji obywateli polskich poza granicami kraju w przypadku, kiedy operacja nie może być przeprowadzona na terenie Polski

Na podstawie art. 192 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 r. Nr 12, poz. 182, z 2005 r. Nr 16, poz. 263, Nr 42, poz. 556, Nr 66, poz. 912 i Nr 76, poz. 1062, z 2006 r. Nr 15, poz. 194 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 253) kieruję do Pani Minister interpelację w sprawie finansowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia operacji obywateli polskich poza granicami kraju w przypadku, kiedy operacja nie może być przeprowadzona na terenie Polski.

Pragnę zwrócić uwagę Pani Minister na przedłużające się procedury i opóźnienia dotyczące wyrażenia zgody przez Narodowy Fundusz Zdrowia na sfinansowanie operacji obywateli polskich, które mogą być przeprowadzone tylko za granicą. Jest to możliwe w przypadku, kiedy operacje – najczęściej skomplikowane i kosztowne – nie mogą być przeprowadzone w Polsce ze względu na brak specjalistów lub sprzętu medycznego. Do mojego biura trafiają prośby zrozpaczonych rodziców, zdesperowanych odwlekaniem decyzji, brakiem informacji i pogarszającym się stanem zdrowia osób, nad którymi sprawują opiekę.

W lipcu br. pani M. Z.Z. opisała sytuację, w jakiej znalazł się jej syn cierpiący na dystonię uogólnioną. Uniwersytecki Szpital Ortopedyczno-Rehabilitacyjny w Zakopanem odmówił przeprowadzenia poważnej operacji z powodu możliwości wystąpienia komplikacji i braku stosownej aparatury, m.in. monitorującej funkcje rdzenia kręgowego. Po analizie dokumentacji medycznej operacji podjęła się klinika ortopedyczna w Augsburgu (koszt ok. 34 tys. euro). Matka mężczyzny zgromadziła potrzebną dokumentację, otrzymała zaopiniowany przez wojewódzkiego konsultanta w dziedzinie ortopedii wniosek do NFZ

z informacją o wyczerpaniu możliwości dalszego leczenia w kraju. Pani M. Z.Z. utrzymuje, że procedura wydania decyzji wydłuża się, co niekorzystnie wpływa na stan zdrowia syna.

Opis tego jednego przypadku posłużył do zilustrowania problemów, z jakimi zmagają się rodzice ciężko chorych. Mając na uwadze przedstawione powyżej informacje, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w sprawie sygnalizowanych problemów związanych z wydłużaniem się procedur dotyczących wyrażenia zgody na sfinansowanie operacji za granicą?

2. Ilu obywatelom polskim NFZ sfinansował operacje w 2009 r. i w 2010 r.?

3. Jaki przeciętny czas jest niezbędny do uzyskania zgody na sfinansowanie operacji?

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 20 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24053)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie niemożności użytkowania przez szpitale ambulansów nabytych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”

Na podstawie art. 192 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M. P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 r. Nr 12, poz. 182, z 2005 r. Nr 16, poz. 263, Nr 42, poz. 556, Nr 66, poz. 912 i Nr 76, poz. 1062, z 2006 r. Nr 15, poz. 194 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 253) kieruję do Pani Minister interpelację w sprawie niemożności użytkowania przez szpitale ambulansów nabytych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”.

Dzięki środkom pozyskanym z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” publiczne szpitale, samorzady, a nawet firmy prywatne nabyły 341 ambulansów. Unijne dofinansowanie objęło 85% kosztów (w sumie ponad 100 mln zł). Nabywając ambulans, podmiot zobowiązywał się do użytkowania go w ramach usług ratowniczych przez 5 lat. Niestety, zmiana funkcjonowania pogotowia ratunkowego i wprowadzenie nowego systemu zaburzyły ten harmonijny układ. Województwa podzielone zostały na nowe regiony, liczba dyspozytorni uległa zmianie, część szpitali nie uzyskała kontraktów. Te, które są w posiadaniu ambulansów sfinansowanych z programu UE, stanęły w obliczu poważnego problemu: bez kontraktu nie są w stanie realizować podstawowego warunku – świadczenia usług ratowniczych. Skut-

kiem naruszenia trwałości projektu jest obowiązek zwrotu otrzymanego dofinansowania. Kwota zwrotu będzie tym wyższa, im krótszy jest okres realizacji projektu. Sytuacji nie ratuje zezwolenie Ministerstwa Zdrowia na świadczenie usług w ramach podwykonawstwa. W wielu powiatach szpitale nie będą miały takiej możliwości. Ambulanse stoją zatem bezużytecznie w garażach, a szpitale, samorządy i firmy prywatne z obawą obliczają wysokość kwoty dotacji do zwrotu.

Mając na uwadze zamieszczone powyżej informacje oraz konieczność pilnego rozwiązania tego problemu, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w przedmiotowej sprawie?

2. Czy ministerstwo zamierza podjąć działania mające na celu uregulowanie przedstawionego problemu?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 14 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24054)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie internetowych kursów
wychowawców kolonijnych**

Szanowna Pani Minister! Ukończenie kursu na wychowawcę kolonijnego uprawnia do pracy w charakterze wychowawcy bądź opiekuna na koloniach, obozach, zimowiskach i innych formach zorganizowanego wypoczynku dla dzieci i młodzieży szkolnej.

Zainteresowanie tego typu kursami jest bardzo duże, ponieważ zawód wychowawcy-opiekuna jest szansą na zwiedzenie wielu ciekawych miejsc i zarobienie dodatkowych pieniędzy. Do niedawna obowiązywała jedna forma kursu (stacjonarna), jednak w ostatnim czasie coraz popularniejsze stają się internetowe kursy na wychowawców kolonijnych. Szkolenie takie polega na oglądaniu, słuchaniu i zapoznaniu się z lekcjami poprzez prezentacje multimedialne, filmy dydaktyczne i materiały tekstowe. Autorzy e-kursów podkreślają ich liczne zalety: możliwość przebycia ich w domu, w dogodnym terminie czy dostęp do najnowszych technologii. Zaznaczają również, iż na świadectwie ukończenia kursu nie pojawi się informacja o trybie, w którym został on przebyty.

Mając na uwadze to, jak duża odpowiedzialność za podopiecznych ciąży na wychowawcach kolonijnych, zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy w opinii ministerstwa internetowe kursy wychowawców kolonijnych można uznać za wystarczające pod względem merytorycznym?

2. Czy umiejętności i wiedza zdobyte podczas internetowego kształcenia wychowawców są honorowane przez wszystkie kuratoria oświaty?

3. W jaki sposób weryfikowane są kwalifikacje autorów internetowych kursów na wychowawców kolonijnych?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24055)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie podjęcia skutecznych działań
zmierzających do walki z oszustwami
polegającymi na wciągnięciu ofiary
w fikcyjny transfer wielkiej kwoty pieniędzy
najczęściej z któregoś z krajów afrykańskich
i wyłudzeniu od niej pieniędzy
(tzw. oszustwo nigeryjskie)**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z interpelacją w sprawie podjęcia skutecznych działań zmierzających do walki z oszustwami polegającymi na wciągnięciu ofiary w fikcyjny transfer wielkiej kwoty pieniędzy, najczęściej z któregoś z krajów afrykańskich i wyłudzeniu od niej pieniędzy (tzw. oszustwo nigeryjskie).

Do skrzynek pocztowych polskich internautów trafiają coraz częściej maile będące próbą wyłudzenia pieniędzy, polegającą na zaangażowaniu odbiorcy w proces rzekomego zdobycia czy przekazania ogromnych funduszy, od których ma on otrzymać znaczący procent. Oszust proponuje ofierze podział pieniędzy po dokonaniu przelewu na jej konto ze źródła o wątpliwej legalności. Operacja ta niejednokrotnie wymaga dodatkowych działań w rodzaju założenia fikcyjnej działalności gospodarczej, przekupywania urzędników państwowych itp. Ofiara wabiona chęcią zysku i nieznaną strukturą urzędniczej państwa godzi się na zainwestowanie własnych funduszy w celu przeprowadzenia operacji. Opłaty ponoszone przez ofiarę są w rzeczywistości przechwytywane przez oszusta, który znika, nie dokonując ostatecznie żadnej wpłaty na rzecz ofiary.

Wyłudzenia tego typu są znane od wielu lat jako oszustwo nigeryjskie czy oszustwo 419. Nowością jest natomiast pojawienie się w ostatnim czasie tego rodzaju maili pisanych niemal bezbłędną polszczyzną. Można domniemywać, że w tworzeniu treści biorą udział również osoby polskojęzyczne, być może oszu-

ści korzystają z wynajętego tłumacza, a może dochodzi do połączenia sił różnych organizacji przestępczych.

Z pewnością walka z oszustami z Afryki i innych krajów jest trudna, ale nie niemożliwa. Na gruncie prawa polskiego tego rodzaju przestępstwo zostało spenalizowane w przepisie art. 286 § 1 Kodeksu karnego.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o ustosunkowanie się do powyższego problemu i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji podejmie skuteczne działania w przedmiotowej sprawie poprzez powołanie specjalnego wydziału przeznaczonego do walki ze scammerami, wzorem innych państw, który będzie podejmował zarówno działania prewencyjne, jak i następcze?

2. Czy nie należałoby rozpocząć na szeroką skalę kampanii mającej na celu przestrzeganie i informowanie obywateli o tego typu oszustwach?

3. Czy ministerstwo dysponuje danymi określającymi skalę problemu i ilość strat, jakie w wyniku tego typu przestępstw ponieśli Polacy w ostatnim dziesięcioleciu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Łatas

Myślenice, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24056)

do ministra finansów

**w sprawie bardzo złej sytuacji finansowej
powiatowych stacji
sanitarno-epidemiologicznych**

4 maja br. wystosowałem interpelację poselską w sprawie sytuacji pracowników powiatowej inspekcji sanitarnej (znak: SPS-023-22496/11), w której zwracałem uwagę m.in. na rażącą dysproporcję pomiędzy wynagrodzeniami pracowników PSSE a pozostałymi pracownikami sfery budżetowej oraz na skutki wynikłe ze zmian strukturalno-administracyjnych. Otrzymana odpowiedź wystosowana przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji z upoważnienia prezesa Rady Ministrów (z dn. 15 czerwca 2011 r., BMP-0713-1-37/11/MM) była uspokajająca w tonie. Zapewniano w niej, że prowadzone są szczegółowe analizy zagadnień związanych z uregulowaniem prawnym zabezpieczającym finansowanie działalności nadzorczo-zapobiegawczej i laboratoryjnej prowadzonej przez stacje sanitarno-epidemiologiczne.

Jednak sytuacja finansowa w poszczególnych stacjach, np. na terenie województwa śląskiego (które posłuży w niniejszym wystąpieniu za przykład), z bardzo trudnej zmieniła się w dramatyczną. Bra-

kuje środków nie tylko na odczynniki do badań i wyjazdy pracowników na kontrole, ale również na media, rachunki telefoniczne i składki na ZUS.

Dr Grzegorz Hudzik, wojewódzki inspektor sanitarny, podjął decyzję o zawieszeniu m.in. badań kału z powodu braku środków. Koszt jednego badania to ok. 130–170 zł. Do tej pory badania te były bezpłatne dla uczniów szkół zawodowych planujących odbycie praktyki w lokalach gastronomicznych i hotelach oraz dla uczniów szkół medycznych, studentów i doktorantów. W skali województwa śląskiego było to 6–7 tys. osób rocznie. Badania dla tej grupy są obowiązkowe; bez nich odbycie praktyk jest niemożliwe. Dla wielu młodych ludzi koszt badań przekracza możliwości domowego budżetu.

Przyczyną braku pieniędzy jest zmiana ustawy o finansach publicznych skutkująca likwidacją tzw. rachunków własnych instytucji. Stacje sanitarno-epidemiologiczne gromadziły na nich środki otrzymane za badania stanu wody, kału czy szczepień. Obecnie wszystkie pozyskane pieniądze wędrują do budżetu państwa. W celu otrzymania ich z powrotem należy wysłać wniosek do wojewody, który następnie przesyła go do Ministerstwa Finansów. Ma ono 30-dniowy okres na odpowiedź. Cała ta procedura powoduje opóźnienia i skutkuje brakiem środków na np. zakup materiałów do badań. Ich brak to niemożność wykonywania badań i zarabiania na bieżące funkcjonowanie. Stwarza to realne zagrożenie dla zdrowia mieszkańców Śląska, jak i pozostałych regionów. Nietrudno sobie wyobrazić z czym mielibyśmy do czynienia w przypadku masowych zakażeń lub epidemii.

W roku 2010 stacje pozyskały za badania 150 mln zł. Ministerstwo Finansów zaplanowało, że w 2011 r. otrzymają zaledwie 91 mln. To drastyczna różnica. Należy podjąć natychmiastowe działania przywracające normalny tryb funkcjonowania powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych.

Mając na uwadze dramatyczną sytuację finansową PSSE oraz obowiązek zapewnienia mieszkańcom wszystkich województw bezpieczeństwa, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Dlaczego w 2011 r. ministerstwo zdecydowało o przekazaniu PSSE środków zmniejszonych o prawie 60 mln zł?

2. W jaki sposób ministerstwo rozwiąże problem opóźnień w wypłacaniu pieniędzy stacjom, aby wyeliminować sytuację, w której np. środki za maj otrzymywane są w lipcu?

3. W jaki sposób zabezpieczone zostanie harmonijne funkcjonowanie stacji, tj. środki na media, materiały do badań, składki pracownicze na ZUS itp.?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 28 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24056)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji
oraz
ministra zdrowia

**w sprawie bardzo złej sytuacji finansowej
powiatowych stacji
sanitarno-epidemiologicznych**

4 maja br. wystosowałem interpelację poselską w sprawie sytuacji pracowników powiatowej inspekcji sanitarnej (znak: SPS-023-22496/11), w której zwracałem uwagę m.in. na rażącą dysproporcję pomiędzy wynagrodzeniami pracowników PSSE a pozostałymi pracownikami sfery budżetowej oraz na skutki wynikłe ze zmian strukturalno-administracyjnych. Otrzymana odpowiedź wystosowana przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji z upoważnienia prezesa Rady Ministrów (z dn. 15 czerwca 2011 r., BMP-0713-1-37/11/MM) była uspokajająca w tonie. Zapewniano w niej, że prowadzone są szczegółowe analizy zagadnień związanych z uregulowaniem prawnym zabezpieczającym finansowanie działalności nadzorczo-zapobiegawczej i laboratoryjnej prowadzonej przez stacje sanitarno-epidemiologiczne.

Jednak sytuacja finansowa w poszczególnych stacjach, np. na terenie województwa śląskiego (które posłuży w niniejszym wystąpieniu za przykład), z bardzo trudnej zmieniła się w dramatyczną. Brakuje środków nie tylko na odczynniki do badań i wyjazdy pracowników na kontrole, ale również na media, rachunki telefoniczne i składki na ZUS.

Dr Grzegorz Hudzik, wojewódzki inspektor sanitarny, podjął decyzję o zawieszeniu m.in. badań kału z powodu braku środków. Koszt jednego badania to ok. 130–170 zł. Do tej pory badania te były bezpłatne dla uczniów szkół zawodowych planujących odbycie praktyki w lokalach gastronomicznych i hotelach oraz dla uczniów szkół medycznych, studentów i doktorantów. W skali województwa śląskiego było to 6–7 tys. osób rocznie. Badania dla tej grupy są obowiązkowe; bez nich odbycie praktyk jest niemożliwe. Dla wielu młodych ludzi koszt badań przekracza możliwości domowego budżetu.

Przyczyną braku pieniędzy jest zmiana ustawy o finansach publicznych skutkująca likwidacją tzw. rachunków własnych instytucji. Stacje sanitarno-epidemiologiczne gromadziły na nich środki otrzymane za badania stanu wody, kału czy szczepień. Obecnie wszystkie pozyskane pieniądze wędrują do budżetu państwa. W celu otrzymania ich z powrotem należy wysłać wniosek do wojewody, który następnie przesyła go do Ministerstwa Finansów. Ma ono 30-dniowy okres na odpowiedź. Cała ta procedura powoduje opóźnienia i skutkuje brakiem środków na np. zakup materiałów do badań. Ich brak to niemożność wykonywania badań i zarabiania na bieżące funkcjonowa-

nie. Stwarza to realne zagrożenie dla zdrowia mieszkańców Śląska, jak i pozostałych regionów. Nietrudno sobie wyobrazić z czym mielibyśmy do czynienia w przypadku masowych zakażeń lub epidemii.

W roku 2010 stacje pozyskały za badania 150 mln zł. Ministerstwo Finansów zaplanowało, że w 2011 r. otrzymają zaledwie 91 mln. To drastyczna różnica. Należy podjąć natychmiastowe działania przywracające normalny tryb funkcjonowania powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych.

Mając na uwadze dramatyczną sytuację finansową PSSE oraz obowiązek zapewnienia mieszkańcom wszystkich województw bezpieczeństwa, zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstw w przedmiotowej sprawie?
2. Czy bezpieczeństwo w zakresie ochrony zdrowia i życia mieszkańców kraju, w tym województwa śląskiego, jest zapewnione?
3. Czy uprawnione jest twierdzenie, że w razie masowych zakażeń lub epidemii PSSE będą w stanie wykonywać obowiązki bez zakłóceń spowodowanych brakiem pieniędzy na badania?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 28 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24057)

do ministra infrastruktury

**w sprawie funkcjonowania
elektronicznego systemu poboru opłat**

Szanowny Panie Ministrze! W lipcu 2011 r. zaczął funkcjonować w Polsce elektroniczny system poboru opłat, którego podstawę prawną stanowi ustawa o drogach publicznych z dnia 21 marca 1985 r. (Dz. U. 1985, Nr 14, poz. 60, z późn. zm.).

Art. 13 pkt 3, pkt 3a oraz pkt 4 ww. ustawy określają katalog podmiotów zwolnionych z opłat. Nie kwestionując zasadności wszystkich wymienionych, ustawowo zwolnionych podmiotów, zauważam, że brak w nim zwolnienia dla pojazdów przewożących osoby niepełnosprawne, a w szczególności z niepełnosprawnością intelektualną i narządów ruchu.

Ustawodawca, określając szczególne przypadki ewentualnych zwolnień od opłat będących w gestii ministra właściwego do spraw transportu (art. 13 pkt 5 i pkt 6 ustawy), nie uwzględnił także i tutaj możliwości pozyskania takiego zwolnienia dla pojazdów przewożących osoby niepełnosprawne, w tym dzieci głęboko upośledzone.

Takie pominięcie ogromnej rzeszy osób niepełnosprawnych, które w znakomitej większości, oprócz ograniczeń wynikających z niepełnosprawności, borykają się także z problemami materialnymi, dla których dosłownie każda zaoszczędzona złotówka jest bardzo ważna, powoduje ich słusze rozgoryczenie.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na pytania:

Czy w trakcie prac legislacyjnych rozważano zwolnienie osób niepełnosprawnych z przedmiotowej opłaty?

Czy ministerstwo widzi potrzebę nowelizacji ustawy o drogach publicznych we wnioskowanym zakresie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 22 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24058)

do ministra środowiska

w sprawie zobowiązań Polski wobec Unii Europejskiej w zakresie ograniczenia składowania odpadów komunalnych ulegających biodegradacji

Szanowny Panie Ministrze! Polska zobowiązała się wobec Unii Europejskiej, że do końca 2010 r. ograniczy masę odpadów komunalnych ulegających biodegradacji kierowanych do składowania do nie więcej niż 75% całkowitej masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji wytworzonych w 1995 r. Kolejny termin na redukcję masy odpadów ulegających biodegradacji to rok 2013 (do 50% całkowitej ilości odpadów komunalnych ulegających biodegradacji wytworzonych w 1995 r.).

W związku z powyższym bardzo proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Jaka jest faktyczna ilość składowanych odpadów biodegradowalnych wg stanu na koniec 2010 r. w skali kraju i poszczególnych województw?

2. Czy Polska wywiązała się ze zobowiązania w terminie do końca 2010 r.?

3. Jeżeli nie, to czy zostały nałożone kary na nasz kraj i w jakiej wysokości?

4. Czy kary będą zapłacone z budżetu państwa czy z budżetów gmin, które nie wywiązały się z zobowiązania?

5. Jakie działania podjął resort, aby w następnym terminie, tj. do 2013 r. zredukować składowanie odpadów biodegradowalnych do 50% całkowitej ilości odpadów wytworzonych w 1995 r.?

Poseł Krzysztof Jurgiel

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24059)

do ministra środowiska

w sprawie nieprzestrzegania zasad gospodarowania odpadami

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich dniach docierają do mnie liczne sygnały dotyczące nieprzestrzegania zasad gospodarowania odpadami. Z przedstawionych informacji wynika, że skala problemu staje się coraz większa.

Proceder nielegalnego pozbywania się śmieci praktykowany jest przez osoby prywatne, ale też przez firmy zajmujące się gospodarką odpadami. Obowiązek posiadania umowy na odbiór śmieci jest często nieprzestrzegany przez właścicieli bądź zarządców gospodarstw domowych. W takiej sytuacji wszystkie nieprzydatne przedmioty zostają składowane na dzikich wysypiskach lub podrzucane na teren posesji należących do innych osób. Zdarza się również, iż przedsiębiorstwa odbierające od mieszkańców nieczystości wywożą je w miejsce niedozwolone.

Wyżej opisana sytuacja jest godna uwagi, gdyż nieprzestrzeganie zasad gospodarowania odpadami stanowi bardzo poważne zagrożenie dla środowiska.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy, biorąc pod uwagę skalę wyżej opisanego zjawiska, ministerstwo przewiduje zwiększenie wymiaru kary grzywny za podrzucanie odpadów na teren posesji należących do innych osób?

2. Jak w innych krajach Unii Europejskiej rozwiązany jest problem sankcji grożących osobom podrzucającym odpady?

3. Czy – a jeśli tak, to jak często – przeprowadzane są kontrole w firmach wywożących śmieci oraz jakie kary nakładane są na przedsiębiorstwa w przypadku wykrycia nieprawidłowości w zakresie gospodarowania odpadami?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24060)

do ministra infrastruktury

w sprawie określenia stanu funkcjonowania podmiotów i organów odpowiedzialnych za zapewnienie ochrony życia, zdrowia i mienia osób korzystających z usług kolei oraz stanu bezpieczeństwa i porządku występujących na obszarze kolejowym

Szanowny Panie Ministrze! W związku z wykonywaniem mandatu poselskiego zwracam się do Pana z prośbą o zajęcie stanowiska w sprawie określenia stanu funkcjonowania podmiotów i organów odpowiedzialnych za zapewnienie ochrony życia, zdrowia i mienia osób korzystających z usług kolei oraz stanu bezpieczeństwa i porządku występujących na obszarze kolejowym RP.

Zapewnienie bezpieczeństwa w każdym wymiarze, w tym osób korzystających z usług kolei, jest podstawowym obowiązkiem państwa. Staje się to tym ważniejsze, im bliżej do rozpoczęcia mistrzostw Euro 2012, bowiem tysiące kibiców i gości będą potencjalnymi beneficjentami transportu kolejowego. Stąd obowiązek zapewnienia właściwego stanu bezpieczeństwa osób korzystających z usług kolei winien być wypełniany w sposób właściwy przez spółki kolejowe odpowiedzialne za realizację usług przewozowych, jak też przez organy i służby za to odpowiedzialne, jakim są Straż Ochrony Kolei i Policja.

Pokaźna liczba oraz ciężar gatunkowy przestępstw i wykroczeń popełnionych na obszarach kolejowych w stosunku do podróżnych budzić powinny największy niepokój i troskę wszystkich obywateli, a przede wszystkim organów i instytucji odpowiedzialnych za zapewnienie bezpieczeństwa na kolei. Niedawne przypadki poważnych przestępstw o charakterze seksualnym dokonanych w pociągach spółki Koleje Mazowieckie: przestępstwo zgwałcenia 17-letniej podróżnej przez trzech mężczyzn na oczach drużyny konduktorskiej pociągu musi napawać niepokojem i trwogą. Jest to tym bardziej naganne, iż pracownicy kolei odpowiedzialni za zapewnienie bezpieczeństwa podróżnym – klientom kolei w takich przypadkach nie reagują w sposób adekwatny, ale też często w sposób pośredni lub bezpośredni przyczyniają się do zaistnienia wskazanych czynów kryminalnych.

Kradzieże kieszonkowe, wymuszenia rozbójnicze, zwykłe kradzieże i pobicia podróżnych, zakłócenia porządku publicznego, spożywanie alkoholu, niszczenie mienia kolejowego występujące w pociągach i obiektach kolejowych nie są dziełem przypadkowych sprawców, lecz zorganizowanych grup przestępczych. Dla nich proceder ten z racji łatwości dokonywania czynów zabronionych stał się swoistym sposobem na przetrwanie.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. W jaki sposób zapewnione jest bezpieczeństwo oraz ochrona życia, zdrowia i mienia osób korzystających z usług przewoźników kolejowych?

2. Jak realizują swoje ustawowe obowiązki w podmiotowym zakresie organa i instytucje odpowiedzialne za ten obszar funkcjonowania państwa?

3. Jakie działania w wymiarze strukturalnym oraz normatywnym zostały podjęte przez resort transportu, zarządcę infrastruktury kolejowej oraz przewoźników kolejowych, aby przeciwdziałać lub ograniczyć przestępstwa i wykroczenia godzące w bezpieczeństwo osób korzystających z usług kolei?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Seliga

Skierniewice, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24061)

do ministra infrastruktury

w sprawie nowelizacji ustawy Prawo lotnicze

Szanowny Panie Ministrze! W świetle podpisanych przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej dnia 15 lipca br. zmian Prawa lotniczego rodzą się istotne wątpliwości. Przepis art. 95 ust. 4a i 4b wspomnianej nowelizacji przewiduje wymóg uznawania przez prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego świadectw kwalifikacji oraz innych dokumentów stwierdzających posiadane kwalifikacje, wydanych przez właściwe organy państw obcych w zakresie specjalności określonej w art. 95 ust. 2 pkt 4, tj. pilotom statków powietrznych o maksymalnej masie startowej (MTOM) do 495 kg. Faktem jest, że samo sformułowanie: „statek powietrzny o maksymalnej masie startowej do 495 kg” nosi znamiona błędu techniki legislacyjnej. Art. 2 ust. 2 Prawa lotniczego stanowi: „statkiem powietrznym jest urządzenie zdolne do unoszenia się w atmosferze na skutek oddziaływania powietrza innego niż oddziaływanie powietrza odbitego od podłoża”; a zatem w zakres tej definicji legalnej wchodzi np. motolotnie. Tym samym motolotnie są również „statkami powietrznymi o masie startowej do 495 kg”. Przepis art. 95 ust. 2 pkt 4 został obciążony sprzecznością terminologiczną, która może skutkować trudnościami interpretacyjnymi w praktyce.

Ograniczenie masy startowej do 495 kg wydaje się być niecelowe. Uzgodnienia między Agencją Bezpieczeństwa Lotniczego EASA a Europejską Mikrolotową Federacją EMF decydują, że statki powietrzne powyżej 600 kg obligatoryjnie podlegają nadzorowi EASA. Statki powietrzne ważące mniej niż 600 kg mogą być pod nadzorem społecznym, nie podlegać EASA i obowiązkowi certyfikacji. Dodatkowo ograniczenie masy startowej do 495 kg wydaje się być

niefortunne. Załącznik II rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 216/2008, który wprowadzie w pkt e lit. (i), (ii), (iii), (jv), (v), (vi) ogranicza masę startową samolotów do 495 kg, zawiera również inne punkty, np. pkt f: jedno- i dwumiejscowe wiatrakowce o maksymalnej masie startowej nieprzekraczającej 560 kg. Zatem czy w Polsce przykładowo wiatrakowcami latać nie wolno?

Na bazie jeszcze nieobowiązującego prawa prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego wydał już komunikat dotyczący procedur uznawania kwalifikacji uzyskanych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej. W ramach tej procedury piloci posiadający świadectwa kwalifikacji wydane przez organy nadzoru innych państw, chcąc uzyskać polskie świadectwo kwalifikacji, będą musieli poddać się: egzaminowi wstępnemu, doszkoleniu obejmującemu co najmniej 10 godz. i egzaminowi końcowemu. Wprowadza się także obowiązek wniesienia opłaty za doszkalanie i egzaminy w wysokości ok. 5 tys. zł. Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego Grzegorz Kruszyński zapewniał w Senacie, że uprawnienia wydane w krajach UE będą uznawane automatycznie, bez szczególnych procedur. Dodatkowe wymogi miały dotyczyć uprawnień wydanych w krajach azjatyckich czy afrykańskich.

W związku z powyższym rodzą się następujące pytania:

Jak należy prawidłowo interpretować art. 95 ust. 2 – czy motolotnie, paralotnie, lotnie są „statkami powietrznymi”, a jeżeli nie, to czym są?

Na jakich zasadach można w Polsce latać wiatrakowcami o maksymalnej masie startowej nieprzekraczającej 560 kg?

Uzgodnienia między Agencją Bezpieczeństwa Lotniczego EASA a Europejską Mikrolotową Federacją EMF decydują, że statki powietrzne powyżej 600 kg obligatoryjnie podlegają nadzorowi EASA. Z jakimi przepisami europejskiego prawa lotniczego wchodzi w kolizję podniesienie masy startowej lekkich samolotów amatorskich – do 600 kg?

Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego Grzegorz Kruszyński zapewniał w Senacie, że uprawnienia wydane w krajach UE będą uznawane automatycznie, bez szczególnych procedur. Dodatkowe wymogi miały dotyczyć uprawnień wydanych w krajach azjatyckich czy afrykańskich. Dlaczego w takim razie został wydany w dniu 13 lipca br. komunikat prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego dotyczący „procedury uznawania kwalifikacji uzyskanych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej do wydania polskiego świadectwa kwalifikacji UAP oraz UAGP” nieróżnicujący krajów UE i pozostałych?

Unia Europejska zostawia państwom członkowskim swobodę w zakresie regulacji lotnictwa amatorskiego. Skorzystała z tego w pełni Republika Czeska i stworzyła kategorię samolotów amatorskich do 600 kg ELSA, która jest wyłączona spod nadzoru państwowego. Dlaczego nie jest właściwe wprowadzenie w Polsce analogicznych rozwiązań?

Dlaczego świadectwa kwalifikacji zdobyte w innych państwach Unii Europejskiej będą wymagały uznania przez prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego? Dlaczego dotyczy to tylko pilotów statków powietrznych o maksymalnej masie startowej (MTOM) do 495 kg? Czy nie jest to nierówne traktowanie podmiotów prawa?

Czy spodziewane są retorsje ze strony innych państw Unii Europejskiej, które uznają świadectwa kwalifikacji wydane w Polsce, na skutek wprowadzenia do ustawy Prawo lotnicze art. 95 ust. 4a?

Czy w przypadku gdy obywatel polski zdobędzie czeskie świadectwo kwalifikacji, które uprawnia do latania samolotami do 600 kg, to art. 95 ust. 4a go nie obejmuje?

Łącząc wyrazy szacunku

Poseł Jacek Żalek

Białystok, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24062)

do ministra zdrowia

**w sprawie wynagrodzenia zasadniczego
lekarzy odbywających specjalizację
w ramach rezydentury**

Szanowna Pani Minister! W ramach wykonywania mandatu poselskiego powziąłem informację o wątpliwościach młodego środowiska lekarskiego w sprawie poprawności stosowania przepisów ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. 2005 Nr 226, poz. 1943) w kontekście rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysokości zasadniczego wynagrodzenia miesięcznego lekarzy i lekarzy dentystów odbywających specjalizację w ramach rezydentury.

Zgodnie z przepisami ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty lekarz może odbywać specjalizację w kilku trybach. Jednym ze sposobów jej odbywania jest wymienione w art. 16 ust. 1b pkt 3 poszerzanie zajęć programowych dziennych studiów doktoranckich o program specjalizacji zgodny z kierunkiem tych studiów, a po ukończeniu tych studiów uzupełnienie jej na przykład w trybie rezydentury.

Z kolei rozporządzenie ministra zdrowia w sprawie wysokości wynagrodzenia miesięcznego lekarzy i lekarzy dentystów odbywających specjalizację w ramach rezydentury stwierdza w paragrafie 1, iż wysokość zasadniczego wynagrodzenia miesięcznego lekarza odbywającego specjalizację w ramach rezydentury wynosi:

- 1) w dwóch pierwszych latach rezydentury – 3170 zł;
- 2) po dwóch latach rezydentury – 3458 zł.

Jak rozumiem, ta różnica w wynagrodzeniu spowodowana jest faktem, iż lekarz w pierwszych dwóch latach odbywania specjalizacji nie ma jeszcze takiego doświadczenia, jak w latach kolejnych.

W związku z tym zwracam się do Pani Minister z uprzejmymi pytaniami:

1. Czy lekarze, którzy odbyli 4-letnie studia doktoranckie i decydują się na ukończenie ostatnich dwóch lat specjalizacji w ramach rezydentury, będą otrzymywać niższe wynagrodzenie wynikające z paragrafu 1 ust 2 rozporządzenia w sprawie wysokości zasadniczego wynagrodzenia miesięcznego lekarzy i lekarzy dentyistów odbywających specjalizację w ramach rezydentury?

2. Jeżeli tak, to co jest podyktowane takim rozwiązaniem, skoro, będąc już doktorem nauk medycznych, lekarz ma już dostarczającą wiedzę specjalistyczną i umiejętności, których brak początkującym rezydentom?

3. Czy lepszym rozwiązaniem nie byłoby sformułowanie przepisów w taki sposób, by uzależniało zasadnicze miesięczne wynagrodzenie lekarzy nie tylko w zależności od rozpoczęcia, ale również od zakończenia specjalizacji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jacek Żalek

Białystok, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24063)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie braku umowy pomiędzy Polską a Belgią o przekazywaniu rent i emerytur na konto w bankach polskich

Szanowna Pani Minister! W dniu 25 lipca 2011 r. na dyżur poselski zgłosiła się do mnie pani M. W. w sprawie ponoszonych przez nią konsekwencji finansowych wynikających z braku umowy między Polską a Belgią o przekazywaniu rent i emerytur bezpośrednio na konta w bankach polskich.

Jak twierdziła pani W., która otrzymuje rentę rodzinną z Belgii, po rozmowie z pracownikiem belgijskiego odpowiednika naszego ZUS-u (ONP/RVP) Polska nie podpisała, tak jak na przykład z Francją, umowy o przekazywaniu świadczeń emerytalno-rentowych obywatelom polskim na posiadane przez nich konta w bankach na terenie Polski.

Operacja przekazywania świadczeń dokonywana jest przez Poczta Polska, co wiąże się z obowiązkiem oczekiwania na listonosza bądź osobistym pójściem na pocztę. Niemożność przekazywania środków bezpośrednio na konto to pozbawienie świadczeniobiorców możliwości dysponowania euro oraz dokonywa-

nia przeliczeń według kursu niższego niż średni kurs NBP. Według pani W. potrącany podatek dochodowy obliczany jest z wyższego kursu wymiany, zaś pozostająca do wypłaty kwota przeliczana jest według niższego kursu. W efekcie świadczeniobiorca, w tym konkretnym przypadku moja rozmówczyni, traci 200 zł miesięcznie.

Szanowna Pani Minister! W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy zgodnie z przedstawioną wyżej sytuacją obowiązujące regulacje prawne nie pozwalają na przesyłanie rent i emerytur otrzymywanych z Belgii przez polskich obywateli na konta bankowe w Polsce?

2. Co jest faktycznym powodem ewentualnego braku stosownych umów między Polską a Belgią?

3. Czy w tej sprawie pojawiły się ze strony polskiej inicjatywy zmierzające do zmiany opisanej sytuacji?

4. Jakie działania zostaną podjęte przez ministerstwo, aby problem dotyczący obywateli otrzymujących renty lub emerytury z Belgii mógł zostać rozwiązany?

Z poważaniem

Poseł Sylwester Pawłowski

Łódź, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24064)

do ministra finansów

w sprawie otwarcia Instytutu Polskiego w Tokio

Szanowny Panie Ministrze! Japonia jest jednym z najważniejszych pozaeuropejskich partnerów Polski. To także ważny partner Unii Europejskiej. Z całą pewnością należy też do nielicznej grupy krajów posiadających najnowocześniejsze technologie oraz przeznaczającym wysokie sumy na rozwój badań i innowacyjność. Wspiera budowanie demokracji, wolnego rynku, działa na rzecz utrzymania wysokiego poziomu cywilizacyjnego i postępu technologicznego w świecie. Są to powody, dla których utrzymanie ścisłej współpracy między Polską i Japonią jest konieczne i pożądane z punktu widzenia współpracy gospodarczej i inwestycyjnej. Polska nie jest w Japonii anonimowym krajem. Nasze przedsięwzięcia kulturalne organizowane w Tokio przyciągają rzesze odbiorców polskiej kultury, aktywnie działa Polski Ośrodek Informacji Turystycznej w Tokio.

Szanowny Panie Ministrze! Od kilku lat resort spraw zagranicznych zabiega o utworzenie trzech instytutów polskich w Azji: w Tokio, New Delhi i w Pekinie. Podczas wizyt przedstawicieli władz państwowych naszego kraju w Japonii padały deklaracje po-

wołania placówki promującej kulturę polską, język polski i wiedzę o Polsce.

W związku z tym, że byłaby to nowa jednostka budżetowa, która wymagałaby zapewnienia w budżecie państwa środków finansowych, pozwalam sobie skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie stanowisko w przedmiotowej sprawie prezentuje Pan Minister?

2. Czy istnieje szansa na dokonanie korekty bieżącego budżetu państwa, która pozwoliłaby rozpocząć proces tworzenia instytutu jeszcze w tym roku?

3. Jakie istnieją możliwości uwzględnienia w budżecie państwa na rok 2012 niezbędnych środków na powołanie instytutu polskiego w Japonii?

Z poważaniem

Poseł Sylwester Pawłowski

Łódź, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24065)

do ministra zdrowia

**w sprawie zarządzenia NFZ dotyczącego
przeniesienia części zabiegów medycznych
ze szpitali do poradni**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z zarządzeniem NFZ od 1 lipca 2011 r. przenosi się część zabiegów medycznych ze szpitali do poradni. Wprowadzone zmiany dotyczą zawartych umów wieloletnich, a informacje na ten temat pojawiły się w drugiej połowie czerwca na stronie NFZ. Początek ich obowiązywania wyznaczono, jak wspomniałam, na 1 lipca. Tak niezrozumiałe szybkie zmiany spowodowały zamieszanie wśród zdezorientowanych oraz niedoinformowanych świadczeniodawców (pierwsze szkolenia dotyczące zmian NFZ zorganizował dopiero na początku lipca 2011 r.). Spowodowały dezorganizację wśród lekarzy odnośnie do tego, co z pacjentami, których odsyła się do czasu, gdy będzie wiadomo, kiedy i gdzie należy ich skierować.

Najbardziej bulwersujący jest jednak fakt, że część procedur medycznych, które przeniesiono „w ramach szukania oszczędności” ze szpitali do poradni (np. z katalogu porad specjalistycznych w grupie Z 19, 20, 23 i 24 w zakresie ginekologii) pozbawi pacjentki możliwości i prawa do wykonania części zabiegów (np. wyłyżeczkowania macicy) w znieczuleniu ogólnym w obecności anestezjologa. NFZ nie wyjaśnia natomiast, jak w poradni znieczulić pacjentki, a może uznano, że jest to polskim kobietom niepotrzebne.

Takie podejście do spraw zdrowia, radykalnie zmienione przez względy ekonomiczne – bowiem za te saniem procedury wykonane w poradni płaci się oko-

ło 50% mniej niż w szpitalu – zawsze niekorzystnie wpływają na bezpieczeństwo i sytuację pacjenta. Pół roku temu ograniczono dostęp do opieki stomatologicznej dla tysięcy Polaków, zabierając kontrakty setkom gabinetów i poradni stomatologicznych. Teraz oszczędza się na zdrowiu, ryzykując bezpieczeństwo pacjenta, nakazując wykonywanie zabiegów w warunkach do tego nieprzeznaczonych. Który z pacjentów i lekarzy będzie chciał wykonywać w poradni wspomniane zabiegi? Kto odpowie za możliwe powikłania i niezadowolenie pacjenta? Ponadto należy również zauważyć, że w nowym katalogu porad specjalistycznych jest ich dodanych kilkanaście, co znów spowolni proces przyjmowania pacjentów, a lista obowiązkowych badań do wykonania wydłużyła się tak, że istnieje poważne ryzyko kłopotu ze spłatą zobowiązań.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Jakie są przewidziane dodatkowe środki na zapewnienie prawidłowego funkcjonowania ambulatoryjnej opieki specjalistycznej?

2. Czy lekarz, kierując się przede wszystkim dobrem pacjenta, będzie miał swobodę w podjęciu decyzji, gdzie – w szpitalu czy poradni – należy przeprowadzić badanie i zabieg specjalistyczny?

3. Kto poniesie dodatkowe koszty opieki pielęgniarskiej oraz niezbędnej częstokroć restrukturyzacji lokalowej przychodni związanej z dodatkowymi zabiegami i badaniami?

4. Czy o dostępie obywateli do właściwej opieki medycznej nie powinny decydować ich rzeczywiste potrzeby, a nie względy ekonomiczne?

5. Czy takie posunięcia nie rozpoczną nowej fali emigracji lekarzy, która może skutkować obniżeniem poziomu oraz dostępności usług medycznych?

Z poważaniem

Poseł Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24066)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie projektu rozporządzenia
ministra edukacji narodowej dotyczącego
egzaminów na tytuły czeladnicze
i mistrzowskie w zawodzie oraz egzaminu
sprawdzającego, przeprowadzanych przez
komisje egzaminacyjne izb rzemieślniczych**

Szanowna Pani Minister! Prace nad projektem były prowadzone w resorcie z udziałem przedstawicieli Związku Rzemiosła Polskiego od ubiegłego roku. Jednak nikt nie przypuszczał, iż wprowadzone zmia-

ny (§ 13.1) pozbawia rzemiosło możliwości przeprowadzania egzaminów dla uczniów zasadniczych szkół zawodowych, którzy zajęcia praktyczne mają zorganizowane na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego. Przedstawiciele rzemiosła, którzy pracowali nad tym projektem, są zaskoczeni treścią tego rozporządzenia. Zmiany w rozporządzeniu w dużej części dotyczą wypełnienia nowej treści delegacji zawartej w art. 3 ust. 4 ustawy o rzemiośle (dokonana w związku ze zmianami ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy), ale przedstawione propozycje nie są, według Związku Rzemiosła Polskiego, zbieżne z wcześniejszymi ustaleniami i zapewnieniami ze strony przedstawicieli Ministerstwa Edukacji Narodowej. Proponowana zmiana budzi więc uzasadniony sprzeciw środowiska rzemieślniczego.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Czy ministerstwo przeprowadzało konsultacje ze Związkiem Rzemiosła Polskiego dotyczące tak istotnego dla ich działalności zapisu § 13.1?

2. Jakie kryteria przyjęło ministerstwo, sporządzając ww. zapis?

3. Czy nie należałoby zachować możliwości przeprowadzania egzaminów czeladniczych i mistrzowskich oraz sprawdzających również przez izby rzemieślnicze, będące jednocześnie organizacjami pracodawców, a więc powiązane z podmiotami, które zatrudniają absolwentów i wiedzą, jakich kwalifikacji oczekiwać?

Z poważaniem

Posel Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 4 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24067)

do ministra infrastruktury

w sprawie jednoznacznej wykładni przepisów ustawy Prawo spółdzielcze oraz ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w części dotyczącej składania przez członków spółdzielni na walnych zgromadzeniach projektów uchwał i poprawek

Do mojego biura poselskiego w ostatnim okresie trafiło wielu spółdzielców, którzy natrafili w swoich relacjach z macierzystymi spółdzielniami mieszkaniowymi na problemy wynikające z niejednoznacznej, ich zdaniem, dyskryminującej zwykłych członków spółdzielni mieszkaniowych interpretacji przez zarządy spółdzielni mieszkaniowych przepisów ustawy Prawo spółdzielcze z dnia 16 września 1982 r. oraz

ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. z późn. zm. o spółdzielniach mieszkaniowych. Zarzuty dotyczą m.in. nieprzedkładania pod głosowania na walnym zgromadzeniu projektów uchwał i poprawek zgłaszanych przez członków spółdzielni. Przykłady takich praktyk są opisane w piśmie, które zostało skierowane m.in. na moje ręce przez grupę członków Spółdzielni Mieszkaniowej „Janowo” w Rumi*).

Ponieważ nowelizacji przepisów w omawianym zakresie nie należy spodziewać się w tej kadencji Sejmu, wdzięczy będę Panu Ministrowi za udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Jakie jest stanowisko Pana Ministra wobec opisanych w załączonym piśmie przypadków łamania przepisów ustawy Prawo spółdzielcze i ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych?

W imieniu autorów pisma proszę o jednoznaczną interpretację przepisów, które obecnie w tym zakresie obowiązują.

Z poważaniem

Posel Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 5 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24068)

do ministra zdrowia

w sprawie nowego programu terapeutycznego dotyczącego leczenia WZW typu B

Szanowna Pani Minister! Fundacja „Gwiazda Nadziei” z Katowic skierowała do mnie pismo, cytując: Z przykrością (...) musimy stwierdzić, że odpowiedź, której Ministerstwo Zdrowia udzieliło na pani interpelację, ma wymijający charakter i w rzeczywistości nie odnosi się do kwestii, na których wyjaśnieniu nam zależy.

A chodzi o moją interpelację dotyczącą rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych, bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+.

Na powyższą interpelację otrzymałam odpowiedź, którą przyjął za dobrą monetę. Jednak wspomniana fundacja wyprowadziła mnie z błędu, twierdząc, że w odpowiedzi stwierdzono, iż nowy program leczenia WZW B jest znacznie korzystniejszy dla pacjentów, ponieważ dla osób HBeAg dodatnich entekawir i adefowir będą refundowane już w pierwszej linii leczenia, a dla osób HBeAg ujemnych będą refundowane w drugiej linii leczenia, i że taki podział został

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

zaproponowany przez konsultanta krajowego w dziedzinie chorób zakaźnych, podobnie jak kryteria włączenia i wyłączenia z programu.

Co się tyczy pierwszej z powyższych kwestii fundacja uważa, że oznacza to de facto, że leki entekawir i adefowir są dostępne jedynie dla ok. 10–20% chorych, zaś pozostali pacjenci nadal mogą być leczeni wyłącznie lamiwudyną – przestarzałym lekiem, który powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich, w tym Rumunii i Bułgarii, już się tego leku nie stosuje. Trudno więc nazwać znacznie korzystniejszym program, który zapewnia dostęp do nowych leków tak niewielkiej garstce chorych.

W zakresie drugiej kwestii fundacja uważa, że użyte stwierdzenie nie jest odpowiedzią na pytanie, jakie były naukowe podstawy ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir), do grupy chorych HBeAg+. Bowiem zgodnie z opinią ekspertów podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir), i tych, którzy będą cały czas leczeni przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych badań, przeciwnie, te istniejące pokazują, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy HBeAg- są to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat i zmiany włóknienia ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte. Podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutację wirusa i utrudnić całe dalsze leczenie, tym bardziej jest procederem nieetycznym.

Krajowy konsultant, proponując takie zapisy programu, zlekceważył nie tylko obowiązujące wytyczne kliniczne, które mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych na WZW B, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofowir), ale także decyzję Europejskiej Agencji Leków i wynikającą z niej zmienianą charakterystykę leku lamiwudyna, która informuje, że jako że wirus zapalenia wątroby typu B może na niego uodpornić, lekarz powinien rozważyć jego przepisanie tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek. W Polsce takie opcje leczenia są dostępne.

Sumując, można powiedzieć za fundacją, że z wymienionych przyczyn program terapeutyczny wymaga jak najszybszych zmian, które zlikwidują bezpodstawną dyskryminację w dostępie do bezpiecznych i skutecznych leków (entekawir, adefowir), której podlega większość chorych, i wykluczą możliwość stosowania leku lamiwudyna, który jest w dłuższej

perspektywie czasu nie tylko nieskuteczny, ale wręcz szkodzi chorym – pograża ich w chorobie i komplikuje leczenie.

Biorąc powyższe pod uwagę, proszę o ustosunkowanie się do powyższych tez zaprezentowanych przez Fundację „Gwiazda Nadziei” oraz udzielenie odpowiedzi na pytanie: Kiedy powyższe zmiany w programie terapeutycznym określającym sposób leczenia WZW typu B będą uwzględnione?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24069)

do ministra infrastruktury

**w sprawie terminu realizacji
oraz zabezpieczenia środków finansowych
na remont nawierzchni drogi ekspresowej
nr 5 pomiędzy Leszmem a Rydzyną**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z obecnie zaistniałą sytuacją dotyczącą możliwości finansowania programu budowy dróg krajowych wraca problem terminu realizacji oraz źródeł finansowania inwestycji drogowej – budowy drogi ekspresowej S5 na odcinku Leszno – Rydzyna.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowiony w 2007 r. Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) „Wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2013”,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na powyższe na realizację zadań rozporządzanych do 2013 r. przeznaczono 82,8 mld zł. Środki budżetowe w ciągu najbliższych 3 lat będą głównie przeznaczone na bieżące utrzymanie dróg oraz przygotowanie zadań inwestycyjnych objętych programem. Pozostałe działania finansowane z budżetu państwa, w tym remonty i modernizacje na drogach krajowych, mogą być realizowane przez od-

działy GDDKiA w momencie wygospodarowania wolnych środków, przy uwzględnieniu priorytetu zadań w „Planie działań na sieci dróg krajowych na lata 2011–2013”.

Remont nawierzchni na drodze krajowej nr 5 pomiędzy Leszmem a Rydzyną został zgłoszony do realizacji w „Planie działań na sieci dróg krajowych w latach 2011–2013”, w ramach programu „Drogi zaufania”. Remont tego odcinka znalazł się na 23. pozycji wśród wszystkich zadań remontowych w kraju, a na 6. wśród zadań planowanych przez Poznański Oddział GDDKiA.

Warto również podkreślić, że zadania w planie zostały ułożone według wskaźników pilności realizacji, które były wyliczone m.in. na podstawie następujących parametrów: stanu nawierzchni, ruchu pojazdów ciężarowych, ruchu pojazdów pozostałych, liczby zabitych, liczby rannych.

W związku z powyższą sytuacją proszę Pana Ministra o odpowiedzi na pytania:

1. Czy uwzględniając obecny stan prac przy ww. inwestycji, może Pan Minister potwierdzić, czy zostaną zabezpieczone środki na remont nawierzchni drogi ekspresowej nr 5 pomiędzy Leszmem a Rydzyną, tak by budowa drogi ekspresowej S5 na ww. odcinku została zrealizowana do roku 2013?
2. W jakim terminie możliwe jest rozpoczęcie realizacji budowy ww. inwestycji?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Borowiak

Leszno, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24070)

do ministra gospodarki

w sprawie konieczności zmiany sposobu eksploatacji złóż węgla kamiennego przez Oddział KWK Bobrek – Centrum Ruch Bobrek w Bytomiu

Sytuacja w Bytomiu z dnia na dzień staje się coraz bardziej dramatyczna. Jest to efektem eksploatacji węgla kamiennego bezpośrednio pod miastem przez KWK Bobrek – Centrum Ruch Bobrek należąca do Kompanii Węglowej. Wydobycie surowca ma miejsce 700 m pod 1/3 powierzchni Bytomia. Grożące zawaleniem się domy, uszkodzone wodociągi, wiadukt, instytucje użyteczności publicznej i wiele innych budynków są wystarczającym powodem, aby podjąć zdecydowane kroki w celu opanowania katastrofy.

Jeszcze w lipcu władze samorządowe były zmuszone wykwaterować 80 osób z budynków grożących w każdej chwili zawaleniem. Wstępne ekspertyzy wskazują, że czeka to jeszcze co najmniej 600 osób

z 28 zagrożonych budynków. Nikt nie może zagwarantować, że na tym przymusowe wykwaterowania się zakończą. Nie trudno oszacować bardzo duże koszty, które są związane z przeniesieniem mieszkańców do lokali zastępczych, magazynowaniem mebli i sprzętu oraz doraźnymi pracami zabezpieczającymi, a które obecnie spadły na barki władz samorządowych.

Oddział Kompanii Węglowej, sprawca zniszczeń, jest jednocześnie największym pracodawcą bytomian, umożliwia zatrudnienie prawie 3,5 tys. osobom. Posiada ważną do 2026 r. koncesję. Do 2020 r. planuje z kolei oddać do eksploatacji 9 nowych ścian. Wszyscy zdajemy sobie sprawę z faktu, iż kopalnia musi fedrować, gdyż zapewnia byt wielu śląskim rodzinom, jednak sposób eksploatacji na tzw. zawał, powodujący olbrzymie szkody górnicze, powinien być zastąpiony metodą na tzw. podsadzkę, niestety droższą o ok. 30 do 50%. Większe koszty wydobycia nie mogą być przeszkodą, gdy w grę wchodzi zagrożenie ruiną całych dzielnic miasta.

Mając na uwadze powagę sytuacji i pilną konieczność przedsięwzięcia natychmiastowych kroków w celu zapobieżenia dalszym zniszczeniom, zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy ministerstwo podejmie natychmiastową decyzję o zmianie sposobu eksploatacji złóż węgla kamiennego w Oddziale KWK Bobrek – Centrum Ruch Bobrek w Bytomiu?

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24071)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie przestrzegania zakazu sprzedaży wyrobów tytoniowych niepełnoletnim i walki z dostępem niepełnoletnich do papierosów pochodzących z przemytu

Prowadzone od wielu lat działania profilaktyczno-edukacyjne w ramach programów rządowych oraz ze wsparciem organizacji i stowarzyszeń przyniosły efekty w postaci poprawy przestrzegania zakazu sprzedaży wyrobów tytoniowych niepełnoletnim w punktach legalnej sprzedaży. Nie bez znaczenia jest również fakt obowiązywania znowelizowanej ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych, zobowiązującej do umieszczania w punktach sprzedaży informacji ułatwiających odmawianie sprzedaży papierosów niepełnoletnim. Jednak nadal niepokojącym zjawiskiem jest stosunkowo łatwy dostęp nieletnich do nielegalnych wyrobów tytoniowych pochodzących

z przemytu lub niewiadomego pochodzenia i składu. Jest to proceder trudny do zwalczenia, gdyż wyroby te na ogół sprzedawane są na bazarach, w miejscach bez oznakowania, a przy tym są tańsze, co powoduje, że cieszą się zainteresowaniem nieletnich.

Zważywszy na fakt, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji wspiera program odpowiedzialnej sprzedaży STOP 18!, którego twórcy i koordynatorzy starają się włączyć do akcji władze samorządowe, by wspólnie przeciwdziałać nielegalnym praktykom, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w przedmiotowej sprawie?

2. Jak ministerstwo ocenia wkład samorządów w pomoc w walce z ograniczeniem dostępu niepełnoletnich do papierosów pochodzących z nielegalnego źródła?

3. Co, zdaniem ministerstwa, mogłoby zwiększyć efektywność działań samorządów i sprawić, aby współpraca samorządu ze służbami (Policja, straż miejska) oraz organizacji i stowarzyszeń była jeszcze bardziej efektywna i skuteczna?

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24072)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zakończonego narodowego spisu ludności i mieszkań 2011 r.

Zakończony 30 czerwca br. narodowy spis ludności i mieszkań był pierwszym przeprowadzonym po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej. Zapowiedziano, że m.in. dlatego ma być przeprowadzony starannie i w sposób nowoczesny. Pierwszy raz można było dokonać spisu za pomocą Internetu. Gminy zostały obciążone przeprowadzeniem procesu rekrutacji rachmistrzów.

Głośno zapowiadana i zakrojona na dużą skalę akcja, niestety, nie przyniosła oczekiwanych efektów i rezultatów. Do mojego biura poselskiego płyną sygnały o braku wizyty rachmistrza i tym samym o pominięciu danego mieszkańca. Dotyczy to nie tylko osób zgłaszających ten problem, lecz ich rodzin, znajomych, mieszkańców całej dzielnicy. Z pozyskanych informacji wynika, że również rachmistrze czują się zawiedzeni, ograniczono im bowiem obszar, który mieli przejść w celu dokonania spisu. Nie wszyscy, a w szczególności nie osoby starsze, mieli możliwość spisania się za pomocą Internetu.

Osobnym zagadnieniem jest rodzaj i liczba potrzebnych do spisu danych. Większością z nich, jak

dane osobowe, adres, PESEL, NIP itp. dysponują instytucje, takie jak Zakład Ubezpieczeń Społecznych czy urząd skarbowy. Pozostaje pytanie, czy warto było przeznaczać miliony na pozyskanie informacji, które już zostały zgromadzone i są na bieżąco aktualizowane?

Mając na uwadze zastrzeżenia i niepokojące sygnały wskazane powyżej, zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaki był koszt całkowity przeprowadzenia narodowego spisu ludności i mieszkań w 2011 r.?

2. Ile osób dokonało samodzielnie spisu za pomocą Internetu i jaki procent osób spisujących on stanowi?

3. W jaki sposób selekcjonowano osoby do dokonania spisu ogólnego i rozszerzonego?

4. Jak Pan Premier odniesie się do opinii o niepotrzebnym wydatkowaniu ogromnej sumy na potrzeby spisu, w sytuacji gdy większość danych jest w posiadaniu instytucji państwowych, a stan budżetu państwa jest katastrofalny?

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24073)

do ministra finansów

w sprawie różnic występujących pomiędzy przywilejami Służby Celnej a Straży Granicznej

Związek Zawodowy Celnicy PL zwraca uwagę na jego zdaniem rażąco dysproporcje związane z prawami i przywilejami Służby Celnej i Straży Granicznej, z korzyścią dla tej drugiej. Zastrzeżenia dotyczą w szczególności uprawnień emerytalnych i poczucia niestabilności zatrudnienia w momencie osiągnięcia przez funkcjonariusza 50. roku życia. Związkowcy podkreślają, że czują się pokrzywdzeni i dyskryminowani na wielu polach, m.in. w kwestii przywilejów, zakazów i ograniczeń, dyspozycyjności i warunków służby. Ilustracją katalogu zastrzeżeń jest załączona do tekstu niniejszego wystąpienia tabelka: Porównanie praw i ograniczeń funkcjonariuszy Służby Celnej i Straży Granicznej (14 stron)*).

Mając na uwadze przedstawione powyżej informacje, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w przedmiotowej sprawie?

2. Jak ministerstwo odniesie się do zarzutów stawianych przez stronę związkową dotyczących nie-

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

równego traktowania funkcjonariuszy Służby Celnej i Straży Granicznej?

3. Czy ministerstwo przewiduje przeprowadzenie konsultacji ze związkowcami i ew. wypracowanie wspólnego stanowiska i/lub wszczęcie procedury zmierzającej do ujednoczenia praw i przywilejów funkcjonariuszy obu służb?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24074)

do ministra zdrowia

w sprawie zawieszenia finansowania badań do celów sanitarno-epidemiologicznych

Szanowna Pani Minister! W czerwcu br. skierowałem do minister edukacji narodowej interpelację w sprawie finansowania badań sanepidowskich młodzieży szkół zawodowych. W niniejszej sprawie skierowałem także pismo do wojewody śląskiego.

Posiadanie ważnej książeczki zdrowia w przypadku ucznia szkoły zawodowej w zawodach: technik żywienia i gospodarstwa domowego, technik hotelarstwa, kelner, kucharz małej gastronomii i rolnik, jest obowiązkowe. Od jej posiadania bowiem zależy odbycie obowiązkowych zajęć praktycznych i praktyk zawodowych, które odbywają się w lokalach gastronomicznych. Koszt takiego badania wynosił w 2010 r. 150 zł, co dla wielu uczniów i ich rodziców stanowi spory wydatek.

Do końca 2010 r. badania te były dotowane, ale pismem wojewody śląskiego nr NS/EP-0615-3/11 z dnia 14 stycznia 2011 r. finansowanie tych badań zostało zawieszono. Argument, którego użył wojewoda, uzasadniając swoją decyzję znikomym odsetkiem zachorowań na choroby zakaźne, nie zwalnia, niestety, uczniów szkół zawodowych z obowiązku wykonania badań.

Ponadto w lipcu br. otrzymałem pismo Śląskiego Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego nr NS/EP-0611-3-1/11, z treści którego wynika, iż badania do celów sanitarno-epidemiologicznych wykonywane u uczniów, studentów i doktorantów, kształcących się do wykonywania prac, przy których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia chorobą zakaźną, finansowane są z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia. Jak wynika z dalszej treści listu, do chwili obecnej Ministerstwo Zdrowia nie przekazało Państwowej Inspekcji Sanitarnej Województwa Śląskiego środków finansowych na realizację tego zadania.

Szanowna Pani Minister! Mając na uwadze zaistniałą sytuację, kieruję do Pani poniższe pytanie:

1. Dlaczego do chwili obecnej Ministerstwo Zdrowia nie przekazało środków finansowych na pokrycie kosztów badania uczniów, studentów i doktorantów, kształcących się do wykonywania prac związanych z ryzykiem przeniesienia choroby zakaźnej, skoro resort obowiązany jest do jego finansowania?

2. Czy w ogóle, a jeśli tak, to kiedy Ministerstwo Zdrowia planuje przekazać środki finansowe na realizację powyższego zadania?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24075)

do ministra infrastruktury

w sprawie remontu drogi krajowej nr 45 na odcinku w Raciborzu

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę zwrócić Pana uwagę na pilną potrzebę remontu drogi krajowej nr 45 na odcinku w Raciborzu od km 16+140,00 do km 20+200,00, przebiegającym w ciągu ulic Bogumińskiej i Hulczyńskiej na terenie o zabudowie jednorodzinnej. Jest to droga dojazdowa do ogólnodostępnego przejścia granicznego Chałupki – Bochumin, obsługująca ruch osobowy i towarowy bez ograniczeń ciężaru całkowitego pojazdów (zespołu pojazdów). Jest to zarazem odcinek jedynej drogi tranzytowej przez miasto Racibórz, prowadzącej ruch tranzytowy pojazdów o największej dopuszczalnej masie całkowitej oraz pojazdów tzw. ponadgabarytowych z północno-środkowych regionów Polski do Czech, o dużym znaczeniu strategicznym dla naszego kraju.

Miasto Racibórz wykonało w bieżącym roku aktualizację modelu ruchu kołowego, wg której w okresie lat 2005–2011 wskaźnik wzrostu natężenia ruchu dla samochodów ciężarowych i ciężarowych ciężkich w ciągu DK nr 45 – ul. Hulczyńskiej wyniósł 2,64.

Ze względu na brak obwodnicy droga ta stanowi dużą uciążliwość dla miasta Raciborza, a w szczególności dla mieszkańców ww. ulic. Potęguje to dodatkowo zły stan techniczny drogi na ww. odcinku, który (nie licząc remontów częściowych) nie był remontowany od kilkudziesięciu lat.

O złym stanie technicznym nawierzchni drogi zagrożającym bezpieczeństwu ruchu drogowego prezydent miasta Racibórz informował wielokrotnie Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Katowicach, która potwierdzając konieczność remontu, zleciła w 2009 r. opracowanie dokumentacji projektowej remontu przedmiotowego odcinka drogi z zamiarem realizacji zadania w 2010 r. Jednakże pomimo opracowania dokumentacji projektowej nie doszło do realizacji remontu w 2010 r. Zadanie to po-

wtórnie było wnioskowane do realizacji przez GDDKiA Oddział w Katowicach w 2011 r., jednakże z informacji uzyskanych od zarządcy drogi otrzymano w bieżącym roku na remont ww. ulic środki finansowe w kwocie 1000 tys. zł, podczas gdy wartość szacunkowa robót koniecznych do wykonania, określona na podstawie opracowanej dokumentacji projektowej, wynosi ponad 30 000 tys. zł.

Tymczasem stan techniczny nawierzchni drogi uległ dalszemu pogorszeniu, a planowany remont za ww. kwotę, tak jak wykonane w poprzednich latach remonty cząstkowe, ograniczony jedynie do wymiany fragmentów nawierzchni asfaltowej jezdni nie przyniesie pożądanego efektu.

Dodatkowym aspektem związanym z remontem drogi stał się fakt zgłaszania przez mieszkańców ulic Boguminskiej i Hulczyńskiej uszkodzeń budynków mieszkalnych zlokalizowanych w bezpośrednim sąsiedztwie przedmiotowej drogi, których przyczyną może być ruch pojazdów ciężkich po jezdni, której istniejąca konstrukcja nie spełnia wymaganych warunków technicznych.

Planowane wykonanie remontu tej drogi w ograniczonym zakresie, tj. z pominięciem opracowanej dokumentacji projektowej, oprócz aspektów związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego wywołało negatywny odbiór społeczny i duże zaniepokojenie władz samorządowych.

Szanowny Panie Ministrze, z uwagi na bezpieczeństwo i zarazem strategiczne zadania, jakie pełni droga krajowa nr 45 na odcinku w Raciborzu, kieruję do Pana następujące pytania:

1. Dlaczego nie przekazano środków finansowych na remont DK 45 na odcinku w Raciborzu zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami i przedstawioną w tym zakresie dokumentacją techniczną?

2. Czy i kiedy całkowity remont drogi krajowej nr 45 na czterokilometrowym odcinku przebiegającym przez miasto Racibórz zostanie umieszczony na liście najpilniejszych zadań do realizacji w 2012 r.?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24076)

do ministra środowiska

w sprawie uregulowania zakresu zarządzania wodami śródlądowymi

W dniu 5 sierpnia 2010 r. złożyłam interpelację poselską w sprawie zlikwidowania chaosu kompetencyjnego w zakresie zarządu wodami śródlądowymi, jednakże otrzymana odpowiedź nie jest w żaden sposób satysfakcjonująca, w tym także niepełna. Dlate-

go też zwracam się ponownie do Pana Ministra o ustosunkowanie się do przedstawionego problemu.

Jako przykład można przedstawić sytuację mieszkańców miejscowości Libusza w powiecie gorlickim, którzy począwszy od roku ubiegłego starają się o zabezpieczenie wałów przy potoku Libuszancka, aby zapobiec corocznemu podtapianiu swoich posesji. Z ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. art. 70 ust. 1 oraz 71 ust. 1 pkt 5 Prawo wodne wynika, że obwałowania zaliczone zostały do urządzeń melioracji wodnej podstawowej stanowiącej własność Skarbu Państwa, wykonywanych przez właściwego miejscowo marszałka wojewódzkiego i jego jednostkę, jaką jest wojewódzki zarząd melioracji i urządzeń wodnych. Jednakże z ustawy Prawo wodne wynika również, że śródlądowe wody powierzchniowe płynące oraz wody podziemne stanowią własność Skarbu Państwa, w którego imieniu prawo właścicielskie w stosunku do tych wód sprawują organy i jednostki, tj. minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, dyrektor parku narodowego oraz marszałek województwa. W stosunku do potoku Libuszancka obowiązek ten sprawuje Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie.

Wobec powyższego mieszkańcy wystosowali odpowiednie pismo w przedmiotowej sprawie do dyrektora RZGW w Krakowie. W odpowiedzi otrzymali informacje, że stan koryta potoku Libuszancka jest znany i podlega systematycznej kontroli, a zabezpieczenie tego terenu przed zalewaniem jest przedmiotem odrębnych działań, które nie leżą w zakresie statutowej RZGW, ale w kompetencji Małopolskiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Krakowie.

Po wystosowaniu pisma do ww. zarządu mieszkańcy dowiedzieli się, że potok Libuszancka znajduje się w administracji RZGW, ponieważ na przedmiotowym odcinku potoku nie ma żadnych wałów przeciwpowodziowych.

Z odpowiedzi na składaną wcześniej interpelację w sprawie zlikwidowania chaosu kompetencyjnego w zakresie zarządu wodami śródlądowymi wynika, że dotychczasowe zadania dyrektorów RZGW zostają przekazane samorządom wojewódzkim i następuje ich połączenie z zadaniami realizowanymi dotychczas w granicach administracyjnego podziału kraju przez WZMiUW. W rzeczywistości jednak RZGW kieruje sprawy do WZMiUM i odwrotnie.

Panie Ministrze! Nie może być tak, że zwykły człowiek, obywatel naszego kraju, nie może uzyskać pomocy, ponieważ nie wiadomo nawet, do kogo ma się zwrócić w ważnej dla siebie sprawie.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: Kiedy zostaną podjęte stosowne kroki, aby usprawnić obecnie źle działający system regulujący zarządzanie wodami śródlądowymi?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24077)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zasad przejścia osób pozostających
w zaopatrzeniowym systemie emerytalnym
na pracowniczy system emerytalny
w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych**

Szanowna Pani Minister! Docierają do mnie sygnały, iż istnieje problem w zakresie możliwości przejścia osób pobierających emeryturę zaopatrzeniowe (np. wojskowe) na pracowniczy system emerytalny w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. Problem ten związany jest z kilkukrotną zmianą prawa w przedmiotowym zakresie oraz różną interpretacją obowiązujących przepisów prawa przez oddziały ZUS, jak również sądy rozpatrujące odwołania od decyzji ZUS.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o wskazanie stanowiska resortu, którym Pani Minister kieruje, w przedmiotowej sprawie, w szczególności o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie, w świetle aktualnie obowiązujących przepisów prawa, są zasady przejścia osób pozostających w zaopatrzeniowym systemie emerytalnym (m.in. emerytów wojskowych) na pracowniczy system emerytalny w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, w szczególności czy osoba, która pobiera emeryturę wojskową, której do wysługi emerytalnej zostały doliczone okresy pracy już po zwolnieniu ze służby wojskowej i która spełnia wszelkie warunki do uzyskania prawa do emerytury pracowniczej z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, może pobierać obie emerytury lub wybrać wyższą?

2. Czy okresy pracy w „cywilu”, które zostały doliczone do wysługi emerytalnej, a także okresy służby mogą zostać uwzględnione przy ubieganiu się takiej osoby o emeryturę z FUS?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Suchowiejko

Szczecinek, dnia 3 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24078)

do ministra gospodarki

**w sprawie pogarszającej się sytuacji
w handlu hurtowym i detalicznym**

Szanowny Panie Ministrze! Lokalne hurtownie oraz sprzedawcy detaliczni od kilku lat są zmuszeni konkurować z zagranicznym kapitałem. Istotnym problemem hurtowni napojów i artykułów monopo-

lowych, które powstały w okresie transformacji, był brak kapitału. Lokalni przedsiębiorcy mozolnie i pracowicie przez wiele lat budowali pozycję na rynku, inwestując często własne środki w infrastrukturę, kapitał ludzki oraz budując relacje z klientem. W latach 2005–2008, w czasie szeroko rozumianej akwizycji rynku hurtowego przez kapitał obcy, na rynku hurtowni napojów i artykułów monopolowych w wyniku połączenia kilkunastu hurtowni powstała grupa CEDC, która następnie połączyła się w Advadis SA.

Powyższe spowodowało, że spora część rodzimych hurtowni z przyczyn ekonomicznych zniknęła z rynku. Obecnie funkcjonuje już tylko kilka dużych hurtowni z kilkoma oddziałami oraz grupa mniejszych hurtowni niezależnych, które swój pomysł na biznes zamierzają kontynuować mimo coraz mniej sprzyjających warunków. Są to hurtownie lokalne zatrudniające ok. 30–50 osób i obsługujące rynek w promieniu 70 km od siedziby. Są to często rodzime firmy, które regularnie opłacają podatki, zatrudniają pracowników na umowy o pracę, rzetelnie opłacają składki ZUS i wszelkie zobowiązania wobec państwa.

W chwili obecnej na rynku hurtowym agresywną politykę cenową uprawiają dwie sieci hurtowni: Eurocash oraz Makro. Sieć Eurocash (właścicielem 51,5% udziałów jest kapitał portugalski) posiada dwa kanały dystrybucji: hale Eurocash, funkcjonującą m.in. w Lesznie, oraz zakupioną od CEDC ogólnopolską sieć hurtowni pod nazwą Premium Distributors. Makro skupia się na jednym kanale – sprzedaży w halach Makro oraz w punktach Makro, taki punkt istnieje również m.in. w Lesznie.

Problemem i ogromnym zagrożeniem dla funkcjonowania hurtowni lokalnych na rynku konkurencyjnym staje się regularne od jesieni 2010 r. zaniżanie cen sprzedaży dla odbiorców detalicznych. Dochodzi do wielu sytuacji, gdzie cena dla klienta detalicznego jest o 15% niższa niż ceny zakupu hurtownika od producenta po wszystkich rabatach (łącznie z rabatem gotówkowym i rocznym). W dodatku nic nie wskazuje na to, by tendencja miała się wkrótce odwrócić. Zmierza to do całkowitego wykluczenia rodzimych hurtowni i w konsekwencji doprowadzenia do upadłości bądź wycofania się z działalności oraz do zebrania istotnych dla Eurocashu danych o potencjale sprzedaży obsługiwanych sklepów detalicznych. Liczne hurtownie oraz sprzedawcy detaliczni odczuwają obecny stan rzeczy jako niesprawiedliwy. Zdecydować należy, iż jest to sektor, który wciąż dostarcza wielu miejsc pracy.

Zachodzą również realne obawy, że kolejnym krokiem, po wyeliminowaniu hurtowni lokalnych, będzie dalsze zdominowanie rynku detalicznego poprzez ekspansję własnej sieci detalicznej oraz stosowanie wysokich marż dla detalistów zmuszonych do kupowania z uwagi na brak konkurencji. Efektem tych działań może być likwidacja polskiego handlu tradycyjnego. Nie możemy zapominać, że to przecież

rozwój handlu na szczeblu lokalnym jest jednym z czynników decydującym o poziomie rozwoju gospodarczego.

W związku z powyższym zapytuję:

1. Czy ministerstwo zamierza podjąć działania w celu poprawy sytuacji w handlu detalicznym oraz hurtowym?

2. Czy istnieją możliwości kontroli, czy tak niski poziom cen wynika z dużo lepszych warunków zakupowych u producenta? Czy jest możliwe, że producent sprzedaje hurtownikom 15% drożej niż sieciom?

3. Zakładając że warunki handlowe hurtownika i sieci są na podobnym poziomie, czy sieć ma prawo zaniżania w tak znaczący sposób cen sprzedaży? Co na to ustawa o podatku VAT?

4. Czy sieci mają prawo odmówić sprzedaży towaru hurtowni? Czy mają prawo reglamentacji danego towaru?

5. Jak hurtownie mają obronić się przed wizją upadłości bądź zamknięcia działalności?

6. Czy rząd ma świadomość, że polski handel zostaje całkowicie zdominowany przez obcy kapitał, który przeznaczył spore pieniądze na inwestycje, by w przyszłości społeczeństwo polskie za to słono zapłaciło?

7. Czy rząd ma świadomość, że właścicielami małych wiejskich sklepów są osoby w wieku 50–60 lat, którzy zostaną zmuszeni do ich zamknięcia i zasilą szeregi bezrobotnych w kraju?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24079)

do ministra środowiska

**w sprawie możliwości likwidacji
laboratoriów w delegaturach
Wojewódzkiego Inspektoratu
Ochrony Środowiska w Poznaniu**

Szanowny Panie Ministrze! W skład struktury organizacyjnej Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Poznaniu wchodzi laboratoria zlokalizowane w Wojewódzkim Inspektoracie Ochrony Środowiska w Poznaniu oraz w delegaturach zlokalizowanych w Kaliszu, Koninie, Lesznie i Pile. Laboratoria działają nieprzerwanie – choć w różnych strukturach organizacyjnych i różnych lokalizacjach – od roku 1962. Zatrudniają ogółem ponad 100 pracowników merytorycznych – w tym około połowa to personel z wyższym wykształceniem. Laboratoria Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Poznaniu wykonują badania stanu środowiska i wpro-

wadzanych do niego zanieczyszczeń. W szeregu specjalistycznych pracowni prowadzi się analizy: fizyczno-chemiczne wód powierzchniowych i podziemnych, ścieków, gleby, odpadów przemysłowych, opakowań, zanieczyszczeń powietrza (emisja), spalin, gazów i pyłów (emisja), hydrobiologiczne wód powierzchniowych, osadów dennych i osadów czynnych, bakteriologiczne wód powierzchniowych, podziemnych i ścieków, poziomu hałasu w środowisku i mocy akustycznej urządzeń, promieniowania niejonizującego w środowisku.

Wszystkie laboratoria wykonują pełen zakres oznaczeń wymaganych w postępowaniu administracyjnym i badaniach monitoringowych, zaspokajając potrzeby rejonu swojego działania. Wykorzystywane metody badawcze, oparte na normach i wytycznych Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska, są zwalidowane i sprawdzone, posiadają określone niepewności i zakresy stosowalności.

Nad zgodnością prowadzonych prac z wdrożonym i obowiązującym w laboratoriach systemem zarządzania, zgodnym z normą PN-EN ISO/IEC 17025:2005, czuwają kierownicy ds. jakości i ds. technicznych.

Kompetencje laboratoriów potwierdzone zostały przez Polskie Centrum Akredytacji w certyfikatach akredytacyjnych, wydanych dla laboratorium pozańskiego i wszystkich delegatur, w zakresie badań wód, ścieków, gleby, odpadów, opakowań, powietrza, hałasu i pól elektromagnetycznych. Gwarancją jakości wykonywanych badań jest nie tylko wysokokwalifikowany, przeszkolony specjalistycznie w kraju i zagranicą, z odpowiednim stażem zawodowym personel, lecz również odpowiednio wyposażone pomieszczenia laboratoryjne oraz wysokiej klasy aparatura pomiarowo-badawcza, podlegająca stałemu nadzorowi metrologicznemu i sprawdzaniu. Laboratoria potwierdzają swoje kompetencje techniczne uczestnicząc w zewnętrznych (również międzynarodowych) międzylaboratoryjnych badaniach porównawczych.

Laboratoria za swój cel nadrzędny stawiają rzetelne, bezstronne wykonywanie badań i pomiarów na najwyższym poziomie technicznym oraz spełnienie oczekiwań swoich klientów w zakresie poufności, kompetencji i fachowości świadczonych usług. Wszystkie laboratoria działające w ramach Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Poznaniu posiadają również certyfikat zgodności systemu zarządzania jakością z normą ISO 9001:2001.

Funkcja laboratoriów nie ogranicza się jednak tylko do wykonywania analiz. Prowadzą one również szeroką działalność edukacyjną. Oprócz wykładów dla studentów i pokazów dla młodzieży szkolnej organizowane są także praktyki i staże zawodowe. Wykwalifikowany personel bierze udział w prowadzeniu specjalistycznych szkoleń i w tworzeniu programów edukacji ekologicznej.

Laboratoria Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Poznaniu utrzymują stałe kontak-

ty z podobnymi laboratoriami w kraju i zagranicą. Są członkiem rzeczywistym Klubu Polskich Laboratoriów Badawczych POLLAB.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra środowiska z dnia 30 maja w sprawie zasad i sposobu organizacji wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska oraz ich delegatur (Dz. U. z dnia 21 czerwca 2011 r.) należy przeprowadzić restrukturyzację struktur organizacyjnych laboratoriów polegającą na ich ujednoliceniu.

W związku z tym, że przepisy z dziedziny ochrony środowiska stawiają Inspekcji Ochrony Środowiska więcej zadań (jednak nie w zakresie zadań kontrolnych realizowanych z udziałem laboratoriów), ograniczenie działania lub likwidacja laboratoriów, restrukturyzacja Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Poznaniu jest niezbędna i musi zostać przeprowadzona jak najszybciej.

W wyżej przytoczonym rozporządzeniu jest mowa o § 3.1.1. W skład delegatury wchodzi dział inspekcji, oraz 2. W skład delegatury mogą chodzić:

- 1) dział monitoringu środowiska;
- 2) laboratorium.

W nawiązaniu do przytoczonych wyżej przepisów można stwierdzić, że istnieje luka dająca możliwość likwidacji laboratoriów lub redukcji w nich zatrudnienia. Rozporządzenie porusza sprawę redukcji etatów w laboratoriach, mimo tego, że wszyscy pracownicy wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska należą do korpusu służby cywilnej.

Do sprawy należy dodać, że pozostawienie w laboratoriach delegatur Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Poznaniu kilkusobowych zespołów analitycznych, wykonujących podstawowe pomiary, pobór prób i podstawowe analizy, pozwoli na zachowanie dotychczasowego czasu dojazdu do wszystkich powiatów i punktów pomiarowych, na wykonywanie specjalistycznych analiz instrumentalnych w laboratorium nie utrudni wykonywania ustawowych zadań Inspekcji Ochrony Środowiska na terenie województwa wielkopolskiego.

Pamiętać należy, że wszystkie laboratoria mają wdrożony system zapewnienia jakości, potwierdzony certyfikatami wydanymi przez Polskie Centrum Akredytacji. W laboratoriach tych zatrudniona jest doświadczona, bardzo dobrze wyszkolona kadra, dysponująca nowoczesną aparaturą kontrolno-pomiarową.

Mając powyższe na uwadze, nasuwają się następujące pytania:

1. Jaki jest cel planowanych zmian organizacyjnych w laboratoriach?
2. Czy uważa Pan Minister, że rozporządzenie z dnia 30 maja br. w sprawie zasad i sposobu organizacji wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska oraz ich delegatur będzie skutkowało likwidacją laboratoriów działających w ramach Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Poznaniu?
3. Jeśli powyższe spostrzeżenie się potwierdzi, to według jakich kategorii kierownicy delegatur będą

typować osoby do zwolnień, tj. czy będzie brane pod uwagę wykształcenie i kwalifikacje?

4. Czy w ostatnim czasie liczba wykonywanych analiz i pomiarów w stosunku do możliwości analitycznych laboratoriów zmalała i czy jest to powodem do wykonywania analiz w mniejszej liczbie placówek?

5. Czy zmniejszenie liczby laboratoriów nie jest sprzeczne z rozwiązaniami stosowanymi w tym zakresie w Unii Europejskiej?

6. Czy planowane ograniczenie zakresu działania laboratorium nie spowoduje pogorszenia obsługi na terenie województwa wielkopolskiego?

7. Czy normalną praktyką jest to, że w ciągu ostatnich 3–4 lat wspomniane laboratoria poniosły znaczne koszty związane z akredytacją, szkoleniami pracownikami, modernizacją wyposażenia i dostosowaniem pomieszczeń, a następnie, mimo że w pełni przygotowane do swojej roli, zostaną zlikwidowane?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a (nr 24080)

do ministra infrastruktury

w sprawie najmu lokali handlowych i gastronomicznych na wrocławskim Dworcu Głównym PKP

Szanowny Panie Ministrze! Już od ponad roku trwa generalny remont Dworca Głównego we Wrocławiu. Zgodnie z informacjami podawanymi przez PKP prace remontowe mają zakończyć się na początku roku 2012. PKP podaje, że zdąży z pracami i dworzec będzie w pełni funkcjonalny na czas rozgrywek Euro 2012.

W te obliczenia nie został jednak włączony czas, jaki będzie potrzebny na przeprowadzenie całej procedury wyboru lokali handlowych i gastronomicznych dworca głównego oraz przeprowadzenie przez najemców prac przystosowujących te lokale do prowadzenia działalności. Jak wiadomo, na przystosowanie pomieszczeń w stanie surowym do prowadzenia działalności np. gastronomicznej potrzebne jest dodatkowych kilka miesięcy. Tym samym praktycznie nierealne jest doprowadzenie dworca głównego do pełni sprawnego funkcjonowania na czas rozgrywek Euro 2012. Stracą na tym nie tylko podróżujący, ale również drobni wrocławscy przedsiębiorcy.

Prostym rozwiązaniem dla tego problemu mogłoby być znalezienie jednego operatora, który przeprowadziłby proces najmu lokali dla całego dworca głównego. Zaletą tego pomysłu w stosunku do indywidualnego najmu poszczególnych pomieszczeń jest duża

oszczędność czasu oraz spójna koncepcja zagospodarowania przestrzennego i funkcjonalnego obiektu.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jaki jest na chwilę obecną termin oddania wrocławskiego Dworca Głównego PKP wraz z zapleczem handlowo-gastronomicznym?

2. Czy rozważane jest powierzenie jednemu operatorowi zadań związanych z wyborem najemców oraz procesem najmu poszczególnych lokali?

3. Jakie przesłanki przemawiają za indywidualnym wynajmowaniem przez PKP poszczególnych pomieszczeń?

Z poważaniem

Poseł Michał Jaros

Warszawa, dnia 13 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24081)

do ministra finansów

w sprawie obowiązku ewidencjonowania obrotu przy pomocy kas fiskalnych przez komorników sądowych podczas pobierania opłat za czynności egzekucyjne

Szanowny Panie Ministrze! Zagadnieniem, które chcę poddać pańskiej analizie, jest obowiązek po stronie komorników sądowych w zakresie stosowania kas fiskalnych przy pobieraniu opłat za czynności egzekucyjne wykonywane zgodnie z przepisami ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Krajowa Rada Komornicza jako organ reprezentujący komorników uważa, iż nie podlegają oni takiemu obowiązkowi, natomiast niektóre urzędy skarbowe nie zgadzają się z takim stanowiskiem.

W świetle art. 111 ustawy o VAT obowiązek w zakresie ewidencjonowania obrotu przy pomocy kasy fiskalnej po stronie komorników sądowych mógłby powstać jedynie w sytuacji, gdyby komornicy, wykonując czynności egzekucyjne na podstawie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, działali w charakterze podatników VAT. Należy jednak uznać, że komornicy nie są podatnikami jako organy władzy publicznej w zakresie realizowanych zadań nałożonych odrębnymi przepisami prawa, dla realizacji których zostały one powołane (art. 15 ust. 6). Komornik działa bowiem jako funkcjonariusz publiczny, szczególnego rodzaju organ państwowy – organ egzekucyjny, wyposażony przez prawo w określone władcze kompetencje zarówno wobec osób (art. 761 K.p.c., art. 764 K.p.c.), jak i wobec innych instytucji władzy publicznej (art. 765 K.p.c.), uprawniony do nakładania kar.

Charakter komornika sądowego jako podatnika VAT nie może być w szczególności uzasadniany treścią art. 18 ustawy o VAT. Z przepisu tego wynika, że komornik sądowy w odniesieniu do dostaw wykonywanych w ramach czynności egzekucyjnych nie działa w charakterze podatnika, tylko płatnika VAT. Zatem jego działania nie mogą implikować obowiązku zewidencjonowania tego obrotu przy pomocy kasy fiskalnej. Art. 111 ust. 1 ustawy o VAT wprost bowiem stanowi, iż to podatnicy (a nie płatnicy) dokonujący sprzedaży na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz rolników ryczałtowych są obowiązani prowadzić ewidencję obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących.

Klarowność przepisów oraz jednoznaczność ich interpretacji jest niezwykle istotna, dlatego zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy komornicy sądowi są traktowani jak podatnicy VAT i czy mają obowiązek ewidencjonowania obrotu przy pomocy kasy fiskalnej?

Z poważaniem

Poseł Michał Jaros

Wrocław, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24082)

do ministra finansów

w sprawie stosowania ustawy o podatku od towarów i usług w zakresie pojęcia stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z prośbą o udzielenie wyjaśnień dotyczących stosowania ustawy o podatku od towarów i usług w zakresie pojęcia stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej. Ustawa, mimo posługiwania się tym pojęciem, nie zawiera jego definicji, lecz odwołuje się do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (art. 11 rozporządzenia).

Interpretacja tego pojęcia może budzić wątpliwości, zwłaszcza w sytuacji, gdy zagraniczne przedsiębiorstwo zarejestrowane jest w Polsce tylko na potrzeby podatku VAT, na terenie Polski nie posiada siedziby ani oddziału, a działalność na terenie Polski sprządza się wyłącznie do sprzedaży towarów.

Do momentu wejścia w życie ww. rozporządzenia przedsiębiorcy tego typu nie byli traktowani jako posiadający stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium RP. Potwierdzały to liczne

interpretacje podatkowe oraz orzecznictwo sądów administracyjnych, bazujące na orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz na prawie unijnym. Definicja zawarta w ww. rozporządzeniu jest potwierdzeniem linii orzeczniczej Trybunału, jednak dodanie przez ww. rozporządzenie drugiego członu definicji spowodowały nieaktualność orzecznictwa w tym zakresie oraz poważne wątpliwości interpretacyjne.

Szczegółowa analiza przepisów pozwala stwierdzić, że w zakresie podmiotów zajmujących się wyłącznie sprzedażą towarów zmiana definicji stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej nie zmienia sytuacji prawnej tego typu podmiotów.

Proszę zatem o wyjaśnienie: Czy podmioty zagraniczne prowadzące na terytorium Polski działalność polegającą wyłącznie na sprzedaży towarów, w sytuacji gdy podmioty te są zarejestrowane w Polsce, jednak nie mają zorganizowanej stałej struktury, nie zatrudniają pracowników ani nie posiadają własnego sprzętu technicznego, transakcje sprzedaży zawierają poprzez centrale znajdujące się za granicą, a do wykonania ewentualnych czynności technicznych na terytorium Polski korzystają z pomocy podmiotów zewnętrznych, posiadają w Polsce stałe miejsce prowadzenia działalności?

Z poważaniem

Poseł Michał Jaros

Wrocław, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24083)

do ministra finansów

**w sprawie zwolnienia osób prawnych
z obowiązku płacenia podatku dochodowego
od dywidendy**

Szanowny Panie Ministrze! Kwestią podlegającą rozważeniu jest stwierdzenie, że spółdzielnie nie mogą korzystać ze zwolnień od podatku dochodowego od dywidendy.

Zgodnie z obowiązującą ustawą o podatku dochodowym od osób prawnych art. 22 ust. 4 zwalnia się jedynie spółki od podatku dochodowego w wysokości 19% od przychodu z dywidendy, jeśli są spełnione łącznie warunki określone w tym przepisie. Z powyższej podstawy prawnej do zwolnienia z podatku dochodowego od dywidendy dodatkowo uprawnione są tylko spółdzielnie o statusie spółdzielni europejskiej (art. 22 ust. 4c). Z przepisów prawa europejskiego w zakresie podatkowym, np. dyrektywy Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich, wynika, że przedsiębiorstwa, stowarzyszenia lub osoby prawne prowadzące działalność skierowaną na zysk uważa się za spółki kapitałowe.

Spółdzielnia jest osobą prawną, która (z ustawy Prawo spółdzielcze art. 1) „w interesie swoich członków prowadzi wspólną działalność gospodarczą”. Działalność gospodarcza jest skierowana na zysk, co jednoznacznie wynika z zapisów ustawy o działalności gospodarczej, a zatem z punktu widzenia przepisów podatkowych prawa europejskiego jest ona niejako spółką i w tej sytuacji winna również korzystać ze zwolnienia podatkowego od dywidendy.

Dla przykładu, w 2004 r. spółdzielnia Tęcza i spółdzielnia Astra założyły z udziałami po 50% spółkę celową, tj. spółkę TGG z o.o., w 2008 r. spółdzielnia Astra przekształciła się w drodze likwidacji w spółkę, tj. spółkę Astra, która weszła w miejsce spółdzielni Astra w posiadanie 50% udziałów w spółce TGG. Od 2009 r. wspólnikami spółki TGG są spółka Astra i spółdzielnia Tęcza z udziałami po 50% każda, wspólnicy co roku z podziału zysku spółki TGG otrzymują dywidendę w równych kwotach, z tą jednak różnicą, że spółka Astra jest zwolniona z podatku dochodowego w wysokości 19% od otrzymanej dywidendy, a spółdzielnia Tęcza nie jest zwolniona i musi dodatkowo odprowadzić podatek w wysokości 19% od kwoty otrzymanej dywidendy, bowiem wynika to wprost z przepisu art. 22 ust. 4 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

W związku z opisaną powyżej niecisłością przepisów oraz rozbieżnymi poglądami organów podatkowych w tej sprawie zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest jednoznaczne stanowisko Pana Ministra w tej sprawie?
2. Czy spółdzielnie powinny być zwolnione z płacenia podatku dochodowego od dywidendy?
3. Dlaczego występuje niekonsekwencja w treści przepisów krajowych i unijnych, która działa na niekorzyść sprawnie funkcjonujących spółdzielni?
4. Czy planowane są zmiany przepisów ustawowych, tak aby wszystkie podmioty gospodarcze posiadały takie same prawa i równe szanse rozwoju?

Z poważaniem

Poseł Michał Jaros

Wrocław, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24084)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie dofinansowania realizacji
II etapu projektu „Rozbudowa Muzeum
Martyrologii Wsi Polskich” w Michniowie
w gm. Suchedniów**

Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 73, poz. 350, z późn. zm.), kierując się

szeroko pojętym interesem społecznym, uprzejmie proszę Pana Ministra o zagwarantowanie środków finansowych na dofinansowanie realizacji II etapu projektu „Rozbudowa Muzeum Martyrologii Wsi Polskich” w Michniowie, gm. Suchedniów.

W bieżącym roku we wsi Michniów na terenie położonym przy zbiorowej mogile pomordowanych przez Niemców w dn. 12 i 13 lipca 1943 r. mieszkańców Michniowa zakończone zostały prace związane z realizacją I etapu projektu pt. „Rozbudowa infrastruktury Muzeum Wsi Kieleckiej – budowa Muzeum Martyrologii Wsi Polskich w Michniowie”. Mauzoleum upamiętnia jedną z najtragiczniejszych pacyfikacji polskich wsi w czasie II wojny światowej. W ramach I etapu przebudowano Dom Pamięci Narodowej, parking, ogrodzenie terenu, mauzoleum oraz wybudowano platformę u podnóża mogiły. Na tę część prac inwestor, którym jest Muzeum Wsi Kieleckiej, uzyskał kwotę 1,5 mln zł od ministra kultury i dziedzictwa narodowego i 1,7 mln zł od samorządu województwa. Do realizacji pozostał drugi etap obejmujący budowę tzw. miejsca ciszy, w tym m.in. kaplicy i sali wystawowej z aparaturą multimedialną. Szacunkowy koszt inwestycji wynosi 21,5 mln zł i choć w znacznej części finansowany będzie ze środków unijnych, niezbędne będą środki finansowe z budżetu państwa na wkład własny.

Na realizację całości projektu muzeum złożyło wnioski do Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Wniosek został pozytywnie zweryfikowany.

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o podjęcie działań mających na celu zagwarantowanie środków finansowych na zakończenie budowy mauzoleum.

Jednocześnie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy jeszcze w tym roku inwestycja „Rozbudowa infrastruktury Muzeum Wsi Kieleckiej – Mauzoleum Martyrologii Wsi Polskich w Michniowie” uzyska dofinansowanie?

2. Jaki został przyjęty harmonogram finansowania realizacji tej inwestycji?

3. W jakim czasie planowane jest zakończenie realizacji tej inwestycji?

Wnoszę również o poinformowanie mnie o decyzjach, jakie Pan Minister podjął w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Suchedniów, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Interpelacja (nr 24085)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wątpliwości związanych z ubieganiem się o staż przez osoby pobierające rentę rodzinną

Renta rodzinna przysługuje członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy albo spełniała warunki wymagane do uzyskania tych świadczeń.

Osoba, która pobiera ww. świadczenie socjalne w kwocie co najmniej połowy najniższego wynagrodzenia, które od 1 stycznia 2011 r. wynosi 1386 zł brutto, nie jest uznawana jako osoba bezrobotna. Tym samym osoba ta nie może być skierowana na odbycie stażu finansowanego przez urząd pracy.

W związku z tym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy zdaniem Pani Minister nie należałoby zmienić procedur i przepisów, które regulują sposoby przyznawania staży osobom pobierającym rentę rodzinną?

2. Czy zostaną podjęte działania, które będą miały na celu ułatwienie korzystania z takich form wsparcia, jak płatny staż, dla osób pobierających świadczenie socjalne po zmarłym członku rodziny, tak aby mogły te osoby skorzystać z dostępnych obecnie form aktywizacji na rynku pracy?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Interpelacja (nr 24086)

do ministra infrastruktury

w sprawie przełożenia terminu prywatyzacji Polskich Kolei Linowych

Zakończenie procesu prywatyzacji Polskich Kolei Linowych planowane jest w najbliższych miesiącach. W świetle nowych istotnych faktów pragnę zapytać: Czy Pan minister może rozważyć odłożenie o kilka miesięcy procesu prywatyzacyjnego?

Nowym faktem jest planowanie powołania przez samorządy sześciu gmin i marszałka województwa małopolskiego konsorcjum (list intencyjny został podpisany 25 lipca w Zakopanem). Samorządy zdecydowały się na ten krok, aby mieć wpływ na przyszłość strategicznego dla rozwoju regionu przedsię-

biorstwa, a także aby być konstruktywnym partnerem dla obecnego właściciela. Powołanie konsorcjum planowane jest w drugiej połowie sierpnia. W Małopolsce entuzjastycznie przyjęto inicjatywę samorządowców z Zakopanego, Kościeliska, Krynicy Zdroju, Zawoi, Szczawnicy i Czernichowa, by utworzyć samorządowe konsorcjum, które by wzięło udział w prywatyzacji PKL. Inicjatywę wójtów i burmistrzów wsparł marszałek woj. małopolskiego oraz Małopolska Agencja Rozwoju Regionalnego. Podmioty te wyraziły chęć zakupu PKL, tak by pozostał on w rękach społeczności i środowisk, w których powstał.

Szanowny Panie Ministrze: Czy jest możliwe opóźnienie prywatyzacji PKL o kilka miesięcy, by w świetle nowych okoliczności można było rozważyć różne warianty prywatyzacji PKL, z uwzględnieniem jej strategicznego znaczenia dla województwa małopolskiego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Gut-Mostowy

Zakopane, dnia 10 sierpnia 2011 r.

ZAPYTANIA

Zapytanie
(nr 10375)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie źródeł dofinansowania budowy sal gimnastycznych w małych szkołach

Stan faktyczny: Podczas niedawnej wizyty w gminie Tomice (woj. małopolskie) spotkałem się kolejny już raz z sygnalizowanym przez przedstawicieli lokalnych samorządów problemem braku sal gimnastycznych w małych szkołach wiejskich. W Tomicach problem ten dotyczy dwóch takich szkół, do których uczęszcza po ok. 150 uczniów. Jak wynika z informacji wójta, nie istnieją programy pomocowe umożliwiające dofinansowanie przedsięwzięć inwestycyjnych na wykonanie szkolnych sal gimnastycznych o wymiarach boisk w granicach 12 x 24 m, których koszt mieściłby się w kwocie ok. 1 mln zł.

Samorządowcy mają wrażenie, iż w obecnym stanie struktury pomocy budżetowej na tego typu inwestycje łatwiej jest pozyskać środki na dofinansowanie budowy dużych obiektów o wielkiej kubaturze i kilkumilionowym kosztorysie, aniżeli równie pilnie potrzebnych skromniejszych sal gimnastycznych w szkołach wiejskich.

Ponieważ problem dotyczy zapewne wielu samorządów i dużej liczby niewielkich placówek oświatowych, którym nie grozi likwidacja, należy skutecznie stworzyć warunki ich rozwoju, w tym w zakresie podstawowych potrzeb wychowania fizycznego, sportu i rekreacji.

Pytania:

1. Jakie obecnie formy wsparcia finansowego i z jakich źródeł może zaproponować ministerstwo dla budowy sal gimnastycznych w małych szkołach?

2. Czy w najbliższym czasie planowane jest uruchomienie nowych programów pomocowych w tym zakresie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10376)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie GMO

Szanowny Panie Ministrze! Przy okazji ostatniej nowelizacji ustawy o ochronie prawnej odmian roślin

ponownie rozgorzała dyskusja na temat możliwości stosowania w żywieniu zwierząt bądź w uprawie roślin genetycznie zmodyfikowanych w Polsce.

Przeciwnicy GMO zarzucają też rządowi brak jednoznaczności postępowania w tym obszarze.

Dlatego proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Jakie jest aktualne stanowisko rządu w sprawie stosowania w żywieniu zwierząt pasz z udziałem roślin genetycznie zmodyfikowanych oraz stosowania w uprawie bądź w obrocie handlowym takich roślin?

2. Jak ta sytuacja wygląda w innych krajach Unii Europejskiej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Eugeniusz Kłopotek

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10377)

do ministra infrastruktury

w sprawie stanu właścicielskiego wrocławskich dworców kolejowych w ramach Grupy Polskie Koleje Państwowe SA

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania w kwestii szczegółowego stanu właścicielskiego dworców kolejowych we Wrocławiu:

1. Która ze spółek w grupie kapitałowej Grupy PKP SA jest właścicielem bądź zarządcą poszczególnych dworców kolejowych we Wrocławiu?

2. Jak na chwilę obecną przedstawiają się wszystkie zaplanowane już inwestycje dotyczące wrocławskich dworców kolejowych? Proszę o szczegółowy wykaz planu inwestycyjnego oraz planów remontów w tej sprawie.

3. Czy jest planowana komunalizacja znajdujących się we Wrocławiu dworców kolejowych na rzecz władz samorządowych?

Na zakończenie pozwalam sobie zaapelować do Pana Ministra o rozważenie możliwości dokonania komunalizacji dworców kolejowych we Wrocławiu na rzecz samorządu miasta Wrocławia. Jednym z argumentów przemawiającym za takim właśnie rozwiązaniem jest fakt, iż w zarządzaniu tego rodzaju majątkiem to władze lokalne są w naturalny sposób bezpośrednio zainteresowane jego jak najsprawniejszym funkcjonowaniem i systematyczną modernizacją, a także zaznajomione z bieżącymi problemami w kwestii ich utrzymywania.

W związku z powyższym, w mojej opinii, władze samorządowe będą najprawdopodobniej najbardziej efektywnie zarządzały nieruchomościami dworców kolejowych.

Z poważaniem

Poseł Dawid Jackiewicz

Warszawa, dnia 15 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10378)

do ministra infrastruktury

w sprawie nieprawidłowego działania elektronicznego systemu poboru opłat za przejazd płatnymi odcinkami polskich dróg

Szanowny Panie Ministrze! 1 lipca br. został uruchomiony elektroniczny system poboru opłat za przejazd płatnymi odcinkami polskich dróg. Niestety system zaczął działać z opóźnieniem, gdyż zwyczajnie nie został na czas przygotowany. Austriacka firma Kapsch nie zdążyła z zamontowaniem wszystkich specjalistycznych bramownic, natomiast w tych, które się pojawiły, zawodził system informatyczny – zaczął on działać dopiero 3 lipca.

Od ubiegłego tygodnia placówki znajdujące się na granicach i sprzedające viaBOX przeżywają prawdziwe obłędzenie. Ogromne kolejki wywołują frustrację kierowców, bowiem auta powyżej 3,5 tony DMC muszą mieć zamontowane urządzenia viaBOX, mimo że nie są obecnie pobierane opłaty.

Inspekcja Transportu Drogowego już wyjechała na drogi i prowadzi kontrole. Brak urządzenia w pojeździe skutkuje karą w wysokości 3000 zł. Dodatkowe utrudnienia wynikają z potrzeby przedkładania dokumentów do rejestracji. Kierowcy muszą podać m.in. nazwisko i imię właściciela samochodu, dane kontaktowe, przedstawić kopię dokumentu potwierdzającego klasę emisji euro, pełnomocnictwo do podpisania umowy, jeśli samochód nie należy do tego kierowcy oraz kopię umowy leasingowej. Każdy z dokumentów trzeba zeskanować i wprowadzić do systemu.

Wielu z kierowców nie mówi po polsku, ani po angielsku, trudno im wytłumaczyć, że brakuje jakiegoś dokumentu i muszą faksować po nie do macierzystej firmy. W Rumunii na przykład nie ma kodów pocztowych, a elektroniczny system wymaga ich podania.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jaka jest przyczyna tego, iż system elektronicznego poboru opłat za przejazd odcinkami polskich dróg nie działa prawidłowo od 1 lipca 2011 r.?

2. Czy zostaną wprowadzone działania usprawniające i eliminujące utrudnienia dotyczące na przykład dokumentów?

3. Kiedy w ocenie ministerstwa można oczekiwać poprawy zaistniałej sytuacji?

Z poważaniem

Poseł Marek Rząsa

Przemyśl, dnia 18 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10379)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy chodnika w miejscowości Siedliska Sławęcińskie w ciągu drogi krajowej nr 28 relacji Zator – Medyka

W 2010 r. zostało zawarte porozumienie pomiędzy gminą Skołyszyn a zarządcą drogi (GDDKiA) w sprawie budowy chodnika przy ww. drodze krajowej, jednakże ze względu na powódź nastąpiła konieczność przesunięcia środków finansowych przeznaczonych na dofinansowanie budowy chodnika na usuwanie skutków powodzi.

Wnioskowany odcinek chodnika do budowy zlokalizowany jest w miejscu szczególnie niebezpiecznym, zwłaszcza dla pieszych. Ostry zakręt drogi, bardzo wąskie pobocza i duże natężenie ruchu powodują liczne groźne wypadki z udziałem pieszych, w tym śmiertelne.

Po wielu interwencjach w dniu 6 czerwca 2011 r. z GDDKiA Oddział w Rzeszowie – Rejon w Krośnie wpłynęła odpowiedź, iż zarządca drogi nie może zapewnić, czy realizacja ww. robót możliwa będzie do wykonania w bieżącym roku, gdyż potrzeby związane z budową i remontem chodników na terenie województwa podkarpackiego są bardzo duże, a środki finansowe przyznane przez centralę GDDKiA w Warszawie na realizację tych zadań nie zapewniają w pełni możliwości współpracy w proponowanych przez samorządy wspólnych realizacji zadań.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakimi wytycznymi kieruje się zarządca dróg krajowych przy współfinansowaniu budowy chodników w ciągu dróg wojewódzkich i czy bierze pod uwagę kwestie związane licznymi wypadkami śmiertelnymi pieszych na konkretnym odcinku drogi?

2. Czy centrala GDDKiA w Warszawie zwiększy środki finansowe na budowę i remonty chodników w 2011 r.?

Oczekując odpowiedzi Pana Ministra, pozostaję z wyrazami szacunku.

Poseł Jan Bury s. Józefa

Rzeszów, dnia 24 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10380)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zamiaru likwidacji
Prokuratury Rejonowej w Kolbuszowej**

W związku z wykonywaniem przeze mnie obowiązków poselskich zostałem poinformowany o zamiarach likwidacji Prokuratury Rejonowej w Kolbuszowej. Z wielkim niepokojem przyjąłem informację, że działająca na terenie Kolbuszowej prokuratura rejonowa niebawem ma ulec likwidacji poprzez zmiany mające na celu reorganizację funkcjonowania prokuratur rejonowych przez Prokuraturę Generalną. W dniu 30 czerwca br. Konwent Starosty, Burmistrza i Wójtów Powiatu Kolbuszowskiego wyraził stanowczy protest przeciwko tym zmianom. Według mnie dalsze funkcjonowanie Prokuratury Rejonowej w Kolbuszowej jest jak najbardziej uzasadnione. Podjęcie tak drastycznej decyzji dla mieszkańców powiatu kolbuszowskiego w sposób istotny wpłynie na zmniejszenie wśród nich poczucia bezpieczeństwa oraz ograniczy możliwość realnego dostępu do tego organu ścigania.

Mając powyższe na uwadze, proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na niżej postawione pytania:

1. Czy prawdą jest, iż w związku z przeprowadzaną restrukturyzacją prokuratur ze względu na oszczędności ma zostać zlikwidowana Prokuratura Rejonowa w Kolbuszowej?

2. Czy likwidacja tej jednostki nie doprowadzi do spadku poczucia bezpieczeństwa wśród obywateli na terenie całego powiatu i nie osłabi zaufania obywateli do władz i organów odpowiedzialnych za porządek i ochronę?

3. Jaka jednostka przejmie zadania Prokuratury Rejonowej w Kolbuszowej i czy nie spowoduje to wydłużenia czasu rozpoznawania i rozstrzygania spraw?

Oczekując odpowiedzi Pana Ministra, pozostaję z wyrazami szacunku.

Poseł Jan Bury s. Józefa

Rzeszów, dnia 15 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10381)

do ministra finansów

**w sprawie podwyżek płac pracownikom
administracji i obsługi szkół artystycznych,
dla których organem prowadzącym jest
minister kultury i dziedzictwa narodowego**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z wykonywaniem przeze mnie obowiązków poselskich po-

wziąłem informację o zamrożeniu płac w stosunku do ww. pracowników. Powyższe podyktowane było potraktowaniem tych pracowników jako administracji rządowej podczas uchwalaniu projektu budżetu.

Od ponad 4 lat poziom płac administracji i obsługi szkół artystycznych pozostaje niezmiennie na tym samym poziomie. W mojej ocenie pozostająca w dyspozycji resortu kultury kwota 15 mln zł mogłaby zostać przeznaczona na podwyżki dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych w 2012 r. Z mojej wiedzy wynika, że ww. pracownicy postulują o podwyżkę w wysokości ok. 400 zł brutto.

Mając powyższe na uwadze, proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na niżej postawione pytania:

1. Dlaczego pracownicy administracji i obsługi szkół artystycznych stanowią część administracji rządowej?

2. Czy pozostająca w dyspozycji resortu kultury kwota 15 mln zł mogłaby zostać przeznaczona na podwyżki dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych w 2012 r.?

3. Czy postulowana przez pracowników podwyżka w wysokości 400 zł brutto jest niemożliwa do zrealizowania?

Oczekując odpowiedzi Pana Ministra, pozostaję z wyrazami szacunku.

Poseł Jan Bury s. Józefa

Rzeszów, dnia 15 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10382)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie zasad wyceny i udzielania
bonifikaty przy sprzedaży obiektów
wpisanych do ewidencji i rejestru zabytków**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199), wobec zgłoszonych mi wątpliwości interpretacyjnych związanych z regulacjami prawnymi dotyczącymi zbycia nieruchomości wpisanych do rejestru i ewidencji zabytków, składam na Pana ręce zapytanie poselskie w sprawie zasad wyceny i udzielania bonifikaty przy sprzedaży obiektów wpisanych do ewidencji i rejestru zabytków.

Przedstawiam następujący stan faktyczny sprawy i bardzo proszę o jego przeanalizowanie i wyjaśnienie opisanych poniżej wątpliwości.

Dzierżawca nieruchomości stanowiącej park podworski w Jasicach, gm. Wojciechów poinformował mnie, że nieruchomość ta wpisana jest do rejestru zabytków. Z kolei budynek dawnego dworu w Jasicach wpisany jest do ewidencji zabytków. Powyższe

wynika z pisma, jakie wystosował Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Kielcach w dniu 14.03.2011 r., znak: IN-DW-DS.5134.82.1.2011.A, do Agencji Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w Rzeszowie. Okoliczność ta ma, jak się okazuje, niebagatelne znaczenie dla dokonania wyceny, a następnie ustalenia ostatecznej ceny zbycia obu ww. nieruchomości. Zgodnie bowiem z art. 68 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami: ustaloną, zgodnie z art. 67, cenę nieruchomości lub jej części wpisanej do rejestru zabytków obniża się o 50%. Oznacza to, że zbycie nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków może być objęte znaczną bonifikatą cenową, co nie ma niestety zastosowania do nieruchomości wpisanej do ewidencji zabytków.

Powysze stwierdzenie jest dość zaskakujące, gdy weźmie się pod uwagę liczne obowiązki właściciela budynku wpisanego do ewidencji zabytków, w tym w szczególności te związane z objęciem tej nieruchomości nadzorem konserwatorskim. Brak wpisu do rejestru zabytków nie wyłącza bowiem stosowania ogólnych przepisów o ochronie zabytków. W szczególności organy ochrony zabytków w czasie uzgodnionym z właścicielem lub posiadaczem przedmiotu będącego zabytkiem lub posiadającego cechy zabytku mogą prowadzić badania tego przedmiotu w miejscu, w którym przedmiot ten się znajduje. W przypadku odmowy udostępnienia przedmiotu wojewódzki konserwator zabytków może wydać decyzję nakazującą jego udostępnienie na czas niezbędny do wykonania badań, jednak nie dłuższy niż 3 miesiące od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna. Co więcej, wszelkie prace i remonty muszą być uzgadniane z wojewódzkim konserwatorem zabytków, który może ustalać swoje wytyczne co do przebiegu i charakteru tych prac. Wszystko to jest niewątpliwie znacznym obciążeniem dla podmiotu nabywającego nieruchomość wpisaną do ewidencji zabytków i ograniczeniem prawa własności do nowo zakupionego obiektu.

Ponadto wprowadzenie bonifikaty przy zbyciu zabytku jest istotne i celowe, jeśli weźmie się pod uwagę, że nabywca jest zobligowany do zainwestowania zaoszczędzonych w wyniku bonifikaty środków finansowych w odrestaurowanie zabytkowej budowli. Tym samym, jeśli nabywca takiej bonifikaty nie otrzyma, z uwagi na to, że dany obiekt wpisany jest tylko do ewidencji zabytków, a nie jest wpisany do rejestru zabytków, to szanse na jego odrestaurowanie są znacznie mniejsze.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy na gruncie obowiązujących przepisów prawa istnieje prawna możliwość udzielenia bonifikaty w cenie sprzedaży budynku wpisanego do ewidencji zabytków, lecz nieobjętego rejestrem zabytków?

2. Czy jeśli dany obiekt stanowi w praktyce jedną całość, w tym przypadku kompleks dworsko-parkowy, z którego jedna część jest wpisana do rejestru zabytków (park), a druga do ewidencji zabytków (dworek), to istnieje możliwość objęcia całości boni-

fikatą stosowaną przy zbyciu obiektów z rejestru zabytków?

3. Czy wyceniając takie obiekty, dokonuje się wyceny zabytku wpisanego do rejestru inaczej niż zabytku wpisanego do ewidencji, a jeśli tak, to z czego te różnice wynikają?

Uprzejmie proszę o wyjaśnienie powyższych wątpliwości i udzielenie odpowiedzi w ustawowym terminie.

Z poważaniem

Poseł Marek Kwitek

Sandomierz, dnia 12 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10383)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie podania terminu, w jakim
zostaną wydane rozporządzenia wykonawcze
do ustawy o szkolnictwie wyższym w sprawie
zasad przyznawania stypendiów i warunków
studiowania bez wnoszenia opłat**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się z pytaniem o podanie terminu, w jakim zostaną wydane następujące rozporządzenia wykonawcze do ustawy o szkolnictwie wyższym:

1) rozporządzenie MNiSW w sprawie wzoru oświadczenia studenta o spełnieniu warunków do podjęcia i kontynuowania studiów bez wnoszenia opłat;

2) rozporządzenie MNiSW i MKiDN w sprawie kierunków dyscyplin artystycznych do studiowania w uczelni publicznej bez wnoszenia opłat;

3) rozporządzenie MNiSW w sprawie zakresu danych, terminów i formy przekazania przez uczelnię informacji do ogólnopolskiego wykazu studentów;

4) akt MNiSW zatwierdzający zasady przyznawania stypendiów, o którym stanowi art. 173b ustawy o szkolnictwie wyższym.

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Michał Ujazdowski

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10384)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie opłat za obowiązkowe zajęcia
wychowania fizycznego prowadzone na basenie**

Szanowna Pani Minister! Na podstawie przepisów ustawy o systemie oświaty (Dz. U. z 1991 r., Nr 95

poz. 425, z późn. zm.) szkoły, z wyjątkiem szkół dla dorosłych, są obowiązane do prowadzenia zajęć wychowania fizycznego w ustalonym ustawowo wymiarze godzinowym zależnym od wieku dzieci i młodzieży. Zajęcia wychowania fizycznego realizowane są w sali sportowej, gimnastycznej, na boisku szkolnym lub innym obiekcie sportowym, do którego szkoła ma dostęp, na przykład na pływalni.

Biorąc pod uwagę powszechny i obowiązkowy dostęp do oświaty, w tym kultury fizycznej dzieci i młodzieży, proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytanie: Czy w świetle obowiązujących przepisów prawa istnieje możliwość pobierania od rodziców opłat za prowadzenie zajęć wychowania fizycznego na basenie, które to zajęcia realizowane są w ramach obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego w szkole?

Z wyrazami szacunku

Poseł Robert Kropiwnicki

Legnica, dnia 15 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10385)

do ministra zdrowia

**w sprawie stworzenia
systemu koordynującego rozwój
infrastruktury szpitalnej**

Członkostwo Polski w Unii Europejskiej i związana z tym możliwość korzystania ze środków pomocowych to ogromna szansa także dla rodzimej służby zdrowia. Szpitale pozyskały już w ten sposób prawie 3,5 mld zł na swoje inwestycje: remonty, zakup nowego wyposażenia. Generalnie stanowi to powód do satysfakcji, bo przecież modernizacja placówek służby zdrowia to fakt nie do przecenienia. Niestety coraz częściej nie jest on argumentem wystarczającym do zawarcia kontraktu z Narodowym Funduszem Zdrowia. Skutkiem tego jest zupełne lub częściowe niewykorzystywanie nowych pomieszczeń i sprzętu medycznego, a co za tym idzie, marnotrawstwo unijnej pomocy.

Fundusz argumentuje, że szpitale często nie informują go o wielu wspomnianych inwestycjach (nie mają zresztą takiego obowiązku), zaś on sam już wcześniej często rozdysponował środki na usługi medyczne, a nie na potrzeby powielania świadczeń zdrowotnych już w danym regionie zabezpieczonych. W związku z powyższym część unijnych środków wykorzystywanych w służbie zdrowia może zostać zmarnowana. W opinii ekspertów dzieje się tak dlatego, iż rozwój infrastruktury zdrowotnej w Polsce nie jest skoordynowany, nie podlega więc właściwej kontroli odpowiednich instytucji. Natomiast w wielu

krajach Unii Europejskiej każda inwestycja tego rodzaju musi być poparta wydaną wcześniej zgodą administracyjną. W warunkach naszego kraju kwestie te mogłyby być ustalane na poziomie poszczególnych regionów przez marszałka województwa i NFZ.

W związku z powyższym pragnę zapytać:

1. Jaka jest opinia Ministerstwa Zdrowia w kwestii potrzeby stworzenia w Polsce systemu koordynującego rozwój infrastruktury szpitalnej?

2. Jakie jest zdanie ministerstwa na temat sposobów spożytkowania niewykorzystywanych w obecnej chwili szpitalnych inwestycji sprzętowych i lokalnych?

Poseł Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 25 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10386)

do ministra finansów

**w sprawie ograniczenia środków na aktywne
formy przeciwdziałania bezrobociu**

Stan Funduszu Pracy na koniec 2010 r. wynosił prawie 4 mld zł, niestety rząd drastycznie ograniczył środki na 2011 r. na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu z 27 mld zł do 3235 mln zł (tj. 46% kwoty z 2010 r.), w tym na tak potrzebne działania, jak: stypendia w okresie stażu (33,5% ubiegłorocznej kwoty), środki dla bezrobotnych na podjęcie działalności gospodarczej (15,6%), środki dla pracodawców na utworzenie miejsca pracy (19,9%).

Pierwszy kwartał tego roku potwierdził obawy, że przy tak drastycznym ograniczeniu środków na aktywne formy zwalczania bezrobocia tylko niewielka liczba osób bezrobotnych (ok. 30% ubiegłorocznej liczby) ma możliwość skorzystania z środków na aktywizację. Mimo monitów MPiPS do ministra finansów nie ma zgody na uruchomienie dodatkowych środków. Stąd pytania:

1. Dlaczego minister finansów nie wyraża zgody na uruchomienie środków Funduszu Pracy tworzonego ze składek pracodawców i przeznaczonych na aktywizację bezrobotnych?

2. Czy minister finansów ma świadomość, że takie decyzje skazą kolejne tysiące młodych Polaków na emigrację?

3. Jakie środki na aktywne formy walki z bezrobociem przewiduje się w przyszłorocznym budżecie?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Szwed

Bielsko-Biała, dnia 21 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10387)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie dalszych losów
Ośrodka Narciarskiego Pilsko w Korbielowie
należącego do Gliwickiej Agencji Turystycznej**

Na spotkaniu z samorządowcami gminy Jeleśnia, na której terenie znajduje się Ośrodek Narciarski Pilsko, jednym z ważniejszych poruszanych tematów był rozwój turystyki, co wiąże się bezpośrednio z ośrodkiem narciarskim.

Dotychczasowe próby sprzedaży GAT, którego częścią jest ośrodek w Korbielowie, nie powiodły się. Ośrodek wymaga niezwłocznych inwestycji, które pozwoliłyby mu konkurować z ośrodkami narciarskimi w kraju i za granicą. Gmina Jeleśnia wyraża zainteresowanie przejęciem ośrodka lub inną formą prywatyzacji z udziałem samorządu.

Sytuacja Ośrodka Narciarskiego Pilsko wymaga skierowania do Pana Ministra następujących pytań:

1. Czy Ministerstwo Skarbu Państwa przewiduje przekazanie Ośrodka Narciarskiego Pilsko na rzecz gminy Jeleśnia lub inną formę prywatyzacji z udziałem samorządu?

2. Jakie są dalsze decyzje co do sprzedaży Gliwickiej Agencji Turystycznej i czy będą podejmowane decyzje w sprawie wydzielenia Ośrodka Narciarskiego Pilsko w Korbielowie ze spółki GAT i oddzielnej jego sprzedaży?

3. Jaka jest sytuacja finansowa spółki GAT z uwzględnieniem poszczególnych ośrodków i czy są przewidziane środki na inwestycje w Ośrodku Narciarskim Pilsko?

Z poważaniem

Posel Stanisław Szwed

Bielsko-Biała, dnia 20 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10388)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie odpowiedzi na postulaty NSZZ
„Solidarność” zgłoszone 30 czerwca 2011 r.**

W dniu 30 czerwca 2011 r. w Warszawie odbyła się kilkudziesięcotysięczna manifestacja członków NSZZ „Solidarność”, by zaprotestować przeciwko rosnącemu cenom, coraz większej biedzie, wysokiemu bezrobociu.

Przewodniczący Komisji Krajowej Piotr Duda na ręce Pana Premiera przekazał petycję, w której przekazał postulaty związku:

- uniezależnienia wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę od arbitralnych decyzji politycznych i wprowadzenia mechanizmu podwyższania minimalnego wynagrodzenia do wysokości 50% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w tempie zgodnym z tempem wzrostu gospodarczego,
- czasowego obniżenia akcyzy na paliwa,
- uruchomienia środków pozostających w dyspozycji Funduszu Pracy na aktywne formy walki z bezrobociem i wsparcie rynku pracy,
- podwyższenia progów dochodowych uprawniających do korzystania ze świadczeń z pomocy społecznej oraz podwyższenia wysokości tych świadczeń,
- zablokowania wprowadzania pakietu klimatyczno-energetycznego w obecnym kształcie, a następnie renegocjacji jego zapisów,
- prowadzenia aktywnej polityki prorodzinnej, w tym wprowadzenia stabilnych zasad zatrudniania ludzi młodych.

Domagamy się również otwartości i zaangażowania w rozwiązywanie problemów poszczególnych gałęzi gospodarki. Od wszystkich członków rządu oczekujemy pilnego podjęcia rzeczywistego dialogu z przedstawicielami branż i wypracowania sposobów rozwiązania problemów dotyczących miliony pracowników służby zdrowia, oświaty, przemysłu, handlu, usług i innych dziedzin gospodarki.

Stąd moje pytania:

1. Jaka jest odpowiedź Pana Premiera na postulat związku zawarte w petycji?

2. Czy rząd zamierza jeszcze w tej kadencji Sejmu poprzeć obywatelski projekt ustawy o podniesieniu minimalnego wynagrodzenia za pracę, który poparło 300 tys. osób?

Z poważaniem

Posel Stanisław Szwed

Bielsko-Biała, dnia 21 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10389)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie ograniczenia środków
na aktywne formy zwalczania bezrobocia**

Powiatowe urzędy pracy zgłaszają drastyczne ograniczenie środków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, które są najbardziej skutecznymi sposobami aktywizacji bezrobotnych.

Pierwszy kwartał tego roku potwierdził obawy, że tylko nieliczna grupa bezrobotnych ma możliwość skorzystania ze środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, np. zatrudnienie w ramach staży na koniec kwietnia ok. 35 tys.

osób, dotacje dla bezrobotnych na uruchomienie własnej działalności gospodarczej niespełna 3 tys. osób.

Drastycznie niskie środki przeznaczane dla bezrobotnych na aktywne formy przeciwdziałaniu bezrobociu upoważniają mnie do zadania następujących pytań:

1. Jakie środki otrzymały urzędy pracy i ile osób skorzystało z aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w pierwszym półroczu tego roku?

2. Czy będą zwiększone środki z Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze w tym roku i o jakie kwoty?

3. Jakie środki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu przewiduje się w przyszłorocznym budżecie?

4. Proszę o informację z PUP Bielsko-Biała, Cieszyn, Żywiec i Pszczyna o przyznanych kwotach na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na 2011 r.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Szwed

Bielsko-Biała, dnia 22 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10390)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie Prokuratury Rejonowej
w Mogilnie**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 13 lipca 2011 r. otrzymałam pismo starosty mogileńskiego, który wraz z Radą Powiatu w Mogilnie jest zaniepokojony planami likwidacji Prokuratury Rejonowej w Mogilnie.

Prokuratura Rejonowa w Mogilnie jest instytucją bardzo ważną dla mieszkańców powiatu mogileńskiego, ponieważ daje możliwość załatwienia wszystkich ewentualnych spraw w pobliżu miejsca zamieszkania. Likwidacja prokuratury dla większości mieszkańców wsi położonych w obszarze jej działania oznaczać będzie utrudnienie w załatwieniu spraw, zważywszy na to, że z Mogilnem istnieją dogodne połączenia autobusowe. Instytucja prokuratury stanowi ważny element bezpieczeństwa, a co najważniejsze zwiększa poczucie tegoż bezpieczeństwa wśród mieszkańców. Likwidacja jednego z organów wymiaru sprawiedliwości, takich jak prokuratura w danej miejscowości, może zakłócić ich współpracę i naruszyć utrwalony system zwalczania i zapobiegania przestępczości, co zmniejszy poczucie bezpieczeństwa wśród lokalnej społeczności.

Biorąc pod uwagę to, że mieszkańcy nie osiągają zbyt wysokich dochodów, oraz to, że na terenie powiatu istnieje znaczne bezrobocie, dojazd do prokuratury poza powiatem mogileńskim może stanowić znaczne utrudnienie.

Pragnę podkreślić, że obecna siedziba prokuratury została pozyskana dzięki staraniom i przychylności powiatu mogileńskiego. Samorząd powiatowy zrezygnował z budynku, który miał stanowić siedzibę starostwa, i wyraził pozytywną opinię o zamiarze przekazania go na rzecz prokuratury.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakimi kryteriami kieruje się Ministerstwo Sprawiedliwości, decydując o likwidacji prokuratur?

2. Jaka jednostka przejmie zadania Prokuratury Rejonowej w Mogilnie i czy nie spowoduje to wydłużenia czasu rozpoznawania i rozstrzygania spraw?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 19 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10391)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie utworzenia
Prokuratury Rejonowej w Żninie**

Szanowny Panie Ministrze! Rada Powiatu w Żninie zwróciła się do mnie z prośbą o podjęcie działań mających na celu utworzenie Prokuratury Rejonowej w Żninie.

Powiat żniński funkcjonuje od 1 stycznia 1999 r. i obejmuje zasięgiem sześć gmin: gminę Barcin, gminę Gąsawę, gminę Janowiec Wielkopolski, gminę Łabiszyn, gminę Rogowo i gminę Żnin. Powiat żniński zamieszkuje prawie 70 tys. mieszkańców.

Reforma administracyjna w swoich założeniach przewidywała, aby w każdym powiecie była siedziba urzędu skarbowego, sądu i prokuratury, jako istotnych organów integracji samorządowej, w celu zwiększenia dostępności dla mieszkańców w sprawach indywidualnych na szczeblu powiatu. Jednak do tej pory ta idea nie została zrealizowana.

W sąsiednim powiecie nakielskim funkcjonują dwie Prokuratury Rejonowe: w Szubinie i Nakle, natomiast w Żninie znajduje się tylko Ośrodek Zamiejscowy Prokuratury Rejonowej w Szubinie, który – jak podano – ma ulec likwidacji.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Czy Pan Minister widzi możliwość utworzenia Prokuratury Rejonowej w Żninie, jeśli tak, to kiedy może to nastąpić?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 18 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10392)

do ministra środowiska

**w sprawie podjętych działań dotyczących
zmiany statusu ochronnego bobra
europejskiego w celu ochrony urządzeń
wodno-melioracyjnych, w szczególności
wałów przeciwpowodziowych**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w sprawie dotyczącej stanu prac nad zmianą statusu ochronnego bobra europejskiego. Z odpowiedzi Pana Ministra z dnia 11 stycznia 2010 r. na moją interpelację w sprawie przejściowego zniesienia ochrony bobra w Polsce w związku z nadmiarem tej populacji wynika, że nie wykluczył Pan Minister zmiany statusu ochronnego bobra po uprzednim uzyskaniu zgody od Komisji Europejskiej.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra środowiska z dnia 28 września 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną (Dz. U. Nr 220, poz. 2237) bóbr europejski objęty jest ochroną gatunkową częściową. Gatunek ten podlega także ochronie w większości krajów europejskich na podstawie dwóch aktów prawnych: Konwencji z dnia 19 września 1979 r. o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich siedlisk – konwencji berneńskiej (Dz. U. z 1996 r. Nr 58, poz. 263) oraz dyrektywy 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk naturalnych oraz dzikiej fauny i flory – dyrektywy siedliskowej.

Kilkadziesiąt lat ochrony bobra europejskiego doprowadziło do jego licznego występowania na niektórych obszarach kraju. Bóbr europejski jest gatunkiem, który wymaga wyznaczenia specjalnych obszarów ochrony oraz ochrony ścisłej. Ze względu na stan populacji tego gatunku Polska otrzymała pozwolenie od Komisji Europejskiej na objęcie bobra europejskiego ochroną częściową na terenie kraju.

Obecnie status ochronny bobra europejskiego pozwala regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220), wydawać zezwolenia na niszczenie jego siedlisk, tam i żeremi, a także na zabicie lub przeniesienie osobników tego gatunku w przypadku braku rozwiązań alternatywnych.

Jednak te działania są niewystarczające. Potężne szkody czynione przez bobry i wynikające z tego straty w rolnictwie oraz w drzewostanie, ograniczenie funkcjonalności sieci urządzeń melioracyjnych. Na naprawianie szkód i utrzymanie sieci urządzeń wodnych, melioracyjnych i przeciwpowodziowych oraz odszkodowania dla rolników przeznacza się znaczne (wciąż zbyt małe jak na potrzeby) środki finansowe z budżetu państwa.

O skali problemu związanego ze szkodami wyrządzanymi przez bobry niech świadczy również po raz

kolejny podjęta uchwała wnioskowa walnego zgromadzenia członków Wojewódzkiego Związku Spółek Wodnych w Bydgoszczy z dnia 17 czerwca 2011 r. dotycząca zmniejszenia nadmiernej populacji bobra europejskiego.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Jakie dotychczas zostały podjęte działania, aby zmienić status ochronny bobra europejskiego?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 13 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10393)

do ministra finansów

**w sprawie opodatkowania podatkiem
od towarów i usług darmowego
przekazywania żywności
na cele dobroczynne**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie zwracają się do mnie osoby prowadzące działalność handlową w zakresie produktów spożywczych. Wskazują, że chętnie przekazywaliby wciąż jeszcze ważne i zdatne do spożycia towary nieodpłatnie osobom potrzebującym. Niestety, obawiają się oni decyzji organów podatkowych. W szczególności nadal głośny medialnie jest przykład piekarza, który został zobowiązany do zapłacenia kilkudziesięciu tysięcy złotych podatku od pieczywa przekazywanego bezdomnym.

Osoby powyższe z reguły nie chcą się zwracać ze swoimi wątpliwościami do organów podatkowych, bojąc się, że będzie to przyczyną kontroli. Należy wskazać, że działania mające na celu rozdawanie żywności osobom ubogim należy ocenić jednoznacznie pozytywnie. Jako realizacja konstytucyjnych zasad solidarności społecznej powinny one zasługiwać na ochronę ze strony organów państwa.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy opisana powyżej działalność w świetle obowiązujących przepisów podlega opodatkowaniu?
2. Jakie jest zdanie ministerstwa w przedmiocie pożądanego stanu prawnego, w zakresie opodatkowania wspomnianej działalności?
3. Czy jest możliwe rozstrzygnięcie istniejących wątpliwości w drodze zmian ustawodawczych lub oficjalnej interpretacji?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 18 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10394)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie wniosku gminy miasta
Władysławowa o nieodpłatne zbycie
na jej rzecz Przedsiębiorstwa Połowów
i Usług Rybackich Szkuner sp. z o.o.
z siedzibą we Władysławowie**

Szanowny Panie Ministrze! Wnioskiem z dnia 4 lipca 2011 r. burmistrz miasta Władysławowa, działając na podstawie art. 4b ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji z dnia 30 sierpnia 1996 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.) oraz uchwały Rady Miejskiej Władysławowa z dnia 4 lipca 2011 r., wystąpił do ministra skarbu państwa o nieodpłatne zbycie na rzecz gminy miasta Władysławowa całości udziałów posiadanych przez Skarb Państwa w Przedsiębiorstwie Połowów i Usług Rybackich Szkuner sp. z o.o. z siedzibą we Władysławowie. Do wniosku zostały dołączone stosowne dokumenty i opracowania. We wniosku wskazano, że Ministerstwo Skarbu Państwa w „Planie prywatyzacji na lata 2008–2011”, który został przyjęty uchwałą Rady Ministrów nr 83/2008 z dnia 22 kwietnia 2008 r., PPiUR Szkuner sp. z o.o. przeznaczyło w całości do skomunalizowania. We wniosku podniesiono także związek podstawowego przedmiotu działalności spółki z realizacją zadań własnych jednostki samorządu terytorialnego. Podniesiono także fakt niewpisania spółki na listę spółek o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa lub inne listy spółek o znaczeniu państwowym, tworzone na podstawie przepisów odrębnych. Pragnę zaznaczyć, że w podobny sposób w 2010 r. została skomunalizowana (przekazana nieodpłatnie na rzecz miasta Hel) Koga sp. z o.o. z siedzibą w Helu.

Wniosek gminy miasta Władysławowa uważam za w pełni racjonalny i podyktowany interesem nie tylko samorządu, PPiUR Szkuner, ale też szeroko rozumianej gospodarki morskiej. Po zapoznaniu się z koncepcją wykorzystania mienia PPiUR Szkuner opracowaną przez gminę miasta Władysławowa jestem przekonany, że sprostą ona zadaniom, jakie będą wynikały z przejęcia przez nią całości udziałów spółki we wszystkich jej aspektach.

W związku z powyższym zapytuję Pana Ministra: Czy wniosek gminy miasta Władysławowa o nieodpłatne zbycie na jej rzecz całości udziałów posiadanych przez Skarb Państwa w PPiUR Szkuner sp. z o.o. z siedzibą we Władysławowie zostanie załatwiony pozytywnie?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 21 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10395)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zwiększonego obciążenia
drogi krajowej nr 79 na odcinku
Trzebinia – Kraków oraz drogi wojewódzkiej
nr 791 na odcinku Trzebinia – Olkusz**

Stan faktyczny: W ostatnim czasie mieszkańcy oraz lokalne media zgłaszają, że wyraźnie zwiększyła się ilość tirów przejeżdżających drogą krajową nr 79 na odcinku Trzebinia – Kraków oraz drogą wojewódzką nr 791 na odcinku Trzebinia – Olkusz.

Pytania:

1. Czy dostępne są pomiary natężenia ruchu oraz porównanie obciążenia ww. dróg w okresie przed i po wejściu w życie nowych przepisów?

2. Jakie planowane są działania inwestycyjne zmierzające do zmniejszenia ilości tirów przejeżdżających tymi drogami?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 18 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10396)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie niemonitorowania przez gminy
stanu technicznego zarządzanych budynków**

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę złożyć na Pana ręce zapytanie poselskie dotyczące zaniedbań w sprawie nadzoru technicznego budynków zarządzanych przez gminy.

Ostatni raport Najwyższej Izby Kontroli dotyczył utrzymania i użytkowania budynków zarządzanych przez gminy. Jak podaje raport Najwyższej Izby Kontroli, wynika, iż ponad 40% gmin nie monitoruje stanu technicznego budynków. Samorządy gminne rzadko kiedy stosują się do pokontrolnych zaleceń i poprawiają swój stan techniczny. Oznacza to, że wiele usterek pozostaje bez zmian, co może prowadzić nawet do stanów zagrożenia życia.

W tym roku Najwyższa Izba Kontroli zajęła się 34 gminami, które spełniały rolę właścicielską w latach 2007–2010 względem pozostających na ich terenie nieruchomości. Wyniki kontroli są zatrważające. Wykryto, że w sposób nieprawidłowy realizowano zasady utrzymywania obiektów budowlanych. Dopatrzone się, iż wadliwie działający system wentylacyjny lub jego brak może doprowadzić do zagrożenia bezpieczeństwa ludzi i mienia. Podniesiono fakt, iż w spo-

sób błędny sprawuje się Prawo budowlane. Nie przeprowadzało się w odpowiednim momencie kontroli okresowych w terminie wskazanym przez ustawę.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji podjęło działania w sprawie stanu faktycznego opisanego w raporcie Najwyższej Izby Kontroli?

2. Czy będą podjęte działania prawne wobec gmin, które nie zastosowały się do zaleceń pokontrolnych wynikających z raportu Najwyższej Izby Kontroli?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10397)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie odszkodowania dla polskich marynarzy poszkodowanych w wyniku niecelowego ataku wojskowego

Szanowny Panie Ministrze! W związku z wizytą pana A. K. w moim biurze w ramach pomocy, której udzielam podczas dyżurów poselskich, oraz informacjami, które powziąłem podczas tego spotkania, zwracam się do Pana Ministra w następującej sprawie.

Pan A. K., emerytowany marynarz w stopniu bosmana, znajdował się na pokładzie cywilnego statku „Joseph Conrad”, który 20 grudnia 1971 r. u wybrzeży Wietnamu stał się obiektem niecelowego ataku wojskowego przeprowadzonego przez żołnierzy Stanów Zjednoczonych Ameryki. W wyniku ostrzału statku zginęło czterech marynarzy, wielu innych doznało ciężkich obrażeń. Jak twierdzi pan A. K., podczas spotkań z przedstawicielami dyplomacji amerykańskiej polscy marynarze zostali poinformowani o przyznaniu im odszkodowania w wysokości 100 tys. dolarów amerykańskich dla każdego rannego członka załogi oraz 300 tys. dolarów amerykańskich dla członków rodziny każdego z zabitych. Pan A. K. twierdzi z całym przekonaniem, że nie zostały mu wypłacone żadne pieniądze z uzgodnionego odszkodowania oraz nie zna żadnego przypadku osobowego (pośród znajomych ze statku), w którym wspomniane pieniądze zostałyby wypłacone.

W związku z powyższym, niniejszym zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi w zakresie wyjaśnienia pod kątem cywilno-dyplomatycznym przebiegu polskich działań oraz finału relacji polsko-amerykańskiej w tamtym okresie, będących konsekwencją feralnego ostrzału polskiego statku, oraz o udostępnienie i przekazanie wszelkich jawnych informacji,

materiałów, dokumentów oraz innych danych, które są w posiadaniu ministerstwa oraz podległych placówek dyplomatycznych. W szczególności dotyczy to informacji, czy rekompensaty zostały faktycznie poszkodowanym wypłacone, a jeżeli nie, to czy wynikało to z winy strony amerykańskiej, czy ówczesnego ustroju państwa polskiego.

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 19 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10398)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie budowy przyłączy wodociągowych i kanalizacji sanitarnej na terenie miasta Białegostoku

Szanowny Panie Premierze! W ramach projektu „Budowa magistrali wodociągowej, przebudowa sieci kanalizacji sanitarnej w ul. Plażowej w Białymstoku, na odcinku od ul. Ks. St. Suchowolca do ul. Baranowickiej” prowadzone są na zlecenie Zarządu Dróg i Inwestycji Urzędu Miejskiego w Białymstoku oraz Wodociągów Białystok sp. z o.o. roboty, w ramach których wykonywana jest przebudowa sieci wodociągowej oraz budowa kanalizacji sanitarnej.

Niestety już na etapie realizacji inwestycji pojawiły się poważne problemy (w tym również natury prawnej), które budzą wątpliwości oraz rodzą liczne obawy ze strony mieszkańców. Niejasności wiążą się przede wszystkim z faktem, iż tylko część osób jest zobowiązana do partycypowania w kosztach przyłączenia do głównej sieci kanalizacyjnej. Tym samym mogło dojść w omawianym przypadku do naruszenia konstytucyjnej zasady równości wszystkich wobec prawa, zapisanej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Dodatkowo szereg wątpliwości prawnych nasuwa sam fakt obciążenia mieszkańców opłatami z tytułu wykonania przyłączy. Nie bez znaczenia dla niniejszej sprawy pozostaje konieczność wyjaśnienia kwestii przejścia istniejących już przyłączy kanalizacyjnych przez Wodociągi Białystok sp. z o.o. oraz tego, dlaczego mieszkańcy ulicy mają być obciążeni opłatami z tytułu dzierżawy pasa drogowego.

Mając powyższe na uwadze, zwracani się do Pana Prezesa Rady Ministrów z następującymi pytaniami:

1. W oparciu o jakie zasady będą przejmowane istniejące już przyłącza kanalizacyjne na rzecz Wodociągów Białystok sp. z o.o.?

2. Dlaczego tylko część mieszkańców jest zobowiązana do partycypowania w kosztach przyłączenia do głównej sieci kanalizacyjnej?

3. Czy w związku z tym, iż część mieszkańców jest zobowiązana do partycypowania w kosztach przyłączenia do głównej sieci kanalizacyjnej, nie doszło do naruszenia konstytucyjnej zasady równości wszystkich wobec prawa, zapisanej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP?

4. Czy zasadne jest obciążenie mieszkańców opłatami z tytułu dzierżawy pasa drogowego od miasta Białystok?

5. Czy zasadne jest obciążenie mieszkańców kosztami ewentualnych opłat z tytułu naprawy sieci kanalizacyjnej znajdującej się w ulicy, która znajduje się poza obrębem ich nieruchomości?

6. Dlaczego istniejące przyłącza kanalizacyjne i wodociągowe nie zostały dotychczas przejęte przez Wodociągi Białystok sp. z o.o., a dokonano tego jedynie w sposób wybiórczy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 26 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10399)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie nowych silników dla śmigłowców
Mi-24 służących w Polskim Kontyngencie
Wojskowym w Afganistanie**

Szanowny Panie Ministrze! Na moje zapytanie nr 6542 do ministra obrony narodowej w sprawie modernizacji śmigłowców Mi-24 służących w PKW Afganistan z dn. 01.03.2010 r. uzyskałem w kwietniu 2010 r. odpowiedź w następującym brzmieniu: „Proces wymiany silników rozpocznie się w bieżącym roku, tak by rotacja śmigłowców Mi-24W w Polskim Kontyngencie Wojskowym w Afganistanie objęła maszyny wyposażone w nowe silniki typu TW3-117W-MA-SBM1W. Zakończenie wymiany planowane jest na 2012 r. Zakłada się, że modernizacja obejmie piętnaście śmigłowców Mi-24W znajdujących się na wyposażeniu Wojsk Lądowych, a jej przewidywany koszt wyniesie ok. 166 mln zł. Zostanie ona przeprowadzona w Wojskowych Zakładach Lotniczych nr 1 SA w Łodzi w ramach planowanych remontów”.

Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego MON minął się z prawdą? Zgodnie z informacjami firmy Motor Sicz – wytwórcy silników TW3-117WMA-SBM1W – silniki te są dopiero w początkowej fazie testów, a jeden z nich miał miejsce na początku lipca 2011 r. Eksperci oceniają, że testy potrwają jeszcze ok. 2 lat. Jak zatem w 2010 r. silniki te miały być montowane w naszych śmigłowcach?

2. Kto wprowadził Pana w błąd odnośnie do nowych silników dla Mi-24?

3. Czy zamierza Pan wyciągnąć konsekwencje służbowe wobec osoby, która to uczyniła?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 18 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10400)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie informacji NIK o braku
należytej staranności przy zawieraniu
umowy i aneksów do kontraktu na dostawę
wyposażenia dla Nadbrzeżnego
Dywizjonu Rakietowego**

Szanowny Panie Ministrze! „Informacja o wynikach kontroli wykonania w 2010 r. budżetu państwa w części 29: Obrona Narodowa oraz wykonania planu finansowego Funduszu Modernizacji Sił Zbrojnych” opublikowana przez NIK zawiera m.in. sugestię, że przy zawieraniu aneksów do umowy dotyczącej zakupu dla Nadbrzeżnego Dywizjonu Rakietowego doszło do rażących niegospodarności na szkodę MON.

Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego 30 listopada 2009 r. zawarto aneks nr 2, którego celem było przesunięcie terminu płatności przedpłaty, skoro umowa nie przewidywała żadnych sankcji dla zamawiającego w przypadku opóźnienia płatności raty przedpłaty?

2. Dlaczego 6 grudnia 2010 r. zawarto aneks nr 3, na mocy którego MON zapłaciło dostawcy NDR blisko 129 mln zł? Dlaczego w ramach tego samego aneksu zobowiązano się do zakupu 38 rakiet za kwotę ponad 331 mln zł? Dlaczego, zgadzając się na powyższe warunki, MON nie uzyskał żadnych korzyści rzeczowych?

3. Dlaczego MON – z tytułu przedpłat – wypłaci dostawcy NDR 339 mln zł, nim ten dokona jakiegokolwiek dostawy? Czy MON prowadzi podobną politykę kredytową w stosunku do Grupy Bumar?

4. Kto ze strony MON negocjował i podpisywał wyżej wymienione aneksy?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 18 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10401)

do ministra obrony narodowej

w sprawie informacji NIK o braku należytej staranności przy zakupie przez MON bezpilotowych samolotów rozpoznawczych

Szanowny Panie Ministrze! „Informacja o wynikach kontroli wykonania w 2010 r. budżetu państwa w części 29: Obrona Narodowa oraz wykonania planu finansowego Funduszu Modernizacji Sił Zbrojnych” opublikowana przez NIK zawiera m.in. sugestię, że MON, dokonując zakupu bezpilotowych samolotów rozpoznawczych, nie dopełnił należytej staranności przy formułowaniu wymagań taktyczno-technicznych dla owych maszyn.

Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kto był szefem zespołu przygotowującego WZTT dla bezpilotowców? Ilu członków liczył zespół?

2. Dlaczego MON zdecydował się na zakup BSL z terminalami przenośnymi wideo, które nie posiadają funkcji sterowania głowicą obserwacyjną zamontowaną w maszynie?

3. Dlaczego takie rozwiązanie wprowadzono dopiero w aneksie do umowy z kwietnia 2010 r.?

4. Dlaczego MON zgodził się zapłacić producentowi przedpłatę w wysokości ponad 30 mln zł?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 18 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10402)

do ministra obrony narodowej

w sprawie wątpliwości związanych z osobą szefa Programu Operacyjnego LIFT

Szanowny Panie Ministrze! Jak poinformował tygodnik „Polska Zbrojna” (nr 20 z 15.05.2011 r.), szefem Programu Operacyjnego LIFT jest pełnomocnik MON ds. wdrażania na wyposażenie SZ RP samolotu wielozadaniowego F-16, pułkownik Andrzej Wąsiewicz, a jego zastępcą w programie LIFT jest pułkownik dr Tadeusz Pieciukiewicz, będący jednocześnie zastępcą pułkownika Wąsiewicza w biurze programu F-16 w MON. Obaj wymienieni z racji zaangażowania w program F-16 kontaktują się w ramach obowiązków z przedstawicielami Lockheed Martin, który to wspiera w przetargu na samoloty LIFT Korea Aerospace Industries z samolotem T-50. Wyznaczenie tych osób do programu LIFT jest wątpliwe

z punktu widzenia przejrzystości przetargu. Inni oferenci mają ograniczone możliwości kontaktowania się z MON, poza oficjalnymi spotkaniami.

Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego przez rok ukrywano informację o mianowaniu szefa biura programu F-16 na szefa Programu Operacyjnego LIFT?

2. Czy nie widzi Pan co najmniej niezręczności w ww. nominacjach?

3. Czy program LIFT jest objęty tzw. tarczą antykorupcyjną?

4. Czy kontakty pułkownika Wąsiewicza i pułkownika Pieciukiewicza z LM są również kontrolowane przez służby mające zapobiegać korupcji w kontekście przetargu na samoloty LIFT?

5. Czy efektem działań kierownictwa Programu Operacyjnego LIFT jest taka zmiana warunków przetargu, że oferenci z Czech i Wielkiej Brytanii zostali de facto zmuszeni do wycofania się z przetargu po określeniu wymagań pasujących najbardziej do T-50?

6. Kto i w jaki sposób będzie weryfikował katalogowe dane taktyczno-techniczne podawane przez oferentów w programie LIFT? Czy zamierza się przeprowadzić testy czy wybrać samolot z katalogu?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 18 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10403)

do ministra gospodarki

w sprawie wpływu offsetu na gospodarkę i rynek pracy

Szanowny Panie Premierze! W „Nowej Technice Wojskowej” (nr 6/2011) w artykule dotyczącym projektu offsetowego w ramach programu F-16 dyrektor Departamentu Programów Offsetowych w Ministerstwie Gospodarki Hubert Królikowski stwierdził, że offset związany z F-16 przyczynił się do powstania kilkuset i utrzymania kilku tysięcy miejsc pracy. Jednocześnie w tym samym artykule wspomniano, że ministerstwo zaliczyło w poczet offsetu za F-16 wykonanie przez koncern Lockheed Martin zobowiązań o łącznej wartości 5,6 mld dolarów.

Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy może Pan wskazać, gdzie w Polsce uratowano te kilka tysięcy miejsc pracy oraz gdzie powstały nowe miejsca pracy? Uprzejmie proszę o podanie liczby miejsc pracy i nazw zakładów.

2. Czy może Pan przedstawić katalog umów off-setowych zawartych z Lockheed Martin, opiewających na wspomnianą kwotę 5,6 mld dolarów?

3. Hubert Królikowski w „NTW” powiedział również, że „(...) podsumowując, w zakresie obsługi technicznej i offsetu towarzyszącego programowi F-16, w Polsce przyjęto metodę małych kroków, które na pierwszy rzut oka nie są spektakularne, jednak po bardzo wnikliwej analizie okazuje się, że w zauważalnym stopniu przyczyniają się do modernizacji gospodarki i kształcenia kadry specjalistów najwyższej klasy”. Czy może Pan wyjaśnić, na czym polega metoda „małych kroków”? Czy ministerstwo ma dane ekonomiczne informujące o tym, jak to offset związany z F-16 w zauważalny sposób wpływa na modernizację gospodarki? Ilu wspomnianych specjalistów wyszkolono, jakie dziedziny reprezentują i z jakich firm pochodzą?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 18 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10404)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zamiaru likwidacji
Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na prośbę mieszkańców i samorządu miasta Lubaczowa oraz na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o przekazanie informacji w przedstawionej poniżej sprawie.

Mieszkańcy, radni rady miejskiej oraz burmistrz miasta Lubaczowa wyrażają niepokój i zdecydowany protest w związku z zamiarem likwidacji Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie. Instytucja ta w mieście i powiecie pełni ważną funkcję służącą bezpieczeństwu mieszkańców. Jej praca jest ściśle powiązana z pracą sądu i Policji, instytucji, które w Lubaczowie działają od 100 lat.

Koszty likwidacji Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie, w aspekcie finansowym, a przede wszystkim społecznym, przekroczyłyby korzyści. Prokuratura ma kadrę odpowiednią do zadań. Jej siedziba mieści się w budynku Sądu Rejonowego w Lubaczowie, który w ostatnich latach został gruntownie wyremontowany i zmodernizowany, a koszty, jakie prokuratura ponosi z tytułu użytkowania pomieszczeń, są bardzo niskie.

Konieczność istnienia Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie uzasadniona jest również wyraźną odrębnością terytorialną, administracyjną i geograficzną terenu powiatu lubaczowskiego. Obszar działania

prokuratury w Lubaczowie jest największy spośród wszystkich prokuratur okręgu przemyskiego, natomiast sieć komunikacyjna jest uboższa w porównaniu do sąsiednich powiatów usytuowanych wzdłuż międzynarodowej trasy E4.

Kolejnym argumentem przemawiającym za utrzymaniem Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie jest to, że w 2012 r. uruchomione zostanie międzynarodowe przejście graniczne Budomierz – Hruszew. Uruchomienie tego przejścia spowoduje wzrost spraw wpływających do prokuratury w Lubaczowie, głównie dotyczących przestępczości transgranicznej. Ewentualne rozpoznawanie tego typu spraw przez Prokuraturę Rejonową w Jarosławiu byłoby bardzo utrudnione ze względu na odległe położenie Budomierza (prawie 60 km).

Biorąc pod uwagę dotychczasowe deklaracje Ministerstwa Sprawiedliwości, że przed rozstrzygnięciem sprawy reformy struktury organizacyjnej prokuratur będą brane pod uwagę wszystkie opinie zainteresowanych środowisk, społeczność powiatu lubaczowskiego wyraża przekonanie, iż jej opinia w przedmiotowej sprawie zostanie wzięta pod uwagę i Prokuratura Rejonowa w Lubaczowie będzie nadal funkcjonować.

W związku z powyższym proszę o pełną i jasną odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy dotarły do ministerstwa sygnały dezaprobaty od mieszkańców i samorządowców powiatu lubaczowskiego w związku z zamiarem likwidacji Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie?

2. Jakie są przesłanki zamiaru likwidacji Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie?

3. Czy Minister wziął pod uwagę skutki likwidacji Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie, w szczególności w zakresie społecznym i ekonomicznym (w odniesieniu do potencjalnych stron postępowania)? Proszę o przedstawienie szczegółowej analizy.

4. Jakie korzyści dla mieszkańców powiatu lubaczowskiego będą związane z likwidacją prokuratury rejonowej?

5. Czy i kiedy Pan Minister wycofa się z tej nieuczciwej, krzywdzącej obywateli powiatu lubaczowskiego decyzji?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10405)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie aktualnej sytuacji w rolnictwie

Szanowny Panie Ministrze! Pragniemy przypomnieć, iż sprawa ta jest niezwykle istotna dla konsu-

mentów, którzy bardzo często w czasie robienia zakupów są nieświadomie wprowadzani w błąd poprzez nieczytelne, często przekłamane etykiety. Z danych Eurobarometru wynika, iż Polacy w 33% mają problemy z odczytywaniem obecnych oznaczeń na produktach. W 18% dotyczy to również tak istotnej sprawy jak odczytanie daty przydatności do spożycia. Nowelizacja przepisów ma zagwarantować łatwość i zrozumiały odbiór informacji na etykietach przez konsumentów. Należy również wspomnieć o pojawieniu się dodatkowych danych dotyczących ewentualnych substancji alergicznych poszczególnych produktów oraz kraju pochodzenia (w szczególności mięsa, miodu, owoców, warzyw i słodczy).

Panie Ministrze, wedle prawa unijnego przedsiębiorstwa sektora spożywczego mają 3 lata na dostosowanie się do nowych przepisów, zwracamy się więc z następującymi pytaniami:

1. Kiedy konkretnie przewiduje Pan wprowadzenie tych zmian?

2. W jakim czasie zostaną wprowadzone w Polsce nowe zasady z dnia 6 lipca br. zatwierdzone przez Parlament Europejski, dotyczące treści etykiet, które pokazują pełną tożsamość produktu?

Z poważaniem

Posłowie Klaudiusz Balcerzak
i Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10406)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie oznakowania
produktów tradycyjnych i produktów
wysoko przetworzonych**

Szanowny Panie Ministrze! W krajach Unii Europejskiej, takich jak: Włochy, Hiszpania, Francja, Niemcy, oddzielono produkty tradycyjne od produktów wysoko przetworzonych, dzięki czemu klient ma pełną jasność, co kupuje i za co płaci. Jest to bardzo ważne, gdyż przyczyni się to do rozwoju sektora polskich produktów – od hodowli do rynku. Obydwa produkty powinny mieć jasno określoną wartość odżywczą i energetyczną. Rzeczy te muszą być wprowadzone rozporządzeniem, aby w odniesieniu do producentów i dystrybutorów mieć regres za jakość produkowanych wyrobów. Przemysł mięsny, szczególnie w zakresie mięsa czerwonego, przeżywa regres, przy minimalnym wzroście produkcji mięsa wołowego następuje bardzo duży spadek uboju trzody. Powyższe posunięcia Pana Ministra będą miały wpływ na poprawę tej sytuacji w zakresie hodowli.

Zwracamy się z pytaniem: Kiedy zostanie wprowadzone rozdzielanie etykiet, które będą informować konsumentów o tym, że produkt jest tradycyjny, z pełną informacją tożsamości tego produktu, oraz o tym, że produkt jest wysoko przetworzony, również z pełną tożsamością informacyjną?

Z poważaniem

Posłowie Klaudiusz Balcerzak
i Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10407)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie Krajowego Programu
Restrukturyzacji na rzecz dywersyfikacji
produkcji cukru**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 22 października 2009 r. rozporządzeniem w sprawie określenia szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy w ramach działań objętych Krajowym Programem Restrukturyzacji na rzecz dywersyfikacji produkcji cukru określono termin zakończenia programu na dzień 30 września 2011 r. Pierwotna kwota przeznaczona na to działanie została wykorzystana sprawnie, jednak z uwagi na fakt, iż wielu potencjalnych beneficjentów nie zostało objętych programem, limit środków przeznaczonych na wsparcie gospodarstw został zwiększony. Kolejne gospodarstwa otrzymały propozycję realizacji inwestycji w ramach restrukturyzacji. W lipcu tego roku kolejna grupa wnioskodawców została zgłoszona do tego programu, jednak czas realizacji i zakończenia inwestycji pozostał niezmienny, czyli do dnia 30 września 2011 r. W wielu przypadkach jest on niemożliwy do dotrzymania. Duża liczba dealerów sygnalizuje, iż niektóre zamówienia będą mogły być zrealizowane dopiero w 2012 r.

Wobec powyższego zwracamy się z pytaniem: Czy ministerstwo przewiduje możliwość kontynuacji inwestycji po dniu 30 września br. w ramach restrukturyzacji dla gospodarstw, które zostały zakwalifikowane do programu, lecz nie będą w stanie z niego skorzystać, w wyniku czego część środków przeznaczona na ten program nie zostanie wykorzystana?

Z poważaniem

Posłowie Klaudiusz Balcerzak
i Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10408)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie problemów w funkcjonowaniu
Komendy Miejskiej Policji w Lesznie**

Szanowny Panie Ministrze! Jedną z ważniejszych spraw, która – moim zdaniem – ma ogromny wpływ na sposób zarządzania, efektywność pracy oraz znaczący wpływ na wzrost kosztów funkcjonowania KM Policji w Lesznie, jest jej siedziba.

Uważam, że bardzo ważną kwestią jest to, by Komenda Miejska Policji w Lesznie zaczęła funkcjonować w jednym obiekcie. Wydaje się, że istnieje możliwość dobudowania skrzydła do obiektu głównego przy ul. 17 stycznia i zbycia bądź przeznaczenia na inne cele obiektu przy ul. Korcza 3, który nie spełnia potrzeb dla funkcjonariuszy danej jednostki, jak i wymaga znacznych nakładów finansowych w celu dostosowania go do obowiązujących przepisów bhp, ppoż. i sanitarnych obowiązujących w jednostkach użyteczności publicznej.

Kolejna sprawa to liczba wakatów w jednostce. W roku bieżącym w jednostce nie było przyjęć do służby, przy planowanych przejściach funkcjonariuszy na emerytury powstały wakaty. W grudniu 2010 r. obcięto jednostce kolejne wakaty. Mamy zatem problem z brakiem policjantów, a co za tym idzie, rodzi się obawa, czy stan bezpieczeństwa mieszkańców nie będzie się pogarszał mimo wytężonej pracy przy takim obciążeniu wakatami.

Kolejny problem to niedoszacowanie finansowe komendy, myślę, że tak jak wielu innych w Polsce. Mimo że samorządy lokalne wspierają Komendę Miejską Policji w Lesznie rocznie kwotą kilkuset tysięcy złotych, to nadal brakuje środków na materiały biurowe, łączność, serwis urządzeń, paliwo i materiały eksploatacyjne, tabor samochodowy.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy MSWiA – Komenda Główna Policji przewiduje w przyszłości rozbudowę siedziby Policji w Lesznie i zbycie zbędnej części obiektu?

2. Ile wolnych wakatów policjantów jest w Lesznie i czy w najbliższym okresie zamierza się je uzupełnić?

3. Jakie są braki finansowe KM Policji w Lesznie, jeśli chodzi o materiały eksploatacyjne? Czy przewiduje się dla tej komendy zakup jakiegoś sprzętu jeszcze w tym roku?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Andrzej Szczepański

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10409)

do ministra finansów

**w sprawie postępowań dotyczących
odliczania podatku VAT i zaliczania go
do kwoty przychodów**

Szanowny Panie Ministrze! Od roku 2006 organy administracji podatkowej województwa łódzkiego prowadzą postępowania kontrolne i podatkowe, które dotyczą prawidłowości odliczania podatku VAT oraz zaliczania go w kwoty uzyskania przychodu, wobec przedsiębiorców branży transportowej.

Zdaniem organów skarbowych podmioty sprzedające paliwa przedsiębiorcom nie dysponowały prawem własności sprzedawanego paliwa, a jedynie dokonywały obrotu rachunkami. W ocenie Stowarzyszenia Transportowców Ziemi Łódzkiej organy skarbowe bez udowodnienia świadomości i celowości w działaniu przedsiębiorców uznały, że bezzasadnie odliczyli podatek VAT oraz zaliczyli go w kwoty uzyskanych przychodów.

Ponieważ stanowisko organów skarbowych jest jednoznaczne i niezmiennie, na przedsiębiorców zostały nałożone kary finansowe, które w wielu wypadkach doprowadziły do upadku przedsiębiorstw. W chwili obecnej odsetki od naliczonych kar przerosły kwoty kar.

Przedsiębiorcy działający w Stowarzyszeniu Transportowców Ziemi Łódzkiej w swej desperacji złożyli na siebie zawiadomienia o przestępstwie, wychodząc ze słusznego założenia, że skoro bezzasadnie odliczyli podatek VAT i wliczyli go w koszty działalności, to z logicznego punktu widzenia dopuścili się przestępstw oszustwa. W sprawach z tych zawiadomień prokurator rejonowy w Zduńskiej Woli odmówił wszczęcia postępowania karnego „wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa”. Stanowisko prokuratura podtrzymał Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli (sygn. akt Kp 229/10) postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2011 r. W postanowieniu Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli znajduje się m.in. takie zdanie – cyt.: „Dziwi zatem fakt, że Urząd Skarbowy stara się przypisać działaniu tych osób (tj. przedsiębiorców) przestępczy proceder, w szczególności że nie zakończyło się postępowanie wobec głównych oskarżonych”.

Reasumując, mogę domniemywać, że sprawa przedsiębiorców branży transportowej województwa łódzkiego to następny przypadek jak pana R. K.

Rozumiem, do czego są powołane organy skarbowe państwa, jednak ich działania nie mogą doprowadzać do upadku przedsiębiorstw, gdyż mija się to z celem funkcjonowania organów skarbowych i jest działaniem w gruncie rzeczy na szkodę państwa. Warto aby organy państwa stosowały zasadę domniemania niewinności nie tylko w sprawach karnych.

Nie mniej bulwersującą częścią tej sprawy jest czas jej trwania – prawie pięć lat. Nie świadczy to dobrze o sprawności organów państwa, nie buduje zaufania obywatela do państwa, stawia obywatela w gorszej sytuacji prawnej. Według posiadanej przeze mnie wiedzy Stowarzyszenie Transportowców Ziemi Łódzkiej zwróciło się z tą sprawą do organów Unii Europejskiej.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w tej sprawie?

2. Czy postępowania prowadzone przez organy skarbowe lub ścigania cechują się należyta starannością, rzetelnym przestrzeganiem praw uczestników i czy można się spodziewać ich ostatecznego zakończenia w rozsądnych terminach?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 20 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10410)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie postępowań przygotowawczych w sprawie obrotu paliwami

Szanowny Panie Ministrze! Od roku 2006 organy administracji podatkowej województwa łódzkiego prowadzą postępowania kontrolne i podatkowe, które dotyczą prawidłowości odliczania podatku VAT oraz zaliczania go w kwoty uzyskania przychodu, wobec przedsiębiorców branży transportowej.

Zdaniem organów skarbowych podmioty sprzedające paliwa przedsiębiorcom nie dysponowały prawem własności sprzedawanego paliwa, a jedynie dokonywały obrotu rachunkami. W ocenie Stowarzyszenia Transportowców Ziemi Łódzkiej organy skarbowe bez udowodnienia świadomości i celowości w działaniu przedsiębiorców uznały, że bezzasadnie odliczyli podatek VAT oraz zaliczyli go w kwoty uzyskanych przychodów.

Ponieważ stanowisko organów skarbowych jest jednoznaczne i niezmiennie, na przedsiębiorców zostały nałożone kary finansowe, które w wielu wypadkach doprowadziły do upadku przedsiębiorstw. W chwili obecnej odsetki od naliczonych kar przerosły kwoty kar.

Przedsiębiorcy działający w Stowarzyszeniu Transportowców Ziemi Łódzkiej w swej desperacji złożyli na siebie zawiadomienia o przestępstwie, wychodząc ze słusznego założenia, że skoro bezzasadnie odliczyli podatek VAT i wliczyli go w koszty działalności, to z logicznego punktu widzenia dopuścili się

przestępstw oszustwa. W sprawach z tych zawiadomień prokurator rejonowy w Zduńskiej Woli odmówił wszczęcia postępowania karnego „wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa”. Stanowisko prokuratura podtrzymał Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli (sygn. akt Kp 229/10) postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2011 r. W postanowieniu Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli znajduje się m.in. takie zdanie – cyt.: „Dziwi zatem fakt, że Urząd Skarbowy stara się przypisać działaniu tych osób (tj. przedsiębiorców) przestępczy proceder, w szczególności że nie zakończyło się postępowanie wobec głównych oskarżonych”.

Reasumując, mogę domniemywać, że sprawa przedsiębiorców branży transportowej województwa łódzkiego to następny przypadek jak pana R. K.

Rozumiem, do czego są powołane organy skarbowe państwa, jednak ich działania nie mogą doprowadzić do upadku przedsiębiorstw, gdyż mija się to z celem funkcjonowania organów skarbowych i jest działaniem w gruncie rzeczy na szkodę państwa. Warto aby organy państwa stosowały zasadę domniemania niewinności nie tylko w sprawach karnych.

Nie mniej bulwersującą częścią tej sprawy jest czas jej trwania – prawie pięć lat. Nie świadczy to dobrze o sprawności organów państwa, nie buduje zaufania obywatela do państwa, stawia obywatela w gorszej sytuacji prawnej. Według posiadanej przeze mnie wiedzy Stowarzyszenie Transportowców Ziemi Łódzkiej zwróciło się z tą sprawą do organów Unii Europejskiej.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w tej sprawie?

2. Czy postępowania prowadzone przez organy skarbowe lub ścigania cechują się należyta starannością, rzetelnym przestrzeganiem praw uczestników i czy można się spodziewać ich ostatecznego zakończenia w rozsądnych terminach?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 20 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10411)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie nowelizacji ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych

Szanowny Panie Ministrze! W moim biurze poselskim interweniowali członkowie Konwentu Wójtów Gmin Wiejskich Województwa Kujawsko-Pomorskie-

go. Wyrażają oni swoją dezaprobatę wobec wprowadzonej nowelizacji ustawy o ochronie gruntów rolnych, która nakłada obowiązek odrolnienia gruntów rolnych tylko terenom wiejskim, wyłączając z tego obowiązku miasta.

Wójtowie uważają, że przyjęte rozwiązania faworyzują tereny miejskie, przez co tereny wiejskie nie mogą z nimi na równi konkurować. Konieczność odrolnienia działek powoduje, iż inwestorzy chętniej będą lokalizowali swoją działalność nawet na droższych działkach miejskich. Przedstawiciele konwentu zwracają uwagę na fakt zmniejszania zatrudnienia w rolnictwie, co też powoduje wzrost bezrobocia na terenach wiejskich. Dlatego istnieje potrzeba rozwoju gospodarczego polskiej wsi, by mogły powstawać alternatywne źródła utrzymania dla jej mieszkańców, co jednak znacznie utrudnia ustawa o ochronie gruntów rolnych.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy weźmie Pan pod uwagę głosy mieszkańców wsi i rozpocznie działania zmierzające do zmiany tej ustawy?

Z poważaniem

Posel Andrzej Walkowiak

Bydgoszcz, dnia 20 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10412)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie utworzenia
Prokuratury Rejonowej w Żninie**

Szanowny Panie Ministrze! W moim biurze poselskim interweniował przewodniczący Rady Powiatu w Żninie (województwo kujawsko-pomorskie). Przedstawił apel rady reprezentującej mieszkańców powiatu w sprawie powołania prokuratury rejonowej.

Założenia reformy administracyjnej przewidywały, że w każdym powiecie swoją siedzibę znajdzie prokuratura. Powiat żniński mimo 12 lat funkcjonowania do tej pory nie doczekał się powstania takiej instytucji. Tymczasem w sąsiedztwie są powiaty, gdzie istnieją dwie prokuratury rejonowe.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy w Żninie zostanie powołana prokuratura rejonowa obejmująca swym działaniem gminy powiatu, tj.: gminę Barcin, gminę Gąsawa, gminę Janowiec Wielkopolski, gminę Łabiszyn, gminę Rogowo i gminę Żnin?

Z poważaniem

Posel Andrzej Walkowiak

Bydgoszcz, dnia 20 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10413)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie likwidacji
Prokuratury Rejonowej w Mogilnie**

Szanowny Panie Ministrze! W moim biurze poselskim interweniowali przedstawiciele powiatu mogileńskiego (województwo kujawsko-pomorskie). Wyrazili zaniepokojenie planowanymi rozwiązaniami, zwłaszcza ewentualną likwidacją Prokuratury Rejonowej w Mogilnie.

Pozbawienie powiatu prokuratury będzie rozwiązaniem wbrew założeniom reformy administracyjnej, której idea zakładała tworzenie organów regionalnej integracji samorządowej oraz danie mieszkańcom możliwości kompleksowego załatwienia spraw indywidualnych na szczeblu powiatu. Pozbawienie mieszkańców prokuratury w swoim powiecie z pewnością nie ułatwi im życia, komplikując możliwość załatwienia spraw blisko miejsca zamieszkania. To problem tym większy, że w powiecie mogileńskim duża część ludności to niezbyt zamożni mieszkańcy wsi.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy likwidacja Prokuratury Rejonowej w Mogilnie rzeczywiście jest planowana, a jeśli tak, to czy mógłby Pan Minister wziąć pod uwagę argumenty społeczności lokalnej, a także konsultować planowane działania z władzami powiatu?

Z poważaniem

Posel Andrzej Walkowiak

Bydgoszcz, dnia 20 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10414)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przebiegu kolei dużych prędkości
na terenie gm. Błaszki w pow. sieradzkim**

Do mojego biura poselskiego zwrócił się z pismem z dnia 13 lipca 2011 r. burmistrz gminy Błaszki, który wyraził sprzeciw wobec planowanego przebiegu korytarzy linii kolei dużych prędkości na terenie województwa łódzkiego w gminie Błaszki. Sprzeciw pana burmistrza został poparty przez bardzo dużą liczbę mieszkańców wyrażających negatywne stanowisko w sprawie przebiegu KDP.

Po dokładnym przeanalizowaniu przedstawionego podczas konsultacji w dniu 4 lipca 2011 r. w Łodzi projektu (mapkę szczegółowo lokalizującą przebieg trasy przez gminę Błaszki otrzymano dopiero na prośbę, drogą mailową, w dniu 6 lipca 2011 r. od fir-

my IDOM Inżynieria, Architektura, Doradztwo w Warszawie opracowującej studium wykonalności tej inwestycji) okazało się, że realizacja inwestycji w proponowanym kształcie spowoduje znaczną ingerencję w lokalną infrastrukturę komunikacyjną, konieczność wyburzenia znacznej części budynków, a także podział powierzchni gminy, a czasami samych gospodarstw rolnych. Trzeba w tym miejscu zaznaczyć, że gmina Błaszki w przeważającej części ma charakter rolniczy. Planowana trasa KDP przebiega przez tereny o bardzo dobrej bonitacji gleb II–IV klasy, gdzie bardzo dobrze rozwinęło się rolnictwo i warzywnictwo stanowiące główne źródło utrzymania mieszkańców.

Należy zaznaczyć, że obszary te bogate są w walory przyrodnicze. Trasa przebiega przez siedliska czajki oraz nietoperzy, co potwierdziły badania ornitologiczne prowadzone pod kątem budowy elektrowni wiatrowych. Inwestycja ta wchodzi w kolizję z planowaną na terenie gminy budową elektrowni wiatrowych, na które zostały już wydane stosowne pozwolenia.

Powyższe przeciwskazania zostały zawarte w ankiecie, która została wykonana przez firmę WS Atkins – Polska sp. z o.o. na potrzeby „Studium wykonalności dla budowy linii kolei dużych prędkości Wrocław/Poznań – Łódź – Warszawa”. Uwagi te nie zostały uwzględnione.

Planowany przebieg KDP spotkał się z dużym przeciwywaniem miejscowej ludności. Mieszkańcy gminy obawiają się wywłaszczeń, likwidacji i podziału gospodarstw rolnych stanowiących najczęściej ich jedyne źródło utrzymania. W związku z tym istnieje konieczność ponownego przeanalizowania przebiegu trasy KDP, tak aby przebiegała ona przez tereny mniej zurbanizowane, położone na gruntach niższej klasy bonitacyjnej.

Zdaję sobie sprawę, że budowa KDP ma znaczenie cywilizacyjne, ale musi być oparta na poszanowaniu lokalnych środowisk i samorządów oraz mieszkańców gminy. Proszę zatem Pana Ministra o odpowiedź:

1. Czy możliwe jest uwzględnienie potrzeb mieszkańców gminy Błaszki i poprowadzenie KDP tak, aby nie przechodziła ona przez tereny cenne ekologicznie?

2. Czy ministerstwo zdaje sobie sprawę, że przebieg KDP spowoduje w gminie Błaszki wyburzenie gospodarstw rolnych i budynków mieszkalnych? Jeśli do tego dojdzie, co w zamian resort zaproponuje mieszkańcom?

3. Czy istnieje jeszcze realna możliwość przesunięcia linii KDP, aby spełnić oczekiwania mieszkańców i władz gminy Błaszki?

4. Kiedy zapadnie ostateczna decyzja dotycząca przebiegu trasy KDP Wrocław/Poznań – Łódź – Warszawa?

Poseł Krystyna Grabicka

Sieradz, dnia 22 lipca 2011 r.

Zapytanie (nr 10415)

do ministra infrastruktury

w sprawie przywrócenia wszystkich podstawowych funkcji dworcom PKP w Krośnie, Jaśle, Sanoku i Zagórzcu służącym podróżnym

Szanowny Panie Ministrze! Pełne funkcjonowanie dworców PKP w Krośnie, Jaśle, Sanoku i Zagórzcu ma duże znaczenie dla mieszkańców Podkarpacia, a także dla turystów, szczególnie tych, którzy planują wypoczywać w Bieszczadach. Wielu z nich zgłasza w tej sprawie swoje bardzo krytyczne uwagi do moich biur poselskich w Krośnie i w Sanoku.

Ze względu na to, że funkcje dworców PKP w ww. miejscowościach zostały drastycznie ograniczone, pasażerowie zostali pozbawieni możliwości skorzystania z kas biletowych; aktualnie bilety mogą nabyć przez Internet lub u konduktora, natomiast informacje o rozkładzie jazdy mogą pozyskać głównie drogą internetową. Duże utrudnienie dla podróżujących stanowi również brak ławek oraz czynnych poczekalni dworcowych (nawet w Jaśle czynna jest ona tylko przez kilka godzin na dobę), przez co pasażerowie są zmuszeni czekać na przyjazd właściwego pociągu na peronach.

Sytuacja ta jest uciążliwa dla wszystkich pasażerów PKP, utrudniając im codzienne podróżowanie. Problem nasila się szczególnie w okresie urlopów i wakacji, kiedy z przejazdów PKP korzysta częściej młodzież i dzieci, a także turyści, również z zagranicy. Ta sytuacja kompromituje podkarpackie miasta, a przede wszystkim PKP i całe państwo.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy Pan Minister może pilnie doprowadzić, poprzez interwencję skierowaną do właściwych spółek kolejowych, do ponownego przywrócenia wszystkich podstawowych funkcji dworcom PKP w Krośnie, Jaśle, Sanoku i Zagórzcu służącym podróżnym?

Z poważaniem

Poseł Piotr Babinetz

Krosno, dnia 25 lipca 2011 r.

Zapytanie (nr 10416)

do ministra finansów

w sprawie przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 1a ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach

i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613, z późn. zm.) za działalność gospodarczą w rozumieniu tej ustawy nie uważa się wynajmu turystom pokoi gościnnych w budynkach mieszkalnych znajdujących się na obszarach wiejskich przez osoby ze stałym miejscem pobytu w gminie położonej na tym terenie, jeżeli liczba pokoi przeznaczonych do wynajęcia nie przekracza 5. Natomiast wynajmowanie przez właścicieli gospodarstw rolnych turystom pokoi gościnnych (do 5 pokoi) w budynkach mieszkalnych w miastach o liczbie mieszkańców do 5000 jest już traktowane jako działalność gospodarcza na równi na przykład z ośrodkami wypoczynkowymi, hotelami itp. Wielu właścicieli gospodarstw rolnych z takich małych miast korzysta z pomocy finansowej na rozpoczęcie lub rozwinięcie działalności agroturystycznej udzielanej przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. O przyznanie takiej pomocy mogą się ubiegać w ramach działania: Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej rolnicy lub domownicy, którzy mieszkają w gminie wiejskiej lub liczącej do 5000 mieszkańców gminie miejsko-wiejskiej albo miejskiej. Właściciele gospodarstw rolnych w takich gminach miejsko-wiejskich lub miejskich posiadających przepiękne walory turystyczne mogłyby zwiększyć liczbę miejsc noclegowych poprzez rozwój agroturystyki. Działalność agroturystyczną prowadzą przeważnie właściciele małych oraz średnich gospodarstw rolnych i przy tak dużym bezrobociu, jakie obecnie występuje w Polsce, agroturystyka w małych miastach (gdzie nie ma dużych zakładów przemysłowych) stworzyłaby możliwość zorganizowania we własnych domach mieszkalnych dodatkowego źródła dochodów i poprawy sytuacji finansowej tych gospodarstw.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są przyczyny różnicowania w przepisach ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych opodatkowania nieruchomości przeznaczonych na działalność agroturystyczną prowadzoną przez właścicieli gospodarstw rolnych w gminach wiejskich i w miastach o liczbie mieszkańców do 5000?

2. Czy jest możliwa zmiana przepisów ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych w taki sposób, aby było możliwe jednakowe opodatkowanie nieruchomości przeznaczonych na działalność agroturystyczną prowadzoną przez właścicieli gospodarstw rolnych w gminach wiejskich i w miastach o liczbie mieszkańców do 5000, gdyż dalsze traktowanie tych podmiotów na różnych zasadach doprowadzi w najbliższym czasie do całkowitej likwidacji agroturystyki w tych małych miastach?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10417)

do ministra infrastruktury

w sprawie remontu drogi krajowej nr 63

Panie Ministrze! W związku z interwencją burmistrza miasta Kolno, a także mieszkańców Kolna chciałbym poruszyć sprawę remontu drogi krajowej nr 63.

Zbyt mała przepustowość kanalizacji deszczowej będącej częścią prowadzącej przez miasto Kolno drogi krajowej nr 63 na odcinku ul. Wojska Polskiego, od skrzyżowania z ul. Marii Konopnickiej do skrzyżowania z ul. 11 Listopada, powoduje, że po intensywnych opadach deszczu wody opadowe spływające tą ulicą zalewają posesje położone na przedmiotowym odcinku drogi.

Zalania te powtarzają się kilka razy w ciągu roku, powodując znaczne straty materialne, a nasiliły się po dokonanej w 2007 r., przy okazji budowy stacji paliw, przebudowie drogi krajowej nr 63.

Od 2007 r. mieszkańcy wielokrotnie zwracali się do burmistrza miasta Kolno o rozwiązanie tego problemu. Pragnąc pomóc poszkodowanym, na koszt miasta Kolno wybudowano 2 studzienki ściekowe przy wjazdach na najbardziej zagrożone posesje, podniesiono krawężniki, przebudowano wjazd, wykonano progi mające na celu ograniczenie napływu wód. Działania te okazały się tylko doraźne i dalece niewystarczające.

Ostatnie opady w czerwcu 2011 r. spowodowały ponowne zalania i napływ skarg na właściciela drogi do burmistrza miasta Kolno. Skargi te zostały przekazane do Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Białymstoku, a ich efektem było spotkanie odbyte w dniu 12 lipca 2011 r., w którym udział wzięli przedstawiciele GDDKiA Oddział w Białymstoku, burmistrz miasta Kolno oraz zainteresowani mieszkańcy.

W trakcie prowadzonych rozmów ze strony GDDKiA padła jedynie deklaracja wybudowania jednej studni kanalizacji deszczowej, która zapewne nie rozwiąże zaistniałego problemu, gdyż bez podjęcia działań polegających na budowie nowego kolektora kanalizacji deszczowej mieszkańcy ul. Wojska Polskiego w dalszym ciągu będą zalewani.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Kiedy zostaną podjęte działania zmierzające do kompleksowej przebudowy kanalizacji deszczowej w ul. Wojska Polskiego w Kolnie i w jaki sposób – do czasu jej zakończenia – mieszkańcy tej ulicy będą chronieni przed skutkami zalewania ich posesji przez wody opadowe?

2. Czy Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad zamierza wypłacić mieszkańcom ul. Wojska

Polskiego, którzy ponieśli straty w wyniku zalania ich posesji, odszkodowania i kiedy to nastąpi?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10418)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie likwidacji
Prokuratury Rejonowej w Kolnie**

Panie Ministrze! W ostatnim okresie do mojego biura poselskiego docierają niepokojące sygnały – informacje o planowanych likwidacjach najmniejszych struktur organizacyjnych prokuratur w skali kraju. Taka likwidacja prawdopodobnie ma objąć Prokuraturę Rejonową w Kolnie. Jestem tym faktem bardzo zaniepokojony, tym bardziej że jednostka ta została niedawno reaktywowana po zmianach administracyjnych w Polsce w 1975 r.

Na potrzeby Prokuratury Rejonowej w Kolnie kolneński samorząd przekazał nieodpłatnie na rzecz Skarbu Państwa budynek wolno stojący, spełniający wymogi do prawidłowego funkcjonowania tej jednostki. Ewentualna likwidacja Prokuratury Rejonowej wpłynie znacząco na pogorszenie bezpieczeństwa mieszkańców miasta Kolno i całego powiatu kolneńskiego.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy prawdziwe są informacje o zamiarze likwidacji Prokuratury Rejonowej w Kolnie i jakie są przyczyny takiego postępowania w sytuacji, gdy przestępczość w skali całego kraju staje się coraz bardziej odczuwalna dla mieszkańców?

2. Jakie jeszcze prokuratury rejonowe w województwie podlaskim są planowane do likwidacji?

3. Co stanie się z budynkiem Prokuratury Rejonowej w Kolnie w razie jej likwidacji?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10419)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie praw autorskich
do projektu boiska „Orlik”**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z interwencjami samorządowców z terenu województwa podlaskiego, z których wynika, że prawa autorskie autorów projektu architektonicznego pod nazwą „Projekt budowlany typowe boisko wielofunkcyjne o wymiarach 30x50 m z polem gry do piłki ręcznej i tenisa” zostały przeniesione umowami cesji na spółkę Archi Plus sp. z o.o., ul. Braci Gierymskich 156, 51-640 Wrocław, wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej pod numerem 363798, proszę o szybkie wyjaśnienie tej bulwersującej sprawy.

Archi Plus sp. z o.o. zawarła umowy przeniesienia praw autorskich do tego projektu z tzw. branżystami, choć – jak się zdaje – ich wkład nie był twórczy i nie podlega ochronie prawa autorskiego.

Na rzecz Archi Plus sp. z o.o., ul. Braci Gierymskich 156, 51-640 Wrocław, przeszły:

1) prawa do wyrażania zgody na wykorzystanie utworu zależnego;

2) roszczenia o zapłatę z art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz.631, z późn. zm.);

3) roszczenia z art. 79 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych;

4) roszczenia z art. 79 ust. 1 pkt 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Zdaniem powyższej spółki projekt ów został wykorzystany przez gminy do budowy boisk w programie „Moje boisko – Orlik 2012” bez zgody osób uprawnionych do udzielenia takiej zgody. Został on zwielokrotniony, w części wykorzystany do uzyskania pozwolenia budowlanego, przeprowadzenia przetargu publicznego, wybudowania takiego boiska i uzyskania pozwolenia na użytkowanie. Powoduje to – na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych – iż powstaje zagrożenie, że na gminach, które wykorzystywały przedmiotowy projekt, ciąży obowiązek zapłaty 2-krotności należnego autorom projektu wynagrodzenia.

Powyższa spółka przyjęła, iż w posiadanie jej projektu gminy weszły wskutek ubolewania godnej sytuacji, gdy projekt ten został umieszczony na stronach internetowych Ministerstwa Sportu i Turystyki, mimo tego iż ministerstwo to przeoczyło fakt, że nie nabyło do niego żadnych praw. Ponieważ ministerstwo nie zadbało o uzyskanie od autorów praw do tego projektu, zatem to ono ponosi – wedle oceny spółki – winę za naruszenia tych praw i – ponownie wedle oceny spółki – gminy będą mogły dochodzić od

Ministerstwa Sportu i Turystyki zwrotu kwot, które zostaną spółce wypłacone z tytułu niezawinionego naruszenia praw autorskich.

Nadto Archi Plus sp. z o.o. służy jej zdaniem:

1) na podstawie art. 79 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych prawo żądania, aby gminy jednokrotnie albo wielokrotnie ogłosiły w prasie oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie lub podania do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia sądu wydanego w ewentualnej sprawie sądowej, w sposób i w zakresie określonym przez sąd;

2) na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych żądanie usunięcia skutków naruszenia jej praw w postaci budowy boiska z tym, iż w takim wypadku – za zgodą spółki – sąd może nie nakazywać rozebrania boiska, lecz zasądzić zapłatę stosownej sumy pieniężnej na rzecz spółki.

W efekcie Archi Plus sp. z o.o. żąda od każdej z gmin:

1) zapłaty na jej rzecz kwoty 50 000 zł stanowiącej kwotę roszczenia o zapłatę z art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych,

2) usunięcia skutków naruszenia przez rozbiórkę boiska lub też zapłatę dalszych 50 000 zł,

3) trzykrotnego ogłoszenia w prasie oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Sportu i Turystyki, umieszczając projekt architektoniczny pod nazwą „Projekt budowlany typowe boisko wielofunkcyjne o wymiarach 30x50m z polem gry do piłki ręcznej i tenisa” na swoich stronach internetowych zaniedbało swoje obowiązki poprzez nienabycie praw autorskich do tego projektu?

2. Czy Ministerstwo Sportu i Turystyki zwróci gminom wszelkie koszty związane z wykorzystaniem przez te gminy powyższego projektu z naruszeniem, nie z ich winy, praw autorskich i jakie to będą kwoty?

3. Ile gmin zaspokoiło już roszczenia Archi Plus sp. z o.o. z tytułu naruszenia praw autorskich, o którym mowa w moim zapytaniu?

4. Czy zostaną wyciągnięte konsekwencje wobec pracowników Ministerstwa Sportu i Turystyki odpowiedzialnych za naruszenie praw autorskich Archi Plus sp. z o.o.?

5. Czy Ministerstwo Sportu i Turystyki udzieli gminom pomocy prawnej w razie złożenia przez Archi Plus sp. z o.o. pozwów sądowych w sprawach opisanych w moim zapytaniu?

Z poważaniem

Posel Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 5 lipca 2011 r.

Zapytanie (nr 10420)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie nieskutecznej polityki społecznej w Polsce w odniesieniu do ubogich rodzin, a w konsekwencji braku skuteczności w zapobieganiu i przeciwdziałaniu ich wykluczeniu społecznemu, na przykładzie rodziny z Kołobrzegu

Uzasadnienie:

Z wielu podobnych dramatycznych losów ubogich polskich rodzin pragnę opisać jeden z takich przypadków rodziny z Kołobrzegu, na przykładzie której możemy zauważyć, jak w rozbudowanym systemie opieki społecznej w Polsce, niestety skutecznie ta rodzina jest sprowadzana na margines społeczny, a odpowiednie instytucje samorządowe i organy państwowe, a także wymiar sprawiedliwości oraz służby socjalne wręcz z zaskakującym i całkowicie niezrozumiałym uporem dążą do dysfunkcyjności tej rodziny i jej wykluczeniu.

Ileż to w Polsce mamy rodzajów pomocy społecznej, m.in.: pomoc środowiskowa, finansowa, usługowa, rzeczowa, posiadamy też wiele rodzajów ośrodków wsparcia. Jakaż to imponującą strukturę tej pomocy: ośrodki pomocy społecznej w każdej gminie; PCPR (powiatowe centra pomocy rodzinie) na poziomie powiatów; przy urzędach marszałkowskich – regionalne ośrodki i departamenty polityki społecznej, przy urzędach wojewódzkich – wydziały polityki społecznej. Całość koordynuje Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej z odpowiadającymi departamentami, wydziałami, komórkami itd.

By było jeszcze bardziej „skutecznie” i bardziej zauważalnie, powołano w randze sekretarza stanu pełnomocnika przy kancelarii premiera ds. osób wykluczonych.

Jednakowoż, gdyby przypadkiem owe „skromne” instytucje i organy polityki i pomocy społecznej zawiodły, mamy jeszcze sądy powszechne. A sąd w ocenie dowodów zastosuje m.in.: zasadę doświadczenia życiowego, regułę logicznego myślenia, zasadę współżycia społecznego, funkcjonalność prawa, zasadę zdrowego rozsądku, łącznie z zasadą ochrony zaufania obywateli do państwa prawa itd.

Zatem wydawać by się mogło, że nie powinniśmy się martwić o system opieki społecznej i zabezpieczenie rodzin w sytuacjach kryzysowych.

Tymczasem wśród serdecznych przyjaciół psy zająca zjadły.

Oto 3-osobowa uboga rodzina z Kołobrzegu.

Ojciec, lat 76, przewlekle chory z POCHP (przewlekłą chorobą obturacyjną płuc), z cukrzycą insulinozależną powikłaną zmianami mikroangiopatycznymi, z zespołem polimetabolicznym, zaawansowanymi zmianami zwyrodnieniowymi stawów kręgosłupa, przepukliną pępkową, chorobą gruczołu kro-

kowego oraz niedosłuchem obustronnym (zaopatrzone w aparat słuchu). Zaliczony do znacznego stopnia niepełnosprawności. Oczywiście jest, że wymaga stałej kontroli i kosztownego leczenia wielospecjalistycznego.

Małżonka, lat 70, z przewlekłą chorobą niedokrwienną serca z zaburzeniami rytmu serca i zaważowaną chorobą zwyrodnieniową dużych stawów i stawów kręgosłupa.

Oboje na rencie. Mają dziecko, obecnie lat 36, po urazie okołoporodowym, od urodzenia niepełnosprawne, z upośledzeniem umysłowym, wadą serca niezdolne do samodzielnej egzystencji, wymagający od urodzenia stałej opieki.

W pewnym okresie dochodzi do sytuacji kryzysowej w tej rodzinie. Kumulacja kosztów leczenia wszystkich trojga oraz zaopatrzenia ortopedycznego powoduje początkowo niewielkie zadłużenie spłaty czynszu za mieszkanie.

Ojciec udaje się do spółdzielni mieszkaniowej, następnie do wszystkich możliwych instytucji, pisze dziesiątki próśb do prezydenta miasta, różnych instytucji i organów (w tym także do prezydentów RP, premiera RP). Najpierw z prośbą o rozłożenie spłaty, stale zresztą część spłacając, następnie o negocjacje spłaty – przecież nieznaczne początkowo zadłużenia.

Efekt: komornik wyegzekwował w okresie kilku lat sumę 53 127,97 zł, a mimo tego dług nie został spłacony i kilkakrotnie już przerósł pierwotną kwotę zadłużenia.

Aktualna sytuacja: wyrok sądu – eksmisja. A w ocenie dowodów wysoki sąd nie zezwolił nawet na zabranie głosu ojcu tej rodziny.

Szanowny Panie Ministrze! Przesyłam Panu Ministrowi dziesiątki pism i próśb wraz z kopiami wyroków sądu, zajęć komorniczych, zaświadczeń lekarskich, uchwał spółdzielni mieszkaniowej, decyzji prezydenta miasta, decyzji MOPS-u i wiele innych na dowód tego, ile jest zaangażowanych instytucji i osób, by „zgodnie z prawem” móc skutecznie rodzinę wykluczyć społecznie!

A wystarczyło na samym początku, by tej rodzinie „podał rękę” tylko jeden urzędnik – piętrzące się instytucje, organy, urzędy, komornicy, sądy byłyby wówczas zbyteczne.

Chociaż z drugiej strony, gdyby tak się stało, niepotrzebne okazałyby się owe instytucje i urzędy.

Stąd zasadnicze pytanie.

Szanowny Panie Ministrze! Czy tak musi być? Czy Pan Minister spowoduje, by tej rodzinie owe różnego rodzaju instytucje, urzędy i organy pomocy społecznej szczerą gminnego, powiatowego, wojewódzkiego i krajowego nie pozwoliły na ostateczne wykluczenie społeczne.

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Koło Brzeg – Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10421)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie rosnących cen podręczników szkolnych

Zwracam się z zapytaniem do Pani Minister w sprawie rosnącej ceny podręczników szkolnych.

W tym roku rodzice znów zapłacą za szkolne podręczniki wyższą kwotę. W skali ogólnokrajowej jest to kwota ok. miliarda złotych. Nauczyciele zbyt często muszą wymieniać je na nowe. Tymczasem podatek VAT od maja wzrósł od 0 do 5%. Ceny rosną też z powodu wysokiej inflacji i nowej podstawy programowej. Na książki dla dzieci rozpoczynających naukę trzeba wydać ok. 355 zł, a dla gimnazjalistów – 750 zł. Trzy lata temu MEN zniósł ustawowy limit dotyczący używania w szkołach podręczników. Obecnie mogą być one zmieniane co rok, podobnie jak program nauczania.

Pytanie: Czy resort nie może wprowadzić uregulowań ograniczających zbyt częste zmiany podręczników? Obecnie na zniesieniu limitów skorzystały jedynie wydawnictwa, które w zamian za częste zmiany oferują wartościowe prezenty, np. w postaci sprzętu komputerowego.

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 21 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10422)

do ministra skarbu państwa

w sprawie kierunków prywatyzacji Przedsiębiorstwa Rolnego Rusko sp. z o.o. w Jaraczewie

Szanowny Panie Ministrze! Zarząd oraz pracownicy Spółdzielni Grupy Wielkopolskie zwrócili się z prośbą o wyjaśnienie kwestii prywatyzacji przedsiębiorstwa Rolnego Rusko sp. z o.o. w Jaraczewie. Przedstawiciele firmy uważają, że sprzedaż spółki na rzecz Spółdzielni Grupy Wielkopolskie jest najlepszą formą prywatyzacji. Spółdzielnia reprezentuje grupy partnerskie o profilu zwierzęcym, zbożowo-rzepakowym itp. Jak twierdzą przedstawiciele spółki, decyzja o prywatyzacji pozwoli wyłączyć ziemię z przedsiębiorstwa na upelnorolnienie gospodarstw małych przyczyni się do zwiększenia areału i dochodu rolniczego tych gospodarstw.

Szanowny Panie Ministrze! Wobec powyższego uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. W jaki sposób podczas procesu prywatyzacji zabezpieczone zostaną interesy pracowników przedsiębiorstwa?
2. Na jakich warunkach powyższe przedsiębiorstwo rolne będzie prywatyzowane?
3. Czy określony został już termin prywatyzacji?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10423)

do ministra zdrowia

w sprawie Maltańskiej Służby Medycznej

Zarząd Związku Polskich Kawalerów Maltańskich na swoich spotkaniach zajmował się ostatnio sytuacją w Maltańskiej Służbie Medycznej, dochodząc do wniosku o konieczności przeprowadzenia zmian. Zarząd podjął decyzję o wycofaniu się z patronatu nad stowarzyszeniem Maltańska Służba Medyczna i wycofaniu swoich członków z zarządu i innych jego organów. Ponadto powołana została nowa fundacja nazwie Fundacja Związku Polskich Kawalerów Maltańskich Maltańska Służba Medyczna – Pomoc Maltańska, która od nowa zająć się ma organizacją Maltańskiej Służby Medycznej. Dotychczasowym członkom stowarzyszenia zakazano używania znaków i nazwy zakonu, zachęcając jednocześnie do przejścia do fundacji.

W związku z licznymi niejasnościami powstałymi na skutek ww. decyzji zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy decyzja Zarządu ZKMP o wycofaniu się z patronatu była zgodna z prawem, jeżeli § 28 jego statutu brzmiał: do kompetencji walnego zgromadzenia delegatów należy w szczególności wybór i odwołanie władz stowarzyszenia?
2. Czy zgodne z prawem było powołanie nowej fundacji, która wykorzystwała nazwę powszechnie znanej i cenionej Maltańskiej Służby Medycznej?
3. Co stało się z majątkiem stowarzyszenia Maltańska Służba Medyczna pochodzącym głównie ze składek członków?
4. Czym spowodowana była zmiana formy działalności służby maltańskiej?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 20 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10424)

do ministra zdrowia

w sprawie procedur i zasad funkcjonowania Zespołu Koordynacyjnego ds. Chorób Ultraradkich powołanego przy prezesie Narodowego Funduszu Zdrowia

Szanowna Pani Minister! Na podstawie art. 195 ust. 2, w związku z art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 r. Nr 12, poz. 182, z 2005 r. Nr 16, poz. 263, Nr 42, poz. 556, Nr 66, poz. 912 i Nr 76, poz. 1062, z 2006 r. Nr 15, poz. 194 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 253), kieruję do Pani Minister – jako organu nadzorującego NFZ – zapytanie poselskie w sprawie udzielenia mi możliwie pełnej informacji dotyczącej procedur i zasad funkcjonowania Zespołu Koordynacyjnego do spraw Chorób Ultraradkich, który został powołany przy prezesie Narodowego Funduszu Zdrowia.

W ostatnim czasie docierają do mnie liczne sygnały dotyczące niejasnych zasad kwalifikowania pacjentów do programów terapeutycznych. Jeszcze większe kontrowersje i niepokój pacjentów i ich rodzin wywołują decyzje NFZ o wykluczeniu konkretnego pacjenta z programu terapeutycznego i – co się z tym wiąże – zaprzestaniu finansowania leczenia. Uzasadnienia podejmowanych przez NFZ decyzji są zazwyczaj bardzo lakoniczne, chociaż wiadomo, że schorzenia ultraradkie zawsze wymagają decyzji terapeutycznych o wysokim poziomie zindywidualizowania. Mam nadzieję, że zespół koordynacyjny przygotowuje rekomendacje dotyczące kwalifikowania konkretnego pacjenta do programu terapeutycznego w oparciu o indywidualne postępowanie diagnostyczne, a także monitoruje parametry skutków leczenia w odniesieniu do tego konkretnego pacjenta. Nie jest dla mnie jasne (z powodu lakonicznych uzasadnień decyzji zespołu), jakie parametry postępowania terapeutycznego są brane pod uwagę. Czy osiągnięty postęp terapeutyczny, czy też tylko zatrzymanie postępu – remisję przebiegu chorób ultraradkich?

Proszę o udzielenie mi stosownych wyjaśnień i dostarczenie informacji na przykładzie postępowania i podejmowanych decyzji dotyczących pana S. T. U pacjenta stwierdzono tzw. zespół Huntera i do niedawna był on leczony preparatem Elaprasy. W dniu 18 maja br. Zespół Koordynacyjny ds. Chorób Ultraradkich podjął decyzję o wyłączeniu pacjenta z programu terapeutycznego pt. „Leczenie mukopolisacharydozy typu II” i decyzję tę podtrzymał w dniu 20 czerwca br. w odpowiedzi na odwołanie rodziców pacjenta. Proszę o szczegółowe podanie, czy wyłączenie pacjenta z programu miało charakter merytoryczny, np. mimo stosowania preparatu Elaprasy nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia pacjenta, czy też mimo stosowania preparatu nie uzyskano wpraw-

dzie zadowalającej poprawy, ale jednak remisję choroby, o czym w przywołanym przypadku informuje mnie rodzina ww. pacjenta. Czy przypadkiem wykluczenie pacjenta z dalszej terapii nie miało podłoża finansowego (oszczędności czynione przez NFZ)?

Zwracam się do Pani Minister również z prośbą o szczegółową informację dotyczącą chorób ultrazadkich i konieczności stosowania leków sierocych u polskich pacjentów. Proszę o przedstawienie działań podejmowanych przez Ministerstwo Zdrowia w tym obszarze opieki zdrowotnej. Czy Ministerstwo Zdrowia przygotowuje stosowne rozwiązania prawne dotyczące profilaktyki, diagnostyki, leczenia i rehabilitacji osób dotkniętych tą grupą schorzeń?

Z wyrazami szacunku

Poseł Bolesław Grzegorz Piecha

Rybnik, dnia 21 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10425)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie utworzenia
Prokuratury Rejonowej w Żninie**

Powiat żniński zamieszkuje ok. 70 tys. mieszkańców z gmin: Barcin, Gąsawa, Janowiec Wielkopolski, Łabiszyn, Rogowo oraz Żnin. Wśród jednostek administracyjnych, które funkcjonują na terenie powiatu, znajduje się jedynie Sąd Rejonowy w Żninie oraz Ośrodek Zamiejscowy Prokuratury Rejonowej w Szubinie, co zdaniem rady powiatu utrudnia walkę z przestępczością na terenie powiatu.

Czy zdaniem Pana Ministra utworzenie Prokuratury Rejonowej w Żninie poprawiłoby bezpieczeństwo mieszkańców powiatu?

Jakie jest stanowisko ministerstwa w sprawie powstania nowej jednostki na wskazanym terenie?

Z poważaniem

Poseł Teresa Piotrowska

Warszawa, dnia 14 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10426)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie opłat za aplikację
adwokacką i radcowską**

Szanowny Panie Ministrze! W nawiązaniu do informacji Pana Ministra za dnia 14.07.2011 r., skiero-

wanej do parlamentarzystów, odnoszącej się do sposobu komentowania spotów radiowo-telewizyjnych PiS-u w tym zakresie zapytuję: Czy istnieje możliwość dalszego obniżenia opłat za aplikację?

Ustalone obecnie opłaty na poziomie 1400 zł i 700 zł są nadal zbyt wysokie, zważywszy, że osoby zainteresowane są albo bezrobotne, albo osiągają dochody na poziomie najniższego wynagrodzenia. Uwzględnienie tego postulatu stanowić będzie rzeczywiste otwarcie dostępu do zawodów prawniczych.

Z poważaniem

Poseł Janusz Dzieciol

Grudziądz, dnia 19 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10427)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy trasy ekspresowej S5

Szanowny Panie Ministrze! Sejmik Województwa Kujawsko-Pomorskiego, w stanowisku podjętym w dniu 27 czerwca 2011 r. w sprawie terminu budowy przedmiotowej trasy apeluje o niezwłoczne przystąpienie do prac projektowych dotyczących przebiegu trasy S5 w województwie kujawsko-pomorskim i maksymalnie szybkie rozpoczęcie prac budowlanych.

Stanowisko to przesłane zostało również na ręce Pana Ministra.

Zapytuję, czy rozpoczęte zostały prace przygotowawcze, a jeżeli tak, to w jakim zakresie oraz czy istnieją szanse realizacji inwestycji do 2013 r. w związku z umieszczeniem projektu na liście rezerwowej.

Z poważaniem

Poseł Janusz Dzieciol

Grudziądz, dnia 19 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10428)

do ministra finansów

**w sprawie zasad zakwalifikowania
importowanych pojazdów do przedmiotów
kolekcyjnych i zastosowania
preferencyjnej stawki celnej w wysokości
0% oraz preferencyjnej stawki podatku
od towarów i usług w wysokości 7%**

Szanowny Panie Ministrze! Podczas wypełniania przeze mnie mandatu posła na Sejm RP trafiają do mnie zgłoszenia ze strony osób, które importowały

samochodowe pojazdy zabytkowe. Mimo iż legitymują się oni stosownym zaświadczeniem wojewódzkiego konserwatora zabytków o uznaniu danego pojazdu za kolekcjonerski, naczelnicy urzędów celnych nie klasyfikują pojazdów zabytkowych do kodu CN 9705 00 00 w taryfie celnej bądź wznawiają postępowania odnośnie do przyjętych taryfikatorów w uprzednio wydanych prawomocnych decyzjach, kwalifikujących pojazd zabytkowy do kodu CN 9705 00 00.

Zgodnie z treścią ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11 marca 2004 r. (Dz. U. Nr 54, poz. 535) przez przedmioty kolekcjonerskie rozumie się kolekcje oraz przedmioty kolekcjonerskie o wartości zoologicznej, botanicznej, mineralogicznej, anatomicznej, historycznej, archeologicznej, paleontologicznej, etnograficznej lub numizmatycznej (CN 9705 00 00), a także przedmioty kolekcjonerskie, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 7.

Aby zakwalifikować importowany pojazd do przedmiotów kolekcjonerskich, konieczne jest spełnienie wymagań zawartych w taryfie celnej oraz pozostałych kryteriów zawartych w pkt 1 not wyjaśniających do nomenklatury scalonej Wspólnot Europejskich, opublikowanych w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 13 listopada 2009 r. (2009/C 272/2).

Jedną z przesłanek niezbędnych do zakwalifikowania importowanego pojazdu jako przedmiotu kolekcjonerskiego do kodu CN 9705 00 00 jest stosowane zaświadczenie wojewódzkiego konserwatora zabytków o uznaniu danego pojazdu jako posiadającego wartości kolekcjonerskie, w rozumieniu art. 6 pkt 2 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z dnia 23 lipca 2003 r. (Dz. U. Nr 162, poz. 1568).

Naczelnicy urzędów celnych, jako organ pierwszej instancji, właściwy do ustalania kodu CN 9705 00 00 odnośnie do importowanych pojazdów, stosują niejednolitą wykładnię pojęcia pojazdu kolekcjonerskiego, albowiem stoją na stanowisku, iż pojęcie pojazdu kolekcjonerskiego na gruncie wspólnotowego prawa celnego nie jest tożsame z pojęciem pojazdu kolekcjonerskiego na gruncie przepisów ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z dnia 23 lipca 2003 r. (Dz. U. Nr 162, poz. 1568) i ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11 marca 2004 r. (Dz. U. Nr 54, poz. 535).

Prowadzi to do sytuacji nierespektowania przez naczelników urzędów celnych zaświadczeń wojewódzkiego konserwatora zabytków stwierdzających, iż dany pojazd posiada wartości kolekcjonerskie, w rozumieniu art. 6 pkt 2 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z dnia 23 lipca 2003 r. (Dz. U. Nr 162, poz. 1568), niezbędnych do zakwalifikowania pojazdu do kodu CN 9705 00 00.

Importer takiego pojazdu, mimo pozytywnego zaświadczenia wojewódzkiego konserwatora zabytków, jest wówczas zobowiązany do uiszczania wszelkich należnych opłat celnych i podatku od towarów i usług.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra Finansów z prośbą o odpowiedź na zapytania:

1. Czy możliwe jest wprowadzenie regulacji prawnych ustalających jednolite zasady pozwalające organom celnym zaklasyfikować pojazd kolekcjonerski do kodu CN 9705 00 00?

2. Jakie Ministerstwo Finansów zamierza podjąć działania celem rozwiązania przedstawionego problemu?

Z poważaniem

Posel Piotr Cybulski

Lubin, dnia 22 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10429)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie zmiany terminu płatności świadczenia z KRUS od września 2011 r.

W związku z interwencją w biurze poselskim zainteresowanej osoby zwracam się z zapytaniem o przyczynę zmiany terminu płatności świadczenia od miesiąca września z 5 na 15 dzień miesiąca.

Czym kierowano się w KRUS, zmieniając termin płatności stosownego świadczenia?

Z poważaniem

Posel Piotr Polak

Poddębice, dnia 25 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10430)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie wysokości subwencji oświatowej przypadającej na jednego ucznia szkoły podstawowej

Szanowna Pani Minister! W związku z problemami dotyczącymi lokalnych społeczności w temacie likwidacji szkół podstawowych przez samorządy gminnie chciałbym zapytać:

1. Jaka jest na dzień dzisiejszy kwota subwencji oświatowej przypadającej na jednego ucznia na wsi oraz w mieście powyżej 5 tys. mieszkańców?

2. O jaką kwotę zmniejszy się subwencja oświatowa na jednego ucznia w przypadku likwidacji małej szkoły podstawowej na wsi i przeniesienia dzieci do szkoły zlokalizowanej w mieście powyżej 5 tys. mieszkańców?

Z poważaniem

Posel Piotr Polak

Poddębice, dnia 26 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10431)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie realizacji tzw. ustawy żłobkowej

Pomimo kryzysu finansowego rząd PO-PSL troszczy się o los polskich rodzin. Świadczą o tym m.in. utrzymane ulgi rodzinne na dzieci, wydłużone urlopy macierzyńskie, waloryzacja emerytur i rent.

Za rządu D. Tuska uchwalono kilka bardzo ważnych ustaw prorodzinnych. Mam na myśli ustawę o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej oraz tzw. ustawę żłobkową. Podczas moich spotkań poselskich pada sporo pytań o wprowadzenie w życie tzw. ustawy żłobkowej. W trosce o uzyskanie kompetentnych informacji, uprzejmie Panią Minister zapytuję:

Jaka była geneza tzw. ustawy żłobkowej? Jakie są najważniejsze dobrodziejstwa wypływające z ustawy żłobkowej dla polskich rodzin? Jakie działania podejmuje Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, aby sprawnie wprowadzić w życie ustawę żłobkową? Jakie środki finansowe zabezpieczono na jej realizację w tym roku? Jaka to powinna być kwota w najbliższych kilku latach, aby samorządy lokalne były szeroko zainteresowane realizacją ustawy żłobkowej? W jaki inny sposób Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej pomaga gminom w realizowaniu ustawy żłobkowej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10432)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie podwyżek wynagrodzeń dla nauczycieli w latach 2002–2011

Rząd Donalda Tuska przykłada dużą wagę do roli edukacji, szkolnictwa wyższego i nauki. Nade wszystko od kilku lat rząd PO-PSL konsekwentnie „inwestuje” w podwyżki płac dla nauczycieli. Poprzednie rządy w tym zakresie uczyniły, niestety, niewiele.

Podwyżki wynagrodzeń dla nauczycieli spotkały się z szeroką aprobatą społeczeństwa. Sami nauczyciele mówią, iż wreszcie zaczęto doceniać ich pracę. W związku z kończącą się kadencją Sejmu i mającymi tu i ówdzie dyskusjami, uprzejmie proszę o odpowiedzi na poniższe pytania:

Jakie miały miejsce podwyżki płac dla nauczycieli za rządów SLD w latach 2002–2005? Jaki poziom podwyżek dla nauczycieli zapisał w projekcie ustawy

budżetowej państwa na 2008 rok rząd Jarosława Kaczyńskiego? Jakie podwyżki (z podziałem na poszczególne lata) dla nauczycieli przeprowadził rząd PO-PSL w latach 2008–2011? Jak łącznie wzrosły wynagrodzenia nauczycieli (w poszczególnych stopniach awansu zawodowego) w ciągu ostatnich trzech lat? Czy i w jakim stopniu rząd D. Tuska planuje kontynuację podwyżek wynagrodzeń dla nauczycieli?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10433)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie dożywiania dzieci i młodzieży

Sprawy rodziny zajmują ważne miejsce w polityce społecznej rządu PO-PSL. Pomimo światowego kryzysu finansowego rząd Donalda Tuska utrzymał wszystkie świadczenia materialne dla polskich rodzin. Jak wiadomo, w innych krajach europejskich, nie obyło się bez cięć wydatków społecznych.

Rząd PO-PSL pomimo trudnej sytuacji finansowej państwa konsekwentnie zapewnia podstawowe środki na wsparcie i rozwój polskich rodzin. W tym zakresie trzeba wyeksponować dożywianie dzieci i młodzieży w szkołach. Uprzejmie proszę Panią Minister o odpowiedź na poniższe pytania:

Jak generalnie przedstawia się system organizacji i finansowania dożywiania dzieci i młodzieży w szkołach? Jakie kwoty finansowe z budżetu państwa kierowano na dożywianie dzieci i młodzieży w latach 2005–2010? Jak przedstawia się dożywianie dzieci i młodzieży w obecnym roku budżetowym? Na tle dotychczasowych doświadczeń jakie są pożądane zmiany w zakresie organizacji i dofinansowania dzieci i młodzieży w polskich szkołach w najbliższych latach?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10434)

do ministra finansów

w sprawie realizacji ulg rodzinnych

Rząd Donalda Tuska konsekwentnie wspiera rozwój polskich rodzin. Pomimo światowego kryzysu finansowego polska rodzina znajduje opiekę i wspar-

cie w polityce społecznej państwa. Jedną z ważniejszych decyzji rządu PO–PSL było utrzymanie ulg rodzinnych z tytułu posiadanych dzieci.

Z moich spotkań z wyborcami wynika, iż ulgi rodzinne na dzieci cieszą się powszechną sympatią polskiego społeczeństwa. W moim osobistym przekonaniu ta pomoc rządu PO–PSL dla rodzin jest godna najwyższego szacunku i uznania. Niewątpliwie warto kontynuować system powszechnych ulg rodzinnych na dzieci. Uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedzi na poniższe pytania:

Jaka jest geneza wprowadzenia systemu ulg rodzinnych (w podatku PIT) z tytułu posiadanych dzieci? Jak te ulgi rodzinne były realizowane w latach 2005–2010? Jaka jest obecnie wysokość ulgi rodzinnej w podatku PIT z tytułu posiadania dzieci? Jak wiele rodzin skorzystało z ulgi rodzinnej na dzieci w latach 2009 i 2010? Jakie środki finansowe zabezpieczono na ich realizację w budżecie państwa roku 2009 i 2010? Czy i w jakim stopniu można spodziewać się kontynuacji powszechnego systemu ulg rodzinnych na dzieci w podatku PIT?

Z wyrazami szacunku

Posel Jan Kulas

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10435)

do ministra infrastruktury

w sprawie stanu, procedur i organizacji egzaminów na prawo jazdy

Jako poseł mam okazję spotykać się stosunkowo często z wyborcami. Podczas odbywanych rozmów pojawia się dość często temat problemów i kłopotów z zdawaniem egzaminu na prawo jazdy. Z informacji tych wynika, że przy tzw. pierwszym podejściu oblewa się na egzaminie nawet 70–80% zdających. Wedle relacji rodziców młodzi ludzie poddawani są silnym stresom. Rodzice ci proszą o pomoc, tak aby ukończenie kursu na prawo jazdy, tak jak na Zachodzie, umożliwiała wysoki poziom zdawalności już za pierwszym razem. Rodzice ci sugerują potrzebę regulacji i współpracy regionalnych ośrodków egzaminacyjnych z podmiotami organizującymi kursy prawa jazdy w terenie. W trosce o pozyskanie miarodajnych informacji uprzejmie Pana Ministra zapytuję:

Jak obecnie od strony formalnoprawnej przedstawia się organizowanie kursów prawa jazdy? Na jakich zasadach i regułach działają regionalne ośrodki ruchu drogowego i system egzaminowania przyszłych kierowców? W jakim stopniu Ministerstwo Infrastruktury monitoruje system zdawalności na prawo jazdy? Czy i w jakim stopniu Ministerstwo Infrastruktury dysponuje informacjami o niskim stopniu zdawalności na prawo jazdy przy tzw. pierwszym po-

dejściu? Jakie inicjatywy i działania należałoby podjąć, aby usprawnić system zdawania egzaminu na prawo jazdy w naszym kraju?

Z wyrazami szacunku

Posel Jan Kulas

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10436)

do ministra infrastruktury

w sprawie stanu zaawansowania prac nad przygotowaniem dokumentacji projektowej połączenia kolejowego Międzynarodowego Portu Lotniczego Katowice w Pyrzowicach z miastami aglomeracji górnośląskiej

Szanowny Panie Ministrze! We wrześniu 2009 roku PKP Polskie Linie Kolejowe SA podpisały umowę na wykonanie dokumentacji przedprojektowej i projektowej dla połączenia kolejowego Międzynarodowego Portu Lotniczego Katowice w Pyrzowicach z miastami aglomeracji górnośląskiej. Umowa przewidywała przygotowanie przez konsorcjum, na czele którego stoi firma Pöyry Infra GmbH, dokumentacji dla linii dwutorowej, zelektryfikowanej, dla dwóch wariantów prędkości 120 km/h i 160 km/h, która przebiegać będzie od Katowic przez Chorzów-Batory do Bytomia po istniejących liniach kolejowych z częściowym wykorzystaniem terenów kolei przemysłowych, a następnie do Pyrzowic nowym śladem.

Na trasie przewidywane było zlokalizowanie przystanków osobowych: Katowice, Chorzów-Batory, Chorzów ul. 3. Maja, Bytom-Rozbark, Piekary Śląskie i Pyrzowice Lotnisko. W komunikacie ogłoszonym po podpisaniu umowy podano, że zakończenie prac objętych umową nastąpi w połowie 2011 r.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Kiedy przewidywane jest zakończenie prac nad przygotowaniem dokumentacji projektowej dla połączenia kolejowego Międzynarodowego Portu Lotniczego Katowice w Pyrzowicach z miastami aglomeracji górnośląskiej?

2. Czy w toku dotychczasowych prac wprowadzone zostały zmiany założeń projektowych, takich jak przebieg trasy i parametry techniczne?

3. Jaki jest planowany przez PKP PLK SA termin budowy połączenia kolejowego Międzynarodowego Portu Lotniczego Katowice w Pyrzowicach z miastami aglomeracji górnośląskiej?

Z poważaniem

Posel Jacek Brzezinka

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10437)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funduszu alimentacyjnego
oraz dłużników alimentacyjnych**

Na pomoc funduszu alimentacyjnego mogą liczyć osoby, które z różnych przyczyn nie są w stanie wyegzekwować alimentów. Jednak nasuwają się pewne wątpliwości co do skuteczności organów wykonawczych.

Proszę zatem o udzielenie odpowiedzi na podstawowe pytania:

1. Dlaczego na bezskuteczność działań komornika lekiem są prywatne firmy windykacyjne? Czy to nie jest kompromitacja dla aparatu państwowego?

2. Dlaczego dłużnika pozbawia się prawa jazdy? Jaki ma to związek z alimentami?

3. Czy za pracę w szarej strefie powinny być większe kary dla pracowników i pracodawców?

4. Czy uważa Pani, że kryterium dochodowe 725 zł brutto na osobę jest wystarczające do przyznawania świadczeń z funduszu alimentacyjnego? Jaki kryteriami kieruje się Pani w tym względzie?

5. Czy problem wymieniony w pkt 4 może być poważnym czynnikiem przy podejmowaniu decyzji o zawieraniu związków małżeńskich?

Z poważaniem

Posel Iwona Arent

Olsztyn, dnia 11 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10438)

do ministra finansów

**w sprawie pytań sformułowanych
przez pracowników urzędów skarbowych**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z pytaniami skierowanymi do mnie przez pracowników uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie na nie odpowiedzi.

1. Czy istnieje jakakolwiek możliwość przedłużenia 3-miesięcznego terminu zwrotu nadpłaty (art. 77 § 1 pkt 5 Ordynacji podatkowej) wynikającej z zeznania podatkowego, w przypadku gdy brak jest kontaktu z podatnikiem (np. zastosowanie przepisów art. 274b Ordynacji podatkowej)?

Stan faktyczny:

— zeznanie PIT-37 złożono 14 lutego (termin zwrotu – 14.05),

— zostało wprowadzone do systemu POLTAX 20 lutego,

— wynikająca nadpłata z zeznania rocznego wynosi 12 056 zł,

— w bazie POLTAX nie ma zaewidencjonowanych jeszcze PIT-11, PIT-8C, PIT-8S za poprzedni rok podatkowy.

— z uwagi na wysokość nadpłaty należy przeprowadzić czynności sprawdzające – zgodnie z wytycznymi ministra finansów AP270120/3!SYW!10/13 197 ze stycznia 2011 r. (podatnik rozlicza się indywidualnie jako osoba samotnie wychowująca dzieci, korzysta z ulgi na dzieci, Internet, ulgi rehabilitacyjnej),

— 7 marca wystosowano wezwanie celem przedłożenia wszelkich dokumentów, na podstawie których zostało sporządzone zeznanie,

— podatnik nie odebrał wezwania (zwrotka powróciła do US awizowana 6 kwietnia),

— ponownie więc 11 kwietnia wystosowano wezwanie,

— podatnik nie odebrał (zwrotka wróciła do US awizowana 29 kwietnia).

W opisanej powyżej sytuacji nie jest możliwe przeprowadzenie czynności sprawdzających ani postępowania podatkowego przed terminem zwrotu. Nie jest możliwe także dokonanie korekty, która mogłaby teoretycznie przedłużyć termin zwrotu. Dokonując zwrotu bez zweryfikowania, naczelnik urzędu naraża się na dokonanie niezasadnego zwrotu – zachowanie wbrew zaleceniom Ministerstwa Finansów (przeciwdziałanie wyłudzeniu podatku – uprzednia kontrola źródeł przychodu – pismo ministra finansów AP2/0120!3!SYW!10/13 197 ze stycznia 2011 r.), natomiast dokonując zwrotu bez przeprowadzenia czynności sprawdzających (nie sprawdzwszy zeznania z dokumentami źródłowymi), może doprowadzić do wyłudzenia zwrotu (przekazania nienależnego zwrotu).

2. Jak należy traktować zeznanie złożone bez podpisu podatnika – czy już jako zeznanie, czy jeszcze jako formularz zeznania?

Przyjmijmy ten sam stan faktyczny (jednakże bez znaczenia pozostaje fakt, czy w zeznaniu wykazano nadpłatę, czy podatek do zapłaty, gdyż ewentualna bezskuteczność zeznania w obu przypadkach jest taka sama):

— zeznanie PIT-37 złożono 14 lutego (termin zwrotu – 14.05),

— zostało wprowadzone do systemu POLTAX 20 lutego,

— wynikająca nadpłata z zeznania rocznego wynosi 12 056 zł,

— w bazie POLTAX nie ma zaewidencjonowanych jeszcze PIT-11, PIT-8C, PIT-8S za poprzedni rok podatkowy.

— z uwagi na wysokość nadpłaty należy przeprowadzić czynności sprawdzające – zgodnie z wytycznymi ministra finansów AP2!0120!3JSYW!10/13 197 ze stycznia 2011 r. (podatnik rozlicza się indywidualnie jako osoba samotnie wychowująca dzieci, korzysta z ulgi na dzieci, Internet, ulgi rehabilitacyjnej),

— 7 marca wystosowano wezwanie celem przedłożenia wszelkich dokumentów, na podstawie których zostało sporządzone zeznanie,

— podatnik nie odebrał wezwania (zwrotka powróciła do US awizowana 6 kwietnia),

— ponownie więc 11 kwietnia wystosowano wezwanie,

— podatnik nie odebrał (zwrotka wróciła do US awizowana 29 kwietnia).

Naszym zdaniem brak podpisu podatnika na zeznaniu podatkowym jest równoznaczny z brakiem prawnie skutecznego złożenia takiego zeznania w urzędzie. Powyższe wynika z okoliczności, iż dopiero podpisane zeznanie roczne posiada walor pełnoprawnego dokumentu, korzystającego z domniemania prawdziwości danych w nim zawartych.

Brak podpisu na deklaracji dyskwalifikuje zatem możliwość rozpatrywania takiego formularza, pomimo wypełnionych pozostałych pozycji i treści, jako deklaracji w rozumieniu przepisów prawa podatkowego i może spowodować wszczęcie postępowania o wykroczenie lub przestępstwo skarbowe, tj. o czyn lub z art. 541 ustawy z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765, ze zm.) – w związku z brakiem złożenia zeznania rocznego za dany rok podatkowy oraz przeprowadzenie postępowania podatkowego i wydanie decyzji ustalającej bądź określającej. Ale jest jeszcze możliwy i taki stan faktyczny:

— nieopisane zeznanie PIT-37 złożono 14 lutego (termin zwrotu – 14.05),

— zostało wprowadzone do systemu POLTAX 20 lutego,

— wynikająca nadpłata z zeznania rocznego wynosi 12 056 zł,

— w bazie POLTAX nie ma zaewidencjonowanych jeszcze PIT-II, PIT-8C, PIT-8S za poprzedni rok podatkowy.

— z uwagi na wysokość nadpłaty należy przeprowadzić czynności sprawdzające – zgodnie z wytycznymi ministra finansów AP2!0120!3/SYW!10/13 197 ze stycznia 2011 r. (podatnik rozlicza się indywidualnie jako osoba samotnie wychowująca dzieci, korzysta z ulgi na dzieci, Internet, ulgi rehabilitacyjnej),

— 7 marca wystosowano wezwanie celem przedłożenia wszelkich dokumentów, na podstawie których zostało sporządzone zeznanie,

— podatnik nie odebrał wezwania (zwrotka powróciła do US awizowana 6 kwietnia),

— ponownie więc 11 kwietnia wystosowano wezwanie,

— podatnik odebrał 23 kwietnia (zwrotka wróciła do US 29 kwietnia),

— 05.05. wystosowano zawiadomienie na stanowisko karne skarbowe (celem przeprowadzenia postępowania o wykroczenie lub przestępstwo skarbowe, tj. o czyn lub z art. 83 ustawy z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765, ze zm.) za utrudnianie czynności sprawdzających,

— podatnik przyszedł podpisać zeznanie 20.05.

Czy 3-miesięczny termin zwrotu nadpłaty i przeprowadzenia czynności sprawdzających – wiążący naczelnika urzędu skarbowego – liczy się od 14.02 (data złożenia zeznania niepodpisanego) czy od dnia 20.05 (podpis zeznania przez podatnika)?

Z poważaniem

Poseł Magdalena Kochan

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10439)

do ministra infrastruktury

w sprawie przeznaczenia linii kolejowej nr 281 Chojnice – Oleśnica

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę złożyć na Pana ręce zapytanie w sprawie dalszego przeznaczenia i funkcjonowania linii kolejowej nr 281 Chojnice – Oleśnica. Wspomniana linia, łącząca Chojnice z Oleśnicą przez Milicz, Krotoszyn, Jarocin, Wrześnie, Gniezno, Nakło nad Notecią i Więcbork, jest częściowo zelektryfikowaną trasą kolejową liczącą ponad 300 km. Obecnie na odcinku z Gniezna do Chojnic ruch przewozów pasażerskich jest wstrzymany.

Linia kolejowa nr 281 mogłaby się stać alternatywną drogą przejazdu dla linii kolejowej E59 Poznań – Wrocław. Trasa łączy trzy ośrodki: Wrocław, Poznań, Gdańsk, w których odbywać się będą mecze Euro 2012.

W związku z powyższym składam na Pana ręce zapytanie:

1. Jakie funkcje będzie spełniać linia kolejowa nr 281? Czy na trasie Gniezno – Chojnice zostaną wzniesione stałe przewozy pasażerskie?

2. Czy ministerstwo przewiduje dalszą budowę magistrali północ – południe relacji Katowice – Więcbork?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski

Warszawa, dnia 14 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10440)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej w Ostrzeszowie w woj. wielkopolskim

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę złożyć na Pana ręce zapytanie dotyczące planowanej przez Mi-

nisterstwo Sprawiedliwości reorganizacji struktury prokuratur rejonowych i ewentualnej likwidacji jednostki w Ostrzeszowie.

Reorganizacja struktury prokuratur rejonowych planowana przez Ministerstwo Sprawiedliwości ma doprowadzić do likwidacji niektórych jednostek zatrudniających 3–5 osób. Do tych zalicza się Prokuratura Rejonowa funkcjonująca w Ostrzeszowie – cztery etaty prokuratorskie.

W razie likwidacji bądź przeniesienia tych placówek istnieje prawdopodobieństwo, że czas potrzebny na przeprowadzenia postępowania się wydłuży. Ponadto pojawią się dodatkowe wydatki na dojazdy do sądów, Policji czy koszty związane z transportem akt.

W związku z doniesieniami prasowymi i sygnałami zaniepokojenia ze strony samorządowców zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy projekt reorganizacji zakłada likwidację lub ograniczenie działalności Prokuratury Rejonowej w Ostrzeszowie?

2. Według jakich kryteriów Ministerstwo Sprawiedliwości zamierza przeprowadzić reorganizację?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski

Warszawa, dnia 14 lipca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10441)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wykorzystania podczas
Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012
urządzenia do wykrywania broni
masowego rażenia Lidar**

W dniu 18 lipca 2011 r. w „Rzeczpospolitej” pojawił się artykuł pt. „Polski laser kontra węglik”, pod redakcją Edyty Żemły. W artykule tym podano, że w Polsce powstał najnowocześniejszy w Polsce system do wykrywania broni biologicznej. Urządzenie to służy do wykrywania skażenia bronią masowego rażenia. Zdaniem autorki artykułu, dzięki temu urządzeniu można uzyskać informację o skażeniu nawet z odległości kilku kilometrów i w czasie rzeczywistym, a więc o nadciągającym zagrożeniu możemy dowiedzieć się z pewnym wyprzedzeniem. Pomimo że zdecydowano o wojskowym przeznaczeniu tego urządzenia, prawdopodobnie zostanie ono użyte podczas Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji prawdopodobnie mogło już przetestować ten sprzęt podczas opracowywania koncepcji zabezpieczenia kraju przed bronią masowego rażenia.

W związku z zapytaniem o urządzenie do wykrywania broni masowego rażenia Lidar proszę o udzielenie następujących informacji:

1. Dlaczego do tej pory nie opracowano planu zabezpieczenia kraju przed bronią masowego rażenia bądź jego aktualizacji?

2. Na jakim etapie znajdują się obecnie prace nad koncepcją zabezpieczenia kraju przed bronią masowego rażenia?

3. Czy została już podjęta decyzja na temat ewentualnych możliwości wykorzystania urządzenia Lidar podczas Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012?

4. Czy przewiduje się eksport tego urządzenia? Czy jest już zainteresowanie tym urządzeniem ze strony zagranicznych nabywców?

5. Czy urządzenie Lidar jako urządzenie o wojskowym przeznaczeniu, wraz z jego technologią opracowania oraz opatentowania (wytworzoną przez pracowników WAT), jest na liście urządzeń i technologii wojskowych o znaczeniu strategicznym, które podlegają bezpośredniej ochronie i zabezpieczeniu kontrwywiadowczemu przez nowy Zarząd Ochrony Interesów Ekonomicznych Wojska Służby Kontrwywiadu Wojskowego?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10442)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie możliwości wprowadzenia
procedur opiniowania i kontrolowania
przez służby państwowe sprzedaży dużych
ilości nawozów sztucznych i innych
chemikaliów potrzebnych do produkcji
ładunków wybuchowych**

W związku z tragicznymi wydarzeniami w Norwegii, związanymi z zamachem na wyspie Utoya i w stolicy Norwegii, które miały miejsce 23 lipca br., należy sprawdzić istniejące w Polsce grupy ekstremistyczne, zważywszy na fakt, iż sprawca masakry w swoim manifestie programowym odwoływał się wielokrotnie do Polski. Z „Manifestu 2083” wynika przede wszystkim to, że w Polsce pan Breivik m.in. zakupił w polskim sklepie internetowym chemikalia, które miały posłużyć do produkcji bomby, np. przy konstruowaniu zapalnika do bomby. Polskie służby – ABW i CBS – przeprowadzały ustalenia służbowe na prośbę służb norweskich. Prawdopodobnie zatrzy-

mano do wyjaśnienia właściciela sklepu internetowego. Ten niezwykle zbrodniczy akt terronu z Norwegii każe się zastanowić nad słusnością ustalenia systemu kontroli sprzedaży nawozów sztucznych w bardzo dużych ilościach przypadkowym osobom.

W związku z zapytaniem w sprawie monitorowania przez ABW grup ekstremistycznych proszę o udzielenie następujących informacji:

1. Czy Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Centralne Biuro Śledcze posiadają informację o liczbie firm w Polsce zajmujących się handlem nawozami sztucznymi i innymi chemikaliami na skalę przemysłową?

2. Czy Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Centralne Biuro Śledcze posiadają informację o liczbie stałych klientów firm w Polsce zajmujących się handlem nawozami sztucznymi i innymi chemikaliami na skalę przemysłową?

3. Jak duży jest to rynek w Polsce, zarówno po stronie popytu, jak i podaży?

4. Czy Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Centralne Biuro Śledcze posiadają już wypracowany system kontroli sprzedaży dużych ilości nawozów sztucznych i innych chemikaliów potrzebnych do produkcji ładunków wybuchowych, np. poprzez identyfikację określonych, podejrzanych klientów?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10443)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie rozpoznania przez Agencję
Wywiadu grupy Rycerski Zakon i Trybunał
Karny Templariuszy, do której przynależał
sprawca zamachów w Norwegii**

W związku z tragicznymi wydarzeniami w Norwegii związanymi z zamachem na wyspie Utoya i w stolicy Norwegii, które miały miejsce 25 lipca br., należy sprawdzić istniejące związki sprawcy zamachów z Polską. Zwłaszcza jego ewentualnych powiązań z niektórymi polskimi organizacjami ekstremistycznymi o charakterze skrajnie prawicowym. Breivik był aktywnym uczestnikiem jednej z grup, która miała spotkanie w Londynie w kwietniu 2002 r. Nazwano ją Europejskim Rycerskim Zakonem i Trybunałem Karnym Templariuszy. Organizatorami spotkania z udziałem ośmiu osób z kilku europejskich państw było dwóch angielskich ekstremistów, a największy wpływ na Breivika miał jeden z nich, które-

go zamachowiec nazywa Richardem. Według „Guardiana” powołującego się na doniesienia policyjne, od pewnego czasu obserwowano wzrost aktywności w Internecie wśród osobników twierdzących, iż przynależą do rycerskiego zakonu templariuszy.

W związku z zapytaniem w sprawie rozpoznania przez Agencję Wywiadu grupy o charakterze ekstremistycznym Rycerski Zakon i Trybunał Karny Templariuszy, do której przynależał sprawca zamachów w Norwegii, proszę o udzielenie następujących informacji.

1. Zgodnie z ustawowym zadaniem Agencji Wywiadu związanym m.in. z rozpoznawaniem międzynarodowego ekstremizmu (art. 6 ust. 5 ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Agencji Wywiadu z dnia 24 maja 2002 r.) czy służbie znana jest grupa Europejski Rycerski Zakon i Trybunał Karny Templariuszy wymieniona w „Manifeście 2083” przez Breivika, która skupiała przedstawicieli z różnych krajów europejskich? Jak liczna jest to grupa?

2. Czy według wiedzy Agencji Wywiadu wśród przedstawicieli grupy Europejski Rycerski Zakon i Trybunał Karny Templariuszy, która spotkała się w kwietniu 2002 r., był jakiś obywatel polski?

3. Czy w późniejszym okresie według wiedzy Agencji Wywiadu grupa Europejski Rycerski Zakon i Trybunał Karny Templariuszy miała jeszcze jakieś spotkania, w których uczestniczyli przedstawiciele z różnych krajów europejskich zwłaszcza z Polski?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10444)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wywłaszczenia nieruchomości
w Brodniczy**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w sprawie wywłaszczenia dokonanego względem nieruchomości położonej w Brodniczy w 1978 r. Ówczesna właścicielka przedmiotowej nieruchomości sprzedała ją Skarbowi Państwa na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości. Jak wynika z informacji przekazanych przez organy administracji, celem wywłaszczenia nieruchomości była rozbudowa Muzeum Regionalnego w Brodniczy.

W roku bieżącym spadkobiercy byłej właścicielki nieruchomości podjęli próby uzyskania informacji, na jakie cele nieruchomość została rzeczywiście prze-

znaczona. Żaden z urzędów, do których za pośrednictwem pełnomocniczki kierowali swoje zapytania, nie udzielił im odpowiedzi. Tymczasem istnieje uzasadnione podejrzenie, że cel wywłaszczenia nie został zrealizowany, a zatem własność nieruchomości powinna być pozostać przy ówczesnej właścicielce.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy w przypadku nieosiągnięcia celu wywłaszczenia byłby właściciel może domagać się zwrotu nieruchomości?

2. Czy organy administracji, w szczególności organ, który dokonał wywłaszczenia, miały obowiązek informowania byłej właścicielki lub jej spadkobierców, gdyby cel wywłaszczenia nie został osiągnięty?

3. W jaki sposób obecnie istnieje możliwość sprawdzenia, czy cel wywłaszczenia został osiągnięty?

4. Czy ministerstwo może udzielić informacji, kto gospodarował powyższą nieruchomością od czasu jej wywłaszczenia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10445)

do ministra finansów

**w sprawie zwiększenia funduszu
wynagrodzeń pracowników administracji
i obsługi szkół artystycznych**

Szanowny Panie Ministrze! Pracownicy zatrudnieni w szkołach artystycznych na stanowiskach administracyjnych i obsługi od kilku lat zabiegają o podniesienie wynagrodzeń. Pomimo licznych apeli oraz zapewnień ze strony Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego pensje pracowników ww. placówek pozostają na niezmiennym poziomie. Zainteresowani wskazują jednocześnie, że powodem takiego stanu rzeczy jest blokowanie zwiększenia funduszu wynagrodzeń przez Ministerstwo Finansów.

Bardzo proszę Pana Ministra o odpowiedź: Czy resort finansów zamierza uwzględnić podczas przygotowywania ustawy budżetowej na rok 2012 zwiększenie kwoty przeznaczonej na wynagrodzenia pracowników administracji i obsługi zatrudnionych w szkołach artystycznych?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 25 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10446)

do ministra środowiska

**w sprawie możliwości prawnych
wyeliminowania immisji sąsiedzkich
wywołanych odorem wydobywającym się
z ferm lisów i norek**

Szanowny Panie Ministrze! Przed kilkoma dniami do mojego biura poselskiego zgłosili się zdesperowani mieszkańcy miejscowości kol. Natalin (gm. Jastków) w województwie lubelskim, którzy od dekady już nieskutecznie walczą z zatrującym ich środowisko sąsiedztwem w postaci ferm lisów i norek.

Mieszkańcy ul. Śpiewnej, Szumiącej i Szelestnej w kol. Natalin wybudowali swe domy i urządzili ogrody w ostatnich kilkunastu latach na terenach położonych przy samej granicy z Lublinem, na których radni gminy Jastków w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustanowili obszar przeznaczony pod zabudowę. Dzięki temu w ciągu kilkunastu lat powstało duże i piękne osiedle liczące kilkadziesiąt domostw.

Od początku też mieszkańcy podjęli działania zmierzające do likwidacji dwóch ostatnich na tym terenie ferm lisów i norek, zwłaszcza że, według zainteresowanych, największa z nich funkcjonuje na podstawie pozwolenia czasowego wydanego jeszcze w latach 80., zgodnie z którym ferma ta może być prowadzona tylko do czasu rozbudowy terenu.

Takie brzmienie owego pozwolenia uspokoiło ówczesnych inwestorów, którzy byli pewni, iż problem ferm w praktyce nie istnieje, skoro najbardziej uciążliwa z nich zniknie w momencie zakończenia inwestycji mieszkalnych. Niestety, teren właśnie się rozbudował do maksymalnych granic, a fermy jak były, tak są dalej.

Co więcej w ostatnim czasie największa z nich dodatkowo się rozbudowała, co przełożyło się na zwiększenie uciążliwości dla mieszkańców: spotęgowany odór wydobywający się z ferm, zwiększenie liczby ptactwa padlinożernego (wrony, sroki), zwiększenie liczby much i gryzoni (w tym przede wszystkim szczurów), to wszystko sprawia, że zamieszkiwanie na tym pięknym terenie powoli staje się koszmarem.

Mieszkańcy kol. Natalin wielokrotnie zwracali się do wszystkich możliwych organów: władz gminnych, Sanepidu, inspektora nadzoru budowlanego, wydziałów ochrony środowiska, straży gminnej. Niestety nadaremnie: żaden z tych organów nie czuje się kompetentny do załatwienia sprawy.

Wobec powyższego uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie ewentualne środki prawne przysługują mieszkańcom kol. Natalin w gminie Jastków w województwie lubelskim, przy pomocy których mogliby skutecznie rozwiązać problem cuchnących ferm lisów i norek?

2. Jakie są losy zapowiadanej od dawna ustawy antyodorowej, mając na względzie w szczególności fakt, że problem cuchnącego sąsiedztwa występuje, wedle moich informacji, dość powszechnie w całej Polsce?

3. Jakimi instrumentami dysponują samorządy gminne w celu wyeliminowania z otoczenia rozmaitych ferm, które są przyczyną immisji sąsiedzkich i utrudniają normalne korzystanie ze swych posesji wielu właścicielom domostw znajdujących się w sąsiedztwie?

4. Czy mógłby Pan Minister powiadomić podległe Panu służby w województwie lubelskim o opisanym w treści niniejszej interpelacji problemie i zobowiązać te służby do działania zmierzającego do rozwiązania problemu?

Z poważaniem

Posel Sławomir Zawisłak

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10447)

do ministra infrastruktury

**w sprawie terminu budowy
trasy ekspresowej S5**

Szanowny Panie Ministrze! Budowa drogi ekspresowej łączącej Grudziądz, autostradę A1, aglomerację bydgosko-toruńską, poznańską i wrocławską stanowi kluczowy czynnik rozwoju gospodarczego nie tylko w regionie, ale także w skali całego kraju. Tymczasem brak jest jakichkolwiek działań ze strony rządu na rzecz przyspieszenia realizacji tej niezwykle ważnej inwestycji.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Kiedy rząd zamierza przystąpić do prac projektowych dotyczących przebiegu trasy S5 w województwie kujawsko-pomorskim?

2. Jaki jest, przewidywany przez Pana Ministra, realny termin oddania przyszłej trasy S5 do użytku?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Girzyński

Toruń, dnia 27 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10448)

do ministra środowiska

**w sprawie wniosku Polskiej
Izby Gospodarczej Ekorozwój dotyczącego
działalności firmy Loxa sp. z o.o.**

Uprzejmie informuję, iż w czasie jednego z moich dyżurów poselskich przeprowadziłem rozmowę na temat wniosku Polskiej Izby Gospodarczej Ekorozwój skierowanego do Pana Ministra o podjęcie z urzędu czynności mających na celu zweryfikowanie zgodności z powszechnie obowiązującymi przepisami działalności firmy Loxa sp. z o.o. z siedzibą przy ul. Myszkowskiej 61 w Żarkach w zakresie gospodarowania odpadami. Jak twierdzi wnioskodawca, istnieje podejrzenie o nieprawidłowości w działaniu tej firmy.

W załączeniu pozwalam sobie przesłać kserokopię pisma^{*)} skierowanego do Pana Ministra oraz zwracam się z zapytaniem, czy w obliczu tego zagrożenia dla środowiska naturalnego poprzez stosowanie opisanych w przedmiotowym piśmie praktyk Ministerstwo Środowiska podjęło działania mające na celu wyjaśnienie tej niepokojącej sytuacji?

Z wyrazami szacunku

Posel Ireneusz Raś

Kraków, dnia 25 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10449)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie specjalistycznej pomocy
dla żołnierzy wracających z zagranicznych misji**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach w mediach coraz głośniejszą rolę odegrała kwestia polskich żołnierzy wracających z zagranicznych misji, którzy są w trudnym stanie psychicznym. Cierpią oni na zaburzenia psychospołeczne, nerwice, depresje, zespoły lękowe. Po powrocie do kraju nie zawsze umieją sobie poradzić w „normalnym” życiu i dlatego szukają pomocy u specjalistów. Żołnierze skarżą się, że pomoc ze strony państwa i ta, którą oferuje armia, są niewystarczające. Zostają z problemami sami, często w związku z ich stanem cierpią również ich rodziny.

Panie ministrze, proszę o udzielenie odpowiedzi: Czy armia zapewnia żołnierzom, którzy wracają

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

z zagranicznych misji, pomoc psychologiczną, a jeśli tak, to jaką?

Z wyrazami szacunku

Poseł Wojciech Saługa

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10450)

do ministra zdrowia

**w sprawie opłat pobieranych
przez szpitale za znieczulenie przy porodzie**

Szanowna Pani Minister! Zapis w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zgodnie z którym poród zakwalifikowany jest do świadczeń gwarantowanych, oznacza, że świadczenia zdrowotne związane z nim powinny być bezpłatne. Jednakże w niektórych szpitalach „oferuje się” ubezpieczonym pacjentkom płatne usługi, m.in. właśnie za znieczulenie zewnątrzoponowe. Są to opłaty w wysokości od 300 do 660 zł. Dyrektorzy szpitali wyjaśniają, że takie opłaty były, a w części szpitali nadal są pobierane, bo NFZ do wyceny procedury, jaką jest poród, nie wlicza kosztów znieczulenia.

Pani Minister: Jaka jest procedura dotycząca powyższej kwestii? Dlaczego w jednych województwach szpitale działają na korzyść pacjentek, a w innych województwach szpitale obligują pacjentki do opłat za znieczulenie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Wojciech Saługa

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10451)

do ministra zdrowia

**w sprawie likwidacji gabinetów
dentystycznych i lekarskich w szkołach**

Szanowna Pani Minister! W naszych szkołach brak jest sprawnego systemu profilaktyki stomatologicznej, a gabinety lekarskie otwarte są dwa lub trzy dni w tygodniu. W niektórych placówkach szkolnych w ogóle nie istnieją. Główną przyczyną powyższej sytuacji jest odmowa przedłużenia kontraktów przez Narodowy Fundusz Zdrowia, który stawia zbyt wysokie wymagania tymże gabinetom.

Pani Minister: Jakie nowe wymagania musi spełniać gabinet, aby mógł funkcjonować bez przeszkód w szkole? Czy założeniem ministerstwa jest, aby w każdej szkole istniał taki gabinet czy też docelowo gabinety w szkołach mają zostać zlikwidowane?

Z wyrazami szacunku

Poseł Wojciech Saługa

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10452)

do ministra zdrowia

w sprawie honorowych dawców krwi

Szanowna Pani Minister! Co roku w czasie wakacji wzrasta zapotrzebowanie na krew, a ilość dawców maleje. Prowadzone są różnego rodzaju akcje zachęcające do tego, aby zostać dawcą „daru życia”, jednak takich osób w naszym kraju jest ciągle zbyt mało. Zapotrzebowanie jest większe niż pozyskana krew. Czynnikiem, który mógłby wpłynąć na obecną sytuację, byłoby np. wprowadzenie większej ilości przywilejów wynikających z bycia dawcą. Obecnie krwiodawcy mają prawo np. do korzystania poza kolejnością z ambulatoryjnej opieki zdrowotnej, jednak w praktyce często się o tym zapomina.

Pani Minister! Czy zdaniem ministerstwa obecne przywileje są wystarczające, czy nie należałoby odpowiednich przepisów zmodyfikować? Jakie działania proponuje ministerstwo, aby zachęcić jak największą ilość osób do pozostania honorowym krwiodawcą?

Z wyrazami szacunku

Poseł Wojciech Saługa

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10453)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie poszukiwania pracowników
tylko w jednym urzędzie pracy**

Szanowna Pani Minister! W ustawie o promocji zatrudnienia jest zapis mówiący o tym, że przedsiębiorca może szukać pracowników tylko w jednym urzędzie pracy. Ten przepis jest dużym utrudnieniem. Zgodnie z nim poszczególne miasta traktowane są jako osobne rynki pracy.

Pani Minister! Czy nie wydaje się zasadnym wprowadzenie przepisów umożliwiających poszukiwania pracowników nie tylko w mieście zatrudnienia, ale także w miastach sąsiednich? Przecież dojazdy z jednego miasta do drugiego dla wielu poszukujących pracy nie stwarzają większych problemów.

Z wyrazami szacunku

Poseł Wojciech Saługa

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10454)

do ministra finansów

**w sprawie przepisów ustawy
o publicznym transporcie zbiorowym**

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę poinformować Pana Ministra, iż do mojego biura poselskiego wpłynęło stanowisko Sejmiku Województwa Lubuskiego dotyczące zapisów ustawy o publicznym transporcie zbiorowym, rozszerzających zakres zadań samorządów o sferę usług publicznych, która do czasu wejścia w życie wyżej wymienionej ustawy była finansowana z budżetu państwa i leżała w gestii Ministerstwa Infrastruktury.

Ustawa nakłada na jednostki samorządu terytorialnego, w tym województwa, zadania polegające na organizowaniu publicznego transportu zbiorowego w strefie transgranicznej. Jednakże wraz z przekazaniem tych zadań samorządom nie nastąpiło zabezpieczenie stosownych środków na ich realizację, pomimo wskazania na taką konieczność w uzasadnieniu do projektu ustawy.

Wielkość budżetu samorządu województwa lubuskiego utrudnia wygospodarowanie dodatkowych środków na to zadanie. W celu zachowania ciągłości wykonywania istniejących przewozów w strefie transgranicznej województwo będzie zmuszone dokonać przesunięć w ramach środków przeznaczonych na świadczenie dotychczasowych usług w zakresie publicznego transportu zbiorowego. W efekcie może to skutkować koniecznością ograniczenia istniejących obecnie kolejowych przewozów pasażerskich na terenie województwa lubuskiego.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko resortu i co rząd zamierza w tej sprawie zrobić?

2. Biorąc pod uwagę wyżej wymienione fakty, czy kierowany przez Pana resort wystąpi z propozycją wprowadzenia zmian w ustawie, które zabezpiecząby dodatkowe środki dla samorządów województw

przygranicznych na organizowanie publicznego transportu zbiorowego w strefie transgranicznej?

Z poważaniem

Poseł Jan Kochanowski

Gorzów Wielkopolski, dnia 27 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10455)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie odbudowy klasztoru
oo. Dominikanów w Lublinie**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie do mojego biura poselskiego wpłynął pisemny wniosek przeora klasztoru oo. Dominikanów dotyczący odbudowy administrowanego przez niego kompleksu klasztorowego w Lublinie, nazywanego „lubelskim Wawelem”.

Klasztor oo. Dominikanów w Lublinie jest to jedna z pereł w koronie zabytków Lubelszczyzny. Miejsce to ma wysoką wartość historyczną, nie tylko dla Lublina, ale całej Polski. To właśnie w refektarzu, na parterze klasztoru została zawiązana Unia Lubelska w 1569 r. W powszechnej świadomości było to przełomowe wydarzenie w dziejach naszej państwowości. Historia klasztoru to przeplatające się ze sobą wydarzenia wzniosłe i tragiczne. Doświadczył on zarówno wspaniałości i potęgi Polski z czasów Rzeczypospolitej Obojga Narodów, jak i tragedii rozbiorów i okupacji radzieckiej.

Tytuł „lubelski Wawel” nie jest w tym przypadku pojęciem na wyrost. Klasztor i bazylika oo. Dominikanów w Lublinie wpisują się złotymi zgłoskami w ponad 1000-letnią tradycję Kościoła katolickiego w Polsce. Pielgrzymowali i przebywali tu m.in. Jan Kazimierz, Jan III Sobieski, Stanisław August Poniatowski, a współcześnie modlił się tu prof. Karol Wojtyła.

Obecnie trwa remont ww. kompleksu sakralnego. Warto dodać, iż toczy się on praktycznie nieprzerwanie już od wielu lat, ze względu na brak dostatecznych środków finansowych. Odnowa tak ważnych zabytków generuje ogromne koszty, wielokrotnie przekraczające dochody osiągane przez zakon. Dodatkowo rewitalizacja klasztoru może prowadzić do dodatkowych odkryć archeologicznych lub nierozpoznanych zabytków materialnych o wysokich walorach historycznych. Zbiórki prowadzone przez oo. dominikanów nie są w stanie zabezpieczyć finansowo przyszłości remontów, co stanowi zagrożenie dla ciągłości prac renowacyjnych.

Przywrócenie i ekspozycja pełnych walorów zabytkowych klasztoru może sprawić, że stanie się on jedną z głównych atrakcji turystycznych starego miasta w Lublinie. Bogactwo, różnorodność dziedzic

i wewnątrz architektonicznych oraz znacząca kubatura klasztoru czyni to miejsce ośrodkiem o ogromnym potencjale turystycznym, którego nie wolno zaprzepaścić. Jednym z celów oo. dominikanów jest zwiększenie oferty kulturalnej klasztoru oraz stworzenie lepszych warunków do wymiany naukowej i kulturowej.

Zniszczenie 750-letniej tradycji dominikańskiej w Lublinie i zaprzepaszczenie potencjału mieszczącego się w kompleksie klasztornym wykazywałoby ogromną ignorancję w dziedzinie ochrony dziedzictwa narodowego naszego kraju.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy sprawa odbudowy zabytkowego kompleksu klasztornego oo. dominikanów jest znana ministerstwu i czy była już przedmiotem odpowiednich działań Pana Ministra i organów mu podległych?

2. Z jakich źródeł przedstawiciele klasztoru oo. Dominikanów mogą pozyskać środki finansowe na rewitalizację kompleksu sakralnego?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawisłak

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10456)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie zamiaru likwidacji Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie

Szanowny Panie Ministrze! Na sprawne funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości, bez wątpienia kluczowe dla państwa, składa się m.in. zagwarantowanie obywatelom bezpośredniego dostępu do wymiaru sprawiedliwości. Dlatego z dużym niepokojem przyjąłem informację zamieszczoną w apelu od Rady Powiatu w Lubaczowie dotyczącą zamiaru likwidacji Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie.

Prokuratura ta zasięgiem swoim obejmuje miasto Lubaczów oraz gminy: Cieszanów, Horyniec, Lubaczów, Narol, Oleszyce, Stary Dzików i Wielkie Oczy. Konieczność istnienia rzeczony placówki uzasadniona jest więc choćby odrębnością terytorialną, administracyjną i geograficzną terenu powiatu lubaczowskiego. Odległości od siedziby Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie z najdalej położonych miejscowości wynoszą do 40 km. Przejęcie obszaru działania przez inną prokuraturę rejonową zdecydowanie wydłuży te odległości.

Fakt ten ma niemałe znaczenie, biorąc pod uwagę ubogą sieć komunikacyjną powiatu lubaczowskiego. Planowaną likwidację Rada Powiatu w Lubaczowie odczytuje jako odejście od jednego z głównych zało-

żeń reformy administracyjnej z 1998 r., jakim było zlokalizowanie w miejscowości będącej siedzibą powiatu instytucji świadczących usługi publiczne o charakterze ponadgminnym, w tym sądów i prokurator rejonowych.

Samorządowcy podkreślają, iż koszty likwidacji placówki rejonowej, biorąc pod uwagę przede wszystkim aspekt społeczny, jest nieproporcjonalny do korzyści. Samorządowcy lubaczowscy w wystosowanym apelu w sprawie zamiaru likwidacji Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie przedstawiają szereg argumentów i racji, których nie sposób nie uznać za racjonalne. Planowanie uruchomienia w 2012 r. na terenie powiatu lubaczowskiego całodobowego przejścia granicznego, duże rozproszenie ludności w powiecie lubaczowskim, niskie koszty pomieszczeń wyremontowanego i zmodernizowanego budynku prokuratury lubaczowskiej, wykwalifikowana kadra to kolejne argumenty przemawiające za słuszością odstąpienia od zamiaru likwidacji.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do przedstawionych kwestii oraz odpowiedź na następujące pytanie: Czy Ministerstwo Sprawiedliwości planuje zlikwidować Prokuraturę Rejonową w Lubaczowie, jeśli tak, to, jakie przesłanki przemawiają za przedmiotowym zamiarem?

Z poważaniem

Poseł Marek Rząsa

Przemysł, dnia 28 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10457)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie zamknięcia Muzeum Byłego Hitlerowskiego Obozu Zagłady w Sobiborze i wyjaśnienia rzekomych powodów braku współpracy Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego ze starostą włodawskim w kwestii utrzymania tego obiektu

Szanowny Panie Ministrze! Od dłuższego czasu lokalne media podnoszą problem niedostępności w sezonie turystycznym obiektu Muzeum Byłego Hitlerowskiego Obozu Zagłady w Sobiborze, który spowodowany jest rzekomo, według wypowiedzi starosty włodawskiego, brakiem pomocy finansowej ze strony Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Dodam, że temat ten był przeze mnie poruszany na ostatnim posiedzeniu sejmowej Komisji Kultury i Środków Przekazu (w obecności pana ministra Władysława Bartoszewskiego) i komisja upoważniła mnie do zajęcia się tym problemem.

Nadmienię również, że wyjaśnienia przedstawione przez uczestniczącego w posiedzeniu tej komisji przedstawiciela Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego pana Jacka Milera były niewystarczające.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra zapytaniem:

1. Z jakich powodów doszło do zamknięcia tak ważnego muzeum?

2. Czy Pan Minister podejmie stosowne działania w celu ponownego uruchomienia tego obiektu?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Sławecki

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10458)

do ministra zdrowia

w sprawie drastycznie wysokiego wskaźnika amputacji kończyn dolnych w woj. śląskim

Najnowsze dane (z 2009 r.) zebrane przez specjalistów w dziedzinie leczenia naczyń, będące w posiadaniu urzędu marszałkowskiego, są alarmujące. Województwo śląskie zajmuje pierwsze miejsce w kraju pod względem liczby amputacji nóg i stóp. Chorzy dzielą się na dwie grupy: diabetyków i cierpiących na miażdżycę. Liczba pacjentów w województwie utrzymuje się na takim samym poziomie jak w pozostałych. Niepokój budzi natomiast liczba dokonywanych amputacji z powodu niedokrwienia kończyn, nieproporcjonalnie wysoka w stosunku do reszty kraju.

W 2009 r. w Polsce dokonano ponad 8 tys. amputacji, z tego na Śląsku 1,3 tys. Dla porównania w najbardziej zaludnionym województwie mazowieckim – niecałe 900. Liczby prowokują do postawienia pytań o dostęp do specjalistów, a im wcześniejszy kontakt z lekarzem, tym szanse na uratowanie kończyn większe, oraz o wycenę świadczeń. Wszczepianie stentów w chore tętnice to zabieg skuteczny, ale drogi, w związku z czym Narodowy Fundusz Zdrowia niechętnie je finansuje. Pytań tych nie wolno pozostawić bez odpowiedzi, w grę wchodzi bowiem zdrowie i poziom życia mieszkańców województwa śląskiego.

Mając na uwadze informacje i dane zamieszczone powyżej, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czym w opinii ministerstwa, spowodowana jest tak drastyczna różnica w liczbie dokonywanych amputacji kończyn dolnych w województwie śląskim i w pozostałej części kraju?

2. Czy i jakie działania podejmie ministerstwo w celu wyjaśnienia zaistniałej sytuacji?

Posel Wojciech Szarama

Bytom, dnia 14 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10459)

do ministra środowiska

w sprawie pozyskania surowca drzewnego w Puszczy Białowieskiej

Poczynając od 2011 r. decyzją ministra środowiska przewidywaną ilość pozyskania drewna w nadleśnictwach Puszczy Białowieskiej zmniejszono ze 120 tys. m³ do 50 tys. m³.

Według wyliczeń nadleśnictw roczny przyrost masy drzewnej w Puszczy Białowieskiej wynosi około 300 tys. m³. W ocenie wielu specjalistów dotychczasowa gospodarka leśna w zakresie pozyskania drewna nie była rabunkowa czy szkodliwa dla puszczy. Wprost przeciwnie. Była racjonalna i zapewniała równomierny i odpowiedni przyrost drzew, a zarazem zaspokajała potrzeby miejscowej ludności oraz lokalnego przemysłu drzewnego. Drastyczne zmniejszenie ilości pozyskiwanego drewna już pociągnęła za sobą daleko idące konsekwencje. Powstała sytuacja, w której utratą pracy jest zagrożonych około 700 osób, a około 200 już utraciło możliwość dorywczego zarobku.

Ponadto sytuacja ta powoduje zwiększenie wydatków miejscowej ludności używającej drzewa jako opału, a zmuszanej do przejścia na opalanie węglem. Paradoxem jest fakt opalania budynku Nadleśnictwa Hajnówka węglem. Uwarunkowania te mogą skutkować migracją ludności. W ciągu ostatnich lat wschodnie tereny województwa podlaskiego wyludniają się w coraz szybszym tempie. Jest to jeden z najuboższych obszarów Rzeczypospolitej, który poprzez takie działania urzędów centralnych, jak w tym wypadku Ministerstwo Środowiska, utrwała biedę i powoduje migrację ludności, w znacznej części w odniesieniu do powiatu Hajnówka w 70 proc. należącej do mniejszości białoruskiej.

Decyzje władz centralnych zmuszające ludność zamieszkującą obszary, na których znacząca część stanowią mniejszości narodowe, do migracji stoją w sprzeczności z ratyfikowanymi przez Polskę konwencjami (Konwencja ramowa Rady Europy o mniejszościach narodowych) i ustawą o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz języku regionalnym.

Wyrażając nadzieję, że przyjęcie umowy z samorządami, a także perspektywa przyznania znaczących środków unijnych – program pilotowany przez senatora Włodzimierza Cimoszewicza i posła Roberta Tyszkiewicza – stwarzają realną szansę uzyskania

konsensusu rządu, organizacji pozarządowych, lokalnych samorządów odnośnie do optymalnego modelu wsparcia lokalnej społeczności i sposobów odnowy puszczy.

W związku z przedstawionym wyżej problemem zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Czy do czasu uzyskania stosownego porozumienia nie należałoby zmienić decyzji Pana Ministra przywracającej wielkość pozyskiwanego drzewa, co pozwoliłoby zachować miejsca pracy, uspokoić nastroje wśród lokalnych społeczności, w szczególności wśród zamieszkującej ten obszar mniejszości białoruskiej?

Poseł Eugeniusz Czykwin

Białystok, dnia 28 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10460)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmniejszenia dofinansowania
na realizację modernizacji dróg
w ramach tzw. schetynówek**

Szanowny Panie Ministrze! „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych” został zaproponowany pod koniec 2008 r. i bez wątplenia przyczynił się do poprawy stanu dróg na wsiach, jest również przykładem udanego łączenia wydatków z budżetów państwa i samorządów. Program zaplanowany był na 3 lata – do 2011 r. Inwestycje w ramach tzw. schetynówek finansowane były w połowie przez samorządy i w połowie przez rząd. Gminy mogły realizować maksymalnie jeden projekt rocznie, powiaty – dwa. Wnioski składane przez gminy o dofinansowanie modernizacji dróg w ramach pieniędzy przeznaczonych na ten cel z tzw. schetynówek przez ostatnie 3 lata trwania projektu cieszyły się dużą popularnością. Co ważniejsze, przynosiły wymierne efekty w postaci poprawy bezpieczeństwa na lokalnych drogach.

Projekty były oceniane w trzech kategoriach: poprawy bezpieczeństwa na drodze, spójności projektu z siecią drogową województwa i współpracy poszczególnych samorządów przy jego realizacji. Powyższe kryteria miały zapewnić, aby ocena projektów była obiektywna.

W 2009 r. w Wielkopolsce blisko 80 mln zł przeznaczono na gminne i powiatowe drogi w ramach „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych”. Samorządy starały się o maksymalną 50-procentową dotację z budżetu państwa. Najwyżej oceniano wpływ inwestycji na poprawę bezpieczeństwa. Najwyższą punktację uzyskiwały projekty, które zawierały wydzielenie ruchu pieszego i rowerowego, budowę rond, poprawę przejrzystości skrzyżowań, budowę sygnalizacji świetlnej, barierek ochronnych, przejścia dla pie-

szych, progi zwalniające. Za pieniądze z budżetu państwa udało się wyremontować ok. 100 km dróg powiatowych i gminnych.

Resort w przyjętym planie zapowiedział przygotowania do przedłużenia „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych”. W projekcie budżetu na 2012 r. na wsparcie inwestycji budowlanych na drogach lokalnych przewidziano tylko rezerwę w wysokości 200 mln zł – pięć razy mniej niż przez ostatnie 3 lata. Do tej pory samorządy lokalne koszty inwestycji dzieliły po połowie z budżetem państwa. Teraz proporcje te zmieniają się na niekorzyść gmin i powiatów – państwo do remontów, budowy i przebudowy lokalnych dróg dołoży się tylko w 30%.

Wcześniej zawsze wniosków było więcej niż pieniędzy, jednak większość składanych wniosków przez samorządy uzyskiwała dofinansowanie, teraz istnieją realne obawy, że sytuacja będzie odwrotna. Średnio na każde województwo przypadać będzie 12 mln zł. Zaproponowano, by inwestycje dofinansowane były jedynie w 30% kosztów kwalifikowanych i w wysokości nie wyższej niż 1 mln zł, co może oznaczać, że zmniejszy się nie tylko dostępność, ale i atrakcyjność programu.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy wprowadzenie zmian – obniżenie progu dotacji oraz maksymalnej kwoty dofinansowania – nie czynią programu mało atrakcyjnym dla beneficjentów?

2. Czy podwyższenie poprzeczki na poziomie 70% finansowania przez samorząd nie będzie w praktyce oznaczać znacznego spowolnienia programu?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10461)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie projektu zmian dyrektywy
2001/37/WE Parlamentu Europejskiego
i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. dotyczącej
wyrobów tytoniowych oraz skutków
społeczno-ekonomicznych tych zmian
na terenie Małopolski**

Uprzejmie informuję, iż otrzymałem rezolucję nr 4/11 Sejmiku Województwa Małopolskiego z dnia 4 lipca 2011 r. w sprawie projektu zmian dyrektywy 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. dotyczącej wyrobów tytoniowych oraz skutków społeczno-ekonomicznych tych zmian na terenie Małopolski.

W związku z powyższym pozwalam sobie przesłać kserokopię przedmiotowej rezolucji*) i zwracam się zapytaniem: Czy kierowany przez Pana Ministra resort podjął jakieś decyzje w tej sprawie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ireneusz Raś

Kraków, dnia 28 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10462)

do ministra infrastruktury

**w sprawie rozbudowy i modernizacji drogi
krajowej nr 94 w Olkuszu**

Uprzejmie informuję, iż otrzymałem apel nr 3/2011 Rady Powiatu w Olkuszu z dnia 28 czerwca 2011 r. w sprawie pilnego podjęcia rozbudowy i modernizacji drogi krajowej nr 94 w mieście Olkusz*). Radni powiatu wyrażają swój stanowczy protest z powodu decyzji Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad o przesunięciu terminu rozbudowy i modernizacji drogi krajowej nr 94 w Olkuszu. Radni powiatu zaniepokojeni powyższym faktem wnoszą o pilne rozpoczęcie modernizacji olkuskiego odcinka drogi krajowej ze względu na bardzo zły jego stan.

W związku z tym zwracam się zapytaniem: Jakie jest stanowisko Ministerstwa Infrastruktury w tej sprawie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ireneusz Raś

Kraków, dnia 28 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10463)

do ministra infrastruktury

**w sprawie łącznicy kolejowej
Kraków-Zabłocie – Kraków-Krzemionki
w ramach rozbudowy
szybkiej kolei aglomeracyjnej**

Uprzejmie informuje, iż Sejmik Województwa Małopolskiego w dniu 30 maja 2011 r. sporządził apel w sprawie umieszczenia na liście projektów kluczowych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” łącznicy kolejowej Kraków-Zabłocie – Kraków-Krzemionki w ramach rozbudowy szybkiej kolei aglomeracyjnej.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Łącznica jest niezbędnym elementem kolejowej infrastruktury Krakowa koniecznym do prawidłowego funkcjonowania kolei aglomeracyjnej. Wybudowanie łącznicy kolejowej przyczyni się do efektywnego wykorzystania 280 km torów kolejowych w krakowskim obszarze metropolitalnym, z czego 120 km w samym mieście, oraz połączeń między Miechowem, Tarnowem, Oświęcimiem i Zakopanem.

Inwestycja jest bardzo dobrze przygotowana do realizacji – wykonane zostało studium wykonalności oraz uzyskano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Jest to wielka szansa na poprawę efektywności infrastruktury transportowej miasta Krakowa, niezbędna by wyjść naprzeciw wyzwaniom postępującej metropolizacji.

W związku z tym zwracam się za zapytaniem: Jakie jest stanowisko ministerstwa w tej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Ireneusz Raś

Kraków, dnia 25 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10464)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie usuwania skutków klęski
żywiolowej, jaka dotknęła pow. przysuski**

Szanowny Panie Ministrze! 14 lipca br. przez powiat przysuski przeszedł huragan, niszcząc domy, budynki gospodarcze oraz uprawy będące źródłem utrzymania dla miejscowej ludności. Największe zniszczenia dotknęły gminy: Klwów, Gielniów, Potworów oraz Rusinów, w których straty liczone są przez wójtów w milionach złotych.

W gminie Potworów uszkodzonych lub całkowicie zniszczonych zostało 20 budynków mieszkalnych oraz ok. 100 gospodarczych. Podobne zniszczenia w gospodarstwach wichura spowodowała w gminie Gielniów. W gminie Klwów żywioł zniszczył lub uszkodził 58 domostw i 95 budynków gospodarczych. Jednak największe zniszczenia zanotowano w gminie Rusinów, gdzie zniszczonych w różnym stopniu zostało 100 domów oraz 150 budynków gospodarczych.

Równie wielką tragedią dla miejscowej ludności są straty, jakie żywioł wyrządził w uprawach. Opisywane przeze mnie gminy należą do tzw. zagłębia paprykowego, a uprawy tego warzywa są głównym, a niekiedy jedynym źródłem utrzymania dla mieszkańców wymienionych wyżej gmin. W wyniku wichury, jaka nawiedziła powiat przysuski 14 lipca br., zniszczeniu uległo, w zależności od miejscowości, nawet do 95% upraw.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

Na jaką pomoc finansową mogą liczyć mieszkańcy terenów dotkniętych kataklizmem?

Czy prawdą jest to, że pomoc wypłacana jest na zasadzie zwrotu nakładów poniesionych przez rolników na likwidację szkód wywołanych nawałnicą?

Do kiedy przewidywane jest prowadzenie wypłat środków przeznaczonych na pomoc poszkodowanym ludziom?

Z poważaniem

Poseł Marzena Dorota Wróbel

Radom, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10465)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie odmowy udzielenia
dofinansowania dla Śląskiego Centrum
Wolności i Solidarności oraz obchodów
30. rocznicy pacyfikacji Kopalni
Węgla Kamiennego Wujek**

Z wielkim smutkiem przyjąłem informację o odmowie udzielenia wsparcia finansowego przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego dla Śląskiego Centrum Wolności i Solidarności. Centrum powstało nie tylko w celu upamiętnienia dziewięciu górników zamordowanych podczas pacyfikacji 16 grudnia 1981 r. Powstało także po to, aby uświadomić kolejnym pokoleniom, czym był miniony ustrój, jakie dramatyczne wydarzenia miały tu miejsce i jak wysoką cenę przyszło zapłacić za wolność tym, którzy przeciwstawili się reżimowi komunistycznemu. Placówka oprócz działalności muzealnej będzie prowadzić działania edukacyjne i naukowo-badawcze, skupiając się nad okresem od powstania NSZZ „Solidarność” do 1989 r. Uroczystość otwarcia będzie mieć miejsce w 30 rocznicę pacyfikacji, tj. 16 grudnia br.

Odmowa wsparcia tego przedsięwzięcia oraz obchodów kolejnej rocznicy tej tragedii mocno dotknęła mieszkańców Śląska. Jestem świadomy faktu, iż ministerstwo wspiera wiele placówek kulturalnych oraz przyznaje dotacje wielu projektom. Są jednak takie, którym odmawiać się nie powinno ze względu na pamięć zamordowanych, ich rodziny i świadectwo, jakie po poległych pozostało.

Nie jest to czas ani miejsce na licytowanie, która placówka zasługuje na dotację, a która nie. Nie będę też powoływał się na przykłady przedsięwzięć, bardzo oględnie ujmując, kontrowersyjnych, które ministerstwo wspierało finansowo. Mieszkańcy regionu czują przede wszystkim żal, że po raz kolejny władza

centralna lekceważy ich oczekiwania. Poczucie niezadowolenia może stać się pożywką dla ruchów dążących do zantagonizowania mieszkańców Śląska z resztą kraju. Będzie to kolejny argument, aby udowodnić tezę, że ta część Polski dla władz się nie liczy.

Mając na uwadze przedstawione powyżej informacje, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy ministerstwo zmieni swoje negatywne stanowisko i podejmie decyzję o udzieleniu wsparcia finansowego Śląskiemu Centrum Wolności i Solidarności oraz obchodom 30. rocznicy pacyfikacji KWK Wujek?

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 28 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10466)

do ministra finansów

**w sprawie sytuacji materialnej
funkcjonariuszy Służby Celnej**

Szanowny Panie Ministrze! W sytuacji trwającego kryzysu finansowego kwestia wynagrodzeń oraz świadczeń dla poszczególnych grup zawodowych jest szczególnie aktualna i budzi rozmaite kontrowersje. Dlatego odnoszę się do usytuowania dwóch dość zbliżonych służb – Służby Celnej oraz Straży Granicznej – których funkcjonariusze wypełniają równie ważne, odpowiedzialne i często jakościowo nowe obowiązki, ale konsekwencje braku symetrii w owym usytuowaniu sprawiają, iż ci pierwsi czują się w pewnym stopniu dyskryminowani. Wspomnę przy okazji, że z dopiero co opublikowanych danych wynika np., iż organy celne państw Unii Europejskiej w 2010 r. ujawniły niemal dwukrotnie większą, w stosunku do roku poprzedniego, liczbę zatrzymanych towarów w związku z naruszeniem praw własności intelektualnej na granicach zewnętrznych Unii.

Celnicy nie są traktowani jako służba mundurowa, stąd dotyczą ich inne przepisy np. odnośnie do przechodzenia na emeryturę, spraw mieszkaniowych, urlopowych czy przeniesień między służbami. Widoczne są też różnice co do wyposażenia.

Zainteresowałem się całym zagadnieniem m.in. w związku z zamieszczoną na stronie internetowej www.celnicy.pl obszerną analizą pt. „Porównanie praw i ograniczeń funkcjonariuszy Służby Celnej i Straży Granicznej”, z charakterystycznym nadtytułem: „Każdy poseł i senator powinien to zobaczyć i odnieść się do tych faktów”. A zatem jako parlamentarzysta o najdłuższym stażu na Warmii i Mazurach – regionie z całą granicą polsko-rosyjską (210 km, nie licząc granicy morskiej), na którego terenie znajduje się (w Kętrzynie) Centrum Szkole-

nia Straży Granicznej – pytam Pana Ministra: Czy i kiedy funkcjonariusze Służby Celnej mogą liczyć na wyrównanie swego statusu?

Z wyrazami poważania

Poseł Tadeusz Iwiński

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10467)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie powołania instytutu polskiego
w Tokio**

Szanowny Panie Ministrze! Od szeregu lat trwają starania wielu środowisk, w tym naszej ambasady w Japonii, o powołanie do życia instytutu polskiego w Tokio – mieście, którego aglomeracja liczy ponad 30 mln mieszkańców. Mam świadomość, że Pana resort od pewnego czasu zabiega o utworzenie trzech tego typu placówek w stolicach Chin, Indii i Japonii, a rezultaty w tej mierze są zróżnicowane.

W istocie nikt nie kwestionuje celowości powstania instytutu polskiego w Tokio, który mógłby koordynować długofalową politykę kulturalną (pojmowaną w najszerszym zakresie), z uwzględnieniem działań promocyjnych, mogących de facto owocować w dalszej perspektywie także efektami gospodarczymi. Tym bardziej iż dynamika polsko-japońskich obrotów handlowych w ostatnim czasie, ze względu na światowy kryzys ekonomiczny, zmniejszyła się. Równocześnie jakość popularyzacji naszego dorobku kulturalno-naukowego w Japonii uległa poprawie m.in. w rezultacie obchodów 90. rocznicy nawiązania stosunków dyplomatycznych, właściwego wykorzystania Roku Chopinowskiego, zaś planowane imprezy w ramach polskiej prezydencji w Unii Europejskiej stwarzają szansę na utrwalenie tego stanu rzeczy.

Jak rozumiem, podstawową przeszkodą na drodze do powołania instytutu polskiego w Tokio są problemy finansowe. Dlatego pytam Pana Ministra o ocenę sytuacji w omawianej materii, szczególnie o realność zagwarantowania w budżecie na rok 2012 odpowiednich kwot.

Z wyrazami poważania

Poseł Tadeusz Iwiński

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10468)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie rozpoczęcia negocjacji
dotyczących przystąpienia Polski
do Europejskiego Obserwatorium Południowego**

Szanowny Panie Premierze! Jednym ze strategicznych założeń realizowanych przez Radę Ministrów w zakresie rozwoju polskiej nauki i szkolnictwa wyższego jest wsparcie kierunków, które mają szczególne znaczenie dla gospodarki narodowej. Cel ten zawarty jest we wszystkich strategicznych dokumentach krajowych, rozpoczynając od „Strategii Polska 2030. Wyzwania rozwojowe Polski”. Do listy przedmiotów mających duże znaczenie należą nauki techniczne, matematyczne oraz przyrodnicze. Założenie to jest zgodne z dokumentem „Europa 2020”, w którym zwraca się uwagę na konieczność rozwoju innowacyjności w krajach Unii Europejskiej. Jednym z takich przedmiotów jest również astronomia, o czym świadczy uchwalenie przez Sejm RP roku 2011 Rokiem Jana Heweliusza, wybitnego astronoma.

W związku z powyższym chciałbym zachęcić Pana Premiera do podjęcia działań mających na celu przystąpienie Polski do Europejskiego Obserwatorium Południowego (European Organisation for Astronomical Research in the Southern Hemisphere, w skrócie ESO). ESO obok np. CERN (Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire) jest jednym z najpotężniejszych międzynarodowych projektów naukowych, skupiających 15 krajów członkowskich. Członkostwo w tej organizacji wymaga powołania zespołu negocjacyjnego, który zająłby się ustaleniem warunków, w tym finansowych, przyjęcia. Ogromne inwestycje prowadzone w tej chwili w ESO, m.in. EELT (European Extremely Large Telescope), 40-metrowy teleskop optyczny oraz ALMA (Atacama Large Millimeter/submillimeter Array), zestaw 66 dwunastometrowych anten na fale submilimetrowe, z wielokrotną wartością majątku trwałego organizacji, utrudniają korzystne dla Polski negocjacje. Warto w tym miejscu dodać, że udział Polski w jednej z najważniejszych organizacji astronomicznych w skali świata byłoby także doskonałą okazją stworzenia nowych miejsc pracy, na co zwróciło mi uwagę środowisko toruńskich naukowców oraz Zarząd Polskiego Towarzystwa Astronomicznego.

W związku z powyższym pozwalam sobie zapytać Pana Premiera, czy Rada Ministrów zamierza podjąć działania w tej sprawie i powołać stosowny zespół negocjacyjny. Czy przystąpienie do Europejskiego Obserwatorium Południowego jest priorytetem rządu w zakresie rozwoju nauk astronomicznych?

Wyrażam nadzieję, że pomimo trudności w dziedzinie finansów publicznych sprawa zostanie przez Pana Premiera pozytywnie rozpatrzona i w najbliższym czasie zostanie powołany zespół negocjacyjny,

który rozpocznie procedurę przystąpienia Polski do ESO.

Z wyrazami szacunku

Poseł Grzegorz Karpiński

Toruń, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10469)

do ministra finansów

**w sprawie zasadności postanowienia
dyrektora Izby Celnej w Olsztynie
z dnia 12 lipca 2011 r. nr 370000-IACW-9116-55/11
o wstrzymaniu z urzędu wykonania decyzji
naczelnika Urzędu Celnego w Elblągu z dnia
13 czerwca 2011 r. nr 372000-UAGR-9110-3/11/
MM/X określającej wysokość zobowiązania
podatkowego w podatku akcyzowym dla
ENERGA Kogeneracja sp. z o.o. w Elblągu**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego Biura Poselskiego w Elblągu zwrócono się z prośbą o udzielenie pomocy w wyjaśnieniu sprawy, która dotyczyła dwu jednostek organizacyjnych działających na terenie Elbląga.

W dniu 13 czerwca br. naczelnik Urzędu Celnego w Elblągu wydał decyzję nr 372000-UAGR-9110-3/11/MM/X, którą określił dla ENERGA Kogeneracja sp. z o.o. w Elblągu zobowiązanie podatkowe w podatku akcyzowym za okresy rozliczeniowe 2006 r. i 2007 r. i od stycznia do marca 2008 r. Poprzednia decyzja w tej sprawie uchylona została przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie wyrokiem z dnia 13 stycznia br. Sąd rozpatrywał sprawę ponownie na skutek wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 września 2009 r.

Zgodnie z art. 77 § 3 Ordynacji podatkowej w przypadku uchylenia decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego lub określającej wysokość zobowiązania podatkowego, jeżeli następnie, w terminie trzech miesięcy od dnia doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego ze stwierdzeniem jego prawomocności, uchylającego decyzje, zostanie wydana decyzja w tej samej sprawie, to nadpłata, którą stanowi różnica między podatkiem wpłaconym a podatkiem wynikającym z tej decyzji, podlega zwrotowi w terminie 30 dni od dnia wydania nowej decyzji. Z kolei przepis art. 77 § 4 Ordynacji podatkowej stanowi, że w przypadku niewydania nowej decyzji w ww. terminie nadpłata stanowiąca kwotę wpłaconą na podstawie decyzji uchylonej podlega zwrotowi bez zbędnej zwłoki.

Postanowieniem z dnia 7 lipca br. nr 370000-IAGW-9116-55/11 dyrektor Izby Celnej w Olsztynie wszczął z urzędu postępowanie w sprawie stwierdze-

nia nieważności ww. decyzji wydanej przez naczelnika Urzędu Celnego w Elblągu, jednocześnie wstrzymując jej wykonanie postanowieniem z 12 lipca br.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy działania dyrektora Izby Celnej w Olsztynie są zgodne z zasadami postępowania podatkowego, w tym w szczególności z zasadami legalności oraz zaufania do organów podatkowych?

2. Czy działania dyrektora Izby Celnej w Olsztynie stwierdzające nieważność decyzji naczelnika Urzędu Celnego w Elblągu oraz wstrzymujące wykonanie jego decyzji nie mogą być uznane jako powodujące roszczenia ENERGA Kogeneracja sp. z o.o. w Elblągu, tym bardziej że przedmiot sporu był badany i w tej sprawie zapadły orzeczenia organów podatkowych, a także sądów administracyjnych?

3. Czy dyrektor Izby Celnej (bądź innego organu) może wszcząć postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji ostatecznej (wydaje się, że taką była decyzja naczelnika Urzędu Celnego w Elblągu), wstrzymać jej wykonanie, bez wskazania konkretnej wady wydanej decyzji? Czy takiej praktyki nie można uznać za próbę odłożenia w czasie skutków niewłaściwego stosowania prawa przez organy podatkowe?

Z poważaniem

Poseł Witold Gintowt-Dziewałtowski

Elbląg, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10470)

do ministra finansów

**w sprawie budowy w Radomiu
centrum przetwarzania danych
Ministerstwa Finansów**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z prośbą o odpowiedź na pytania:

Jakie są plany Ministerstwa Finansów względem centrum przetwarzania danych Ministerstwa Finansów?

Czy Ministerstwo Finansów w dalszym ciągu ma zamiar zrealizować tę inwestycję w Radomiu?

Kiedy można się spodziewać zakończenia niniejszej inwestycji?

W wymienionej wyżej instytucji według pierwotnych planów zatrudnienie miały znaleźć 72 osoby, głównie informatycy, inżynierowie, specjaliści od baz danych. Radom jest miastem, które w dalszym ciągu boryka się z dużym, oscylującym wokół 20%, bezrobociem, dlatego też umiejscowienie tej inwestycji w Radomiu byłoby szansą na rozwój miasta, jak również w pewnej mierze całego regionu radomskiego. Ponadto pragnę zwrócić uwagę Pana Ministra na

fakt, iż w celu umożliwienia Ministerstwu Finansów realizacji niniejszej inwestycji właśnie w Radomiu władze miasta przekazały na potrzeby inwestycji działkę budowlaną o powierzchni 4 ha, a także wybudowały drogę dojazdową, która kosztowała samorząd 3 mln zł.

Z poważaniem

Poseł Marzena Dorota Wróbel

Radom, dnia 19 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10471)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie finansowania
badań podstawowych**

Szanowna Pani Minister! Podejmowane od pewnego czasu działania ministerstwa, jak również możliwość korzystania z różnego rodzaju wsparcia Unii Europejskiej dają możliwości znacznego wzrostu środków finansowych przeznaczonych na badania naukowe. Jednocześnie, analizując programy finansowania, daje się niestety zauważyć pomijanie niezwykle istotnych dziedzin mających dla rozwoju nauki fundamentalne znaczenie.

Większość środków jest przeznaczana na badania mające mieć zastosowanie w gospodarce. Na finansowanie mogą liczyć przede wszystkim projekty innowacyjne mogące skutkować opracowaniem patentów lub innego rodzaju wdrożeniem w przemyśle. Ponadto zaobserwować można znaczne ukierunkowanie programów wsparcia na nauki eksperymentalne.

Możliwości pozyskania środków na badania niestety w niewielkim stopniu dotyczą naukowców prowadzących tzw. badania podstawowe np. w dziedzinach takich, jak: filozofia, logika, metodologia nauk, historia idei czy teoria prawa. Wspomniane dyscypliny, będące klasycznymi gałęziami badań i nauczania uniwersyteckiego, stanowią podstawę rozwoju nauki w ogóle, budując fundamenty jej rozwoju. Z tego względu zasadne wydaje się opracowanie programów kierujących wsparcie do naukowców z tej dziedziny.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy jest możliwe zwiększenie wsparcia finansowego badań podstawowych?
2. Czy ministerstwo prowadzi lub planuje działania w powyższym zakresie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10472)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie podjęcia działań i udzielenia
pomocy finansowej ze środków Ministerstwa
Spraw Wewnętrznych i Administracji
lub innych źródeł miejscowościom
w gm. Korzenna w pow. nowosądeckim
na usunięcie skutków obfitych opadów deszczu**

Zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem, czy zostaną podjęte działania i czy zostanie udzielona pomoc finansowa ze środków ministerstwa lub z innych źródeł miejscowościom w gminie Korzenna (powiat nowosądecki, województwo małopolskie) na usunięcie skutków żywiołu.

Podtopione domy, zerwane dachy, zniszczone przepusty i niedrożne przydrożne rowy, zerwane brzegi i mosty, podmyte, osunięte i naderwane drogi, zniszczone uprawy to krajobraz po obfitych opadach deszczu i nawałnicach w powiecie nowosądeckim.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Czy gmina Korzenna otrzyma ministerialną pomoc, która jest nieodzowna, żeby pokryć koszty likwidacji skutków wywołanych przez ulewy i nawałnice w poszczególnych jej miejscowościach?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 29 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10473)

do ministra zdrowia

**w sprawie zagrożenia likwidacją ośrodka
rehabilitacyjnego dla niepełnosprawnych
dzieci w Tymbarku w pow. limanowskim
w woj. małopolskim**

Ośrodek rehabilitacyjny dla niepełnosprawnych dzieci w Tymbarku zagrożony jest likwidacją ze względu na brak odpowiednich środków finansowych, które są niezbędne do modernizacji budynku, aby ten spełniał odpowiednie wymagania, które potrzebne są do prawidłowej funkcjonalności ww. ośrodka.

Siedziba ośrodka została przeniesiona z lokalu, który udostępniała parafia, do przedszkola samorządowego. Ten mimo to, że spełnia warunki wymagane do przeprowadzania rehabilitacji, potrzebuje kilku działań adaptacyjnych, jak np. zamontowanie windy i przeróbka sanitariatów, na które władze ośrodka nie posiadają odpowiednich środków.

Jest to jedyny taki ośrodek w powiecie limanowskim, który umożliwi rehabilitację niepełnosprawnych dzieci. Likwidacja tego ośrodka wiązałaby się z ogromnymi trudnościami dla rodziców dzieci korzystających z usług ośrodka. Na terenie powiatu nie istnieje dla nich żadna alternatywa.

Do tej pory ośrodek utrzymywał się głównie z dotacji PFRON-u, datków z parafii Tymbark oraz z pieniędzy ofiarodawców (w tym z tytułu 1% podatku). Jednak w ostatnim czasie dotacje z PFRON-u uległy zmniejszeniu, ośrodek nie może liczyć również na pieniądze z parafii, a odkąd wprowadzono możliwość kierowania 1% podatku na konta indywidualne poszczególnych dzieci również wpływy z tego tytułu uległy znacznemu zmniejszeniu.

W związku z powyższym opisanymi działaniami ośrodek nie jest w stanie sam się utrzymać, a konsekwencją takiego obrotu sprawy będzie pozbawienie wielu dzieci profesjonalnej rehabilitacji.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego ministerstwo nie dąży do opracowania odpowiednich programów i dotacji, które miałyby na celu pomoc w utrzymaniu takich ośrodków rehabilitacyjnych?

2. Czy możliwa jest pomoc finansowa dla ww. ośrodka, aby zapobiec jego likwidacji i pomoc w modernizacji ośrodka, aby ten w pełni spełniał warunki potrzebne do rehabilitacji dzieci niepełnosprawnych?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10474)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie budowy II linii metra warszawskiego na odcinku centralnym i kolejnych

Podstawą systemu transportowego Warszawy jest transport publiczny. Szczególną rolę odgrywa metro, które jest jedynym w pełni niezależnym od ruchu ulicznego środkiem transportu, który kursuje bez żadnych przeszkód. Obecnie I linię metra stanowi odcinek o długości 22,7 km z 21 stacjami znajdującymi się średnio co ok. 1,1 km, obsługując nawet 500 tys. pasażerów dziennie. Linia ta stanowi połączenie Kabat z Młocinami po zachodniej stronie Wisły. Wysoce pożądane jest jak najszybsze ukończenie budowy II linii, która połączy prawobrzeżną część z lewobrzeżną częścią Warszawy. Projekt ten przyczyni się do wyraźnego zmniejszenia czasu podróży mieszkańców miasta w kierunku centrum i zmniejsz-

szy ruch uliczny, co wpłynie korzystnie na przepustowość dróg. Skrzyżowane dwie linie metra ustanowią nową jakość połączeń komunikacyjnych w stolicy, również w kontekście przemieszczania się uczestników różnego rodzaju wydarzeń kulturalnych, muzycznych czy sportowych.

W pierwszej kolejności zaplanowano budowę centralnego odcinka II linii metra między Rondem Daszyńskiego a Dworcem Wileńskim – ok. 6 km, w tym 7 stacji (Rondo Daszyńskiego, Rondo ONZ, Świętokrzyska, Nowy Świat, Powiśle, Stadion, Dworzec Wileński), i rozpoczęto ich realizację. Mieszkańcy warszawskich dzielnic, a w szczególności Woli i Bemowa, a także Targówka są zainteresowani budową niezbędnych połączeń wykraczających poza odcinek centralny. Nowe stacje metra będą stanowić czynnik dynamicznego rozwoju, zwiększenia atrakcyjności tych dzielnic oraz podniosą jakość życia mieszkańców.

Kieruję zatem do Pani Minister następujące pytania:

1. Jaki jest obecny stan przygotowań do zawarcia umowy na dofinansowanie dla budowy II linii metra – odcinek centralny?

2. Jaki jest aktualnie planowany termin oddania odcinka II linii metra (Rondo Daszyńskiego – Dworzec Wileński)?

3. Jakie istnieją możliwości finansowe, że środki unijne zasilą rozbudowę II linii metra poza odcinkiem centralnym w obecnej i przyszłej perspektywie finansowej?

Z poważaniem

Poseł Michał Szczerba

Warszawa, dnia 20 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10475)

do ministra finansów

w sprawie bezpieczeństwa rozliczeń transakcji na rynku new connect

Panie Ministrze! W uzasadnieniu do projektu ustawy o obrocie instrumentami finansowymi (druk nr 4468) zawarty jest argument, że nowelizacja ustawy spowoduje zrównanie bezpieczeństwa rozliczeń transakcji na rynku new connect, który jest rynkiem niepublicznym, z rynkiem regulowanym.

Czy to oznacza, że dotychczas rozliczanie transakcji na rynku new connect było niebezpieczne, a jeśli tak, to na czym to niebezpieczeństwo polegało?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Maślowska

Lublin, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10476)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie ustawy dekomunizującej
polską przestrzeń publiczną**

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę złożyć na Pana ręce zapytanie poselskie na temat aktualnego stanu prac legislacyjnych związanych z ustawą dekomunizującą polską przestrzeń publiczną.

Z informacji otrzymanych z IPN-u wynika, iż w chwili obecnej ustawa ta znajduje się w Senacie. Zgodnie z intencją autorów projektu ww. ustawa ma m.in. „wymusić” na samorządach zmianę patronów ulic, szkół i instytucji, które w swoich nazwach odwołują się do komunistycznej przeszłości. Potrzeba wprowadzenia odpowiednich regulacji prawnych w tym zakresie jest społecznie oczekiwana, gdyż zarówno Konstytucja RP, jak i Kodeks karny jednoznacznie zakazują propagowania w Polsce idei totalitarnej.

W związku z powyższym proszę o przekazanie informacji, jakie jest zaawansowanie prac nad ustawą oraz oceny możliwego terminu przyjęcia ww. ustawy.

Z poważaniem

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10477)

do ministra środowiska

**w sprawie zmiany ustawy o utrzymaniu
czystości i porządku w gminach**

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę złożyć na Pana ręce zapytanie poselskie związane z nowelizacją przepisów ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Nowelizacja ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach została w dniu 9 czerwca przyjęta przez Senat RP, na obecnym etapie legislacyjnym musi zastać podpisana przez prezydenta RP.

Proszę o wyjaśnienie, jakie obowiązki zostaną nałożone na gminy po wejściu w życie ustawy, oraz doprecyzowanie, kiedy ustawa zacznie obowiązywać (niektóre źródła mówią o roku 2013, inne o 2012).

W sposób szczególnie interesują mnie inne istotne informacje na temat funkcjonowania tzw. opłaty śmieciowej w gminach.

Z poważaniem

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10478)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie możliwości dofinansowania
remontu dachu i wymiany pokrycia
bazyliki Matki Boskiej Bolesnej
w Limanowej w woj. małopolskim**

Bazylika w Limanowej została wybudowana w 1918 r. Jest reprezentatywnym przykładem nurtu rodzimego w sztuce wyrosłego na tradycji, kulturze i patriotyzmie. Kamienna bryła kościoła z monumentalną wieżą jest jakby przetworzeniem piękna dawnych kościółków Małopolski.

Bazylika limanowska jest nielicznym pomnikiem Konstytucji 3 maja, co sprawia, że stanowi ważne dziedzictwo historii i nurtu narodowego.

Kościół jednak wymaga remontu dachu, aby mógł być w pełni bezpieczny i dostępny dla parafian oraz pielgrzymów, którzy licznie przybywają do Limanowej nie tylko z Polski, lecz również z zagranicy. Sama parafia nie jest w stanie zgromadzić tak dużej sumy pieniędzy na remont dachu, który jest niezbędny.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego może wesprzeć finansowo parafię Matki Boskiej Bolesnej w Limanowej, aby mogła przeprowadzić remont dachu?

2. Czy istnieją jakiegokolwiek inne źródła pozyskania środków finansowych na remont dachu na bazyllice limanowskiej?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10479)

do ministra pracy i polityki społecznej
oraz
ministra gospodarki

**w sprawie refundacji wynagrodzeń
młodych pracowników w ramach
przygotowania do zawodu**

W naszym państwie małe, średnie i mikroprzedsiębiorstwa, rzemieślnicy i kupcy stanowią ogromną część całości przedsiębiorstw i tym samym mają znaczący wpływ na rozwój gospodarki kraju. Podobnie, tworząc gros miejsc pracy w Polsce, mają decydujący wpływ na skalę bezrobocia. To właśnie w tych firmach młodociani pracownicy przygotowani są do

wykonywania zawodu podczas praktycznej nauki zawodu oraz praktyk innego typu i odbywania staży absolwenckich czy zawodowych.

Ostatnio przedstawiciele małych i średnich przedsiębiorstw, zwłaszcza rzemieślniczych, którzy od lat kształcą młodych adeptów sztuki rzemieślniczej, oraz organizacje je zrzeszające pełni są obaw o przyszłość systemu przygotowującego młodocianych do wykonywania zawodu. Wiem, że chwilowo problem z podpisaniem umów na naukę zawodu na rok 2011 został tymczasowo rozwiązany, ale jednak należy pamiętać, że brak stabilności i rozwiązań długofalowych jest nadal bardzo niepokojący. Tym bardziej że szkolenie młodzieży trwa przynajmniej 2 lata. Rozwiązania więc krótkookresowe nie tworzą stabilności oraz pewności kształcenia i pracy na przyszłość.

Znaczące zmniejszenie wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy zwalczania bezrobocia, w tym zatrudnianie młodocianych pracowników oraz refundacji ich wynagrodzeń, z całą pewnością spowodują sytuację, w której zainteresowanie przedsiębiorców zatrudnianiem młodocianych pracowników spadnie. Ma to również wpływ na zwiększające się niezadowolenie społeczne, gdyż widoczne są już tego sygnały. Może to spowodować poważne odwrócenie się przedsiębiorców od obecnej formuły angażowania się przedsiębiorców w praktyczną naukę zawodu, a to z kolei może znacznie utrudnić młodym ludziom znalezienie się na rynku pracy.

Proces kopenhaski oraz założenia komunikatu z Brużii mówią o tym, że uczenie się na stanowisku pracy jest obszarem, który wymaga strategicznych działań i wsparcia państwa. Należy wspierać pracodawców w angażowaniu się w kształcenie zawodowe oraz stwarzać im warunki ku temu, by takie kształcenie było efektywne i opłacalne. Zagadnienie to jest dostrzegane przez wiele istotnych instytucji, takich jak: Komitet Doradczy KE ds. Szkolenia Zawodowego (ACVT), Europejskie Centrum na rzecz Rozwoju Szkoleń Zawodowych (CEDEFOP) oraz Europejska Unia Rzemiosła, Małej i Średniej Przedsiębiorczości (UEAPME).

Decyzja w sprawie ograniczenia środków finansowych, które przeznaczone były na refundacje wynagrodzeń młodzieży przygotowującej się do wykonywania zawodu, wydaje się więc być niezgodna z linią programową instytucji Unii Europejskiej. Przedsiębiorcy, którzy pozbawieni będą wsparcia potrzebnego do realizacji kształcenia zawodowego, mogą stracić zainteresowanie zadaniem wspomagania rozwoju młodocianych pracowników.

Problem refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego został poruszony podczas VIII Kongresu Rzemiosła Polskiego. Stanowisko przyjęte przez ten organ jest wyrazem troski o kwestie przygotowania zawodowego oraz problemów rynku pracy.

Opisana przeze mnie sytuacja z całą pewnością nie sprzyja zmniejszeniu bezrobocia, głównie wśród młodych ludzi. Przedsiębiorcy, którzy do tej pory czynnie i efektywnie wspierali system kształcenia zawodowego, mogą odwrócić się od obowiązującej dotychczas formuły, jeżeli sytuacja będzie tak niepewna jak obecnie, a nie mówiąc już, jeżeli zabraknie środków na refundację wynagrodzeń dla tej młodzieży.

W związku z powyższym będę wdzięczny za odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy nie sądzą Państwo, że brak zainteresowania przedsiębiorców udziałem w systemie kształcenia zawodowego może wpłynąć na ograniczenie skali praktycznej nauki zawodu w Polsce, a tym samym na zmniejszenie umiejętności zawodowych polskiej młodzieży i w konsekwencji wzrost bezrobocia wśród młodych ludzi?

2. Czy można się spodziewać weryfikacji planów rządu w omawianym zakresie, a jeśli tak, to kiedy i w jakim kierunku?

Z poważaniem

Poseł Adam Szejnfeld

Piła, dnia 7 sierpnia 2011 r.

ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wiśniowa (9090)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pism z dnia 28 marca 2011 r. (SPS-023-21319–21329/11, SPS-023-21349–21405/11, SPS-023-21408–21425/11, SPS-023-21435–21439/11) oraz z dnia 30 marca 2011 r. (SPS-024-9090–9219/11, SPS-024-9220–9245/11), przekazujących interpelacje i zapytania posłów na Sejm RP pana Kazimierza Moskala oraz pana Zbigniewa Chmielowca w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie poszczególnych gmin i powiatów, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Wsparcie z budżetu państwa udzielone na odbudowę zniszczonej w wyniku klęsk żywiołowych infrastruktury komunalnej (np. drogi, mosty, kładki, kanalizacja, wodociągi i inne) poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego w latach 2009–2011 przedstawiają tabele stanowiące załącznik do niniejszego pisma^{*)}. Z uwagi na liczbę samorządów biorących udział w projekcie odbudowy infrastruktury komunalnej zniszczonej w wyniku klęsk żywiołowych wszystkie jednostki samorządu terytorialnego wymienione w wystąpieniach poselskich, jak i pozostałe, którym przekazano dotacje na ten cel, przedstawione zostały w formie tabelarycznej.

Dokonując podziału środków z rezerw celowych budżetu państwa przeznaczonych na usuwanie skutków powodzi, brane są pod uwagę m.in. następujące przesłanki:

— ważność danego zadania dla lokalnej społeczności, np. mosty, kładki dla pieszych, przepusty, obiekty oświatowe (przywrócenie warunków prawidłowego funkcjonowania gminy, powiatu),

— efektywność wykorzystania przyznanych środków,

— wyrównanie poziomu pokrycia strat poniesionych przez jednostki samorządu terytorialnego (zaznaczyć przy tym należy, iż nie zawsze jest to możliwe z uwagi na fakt, że inwestycje takie jak np. mosty odbudowywane byłyby kilka albo nawet kilkanaście lat, a zniszczona infrastruktura nie tylko jest odtwa-

rzana, ale również odbudowywana w nowej technologii, tak aby nie uległa zniszczeniu w wyniku kolejnych powodzi).

Środki z budżetu państwa przekazywane na odbudowę zniszczonej w wyniku klęsk żywiołowych infrastruktury komunalnej stanowią większość środków uruchamianych na ten cel. Udział własny jednostek samorządu terytorialnego jest nie mniejszy niż 20% wartości realizowanych przez nie zadań. Wyjątek stanowi pomoc przeznaczona na usuwanie skutków ubiegłorocznej powodzi. Zgodnie z art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 2010 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi z 2010 r. (Dz. U. Nr 123, poz. 835, z późn. zm.) do kwoty dotacji przeznaczonej na ten cel nie stosuje się warunku określonego w art. 128 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.). Oznacza to, że kwota dotacji udzielona jednostkom samorządu terytorialnego na zadania związane z usuwaniem skutków powodzi, poczynając od maja 2010 r. może stanowić 100% kosztów realizacji zadania. W konsekwencji jednostki te zwolnione są z obowiązku zabezpieczenia wkładu własnego do realizowanych zadań.

Ponadto należy wskazać, że pomoc finansowa udzielana z budżetu państwa ma również na celu aktywizowanie samorządów w pozyskiwaniu środków z innych, pozabudżetowych źródeł. Kwoty zabezpieczane corocznie w rezerwie celowej budżetu państwa przeznaczone na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, jak również liczba zadań zgłaszanych do realizacji nie pozwalają bowiem na pokrycie wszystkich potrzeb zgłaszanych przez samorządy. Zwłaszcza że ostatnie powodzie oraz tegoroczne huragany wymagać będą zaangażowania znacznej ilości środków finansowych przeznaczonych dla osób i rodzin poszkodowanych w wyniku klęsk żywiołowych oraz na odbudowę najważniejszych elementów infrastruktury komunalnej.

Przedstawiając powyższe, należy również wskazać na obowiązującą procedurę w zakresie szacowania strat przez jednostki samorządu terytorialnego oraz ubiegania się o dofinansowanie odbudowy zniszczonej infrastruktury. Procedura ta zakłada oszacowanie szkód i strat poprzez powołaną w tym celu komisję. Po zebraniu informacji o stratach spowodowanych przez klęskę żywiołową ze wszystkich jednostek samorządu terytorialnego właściwy miejscowo wojewoda przekazuje do ministra spraw wewnętrznych i administracji wykaz jednostek samorządu terytorialnego dotkniętych klęską żywiołową, podając wysokość strat powstałych w wyniku działania żywiołu oraz wielkość planowanych dochodów własnych jednostki na rok bezpośrednio poprzedzający rok wystąpienia klęski żywiołowej. W wykazie winny

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

zostać umieszczone te jednostki samorządowe, w których straty wywołane klęską żywiołową są nie mniejsze niż 5% planowanych dochodów własnych jednostki na rok bezpośrednio poprzedzający rok wystąpienia klęski żywiołowej.

Jednostka samorządu terytorialnego ubiegająca się o dotację jest zobowiązana realizować przedsięwzięcia przy zaangażowaniu środków własnych, nie mniejszych niż 20%, z wyjątkiem 2010 r. Wojewoda analizuje zgłoszone potrzeby i na tej podstawie sporządza zbiorcze zestawienie zadań dotyczących likwidacji szkód powstałych w wyniku klęski żywiołowej. Zestawienie to wojewoda przesyła do ministra spraw wewnętrznych i administracji. Uwzględnienie zadania w zestawieniu jest równoznaczne ze zgłoszeniem zapotrzebowania przez jednostkę samorządu terytorialnego bezpośrednio do ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Pomoc finansowa udzielona z budżetu państwa w 2010 r. oraz w 2011 r. przedstawia się następująco.

W 2010 r. jednostki samorządu terytorialnego województwa podkarpackiego otrzymały pomoc finansową na usuwanie zniszczeń powstałych w wyniku powodzi z 2010 r. w łącznej wysokości ponad 147 mln zł. W lutym 2011 r. 130 jednostek samorządu terytorialnego z terenu województwa podkarpackiego otrzymało łącznie 90,4 mln zł dotacji z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, w tym 4,6 mln zł dla gmin Ropczyce i Tarnobrzeg, realizujących zadania w ramach projektu odbudowy zniszczonej infrastruktury komunalnej w 18 gminach najbardziej poszkodowanych w wyniku powodzi mającej miejsce w 2010 r. Kolejną w tym roku pomoc finansową otrzyma 118 jednostek w łącznej wysokości 61,8 mln zł. Środki te zostaną przeznaczone przede wszystkim na usuwanie skutków klęsk żywiołowych z ubiegłego roku oraz strat powstałych w wyniku powodzi z lat poprzednich.

W 2010 r. jednostki samorządu terytorialnego województwa świętokrzyskiego otrzymały pomoc finansową na usuwanie zniszczeń powstałych w wyniku powodzi z 2010 r. w łącznej wysokości ponad 46,5 mln zł. W lutym 2011 r. 55 jednostek samorządu terytorialnego z terenu województwa świętokrzyskiego otrzymało łącznie 31,2 mln zł dotacji z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, w tym 6 mln zł dla gminy Sandomierz, realizującej zadania w ramach projektu odbudowy zniszczonej infrastruktury komunalnej w 18 gminach najbardziej poszkodowanych w wyniku powodzi mającej miejsce w 2010 r. Kolejną w tym roku pomoc finansową otrzymają 52 jednostki w łącznej wysokości 25,6 mln zł. Środki te zostaną przeznaczone przede wszystkim na usuwanie skutków klęsk żywiołowych z ubiegłego roku oraz strat powstałych w wyniku powodzi z lat poprzednich.

W 2010 r. jednostki samorządu terytorialnego województwa śląskiego otrzymały pomoc finansową na usuwanie zniszczeń powstałych w wyniku powodzi z 2010 r. w łącznej wysokości ponad 117,2 mln zł.

W lutym 2011 r. 69 jednostek samorządu terytorialnego z terenu województwa śląskiego otrzymało łącznie 104,5 mln zł dotacji z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, w tym 30,6 mln zł dla gmin: Bielsko-Biała, Bieruń i Czechowice-Dziedzice, realizujących zadania w ramach projektu odbudowy zniszczonej infrastruktury komunalnej w 18 gminach najbardziej poszkodowanych w wyniku powodzi mającej miejsce w 2010 r. Kolejną w tym roku pomoc finansową otrzyma 37 jednostek w łącznej wysokości 49,4 mln zł. Środki te zostaną przeznaczone przede wszystkim na usuwanie skutków klęsk żywiołowych z roku ubiegłego oraz strat powstałych w wyniku powodzi z lat poprzednich.

W 2010 r. jednostki samorządu terytorialnego województwa lubelskiego otrzymały pomoc finansową na usuwanie zniszczeń powstałych w wyniku powodzi z 2010 r. w łącznej wysokości ponad 41,4 mln zł, w tym 9,8 mln zł dla gminy Wilków, realizującej zadania w ramach projektu odbudowy zniszczonej infrastruktury komunalnej w 18 gminach najbardziej poszkodowanych w wyniku powodzi mającej miejsce w 2010 r. W lutym 2011 r. 32 jednostki samorządu terytorialnego z terenu województwa lubelskiego otrzymały łącznie 12,2 mln zł dotacji z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych. Kolejną w tym roku pomoc finansową otrzyma 7 jednostek w łącznej wysokości 5,04 mln zł. Środki te zostaną przeznaczone przede wszystkim na usuwanie skutków klęsk żywiołowych z ubiegłego roku oraz strat powstałych w wyniku powodzi z lat poprzednich.

Pomoc finansową powiększą dodatkowo środki pochodzące z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej. W dniu 4 lipca 2011 r. minister spraw wewnętrznych i administracji podpisał bowiem umowę w sprawie wdrożenia decyzji Komisji Europejskiej przyznającej dotację z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej. Większość środków funduszu przeznaczona będzie na zrefundowanie poniesionych w 2011 r. wydatków bądź na zadania już realizowane, na które wcześniej jednostki otrzymały dotacje.

Przewiduje się, że samorzady poszkodowane w wyniku powodzi mającej miejsce w maju i w czerwcu 2010 r. otrzymają z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej pomoc finansową w łącznej wysokości 214,8 mln zł, w tym:

Województwo	Kwota dofinansowania (mln zł)
lubelskie	1,93
podkarpackie	41,47
śląskie	48,85
świętokrzyskie	7,44

Oznacza to, że środki z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej spowodują wzrost środków dostępnych w budżecie państwa, które mogą być przeznaczone na kolejne zadania.

Mając na uwadze powyższe, należy podkreślić, że pomoc finansowa na realizację zadań związanych z odbudową popowodziową będzie udzielana sukcesywnie w miarę posiadanych w budżecie państwa środków na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych. Niemniej jednak skala zniszczeń, szczególnie z ostatnich lat, sprawia, że dalsze prace w zakresie odbudowy i ich finansowanie będą rozłożone na kolejne lata.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Niebylec (9091)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Frysztak (9092)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czudec (9093)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Strzyżów (9094)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Zarszyn (9095)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tyrywa Wołoska
(9096)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Komańcza (9097)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Bukowsko (9098)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Besko (9099)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Zagórz (9100)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Sanok
(9101)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Trzebownisko
(9102)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Sanok (9103)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Świlcza (9104)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Lubenia (9105)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krasne (9106)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009
i 2010 r. na terenie gm. Kamień (9107)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Hyżne (9108)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Dynów
(9109)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Chmielnik (9110)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tyczyn (9111)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Sokołów Małopolski
(9112)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Głogów Małopolski
(9113)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009
i 2010 r. na terenie gm. Boguchwała (9114)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Błażowa (9115)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dynów (9116)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Wielopole Skrzyńskie (9117)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Ostrów (9118)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Iwierzycze (9119)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Sędziszów Małopolski (9120)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Ropczyce (9121)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tryńcza (9122)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. wiejskiej Przeworsk (9123)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jawornik Polski
(9124)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Gać (9125)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Adamówka
(9126)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Przeworsk (9127)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Sieniawa (9128)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kańczuga (9129)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Żurawica (9130)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Stubno (9131)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Przemyśl (9132)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Orły (9133)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Medyka (9134)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krzywczyna (9135)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krasiczyn (9136)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Fredropol (9137)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dubiecko (9138)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Bircza (9139)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krzeszów (9140)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jeżowe (9141)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jarocin (9142)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Harasiuki (9143)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Ulanów (9144)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Rudnik nad Sanem (9145)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nisko (9146)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Żołyńia (9147)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Rakszawa (9148)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Markowa (9149)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czarna (9150)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Białobrzegi
(9151)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Łańcut
(9152)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Łańcut (9153)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wielkie Oczy
(9154)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Stary Dzików
(9155)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. wiejskiej Lubaczów (9156)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Horyniec-Zdrój
(9157)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Oleszyce (9158)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Narol (9159)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Lubaczów (9160)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Cieszanów (9161)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Leżajsk
(9162)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kuryłówka
(9163)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Grodzisko Dolne
(9164)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nowa Sarzyna
(9165)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Leżajsk (9166)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Solina (9167)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Olszanica (9168)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Cisna (9169)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Baligród (9170)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Lesko (9171)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wojaszówka
(9172)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Miejsce Piastowe (9173)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Krościenka Wyżne (9174)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Korczyn (9175)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jaśliska (9176)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Chorkówka
(9177)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Rymanów (9178)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jedlicze (9179)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Iwonicz-Zdrój
(9180)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dukla (9181)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tarnowiec (9182)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Skołyszyn (9183)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Osiek Jasielski
(9184)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nowy Żmigród
(9185)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krempna (9186)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. wiejskiej Radymno (9187)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dębowiec (9188)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Brzyska (9189)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kołaczyce (9190)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jasło (9191)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wiązownica
(9192)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Roźwienica
(9193)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Rokietnica
(9194)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Radymno (9195)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Pruchnik (9196)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Pawłosiów (9197)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Laszki (9198)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Chłopice (9199)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Żyraków (9200)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jodłowa (9201)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czarna
w pow. bieszczadzkiem (9202)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czarna
w pow. dębickim (9203)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Pilzno (9204)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Ustrzyki Dolne
(9205)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Lutowiska (9206)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Domaradz (9207)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Brzozów (9208)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Brzostek (9209)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nozdrzec (9210)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Jasienica Rosielna (9211)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Haczów (9212)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dydnia (9213)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. miejskiej Dębica
(9214)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. miejskiej Radymno (9215)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. miejskiej Jarosław (9216)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Dębica
(9217)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. wiejskiej Jarosław (9218)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Jasło
(9219)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Raniżów (9220)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Niwiska (9221)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Majdan Królewski (9222)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dzikowiec (9223)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Cmolas (9224)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kolbuszowa
(9225)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wadowice Górne
(9226)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Tuszów Narodowy (9227)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Padew Narodowa (9228)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Mielec
(9229)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Gawłuszowice
(9230)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czermin (9231)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Borowa (9232)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Radomyśl Wielki
(9233)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Przecław (9234)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Mielec (9235)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Zaleszany (9236)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Zaklików (9237)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Radomyśl
nad Sanem (9238)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Pysznica (9239)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Bojanów (9240)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Stalowa Wola
(9241)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Grębów (9242)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Gorzyce (9243)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nowa Dęba
(9244)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Chmielowca
i Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Baranów Sandomierski (9245)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9090, str. 270.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
i Administracji z organizacjami pozarządowymi
(9806)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 30 maja 2011 r. (znak: SPS-024-9806/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z organizacjami pozarządowymi uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy wskazać, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie prowadzi prac nad opracowaniem i przyjęciem programu współpracy z organizacjami pozarządowymi. Należy przy tym zauważyć, iż ustawa z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536, z późn. zm.) nie nakłada obowiązku, lecz jedynie upoważnia organy administracji rządowej do przyjęcia programu współpracy z organizacjami pozarządowymi oraz podmiotami wymienionymi w art. 3 ust. 3 tej ustawy.

Niezależnie jednak od powyższego uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji przykłada szczególną wagę do idei budowania społeczeństwa obywatelskiego, stąd jest otwarte na różnorodne formy współpracy z organizacjami pozarządowymi. Ze względu na szeroki zakres działań resortu spraw wewnętrznych i administracji wiele komórek organizacyjnych MSWiA podejmuje współpracę z organizacjami pozarządowymi. W ramach tej współpracy komórki organizacyjne MSWiA:

— opiniują wnioski organizacji pozarządowych o patronat honorowy kierownictwa resortu spraw wewnętrznych i administracji,

— udzielają pomocy merytorycznej organizacjom pozarządowym,

— organizują ogólnopolskie konferencje i seminaria tematyczne mające na celu zacieśnianie współpracy m.in. z III sektorem w zakresie realizowanych zadań,

— zlecają zadania publiczne do realizacji organizacjom pozarządowym,

— wspólnie z III sektorem realizują programy rządowe koordynowane przez MSWiA.

Współpraca ministra spraw wewnętrznych i administracji z organizacjami pozarządowymi odbywa się m.in. w formach określonych w ww. ustawie o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. Zgodnie z art. 5 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy współpraca MSWiA z organizacjami pozarządowymi odbywa się przede wszystkim poprzez zlecenie (dofinansowanie ze środków pozostających w dyspozycji budżetu ministra SWiA) w imieniu ministra spraw wewnętrznych i administracji realizacji zadań publicznych społecznym organizacjom ratowniczym w dziedzinie ratownictwa wodnego i górskiego oraz organizacjom pozarządowym w zakresie bezpieczeństwa i porządku publicznego i przeciwdziałania patologiom społecznym.

Innymi formami współpracy z organizacjami pozarządowymi są m.in.:

— współpraca w sferze programowej, planowanie oraz realizacja wspólnych przedsięwzięć (np. konferencje, szkolenia, warsztaty),

— informowanie organizacji pozarządowych o źródłach pozyskiwania pozabudżetowych środków finansowych (np. z funduszy UE),

— opiniowanie projektów aktów prawnych,

— współpraca w zakresie rozpatrywania ofert przedstawianych w ramach otwartych konkursów,

— współpraca w zakresie oceny realizacji programów,

— pomoc w nawiązywaniu kontaktów krajowych i międzynarodowych.

Dostrzegając rolę organizacji pozarządowych w procesie przeciwdziałania korupcji w kraju, MSWiA prowadziło konsultacje z Fundacją im. Stefana Batorego w zakresie kształtu projektu „Rządowego programu przeciwdziałania korupcji na lata 2011–2016”. Antykorupcyjna Koalicja Organizacji Pozarządowych, reprezentowana m.in. przez Fundację im. Stefana Batorego, Stowarzyszenie Szkoła Liderów, Centrum Edukacji Obywatelskiej, Fundację Komunikacji Społecznej, Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich, a także Helsińską Fundację Praw Człowieka, ustanowiona została jednym z ewaluatorów realizacji ww. programu. Ponadto z koordynowanego przez MSWiA rządowego programu ograniczania przestępczości i aspołecznych zachowań „Razem bezpieczniej” corocznie przekazywane są do wojewodów środki pochodzące z rezerwy celowej w wysokości 3 mln zł na dofinansowanie zadań w ramach ww. programu dla jednostek samorządu terytorialnego oraz organizacji pożytku publicznego.

Jednocześnie pragnę nadmienić, iż przy ministrze spraw wewnętrznych i administracji funkcjonują zespoły pomocnicze o charakterze opiniodawczo-doradczym, m.in.:

1. Rada ds. Ratownictwa Ochotniczego, składająca się z przedstawicieli największych organizacji wykonujących zadania w zakresie ratownictwa górskiego i wodnego (GOPR, TOPR, WOPR, MSR, MWOPR). Zadaniem rady jest omawianie problemów występujących w czasie bieżącej działalności organizacji, opiniowanie rozwiązań ułatwiających prowadzenie ratownictwa wodnego i górskiego na terenie kraju, zajmowanie stanowisk wobec projektów aktów prawnych mających związek z szeroko pojętym ratownictwem ochotniczym. Ostatnie spotkanie rady odbyło się w dniu 30 listopada 2010 r., a jej tematem były przede wszystkim:

— podsumowanie działalności organizacji ratowniczych w 2010 r. (opinie, wnioski, sugestie),

— zasady zlecania zadań publicznych w dziedzinie ratownictwa górskiego i wodnego w 2011 r., zaakceptowane przez ministra spraw wewnętrznych i administracji,

— informacja dotycząca stanu zaawansowania prac nad rządowymi projektami ustaw: o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich, o ratownictwie i bezpieczeństwie na obszarach wodnych,

— omówienie stanowiska rządu wobec projektów poselskich ustaw: o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich oraz zmianie niektórych ustaw, bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych.

Kolejne posiedzenie planowane jest w II półroczu 2011 r.

2. Rada Bezpieczeństwa Imprez Sportowych, powołana zarządzeniem nr 104 prezesa Rady Ministrów z dnia 23 września 2008 r. W skład rady wchodzi wiceministrowie resortów: spraw wewnętrznych i administracji (przewodniczący rady), sportu i turystyki, edukacji narodowej, sprawiedliwości, infrastruktury, pełnomocnik rządu do spraw równego traktowania, przedstawiciele wymienionych resortów oraz Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, komendant główny Policji, komendant główny Państwowej Straży Pożarnej. W skład rady wchodzi ponadto prezesi: Polskiego Komitetu Olimpijskiego, Polskiego Związku Piłki Nożnej oraz Ekstraklasy SA (członkowie rady). Na posiedzenia rady zapraszany jest również przedstawiciel Konferencji Episkopatu Polski ds. duszpasterstwa sportowców. Rada współpracuje również, m.in. poprzez swój organ opiniotwórczy i doradczy, Stałą Grupę Ekspercką, z innymi organizacjami pozarządowymi, tj. Ogólnopolskim Zrzeszeniem Stowarzyszeń Kibiców i Stowarzyszeniem Nigdy Więcej.

Do zadań rady należą:

— opracowywanie programów profilaktycznych mających na celu poprawę bezpieczeństwa imprez sportowych oraz ocena ich realizacji,

- inicjowanie i opiniowanie projektów aktów prawnych dotyczących bezpieczeństwa imprez sportowych,

- analizowanie i ocena działań podejmowanych przez służby i instytucje w zakresie dotyczącym bezpieczeństwa imprez sportowych,

- inicjowanie i zlecanie badań naukowych i prac analitycznych,

- koordynowanie przedsięwzięć mających na celu zapobieganie aktom przemocy w związku z imprezami sportowymi,

- analiza naruszeń bezpieczeństwa w związku z masowymi imprezami sportowymi,

- współpraca ze stałym komitetem Rady Europy ds. bezpieczeństwa imprez sportowych,

- koordynowanie i monitorowanie przedsięwzięć mających na celu zapobieganie zjawiskom dyskryminacji, ze szczególnym uwzględnieniem dyskryminacji rasowej w związku z imprezami sportowymi.

Rada współpracuje także z instytucjami międzynarodowymi: stałym komitetem Rady Europy ds. ekscesów kibiców oraz grupą roboczą Police Cooperation Working Party Rady Unii Europejskiej – Think Tank.

3. Zespół Monitorowania Rasizmu i Ksenofobii, który współpracuje z organizacjami pozarządowymi w zakresie podejmowania działań służących przeciwdziałaniu naruszeniom praw mniejszości narodowych i etnicznych oraz w obszarze spraw dotyczących tematyki nietolerancji, ksenofobii lub zdarzeń o podłożu rasistowskim, a także przestępstw motywowanych uprzedzeniami, czyli tzw. przestępstw z nienawiści. Zespół monitoruje sprawy zdarzeń o podłożu rasistowskim zgłoszone na Policję przez organizacje pozarządowe do czasu ich ostatecznego rozstrzygnięcia przez prokuraturę lub sąd.

W ramach współpracy zespół m.in. konsultuje i koordynuje realizację programów i strategii na rzecz mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym, poddaje pod ocenę raporty lub sprawozdania z realizacji międzynarodowych konwencji (np. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej), organizuje konferencje i seminaria dotyczące naruszania praw człowieka albo przestępstw o podłożu rasistowskim lub ksenofobicznym lub bierze w nich udział.

4. Międzyresortowy Zespół do spraw Zwalczenia i Zapobiegania Handlowi Ludźmi, utworzony zarządzeniem nr 23 prezesa Rady Ministrów z dnia 5 marca 2004 r., stanowiący organ opiniodawczo-doradczy prezesa Rady Ministrów. Zespołowi przewodniczy przedstawiciel ministra SWiA w randze podsekretarza stanu, który zaprasza do udziału w pracach zespołu przedstawicieli organizacji pozarządowych. W 2011 r. do udziału w pracach zespołu i jego grup roboczych zaproszeni byli przedstawiciele Caritas Polska, Stowarzyszenia Po-Moc dla Kobiet i Dzieci im. Marii Niepokalanej, Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć, Fundacji Itaka Centrum Poszuki-

wań Osób Zaginionych, Fundacji Dzieci Niczyje, Fundacji Przeciwno Handlowi Ludźmi i Niewolnictwu La Strada. W styczniu 2011 r. odbyło się posiedzenie zespołu poświęcone przyjęciu sprawozdania z wykonania „Krajowego planu działań przeciwko handlowi ludźmi na lata 2009–2010”, przyjęciu sprawozdania z prac Zespołu do Spraw Zwalczenia i Zapobiegania Handlowi Ludźmi w 2010 r., przyjęciu projektu „Krajowego planu działań przeciwko handlowi ludźmi na lata 2011–2012”. W lutym 2011 r. odbyło się spotkanie grupy roboczej Zespołu do spraw Zwalczenia i Zapobiegania Handlowi Ludźmi poświęcone seminarium eksperckiemu nt. handlu ludźmi, które zorganizowane zostanie w ramach prezydencji RP, prezentacji założeń publikacji MSWiA nt. handlu ludźmi, przedstawieniu i omówieniu propozycji harmonogramu prac grupy roboczej w związku z realizacją „Krajowego planu działań przeciwko handlowi ludźmi na lata 2011–2012”. W kwietniu 2011 roku odbyły się posiedzenia grup eksperckich do spraw działań prewencyjnych i grupy eksperckiej do spraw opracowania modelu wsparcia małoletnich ofiar handlu ludźmi.

We wszystkich powyższych posiedzeniach aktywnie uczestniczyli przedstawiciele zaproszonych organizacji pozarządowych.

Ponadto, podejmowana jest okresowo współpraca z organizacjami zajmującymi się samorządem terytorialnym, np. z Fundacją Rozwoju Demokracji Lokalnej. Współpraca ta nie ma charakteru sformalizowanego, częstokroć wynika z zadań, jakie realizuje MSWiA, pełniąc funkcję instytucji pośredniczącej II stopnia dla działania 5.2 Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (priorytet V). Celem takiej współpracy są ekspertyzy problemowe dotyczące samorządu terytorialnego, udział ekspertów w konferencjach, panelach dyskusyjnych etc. MSWiA dofinansowuje projekty organizacji pozarządowych, wybrane w trybie konkursowym, mające na celu wzmocnienie potencjału administracji samorządowej w ramach działania 5.2 PO KL.

Jednocześnie informuję, iż minister spraw wewnętrznych i administracji współpracuje z organizacjami pozarządowymi w zakresie rejestracji stanu cywilnego (Stowarzyszeniem Urzędników Stanu Cywilnego oraz Fundacją Rozwoju Demokracji Lokalnej), w formie konsultacji społecznych w trakcie prac legislacyjnych. Do kwietnia 2011 r. nie funkcjonowały w zakresie ww. problematyki zespoły o charakterze doradczym i inicjatywnym, złożone z przedstawicieli organizacji pozarządowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Stawiarskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie godnego upamiętnienia
przez władze polskie obywateli II RP
zamordowanych przez sowieckie NKWD
w latach 1939–1941 (9888)**

Szanowny Panie Marszałku! Z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w związku z zapytaniem posła Jarosława Stawiarskiego, przesłanym w piśmie, sygn. SPS-024-9888/11, w sprawie godnego upamiętnienia przez władze polskie obywateli II RP zamordowanych przez sowieckie NKWD w latach 1939–1941 uprzejmie informuję, że odpowiedź na to zapytanie została udzielona w odpowiedzi na złożone w tym samym dniu zapytanie pana posła Jarosława Stawiarskiego, przesłane w piśmie o sygn. SPS-024-9889/11, w sprawie możliwości udzielenia wsparcia finansowego ukraińskim archeologom prowadzącym prace we Włodzimierzu Wołyńskim. Oba zapytania dotyczyły różnych aspektów tej samej sprawy: miejsca spoczynku obywateli II RP zamordowanych przez NKWD w latach 1939–1941 we Włodzimierzu Wołyńskim oraz ich upamiętnienia. W odpowiedzi na oba zapytania, udzielonej przez MKiDN w piśmie z dnia 29 czerwca 2011 r., sygn. DDK/2136/11/MM, przywołana została wyłącznie sygn. SPS-024-9889/11, bez wzmianki o sygn. SPS-024-9888/11.

W związku z zaistniałą sytuacją pragnę raz jeszcze przytoczyć treść wspomnianej odpowiedzi, z przywołaniem obu pism.

Z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w odpowiedzi na zapytania posła Jarosława Stawiarskiego, przesłane w pismach SPS-024-9888/11 oraz SPS-024-9889/11, w sprawie możliwości udzielenia wsparcia finansowego ukraińskim archeologom prowadzącym prace we Włodzimierzu Wołyńskim uprzejmie informuję, że organem właściwym w tym zakresie jest Rada Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa.

Zgodnie z relacją sekretarza, pana dra hab. Andrzeja Kunerta, Rada OPWiM jest w trakcie przygotowywania umowy z ukraińskim przedsiębiorstwem Wołyńskie Starożytności na prace archeologiczne we Włodzimierzu Wołyńskim. Prace te rozpoczną się w sierpniu br. Nadzór nad nimi sprawować będzie zespół polskich archeologów pod kierownictwem wybitnego antropologa, prof. Andrzeja Koli.

Po zakończeniu prac poszukiwawczych zostanie opracowany, w porozumieniu z władzami ukraińskimi, projekt pomnika pomordowanych przez NKWD.

Na tym etapie działań organizacyjnych trudno jest wskazać konkretny termin powstania upamiętnienia, jednakże rada dołoży wszelkich starań, by jak najszybciej rozpoznać sprawę i ją sfinalizować.

Powyższe informacje Ministerstwu Kultury i Dziedzictwa Narodowego przesłała ROPWiM w piśmie z dnia 24 czerwca 2011 r., sygn. R-I-S/2262/105/2011.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r.
w zakresie działalności Centralnego Ośrodka
Szkolenia ABW (9902)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, znak: SPS-024-9902/11, z dnia 7 czerwca 2011 r. dotyczącego interpelacji grupy posłów informuję.

1. Modernizacja i rozbudowa Centralnego Ośrodka Szkolenia Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego rozłożona jest na wiele lat ze względu na zakres i różnorodność prac, jak również na koszty. Przygotowanie jak najlepszej bazy dydaktycznej jest nieodzowne, aby sprostać zadaniu profesjonalnego i efektywnego przygotowania do służby funkcjonariuszy ABW.

2. Przedsięwzięcia (sympozja, konferencje, wystawy, warsztaty, spotkania) organizowane są przez COS ABW dwutorowo:

— seminaria specjalistyczne (zamknięte), które ze względu na tematykę przeznaczone są dla wąskiej grupy odbiorców – przede wszystkim funkcjonariuszy służb,

— konferencje otwarte dla przedstawicieli świata nauki, polityki, administracji państwowej.

3. Biblioteka w COS ABW nie jest ogólnodostępna. ABW gotowa jest natomiast przysyłać wybrane publikacje zainteresowanym posłom.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r.
w zakresie doboru kadr osobowych w ABW
(9909)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, znak: SPS-024-9909/11, z dnia 8 czerwca 2011 r. dotyczącego interpelacji grupy posłów informuję.

1) w raporcie zostały podane wyłącznie dane istotne w kontekście działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Pracownicy cywilni zajmują stanowiska wsparcia logistycznego;

2) zatrudnienie pracowników cywilnych w ABW następuje po przeprowadzeniu postępowania kwalifikacyjnego, na które składają się sprawdzenia w ewidencjach, rejestrach i kartotekach, uzyskanie orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku oraz postępowania sprawdzającego określonego w przepisach o ochronie informacji niejawnych. Nawiązanie stosunku pracy odbywa się na zasadach obowiązujących w Kodeksie pracy;

3) w latach 2008–2010 na decyzje szefa ABW w sprawach kadrowych skarżyło się 29 funkcjonariuszy.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r.
w zakresie studiów podyplomowych
z zakresu bezpieczeństwa wewnętrznego
na Uniwersytecie Warszawskim (9910)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, znak: SPS-024-9910/11, z dnia 8 czerwca 2011 r. dotyczącego interpelacji grupy posłów informuję.

1. Studenci z Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i innych służb mundurowych w programie stu-

diów mają dodatkowe zajęcia, które nie obowiązują studentów cywilnych. Tematyka tych dodatkowych zajęć obejmuje zarówno zagadnienia związane ze specyfiką zadań stawianych przed służbami, jak i szczególne elementy bezpieczeństwa wewnętrznego.

2. Wśród wykładowców Podyplomowych Studiów Bezpieczeństwa Wewnętrznego są również funkcjonariusze ABW. Wykładowców zatrudnia Uniwersytet Warszawski i tam zapadają decyzje w kwestiach naboru kadry dydaktycznej.

3. Kształcenie funkcjonariuszy ABW w ramach Podyplomowych Studiów Bezpieczeństwa Wewnętrznego jest niezależne od szkoleń funkcjonariuszy i pracowników ABW realizowanych w Centralnym Ośrodku Szkolenia ABW. Studia podyplomowe służą samokształceniu funkcjonariuszy i stanowią dodatkową ścieżkę rozwoju, która umożliwi podwyższenie kwalifikacji.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r.
z zakresu aktywności skrajnych organizacji
ekstremistycznych w Polsce (9912)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, znak: SPS-024-9912/11, z dnia 8 czerwca 2011 r. dotyczącego interpelacji grupy posłów informuję.

1. W Polsce nie funkcjonują skrajnie prawicowe organizacje terrorystyczne. Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego w ramach ustawowych kompetencji odnotowuje natomiast aktywność motywowanych politycznie skrajnie prawicowych organizacji ekstremistycznych. W 2010 r. ABW prowadziła pięć postępowań przygotowawczych obejmujących prawicowych ekstremistów.

2. Członkowie ugrupowań skrajnie lewicowych utrzymują kontakty z ośrodkami działającymi na terenie całej Europy. W ramach międzynarodowej współpracy aktywiści z różnych krajów regularnie organizują zloty i manifestacje w krajach europejskich. ABW nie dysponuje informacjami wskazującymi na budowanie w Polsce bazy logistycznej dla le-

wackich organizacji ekstremistycznych z Europy Zachodniej.

3. ABW nie odnotowała ze strony Ruchu Autonomii Śląska realnego niebezpieczeństwa dla integralności terytorium RP.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r.
z zakresu efektywności działania Rządowego
Zespołu Reagowania na Incydenty
Komputerowe cert.gov.pl (9915)**

W nawiązaniu do pisma, znak: SPS-024-9915/11, z dnia 8 czerwca 2011 r. dotyczącego interpelacji grupy posłów informuję.

1. Zasadą cert.gov.pl działającego w strukturach Departamentu Bezpieczeństwa Teleinformatycznego Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego jest niezwłoczne przekazanie właścicielowi witryny informacji o błędach i lukach w zabezpieczeniach. Przekazywany raport zawiera ponadto informacje dotyczące tego, jakie aktualizacje właściciel musi zainstalować. Eksperti cert.gov.pl służą także swoim wsparciem lokalnym administratorom, jeśli występują problemy z poprawą bezpieczeństwa witryny, co odbywa się na formalną prośbę zainteresowanego podmiotu, gdyż ABW nie może bez jego zgody i wiedzy dokonywać zmian w systemie teleinformatycznym.

2. Incydent to wydarzenie, np. atak na witrynę internetową i podmiana jej treści. Do takiego ataku (incydentu) może być wykorzystanych kilka błędów w zabezpieczeniach. Przykładem mogą być ataki przeprowadzane z wykorzystaniem błędów krytycznych w oprogramowaniu CMS (zarządzającym treścią i wyglądem portalu) i równoczesnym wykorzystaniem błędu w systemie operacyjnym serwerów, pozwalającym uzyskać atakującemu hasło administracyjne.

3. ABW cały czas prowadzi akcję informacyjną i zachęca kolejne podmioty do przystąpienia do systemu arakis.gov.pl. W ciągu najbliższych 4 lat planowane jest co najmniej podwojenie liczby sond. W 2011 r. planuje się podłączenie kolejnych 10 instytucji (wstęp-

nie zgłoszonych). Jednakże w przypadku większych potrzeb istnieje możliwość bezproblemowego uruchomienia kolejnych sond systemu. W opinii ABW system arakis.gov.pl powinien być zainstalowany we wszystkich systemach teleinformatycznych administracji publicznej, które mają punkt styku z Internetem.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

w sprawie zmian w ustawie Prawo wodne (9951)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego z dnia 7 czerwca 2011 r. (SPS-024-9951/11) w sprawie postulatu zmian w Prawie wodnym, dotyczącego ograniczeń w pozyskiwaniu pożytków z wód na terenach parków narodowych, jak i praw właścicielskich do wód i urządzeń wodnych na tych terenach, przedstawiam stanowisko w tej sprawie.

Parki narodowe jako prawna forma ochrony przyrody tworzone są na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.). Zgodnie z art. 15 wspomnianej ustawy na terenie parków narodowych zabroniony jest między innymi połów ryb i innych organizmów wodnych, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych w planie ochrony lub zadaniach ochronnych parku. Należy w tym miejscu podkreślić, że w kwestii prawa własności do gruntów i wód nadrzędne znaczenie mają przepisy ustawy o ochronie przyrody, która w art. 15 wymienia katalog działań zabronionych na obszarze parku narodowego.

Odnosząc się do kwestii własności wód i urządzeń wodnych na terenach parków narodowych, chciałbym nadmienić, że zgodnie z brzmieniem art. 11 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.) prawa właścicielskie do śródlądowych wód powierzchniowych znajdujących się w granicach parków (także w urządzeniach wodnych) wykonuje dyrektor parku. Kwestia własności urządzeń wodnych determinowana jest funkcją, jaką dane urządzenie spełnia, a określenie zobowiązań finansowych podmiotów korzystających z urządzenia wodnego wynikać powinno z decyzji administracyjnej, jaką jest pozwolenie wodnoprawne, bądź

z decyzji administracyjnej wydanej na podstawie art. 64 ust. 1a Prawa wodnego. Stronami postępowań administracyjnych zarówno dot. urządzeń melioracji wodnych, jak i pozostałych urządzeń są właściciel wody oraz dyrektor parku. Należy podkreślić, iż rowy i kanały mogą być również urządzeniami oddziałującymi na gospodarkę wodną na terenie parku. W takich przypadkach uzasadniona jest partycypacja w kosztach utrzymania realizowana przez dyrektora parku. Jeśli zaś istnieje domniemanie, iż korzyści takie dotyczą, przynajmniej w części, innego podmiotu niż park, dyrektor parku jest uprawniony, aby na drodze postępowania administracyjnego, o którym mowa powyżej, wystąpił o ustalenie podziału kosztów, zgodnie z zakresem korzyści odnoszonych przez dany podmiot.

Urządzenia melioracji wodnych podstawowych, zgodnie z przepisami Prawa wodnego, stanowią własność Skarbu Państwa, a marszałkowie województw wykonują jedynie uprawnienia właścicielskie, jako zadanie zlecone przez administrację rządową. Przy czym należy odróżnić urządzenia melioracji wodnych (służących wyłącznie poprawie stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa) od urządzeń wodnych o podobnych parametrach, lecz mających funkcję odwadniająco-nawadniającą pozostałe tereny, w tym obszary parku. Nie są one urządzeniami melioracji wodnych, a ich utrzymywanie jest obowiązkiem właściciela lub zarządcy (jednostki lub organowi, którym to mienie zostało powierzone). Obowiązek ten wynika z przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623), których postanowień w tym zakresie ustawa Prawo wodne nie narusza. Zaniechanie utrzymania przez administratora lub zarządcę urządzenia wodnego stanowi wykroczenie, które zgodnie z przepisami prawa wodnego podlega karze grzywny, a zgodnie z przepisami Prawa budowlanego podlega karze aresztu albo karze ograniczenia wolności, albo karze grzywny.

Warto w tym miejscu dodatkowo podkreślić, iż w ramach środków budżetowych na działalność parku narodowego przeznaczane są środki na utrzymanie również infrastruktury na terenie parku. Stan budżetu nie pozwala na zaspokojenie większości potrzeb gospodarki wodnej, więc kwestia zasadności zwiększenia dotacji dla dyrektorów parku, jak i pozostałych podmiotów uczestniczących w zadaniach gospodarowania wodami uzależniona jest przede wszystkim od możliwości budżetu państwa. Wpływa to również na obserwowaną dekapitalizację wszystkich typów urządzeń wodnych, w tym również służących ochronie życia i mienia, a także kształtowania zasobów wodnych dla różnych gałęzi gospodarki wodnej, będących własnością Skarbu Państwa.

Wyrażam nadzieję, że przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniu złożonym przez pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów - z upoważnienia prezesa Rady Ministrów - na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów

w sprawie Biura Radiokontrwywiadu Służby Kontrwywiadu Wojskowego (10053)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, znak: SPS-024-10053/11, z dnia 20 czerwca 2011 r. dotyczącego interpelacji grupy posłów informuję.

1. Służba Kontrwywiadu Wojskowego nie wypoziwia się w kwestiach dotyczących spraw wewnętrznych innych służb, w tym Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

2. Radiokontrwywiad Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego prowadzi działania operacyjno-rozpoznawcze w zakresie rozpoznania radioelektronicznego i radionamierzenia w ramach ustawowych kompetencji ABW – ochrony bezpieczeństwa wewnętrznego państwa i jego porządku konstytucyjnego. Biuro Radiokontrwywiadu Służby Kontrwywiadu Wojskowego realizuje zadania wynikające z zapisów ustawy o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego. W obszarze zainteresowań biura znajduje się każda emisja w zakresie widma elektromagnetycznego mogącego mieć wpływ na bezpieczeństwo polskich żołnierzy, jednostek wojskowych SZ RP i innych jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez ministra obrony narodowej, w tym również poza granicami kraju, np. w ramach polskich kontyngentów wojskowych.

3. Służba Kontrwywiadu Wojskowego nie przewiduje zmian organizacyjno-kadrowych Biura Radiokontrwywiadu Służby Kontrwywiadu Wojskowego, które wynikałyby bezpośrednio z ewentualnej rozbudowy Radiokontrwywiadu Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

4. Współpraca między Biurem Radiokontrwywiadu Służby Kontrwywiadu Wojskowego a Radiokontrwywiadem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego realizowana jest na podstawie porozumienia z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie powołania stałego zespołu do spraw współpracy i koordynacji działań w zakresie kontrwywiadu elektronicznego zawartego pomiędzy szefem ABW i szefem SKW. Zgodnie z przedmiotowym porozumieniem powołano stałą grupę zadaniową, w skład której weszli przedstawiciele obu służb. Współpraca polega na regularnej wymianie danych pozyskiwanych w ramach działań radiokontrwywiadowczych, konsultacyjnych oraz wspólnej realizacji niektórych przedsięwzięć.

5. Ze względu na lokalizację Biura Radiokontrwywiadu Służby Kontrwywiadu Wojskowego poza Warszawą uruchomiony punkt kasowy umożliwia żołnie-

rzom, funkcjonariuszom i pracownikom biura dokonywanie rozliczeń finansowych na miejscu, bez konieczności podróżowania każdorazowo do Warszawy. Przyczynia się to do efektywniejszego wykorzystania czasu pracy oraz przynosi wymierne oszczędności finansowe.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów

w sprawie aktywności wywiadu białoruskiego
wobec przedstawicielstw dyplomatycznych
i konsularnych na Białorusi (10054)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, znak: SPS-024-10054/11, z dnia 20 czerwca 2011 r. dotyczącego interpelacji grupy posłów informuję, że akta wniosków wizowych, wytworzone co najmniej przed styczniem 2009 r., były niszczone komisyjnie poza Konsulatem Generalnym RP w Brześciu z uwagi na brak możliwości ich spalania w siedzibie urzędu. Jednakże w związku z zaistniałym incydentem placówka wprowadziła nowe procedury wykluczające taką możliwość.

Odnosnie do kwestii zabezpieczenia kryptograficznej łączności elektronicznej w polskich placówkach dyplomatycznych wyjaśniam, iż odpowiednie systemy są zainstalowane we wszystkich polskich przedstawicielstwach wskazanych przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych i posiadają stosowne certyfikaty Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Pozostałe kwestie zgłoszone w interpelacji dotyczą informacji niejawnych, które nie mogą być udostępnione w trybie jawnym.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów

w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. w zakresie działalności
Departamentu Kontrwywiadu (10064)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, znak: SPS-024-10064/11, z dnia 20 czerwca 2011 r. dotyczącego interpelacji grupy posłów informuję.

1. Monitoring treści prasy specjalistycznej/branżowej to jedna z podstawowych metod pracy analitycznej służb specjalnych w ramach tzw. białego wywiadu. Jest ona wykorzystywana także przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego w realizacji ustawowych zadań.

2. Jedną z istotnych form pracy służb wywiadowczych obcych państw jest lokowanie oficerów – poza tymi uplasowanymi w placówkach dyplomatycznych – w tzw. nietradycyjnych miejscach przykrycia, jak i korzystanie z tzw. nielegalów. Obie kategorie osób znajdują się – zgodnie z kompetencjami merytorycznymi – w stałym zainteresowaniu kontrwywiadu ABW, który na bieżąco monitoruje potencjalne zagrożenia wynikające z ich aktywności szpiegowskiej. Podanie przybliżonej liczby tzw. nielegalów przebywających na terytorium RP jest niemożliwe ze względu na specyficzny charakter realizowanych przez nich zadań oraz wysoką „wrażliwość” tego rodzaju informacji.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów

w sprawie podejmowanych przez ABW działań
zabezpieczających projekt budowy w Polsce
pierwszej elektrowni atomowej (10066)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, nr SPS-024-10066/11, z dnia 20 czerwca 2011 r. dotyczącego interpelacji grupy posłów informuję.

1. W katalogu incydentów Centrum Antyterrorystycznego Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego znajdują się grupy incydentów pozwalające monitorować zdarzenia mogące stanowić w przyszłości „zagrożenie terrorystyczne i proliferacyjne skierowane przeciwko obiektom jądrowym w RP”, szczególnie:

— grupa I: zagrożenia dla bezpieczeństwa RP;

— grupa IV: zagrożenia związane z nielegalnym wytwarzaniem, posiadaniem i obrotem bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi oraz bronią masowej zagłady;

— grupa V: zagrożenia z zakresu produkcji i obrotu towarami, technologiami i usługami podwójnego zastosowania.

2. Rola ABW w pracach Komisji Nadzwyczajnej Sejmu RP do rozpatrzenia rządowych projektów ustaw: o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycjach towarzyszących, o zmianie ustawy Prawo atomowe oraz o zmianie niektórych innych ustaw miała przede wszystkim charakter opiniodawczy. Stanowisko ABW w pracach komisji reprezentowało łącznie 5 przedstawicieli agencji.

3. ABW nie odnotowuje obecnie wzmożonej aktywności obcych służb specjalnych w związku z decyzją o budowie w Polsce elektrowni atomowej.

4. ABW nie przewiduje w najbliższym czasie utworzenia w swojej strukturze departamentu odpowiedzialnego za działania w zakresie ochrony procesu budowy elektrowni jądrowej.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie uruchomienia łączności rządowej
(10069)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, znak: SPS-024-10069/11, z dnia 20 czerwca 2011 r. dotyczącego interpelacji grupy posłów informuję, że Sieć Łączności Rządowej (SŁR) funkcjonuje na podstawie rozporządzenia prezesa Rady Ministrów z dnia 16 września 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad wykonywania działalności telekomuni-

kacyjnej w Sieci Łączności Rządowej (Dz. U. Nr 177, poz. 1192).

W ramach systemu niejawnego SŁR budowane są dwa podsystemy łączności: mobilnej o kryptonimie CATEL oraz stacjonarnej o kryptonimie KWARC. Użytkowników SŁR wymienia enumeratywnie § 4 ust. 2 ww. rozporządzenia. Należą do nich marszałek i wicemarszałkowie Sejmu oraz Senatu, jak również szefowie Kancelarii Sejmu i Senatu. Zgodnie z § 4 ust. 3 ww. rozporządzenia użytkownikami SŁR mogą być również osoby inne niż wymienione w ust. 2, jeżeli korzystanie przez nie z SŁR jest uzasadnione i niezbędne na potrzeby tych podmiotów. W świetle ww. przepisów użytkownikami SŁR mogą być również posłowie i senatorowie pod warunkiem złożenia wniosku o dopuszczenie do korzystania z SŁR i po uzyskaniu zgody operatora SŁR. Po podpisaniu z organizatorem SŁR-N odpowiedniego porozumienia użytkownik może otrzymać telekomunikacyjne urządzenia końcowe wyposażone w narzędzia kryptograficzne niejawnego mobilnego systemu Sieci Łączności Rządowej.

Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego zwróciła się m.in. do Kancelarii Sejmu RP i Senatu RP z prośbą o przedstawienie potrzeb w tym zakresie.

Ponadto z uwagi na objęcie przez Polskę przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej w urządzeniu systemu mobilnego wyposażane są obecnie osoby z korpusu prezydencji oraz inne osoby wykonujące zadania istotne dla polskiej prezydencji. W tym wypadku decyzja o przystąpieniu do systemu jest podejmowana w porozumieniu z pełnomocnikiem rządu ds. polskiej prezydencji w Unii Europejskiej.

Program budowy systemu niejawnego Sieci Łączności Rządowej jest realizowany zgodnie z przepisami uchwały Nr 65/2010 Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 2010 r. zmieniającej uchwałę w sprawie ustanowienia programu wieloletniego pod nazwą „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.” oraz w związku z przejęciem przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego koordynacji zadania specjalnego pod nazwą: Budowa systemu obiegu informacji niejawnych, wskazanego w ww. programie. W oparciu o ww. program została zbudowana infrastruktura teleinformatyczna systemu, zakupiono laptopy oraz telefony komórkowe oraz wytworzono autorskie oprogramowanie kryptograficzne. Dalsze finansowanie systemu, poza okresem prezydencji, będzie odbywało się na podstawie przepisów § 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad wykonywania działalności telekomunikacyjnej w Sieci Łączności Rządowej, które nakładają na ABW obowiązek finansowania infrastruktury telekomunikacyjnej ze środków pozostających w jej dyspozycji po ich uzyskaniu z budżetu państwa. Roczne koszty utrzymania i rozwoju systemu mobilnego są szacowane na ok. 2 mln zł. Koszty usług telekomunikacyjnych (rozmowy, SMS-y, transmisja danych) bilansują się z obecnymi kosztami ponoszonymi przez abo-

mentów, gdyż istnieje możliwość przeniesienia do systemu aktualnie posiadanego przez abonenta numeru telefonu komórkowego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichoński

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie zastosowania środka
zapobiegawczego wobec niektórych
grup zawodowych (10071)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Grzegorza Roszaka w sprawie zastosowania środka zapobiegawczego wobec niektórych grup zawodowych, przesłane pismem z dnia 20 czerwca 2011 r., nr SPS-024-10071/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W zapytaniu zgłoszono postulat wprowadzenia do Kodeksu postępowania karnego rozwiązania, zgodnie z którym w odniesieniu do osób wykonujących zawody wskazane w art. 180 § 2 K.p.k., a więc notariusza, adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego, lekarza i dziennikarza, wyłącznie sądowi przysługiwałoby prawo stosowania określonego w art. 276 K.p.k. środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia w czynnościach służbowych lub w wykonywaniu zawodu. Należy zauważyć, że szczególne przesłanki i tryb zwalniania osoby przesłuchiwanej od obowiązku zachowania tajemnicy określonej w art. 180 § 2 K.p.k. ma charakter gwarancji procesowej przysługującej oskarżonemu, który w ramach wcześniejszych kontaktów z osobami wymienionymi w tym przepisie mógł przekazać im istotne informacje mające znaczenie dla toczącego się postępowania, działając w zaufaniu do gwarantowanej przepisami prawa poufności ich profesji.

Wprowadzenie w tym przepisie szczególnego trybu zwalniania enumeratywnie wymienionych kategorii osób z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej podyktowane jest nałożeniem na nie ustawowego, związanego z wykonywanym zawodem, obowiązku zachowania tajemnicy. Sankcją za jego naruszenie jest nie tylko odpowiedzialność cywilnoprawna, ale także odpowiedzialność karna. Istnienie tego obowiązku stanowi dla osób poszukujących pomocy prawnej (notariusz, adwokat, radca prawny, doradca

podatkowy), pomocy lekarskiej czy też udzielających informacji dziennikarzowi gwarancję poufności. Osoby, którym zostały powierzone informacje ze sfery prywatności późniejszego oskarżonego, mogą skorzystać z prawa odmowy zeznań. Uprawnienie to utrudnia organom dochodzeniowo śledczym dotarcie do powierzonych takim osobom oświadczeń oskarżonego, a tym samym stanowi gwarancję przestrzegania zasad wzmacniających prawo do obrony, w tym prawo do milczenia (art. 175 § 1 K.p.k.), oraz braku obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść (art. 74 § 1 K.p.k.).

Powierzenie tym grupom zawodowym, w ramach ich obowiązków zawodowych, czynności związanych z obowiązkiem zachowania poufności nie uzasadnia jednak ich odmiennego traktowania, gdy postępowanie dotyczy ich osobiście. Zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci zakazu wykonywania zawodu może mieć negatywny wpływ na interes osób trzecich narażonych na utratę możliwości korzystania z profesjonalnej pomocy, zwłaszcza gdy będzie dotyczyło adwokata, notariusza, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub lekarza. Pełnione funkcje osób z tych grup zawodowych, nie pomijając istotnej w państwie demokratycznym roli dziennikarzy, samoistnie nie uzasadniają ich odmiennego traktowania w sytuacjach, gdy sami stają się uczestnikami postępowań karnych w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa.

Wynikająca z obowiązujących przepisów dopuszczalność stosowania – w wypadkach uzasadnionych potrzebami procesowymi – środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia w czynnościach służbowych lub w wykonywaniu zawodu również wobec przedstawicieli wskazanych zawodów nie powinna być kwestionowana. Ponieważ od przedstawicieli zawodów zaufania publicznego należy wymagać więcej, w szczególności nieskazitelnosci ich charakteru, wykonywanie przez nich czynności zawodowych pomimo przedstawionego zarzutu popełnienia przestępstwa związanego z wykonywaniem zawodu w wielu wypadkach mogłoby budzić społeczny sprzeciw, a w niektórych sytuacjach wręcz negatywnie wpływać na wizerunek wymiaru sprawiedliwości, jak również obniżać zaufanie do określonej grupy zawodowej.

Kodeks postępowania karnego problematykę środków zapobiegawczych reguluje w artykułach 249–277. Środki zapobiegawcze mogą być stosowane w stosunku do podejrzanego, a więc osoby, której przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa, gdy zebrane dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że to on je popełnił (art. 249 § 1 K.p.k.). Zgodnie z art. 276 K.p.k. tytułem środka zapobiegawczego można zawiesić podejrzanego (oskarżonego) w czynnościach służbowych lub w wykonywaniu zawodu albo nakazać powstrzymanie się od określonej działalności lub od prowadzenia określonego rodzaju pojazdów. Przepis art. 276 K.p.k. nie zawiera dodatkowych przesłanek stosowania tego środka zapobiegawczego, ale uznać należy, iż jego zastosowanie

będzie uzasadnione tylko wtedy, gdy właśnie w związku z wykonywaniem tego rodzaju czynności lub zawodu popełniony został czyn będący przedmiotem zarzutu postawionego podejrzanemu (oskarżonemu) (por. J. Grajewski, L. Paprzycki, S. Steinborn, teza 6 do art. 276 K.p.k. w: „Kodeks postępowania karnego. Komentarz”, Lex/el. 2011; R. A. Stefański: „Środki zapobiegawcze w nowym Kodeksie postępowania karnego”, Warszawa 1998 r., s. 168).

Wynika z tego, że zastosowanie w stosunku do podejrzanego będącego np. adwokatem środka zapobiegawczego w tej postaci będzie mogło mieć miejsce tylko wówczas, gdy zostanie mu przedstawiony zarzut popełnienia przestępstwa związanego z wykonywaniem tego zawodu. Nie jest bez znaczenia, że w takich sytuacjach niejednokrotnie stosowane będzie także tymczasowe zawieszenie adwokata w czynnościach zawodowych na podstawie art. 95j ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188, z późn. zm.). Nie można pominąć okoliczności, że środki zapobiegawcze stosowane na podstawie art. 276 K.p.k. realizują zarówno funkcje procesowe – możliwe jest bowiem, że w razie dalszego wykonywania czynności zawodowych albo wykonywania zawodu podejrzanym może zacieierać ślady i dowody przestępstwa, ale także i pozaprosesowe, w zakresie np. zapobiegania ponownemu popełnieniu przez oskarżonego podobnego, związanego ze sferą aktywności zawodowej, przestępstwa. Środki zapobiegawcze w postępowaniu przygotowawczym, z wyjątkiem tymczasowego aresztowania, może stosować prokurator (art. 250 § 4 K.p.k.). Wyjątek, w postaci wyłącznej kompetencji sądu do stosowania środka zapobiegawczego, uczyniony dla tymczasowego aresztowania (art. 250 § 2 K.p.k.), wynika z brzmienia art. 41 ust. 3 konstytucji.

Interes prawny przedstawiciela każdej grupy zawodowej (nie zaś tylko osób wykonujących zawody określone w art. 180 § 2 K.p.k.) skutecznie zabezpiecza sądowa kontrola stosowania środków zapobiegawczych (art. 252 § 2 i 3 K.p.k.), w tym nałożony na sąd obowiązek niezwłocznego rozpoznania zażalenia. Tym samym w wypadku nieuzasadnionego zastosowania przez prokuratora środka zapobiegawczego na podstawie art. 276 K.p.k. jego decyzja procesowa stanowić będzie przedmiot niezwłocznej merytorycznej weryfikacji, dokonywanej przez powołany do rozpoznania zażalenia sąd. Wyklucza to zatem nawet hipotetyczną możliwość arbitralnego, a przy tym niepodlegającego kontroli, posługiwania się przez prokuratora tym instrumentem procesowym.

W związku z powyższymi przedstawionymi argumentami nie wydaje się uzasadniony postulat rozszerzenia kognicji sądu na przypadki stosowania wskazanego w zapytaniu nieizolacyjnego środka zapobiegawczego wobec określonych grup osób. Obowiązujące rozwiązanie dotyczące środka zapobiegawczego, o którym mowa w art. 276 K.p.k., nieprzewidujące specjalnego trybu jego stosowania wobec jakiegokolwiek grupy zawodowej, nie wymaga zmiany. Podkre-

ślenia przy tym wymaga, iż zmiana trybu stosowania środków zapobiegawczych wobec pewnych grup osób mogłaby uzasadniać zarzut pozostawiania w kolizji z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa.

Nieprzekonujące są twierdzenia, że potrzebę wprowadzenia zmian trybu stosowania omawianego środka zapobiegawczego uzasadnia wpisany rzekomo w wykonywanie zawodu adwokata, radcy prawnego, notariusza, doradcy podatkowego czy też dziennikarza konflikt z organami ścigania. Hipotetyczna możliwość nadużycia prawa przez osobę wykonującą zawód prokuratora nie uzasadnia zarzutu pod adresem obowiązującej regulacji, zaś podkreślenia wymaga okoliczność, iż w zapytaniu nie wskazano nawet jednego konkretnego wypadku tego rodzaju błędnego zastosowania środka z art. 276 K.p.k. przez prokuratora. Jako w pełni uzasadniony jawi się więc pogląd, że wyrażone w art. 252 § 2 K.p.k. prawo zaskarżenia do sądu decyzji prokuratora o zastosowaniu określonego w art. 276 K.p.k. środka zapobiegawczego gwarantuje prawidłowość jego stosowania, umożliwiając poddanie merytorycznej kontroli, skutkującej modyfikacją decyzji procesowej, tych postanowień, mocą których środek ten został zastosowany niezasadnie.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie przekroczonych
przez trójmiejskie placówki medyczne
limitów na opiekę specjalistyczną
nad pacjentem (10082)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Zbigniewa Kozaka, posła na Sejm RP, z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawie przekroczonych limitów przez trójmiejskie placówki medyczne na opiekę specjalistyczną pacjenta, przekazane przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 20 czerwca 2011 r., znak: SPS-024-10082/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Odnosząc się do przedmiotowej sprawy, uprzejmie informuję, iż zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki

zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że planowanie środków na poszczególne zakresy świadczeń w ramach planu finansowego oddziału wojewódzkiego należy do kompetencji dyrektora tego oddziału. Również w zakresie kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu leży, zgodnie z art. 124 ust. 5 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, możliwość dokonywania przesunięć w ramach kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym tego oddziału.

Odnosząc się do kwestii limitów na świadczenia, należy wskazać, że zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1, ust. 5 oraz art. 136 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec świadczeniodawcy. Łączna suma zobowiązań Narodowego Funduszu Zdrowia wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia, który jest zrównoważony w zakresie przychodów i kosztów (art. 118 ust. 1 ustawy).

Zgodnie z art. 19 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej w stanach nagłych świadczenia opieki zdrowotnej są udzielane świadczeniobiorcy niezwłocznie. Natomiast zgodnie z art. 20–23 tejże ustawy świadczeniodawca zobowiązany jest do prowadzenia list oczekujących na planowe świadczenia.

Uwzględniając powyższe, w związku z zapytaniem pana posła dotyczącym przekroczenia limitów na świadczenia minister zdrowia wystąpił do prezesa funduszu z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Ze stanowiska prezesa NFZ wynika, że liczba wszystkich świadczeniodawców i miejsc udzielania świadczeń realizujących kontrakty na terenie województwa pomorskiego utrzymana została na zbliżonym poziomie do roku ubiegłego. Natomiast wielkość kontraktów na jednego lekarza została zwiększona w stosunku do roku 2010 i wynosi ok. 10 500 punktów, co stanowi jeden z najwyższych wskaźników w kraju. Świadczenia ortopedii i traumatologii narządu ruchu na terenie województwa pomorskiego zakontraktowane zostały w 66 miejscach udzielania świadczeń, w których pracuje 140 lekarzy. Ponadto na terenie województwa pomorskiego w 89 poradniach zakontraktowane zostały świadczenia chirurgii ogólnej, które realizuje ponad 240 chirurgów.

W świetle tych danych nie powinno stanowić problemu udzielenie porady pacjentowi wymagającemu kontynuacji leczenia po złamaniu kości piętowej.

Ponadto prezes NFZ wskazał, że Narodowy Fundusz Zdrowia nie nakłada kar na dyrektorów placówek, które przyjmują pacjentów ze wskazań zdrowotnych.

Odnosnie do kwestii dotyczącej wydłużonego czasu oczekiwania na uzyskanie połączenia telefonicznego z infolinią centrali Narodowego Funduszu Zdrowia prezes NFZ wyjaśnił, że w infolinii centrali pracuje bardzo ograniczona liczba pracowników, która musi udzielić szczegółowych wyjaśnień ogromnej liczbie pacjentów dzwoniących w jednostkowych sprawach z terenu całego kraju. Oprócz pracowników centrali, informacji dotyczących możliwości uzyskania porad udzielają pracownicy wszystkich oddziałów wojewódzkich oraz ich filii terenowych. Prezes NFZ podkreślił ponadto, że bez sumiennego, odpowiedzialnego i etycznego działania świadczeniodawców nie ma możliwości osiągnięcia pełnej satysfakcji ze strony pacjentów, niezależnie od działań podejmowanych przez NFZ.

Odnosząc się do sprawy dotyczącej wprowadzenia zmian w opiece specjalistycznej, uprzejmie informuję, że prezes NFZ zarządzeniem nr 29/2011/DSOZ z dnia 14 czerwca 2011 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna wprowadził nowy system rozliczeń w ramach ambulatoryjnej opieki specjalistycznej. Celem przedmiotowej zmiany jest racjonalizacja wydatkowania środków publicznych poprzez lepsze powiązanie ponoszonych nakładów z kosztami udzielania świadczeń przez świadczeniodawców i efektami procesu diagnostycznego lub terapeutycznego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 20 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Anny Paluch
oraz grupy posłów**

**w sprawie działalności Generalnej Dyrekcji
Ochrony Środowiska, a w szczególności
niedotrzymywania określonych ustawą Kodeks
postępowania administracyjnego terminów
na udzielenie odpowiedzi na wnioski kierowane
przez organy samorządu terytorialnego (10084)**

Odpowiadając na zapytanie poseł Anny Paluch oraz grupy posłów z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawie działalności Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowi-

ska, przekazane przez Pana Marszałka pismem z dnia 29 czerwca 2011 r., znak: SPS-024-10084/11, poniżej przekazuję stosowne informacje.

Pismo, którym udzielono odpowiedzi na pytania starosty gorlickiego, zostało wysłane do wnioskodawcy (kopia w załączeniu)*).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że zaistniałe opóźnienie nie miało w żadnym wypadku na celu „demonstracyjnego lekceważenia” zainteresowanych podmiotów. O tym, że Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska bardzo poważnie traktuje wszystkie podmioty i osoby zainteresowane uzyskaniem informacji o obowiązujących regulacjach prawnych i procedurach, świadczy chociażby fakt wzięcia udziału w konferencji zorganizowanej w Gorlicach w dniu 24 września 2010 r. (oraz dzień wcześniej w spotkaniu w Ciężkowicach) przez liczną delegację GDOŚ – przedstawicieli trzech departamentów merytorycznych, w tym dyrektora jednego z nich, a nie jest powszechną praktyką, aby tak liczna delegacja urzędu szczebla centralnego brała udział w spotkaniach w terenie z prywatnymi inwestorami, w tym uczestnikami toczących się postępowań administracyjnych.

Należy także podkreślić, iż kwestie, które zostały zawarte w pismach starosty gorlickiego, były uprzednio poruszane na wspomnianym spotkaniu (konferencji) w Gorlicach w dniu 24 września 2010 r. i wówczas zainteresowani uzyskali możliwie najpełniejsze odpowiedzi na nurtujące ich problemy i pytania, co też było istotą całego spotkania. Ponowne przedstawienie pytań i wątpliwości, tym razem w formie pisemnej, wymagało czasu dla ich gruntownej analizy, ponieważ dotyczyły one bardzo różnorodnych aspektów inwestowania na terenach chronionych (znalazły się wśród nich zarówno pytania dotyczące konkretnych sytuacji, jak również – jedynie hasłowo zarysowane – zagadnienia o charakterze ogólnym). Od momentu wpłynięcia do GDOŚ pierwszego pisma starosty gorlickiego z dnia 4 października 2010 r. trwały prace nad opracowaniem stanowiska w odniesieniu do przedstawionych zagadnień. O poziomie złożoności świadczy fakt, że nad odpowiedzią pracowały trzy departamenty merytoryczne oraz Biuro Prawne GDOŚ.

Jednocześnie informuję, że pierwsze zapytanie poselskie w tej sprawie w rozumieniu art. 195 ust. 1 Regulaminu Sejmu RP zostało złożone dopiero pismem Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 29 czerwca 2011 r., znak: SPS-024-10084/11, doręczonym ministrowi środowiska w dniu 30 czerwca 2011 r., a które do GDOŚ wpłynęło w dniu 1 lipca 2011 r.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Matuszewskiego**

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S14
(10085)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 czerwca 2011 r., sygn. akt SPS-024-10085/11, przekazujące zapytanie posła Marka Matuszewskiego dotyczące budowy drogi ekspresowej S14 w woj. łódzkim, uprzejmie przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (program), który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r.

Inwestycja budowy zachodniej obwodnicy Łodzi w ciągu drogi S14 została ujęta w przedmiotowym programie. Zadanie to zostało podzielone na 2 odcinki obejmujące: obwodnicę Pabianic długości 15,2 km oraz odcinek od autostrady A2 w węźle Emilia do drogi krajowej nr 14 długości 27,2 km.

Zadanie dotyczące obwodnicy Pabianic zostało ujęte w załączniku nr 1 (lista zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się do 2013 r.) przedmiotowego programu. Aktualnie zakończony został proces przygotowawczy, w ramach którego opracowana została niezbędna dokumentacja techniczna oraz uzyskano wszystkie uzgodnienia i decyzje wymagane przepisami prawa, w tym decyzję lokalizacyjną, decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji oraz decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Rozstrzygnięty również został przetarg na wybór wykonawcy robót i w dniu 18 czerwca br. podpisana została umowa z wyłonionym wykonawcą robót budowlanych. W chwili obecnej prowadzone są prace budowlane, których zakończenie przewidywane jest w listopadzie br.

Odcinek pomiędzy autostradą A2 a drogą krajową nr 14 został ujęty w załączniku 1a przedmiotowego programu zawierającym listę zadań inwestycyjnych, których realizacja może rozpocząć się do 2013 r.

Należy wskazać, że dla przedmiotowego odcinka drogi ekspresowej S14 zakończone zostały prace nad opracowaniem studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego oraz koncepcją programową, zawierającymi analizy wariantów inwestycji, przewidywanego ruchu, raport o oddziaływaniu inwestycji na środowisko, wyniki spotkań informacyjnych ze społeczeństwem, część techniczną oraz analizę ekonomiczną. W dniu 23 marca 2011 r. wydana została przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Zgodnie z decyzją przebieg projektowanej drogi został ustalony przez RDOŚ

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

jako kombinacja dwóch wariantów nr I (tzw. czerwony) i nr II (tzw. niebieski). Droga S14 przebiegała będzie po zachodniej stronie Zgierza i Łodzi, swój początek mając w m. Słowik (węzeł Emilia na autostradzie A2), a koniec w węźle Lublin. Przedmiotowy przebieg jest zgodny z wariantem rekomendowanym przez inwestora (GDDKiA) we wniosku o wydanie decyzji. Wskazana decyzja stanowi podstawę do kontynuacji prac projektowych w celu uzyskania kolejnych decyzji i uzgodnień niezbędnych do rozpoczęcia prac, w tym zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. Ujęcie zadania inwestycyjnego w załączniku 1a do programu wynika z etapu prac, na jakim znajduje się obecnie zadanie, mianowicie prowadzonych prac przygotowawczych związanych z opracowaniem dokumentacji projektowej i uzyskaniem decyzji administracyjnych wymaganych przepisami prawa.

Informuję również, że Ministerstwo Infrastruktury postrzega realizację zadania budowy drogi ekspresowej S14 jako inwestycji priorytetowej ze względów sieciowych, w szczególności w kontekście realizowanych na terenie woj. łódzkiego odcinków autostrady A1, autostrady A2 oraz drogi ekspresowej S8, i stworzenia w ten sposób spójnej sieci dróg szybkiego ruchu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jerzego Materny**

**w sprawie doprecyzowania przepisów
Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (10088)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana posła Jerzego Materny, przekazane przy piśmie Pana Marszałka dnia 29 czerwca 2011 r., nr SPS-024-10088/11, dotyczące doprecyzowania pojęcia rodzeństwa w rozumieniu art. 58 § 1 i art. 107 § 2 K.r.o., uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zgodnie z art. 58 § 1 zdanie trzecie K.r.o. rodzeństwo powinno wychowywać się wspólnie, chyba że dobro dziecka wymaga innego rozstrzygnięcia. Ta sama norma zawarta jest w zdaniu trzecim art. 107 § 2 K.r.o. Nie jest to reguła bezwzględnie obowiązująca, gdyż możliwe jest odstępstwo od tej zasady uzasadnione dobrem dziecka. Pojęcie rodzeństwa nie jest zdefiniowane w prawie cywilnym. Definicja pokrewieństwa zamieszczona w art. 617 K.r.o. przesądza

jedynie, że krewnymi są dzieci pochodzące już choćby od jednego wspólnego przodka. Nie ulega jednak wątpliwości, że jeżeli prawo cywilne posługuje się terminem „rodzeństwo”, to należy przez to rozumieć także rodzeństwo przyrodnie. Przykładowo można wskazać na przeszkodę małżeńską z art. 14 § 1 K.r.o., prawo i obowiązek kontaktów z art. 1136 K.r.o., obowiązek alimentacyjny z art. 128 i następnymi K.r.o. czy też przepisy o dziedziczeniu ustawowym – por. art. 935 K.c.

Nie ma też podstaw do odmiennego traktowania rodzeństwa przyrodniego w art. 58 i 107 K.r.o. Regulacje te mają te same podstawy aksjologiczne jak ww. inne normy, tzn. wynikają z bliskich więzi rodzinnych i emocjonalnych. Nie ulega wątpliwości, że więzi te co do zasady dotyczą także rodzeństwa przyrodniego. Powołane przepisy traktują co do zasady jednakowo zarówno najbliższe rodzeństwo, jak i rodzeństwo przyrodnie (*lege non distinguente*) i a priori nie ma podstaw, aby dopuszczać mniej intensywne działanie reguły nierozdzielania rodzeństwa przyrodniego. Interpretacji tej nie zmienia fakt, że zarówno w sprawie rozwodowej, jak i w sprawie z art. 107 K.r.o. sąd rozstrzyga o władzy rodzicielskiej nad wspólnymi dziećmi obojga małżonków. Nie chodzi bowiem o to, aby objąć rodzeństwo przyrodnie tymi rozstrzygnięciami, ale aby je uwzględnić jako jedną z przesłanek rozstrzygnięcia o tym, u którego z rodziców ma przebywać dziecko objęte orzeczeniem.

W piśmiennictwie prawniczym wskazuje się, że za formalnym rozdzieleniem rodzeństwa może przemawiać np. fakt długotrwałej rozłąki rodzeństwa, która była wynikiem rozłąki rodziców, z czym z reguły łączą się szczególna więź i relacje rodzeństwa z tymi rodzicami, z którymi faktycznie dziecko przebywało. Postanowienie sądu może więc w pewnym sensie sankcjonować zastany stan rzeczy, gdyż zmiany ukształtowanych stosunków mogą wywierać ujemne konsekwencje na sferę psychiki dziecka, co w dalszej kolejności może niweczyć wysiłki wychowawcze (tak: J. Ignaczewski w: „Władza rodzicielska i kontakty z dzieckiem” pod red. J. Ignaczewskiego, Warszawa 2010 r., s. 62). Jako przykład sytuacji uzasadniającej rozdzielenie rodzeństwa wskazuje się także względy zdrowotne, np. ciężka choroba o takim charakterze, który uzasadnia celowość trwałej izolacji od pozostałego rodzeństwa.

Odstępstwa od zasady nierozdzielania rodzeństwa mogą dotyczyć zarówno dzieci pochodzących od tych samych obojga rodziców, jak i rodzeństwa przyrodniego. Rezygnację ze wspólnego wychowywania rodzeństwa mogłoby ewentualnie usprawiedliwiać to, że jest to rodzeństwo przyrodnie, a poszczególne dzieci są silniej uczuciowo związane z jednym z rodziców (tak: J. Strzebińczyk „System prawa prywatnego” t. 12 „Prawo rodzinne i opiekuńcze” pod red. T. Smyczyńskiego, Warszawa 2011 r. (2. wyd.), s. 335).

Należy zatem przyjąć, że w świetle zaprezentowanych stanowisk doktryny – aktualnie obowiązujące przepisy Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego doty-

czące pojęcia „rodzeństwo” nie budzą wątpliwości, a tym samym postulowane w zapytaniu poselskim doprecyzowanie art. 58 § 1 i art. 107 K.r.o. nie wydaje się uzasadnione.

Jednocześnie należy zauważyć, że zagadnienie poruszone w zapytaniu poselskim zostało sformułowane na kanwie jednej, niezakończonych sprawy, która – w związku ze skargą wymienionego w zapytaniu poselskim pana T. S. – była przedmiotem zainteresowania Ministerstwa Sprawiedliwości. Główny zarzut pana T. S. przedstawiony w skardze dotyczył treści orzeczenia, mocą którego sąd w trybie udzielenia zabezpieczenia ustalił na czas toczącego się postępowania rozwodowego miejsce pobytu wspólnej małoletniej córki stron przy matce. Z uzyskanych informacji wynika, że sąd I instancji, dokonując wyboru rodzica, u którego ma przebywać małoletnia córka na czas toczącego się postępowania, stanął na stanowisku, że mimo iż oboje rodzice są w stanie zapewnić małoletniej właściwe warunki rozwojowe, to jednak dziecko powinno mieć miejsce zamieszkania przy matce. Powyższe orzeczenie podlegało kontroli sądu II instancji, który stanowisko to podzielił. Ojciec małoletniej, który posiada syna z pierwszego małżeństwa, podważał ten wybór i wykazywał, że ma on lepsze kwalifikacje podmiotowe i warunki do roztoczenia pieczy nad małoletnią. Zarzuty przedstawione przez ojca, że małoletnia córka i jej przyrodni brat powinni wychowywać się wspólnie, a tym samym, że córka nie powinna przebywać pod opieką matki i jej partnera, były rozważane w kolejnych zażaleniach przez sąd odwoławczy i nie zostały uwzględnione.

Ocena wydawanych przez sądy orzeczeń i prowadzonego postępowania dowodowego leży poza zakresem kompetencji ministra sprawiedliwości. Stosownie do regulacji zawartych w art. 9 i 39 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) minister sprawiedliwości wyposażony jest wyłącznie w instrumenty związane z nadzorem nad administracyjną działalnością sądów, który nie obejmuje działalności orzeczniczej, podlegającej nadzorowi judykacyjnemu sprawowanemu przez sądy odwoławcze i Sąd Najwyższy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie polskich samolotów pasażerskich
typu ATR spółki Eurolot, należącej
do PLL LOT SA i Skarbu Państwa (10090)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 29 czerwca 2011 r., znak SPS-024-10090/11, złożone w trybie zapytania poselskiego przez pana Zbigniewa Kozaka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie samolotów typu ATR należących do Eurolotu SA uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie należy podkreślić, że samoloty typu ATR powstały jako wspólny produkt kooperacji europejskich producentów lotniczych Aerospatiale (obecnie EADS) i Aeritalia (obecnie Alenia Aeronautica). Certyfikat typu, czyli oficjalne dopuszczenie samolotu do eksploatacji, otrzymały w roku 1985. PLL LOT SA nabył 8 egzemplarzy samolotów typu ATR 72-200 (wersja 64-miejscowa), których dostawy rozpoczęły się od roku 1991. Aktualnie Eurolot SA dysponuje 10 egzemplarzami samolotów ATR 72 i 4 egzemplarzami samolotów ATR 42.

Eurolot SA posiada status wspólnotowego przewoźnika lotniczego w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty. Działalność operacyjna tego podmiotu podlega kontrolom i audytom przeprowadzanym przez organizacje krajowe (Urząd Lotnictwa Cywilnego) i międzynarodowe (IOSA). Podmioty współpracujące w działalności operacyjnej (dostawcy usług, części, paliw i smarów) muszą również spełniać wymagane przepisami normy. Dotyczy to również obsługi technicznej samolotów spółki. Eurolot SA nie posiada własnego zaplecza technicznego, dlatego współpracuje w tym zakresie – na podstawie odrębnych umów – z certyfikowanymi (spełniającymi jednakowe wymagania co do jakości) organizacjami zewnętrznymi, zatwierdzanymi przez krajowe nadzory lotnicze. Obsługa samolotów wykonywana jest w zakresie tzw. obsługi lekkiej przez LOT AMS sp. z o.o. Spółka poddaje swoje samoloty również tzw. przeglądowi ciężkim, które realizowane są w certyfikowanych europejskich stacjach serwisowych. Podobnie serwisowane są silniki samolotów ATR użytkowanych przez Eurolot SA. Wynika to stąd, że w Polsce nie ma podmiotów posiadających stosowne certyfikaty w tym zakresie.

Przepisy krajowe i międzynarodowe zobowiązują Eurolot SA do ustanowienia programu zapobiegania wypadkom lotniczym. Zasadniczą część wymienionego dokumentu stanowią zasady współpracy operatora z Państwową Komisją Badania Wypadków Lotni-

czych (PKBWL). Każde zdarzenie jest raportowane przez Eurolot SA i oceniane przez specjalistów z PKBWL w terminie 72 godzin od ich wystąpienia.

Odnosząc się do kwestii podniesionych przez pana posła, wyjaśniam, co następuje:

1. Jakie kroki podjęło ministerstwo w stosunku do spółki Eurolot? Czy podjęto szczegółową kontrolę w celu ustalenia przyczyn usterek samolotów w czasie zaledwie 18 dni? Czy sytuacja nie wymaga nałożenia sankcji w stosunku do spółki?

Należy podkreślić, że minister skarbu państwa, działając jako akcjonariusz Eurolot SA (spółka z 62-procentowym udziałem Skarbu Państwa i 38-procentowym udziałem PLL LOT SA), stosownie do regulacji art. 375 (1) K.s.h., nie może wydawać wiążących poleceń zarządowi spółki dotyczących prowadzenia spraw spółki. Sfera ta należy do właściwości zarządu, który ponosi pełną odpowiedzialność za jej właściwą realizację. Do sfery tej w przypadku Eurolot SA należy w szczególności wykonywanie operacyjnej działalności lotniczej w oparciu o flotę samolotów typu ATR. Samoloty te spełniają określone w prawie polskim oraz Unii Europejskiej wymagania niezbędne do wykonywania operacji lotniczych. Nadzór nad tym obszarem sprawuje prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego. W stosunku do Eurolot SA nie podjęte zostały sankcje w związku z zaistniałymi usterekami samolotów.

2. Dlaczego awarie dotyczą tylko samolotów typu ATR? Dlaczego nie podjęto kroków, by wymienić maszyny lub szczegółowo naprawić usterki?

Eksploatowane przez Eurolot SA samoloty ATR 42 i ATR 72 są samolotami krótkiego zasięgu, turbośmigłowymi, wyprodukowanymi przez renomowany europejski podmiot na początku lat 90. W spółce Eurolot SA wdrażany jest aktualnie program wymiany floty samolotów krótkiego zasięgu.

3. Czy ministerstwo ma opracowany plan rozwiązania poważnego problemu spółki, która poprzez dopuszczanie do lotów wadliwych samolotów naraża życie dziesiątków nieświadomych ludzi?

Teza o rzekomym narażeniu życia pasażerów przez Eurolot SA jest w ocenie MSP nieuzasadniona.

Eurolot SA posiada wszystkie wymagane prawem zgody na wykonywanie operacji lotniczych. Działalność ta nie została ograniczona przez prezesa ULC, który to organ jest właściwy w sprawie bezpieczeństwa w lotnictwie cywilnym.

Jednocześnie podkreślić należy, że osoby posiadające informacje dotyczące zmniejszenia poziomu bezpieczeństwa w lotnictwie cywilnym, w tym narażenia życia pasażerów, zobowiązane są do niezwłocznego powiadomienia odpowiednio umocowanych organów państwowych, tj. prokuratur, sądów powszechnych i Urzędu Lotnictwa Cywilnego. W przypadku braku takich informacji nie jest właściwe wprowadzanie opinii publicznej w błąd i zniechęcanie pasażerów do korzystania z przewozów lotniczych wykonywanych samolotami typu ATR.

4. Czy ministerstwo zdaje sobie sprawę, pod jaką presją psychiczną pracują mechanicy, którzy powinni rzetelnie naprawiać usterki, tymczasem zmuszani są do pracy na ilość i szybkość, a nie jakość napraw, słysząc polecenie typu „panowie, dobra, zróbcie cokolwiek”? Czy ministerstwo podjęło interwencję w tej sprawie?

Usługi napraw samolotów Eurolot SA i PLL LOT SA realizowane są przede wszystkim przez LOT AMS sp. z o.o. (spółka wyodrębniona z pionu technicznego PLL LOT SA). Naprawy realizowane są według ściśle określonych procedur technicznych. Relacje Eurolot SA i LOT AMS sp. z o.o. regulują umowy handlowe.

5. Wiadomo, że usterki w lotnictwie są rzeczą normalną raz na jakiś czas. Jednak czy pan minister nie jest zaniepokojony ilością 6 przerwanych lotów w ciągu zaledwie 8 dni? Gdyby nie kompetencja i szybka reakcja załogi danego samolotu mogłoby dojść do tragedii. Czy planuje się kontrolę pozostałych samolotów typu Boeing czy Embraer?

Podobnie jak pan poseł jestem zaniepokojony usterekami samolotów Eurolot SA. Jednocześnie podkreślam, że obowiązujące procedury ochrony bezpieczeństwa w lotnictwie cywilnym i związany z tym system kontroli stanowią gwarancję bezpieczeństwa wykonywanych operacji lotniczych w Polsce, w tym w szczególności operacji lotniczych wykonywanych przez Eurolot SA. Powstałe usterki w samolotach Eurolot SA są niezwłocznie usuwane w taki sposób, żeby samoloty te mogły uzyskać pełną zdolność do wykonywania operacji lotniczych. Nadto zaznaczam, że wszystkie samoloty w Polsce, w tym wymienione przez pana posła typy, podlegają okresowym przeglądom i kontrolom.

6. Czy spółka Eurolot zdaje sobie sprawę, że swoimi ukrytymi i podejrzanymi działaniami w kwestii szybkich i niedokładnych napraw uszkodzonych samolotów naraża się na dodatkowe koszty oraz straty dla Skarbu Państwa? Przecież, gdyby naprawić usterki raz, a porządnie, nie dochodziłoby do tylu awarii.

Naprawy samolotów Eurolot SA nie są wykonywane przez służby spółki, lecz realizuje je podmiot zewnętrzny – LOT AMS sp. z o.o. Eurolot SA jest w stałym kontakcie z producentem samolotów ATR. Wskazywanie więc na ukryte i podejrzone działania Eurolot SA w tym zakresie należy uznać za nieuzasadnione. Spółka prowadzi działania w celu wdrożenia programu wymiany floty na nowe samoloty turbośmigłowe oraz zapewnienia zdolności do niezakłóconego wykonywania operacji lotniczych. Ponadto bezprzedmiotowy jest podnoszony przez pana posła postulat o naprawie samolotów „raz, a porządnie”. Samoloty naprawiane są zgodnie z zaistniałymi potrzebami, a przeprowadzane cykliczne przeglądy i kontrole mają na celu eliminację potencjalnych awarii.

Podsumowując, Ministerstwo Skarbu Państwa monitoruje sytuację Eurolot SA w obszarze floty samolotów ATR i ich zdolności do wykonywania niez-

kłóconych operacji lotniczych, co stanowi de facto podstawę działalności operacyjnej tej linii lotniczej.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie osób oszukanych przez deweloperów
budowlanych na przykładzie mieszkanki Gdyni
(10093)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Zbigniewa Kozaka, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 29 czerwca 2011 r., nr SPS-024-10093/11, w sprawie osób oszukanych przez deweloperów budowlanych, na przykładzie mieszkanki Gdyni, uprzejmie przedstawiam, następujące stanowisko.

Przedstawione zapytanie sformułowane zostało w związku ze sprawą pani Z. M., która zwróciła się o pomoc w sprawie dotyczącej wykreślenia hipoteki wpisanej na rzecz banku w księdze wieczystej prowadzonej dla nieruchomości zakupionej przez zainteresowaną u dewelopera. Jak wynika z powołanej w zapytaniu poselskim księgi wieczystej założonej dla lokalu stanowiącego odrębną nieruchomość, lokal ten jest własnością pani Z. M. Jest on obciążony czterema hipotekami, z których trzy wpisane są na rzecz Banku Ochrony Środowiska SA Oddział w Gdańsku, przy czym dwie mają charakter hipotek umownych łącznych zwykłych, jedna ma charakter umownej łącznej kaucyjnej. Hipoteki na rzecz Banku Ochrony Środowiska zostały przeniesione z urzędu do wspól-obciążenia. Hipoteki te współobciążają nieruchomość objętą księgą wieczystą, z której nastąpiło wydzielanie lokalu. W świetle powyższego ustalenia brak jest podstaw do twierdzenia zawartego w zapytaniu poselskim, że pani Z. M. nie jest właścicielką lokalu. W tej sytuacji niezrozumiałe jest pytanie zawarte w pkt 5 pisma pana posła.

Jednocześnie nie znajduje uzasadnienia w kontekście przepisów regulujących hipotekę stwierdzenie zawarte w zapytaniu, że właścicielka lokalu nie może nim w pełni dysponować. Hipoteka nie ogranicza prawa właściciela nieruchomości do zbycia lub obciążenia nieruchomości. Czynności te nie mogą bowiem szkodzić interesom wierzyciela hipotecznego, skoro hipoteka jest skuteczna przeciwko każdoczesnemu właścicielowi i to z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela – zob. art. 65 ustawy

z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361, z późn. zm.), zwanej dalej „u.k.w.h.” Co więcej, zgodnie z treścią art. 72 u.k.w.h. niedopuszczalne jest zastrzeżenie, przez które właściciel nieruchomości zobowiązywałby się względem wierzyciela hipotecznego, że nie dokona zbycia lub obciążenia nieruchomości przed wygaśnięciem hipoteki. Inną zaś kwestią jest to, czy w przypadku obciążeń w postaci licznych hipotek ciężących na lokalu znajdzie się chętny nabywca takiej nieruchomości.

Odnosnie do pytania nr 2 należy wskazać, że w przypadku braku dobrowolnego spełnienia świadczenia na rzecz banku przez dewelopera należności pieniężne mogą być egzekwowane przez bank jedynie w ramach egzekucji sądowej.

Ustosunkowując się do pytania zawartego w pkt 3, należy zauważyć, że w ramach odpowiedzi na zapytanie poselskie nie jest możliwe udzielenie przez ministra sprawiedliwości porady prawnej, w jaki sposób pani Z. M. może doprowadzić do wykreślenia hipoteki obciążającej lokal mieszkalny. Można jedynie ogólnie stwierdzić, że podstawą wykreślenia hipoteki z księgi wieczystej jest dokument wskazujący na wygaśnięcie tego ograniczonego prawa rzeczowego. Zazwyczaj wygaśnięcie hipoteki spowodowane będzie wygaśnięciem zabezpieczonej wierzytelności i brakiem możliwości powstania z danego stosunku prawnego kolejnych wierzytelności podlegających zabezpieczeniu – zob. art. 94 u.k.w.h. Spośród innych przyczyn wygaśnięcia hipoteki można wymienić ziszczenie się warunku rozwiązującego lub nadejście terminu końcowego – zastrzeżonych w czynności prawnej ustanawiającej hipotekę (art. 89 i 116 § 2 w zw. z art. 245 § 2 zdanie pierwsze K.c.), zrzeczenie się hipoteki przez wierzyciela – art. 246 K.c, umowne zniesienie hipoteki, sądowe zniesienie hipoteki – art. 991 ust. 1 u.k.w.h., sprzedaż egzekucyjną obciążonej nieruchomości – art. 1000 § 1 zdanie pierwsze K.p.c., art. 112c § 1 zdanie pierwsze ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Podstawą wykreślenia hipoteki z reguły będzie dokument obejmujący oświadczenie wierzyciela hipotecznego potwierdzające spłatę zabezpieczonej wierzytelności i zawierające zgodę na wykreślenie hipoteki. Jeżeli wierzycielem hipotecznym jest bank, będzie to dokument urzędowy wystawiony zgodnie z art. 95 ustawy Prawo bankowe. W innych przypadkach wystarczy dokument w formie pisemnej z notarialnie poświadczonym podpisem – art. 31 ust. 1–2 u.k.w.h. Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 100 u.k.w.h. w razie wygaśnięcia hipoteki wierzyciel obowiązany jest dokonać wszelkich czynności umożliwiających wykreślenie hipoteki z księgi wieczystej. Zatem przepis ten jest źródłem roszczenia właściciela nieruchomości względem wierzyciela hipotecznego. Jeżeli właściciel jest dłużnikiem osobistym, roszczenie z art. 100 u.k.w.h. jest niezależnym, dodatkowym roszczeniem obok roszczenia wynikającego ze stosunku obligacyjnego, z którego wynika zabezpieczo-

na wiarygodność, w tym roszczenia o wydanie pokwitowania na podstawie art. 462 § 1 K.c.

Wykreślenie hipoteki może nastąpić również na podstawie prawomocnego wyroku uzgadniającego treść księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, wydanego w trybie przepisu art. 10 u.k.w.h., w sentencji którego nakazuje się wykreślenie hipoteki. W szczególności ma to miejsce w sytuacji, gdy wierzyciel nie wykonał lub nienależycie wykonał obowiązek wynikający z art. 100 u.k.w.h. lub gdy hipoteka została wpisana do księgi wieczystej niezgodnie z rzeczywistym stanem prawnym, a wpis jest prawomocny. Oczywiście każdorazowo wymagane jest złożenie stosownego wniosku o wpis, którym jest także wykreślenie wpisu, albowiem wpis dokonywany jest co do zasady na wniosek – zob. przepis art. 626 § 1 K.p.c. Z uwagi na niewystarczające dane w zakresie stanu faktycznego, którego dotyczy pytanie nr 4, oraz nieprecyzyjne sformułowanie tego pytania, nie jest możliwe rzeczowe odniesienie się do jego treści.

Natomiast odnośnie do pytania nr 6 uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Sprawiedliwości nie są prowadzone odrębne rejestry spraw sądowych, które dotyczyłyby sporów wynikających z umów deweloperskich. Potrzeba wzmocnienia ochrony praw osób nabywających mieszkania na podstawie umów deweloperskich została dostrzeżona m.in. przez Trybunał Konstytucyjny, który postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2010 r. (sygn. akt S 3/10) stwierdził istnienie luki prawnej, której usunięcie jest niezbędne w celu zapewnienia spójności systemu prawnego RP. Orzeczeniem tym Trybunał Konstytucyjny zasygnalizował Sejmowi RP i Radzie Ministrów potrzebę podjęcia inicjatywy ustawodawczej w kwestii regulacji stosunków między stronami umowy deweloperskiej w celu zapewnienia ochrony praw nabywców mieszkań.

Obecnie w Sejmie trwają prace nad poselskim projektem ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego (druk nr 4349), który ma na celu wzmocnienie ochrony interesów nabywców lokali będących klientami firm deweloperskich.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie liczby osób, które złożyły wnioski
o odejście z armii do dnia 31 maja 2011 r.**
(10094)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Zbigniewa Kozaka w sprawie

liczby osób, które złożyły wnioski o odejście z armii do dnia 31 maja 2011 r. (SPS-024-10094/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zwiększona liczba wypowiedzeń stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej mająca miejsce w 2010 r. i bieżącym roku jest w głównej mierze reakcją na rozpowszechniane w mediach nieprawdziwe informacje dotyczące przewidywanych, rzekomo niekorzystnych zmian w przepisach emerytalnych i nie ma charakteru lawinowego, jak to zostało określone w zapytaniu. Można mówić jedynie o większej od planowanej liczbie odejść z zawodowej służby wojskowej. W okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 maja br. liczba złożonych wypowiedzeń stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej wynosiła 2089, w tym 474 oficerów, 1048 podoficerów i 567 szeregowych. Jednocześnie pragnę zapewnić, że obecna sytuacja nie stanowi zagrożenia dla funkcjonowania Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, bowiem odchodzą głównie oficerowie i podoficerowie zawodowi, których stany na koniec maja br. były większe od docelowych. Ponadto sukcesywne zmniejszanie liczebności tych korpusów wpisuje się w realizowany proces przebudowy struktury wewnętrznej kadry zawodowej, przy utrzymaniu stanu osobowego Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na poziomie 100 tys. żołnierzy zawodowych.

Resort obrony narodowej podejmuje określone działania zmierzające do zatrzymania w służbie najbardziej doświadczonego specjalistów wojskowych. Mając na uwadze doskonalenie systemu finansowego motywowania żołnierzy zawodowych, wydano rozporządzenie ministra obrony narodowej z dnia 26 maja 2011 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie dodatków do uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 128, poz. 722). Ponadto na mocy rozporządzenia ministra obrony narodowej z dnia 20 maja 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie należności pieniężnych żołnierzy zawodowych za przeniesienia, przesiedlenia i podróże służbowe (Dz. U. Nr 115, poz. 668) i rozporządzenia ministra obrony narodowej z dnia 18 maja 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie należności pieniężnych żołnierzy zawodowych pełniących służbę poza granicami państwa (Dz. U. Nr 110, poz. 647) wprowadzono zmiany dotyczące innych należności pieniężnych żołnierzy zawodowych, polegające między innymi na podwyższeniu tzw. diety poligonowej czy rozszerzeniu prawa do należności zagranicznej i dodatku wojennego. Jednocześnie należy mieć na uwadze, że zawodowa służba wojskowa ma charakter dobrowolny, zarówno jeżeli chodzi o wstąpienie do niej jak i jej opuszczenie, zatem decyzja w tym zakresie jest suwerennym działaniem każdego żołnierza.

Natomiast odnosząc się wprost do planowanej reformy systemu ubezpieczeń społecznych, pragnę nadmienić, że prace nad nią zainicjowała Rada Ministrów, a kieruje nimi minister – członek Rady Ministrów pan Michał Boni. Pod jego egidą został powołany m.in. Zespół ds. Emerytur Służb Mundurowych,

ukierunkowany na przegląd obowiązujących aktów prawnych w omawianych obszarach i stworzenie podstaw do konstruowania ewentualnych nowych rozwiązań systemowych. Z uwagi na fakt, że nadal trwają prace zespołu, obecnie nie jest możliwe określenie ostatecznego kształtu nowych uregulowań prawnych w zakresie kwestii emerytalnych. Niemniej jednak celem resortu obrony narodowej jest zachowanie zaopatrzeniowego systemu dla służb mundurowych, co oznacza, że świadczenia nadal będą wypłacane z budżetu państwa. Ewentualne zmiany nie dotkną żołnierzy zawodowych obecnie pozostających w służbie, bowiem będą skierowane do tych, którzy podejmą służbę po wejściu w życie nowych regulacji. Zapewniał o tym już w czerwcu 2010 r. w piśmie do żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb mundurowych także prezes Rady Ministrów pan Donald Tusk. Ponadto w bieżącym roku przedstawiciele resortu obrony narodowej za pośrednictwem różnych środków przekazu informacji kilkakrotnie informowali żołnierzy zawodowych, że nowe zasady emerytalne będą dotyczyć osób wstępujących do służby po dniu wejścia w życie stosownych przepisów.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Polaka**

**w sprawie remontu prawego wału rzeki Wisły
we wsi Lipowa w gm. Spytkowice,
pow. wadowicki, woj. małopolskie (10095)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Marka Polaka z dnia 10 czerwca 2011 r., znak: SPS-024-10095/11, w sprawie remontu prawego wału rzeki Wisły we wsi Lipowa w gm. Spytkowice, pow. wadowicki, woj. małopolskie, przesłanym według właściwości przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi pismem z dnia 12 lipca 2011 r. znak: RYB-r-4/074/2968/11, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została udzielona w oparciu o informacje przekazane przez marszałka woj. małopolskiego.

Jakie działania ma zamiar podjąć ministerstwo w celu wyremontowania wału wiślanego w miejscowości Lipowa w gminie Spytkowice?

Utrzymanie cieków naturalnych istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa oraz urządzeń melioracji podstawowych oraz ich eksploatacja jako zadania rządowe zlecone są marszałkowi województwa, który wykonuje je poprzez Małopolski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Krakowie.

W dniu 11 maja 2011 r. Małopolski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Krakowie złożył wniosek do Departamentu Funduszy Europejskich Urzędu Marszałkowskiego Województwa Małopolskiego o dofinansowanie inwestycji pn. „Remont prawego wału rzeki Wisły w kilometrze 3+668–5+146, miejscowość Spytkowice, gm. Spytkowice, pow. wadowicki” w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich. W chwili obecnej przedmiotowy wniosek jest w trakcie weryfikacji.

Remont wałów cofkowych Potoku Spytkowickiego wymaga opracowania dokumentacji technicznej oraz uzyskania decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji. Przewidywany czas wykonania dokumentacji oraz uzyskania wszystkich niezbędnych decyzji administracyjnych wynosi ok. 2 lata.

W 2011 r. na potoku Spytkowickim planowana jest realizacja następujących zadań:

— usuwanie szkód powodziowych na potoku Spytkowickim w kilometrze 0+500–0+528 w miejscowości Spytkowice, gm. Spytkowice pow. wadowicki (ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej), wartość zadania po przetargu wynosi 50 911,63 zł,

— usuwanie szkód powodziowych na Potoku Spytkowickim w kilometrze 1+574–3+000 w miejscowości Spytkowice, gm. Spytkowice, pow. wadowicki (ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej), przewidywany okres realizacji zadania to lata 2011–2012, szacunkowa wartość zadania ok. 1 000 000 zł,

— przebudowa koryta Potoku Spytkowickiego w kilometrze 0+576–0+674, 0+704–0+860, 0+930–0+980 (w ramach „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”) – szacunkowa wartość zadania około 800 000 zł,

— usuwanie szkód powodziowych na Potoku Spytkowickim w km 0+980–1+172 w miejscowości Spytkowice (w ramach środków pochodzących z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej), szacunkowa wartość zadania około 500 000 zł.

Ponadto, również w ramach środków pochodzących z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej, planowane jest wykonanie jeszcze w 2011 r. zadania pn. „Usuwanie szkód powodziowych – doprowadzenie do odpowiedniego stanu technicznego lewego wału cofkowego Potoku Spytkowickiego w kilometrze 0+000–1+000”, którego szacunkowa wartość wynosi około 4 600 000 zł.

Dodatkowo informuję, iż usuwanie szkód powodziowych na Potoku Półwiejskim oraz Wilgoszcz zostanie wpisane do planu zadań na 2012 r. i będzie

realizowane w miarę przyznanych środków finansowych.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniu pana posła Marka Polaka.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Adamczyka**

**w sprawie sytuacji pracowników
Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej
w Krakowie (10096)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Andrzeja Adamczyka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie sytuacji pracowników Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Krakowie, przekazaną do ministra zdrowia przy piśmie, znak: SPS-024-10096/11, uprzejmie informuję, co następuje.

Z dniem 1 stycznia 2010 r. wszedł w życie art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), wprowadzający zmiany w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.). Na tej podstawie uprawnienia organu założycielskiego w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych przysługujące ministrowi właściwemu ds. zdrowia zostały przekazane wojewodom.

Od 1 lipca 2011 r. wojewoda posiada uprawnienia podmiotu tworzącego w stosunku do wojewódzkiej i powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej (art. 10 ust. 4a ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm., w brzmieniu ustalonym przez art. 130 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, Dz. U. Nr 112, poz. 654).

W związku z powyższym należy stwierdzić, że od dnia 1 stycznia 2010 r. głównym dysponentem środków budżetu państwa dla przedmiotowych jednostek stał się wojewoda, zatem minister zdrowia, jak również główny inspektor sanitarny nie są organami właściwymi w zakresie ustalania budżetu i rozstrzygania kwestii podwyżek płac dla pracowników

wojewódzkiej i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych.

Przepisy prawa dotyczące funkcjonowania Państwowej Inspekcji Sanitarnej ulegają ciągłym zmianom wynikającym z konieczności dostosowania Państwowej Inspekcji Sanitarnej do nowych wyzwań. Dlatego nieuniknione jest w przyszłości ustanowienie nowych ram prawnych określających funkcjonowanie Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na zapytanie posła Andrzeja Adamczyka**

**w sprawie zaawansowania prac budowlanych
na stadionie narodowym w Warszawie (10098)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Andrzeja Adamczyka, przekazane pismem z dnia 29 czerwca 2011 r. (znak: SPS-024-10098/11), w sprawie zaawansowania prac budowlanych na stadionie narodowym w Warszawie uprzejmie informuję, co następuje.

Czy w toku realizacji procesu inwestycyjnego i budowy stadionu wystąpiły okoliczności mogące skutkować opóźnieniami w całościowej realizacji inwestycji?

W procesie inwestycyjnym budowy stadionu narodowego wystąpiły okoliczności mogące skutkować opóźnieniami. Należały do nich:

— ekstremalnie niekorzystne warunki pogodowe w zimie 2009/2010,

— roboty dodatkowe i zamiennie wymagające wcześniejszego wykonania projektów, a żądane przez UEFA dopiero w końcowej fazie realizacji stadionu (zmiana systemu uziemienia, dodatkowe linie zasilające na potrzeby UEFA i in.),

— zgłoszone dopiero w bieżącym roku żądania Państwowej Straży Pożarnej w zakresie dodatkowego dojazdu do drogi pożarowej, zmian w systemie sterowania instalacjami ppoż.,

— zmiany w dokumentacji i realizacji budowy wynikające z decyzji inwestora dotyczącej instalacji usprawniających przyszłe zarządzanie obiektem,

— równoczesne wykonywanie robót instalacyjnych i wykończeniowych, które według pierwotnych zamierzeń miały być realizowane dopiero po oddaniu obiektu do użytkowania,

— poważna wada konstrukcyjna schodów kaskadowych (15 głównych biegów dojścia do górnego pierścienia trybun) wymagająca ich wzmocnienia.

Na kiedy wyznaczono termin oddania do użytku stadionu narodowego w Warszawie i czy będzie on dotrzymany?

Termin złożenia wniosku o pozwolenie na użytkowanie stadionu narodowego wyznaczony został umową z konsorcjum wykonawczym na dzień 29 listopada 2011 r. Termin ten powinien być dotrzymany.

Jak przedstawia się kalendarz imprez i przedsięwzięć, które mają odbyć się na stadionie narodowym w bieżącym roku?

W związku ze zmianą harmonogramu budowy dotychczasowy kalendarz imprez musiał zostać zrewizowany, obecnie trwają rozmowy z potencjalnymi organizatorami imprez. Konkretne informacje będą udostępniane w miarę podpisywania umów z promotorami.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego**

**w sprawie utworzenia Funduszu
Ochrony Zabytków Przemysłowych (10101)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Krzysztofa Gadowskiego z dnia 29 czerwca 2011 r., znak: SPS-024-10101/11, w sprawie działań zmierzających do utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych na Śląsku uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zabytki techniki to charakterystyczny element krajobrazu i jednocześnie marka regionu śląskiego. W epoce zmniejszenia znaczenia przemysłu XIX i XX-wieczne zakłady produkcyjne, osiedla robotnicze czy środki transportu utraciły całkowicie lub częściowo swą pierwotną funkcję, nabierając przede wszystkim znaczenia turystycznego i kulturowego. Wiele obiektów, szczególnie spośród tych, tworzących Szlak Zabytków Techniki Województwa Śląskiego, to unikatowej wartości świadectwa życia społecznego regionu. Wpływy z działalności muzeów i skansenów urządzonych w zabytkach techniki zazwyczaj nie pokrywają w całości wydatków związanych z prowadzeniem prac konserwatorskich i restauratorskich tych obiektów. Także zasoby samorządów mogą okazać się w tym zakresie niewystarczające. Niewątpliwie utrzymanie w dobrym stanie i rozwijanie turystycznych walorów zabytków techniki wymaga w wielu wypadkach zaangażowania środków budżetowych. Stwierdzenie to nie zmienia jednak zasady wyrażonej w art. 71 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie za-

bytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.), zgodnie z którą w zakresie sprawowania opieki nad zabytkami osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna posiadająca tytuł prawny do zabytku wynikający z prawa własności, użytkownika wieczystego, trwałego zarządu, ograniczonego prawa rzeczowego albo stosunku zobowiązaniowego finansuje prowadzenie prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy tym zabytku.

Uznanie potrzeby współuczestnictwa państwa w finansowaniu opieki nad zabytkami przemysłu nie przesądza o formie organizacyjno-prawnej tej partycypacji. W ocenie ministra kultury i dziedzictwa narodowego powołanie funduszu celowego w ramach systemu państwowych funduszy celowych, zasilającego środkami finansowymi jedynie pewną kategorię zabytków na ograniczonym obszarze, nie jest obecnie rozwiązaniem właściwym. Należy mieć na względzie, że słabą stroną systemu finansowania ochrony zabytków ze środków publicznych nie jest niesprawny system rozdziału środków, tylko ich ograniczona w stosunku do potrzeb ilość. Niedostateczna ilość środków wymusza elastyczny sposób zarządzania nimi. Obecny mechanizm finansowania działań przy zabytkach w formie dotacji celowych zapewnia elastyczność i swobodę podejmowania decyzji o pokrywaniu kosztów najpilniejszych prac konserwatorskich, zgodnie z aktualnym zapotrzebowaniem. Pozwala to m.in. na usuwanie skutków katastrof naturalnych lub awarii technicznych, które wywołują szkody w obiektach zabytkowych, a których nie da się przewidzieć. Ulokowanie części środków przeznaczonych na konserwację zabytków poza budżetem usztywniłoby politykę państwa w tym zakresie. Ograniczyłoby możliwość łatwego i szybkiego dostosowania alokacji zasobów do zmiennych okoliczności.

Ze względu na obowiązujące w prawie finansów publicznych zasady nefunduszowania i materialnej jedności budżetu ustanowienie funduszu celowego dla finansowania określonego zadania publicznego powinno stanowić wyjątek. Podstawową formę gospodarowania środkami publicznymi stanowi gospodarka budżetowa. Ustanowienie Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych na Śląsku z całą pewnością przysłużyłoby się poprawie stanu śląskich zabytków, choćby ze względu na ciągłość finansowania ochrony tej grupy obiektów. Akumulacja środków w funduszu celowym spowodowałaby jednak deficyt tych środków na ochronę pozostałych zabytków. Dotacja dla funduszu celowego pochłaniałaby znaczną część środków, które corocznie przeznaczane są na ochronę zabytków w ustawie budżetowej. Nie ma dziś dostatecznego uzasadnienia, żeby wprowadzić preferencyjny system finansowania ochrony zabytków techniki i dziedzictwa przemysłowego Śląska.

Sekretarz stanu
Piotr Zuchowski

Warszawa, dnia 18 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej**

**w sprawie kontraktowania usług medycznych
na 2011 r. w jednostkach opieki zdrowotnej
na terenie pow. oleśnickiego (10108)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłane przy piśmie z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10108/11, zapytanie pani poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie kontraktowania usług medycznych na 2011 r. w jednostkach opieki zdrowotnej na terenie powiatu oleśnickiego uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady oraz tryb postępowania w sprawie zawarcia przez Narodowy Fundusz Zdrowia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych uregulowane zostały w dziale VI ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) – zwanej dalej ustawą, oraz w wydanych na jej podstawie aktach wykonawczych.

Zgodnie z art. 134 ust. 1 ustawy fundusz jest obowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Powyższe oznacza, że prowadząc postępowanie, fundusz nie może kierować się takimi przesłankami jak status świadczeniodawcy (publiczny/niepubliczny) czy też uprzednie związanie umową z NFZ. Oddział wojewódzki NFZ dokonuje natomiast oceny złożonych ofert w oparciu o takie kryteria jak: ciągłość, kompleksowość, dostępność, jakość udzielanych świadczeń, kwalifikacje personelu, wyposażenie w sprzęt i aparaturę medyczną, cena i liczba oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacja kosztów (art. 148 ustawy).

W przypadku naruszenia interesów prawnych świadczeniodawcy w wyniku przekroczenia przez fundusz wskazanych powyżej zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, świadczeniodawca może skorzystać ze środków ochrony prawnej jakie przewidziane zostały w ustawie.

W trakcie postępowania świadczeniodawca, który uważa, iż określona czynność naruszająca jego interesy prawne łamie zasady postępowania, może złożyć do komisji umotywowany protest w terminie 7 dni od dnia dokonania zaskarżonej czynności. Z kolei po zakończeniu postępowania świadczeniodawca, który brał udział w postępowaniu, może wnieść do dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu, w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia o rozstrzygnięciu postępowania, odwołanie dotyczące rozstrzygnięcia postępowania. Po rozpatrzeniu odwołania dyrektor oddziału wojewódzkiego funduszu wydaje decyzję administra-

cyjną uwzględniającą lub oddalającą odwołanie. Od wydanej decyzji świadczeniodawcy przysługuje odwołanie do prezesa funduszu, a od decyzji prezesa funduszu skarga do sądu administracyjnego (szczegółowo zasady i tryb wnoszenia środków odwoławczych oraz skargi zostały uregulowane w art. 153 i 154 ustawy).

Tym samym jeżeli w opinii świadczeniodawcy dyrektor oddziału wojewódzkiego funduszu łamie zasady postępowania, nie traktuje w sposób równy świadczeniodawców publicznych i niepublicznych bądź w swym wyborze nie kieruje się ww. kryteriami oceny ofert, może on poddać przebieg postępowania i rozstrzygnięcie kontroli prezesa NFZ, a następnie sądu administracyjnego.

Odnosząc się do kwestii właściwego zabezpieczenia dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na terenie powiatu oleśnickiego, pragnę zauważyć, że zgodnie z art. 97 ust. 3 pkt 2 ustawy przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie należy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia. Podstawowym zadaniem dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu jest określanie jakości i dostępności, analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej oraz zabezpieczenie potrzeb zdrowotnych mieszkańców danego województwa. Realizacja tego zadania następuje poprzez kontraktowanie odpowiedniej ilości świadczeń opieki zdrowotnej w ramach posiadanych środków finansowych i w trybie określonym w przywołanych powyżej przepisach.

Z uwagi na powyższe minister zdrowia zwrócił się dyrektor Dolnośląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (dalej także jako DOW NFZ) o zajęcie stanowiska odnośnie do zarzutów podniesionych w przekazanym zapytaniu.

Zgodnie z przekazaniem przez dyrektora MOW NFZ stanowiskiem: Odrzucenie ofert zarówno Samodzielnego Zespołu Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w Oleśnicy (SZPZOZ), jak i (częściowo) Powiatowego Zespołu Szpitali w Oleśnicy w pierwszym terminie wynikało z błędów świadczeniodawców. Oferta Powiatowego Zespołu Szpitali nie spełniała wymogów związanych z kwalifikacjami zatrudnionego personelu, natomiast SZPZOZ – kryteriów dotyczących czasu pracy poradni. Zgodnie zaś z art. 149 ust. 1 pkt 7 ustawy odrzuca się ofertę, jeżeli oferent lub oferta nie spełniają wymaganych warunków określonych w przepisach prawa oraz warunków określonych przez prezesa funduszu na podstawie art. 146 ust. 1 pkt 3 ustawy.

W powyższej sytuacji przerwa w ciągłości udzielania świadczeń przez obydwa podmioty publiczne wynikała z braku staranności w sporządzeniu oferty przez ich pracowników, zaś oddział wojewódzki dołożył wszelkich starań w celu jak najszybszego zapewnienia kontynuacji pracy poradni.

Dyrektor DOW NFZ zauważa również, że świadczenia chirurgiczne w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej zabezpieczane są na poziomie powiatu.

W konkursie ofert na świadczenia poradni chirurgicznej złożone zostały cztery oferty, z czego jedna – złożona przez Powiatowy Zespół Szpitali, dotyczyła dwóch miejsc wykonywania świadczeń. W rozstrzygnięciu wybrano trzy miejsca wykonywania świadczeń (Syców – oferta Powiatowego Zespołu Szpitali, Spalice, Twardogóra), na które oferty zostały prawidłowo złożone. W opinii DOW NFZ zabezpieczało to świadczeniobiorcom z powiatu oleśnickiego możliwość korzystania ze świadczeń we wskazanym zakresie.

Odnosnie do niewłaściwej formy traktowania świadczeniodawców przez DOW NFZ, dyrektor DOW NFZ nie może się ustosunkować wobec braku konkretnych zarzutów.

Ponadto dyrektor DOW NFZ zauważa, że zespół szpitali w Oleśnicy na przestrzeni kilku lat nie zwiększał swojej bazy łóżkowej, przeciwnie, w roku 2010 dokonano rozwiązania jednego z dwóch oddziałów pediatrycznych (z jednostki w Sycowie), zaś istniejący do końca roku 2010 oddział intensywnej terapii nie został zakontraktowany na rok 2011 z powodu niespełnienia wymogów wynikających z rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 140, poz. 1143, z późn. zm.). Jednocześnie wobec faktu, iż w roku 2010 limit umowy na świadczenia opieki zdrowotnej w rodzaju leczenie szpitalne praktycznie nie został przekroczony (to znaczy nadwykonania jednostki w rodzaju leczenie szpitalne wyniosły ok. 15 tys. zł, co stanowi poniżej 0,1% wartości umowy), można przyjąć, iż potrzeby mieszkańców w tym zakresie zostały zabezpieczone. Natomiast wszelkie procedury jednodniowe mogą być wykonywane w ramach umów na świadczenia w rodzaju leczenie szpitalne w trybie hospitalizacji, a dotychczasowe limity na zakresy szpitalne w powiecie oleśnickim były wystarczające.

Przepisy ustawy nie określają również minimalnego okresu, na jaki może zostać zawarta umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Art. 156 ust. 1 ustawy wskazuje jedynie, że umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej nie może być zawarta na czas nieoznaczony. Zawarcie umowy na czas dłuższy niż 3 lata wymaga z kolei zgody prezesa funduszu.

Ponadto minister zdrowia pragnie poinformować, że wynikający z ustawy obowiązek zabezpieczenia potrzeb zdrowotnych mieszkańców danego województwa nie rodzi po stronie funduszu obowiązku zabezpieczenia tych potrzeb poprzez zawieranie umów na przedmiotowe świadczenia ze świadczeniodawcami o statusie publicznym. Postępowania konkursowe prowadzone przez wojewódzkie oddziały NFZ nie polegają na przydzielaniu kontraktów podmiotom publicznym, ale na wyłonieniu najlepszych oferentów spośród wszystkich, którzy przystąpili do konkursu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Teresy Wargockiej**

**w sprawie niskich wynagrodzeń
pracowników państwowych stacji
sanitarno-epidemiologicznych (10112)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani Teresy Wargockiej, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie wynagrodzeń pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej, przekazane do ministra zdrowia przy piśmie nr SPS-024-10112/11, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm. w brzmieniu ustalonym przez art. 130 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, Dz. U. Nr 112, poz. 654.) stacja sanitarno-epidemiologiczna jest jednostką budżetową, będącą podmiotem leczniczym.

Jednocześnie z dniem 1 stycznia 2010 r. wszedł w życie art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), wprowadzający zmiany w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej, zwanej dalej ustawą. Na tej podstawie, zgodnie z art. 10 ust. 4a ustawy, uprawnienia podmiotu tworzącego w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej w stosunku do wojewódzkiej i powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej posiada wojewoda. Tym samym uprawnienia organu założycielskiego w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych, przysługujące do dnia 31 grudnia 2009 r. ministrowi zdrowia, zostały przekazane wojewodom

Z dniem 1 stycznia 2010 r. dysponentami głównymi budżetu państwa dla wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych stali się wojewodowie, zatem minister zdrowia, jak i główny inspektor sanitarny nie są właściwi w zakresie ustalenia budżetu tych jednostek.

Należy również podkreślić, że obecna sytuacja w zakresie funkcjonowania finansów publicznych oraz wprowadzona w ustawie budżetowej na 2011 rok reguła wydatkowa ograniczają wzrost wydatków o charakterze uznaniowym, tzw. elastycznych, oraz nowych wydatków prawnie zdeterminowanych, tzw. sztywnych, do tempa inflacji + 1%. Sytuacja taka powoduje brak możliwości zwiększania wydatków budżetowych w zakresie wynagrodzeń i wydatków rzeczowych nie tylko w jednostkach Państwowej Inspekcji Sanitarnej, ale również w innych jednostkach sfery budżetowej.

Z danych zebranych przez Ministerstwo Zdrowia wynika, że średnie wynagrodzenie pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej, w latach 2009–2010, w wojewódzkich i powiatowych stacjach sanitarno-epidemiologicznych wyniosło:

— na stanowiskach kierowniczych w 2009 r. – 5002 zł brutto, w 2010 r. – 5112 zł brutto;

— na pozostałych stanowiskach w 2009 r. – 2479 zł brutto, w 2010 r. – 2497 zł brutto.

Należy jednak nadmienić, że wskazane powyżej dane są to uśrednione wartości zebrane ze wszystkich jednostek Państwowej Inspekcji Sanitarnej w terenie i nie odnoszą się bezpośrednio do poszczególnych jednostek, lecz mają jedynie charakter poglądowy o sytuacji w zakresie uśrednionych wynagrodzeń w stacjach.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 5 października 2010 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2011 r. (Dz. U. z 2010 r. Nr 194, poz. 1288), minimalne wynagrodzenie zostało ustalone w wysokości 1386 zł brutto.

Powyższe dane wskazują, że uśrednione wynagrodzenia pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej są zdecydowanie wyższe od minimalnego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Henryka Gołębiowskiego**

**w sprawie utrzymania odpowiedniego poziomu
środków finansowych z Funduszu Pracy
przeznaczonych na dofinansowanie
pracodawcom kosztów kształcenia
pracowników młodocianych (10116)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Henryka Gołębiowskiego w sprawie utrzymania odpowiedniego poziomu środków finansowych z Funduszu Pracy na dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia pracowników młodocianych, przekazane wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 30 czerwca 2011 r., znak: SPS-024-10116//11, przedstawiam poniższe informacje.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1) po pierwsze, zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. 2008, Nr 69, poz. 415,

z późn. zm.), jest udzielana fakultatywna pomoc pracodawcom polegająca na możliwości refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio do wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł.; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się do 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł). Dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy, które mogą dokonywać refundacji, w oparciu o złożone przez pracodawców wnioski, do wysokości ww. najniższych stawek określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie przygotowania zawodowego młodocianych i ich wynagradzania (Dz. U. Nr 60, poz. 278, z późn. zm.).

Samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych. Zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej), na które jest zapotrzebowanie na rynku pracy, aby młodocianci kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych;

2) po drugie, od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obowiązkowa dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, przyjętym w ustawie budżetowej, środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków na 2011 r. dysponował komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w roku 2009 i 2010, co nie pokrywało potrzeb zgłoszonych przez pracodawców. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł.

Należy także dodać, iż środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obligatoryjne dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Minister pracy i polityki społecznej kilkakrotnie występował do ministra finansów o zwiększenie kwoty na refundacje wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne pracowników młodocianych (przy poparciu sejmowej Komisji Finansów Publicznych) i obecnie ma zgodę na dysponowanie kwotą 250 mln zł. W dalszym ciągu jednak kwota ta nie pokrywa wszystkich potrzeb. Kolejny wniosek ministra pracy i polityki społecznej na kwotę 73,1 mln zł (pozytywnie zaopiniowany przez ww. komisję sejmową w dniu 30 czerwca 2011 r.) jest rozpatrywany przez ministra finansów.

Uruchomione obecnie wypłaty pokrywają zobowiązania wynikające z umów podpisanych już przez OHP z pracodawcami oraz będą przyznawane na refundacje pozostałym pracodawcom według kolejności zgłoszonych wniosków, do wyczerpania środków. W przypadku przyznania przez ministra finansów dodatkowych środków kolejni wnioskujący pracodawcy otrzymają refundację.

Dodatkowo marszałkowie województw zostali poproszeni o zweryfikowanie wykazów zawodów, w jakich możliwa będzie refundacja wynagrodzeń młodocianych w ramach nowego naboru uczestników. Środki Funduszu Pracy powinny bowiem wspierać kształcenie uczniów w zawodach deficytowych na rynku pracy (w których brak jest rąk do pracy) oraz w zawodach, na które istnieje lub będzie istniało zapotrzebowanie na rynku pracy, co pozwoli uniknąć kształcenia młodocianych, którzy w przyszłości staną się bezrobotnymi. Dlatego też przy sporządzaniu nowych wykazów w większym stopniu będą brane pod uwagę wyniki prowadzonego przez powiatowe i wojewódzkie urzędy pracy monitoringu zawodów deficytowych i nadwyżkowych oraz prognozy zapotrzebowania na kwalifikacje na lokalnych i regionalnych rynkach pracy. Jest to szczególnie istotne, w przypadku gdy środki Funduszu Pracy są niewystarczające w stosunku do istniejącego zapotrzebowania na ten cel określanego przez pracodawców zatrudniających młodocianych pracowników we wnioskach o refundację.

Na koniec należy jeszcze raz wyraźnie podkreślić, iż dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianych pracowników w odróżnieniu od refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników ma charakter świadczenia obligatoryjnego, a zatem z Funduszu Pracy muszą być pokrywane wydatki na ten cel w wysokości wynikającej z zapotrzebowania. Co oznacza, że to świadczenie przysługuje wszystkim pracodawcom, którzy spełnią warunki określone w art. 70b ustawy o systemie oświaty.

Jednocześnie warto przypomnieć, iż minister właściwy do spraw pracy, pomimo posiadania w swych kompetencjach pewnych zadań z zakresu wspierania pracodawców prowadzących przygotowanie zawodowe młodocianych, nie jest właściwym organem odpowiadającym za edukację młodzieży na poziomie zawodowym. Za kształcenie osób młodych objętych obowiązkiem nauki, w tym za kształcenie zawodowe, odpowiada minister edukacji narodowej i do jego kompetencji należy nadzorowanie szkolnictwa zawodowego. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wspiera to zadanie, dostarczając m.in. informacji o sytuacji w obszarze zatrudnienia i bezrobocia na rynku pracy, a także prowadząc badania nt. oczekiwanych przez pracodawców kwalifikacji zawodowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Pałysa**

**w sprawie środków na usuwanie skutków
klęsk żywiołowych przyznawanych Polsce
z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej
(10120)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 czerwca 2011 r., nr SPS-024-10120/11, przekazującego zapytanie pana posła Andrzeja Pałysa w sprawie środków na usuwanie skutków klęsk żywiołowych przyznanych Polsce z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej uprzejmie informuję, iż środki z tego funduszu będą w najbliższych kilku tygodniach uruchamiane.

Jednocześnie cele i działania, które są objęte finansowaniem z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej, są również finansowane z rezerwy celowej budżetu państwa pn. „Przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych”, pozostającej w merytorycznej gestii ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie polityki kadrowej
w Sądzie Okręgowym w Lublinie (10129)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Beaty Mazurek w sprawie polityki kadrowej w Sądzie Okręgowym w Lublinie uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Minister sprawiedliwości zasadniczo nie prowadzi zatrudnienia w sądach powszechnych, sprawuje natomiast nadzór nad działalnością administracyjną sądów, która obejmuje m.in. kwestie właściwego doboru kadr oraz prowadzenia właściwej polityki w zakresie wynagradzania i warunków pracy w sądach powszechnych, dlatego też niniejsza odpowiedź jest udzielona w granicach wyznaczonych przez ustawowe kompetencje ministra sprawiedliwości.

Odnosząc się do kwestii związanych z obsadą stanowisk asystentów sędziego w Sądzie Okręgowym w Lublinie, uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z treścią art. 155 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.), zwanej dalej „u.s.p.”, na stanowisko asystenta sędziego może być mianowany ten, kto:

- 1) jest obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej i korzysta z pełni praw cywilnych i obywatelskich;
- 2) jest nieskazitelnego charakteru;
- 3) ukończył wyższe studia prawnicze w Polsce i uzyskał tytuł magistra prawa lub zagraniczne uznane w Polsce;
- 4) ukończył 24 lata;
- 5) ukończył aplikację ogólną prowadzoną przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury lub zdał egzamin sędziowski lub prokuratorski albo ukończył aplikację notarialną, adwokacką lub radcowską i złożył odpowiedni egzamin.

Zgodnie z treścią art. 155a u.s.p. nabór na stanowiska asystenckie następuje w drodze konkursu, którego celem jest wyłonienie osób posiadających odpowiednie kwalifikacje merytoryczne do zajmowania stanowiska asystenta sędziego. Z mocy odesłania zawartego w art. 155 § 4 u.s.p. do asystentów sędziów stosuje się przepisy ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. Nr 162, poz. 1125, ze zm.) oraz na podstawie odesłania zawartego w art. 18 tej ustawy stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 214, ze zm.), w tym art. 10 ust. 2 dotyczący zmiany istniejącego stosunku pracy. Trzeba przy tym wskazać, że zarówno wymogi określone w art. 155 u.s.p., jak i procedura konkursowa służą realizacji celu, jakim jest zapewnienie, że na stanowiskach asystenckich

będą zatrudniane osoby o odpowiednich kwalifikacjach merytorycznych i zawodowych.

W Sądzie Okręgowym w Lublinie w 2010 r. zwolniło się 8 etatów asystenckich, zaś na dzień 1 stycznia 2011 r. nieobsadzone było 0,5 etatu. W IV kwartale 2010 r. obsadzonych zostało 6 etatów w drodze przeniesienia służbowego. W tym samym okresie w Sądzie Okręgowym w Lublinie odbył się jeden konkurs zarejestrowany pod numerem Kd.111-18/2010, w wyniku którego wolne stanowisko asystenckie (w wymiarze 0,5 etatu) zostało obsadzone w styczniu 2011 r. W 2011 r. w Sądzie Okręgowym w Lublinie nie odbył się żaden konkurs na stanowisko asystenta sędziego, natomiast 2 etaty zostały obsadzone w drodze przeniesienia służbowego asystentów sędziów. Jednocześnie wskazuję, że informacja o wskazanym powyżej konkursie na stanowisko asystenta sędziego została podana do wiadomości w dniu 21 października 2010 r. przez zamieszczenie jej w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej Sądu Okręgowego w Lublinie. W załączeniu przekazuję kopię protokołu przeprowadzonego konkursu, którego rozstrzygnięcie nastąpiło w dniu 20 grudnia 2010 r.¹⁾ i jednocześnie wskazuję, że informacja o jego wynikach została w dniu 22 grudnia 2010 r., w formie komunikatu prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie, przekazana do zamieszczenia w Biuletynie Informacji Publicznej.

Odnosząc się do kwestii związanych z komunikatem dyrektora Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury z dnia 20 grudnia 2010 r. dotyczącym wolnych etatów na stanowiska referendarzkie i asystenckie w sądach i prokuraturach od 1 stycznia 2011 r., uprzejmie informuję, że wskazana liczba 9,5 wolnych etatów asystenckich odnosi się do konkursów na stanowisko asystenta sędziego we wszystkich sądach okręgu Sądu Okręgowego w Lublinie, a nie tylko do Sądu Okręgowego w Lublinie i dotyczy konkursów trwających w dniu 2 listopada 2010 r., a po dniu 1 stycznia 2011 r. nie był prowadzony żaden konkurs na stanowisko asystenta sędziego w Sądzie Okręgowym w Lublinie.

Podsumowując, wskazuję, że w IV kwartale 2010 r. w Sądzie Okręgowym w Lublinie nie były zatrudnione po raz pierwszy osoby na stanowisku asystenta sędziego, zaś 6 dotychczasowych asystentów sędziów wykonujących czynności w sądach rejonowych zostało przeniesionych służbowo do Sądu Okręgowego w Lublinie²⁾.

Odnosnie do kryteriów obsadzania stanowisk referendarzy sądowych uprzejmie wyjaśniam, że stanowiska te mogą być również obsadzane w dwojaki sposób: bądź w drodze mianowania, bądź w drodze przeniesienia służbowego określonego w art. 151a u.s.p. Zgodnie z treścią art. 149 § 1 u.s.p. na stanowisko referendarza sądowego może być mianowany ten, kto:

^{1) i 2)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

1) posiada obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw cywilnych i obywatelskich;

2) jest nieskazitelnego charakteru;

3) ukończył wyższe studia prawnicze w Polsce i uzyskał tytuł magistra prawa lub zagraniczne uznane w Polsce;

4) ukończył 24 lata;

5) ukończył aplikację ogólną prowadzoną przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury lub zdał egzamin sędziowski lub prokuratorski albo ukończył aplikację notarialną, adwokacką lub radcowską i złożył odpowiedni egzamin.

Mając powyższe na względzie, należy uznać, że obowiązujące unormowania prawne nie przewidują innych wymagań, od spełnienia których zależałoby powołanie na stanowisko referendarza sądowego. Niemniej jednak wskazują, że minister sprawiedliwości, mianując na podstawie art. 150 § 2 u.s.p. daną osobę referendarzem sądowym na wniosek prezesa sądu okręgowego, ma na uwadze ocenę z egzaminu potwierdzającego ukończenie aplikacji prawniczej (w tym średnią z ocen), czas oczekiwania na mianowanie, miejsce zamieszkania oraz dotychczasowe doświadczenie, w tym zatrudnienie w organach wymiaru sprawiedliwości. Pod uwagę brane są również potrzeby sądu, do którego mianowanie ma nastąpić. Równie istotnym elementem w procesie mianowania referendarzem sądowym jest zgoda danej osoby na mianowanie w konkretnym sądzie, gdyż znaczna część kandydatów preferuje sądy położone w dużych ośrodkach miejskich. Powyższe zasady znajdują zastosowanie również przy mianowaniu na stanowiska referendarzy sądowych w okręgu Sądu Okręgowego w Lublinie.

Niezależnie od powyższego wskazuję, że prezes Sądu Okręgowego w Lublinie prowadzi listę osób, które zgłosiły swój akces na stanowisko referendarza sądowego; lista ta jest na bieżąco uzupełniana i dostępna do wglądu osób na nią wpisanych. Należy przy tym wskazać, że Sąd Okręgowy w Lublinie nie posiada etatów referendarskich, natomiast w sądach rejonowych położonych w okręgu Sądu Okręgowego w Lublinie w latach 2007–2011 minister sprawiedliwości podjął łącznie 70 decyzji co do obsadzenia zwolnionych etatów, w tym 43 osoby zostały mianowane referendarzami sądowymi, z czego aplikację poza okręgiem Sądu Okręgowego w Lublinie odbywały 4 osoby: jedna w okręgu Sądu Okręgowego w Siedlcach, jedna w okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie, jedna w okręgu Sądu Okręgowego w Świdnicy, jedna w okręgu Sądu Okręgowego w Radomiu. W Sądzie Rejonowym w Chełmie na stanowiska referendarzy sądowych z dniem 1 czerwca 2011 r. mianowane zostały 2 osoby (wyniki z egzaminu sędziowskiego – dobry plus i dostateczny plus).

W załączeniu przekazuję imienną listę osób mianowanych w powyżej wskazanym okresie na referendarzy sądowych w okręgu Sądu Okręgowego w Lublinie³⁾. Większość wymienionych osób zdała egzamin

kończący aplikację z oceną bardzo dobrą, dobrą plus i dobrą. 4 osoby z egzaminu uzyskały ocenę dostateczną plus bądź dostateczną. O wyborze tych 4 osób zadecydował w przypadku dwóch pań fakt zamieszkiwania w miejscowości będącej siedzibą sądu rejonowego, do którego nastąpiło mianowanie, tj. odpowiednio we Włodawie i w Chełmie, jednocześnie mianowanie na referendarzy sądowych osób mających miejsce zamieszkania w tych miejscowościach było istotne dla ustabilizowania obsady Sądu Rejonowego we Włodawie i Sądu Rejonowego w Chełmie, gdzie większość osób zamieszkuje poza miejscem stanowiącym siedzibę sądu, natomiast dwie pozostałe osoby zostały mianowane na referendarzy sądowych po odbytej aplikacji referendarskiej i długim okresie oczekiwania na mianowanie.

W odniesieniu do pani B. Ł. wskazuję, że z dniem 23 grudnia 2010 r. została mianowana na referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Chełmie. Z dniem 1 czerwca 2011 r. minister sprawiedliwości, działając na podstawie art. 151a § 1 u.s.p., uwzględniając wniosek pani referendarz przekazany przez prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie, przeniósł ją na stanowisko referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie. Przy rozpoznawaniu wniosków referendarzy sądowych o przeniesienie na inne miejsce służbowe brana jest pod uwagę sytuacja rodzinna. Również te okoliczności (zamieszkiwanie wspólnie z rodziną na terenie Lublina i wychowanie małego dziecka) zadecydowały o uwzględnieniu wniosku pani B. Ł. o przeniesienie do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie. Jednocześnie wskazuję, że ewentualne powiązania rodzinne pozostają bez wpływu na obsadzanie przez ministra sprawiedliwości stanowisk referendarskich.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Artura Górskiego**

**w sprawie niejasności prawnych
przy przekazywaniu umowy najmu
lokali mieszkalnych właścicielom
odzyskanych nieruchomości (10134)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Artura Górskiego, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 30 czerwca 2011 r.,

³⁾ Wykaz osób – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

nr SPS-024-10134/11, w sprawie zasadności przekazywania umów najmu lokali mieszkalnych, na podstawie art. 678 Kodeksu cywilnego, właścicielom odzyskanych nieruchomości, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zgodnie z art. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. z 1945 r. Nr 22, poz. 99), wszystkie grunty na obszarze m.st. Warszawy przeszły z dniem wejścia w życie dekretu na własność gminy m.st. Warszawy. Budynki oraz inne przedmioty, znajdujące się na tych gruntach, pozostały, co do zasady, własnością dotychczasowych właścicieli – art. 5 dekretu.

W myśl art. 7 dekretu dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela będący w posiadaniu gruntu lub osoby prawa jego reprezentujące mogli w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę m.st. Warszawy zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną.

W przypadku niezłożenia takiego wniosku przez osobę uprawnioną bądź nieuwzględnienia wniosku przez gminę własność budynków przechodziła na rzecz gminy m.st. Warszawy. Należy zauważyć, iż w praktyce ww. wnioski albo w ogóle nie były rozpatrywane przez właściwe organy administracji, albo wydawano decyzje odmowne bez należytego uzasadnienia i podstawy prawnej.

W związku z powyższym w aktualnym stanie prawnym, w przypadku prawomocnego stwierdzenia nieważności decyzji odmawiającej uwzględnienia wniosku, o którym mowa w art. 7 dekretu, decyzja stwierdzająca taką nieważność wywiera skutek *ex tunc*. Zgodnie w utrwaloną linią orzecniczą oraz poglądami doktryny decyzja o stwierdzeniu nieważności decyzji wydanej w przedmiocie prawa własności czasowej (obecnie prawa użytkowania wieczystego) nie daje wnioskodawcy tytułu prawnego do gruntu. Konsekwencją wydania takiej decyzji jest bowiem konieczność rozpoznania wniosku złożonego w trybie art. 7 dekretu. Uprawnienie do gruntu strona uzyskuje zatem dopiero na podstawie decyzji przyznającej jej prawo użytkowania wieczystego przedmiotowego gruntu. W odniesieniu zaś do odrębnej własności budynku przyjmuje się fikcję prawną, iż własność ta nigdy nie została utracona.

W powyższym przypadku nie mamy do czynienia ze zbyciem prawa własności nieruchomości na rzecz byłego właściciela lub jego następców prawnych, a jedynie ze zwrotem bezprawnie przejętej nieruchomości.

Odnosząc się do praw najemców lokali w budynkach, które zostały zwrócone dawnym właścicielom lub ich następcom prawnym, w związku ze stwierdzeniem nieważności decyzji, o której mowa w art. 7 dekretu, należy zauważyć, że stosowanie w takim

przypadkach regulacji art. 678 § 1 K.c. może budzić wątpliwości.

W myśl art. 678 § 1 K.c. w razie zbycia rzeczy najętej w czasie trwania najmu nabywca wstępuje w stosunek najmu na miejsce zbywcy; może jednak wypowiedzieć najem z zachowaniem ustawowych terminów wypowiedzenia.

Regulacja ta dotyczy zbycia w trakcie trwania najmu rzeczy najętej. Przepisu tego, zgodnie z którym nabywca, nie zawierając sam umowy najmu, wstępuje w stosunek najmu istniejący w dacie zbycia rzeczy, nie można interpretować rozszerzająco i rozciągając na przypadki, kiedy właściciel odzyskuje całość uprawnień do rzeczy na skutek innych zdarzeń prawnych. Taka sytuacja nie mieści się w zakresie pojęcia „zbycie rzeczy”, użytego w tym przepisie.

W doktrynie można spotkać pogląd (zob. Aleksander Hetko „Dekret Warszawski – postępujące wywłaszczenie nieruchomości”, wyd. C.H. Beck, Warszawa 2008 r.), iż w powyższej sytuacji bardziej adekwatne jest stosowanie przez analogię regulacji zawartej w art. 138 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.). Zgodnie z tym przepisem, jeżeli wywłaszczona nieruchomość lub jej część podlegająca zwrotowi została oddana w trwałą zarząd lub została obciążona prawem użytkowania, prawa te wygasają z dniem, w którym decyzja o zwrocie wywłaszczonej nieruchomości stała się ostateczna. Natomiast najem, dzierżawa lub użyczenie zwracanej nieruchomości wygasają z upływem 3 miesięcy od dnia, w którym decyzja o zwrocie wywłaszczonej nieruchomości stała się ostateczna.

Przedstawiona powyżej regulacja nie rozwiązuje jednakże kwestii ochrony najemców lokali, którzy zawarli umowy najmu z gminą, w przypadku zwrotu nieruchomości dawnym właścicielom lub ich następcem prawnym.

Można zauważyć, że w obowiązującym systemie prawnym brakuje regulacji, która wyraźnie wskazywałaby, jak w takim przypadku kształtuje się sytuacja prawna najemców. Ogólna problematyka najmu lokali komunalnych jest materiały ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.), zaś zagadnienia dotyczące realizacji polityki mieszkaniowej państwa oraz ochrony prawnej najemców lokali komunalnych należą do właściwości ministra infrastruktury.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Dawida Jackiewicza**

**w sprawie kancelarii prawnej obsługującej
PLL LOT SA (10137)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 30 czerwca 2011 r., znak: SPS-024-10137/11, złożone w trybie zapytania poselskiego przez pana Dawida Jackiewicza, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie współpracy PLL LOT SA z kancelariami prawnymi uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Należy podkreślić, że minister skarbu państwa, działając jako akcjonariusz PLL LOT SA, stosownie do regulacji art. 375 (1) K.s.h., nie może wydawać wiążących poleceń Zarządowi PLL LOT SA dotyczących prowadzenia spraw spółki. Sfera ta należy do właściwości zarządu, który ponosi pełną odpowiedzialność za jej właściwą realizację. Do sfery tej w przypadku PLL LOT SA należy również kształtowanie współpracy z kancelariami prawnymi.

W strukturze organizacyjnej PLL LOT SA funkcjonuje komórka organizacyjna zajmująca się obsługą prawną spółki. Jednak ilość oraz złożony charakter spraw dotyczących funkcjonowania PLL LOT SA jako linii lotniczej na rynku krajowym i międzynarodowym, wymagających często posiadania odpowiedniej specjalistycznej wiedzy, uzasadnia współpracę w zakresie usług prawnych z podmiotami zewnętrznymi.

Odnosząc się do pana wniosku o wskazanie kancelarii prawnej odpowiedzialnej za obsługę prawną PLL LOT SA, informuję, że usługi prawne na rzecz spółki świadczone są przez szereg podmiotów. W roku obrotowym 2010 usługi prawne na rzecz spółki świadczyły 23 kancelarie prawne, których łączne wynagrodzenie wyniosło 2,3 mln zł. W pierwszym półroczu 2011 r. usługi prawne świadczyło 16 podmiotów, których łączne wynagrodzenie wyniosło 1,6 mln zł.

Odpowiadając na pana pytanie, ile wynosi miesięczny koszt brutto dla Skarbu Państwa w związku z działalnością na rzecz PLL LOT SA ww. kancelarii prawnych, informuję, że PLL LOT SA jest odrębną od Skarbu Państwa osobą prawną, która prowadzi samodzielną gospodarkę finansową. Zatem Skarb Państwa nie ponosi kosztów funkcjonowania na rzecz PLL LOT SA kancelarii prawnych. Koszty w tym obszarze ponosi bezpośrednio spółka.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Eugeniusza Czykwina**

**w sprawie przekazania przez rząd
do Sejmu projektu ustawy o ratyfikacji umowy
o stabilizacji i stowarzyszeniu z Serbią (10141)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi z upoważnienia prezesa Rady Ministrów dla ministra spraw zagranicznych na zapytanie pana posła Eugeniusza Czykwina (pismo nr SPS-024-10141/11 z dnia 30 czerwca br.) w sprawie przekazania przez rząd do Sejmu projektu ustawy o ratyfikacji umowy o stabilizacji i stowarzyszeniu z Serbią uprzejmie informuję.

Wniosek o ratyfikację, za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Republiką Serbii z drugiej strony, sporządzonego w Luksemburgu dnia 29 kwietnia 2008 r., został, po zakończeniu fazy konsultacji międzyresortowych, wysłany do pana ministra Macieja Berka, sekretarza Rady Ministrów w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, w dniu 27 czerwca br. Zgodnie z informacją przekazaną przez Departament Rady Ministrów KPRM przedmiotowy wniosek oczekuje obecnie na podpis prezesa Rady Ministrów RP.

Podczas polskiej prezydencji w Radzie UE ważne miejsce zajmuje kontynuowanie polityki rozszerzenia. Będziemy dążyć, zgodnie z przyjętymi ustaleniami w ramach UE, do skutecznego egzekwowania zasady warunkowości w przechodzeniu państw – kandydatów i potencjalnych kandydatów z regionu Bałkanów Zachodnich do kolejnych etapów procesu integracji. Przyznanie Serbii statusu kandydata w 2011 r. wydaje się możliwe, ale zależy w największym stopniu od samej Serbii. Z radością przyjęliśmy informację o ujęciu R. Mladicia. Uważamy to za ważny krok, także w procesie integracji Serbii z UE. Niemniej jednak będziemy warunkować naszą zgodę na przyznanie Serbii statusu kandydata wypełnieniem przez Belgrad wszystkich kryteriów wyznaczonych przez KE, w szczególności budowy rządów prawa. Zasadnicze znaczenie w tym kontekście mieć będzie opinia KE w sprawie serbskiego wniosku o członkostwo w UE, spodziewana w październiku 2011 r. Liczymy także na odgrywanie przez Serbię konstruktywnej roli w regionie Bałkanów Zachodnich, w tym w relacjach z Kosowem.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na zapytanie posła Wojciecha Wilka**

**w sprawie kontynuacji programu
„Moje boisko – Orlik 2012”, ze szczególnym
uwzględnieniem terenu Lubelszczyzny (10143)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Wojciecha Wilka, przekazane pismem z dnia 30 czerwca 2011 r. (znak: SPS-024-10143/11), w sprawie kontynuacji programu „Moje boisko – Orlik 2012” ze szczególnym uwzględnieniem terenu Lubelszczyzny uprzejmie informuję, co następuje.

Minister sportu i turystyki, zgodnie z exposé premiera rządu pana Donalda Tuska, mając na uwadze udostępnienie społeczeństwu możliwości aktywnego uprawiania sportu poprzez rozbudowę infrastruktury sportowej, wprowadził do realizacji program budowy kompleksów sportowych „Moje boisko – Orlik 2012”. Program ten zakłada realizację do 2012 r. w gminach wiejskich i miejskich 2012 wielofunkcyjnych kompleksów boisk sportowo-rekreacyjnych. Głównymi celami programu są: udostępnienie dzieciom i młodzieży nowoczesnej infrastruktury sportowej w celu aktywnego uprawiania sportu i rozwoju fizycznego pod okiem trenera – animatora oraz popularyzacja aktywnego stylu życia.

Do chwili obecnej na Lubelszczyźnie w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012” wybudowano 98 kompleksów na łączną kwotę 33 393,61 tys. zł, co w rozbiciu na poszczególne lata przedstawia się następująco: w roku 2008 zrealizowano 34 komplekсы boisk, z tego 17 na obszarach wiejskich, w roku 2009 zrealizowano 35 kompleksów boisk, z tego 23 na obszarach wiejskich, w roku 2010 zrealizowano 29 kompleksów boisk, z tego 13 na obszarach wiejskich. Ponadto w roku 2010 zrealizowano w ramach pilotażowego programu budowy składanych lodowisk sezonowych oraz lodowisk stałych „Biały Orlik” 3 inwestycje. W roku 2011 planuje się zrealizować 34 komplekсы boisk, z tego 21 na obszarach wiejskich. Również program „Biały Orlik” będzie kontynuowany w roku 2011, a dla województwa lubelskiego zostały przewidziane środki na realizację 5 lodowisk. W związku z dużym zainteresowaniem jednostek samorządu terytorialnego dalszą realizacją programu „Moje boisko – Orlik 2012” Ministerstwo Sportu i Turystyki planuje kontynuację programu w roku 2012, która jednak jest uzależniona od zatwierdzenia środków na ten cel w budżecie państwa na rok 2012.

Podsumowując dotychczasową realizację programu, należy stwierdzić, że wdrożenie zarówno programu kompleksów boisk sportowych „Moje boisko – Orlik 2012”, jak i pilotażowego programu budowy składanych lodowisk sezonowych oraz lodowisk stałych „Biały Orlik”, cieszy się dużym zainteresowaniem ze

strony jednostek samorządu terytorialnego. Zakładane cele – podniesienie poziomu aktywności fizycznej społeczeństwa tak w kontekście sportów drużynowych, jak i sportów zimowych oraz promocja sportu jako alternatywnego spędzania wolnego czasu – zostały osiągnięte. Ponadto niezwykle istotny jest społeczny wymiar inwestycji budowanych w ramach tych programów.

Poza środkami pochodzącymi z budżetu państwa dotacje na dofinansowanie inwestycji sportowych przyznawane są w oparciu o aktualnie wdrożone w Ministerstwie Sportu i Turystyki programy. Są to między innymi: wojewódzki wieloletni program rozwoju bazy sportowej oraz program inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu. W ramach tych programów inwestorzy mogą uzyskać dofinansowanie z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej. Zasady dofinansowania zadań z FRKF reguluje rozporządzenie ministra sportu i turystyki z dnia 23 sierpnia 2010 r. w sprawie dofinansowania zadań ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz. U. Nr 156, poz. 1051).

W latach 2008–2011 w ramach wieloletniego programu rozwoju bazy sportowej w województwie lubelskim zostało zrealizowanych lub jest jeszcze w trakcie realizacji 77 inwestycji sportowych na łączną kwotę dofinansowania w ramach środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej 35 912,50 tys. zł, z czego: w 2008 r. na dofinansowanie 32 inwestycji wydatkowano środki FRKF w wysokości 8 962,00 tys. zł, w 2009 r. na dofinansowanie 38 inwestycji uruchomiono kwotę z FRKF w wysokości 11 080,60 tys. zł, w 2010 r. na dofinansowanie 31 inwestycji wydatkowano ze środków FRKF kwotę 8871,20 tys. zł. W roku 2011 w województwie lubelskim w ramach środków FRKF planowanych do dofinansowania jest dodatkowo 17 przedsięwzięć inwestycyjnych w łącznej wysokości 6998,70 tys. zł.

W ramach programu inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu dofinansowywane są przedsięwzięcia inwestycyjne stanowiące zaplecza szkoleniowo-treningowe dla kadry narodowej i olimpijskiej oraz obiekty służące organizacji imprez sportowych wysokiej rangi. W ramach powyższego programu w latach 2008–2009 w województwie lubelskim w ramach środków FRKF nie dofinansowano żadnej inwestycji. Od 2010 r. dofinansowywane są 3 przedsięwzięcia inwestycyjne.

Łączna kwota przyznanego dofinansowania wynosi 7508,00 tys. zł, z czego: w 2010 r. uruchomionych zostało 2000 tys. zł. W 2011 r. na dofinansowanie inwestycji strategicznych w województwie lubelskim planuje się przeznaczyć kwotę 5508 tys. zł. Inwestycje o szczególnym znaczeniu dla sportu realizowane są również w ramach programu budowy boisk wielofunkcyjnych ogólnie dostępnych dla dzieci i młodzieży. W latach 2008–2011 zrealizowano 36 boisk wielofunkcyjnych na łączną kwotę 6314,10 tys. zł, z tego dofinansowano w: 2008 r. 10 boisk na kwotę 1829,30

tys. zł, 2009 r. 16 boisk na kwotę 2597,70 tys. zł, 2010 r. 7 boisk na kwotę 1287,10 tys. zł. W 2011 r. planowane są do dofinansowania 3 boiska na łączną kwotę 600,00 tys. zł.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Czesława Hoca**

w sprawie nieprawidłowości w dzierżawie nieruchomości wraz z gruntami, będących pozostałością po PGR, oraz beztroskich działań i zaniechania państwowej instytucji w kwestii dbałości AWRSP o publiczny majątek, na przykładzie braku reakcji na ofertę kupna i w konsekwencji doprowadzenia do ruiny budynku po dawnym PGR Mierzyn (10153)

Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Czesława Hoca z dnia 21 czerwca 2011 r., przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 30 czerwca 2011 r., w sprawie nieprawidłowości w działaniach Oddziału Terenowego Agencji Nieruchomości Rolnych w Szczecinie dotyczących wydzierżawienia nieruchomości po zlikwidowanym PGR Wrzosowo, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Jak wynika z informacji przekazanych przez Biuro Prezesa ANR, działka zabudowana będąca w Zasięgu Własności Rolnej Skarbu Państwa po zlikwidowanym PGR Wrzosowo, oznaczona w ewidencji gruntów i budynków jako działka nr 11/23 obrębu Mierzyn wraz z budynkami, budowlami i urządzeniami, położona na terenie gminy Karlino w województwie zachodniopomorskim, została wydzierżawiona Caritas Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej w Koszalinie na podstawie umowy dzierżawy zawartej w dniu 23 marca 1994 r. nr 4249/444/94 na okres 15 lat wraz z innymi działkami mieszczącymi się w obrębach Mierzyn i Wrzosowa. Pismem z dnia 21 października 2003 r. Caritas Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej w Koszalinie zwróciło się z wnioskiem o rozwiązanie ww. umowy dzierżawy ze względu na zaprzestanie działalności rolniczej, wskazując przy tym nowego, potencjalnego dzierżawcę – spółkę Bodal Produkcja sp. z o.o. w Skoczowie. Pismem z dnia 26 kwietnia 2004 r. ANR wyraziła zgodę na przeniesienie praw i obowiązków wynikających z ww. umowy dzierżawy i wobec powyższego Bodal Produkcja sp. z o.o. w Sko-

czowie w dniu podpisania aneksu nr 16 przejęła do dzierżawy wszystkie nieruchomości rolne zabudowane położone w gminie Dygowo w powiecie kołobrzeskim i gminie Karlino w powiecie białogardzkim o łącznej pow. 49,8658 ha, w skład których wchodziło 75 środków trwałych, tj. obiektów budowlanych, budowli i urządzeń trwałych w bardzo złym stanie technicznym, nieużytkowanych przez Caritas.

Potwierdzeniem dla powyższego jest oświadczenie Caritas Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej w Koszalinie złożone spółce Bodal Produkcja sp. z o.o., iż w przypadku roszczeń ze strony ANR co do szkód w tych budynkach i budowlach dokonanych do dnia 9 lutego 2004 r. odpowiedzialność poniesie Caritas. W trakcie trwania umowy dzierżawy spółka Bodal Produkcja dzierżawiony majątek trwały ubezpiecza, dozoruje i dokonuje bieżących remontów, choć nie wykorzystuje go do działalności rolniczej, natomiast do dnia dzisiejszego nie dokonała żadnych inwestycji na dzierżawionym majątku, aby polepszyć jego stan techniczny. Zgodnie z § 3 ww. umowy dzierżawy wydzierżawiający może wyłączyć z przedmiotu dzierżawy: 1) grunty rolne i leśne o łącznej powierzchni nie większej niż 20%, tj. do 10 ha, 2) grunty, od których nie jest pobierany czynsz dzierżawny, o których mowa w § 15 ust. 2 ww. umowy, 3) grunty, które w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego są albo zostaną przeznaczone na cele inne niż rolne, a także grunty, na których ujawnione zostały złoża surowców mineralnych, 4) grunty, które w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego są albo zostaną przeznaczone na cele publiczne w rozumieniu przepisów o gospodarce nieruchomościami, 5) grunty, które zostaną przeznaczone pod budowę elektrowni wiatrowych lub pod budowę anten stacji bazowych sieci cyfrowej telefonii komórkowej.

Ponadto zgodnie z zapisami umowy dzierżawy wyłączenie następuje w drodze oświadczenia woli wydzierżawiającego złożonego dzierżawcy na piśmie na rok przed upływem roku dzierżawnego, natomiast zakończenie roku dzierżawnego następuje z dniem dokonania zbiorów plodów rolnych w danym roku kalendarzowym z wyłączonej nieruchomości. Od dnia podpisania aneksu nr 16 do zawartej ze spółką umowy dzierżawy z dzierżawy wyłączono 2 działki o łącznej pow. 0,2699 ha w celu ich rozdysponowania na rzecz osób trzecich. Wobec powyższego istnieje także możliwość wyłączenia z przedmiotowej umowy dzierżawy innych działek o łącznej pow. 9,7301 ha. Pismami z dnia 28 września 2010 r., 30 maja 2011 r. i 20 czerwca 2011 r. Bodal Produkcja sp. z o.o. w Skoczowie zwróciła się do Filii Oddziału Terenowego ANR w Koszalinie z wnioskiem o sprzedaż dzierżawionych na podstawie umowy dzierżawy z dnia 23 marca 1994 r. nr 4249/0444/94 nieruchomości, jak również (w związku z ubieganiem się o wydanie zezwolenia na nabycie nieruchomości od Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji) o złożenie przez ww. filię oświadczenia wyrażającego wolę zbycia nieruchomości na rzecz spółki. Obecnie trwa pro-

cedura przygotowywania niezbędnej dokumentacji w celu podjęcia decyzji co do sprzedaży dzierżawionej nieruchomości na rzecz spółki Bodal Produkcja sp. z o.o.

W odniesieniu do kwestii związanych z wyjaśnieniem sprawy pana R. P. informuję, iż, jak wynika z akt sprawy, w dniu 4 marca 2011 r. pan R. P. zwrócił się do ANR z prośbą o umożliwienie nabycia budynku mieszkalnego wraz z działką i przylegającym do domu byłym warszatem mechanicznym, który znajduje się na terenie byłego PGR Wrzosowo. Do wniosku o nabycie pan R. P. załączył:

— pismo z dnia 15 sierpnia 2002 r., w którym dyrektor Caritas Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej w dniu 27 września 2002 r. wyraził zgodę na wyłączenie z dzierżawy przedmiotowego budynku przy warsztacie wraz z gruntem z zastrzeżeniem zaakceptowania wcześniejszego planowanego podziału działki,

— pismo z dnia 16 września 2002 r., złożone w dniu 8 października 2002 r. do AWRSP OT w Szczecinie Filia w Koszalinie Przedstawicielstwo Kołobrzeskie, w sprawie zakupu budynku mieszkalnego w miejscowości Mierzyn wraz z działką,

— pismo z dnia 3 lipca 2003 r., złożone w dniu 4 lipca 2003 r. w ANR OT w Szczecinie Filia w Koszalinie, w sprawie zakupu budynku mieszkalnego wraz z gruntem w miejscowości Mierzyn.

W dniu 23 maja 2011 r. Oddział Terenowy ANR w Szczecinie Filia w Koszalinie wysłał do pana R. P. informację, że podjął czynności zmierzające do wyłączenia części przedmiotowej nieruchomości zabudowanej i jeśli dzierżawca wyrazi zgodę na jej wyłączenie, po skompletowaniu niezbędnej dokumentacji, o ile nie będzie przeszkód formalnoprawnych, zostanie dokonany podział geodezyjny w celu jej wydzielania. W dniu 25 maja 2011 r. zwrócono się do dzierżawcy z prośbą o wyrażenie zgody na wyłączenie z ww. umowy dzierżawy części nieruchomości zgodnie z załącznikiem graficznym (mapa – propozycja wydzielania z działki nr 11/23, obręb Mierzyn). Dzierżawca w odpowiedzi pismem z dnia 30 maja 2011 r. poinformował ANR, iż zamierza nabyć działkę nr 11/23 w całości oraz przeprowadzić modernizację budynków i wykorzystywać je do celów rolniczych. W związku z tym pismem z dnia 13 czerwca 2011 r. poinformowano pana R. P., że jego wniosek aktualnie nie może zostać załatwiony pozytywnie. Ponadto należy wskazać, iż po zbadaniu dokumentacji archiwalnej w tej sprawie okazało się, że ANR po złożeniu przez pana R. P. wniosku z dnia 16 września 2002 r. w sprawie zakupu budynku mieszkalnego wraz z działką podjęła działania zmierzające do dokonania podziału geodezyjnego zabudowanej działki nr 11/23 obręb Mierzyn, jednak w efekcie końcowym nie doszło do sfinalizowania wyżej wskazanego działania, gdyż po wyrażeniu zgody przez ANR nastąpiło przeniesienie praw i obowiązków wynikających z zawartej z Caritas umowy dzierżawy na rzecz spółki Bodal Produkcja sp. z o.o., a spółka nie wyraziła zgody na

wyłączenie części przedmiotowej nieruchomości z dzierżawy. Potwierdzeniem dla ww. działań ANR jest następująca dokumentacja:

— umowa z dnia 5 września 2003 r. m.in. na wykonanie robót geodezyjnych polegających na wydzieleniu z działki nr 11/23 w obrębie Mierzyn działki z budynkiem gospodarczym, wydzielenie działki z budynkiem mieszkalnym oraz wydzielenie drogi,

— pismo z dnia 6 stycznia 2004 r. z Urzędu Miasta i Gminy w Karlinie w sprawie zaopiniowania koncepcji podziału geodezyjnego działki nr 11/23 obręb Mierzyn, w którym urząd poinformował, że w związku z utratą ważności z dniem 31 grudnia 2002 r. planu zagospodarowania przestrzennego zawiesił postępowania do czasu wydania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu w trybie rozprawy administracyjnej,

— pismo z dnia 19 stycznia 2004 r. od geodety pana K. B., który stwierdził, że podział działki nr 11/23 w obrębie Mierzyn nie będzie mógł zostać wykonany ze względu na to, że Urząd Miasta i Gminy w Karlinie nie wyda postanowienia i decyzji zatwierdzającej projekt podziału przedmiotowej działki,

— notatka służbowa, zatwierdzona przez J. M., zastępcę dyrektora Oddziału Terenowego ANR w Szczecinie z dnia 20 stycznia 2004 r. sporządzona w sprawie przesunięcia terminu realizacji prac geodezyjnych w związku z informacją, że „wydanie decyzji zatwierdzającej projekt podziału w trybie administracyjnym będzie możliwe dopiero za 3 lub 4 miesiące”,

— aneks nr 1 z dnia 20 stycznia 2004 r. do ww. umowy, zgodnie z którym wykreślono z umowy zapis o wykonaniu prac geodezyjnych na działce nr 11/23,

— wniosek z dnia 15 kwietnia 2004 r. złożony przez ANR OT Szczecin Przedstawicielstwo Kołobrzeskie w sprawie wydania decyzji o warunkach zabudowy zatwierdzającej projekt podziału działki nr 11/23 w obrębie Mierzyn.

Jak wynika z informacji przekazanych przez Biuro Prezesa ANR, oddział terenowy agencji w Szczecinie przyznaje, że dokumentacja, jaką dysponuje, nie zawiera pisma będącego odpowiedzią na wniosek pana R. P. z dnia 16 września 2002 r. dotyczący nabycia budynku mieszkalnego wraz z działką. W związku z faktem, iż w wyjaśnieniach Biura Prezesa ANR nie uzyskałem odpowiedzi, dlaczego agencja nie ustosunkowała się do ww. pisma pana R. P., informuję pana posła, iż wystąpię do agencji o wyjaśnienie okoliczności zaistniałego faktu oraz zwrócę się do prezesa agencji, aby takie sytuacje nie miały miejsca w przyszłości. Ponadto, jak wynika z informacji przekazanych przez Biuro Prezesa ANR, w sytuacji gdy nie będzie możliwości wyłączenia części nieruchomości oznaczonej jako działka nr 11/23 w obrębie Mierzyn, a pan R. P. zadeklaruje chęć kupna ww. działki w całości wraz z budynkami, budowlami i środkami trwałymi, agencja podejmie działania zmierzające do wyłączenia całej przedmiotowej działki w drodze oświadczenia woli wydzierżawiającego, złożonego

dzierżawcy na piśmie na rok przed upływem roku dzierżawnego, a następnie przygotuje nieruchomości do sprzedaży w trybie przetargu nieograniczonego.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie przygotowań rządu
do obchodów 20. rocznicy przystąpienia
Polski do Rady Europy (10156)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi z upoważnienia prezesa Rady Ministrów dla ministra spraw zagranicznych na zapytanie pana posła Tadeusza Iwińskiego (pismo nr SPS-024-10156/11 z dnia 30 czerwca br.) w sprawie przygotowań rządu do obchodów 20. rocznicy przystąpienia Polski do Rady Europy uprzejmie informuję.

Polska została przyjęta w poczet członków Rady Europy w 1991 r. w wyniku przemian demokratycznych, jakie zaszły w naszym kraju, a później także w innych państwach Europy Środkowo-Wschodniej po 1989 r. Polska już od dwudziestu lat pozostaje aktywnym członkiem tej pierwszej paneuropejskiej organizacji, zaangażowanym w promocję praw człowieka, demokracji i rządów prawa oraz służącym w tym względzie dobrym przykładem dla kolejnych państw wstępujących na drogę przemian demokratycznych.

W ramach obchodów rocznicy 20-lecia członkostwa Polski w Radzie Europy Ministerstwo Spraw Zagranicznych planuje zorganizowanie w dniu 15 września br. międzynarodowej konferencji poświęconej roli Rady Europy w europejskiej architekturze instytucjonalnej. Konferencja będzie nosiła tytuł „Rada Europy – Unia Europejska wobec wyzwań współczesnego świata”. Na zaproszenie polskich władz udział w konferencji weźmie sekretarz generalny Rady Europy pan Thorbjørn Jagland, który wspólnie z ministrem spraw zagranicznych panem Radosławem Sikorskim dokona jej uroczystego otwarcia w Sali Senackiej Uniwersytetu Warszawskiego. Wśród zaproszonych gości znajdują się m.in. prof. Danuta Hübner, prof. Ewa Łętowska, prof. Zdzisław Kędzia, prof. Janusz Danecki oraz przedstawiciele Rady Europy i władz polskich.

W trakcie konferencji poruszone zostaną m.in. kwestie współpracy Rady Europy i Unii Europejskiej w dziedzinie promocji i ochrony praw człowieka oraz standardów demokratycznego państwa prawa. Pod-

dany refleksji będzie wzrost zaangażowania Unii Europejskiej w systemie ochrony praw człowieka, m.in. w związku z zapisami traktatu lizbońskiego. Uczestnicy konferencji przedyskutują również możliwe formy i kierunki współdziałania struktur Rady Europy i Unii Europejskiej w celu utworzenia efektywnej i synergetycznej platformy paneuropejskiego dialogu na temat promocji i ochrony praw człowieka, przeciwdziałania dyskryminacji i wykluczeniu oraz rozwijania mechanizmów demokratycznej partycypacji obywatelskiej. W tym kontekście rozważone zostaną także perspektywy polityki sąsiedztwa obu organizacji, mające na celu przekazywanie dobrych praktyk w zakresie budowy demokratycznych instytucji i tworzenia standardów państwa prawa. Zaprezentowany zostanie polski wkład w ramach programu Partnerstwa Wschodniego oraz możliwości rozwijania działań na rzecz wkraczających na drogę demokratycznych reform państw Bliskiego Wschodu i Afryki Północnej.

W ramach obchodów rocznicowych zorganizowana zostanie na Uniwersytecie Warszawskim wystawa prezentująca 20-lecie Polski w Radzie Europy. Zaprezentowane zostaną najważniejsze wydarzenia z historii członkostwa Polski w organizacji oraz rola Rady Europy na drodze integracji Polski z Unią Europejską. Wystawa zostanie otwarta przez sekretarza generalnego RE podczas jego pobytu w Warszawie, następnie po prezentacji w Polsce zostanie przekazana do Stałego Przedstawicielstwa Rzeczypospolitej Polskiej przy Radzie Europy w Strasburgu w celu przedstawienia jej szerokiej publiczności za granicą.

Jedną z form polskiego wkładu w funkcjonowanie systemu strasburskiego są organizowane corocznie przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych tzw. seminaria warszawskie dotyczące praw człowieka. Stanowią one okazję do poruszania aktualnych kwestii dyskutowanych i rozwijanych następnie na forum Rady Europy. Poprzednie edycje dotyczyły m.in. prawa do skutecznego środka odwoławczego na naruszenia praw człowieka (np. dot. długości postępowań sądowych), wyroków pilotażowych w postępowaniu przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka oraz Statutu ETPCz. Dyskusje podczas seminariów warszawskich zaowocowały przyjęciem różnych instrumentów na forum Rady Europy (np. wypracowaniem i przyjęciem zalecenia Komitetu Ministrów dot. długości postępowań, uregulowaniem procedury pilotażowej w Regulaminie ETPCz, czy utworzeniem grupy roboczej ds. przygotowania Statutu ETPCz). Tegoroczne V Seminarium Warszawskie organizowane wspólnie przez MSZ i Krajową Szkołę Administracji Publicznej w dniach 29–30 września będzie poświęcone m.in. problematyce ochrony mniejszości narodowych, praw osób starszych i aktualnym problemom reformy Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. W seminarium swój udział potwierdził już m.in. komisarz praw człowieka pan Thomas Hammarberg, rzecznik praw obywatelskich prof. Irena Lipowicz oraz przedstawiciele ETPCz i Sekreta-

riatu Rady Europy. W ocenie Ministerstwa Spraw Zagranicznych tegoroczne seminarium przyczyni się do uwypuklenia wkładu RP w dyskusję nad aktualnymi wyzwaniem stojącymi przed Radą Europy i jej systemem ochrony praw człowieka.

Na koniec pragnę poinformować, że udział przedstawiciela najwyższych władz w sesji Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy jest obecnie przedmiotem uzgodnień.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Sellina**

**w sprawie decyzji, jaką podjął Sąd Rejonowy
w Gdyni III Wydział Rodzinny i Nieletnich
(10160)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane przy piśmie wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 czerwca 2011 r., nr SPS-024-10160/11, zapytanie pana posła Jarosława Sellina odnośnie do decyzji Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie opiekuńczej małoletniego syna E. W. prowadzonej pod sygn. akt III R Nsm 331/11, uprzejmie informuję, że celem wyjaśnienia sytuacji opiekuńczo-wychowawczej dziecka Ministerstwo Sprawiedliwości zwróciło się do prezesa Sądu Okręgowego w Gdańsku o zbadanie akt przedmiotowej sprawy.

Z uzyskanych informacji wynika, że toczące się w niej postępowanie z udziałem E. W. zostało wszczęte z urzędu w dniu 31 marca 2011 r. na skutek wniosku z dnia 30 marca 2011 r. Szpitala Morskiego im. PCK w Gdyni o wydanie zarządzeń dotyczących małoletniego syna uczestniczki postępowania urodzonego 29 marca 2011 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni zwrócił się do szpitala o podanie danych dziecka oraz wskazanie, czy matka sprawuje nad nim opiekę, ewentualnie czy jest zdolna do jej objęcia, a także do Urzędu Stanu Cywilnego w Gdyni o nadesłanie odpisu zupełnego aktu urodzenia małoletniego.

Ponadto sąd zwrócił się do Dzielnicowego Ośrodka Pomocy Społecznej nr 3 w Gdyni o nadesłanie informacji co do sytuacji finansowej i mieszkaniowej E. W.

Kuratorowi sądowemu zlecono przeprowadzenie w terminie 3 dni wywiadu środowiskowego w miejscu

zamieszkania matki dziecka w celu ustania, czy posiada ona warunki do przebywania w zajmowanym lokalu wspólnie z małoletnim.

W dniu 1 kwietnia 2011 r. Sąd Rejonowy w Gdyni wydał postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia i umieścił małoletniego w placówce opiekuńczo-wychowawczej do czasu zakończenia postępowania. Na podstawie powyższego orzeczenia dziecko zostało umieszczone w dniu 6 kwietnia 2011 r. w Domu dla Dzieci „Dziecięca Przystań” w Gdyni przy ul. Demp-towskiej 46.

Na rozprawę wyznaczoną na dzień 11 maja 2011 r. poza uczestniczką postępowania stawilo się sześciu świadków, w tym pracownik socjalny Domu dla Dzieci, kierownik Dzielnicowego Ośrodka Pomocy Społecznej nr 3 w Gdyni, psycholog oraz kuratorzy zawodowi. Sąd przeprowadził dowód z zeznań tych świadków i na rozprawie dopuścił dowód z opinii biegłego psychiatry na okoliczność, czy stan zdrowia psychicznego uczestniczki postępowania pozwala na wykonywanie opieki nad niemowlęciem, zakreślając biegłemu czternastodniowy termin do wykonania zlecenia.

Rozprawę odroczone do dnia 12 lipca 2011 r. Na jej termin wezwano trzech kolejnych świadków, a mianowicie pracownika Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Gdyni oraz przedstawicieli Caritasu przy parafii Św. Józefa w Gdyni i stowarzyszenia „Gaudium Vitae”.

Sąd zwrócił się nadto do wskazanego ośrodka o przeprowadzenie aktualnego wywiadu środowiskowego w miejscu zamieszkania uczestniczki postępowania celem ustalenia, czy stan zajmowanego przez nią lokalu pozwala na przyjęcie niemowlęcia.

W dniu 2 czerwca 2011 r. biegły psychiatra zwrócił akta sprawy wraz z opinią.

Celem uzyskania aktualnych danych o sytuacji E. W. w dniu 7 czerwca 2011 r. ponownie zlecono kuratorowi sądowemu przeprowadzenie wywiadu w jej miejscu zamieszkania, a ponadto zwrócono się do kierownika placówki, w której przebywał małoletni F. W. o podanie informacji co do częstotliwości odwiedzin matki u dziecka oraz jej zachowań w czasie trwania tych spotkań.

W dniu 24 czerwca 2011 r. wpłynął wniosek E. W. o ustalenie terminów i sposobu kontaktowania się z małoletnim. W dniu 28 czerwca 2011 r. wezwano ją do sprecyzowania pisma poprzez podanie, w jakich dniach i godzinach chce odwiedzać dziecko, zakreślając w tym celu pięciodniowy termin.

Na rozprawie w dniu 12 lipca 2011 r. Sąd Rejonowy w Gdyni zmienił postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia z dnia 1 kwietnia 2011 r. w ten sposób, że ustanowił nadzór kuratora sądowego nad sposobem wykonywania władzy rodzicielskiej przez E. W. nad małoletnim F. W. Kurator został zobowiązany do składania sprawozdań w odstępach miesięcznych, przy czym termin pierwszego sprawozdania sąd wyznaczył na dzień 20 lipca 2011 r. Jednocześnie zwolniono dziecko z placówki opiekuńczo-wychowawczej.

Rozprawa została odroczone na termin z urzędu, gdyż sąd dopuścił dowód z opinii biegłego psychologa na okoliczność zdolności uczestniczki postępowania do wykonywania opieki nad niemowlęciem. Celem jej sporządzenia określono biegłemu termin jednego miesiąca.

Ustosunkowując się do zapytania pana posła o prawidłowość realizacji przez sąd opiekuńczy zasady dobra dziecka w sytuacji umieszczenia go poza środowiskiem rodzinnym bez rozważenia możliwości skierowania małoletniego wraz z matką do Domu Samotnej Matki przy ul. Fredry 3 w Gdyni, uprzejmie informuję, że upoważnienie dla sądu opiekuńczego do ingerencji we władzę rodzicielską zawiera przepis art. 109 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego.

Zadaniem sądu jest podjęcie działań już w razie potencjalnego zagrożenia interesów dziecka w celu zapobieżenia jego negatywnym skutkom.

Wśród przykładowo wymienionych w przepisach art. 109 § 2 pkt 1–5 K. r. o. form ingerencji we władzę rodzicielską ustawodawca wskazuje umieszczenie w placówce opiekuńczo-wychowawczej (pkt 5). Wydane w tym zakresie zarządzenia muszą być adekwatne do sytuacji, w jakiej znajduje się dziecko, co wymaga przy ich wydawaniu uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy.

Ingerencja we władzę rodzicielską, nawet sprowadzająca się do najdalej idącej formy w postaci umieszczenia dziecka poza środowiskiem rodzinnym, ma na celu ochronę małoletniego, a równocześnie niesienie pomocy rodzicom, którzy z powodu trudności wychowawczych czy życiowych nie radzą sobie należycie z realizacją obowiązków opiekuńczo-wychowawczych.

Domy dla matek z dziećmi i kobiet w ciąży są ośrodkami, w których mogą znaleźć schronienie i wsparcie w ramach interwencji kryzysowej matki z małoletnimi dziećmi oraz kobiety w ciąży dotknięte przemocą lub znajdujące się w innej sytuacji kryzysowej, jak również ojcowie z małoletnimi dziećmi oraz inne osoby sprawujące opiekę prawną nad dziećmi (art. 47 ust. 4 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, ze zm.). Placówki te zajmują się udzielaniem pomocy o charakterze interwencyjnym. Decyzję o skierowaniu do tego rodzaju placówki wydaje starosta właściwego powiatu.

W sprawie będącej przedmiotem niniejszego zapytania ochrony wymaga zagrożone dobro dziecka, stąd też jej zagwarantowanie jest celem nadrzędnym prowadzonego postępowania. Tylko w tym kontekście znajduje uzasadnienie interwencja w sferze władzy rodzicielskiej ze strony upoważnionych organów państwowych. Wyposażone w tego rodzaju kompetencje sądy rodzinne są zatem uprawnione i zarazem zobowiązane do podejmowania działań mających służyć zapobieżeniu zagrożeniom zaistniałym dla dobra małoletniego w określonej sytuacji, przy czym wydaje się, że w przypadku spraw opiekuńczych nie zawsze litera prawa odpowiada powszechnemu rozumieniu troski o dziecko i rodzinę.

Orzeczenie o umieszczeniu małoletniego w placówce opiekuńczo-wychowawczej było konsekwencją suwerennej decyzji niezawisłego sądu znajdującej uzasadnienie w aktualnym stanie prawnym, a ocena jego zasadności była dopuszczalna jedynie w trybie kontroli instancyjnej.

Uwzględniając okoliczność, że omawiane postępowanie toczy się sprawnie, a kolejne czynności sądowe podejmowane są niezwłocznie, zaś małoletni na skutek zmiany sposobu udzielonego zabezpieczenia powrócił pod opiekę matki, nie stwierdzono potrzeby objęcia tegoż postępowania nadzorem. Z uwagi jednak na charakter sprawy, a w szczególności dobro dziecka, pozostanie ona w zainteresowaniu Ministerstwa Sprawiedliwości.

Przedstawiając powyższe, pozostaję w przekonaniu, że udzielona odpowiedź wyczerpuje oczekiwania pana posła.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Waśki**

**w sprawie wyjaśnienia zapisów polskiego
prawa dotyczących prokuratorskiego
zakazu sprawowania funkcji burmistrza (10161)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Piotra Waśki w sprawie wyjaśnienia zapisów polskiego prawa dotyczących prokuratorskiego zakazu sprawowania funkcji burmistrza, przekazane przy piśmie z dnia 30 czerwca 2011 r., SPS-024-10161/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Opisana w zapytaniu sytuacja dotyczyła prowadzonego w Wydziale VI do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Poznaniu śledztwa o sygn. VI Ds 9/11. W dniu 1 lutego 2011 r. burmistrzowi Trzcianki ogłoszono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 229 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.). Tego samego dnia prokurator wydał postanowienie o zastosowaniu wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci poręczenia majątkowego oraz zawieszenia w czynnościach służbowych burmistrza gminy Trzcianka. Postanowienie to zostało skarżone przez podejrzanego i jego obrońcę.

Postanowieniem z dnia 1 marca 2011 r. Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto nie uwzględnił wniesionych środków odwoławczych w zakresie środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia w wykonywaniu czynności służbowych i utrzymał w tej części w mocy zaskarżone postanowienie prokuratora, zmieniając jedynie wysokość poręczenia majątkowego.

Aktualnie śledztwo prokuratora okręgowego w Poznaniu zostało już zakończone, a sprawa w związku z wniesionym w dniu 24 czerwca 2011 r. aktem oskarżenia pozostaje w dyspozycji sądu.

Podstawę prawną zastosowanego wobec podejrzanego, a obecnie oskarżonego, środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia w czynnościach służbowych burmistrza gminy Trzcianka stanowi przepis art. 276 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.), zgodnie z którym tytułem środka zapobiegawczego można zawiesić oskarżonego w czynnościach służbowych lub w wykonywaniu zawodu albo nakazać powstrzymanie się od określonej działalności lub od prowadzenia określonego rodzaju pojazdów.

Środek zapobiegawczy przewidziany w art. 276 K.p.k. jest środkiem nieizolacyjnym, którego istota polega na obowiązku powstrzymania się przez podejrzanego lub oskarżonego od podejmowania czynności, o jakich mowa w tym przepisie, do wykonywania których był on dotychczas uprawniony.

Środki określone w art. 276 K.p.k. stosuje się przy wystąpieniu tych samych przesłanek co i przy pozostałych środkach zapobiegawczych. Są one zatem stosowane w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, a wyjątkowo także w celu zapobiegnięcia popełnieniu przez oskarżonego nowego, ciężkiego przestępstwa. Można je stosować tylko wtedy, gdy zebrane dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony popełnił przestępstwo (art. 249 § 1 K.p.k.). W postępowaniu przygotowawczym można stosować środki zapobiegawcze tylko względem osoby, wobec której wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów (art. 249 § 2 K.p.k.). Przed zastosowaniem środka zapobiegawczego sąd albo prokurator stosujący środek przesłuchuje oskarżonego (podejrzanego), chyba że jest to niemożliwe z powodu jego ukrywania się lub jego nieobecności w kraju (art. 249 § 3 K.p.k.). Środki zapobiegawcze mogą być stosowane aż do chwili rozpoczęcia wykonania kary (art. 249 § 4 K.p.k.).

Stosownie do art. 253 K.p.k. środek zapobiegawczy należy niezwłocznie uchylić lub zmienić, jeżeli ustaną przyczyny, wskutek których został on zastosowany, lub powstaną przyczyny uzasadniające jego uchylenie albo zmianę. Zastosowany przez sąd środek zapobiegawczy może być w postępowaniu przygotowawczym uchylony lub zmieniony na łagodniejszy również przez prokuratora.

W myśl art. 256 K.p.k. nadzór nad prawidłowością zatrzymania i wykonania środków zapobiegawczych sprawuje sąd, a w postępowaniu przygotowawczym – także prokurator.

Istotą zawieszenia w czynnościach służbowych jest zawieszenie uprawnienia do wykonywania określonych czynności. W praktyce orzeczniczej zastosowanie tego rodzaju środka zapobiegawczego może wchodzić w grę w wypadku, gdy zachodzi obawa, że oskarżony (podejrzan) przy popełnieniu przestępstwa nadużyje stanowiska. W takim bowiem przypadku odsunięcie go od wykonywania czynności daje gwarancję niepopełnienia nowego przestępstwa. Chodzi o czynności wchodzące w zakres tego stanowiska. Stanowiskiem jest pozycja zajmowana przez jednostkę w systemie i hierarchii instytucji państwowych, społecznych i prywatnych, np. w spółce prawa handlowego, wyznaczona pełnioną funkcją, np. kierowniczą, lub zakresem obowiązków. Stanowiska zajmują pracownicy w niektórych urządach, których stosunek pracy jest nawiązany na podstawie wyboru, mianowania lub powołania. Na przykład spośród pracowników samorządowych stanowiska zajmują wójt (burmistrz, prezydent miasta), ich zastępcy, członkowie zarządu gminy – por. Z. Gostyński (red.), J. Bratoszewski, L. Gardocki, S.M. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zablocki, „Kodeks postępowania karnego. Komentarz”, tom I, Warszawa 1998).

Przepis art. 276 K.p.k. wprowadzie nie zawiera dodatkowych przesłanek jego zastosowania, niemniej zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia w czynnościach służbowych będzie szczególnie uzasadnione wtedy, gdy właśnie w związku z wykonywaniem tego rodzaju czynności popełniony został czyn będący przedmiotem zarzutu postawionemu oskarżonemu.

Należy wyraźnie podkreślić, że przewidziane przepisami procedury karnej przesłanki i zasady stosowania środków zapobiegawczych, w tym także przewidzianego w art. 276 K.p.k. zawieszenia w czynnościach służbowych, odnoszą się do wszystkich podejrzanych i nie zawierają wyjątków dotyczących pracowników samorządowych, zatrudnionych na podstawie wyboru.

Urząd burmistrza jest organem przedstawicielskim, opiera się na mandacie do działania, udzielonym mu przez społeczność lokalną. Treścią mandatu jest uprawnienie, a zarazem obowiązek wykonywania przy wykorzystaniu przyznanych w tym celu kompetencji zadań publicznych, przypisanych burmistrzowi przez ustawy.

Posiadanie mandatu co do zasady nie wyłącza możliwości pociągnięcia osoby pochodzącej z wyboru do odpowiedzialności karnej i stosowania wobec niej środków zapobiegawczych. Przywileje, na mocy których niektóre osoby pochodzące z wyborów nie podlegają określonym przepisom, do zachowania których inne osoby są zobowiązane, przyznawane są przez odrębne przepisy prawa.

Przepis art. 105 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stanowi, iż od dnia ogłoszenia wyników wyborów do dnia wygaśnięcia mandatu poseł nie może być pociągnięty bez zgody Sejmu do odpowiedzialności karnej. Zgodnie z art. 108 konstytucji do

senatorów przepis ten stosuje się odpowiednio. W myśl art. 145 konstytucji prezydent Rzeczypospolitej za popełnienie przestępstwa może być pociągnięty do odpowiedzialności wyłącznie po podjęciu uchwały przez Zgromadzenie Narodowe większością co najmniej 2/3 głosów ustawowej liczby członków Zgromadzenia Narodowego, przy czym rozstrzygnięcie w przedmiocie odpowiedzialności karnej prezydenta powierzono Trybunałowi Stanu.

Przyznanie immunitetu prezydentowi i powierzenie Trybunałowi Stanu rozstrzygnięcia o jego odpowiedzialności karnej, a nadto przyznanie członkom parlamentu immunitetu formalnego są uzasadnione rangą tych organów – w przypadku prezydenta statusem głowy państwa, a w przypadku posłów i senatorów pełnieniem przez nich funkcji przedstawicieli władzy ustawodawczej.

W odniesieniu do innych organów, wybieranych w wyborach bezpośrednich, tego rodzaju rozwiązania nie są przewidziane przez obowiązujące prawo.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie remontu aktualnej nawierzchni
drogi krajowej nr 5 na odcinku
Rydzyzna – Leszno (10163)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Łukasza Borowiaka przekazaną przy piśmie z dnia 30 czerwca 2011 r. (sygnatura SPS-024-10163/11), dotyczącą remontu aktualnej nawierzchni drogi krajowej nr 5 na odcinku od Rydzyny do Leszna, uprzejmie przedstawiam informacje w tej sprawie.

Remont nawierzchni na drodze krajowej nr 5 pomiędzy Lesznom a Rydzyną został zgłoszony przez poznański oddział Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad do realizacji w „Planie działań na sieci dróg krajowych w latach 2011–2013” w ramach programu „Drogi zaufania”. Remont tego odcinka znalazł się na 23. pozycji wśród wszystkich zadań remontowych w kraju i na 6. kolejnej pozycji wśród zadań remontowych planowanych przez oddział w Poznaniu.

Zadania w planie zostały ułożone wg wskaźników pilności realizacji, które były wyliczane m.in. na podstawie takich parametrów jak: stan nawierzchni, ruch pojazdów ciężarowych, ruch pojazdów pozostałych, liczba zabitych, liczba rannych.

Uchwalony przez Radę Ministrów 25 stycznia br. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” jest jednym z priorytetów rządu i stanowi również duże wyzwanie inwestycyjne (na realizację zadań rozpoczynanych do 2013 r. przeznaczono 82,8 mld zł). Z uwagi na to, że do zadań finansowanych z budżetu państwa zaliczają się m.in. zarówno remonty, jak też prace przygotowawcze zadań inwestycyjnych przewidzianych programem, środki budżetowe w ciągu najbliższych trzech lat będą głównie przeznaczane na bieżące utrzymanie dróg oraz przygotowanie zadań inwestycyjnych objętych „Programem budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Pozostałe działania finansowane z budżetu państwa, w tym remonty i modernizacje na drogach krajowych, mogą być realizowane przez oddziały w momencie wygosparowania wolnych środków, przy uwzględnieniu priorytetu zadania w „Planie działań na sieci dróg krajowych na lata 2011–2013”.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie świątecznej opieki zdrowotnej
w mieście Brzeziny (10165)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Johna Abrahama Godsona, posła na Sejm RP, w sprawie świątecznej opieki zdrowotnej w mieście Brzeziny, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 30 czerwca 2011 r., znak: SPS-024-10165/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wprowadzenie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej na podstawie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych (Dz. U. Nr 225, poz. 1465), która odnosi się do przypadków nagłego zachorowania lub nagłego pogorszenia stanu zdrowia świadczeniobiorcy, miało na celu zapewnienie lepszej dostęp-

ności oraz jakości przedmiotowych świadczeń poprzez to, że Narodowy Fundusz Zdrowia będzie miał możliwość wyboru najkorzystniejszej z ofert złożonych w postępowaniu konkursowym, co wpłynie także na konkurencyjność wśród świadczeniodawców. Przyjęte rozwiązania miały również na celu zastąpienie dotychczasowego modelu kontraktowania nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej i pielęgniarzkiej, której kilkuletnie funkcjonowanie zostało zdiagnozowane jako dysfunkcjonalne z uwagi na przerzucanie kosztów na wyższe poziomy systemy ochrony zdrowia – ratownictwo medyczne, leczenie szpitalne (tj. izby przyjęć, szpitalne oddziały ratunkowe), powodując tym samym ograniczenie dostępu do tych świadczeń.

Jednocześnie należy zaznaczyć, iż obecnie obowiązujący sposób funkcjonowania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej umożliwia ubezpieczonemu, bez względu na miejsce zamieszkania, korzystanie z pomocy tam, gdzie ma najbliżej, a nie, jak do tej pory, gdzie pacjent zobowiązany był do korzystania z placówki wskazanej przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, do którego jest zadeklarowany. Należy także przypomnieć, iż w przypadku nagłego zachorowania lub nagłego pogorszenia stanu zdrowia, zgodnie z postanowieniami umowy, porady lekarskie oraz wizyty pielęgniarzkie udzielane są również w miejscu zamieszkania pacjentów. Świadczeniodawcy zapewniają także całodobowy dostęp do badań laboratoryjnych oraz diagnostyki RTG.

W odniesieniu natomiast do pytań zawartych w przedmiotowym zapytaniu uprzejmie informuję, iż zmiany w sposobie organizacji udzielania nocnej i świątecznej opieki lekarskiej i pielęgniarzkiej obejmowały także zmianę sposobu ich kontraktowania z zawierania umów na podstawie przepisów art. 159 ustawy dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.) – procedura wnioskowania o zawarcie umowy – na zawieranie umów po przeprowadzeniu postępowania w trybie konkursu ofert albo rokowań. Odnosząc się zatem do kwestii dostępu do omawianych świadczeń, uprzejmie wyjaśniam, iż zgodnie z zapisami art. 107 ust. 5 ww. ustawy przeprowadzanie postępowań o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz zawieranie umów należy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego NFZ. W związku z tym dyrektorzy oddziałów wojewódzkich funduszu zawarli umowy na realizację świadczeń w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej ze świadczeniodawcami, których oferty zajęły najwyższą pozycję w rankingu. Należy zaznaczyć, iż pozycja oferenta w rankingu jest wynikiem oceny oferty oraz obliczeń systemu, dokonywanego w oparciu o informacje zawarte w ofercie, z uwzględnieniem następujących kryteriów: ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz na podstawie wewnętrznej i zewnętrznej oceny, która może być potwierdzona

certyfikatem jakości, a także ceny i liczby oferowanych świadczeń oraz kalkulacji kosztów.

Zgodnie z informacjami uzyskanymi z Łódzkiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ w postępowaniu konkursowym, ogłoszonym dla świadczeniodawców z obszaru zabezpieczenia nr 9 obejmującego: gminę miejską Brzeziny, gminę wiejską Brzeziny, gminę miejsko-wiejską Koluszki, gminę wiejską Rogów, udział wzięło dwóch oferentów – NZOZ Szpital Powiatowy w Brzezinach oraz NZOZ Med-Kol s.c. w Koluszkach. Komisja konkursowa dokonała wyboru NZOZ Med-Kol s.c. w Koluszkach, który w rankingu końcowym uzyskał najwyższą liczbę punktów. Umowa z ww. świadczeniodawcą na realizację świadczeń w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej została zawarta na okres od 1 marca 2011 r. do 30 czerwca 2013 r. Natomiast świadczenia są realizowane przez dwóch lekarzy oraz trzy pielęgniarki, w miejscu udzielania świadczeń przy ul. Przejazd 6 w Koluszkach.

Ponadto, jak wyjaśnia Łódzki Oddział Wojewódzki NFZ, postępowanie konkursowe prowadzone było z poszanowaniem zasady równego traktowania podmiotów oraz uczciwej konkurencji.

Jednocześnie, mając na względzie poprawę dostępu do przedmiotowych świadczeń, uprzejmie informuję, iż istnieje możliwość uruchomienia dodatkowych punktów przyjmowania pacjentów w zależności od potrzeb i uwarunkowań lokalnych, zgodnie z zapisami zarządzenia prezesa NFZ nr 10/2011/DSOZ z dnia 28 lutego 2011 r. zmieniającego zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

Reasumując, uprzejmie informuję, iż minister zdrowia nie posiada kompetencji do ingerowania w proces dotyczący zawierania umów ze świadczeniodawcami, gdyż prowadziłoby to do kolizji z podstawową zasadą tego postępowania, jaką jest równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń, przysługują środki odwoławcze na zasadach określonych w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 20 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Rygła**

**w sprawie możliwości odstąpienia od wymogu
efektywności zatrudnienia w wysokości 70%
po zakończeniu prac publicznych (10172)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana Wiesława Rygła w sprawie możliwości odstąpienia od wymogu efektywności zatrudnienia w wysokości 70% po zakończeniu robót publicznych, przekazane przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 30 czerwca 2011 r., znak: SPS-024-10172/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Rezerwa ministra pracy i polityki społecznej naliczana jest na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. (załącznik do ustawy budżetowej). Jej wysokość jest uzależniona od wysokości środków przewidzianych w planie na finansowanie przez samorządy aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu. W bieżącym roku kwota środków dla samorządów powiatów jest niższa niż w roku ubiegłym. Niższa jest również rezerwa naliczona zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. z 2009 r. Nr 123, poz. 1019).

Jednym z programów realizowanych przez urzędy pracy z udziałem środków rezerwy jest program aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe. Na powyższy program przeznaczono w bieżącym roku 40 mln zł. Jego celem jest aktywizacja bezrobotnych i doprowadzenie ich do zatrudnienia. Urząd pracy poprzez realizowany program włącza się w działania samorządu powiatu, lecz nie jest źródłem finansowania likwidacji zaistniałej klęski żywiołowej.

Minister pracy i polityki społecznej przyznaje środki rezerwy na realizację programów, a nie na finansowanie poszczególnych form aktywizacji bezrobotnych. Formy aktywizacji przewidziane w programie określa we wniosku starosta.

Refundacja poniesionych przez pracodawcę z tytułu zatrudnienia bezrobotnego w ramach robót publicznych kosztów wypłaconego wynagrodzenia, nagrody oraz składek na ubezpieczenia społeczne jest jedną z form aktywizacji, a w ramach programu jest jednym z elementów działań urzędu pracy. Dla tej formy aktywizacji nie określa się minimalnej normy efektywności zatrudnieniowej, ponieważ jest ona określana dla całego programu.

W korespondencji kierowanej do urzędów pracy na początku bieżącego roku została zawarta informacja, iż finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu powinno odpowiadać racjonalizacji gospodarowania ograniczonymi środkami Funduszu

Pracy. Główną część programów powinny stanowić podstawowe usługi rynku pracy, takie jak pośrednictwo pracy, poradnictwo i informacja zawodowa oraz pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy. Pozostałe usługi i instrumenty powinny być stosowane w powiązaniu z niezbędnym do zatrudnienia uczestnika programu na danym stanowisku pracy zakresem umiejętności i kwalifikacji zawodowych.

Podsumowując, każdy wniosek na program aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe, jest rozpatrywany indywidualnie. Na dofinansowanie z rezerwy mogą liczyć programy skonstruowane w oparciu o wyżej opisane zasady, przewidujące wysoką efektywność zatrudnieniową.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Dariusza Kaczanowskiego**

**w sprawie zgodności budżetu jednostki
samorządu terytorialnego z wieloletnią
prognozą finansową jednostki (10175)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie nr SPS-024-10175/11 interpelacją posła D. Kaczanowskiego w sprawie zgodności budżetu jednostki samorządu terytorialnego z wieloletnią prognozą finansową jednostki samorządu terytorialnego uprzejmie informuję.

1. Przepis art. 229 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, ze zm.) przewiduje, iż wartości przyjęte w wieloletniej prognozie finansowej i budżecie jednostki samorządu terytorialnego powinny być zgodne co najmniej w zakresie wyniku budżetu i związanych z nim kwot przychodów i rozchodów oraz długu jednostki samorządu terytorialnego. Każda zmiana w ciągu roku elementów wyszczególnionych w art. 229 wymaga więc aktualizacji wieloletniej prognozy finansowej (WPF). Przepisy w zakresie WPF zostały skonstruowane w taki sposób, aby zarząd był zobowiązany do zachowania podstawowej zgodności budżetu j.s.t. i WPF. Jeżeli wola zarządu jest zachowanie zgodności budżetu i WPF w stopniu większym niż wynika to z art. 229, w kontekście obowiązujących przepisów, nie ma ku temu żadnych przeszkód.

2. Zgodnie z § 9 ust.2 rozporządzenia ministra finansów z dnia 3 lutego 2010 r. w sprawie sprawoz-

dawczości budżetowej (Dz. U. z 2010 r. Nr 20, poz. 103) kwoty wykazane w sprawozdaniach powinny być zgodne z danymi wynikającymi z ewidencji księgowej.

To, że sprawozdawczość budżetowa jednostek samorządu terytorialnego jest odzwierciedleniem wykonania ich budżetu, a nie WPF, nie oznacza jednak, że między WPF a sprawozdawczością kwartalną nie powinna zachodzić – w związku z art. 229 – zgodność, np. dane zawarte w sprawozdaniach za IV kwartał powinny być zgodne z odpowiednimi pozycjami w WPF dotyczącymi wyniku budżetu i związanych z nim kwot przychodów i rozchodów oraz długu jednostki samorządu terytorialnego.

3. Pojęcie państwowego długu publicznego, a zatem i długu j.s.t., jest zawarte w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych i w sposób analogiczny określone było w ustawie z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, ze zm.). Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, z wyłączeniem niektórych przepisów, weszła w życie z dniem 1 stycznia 2010 r., o czym stanowi art. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, ze zm.). Ograniczenia dotyczące spłaty zobowiązań j.s.t. i długu j.s.t., zawarte odpowiednio w art. 169 i art. 170 „starej” ustawy o finansach publicznych, tracą moc z dniem 31 grudnia 2013 r. (art. 85 pkt 3 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych). Art. 243 „nowej” ustawy o finansach publicznych, limitujący spłatę zobowiązań j.s.t., ma zastosowanie po raz pierwszy do uchwał budżetowych jednostek samorządu terytorialnego na rok 2014.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie udzielania informacji
spółkom wodnym o zmianach w danych
ewidencyjnych gruntów (10178)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 30 czerwca 2011 r. (sygn. SPS-024-10178/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie udzie-

lenia informacji spółkom wodnym o zmianach w danych ewidencyjnych gruntów uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż z wyjaśnień udzielonych przez Główny Urząd Geodezji i Kartografii wynika, iż stosownie do § 49 ust. 1 rozporządzenia ministra rozwoju regionalnego i budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 38, poz. 454) o dokonanych zmianach w danych ewidencyjnych starosta zawiadamia:

— organy podatkowe – w odniesieniu do zmian danych mających znaczenie dla wymiaru podatków: od nieruchomości, rolnego i leśnego,

— wydział ksiąg wieczystych właściwego miejscowo sądu rejonowego – w przypadku zmian danych objętych działem I ksiąg wieczystych,

— właściwe miejscowo jednostki statystyki publicznej – gdy zmiany odnoszą się do spraw adresowych nieruchomości oraz dopisywania i wykreślenia budynków,

— osoby i jednostki organizacyjne, na których wniosek lub zgłoszenie zmiana została wprowadzona.

Powyższa lista stanowi katalog zamknięty podmiotów uprawnionych do otrzymywania zawiadomień o zmianach w danych ewidencji gruntów i budynków, nie uprawniając tym samym spółek wodnych do otrzymywania przedmiotowych dokumentów. W związku z powyższym odmowa przekazywania spółkom wodnym przez starostę zawiadomień o zmianach w danych ewidencyjnych znajduje swoje uzasadnienie w obowiązujących przepisach.

Odnosząc się do kwestii możliwości realizacji przez spółki wodne dyspozycji zawartej w przepisach ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.), uprzejmie informuję, że na podstawie art. 24 ust. 5 pkt 3 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 193, poz. 1287, z późn. zm.) starosta udostępnia dane ewidencji gruntów i budynków zawierające dane osobowe podmiotów, o których mowa w art. 20 ust. 2 pkt 1 i art. 51, oraz wydaje wypisy z operatu ewidencyjnego, zawierające takie dane osobowe, na żądanie:

— właścicieli oraz osób i jednostek organizacyjnych władających gruntami, budynkami lub lokalami, których dotyczy udostępniany zbiór danych lub wypis,

— organów administracji publicznej albo podmiotów niebędących organami administracji publicznej, realizujących na skutek powierzenia lub zlecenia przez organ administracji publicznej zadania publiczne związane z gruntami, budynkami lub lokalami, których dotyczy udostępniany zbiór danych lub wypis,

— a także innych podmiotów niż wymienione w pkt 1 i 2, które mają interes prawny w tym zakresie.

Ocenę co do tego, czy wnioskodawca posiada interes prawny do pozyskania informacji z ewidencji gruntów i budynków zawierających dane osobowe,

dokonyje organ prowadzący państwowy zasób geodezyjny i kartograficzny na podstawie indywidualnego wniosku.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Gołdap (10181)**

Odpowiadając na zapytania z dnia 28 czerwca 2011 r. posła Jarosława Matwiejuka, przesłane przy piśmie z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10181-10210/11, w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych w nadleśnictwach Gołdap, Hajnówka, Knyszyn, Krynki, Łomża, Maskulińskie, Nowogród, Białowieża, Nurzec, Olecko, Płaska, Pisz, Pomorze, Rajgród, Szczebra, Suwałki, Supraśl, Rudka, Drygały, Czerwony Dwór, Czarna Białostocka, Browsk, Borki, Żednia, Waliły, Bielsk, Augustów, Ełk, Giżycko, Głęboki Bród, przedstawiam następujące stanowisko.

Szczegółowe zasady i tryb sprzedaży nieruchomości leśnych w Państwowym Gospodarstwie Leśnym Lasy Państwowe zostały przedstawione w udzielonej Panu Marszałkowi odpowiedzi na przesłaną przy piśmie z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23295/11, interpelację z dnia 28 czerwca 2011 r. posła Jarosława Matwiejuka w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych. Skierowane przez posła Jarosława Matwiejuka zapytania dotyczą sprzedaży nieruchomości leśnych – leśniczówek z 30 nadleśnictw wchodzących w skład Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Białymstoku. W związku tym, że nie dokonywano i nadal nie przewiduje się sprzedaży nieruchomości leśnych – leśniczówek w ww. nadleśnictwach, Lasy Państwowe nie dysponują żadnymi danymi w zakresie ich sprzedaży.

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Hajnówka (10182)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Knyszyn (10183)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Krynki (10184)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Łomża (10185)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Maskulińskie (10186)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Nowogród (10187)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Białowieża (10188)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Nurzec (10189)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Olecko (10190)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Płaska (10191)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Pisz (10192)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Pomorze (10193)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Rajgród (10194)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Szczerba (10195)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Suwałki (10196)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Supraśl (10197)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Rudka (10198)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Drygały (10199)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Czerwony Dwór (10200)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Czarna Białostocka (10201)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Browsk (10202)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Borki (10203)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Żednia (10204)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Waliły (10205)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Bielsk (10206)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Augustów (10207)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Elk (10208)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Giżycko (10209)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
w Nadleśnictwie Głęboki Bród (10210)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 10181, str. 331.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie planów wprowadzania rejestracji
działalności gospodarczej przez Internet
(10211)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pana pismo, znak: SPS-024-10211/11, z dnia 5 lipca 2011 r. dotyczące przesłania zapytania pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów wprowadzenia rejestracji działalności gospodarczej przez Internet uprzejmie informuję, że z dniem 1 lipca 2011 r. rozpoczął funkcjonowanie System Teleinformatyczny Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej, umożliwiający zarejestrowanie działalności gospodarczej przez Internet.

Budowa ST CEIDG jest realizowana w ramach projektu pn. Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej, finansowanego w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”. Koszt projektu wynosi ok. 28 mln zł, w tym 85% finansowane jest z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.

Wniosek składany przez Internet musi być opatrzone podpisem elektronicznym, weryfikowanym za pomocą kwalifikowanego certyfikatu, albo podpisywany podpisem potwierdzonym profilem zaufanym elektronicznej platformy usług administracji publicznej (ePUAP), albo podpisywany podpisem osobistym, o którym mowa w przepisach o elektronicznych dowodach osobistych (przewidywany termin rozpoczęcia wydawania elektronicznych dowodów osobistych to styczeń 2013 r.).

Wniosek o wpis do CEIDG jest jednocześnie wnioskiem do:

— urzędów skarbowych (zgłoszenie identyfikacyjne/zgłoszenie aktualizacyjne osoby fizycznej prowadzącej samodzielnie działalność gospodarczą oraz formy opodatkowania; od 1 stycznia 2012 r. VAT-R),

— Głównego Urzędu Statystycznego (wniosek o wpis albo zmianę wpisu do Krajowego Rejestru Urzędowego Podmiotów Gospodarki Narodowej REGON),

— Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (zgłoszenie/zmiana płatnika składek oraz Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego; zgłoszenia oświadczenia o kontynuowaniu ubezpieczenia społecznego rolników). Niezbędne jednak będzie zgłoszenie się przedsiębiorcy do oddziału ZUS w celu zgłoszenia jego pracowników do ubezpieczenia społecznego i wypełnienia oddzielnych formularzy.

Wymiana informacji pomiędzy urzędami zaangażowanymi w rejestrację działalności gospodarczej odbywa się automatycznie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Warzechy**

**w sprawie przejścia dla pieszych
na drodze krajowej nr 4 w miejscowości Dębica
(10212)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Jana Warzechy, przekazane przy piśmie z dnia 5 lipca 2011 r. (znak: SPS-024-10212/11), w sprawie przejścia dla pieszych na drodze krajowej nr 4 w miejscowości Dębica uprzejmie przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

W ramach „Programu redukcji liczby ofiar śmiertelnych” przygotowywana jest dokumentacja dotycząca budowy przejścia ponad jezdnią drogi krajowej nr 4 w rejonie skrzyżowania z ul. Gawrzyłowską w Dębicy. Zadanie to zostało zamieszczone na liście zadań programu poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego „Gambit” – drogi krajowe, opracowanej przez Fundację Rozwoju Inżynierii Lądowej w 2008 r.

Zgodnie z planem w 2010 r. rozpoczęto prace polegające na przygotowaniu dokumentacji projektowej, tj. opracowaniu koncepcji, projektu budowlanego, projektu wykonawczego dotyczącego budowy kładki dla pieszych w ciągu drogi krajowej nr 4 w km 549+071 w obrębie skrzyżowania z ul. Gawrzyłowską w Dębicy. Prace projektowe kontynuowane są w 2011 r.

Na chwilę obecną do burmistrza miasta Dębica został złożony wniosek o ustalenie lokalizacji celu publicznego. W organizowanych spotkaniach dotyczących projektu, na których projektant przedstawia warianty rozwiązań i problemy związane z przygotowaniem dokumentacji oraz postępy w zakresie prac projektowych i terminy przygotowania dokumentacji, udział biorą przedstawiciele Urzędu Miejskiego w Dębicy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie modernizacji bazy lotniczej
w Powidzu (10215)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w spra-

wie modernizacji bazy lotniczej w Powidzu (nr SPS-024-10215/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z zamierzeniami inwestycyjnymi i remontowymi w resorcie obrony narodowej, opisanymi w centralnym planie inwestycji budowlanych oraz centralnym planie remontów nieruchomości, na modernizację infrastruktury w 33. Bazie Lotnictwa Transportowego w Powidzu zaplanowano środki w wysokości 1 039 182,1 tys. zł. Dla garnizonu Powidz w bieżącym roku zaplanowano zakończenie dwóch zadań inwestycyjno-remontowych, tj. modernizację kotłowni w budynku nr 323 i wykonanie zdalnego sterowania oświetlenia płaszczyzny postojów samolotów transportu strategicznego oraz GMP I i GMP II. W 2012 r. planuje się realizację 8 zadań, w 2013 r. – 7, w 2014 r. – 2. Zgodnie z przyjętymi parametrami planistycznymi ostateczny termin zakończenia prac modernizacyjnych w garnizonie Powidz planowany jest do końca 2014 r.

W ramach modernizacji bazy lotniczej w Powidzu w latach 2006–2010 zrealizowano następujące zadania remontowo-inwestycyjne:

- modernizację budynku sztabowego nr 1, budynku nr 4 wraz z kuchnią, stołówką i kotłownią oraz budynku stacji ładowania akumulatorów,
- rozbiórkę istniejącego i budowę nowego hangaru obsługi samolotów,
- budowę systemu oświetleniowego Calvert, stacji kontroli pojazdów i budynku wojskowego portu lotniczego,
- wymianę zewnętrznej sieci ciepłej.

Natomiast do realizacji w latach 2011–2014 zaplanowano:

- modernizację składu paliw lotniczych, budynku sztabowego nr 91, nawierzchni lotniskowych i kotłowni w budynku nr 323,
- budowę portu przeładunkowego Cargo, budynku strażnicy lotniskowej straży pożarnej, kolektora ściekowego oraz sieci wodociągowej i hydrantowej do celów ochrony przeciwpożarowej, strzelnicy garnizonowej typu B, magazynu wielofunkcyjnego, kompleksowego systemu ochrony fizycznej oraz budynku sztabowego,
- modernizację i rozbudowę parku sprzętu technicznego wraz z budową ogrodzenia oraz magazynu produktów materiałów pędnych i smarów,
- rozbudowę centralnej płaszczyzny postoju samolotów,
- remont budynku sztabowego nr 2 i 11,
- wykonanie zdalnego sterowania oświetlenia płaszczyzny postojów samolotów transportu strategicznego oraz GMP I i GMP II,
- przebudowę budynku nr 57 na potrzeby zabezpieczenia funkcjonowania grupy obsługi statków powietrznych i budynku nr 92 na potrzeby zabezpieczenia funkcjonowania lotniczej grupy poszukiwawczo-ratunkowej.

Zakończenie realizacji wszystkich zaplanowanych zadań inwestycyjnych na lotnisku w Powidzu pozwo-

li na zapewnienie dobrych warunków służby i pracy dla żołnierzy zawodowych oraz pracowników wojska, a także właściwego poziomu wykonywania obsługi bieżących na statkach powietrznych, co w znacznym stopniu wpłynie na zwiększenie poziomu bezpieczeństwa lotów.

Odpowiadając na pytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego dotyczące planów zwiększenia zatrudnienia w 33. Bazie Lotnictwa Transportowego w Powidzu, uprzejmie informuję, że zgodnie z planem zamierzeń organizacyjnych i dyslokacyjnych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na rok 2011 oraz głównych kierunków zmian organizacyjnych na 2012 r. nie przewiduje się zwiększenia liczby stanowisk etatowych dla żołnierzy w tej bazie. Natomiast poziom zatrudnienia pracowników wojska w bazie uzależniony jest od przyznanego limitu zatrudnienia bazowego, który został określony decyzją nr 88/MON ministra obrony narodowej z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie zatrudnienia i funduszu wynagrodzeń pracowników resortu obrony narodowej (Dz. Urz. MON Nr 6, poz. 65, ze zm.). Ewentualna korekta tego limitu jest ściśle powiązana z wprowadzaniem do eksploatacji w armii nowego specjalistycznego sprzętu lotniczego.

Odnosząc się do ostatniego pytania pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, pragnę wyjaśnić, że lotnisko w Powidzu jest jednym z głównych lotnisk w kraju przeznaczonych do bazowania samolotów transportowych. Dodatkowo stanowi miejsce stacjonowania grupy poszukiwawczo-ratowniczej i nowo formowanej eskadry działań specjalnych. Jednocześnie te lotnisko jest jednym z lotnisk interoperacyjnych, które Polska zgłosiła do Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego w celu realizacji wspólnych misji w ramach Sojuszu w zakresie:

— przyjęcia i obsługi ciężkich samolotów transportowych (np. C-17, C-5A),

— przyjęcia i zabezpieczenia czasowego pobytu samolotów powietrznego systemu wczesnego ostrzeżenia oraz kontroli – AWACS E3A, a także pobytu sojuszniczych sił wzmocnienia.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, mam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie remontu wiaduktu
ul. Trasa Zjazdu Gnieźnieńskiego na odcinku
estakady wschodniej i zachodniej w Gnieźnie
(10216)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego przekazaną przy piśmie z dnia 5 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10216/11) w sprawie remontu wiaduktu ul. Trasy Zjazdu Gnieźnieńskiego na odcinku estakady wschodniej i zachodniej w Gnieźnie, uprzejmie przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Koszt remontu wiaduktu ul. Trasy Zjazdu Gnieźnieńskiego wynosi zgodnie z podpisaną umową 8 085 224,31 zł brutto.

W planie remontów centralnych obiektów mostowych na 2012 r. ujęto przebudowę 2 estakad jezdni prawej na ul. Trasa Zjazdu Gnieźnieńskiego w Gnieźnie w ciągu drogi krajowej nr 5.

Termin zakończenia prac budowlanych planowany jest na dzień 20 października 2011 r., tj. 5 miesięcy od rozpoczęcia robót.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 15
na odcinku Września – Gniezno (10217)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego przekazaną przy piśmie z dnia 5 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10217/11) w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 15 na odcinku Września – Gniezno uprzejmie przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Należy podkreślić, iż resort infrastruktury dostrzega konieczność poprawy stanu technicznego oraz budowy i przebudowy wielu dróg krajowych w Polsce, w tym także drogi krajowej nr 15 na odc. Września – Gniezno. Niestety, realizacja przedmiotowej prze-

budowy będzie możliwa dopiero po uzyskaniu zapewnienia jej finansowania.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w latach ubiegłych wykonano m.in. przebudowę miejskiego odcinka drogi krajowej nr 15 dł. 2,8 km – ul. Kostrzewskiego w Gnieźnie, remont wiaduktu nad linią PKP w ciągu drogi krajowej nr 15 w Gnieźnie, a także zrealizowano przebudowę odcinka od m. Września (wraz z przejściem przez miasto) do gr. gminy o dł. 10,49 km.

W chwili obecnej zadanie polegające na przebudowie odc. Czeluścin – Gniezno o dł. 12,8 km znajduje się w zatwierdzonym uchwałą Rady Ministrów nr 10/2011 z dnia 25 stycznia 2011 r. „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” w załączniku nr 1a, a więc jego realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r.

Udzielając odpowiedzi na pytanie drugie, uprzejmie informuję, iż koszt realizowanego w latach 2010–2011 zadania na drodze krajowej nr 15 na odc. Września – Gniezno o dł. 10,49 km wyniósł 31,0 mln zł, natomiast wartość kosztorysową przebudowy odcinka Czeluścin – Gniezno dł. 12,8 km szacuje się na kwotę 53 mln zł.

Ponadto w miarę posiadanych środków finansowych wykonuje się także roboty w ramach bieżącego utrzymania dróg, takie jak remonty cząstkowe, roboty związane z uzupełnieniem oznakowania pionowego i poziomego, utrzymaniem poboczy i skarp oraz odwodnienia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza
Gwiazdowskiego**

**w sprawie przekazania linii kolejowych
relacji Łapy – Ostrołęka – Łomża (10220)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Kazimierza Gwiazdowskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, skierowaną do pana Cezarego Grabarczyka, ministra infrastruktury, pismem nr SPS-024-10220/11 z dnia 5 lipca 2011 r., w sprawie możliwości przekazania linii kolejowych relacji Ostrołęka – Łomża – Łapy, przedstawiam poniższe informacje.

Z informacji otrzymanych od zarządcy infrastruktury kolejowej, tj. PKP Polskie Linie Kolejowe SA,

wynika, iż przedmiotowa linia kolejowa nr 36 w obecnym stanie nie nadaje się do prowadzenia ruchu pociągów. Przyczynami uniemożliwiającymi wznowienie ruchu pociągów są: brak łączności zapowiadawczej, brak urządzeń sterowania ruchem kolejowym oraz fakt, iż na tej linii znajduje się około stu przejazdów kolejowych, wymagających zabezpieczenia.

Ponadto na odcinku Ostrołęka – Śniadowo nie wszystkie działki mają uregulowany stan prawny oraz konieczne jest wydzielenie gruntów zajętych wyłącznie pod linię kolejową poprzez dokonanie podziałów geodezyjnych.

Linia ta wymaga zaangażowania środków finansowych, aby można było po niej prowadzić ruch pociągów. Szacowany przez PKP PLK SA koszt robót dla przywrócenia parametrów eksploatacyjnych torów całej linii nr 36 do wartości konstrukcyjnych (maksymalna prędkość rozkładowa dla pociągów pasażerskich $V=80$ km/h, nacisk osi dla wagonów 196 kN/oś) wynosi około 104 mln zł. Koszt wykonania naprawy toru dla przywrócenia ruchu pociągów po linii nr 36 bez przywracania posterunków ruchu na odcinku od km 28,000 do km 87,467 oszacowano na kwotę 8 mln zł. Odcinek linii nr 36 od km 0,811 do km 18,900 (odcinek Ostrołęka – Żyźniewo) ze względu na zużycie elementów nawierzchni torowej oraz czas ich eksploatacji (szyny S-49 i podkłady drewniane z 1975 r.) wymaga naprawy głównej. Koszt robót remontowych dla tego odcinka oszacowano na kwotę około 34 mln zł.

Jednocześnie informuję, iż PKP Polskie Linie Kolejowe SA jest otwarta na rozmowy z przedstawicielami lokalnych władz samorządowych w sprawie projektu reaktywacji przedmiotowej linii. Ponadto z uzyskanych informacji wynika, iż w trybie roboczym jest ustalane spotkanie pomiędzy zainteresowanymi.

Biorąc pod uwagę powyższe, Ministerstwo Infrastruktury na chwilę obecną nie widzi przeszkód w przekazaniu przedmiotowej linii, po uprzednim uregulowaniu stanu prawnego gruntów zajętych pod tę linię. Warto również wziąć pod uwagę inwestycje w rejonie Ostrołęki poczynione przez firmę Stora Enso Poland SA, która to mogłaby być zainteresowana kolejowymi przewozami towarowymi, wykorzystując linię kolejową nr 36.

Mając na uwadze powyższe, proszę o przyjęcie przedmiotowego stanowiska.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Lucjana Karasiewicza**

**w sprawie bezpieczeństwa na DK nr 11
w kierunku Poznania przebiegającej
przez miejscowość Sieraków Śląski (10222)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10222/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Lucjana Karasiewicza w sprawie bezpieczeństwa na DK nr 11 w kierunku Poznania, przebiegającej przez miejscowość Sieraków Śląski, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Odnosząc się do zagadnienia dotyczącego ilości wypadków drogowych i kolizji (włącznie z ofiarami śmiertelnymi, osobami rannymi oraz zniszczonymi budynkami), do których doszło na ciągu DK nr 11 na obszarze gminy Ciasna, poniżej przedstawiam dane z Systemu Ewidencji Wypadków i Kolizji Drogowych Komendy Głównej Policji na drodze krajowej nr 11 w okolicach m. Ciasna – obszar wiejski w latach 2009–2011.

W okresie od 2007 r. do I kw. 2011 r. na odcinku przebiegającym przez obszar zabudowany m. Sieraków Śląski doszło do 10 wypadków, w których 3 osoby poniosły śmierć, a 12 zostało rannych (2 – zderzenia czołowe, 2 – zderzenia boczne, 2 – najechania na tył, 3 – wywrócenie się pojazdu). W wypadkach nie uczestniczyli piesi. Przyczyną wszystkich wypadków był brak zachowania przez kierujących pojazdami zasady szczególnej ostrożności w obszarze zabudowanym.

Przedmiotowy odcinek drogi w roku 2006 objęty był remontem. Oznakowanie poziome (P-4 „linia podwójna ciągła” oraz P-10 „przejście dla pieszych”) zlokalizowane na przedmiotowym odcinku jest zgodne z zatwierdzonym projektem organizacji ruchu. Istniejące przejścia dla pieszych zlokalizowane w centralnej części miejscowości znajdują się w bliskiej odległości od siebie, tj. 280 m i 220 m.

Wszystkie trzy łuki w ciągu drogi krajowej nr 11 w miejscowości Sieraków Śląski znajdują się w terenie zabudowanym, na którym obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h w dzień i 60 km/h w nocy. Istniejące oznakowanie jest czytelne i zgodne z zatwierdzonym projektem organizacji ruchu. Do zdarzeń drogowych na łukach dochodzi w większości przypadków z uwagi na przekraczanie dopuszczalnej prędkości wynikającej z obszaru zabudowanego. Pierw-

2009 r.						
		Liczba Zdarzeń	Liczba Wypadków	Liczba Zabitych	Liczba Rannych	Liczba Kolizji
CIASNA - OBSZAR WIEJSKI	Miejscowość:	55	11	1	19	44
	CIASNA	16	4	1	8	12
	GLINICA	12	1	0	1	11
	MOLNA	8	2	0	4	6
	PATOKA	1	1	0	1	0
	SIERAKÓW ŚLĄSKI	10	3	0	5	7

2010 r.						
		Liczba Zdarzeń	Liczba Wypadków	Liczba Zabitych	Liczba Rannych	Liczba Kolizji
CIASNA - OBSZAR WIEJSKI	Miejscowość:	56	12	4	10	44
	CIASNA	18	4	2	4	14
	GLINICA	5	1	0	1	4
	MOLNA	9	1	1	0	8
	SIERAKÓW ŚLĄSKI	24	6	1	5	18

I-VI 2011 r.						
		Liczba Zdarzeń	Liczba Wypadków	Liczba Zabitych	Liczba Rannych	Liczba Kolizji
CIASNA - OBSZAR WIEJSKI	Miejscowość:	17	1	2	2	16
	CIASNA	6	0	0	0	6
	GLINICA	5	0	0	0	5
	SIERAKÓW ŚLĄSKI	6	1	2	2	5

szy łuk od strony Lublińca, który poprzedza długi odcinek prosty, jest z uwagi na poprawę czytelności przebiegu drogi krajowej oznakowany tablicami prowadzącymi U-3a i U-3d, jak również jest wyposażony w bariery ochronne.

Na odcinku przebiegającym przez teren zabudowany istnieje oświetlenie uliczne, zatem niezasadne wydaje się ustawianie aktywnych tablic prowadzących.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż lustra drogowe zlokalizowane na skrzyżowaniu drogi krajowej nr 11 z ul. Okólną do czasu jego zniszczenia było ustawione staraniem i na koszt Urzędu Gminy w Ciasnej, bez uzyskania stosownych uzgodnień z GDDKiA. Podkreślenia wymaga fakt, iż lustra drogowe nie zapewniają stałej dobrej czytelności (przy różnych niekorzystnych warunkach atmosferycznych, tj. mgły, opadów deszczu i śniegu).

Mając na uwadze poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego, zostanie opracowany projekt zmiany istniejącej organizacji ruchu na odcinku przebiegającym przez m. Sieraków Śląski pod kątem wprowadzenia zmian w oznakowaniu poziomym i pionowym (linia separująca przeciwne kierunki ruchu, redukcja prędkości, ewentualne dodatkowe wyposażenie w urządzenia bezpieczeństwa ruchu drogowego). Po uzyskaniu opinii Komendy Wojewódzkiej Policji w Katowicach projekt zostanie zatwierdzony przez GDDKiA i wdrożony w ramach bieżącego utrzymania dróg.

Nawiązując do pytania o instalowanie fotoradarów w najbardziej newralgicznych punktach drogi krajowej nr 11 na obszarze gminy Ciasna, informuję, iż obecnie w głównym inspektoracie trwają analizy bezpieczeństwa ruchu drogowego w zakresie stacjonarnych urządzeń rejestrujących już zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych. Danymi określającymi ilość wypadków drogowych i kolizji na konkretnym ciągu drogi dysponuje Komenda Główna Policji. Planując zwiększenie liczby miejsc objętych automatycznym nadzorem nad ruchem drogowym, analizowane będą także wnioski i informacje wpływające do inspektoratu. Ostateczne decyzje co do lokalizacji oparte będą na wynikach wspomnianych analiz oraz uzgodnieniach z Policją, zgodnie z art. 129g ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Niezależnie od powyższego, w celu poprawy istniejącej sytuacji konieczna jest też wzmocniona kontrola oraz skuteczna egzekucja zasad istniejącej organizacji ruchu przez służby Policji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Michała Wojtkiewicza
i Marka Polaka**

**w sprawie skrócenia okresu ochronnego
na dziki w pow. tarnowskim (10223)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Michała Wojtkiewicza i posła Marka Polaka skierowane do ministra środowiska przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie skrócenia okresu ochronnego dla dzików w okolicach Tarnowa, przedstawiam następującą opinię.

Podstawą prowadzenia gospodarki łowieckiej w kraju są roczne plany łowieckie i wieloletnie łowieckie plany hodowlane. W trybie zatwierdzania rocznych planów łowieckich biorą udział nadleśniczowie, wójtowie, burmistrzowie lub prezydenci miast, a w niektórych przypadkach dyrektorzy parków narodowych oraz zarządzający rybackimi obrębami hodowlanymi. Szczególną wagę ma opinia wójta (burmistrza lub prezydenta miasta), który w przypadkach nadmiernej liczebności zwierząt łownych, w tym wypadku dzików, może zdecydowanie wnioskować o zwiększenie odstrzału niektórych gatunków wyrządzających największe szkody w uprawach i płodach rolnych. Podobna rola przypisana została nadleśniczemu ostatecznie zatwierdzającym roczne plany łowieckie.

W celu zminimalizowania występowania uciążliwych dla właścicieli upraw rolnych szkód łowieckich minister środowiska znowelizował w 2009 r. rozporządzenie w sprawie określenia okresów polowań na zwierzęta łowne, dopuszczając wykonywanie polowania na dziki z wyjątkiem loch przez cały rok (Dz. U. z 2005 Nr 48, poz. 459, z późn. zm.).

Obecne brzmienie § 1 ust.1 pkt 5 jest następujące:

„5) dziki:

a) odyńce, wycinki, przelatki oraz warchlaki, przy czym za warchlaki uznaje się dziki od dnia urodzenia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego – przez cały rok,

b) lochy – od 15 sierpnia do dnia 15 stycznia;”.

Powyższy zapis zapewnia wszelkie czasowe możliwości wykonania zatwierdzonego rocznego planu łowieckiego, o ile koło łowieckie chce ten plan wykonać i płacić mniejsze odszkodowania.

Ponadto Ministerstwo Środowiska zwracało się kilkakrotnie do podmiotów odpowiedzialnych za planowanie łowieckie, w tym planowanie pozyskania zwierzyny, czyli Polskiego Związku Łowieckiego oraz Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, o weryfikację wielkości pozyskania dzików w rejonach o zwiększonej intensyfikacji szkód łowieckich.

Efektom takich działań jest znaczący wzrost pozyskania tego gatunku (w skali ostatnich dziesięciu lat ponad 2-krotnie), co powinno także przyczynić się do ograniczenia wzrostu populacji dzików w Polsce,

a tym samym rozmiaru szkód wyrządzanych w uprawach i płodach rolnych przez te zwierzęta.

W przypadku szczególnego zagrożenia w prawidłowym funkcjonowaniu obiektów produkcyjnych i użyteczności publicznej przez zwierzynę, starosta, w porozumieniu z Polskim Związkiem Łowieckim, może wydać decyzję o odłowie lub odstrzale redukcyjnym zwierzyny. Jest to działanie wynikające z treści art. 45 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie. W tym przypadku odstrzały redukcyjne mogą wykonywać wyłącznie osoby uprawnione do wykonywania polowania. Odnosząc się do kosztów wykonania takiej decyzji, należy zauważyć, że skoro art. 45 ust. 3 ustawy Prawo łowieckie nie zastrzega, że starosta (prezydent miasta na prawach powiatu), wydając decyzje o odłowie lub odstrzale redukcyjnym, czyni to, wykonując zadania z zakresu administracji rządowej, to działania te należy traktować jako zadania własne powiatu.

Odnosząc się do propozycji ewentualnych zmian w Prawie łowieckim w zakresie wypłacalności kół łowieckich, informuję, że dzierżawcy i zarządcy obwodów łowieckich są zobowiązani zapisami ustawy Prawo łowieckie do bezwzględnego regulowania swoich zobowiązań wobec poszkodowanych rolników bez względu na okresową sytuację finansową koła łowieckiego lub zarządcy obwodu łowieckiego.

Kończąc, chciałbym równocześnie poinformować, że w dniu 15 kwietnia br. do Marszałka Sejmu został złożony poselski projekt nowelizacji Prawa łowieckiego w którym zaproponowane zostały nowe zasady szacowania szkód i wypłaty odszkodowań łowieckich czyniące odpowiedzialnym za cały powyżej opisywany proces właściwego terytorialnie starostę. Przewidziany został w nim także udział Skarbu Państwa w gromadzeniu środków finansowych na wypłatę odszkodowań.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Polaka**

**w sprawie budowy Beskidzkiej
Drogi Integracyjnej i nowych rozwiązań
komunikacyjnych dla Andrychowa
w pow. wadowickim (10224)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Marka Polaka przekazaną przy piśmie z dnia 7 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10224/11) w sprawie budowy inwestycji pn. Beskidzka Droga Integracyjna i nowych rozwiązań komunikacyj-

nych dla Andrychowa przedstawiam następujące informacje.

Odnosnie do perspektywy czasowej, w jakiej resort infrastruktury planuje rozpoczęcie budowy przedmiotowej inwestycji, jak już wcześniej informowałem pana posła pismem z dnia 14 lutego br. (sygn. TA1mwr/701/829/11), ze względu na etap, na jakim obecnie znajduje się zadanie, resort infrastruktury nie mógł ująć przedmiotowej inwestycji w uchwalonym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia br. programie wieloletnim pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Mając powyższe na uwadze, w chwili obecnej nie można określić jednoznacznie terminu rozpoczęcia budowy.

Jednakże uprzejmie informuję, iż Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział Kraków podejmuje działania w celu przygotowania inwestycji do realizacji, tak aby w momencie uzyskania wszelkich podstaw formalnych oraz zabezpieczenia środków finansowych niezwłocznie przystąpić do jej realizacji.

W chwili obecnej dla zadania pn. Beskidzka Droga Integracyjna opracowywane jest studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe. Wydanie decyzji środowiskowej planowane jest na połowę 2012 r.

Realizacja BDI spowoduje zmniejszenie natężenia ruchu na istniejącej drodze krajowej nr 52, w tym także w Andrychowie. W związku z powyższym uprzejmie informuję, iż aktualnie nie są planowane żadne zmiany w układzie komunikacyjnym Andrychowa. Podkreślenia wymaga również fakt, iż na etapie końcowym jest przygotowanie dokumentacji dotyczącej przebudowy mostu na rzece Wieprzówce, która została pozytywnie zaopiniowana przez władze miasta Andrychowa. Uzyskanie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej przewidywane jest w grudniu br. Natomiast przedstawiona przez przedstawicieli samorządu koncepcja nowego układu komunikacyjnego koliduje z wypracowanymi w przedmiotowej dokumentacji rozwiązaniami, o czym Oddział GDDKiA w Krakowie poinformował Urząd Miasta w Andrychowie w lutym 2011 r.

Rozwiązania układu komunikacyjnego, proponowane przez władze miasta, wynikają z istniejącego i planowanego przez miasto zagospodarowania przestrzennego terenów przyległych do drogi. W tej sytuacji, zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy o drogach publicznych z dnia 21 marca 1985 r., budowa lub przebudowa dróg publicznych spowodowana inwestycją niedrogową należy do inwestora tego przedsięwzięcia. Mając powyższe na uwadze, informuję, iż Urząd Miasta w Andrychowie, wydając pozwolenia na budowę obiektów generujących znaczny ruch, powinien nałożyć na ich inwestora obowiązek przystosowania układu komunikacyjnego do zmienionych warunków.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie nowelizacji ustawy
o rehabilitacji zawodowej i społecznej
oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych
(10227)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pani poseł Danieli Chrapkiewicz z klubu parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość z dnia 14 czerwca 2011 r. (znak: SPS-024-10227/11) w sprawie ewentualnej nowelizacji ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721) w zakresie art. 22 uprzejmie wyjaśniam, że w chwili obecnej nie są prowadzone w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej prace legislacyjne w tej materii.

Jednakże z uwagi na znaczną liczbę sygnałów napływających zarówno ze strony pracodawców, jak i samych pracowników wskazujących na konsekwencje obowiązywania art. 22 zmienionego na mocy ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475) rozważane jest ewentualne podjęcie prac w zakresie inicjatywy legislacyjnej w celu zmiany tego przepisu.

Przed podjęciem prac legislacyjnych należy wziąć pod uwagę, że rozluźnienie warunków zmniejszania wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych spowoduje z jednej strony uszczuplenie wpływów tego funduszu, którego sytuacja finansowa grozi utratą płynności, a z drugiej – osoby najciężej niepełnosprawne (zaliczone do znacznego stopnia niepełnosprawności, jak również osoby niewidome, psychicznie chore lub upośledzone umysłowo lub osoby z całościowymi zaburzeniami rozwojowymi lub epilepsją – zaliczone do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności), których zatrudnianie

uprawnia obecnie pracodawców do wystawiania informacji o zmniejszeniu wpłat na PFRON, mogą mieć mniejsze szanse na zatrudnienie.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kulasa**

**w sprawie wizyty prezydenta USA
Baracka Obamy w Polsce (10228)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Jana Kulasa (znak: SPS-024-10228/11, z dnia 7 lipca br.) w sprawie wizyty prezydenta Baracka Obamy w Polsce poniżej przekazuję odpowiedzi na pytania zawarte w zapytaniu poselskim.

1. Jak często gościli w Polsce prezydenci USA w czasach polskiej transformacji (1989–2011)?

Wizyta prezydenta Baracka Obamy w Polsce w dniach 27–28 maja br. była ósmą w okresie 1989–2011 (jedenastą w historii) wizytą w naszym kraju złożoną przez urzędującego prezydenta USA, co pokazuje poniższa tabela.

2. Jak doszło do wizyty prezydenta USA Baracka Obamy w Polsce?

Prezydent Barack Obama odwiedził Warszawę w odpowiedzi na propozycję złożenia wizyty w Polsce na wiosnę przy okazji szczytu przywódców państw Europy Środkowo-Wschodniej, która padła ze strony prezydenta Bronisława Komorowskiego podczas rozmowy prezydentów w Waszyngtonie w grudniu 2010 r. Wizyta stanowiła element polsko-amerykańskich kontaktów na najwyższym szczeblu.

PREZYDENT USA	PREZYDENT RP	DATA	MIEJSCE WIZYTY
George H.W. Bush	Wojciech Jaruzelski (przew. Rady Państwa)	9–11 lipca 1989 r.	Warszawa, Gdańsk
George H.W. Bush	Lech Wałęsa	5 lipca 1992 r.	Warszawa
Bill Clinton	Lech Wałęsa	6–7 lipca 1994 r.	Warszawa
Bill Clinton	Aleksander Kwaśniewski	10–11 lipca 1997 r.	Warszawa
George W. Bush	Aleksander Kwaśniewski	15–16 czerwca 2001 r.	Warszawa
George W. Bush	Aleksander Kwaśniewski	30–31 maja 2003 r.	Kraków
George W. Bush	Lech Kaczyński	8 czerwca 2007 r.	Gdańsk, Hel
Barack Obama	Bronisław Komorowski	27–28 maja 2011 r.	Warszawa

*) W roku 1990 Ronald Reagan jako były prezydent przyjechał do Polski i wygłosił 15 września przemówienie w Stoczni Gdańskiej.

3. W jaki sposób wizyta ta była przygotowywana?

Wizyta przygotowywana była zgodnie z obowiązującymi procedurami i regulacjami. Poza Ministerstwem Spraw Zagranicznych w przygotowania – zarówno logistyczno-organizacyjne, jak i merytoryczne – zaangażowane były m.in. Kancelaria Prezydenta RP oraz Kancelaria Prezesa Rady Ministrów, a także strona amerykańska. Ramowy program wizyty uwzględniający główne spotkania i wystąpienia, podział agendy rozmów prezydent/premier, założenia wizyty, materiały informacyjno-tezowe i inne aspekty wizyty opracowywane były przez szereg departamentów MSZ oraz innych resortów (całość koordynował Departament Ameryki MSZ), a następnie zatwierdzane w ramach cyklicznych spotkań koordynacyjnych i konsultacji pomiędzy ww. stronami.

4. Jak przebiegała wizyta prezydenta USA Baracka Obamy w Polsce?

Wizyta prezydenta Baracka Obamy w Warszawie przebiegała zgodnie z uprzednio opracowaną agendą, a głównymi tematami rozmów prezydenta USA z polskimi politykami były sprawy gospodarcze i energetyczne (w tym gaz łupkowy), bezpieczeństwo (omówiono np. kolejne kroki w budowie systemu obrony przeciwrakietowej oraz kwestię współpracy sił lotniczych RP i USA) oraz demokratyzacja w Afryce Północnej.

Przed przyjazdem do pałacu prezydenckiego B. Obama złożył kwiaty pod Grobem Nieznanego Żołnierza i pomnikiem Bohaterów Getta, następnie wziął udział w obiedzie wydanym przez prezydenta RP Bronisława Komorowskiego z okazji XVII Spotkania Państw Europy Środkowej. W trakcie dwudniowej wizyty odbyły się rozmowy dwustronne polskiej i amerykańskiej delegacji. W pałacu prezydenckim Barack Obama wziął udział w spotkaniu z liderami byłej opozycji antykomunistycznej i przedstawicielami polskich partii politycznych. Prezydent USA spotkał się także z rodzinami wojskowych, którzy zginęli w katastrofie smoleńskiej, uściśnił dłonie kombatantów, porozmawiał z przedstawicielami wspólnoty żydowskiej w Polsce oraz osobami ocalałymi z Holocaustu. Prezydent B. Komorowski wraz z prezydentem B. Obamą odbyli ponadto krótkie spotkania z prezydentem Ukrainy W. Janukowiczem.

5. Jaki towarzyszył jej klimat zainteresowania ze strony mediów i społeczeństwa?

Wizycie towarzyszyło ogromne zainteresowanie ze strony mediów – które relacjonowały jej przebieg niemal minuta po minucie – jak również polskiego społeczeństwa, co wynika ze szczególnej wagi stosunków polsko-amerykańskich, zwłaszcza że nasze kraje łączą relacje sojusznicze (NATO) i partnerstwo strategiczne. Wśród obserwatorów wizyty poza granicami kraju znalazła się m.in. najliczniejsza na świecie Polonia zamieszkała w USA. W Europie prasa zwracała szczególną uwagę na wypowiedzi prezydenta Obamy podnoszące rangę Polski jako partnera. Zarówno media krajowe, jak i zagraniczne przekazały pozytywny obraz Polski jako istotnego gracza

w regionie, a atmosferę spotkań i rozmów w Polsce oceniano zazwyczaj jako bardzo dobrą.

6. Jak prezydent USA ocenił doświadczenia polskiej transformacji i przeciwdziałanie Polski kryzysowi finansowemu?

Prezydent Barack Obama niezwykle pozytywnie ocenił doświadczenia polskiej transformacji. Docenił polską aktywność w odniesieniu do sytuacji na Białorusi i wyraził swoje uznanie w związku z zaangażowaniem Polski na rzecz demokratycznych przemian w Tunezji oraz Libii, podkreślając jednocześnie, że z uwagi na swoje sukcesy w promowaniu demokracji i gospodarki rynkowej Polska jest wzorem dla całego regionu (np. Białorusi, Ukrainy), a jej zadanie powinno w związku z tym polegać na przekazywaniu innym państwom polskich doświadczeń w zakresie demokratyzacji i reform demokratycznych. Prezydent Obama zaznaczył, że przemiany w Polsce, które miały miejsce w ostatnich 20 latach, czynią z Polski „przywódcę, lidera”. Pozytywnie odniósł się również do perspektywy naszej nierozpoczętej jeszcze w momencie wizyty prezydencji, stwierdzając: „Oczekujemy na Polskę, która przejmie przywództwo w Unii Europejskiej”. Należy też wspomnieć, że prezydent Obama z zadowoleniem przyjął decyzję strony polskiej dotyczącą powołania Międzynarodowego Funduszu Solidarności (International Solidarity Fund) na rzecz pomocy ruchom demokratycznym, wzorowanego na amerykańskim National Endowment for Democracy.

7. Jak należy ocenić rezultaty wizyty prezydenta USA w Polsce?

Wizytę prezydenta Baracka Obamy w Polsce można uznać za udaną. Potwierdziła ona nie tylko wysoką pozycję Polski w Europie Wschodniej oraz chęć i możliwość wykorzystania polskiego doświadczenia z okresu transformacji w innych częściach świata – tym bardziej że strona polska zyskała dzięki wizycie okazję do przedstawienia swoich inicjatyw w obszarze wsparcia demokratyzacji (USA i Polska planują wysłanie dodatkowej grupy polskich działaczy demokratycznych i ekspertów w zakresie procesów transformacyjnych do Tunezji w celu wsparcia politycznych reform, budowy struktur partyjnych, społeczeństwa obywatelskiego oraz wyborów) – ale także polityczną wolę dalszego budowania i zacieśniania partnerskich stosunków pomiędzy Polską a USA.

Oprócz doniosłego znaczenia symboliczno-psychologicznego o sukcesie wizyty może świadczyć m. in. potwierdzenie rotacyjnej obecności samolotów USA w Polsce, a także potwierdzenie rozwinięcia w Polsce architektury obrony przeciwrakietowej chroniącej obszar NATO (EPAA). Prezydenci B. Obama i B. Komorowski z zadowoleniem przyjęli uzgodnienie dwustronnego, wzmacniającego bezpieczeństwo Polski i regionu porozumienia z USA o współpracy polskich i amerykańskich sił powietrznych, które będzie ważnym krokiem w kierunku ustanowienia w Polsce pododdziału lotniczego USAF. Pododdział ten wzmocni interoperacyjność sił poprzez regularne ćwiczenia

prowadzone w Polsce w trybie rotacji, głównie z udziałem amerykańskich samolotów F-16 i C-130, począwszy od 2013 r.

Należy dodatkowo zauważyć, że była to pierwsza wizyta prezydenta USA w Polsce, w której tak mocno podkreślone zostały możliwości intensyfikacji współpracy gospodarczej. Uzyskaliśmy zapewnienie, że Waszyngton zamierza wzmocnić swoją obecność w strategicznych sektorach polskiej gospodarki – zwłaszcza w odniesieniu do wydobycia gazu łupkowego.

8. W jaki sposób wizyta prezydenta USA Baracka Obamy wpłynie na dalszy stan stosunków polsko-amerykańskich?

Pierwsza wizyta prezydenta B. Obamy w Polsce może stanowić impuls do dalszej intensyfikacji stosunków polsko-amerykańskich, w których Polska będzie miała status równoprawnego partnera. Prezydent USA już zapowiedział ponowne odwiedziny Polski w 2013 r. celem wzięcia udziału w otwarciu Muzeum Historii Żydów Polskich.

Wizyta prezydenta Obamy wzmocni też polsko-amerykański dialog strategiczny w zakresie demokratyzacji (w jego ramach realizowane są wspólne programy dotyczące wsparcia dla przemian w Tunezji i Mołdowie).

Następnie namacalną oznaką zacieśnienia relacji może być ogłoszone przez prezydenta B. Obamę oraz premiera D. Tuska powołanie polsko-amerykańskiego gospodarczego okrągłego stołu – nowej formuły dialogu dwustronnego, który prowadzony będzie przez wysokiego szczebla reprezentantów sektora państwowego i prywatnego i przyczyni się do wzmocnienia polsko-amerykańskiej współpracy w obszarze handlu, promocji innowacyjności gospodarki, badań i rozwoju. W trakcie wizyty zapowiedziano ponadto, że Polska i USA podejmą działania w celu organizacji kolejnej sesji Polsko-Amerykańskiego Dialogu Gospodarczego.

Majowa wizyta może przyczynić się też do uzgodnienia szerokich ram współpracy pomiędzy Polską a USA w zakresie wydobycia gazu łupkowego oraz energii nuklearnej, zacieśniając tym samym współpracę nie tylko gospodarczą, ale i technologiczną pomiędzy dwoma krajami. Zidentyfikowanie dużych zasobów gazu łupkowego w naszym kraju poważnie zainteresowało wielkie korporacje amerykańskie jego lokalizacją i eksploatacją w Polsce. Gospodarcza współpraca w tym zakresie otwiera możliwość energetycznej niezależności Polski.

W czasie wizyty prezydenta Obamy w Warszawie przywódcy potwierdzili potrzebę odbycia posiedzenia na wysokim szczeblu w ramach polsko-amerykańskiego dialogu strategicznego, aby omówić kwestię współpracy w zakresie czystej i bezpiecznej energii z myślą o poprawie bezpieczeństwa energetycznego, wszczęciu współpracy w zakresie badań i rozwoju w dziedzinie technologii energetycznych, a także intensyfikacji amerykańskich inwestycji, eksportu i zwiększeniu amerykańskiego udziału w przetargach technologicznych w Polsce.

Jednym z ważniejszych dla polskiego społeczeństwa elementów wizyty, który również może budzić nadzieję na dalsze postępy w stosunkach polsko-amerykańskich, mimo braku jednoznacznej obietnicy ze strony prezydenta Obamy w sprawie ewentualnego wejścia Polski do programu ruchu bezwizowego (VWP), było także stworzenie okazji do zasygnalizowania, że Polska oczekuje kolejnych ruchów ze strony rządu USA w tej kwestii, a przede wszystkim potwierdzenie przez prezydenta USA swego zaangażowania w rozwiązywanie problemu.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na zapytanie posła Jana Kulasa**

**w sprawie statusu i możliwości dofinansowania
ludowych zespołów sportowych (10231)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Jana Kulasa przekazane pismem z dnia 7 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10231/11) w sprawie statusu i możliwości dofinansowania Ludowych Zespołów Sportowych uprzejmie informuję, co następuje.

Rozwój sportu w środowisku wiejskim i zmniejszenie dysproporcji pomiędzy miastem a wsią w zakresie dostępu ludności do aktywności sportowej to główne priorytety Ministerstwa Sportu i Turystyki. Dla mieszkańców wsi sport stwarza szczególną szansę samorealizacji, ograniczając tym samym zakres społecznych zjawisk marginalizacji, wykluczenia czy patologii. Będąc czynnikiem awansu społecznego i ekonomicznego reprezentantów środowiska, przyczynia się także do integracji społeczności lokalnej.

Ministerstwo Sportu i Turystyki każdego roku przeznacza środki finansowe na zadania wspierające rozwój aktywności fizycznej społeczności wiejskiej, upowszechnianie sportu oraz rozwój współzawodnictwa sportowego w środowiskach wiejskich. Zadania te finansowane są z budżetu państwa oraz środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej i Funduszu Zajęć Sportowych dla Uczniów.

Ludowe zespoły sportowe (LZS) mają znaczące zasługi dla upowszechniania i rozwoju sportu w środowisku wiejskim, wszechstronny program oraz aktywnych organizatorów. Od wielu lat są głównym i najważniejszym partnerem administracji państwowej w realizacji zadań publicznych z zakresu upowszechniania kultury fizycznej i rozwoju sportu, z na-

ciskiem na sport powszechny, finansowanych ze wskazanych powyżej źródeł, a skierowanych do środowiska wiejskiego.

Przeznaczenie wydzielonych środków finansowych z dotacji budżetowej na realizację zadania: Upowszechnianie kultury fizycznej w środowisku wiejskim, pozwoliło na wprowadzenie systemowych rozwiązań zarówno w obszarze sportu powszechnego, jak i we współzawodnictwie sportowym klubów LZS. Bezsporna jest tutaj wiodąca rola Krajowego Zrzeszenia Ludowe Zespoły Sportowe, które współtworzyło „Program na rzecz rozwoju sportu w środowisku wiejskim”. Środki finansowe na ten kierunek działań każdego roku zatwierdza Sejm RP w ustawie budżetowej.

W obszarze zadań z zakresu kultury fizycznej, finansowanych ze środków budżetowych, Krajowe Zrzeszenie Ludowe Zespoły Sportowe otrzymuje dotację na:

- Ogólnopolskie Igrzyska LZS,
- ogólnopolskie masowe biegi przełajowe,
- Ogólnopolski Turniej Dziewcząt i Chłopców „Piłkarska Kadra Czeka”,
- Mistrzostwa Zrzeszenia LZS,
- centralne zgrupowania i obozy szkoleniowe,
- działalność wiodących Ludowych Klubów Sportowych.

Pozostające w dyspozycji ministra sportu i turystyki środki finansowe na zadania programu „Sport wszystkich dzieci”, pochodzące z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej, w znacznej części kierowane są do środowisk wiejskich. Również w tym zakresie Krajowe Zrzeszenie LZS odgrywa istotną rolę, każdego roku realizując zadania:

- dofinansowanie działalności organizatorów sportu dzieci i młodzieży w środowisku wiejskim,
- obozy sportowe dla dzieci i młodzieży w ramach akcji „Sportowe wakacje”,
- konkurs na najciekawszą inicjatywę z zakresu upowszechniania sportu dzieci i młodzieży w środowisku wiejskim.

Ze środków tego funduszu dofinansowanie uzyskuje również zadanie związane z rozwojem sportu w środowisku wiejskim pn. Szkolenie młodzieży uzdolnionej sportowo w Ośrodkach Szkolenia Sportowego Młodzieży Krajowego Zrzeszenia LZS, wchodzące w zakres programu „Rozwoju sportu wśród dzieci i młodzieży”.

W latach 2010–2011 Krajowe Zrzeszenie LZS na realizację wymienionych wyżej zadań otrzymało środki w wysokości:

	2010 r.	2011 r.
Fundusz Rozwoju Kultury Fizycznej	2 600 000 zł	2 340 000 zł
Środki budżetowe	7 709 000 zł	5 100 000 zł

Zgodnie z ustawą z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536, z późn. zm.) or-

gany administracji publicznej prowadzą działalność w sferze zadań publicznych we współpracy z organizacjami pozarządowymi, a wspieranie zadań publicznych odbywa się poprzez otwarte konkursy ofert. W ogłaszanych każdego roku konkursach priorytetowo traktowane są oferty dotyczące przedsięwzięć o zasięgu ogólnopolskim, realizowanych w formie programów, kampanii oraz imprez o szerokim zasięgu społecznym, przygotowane przez organizacje spoza sektora finansów publicznych, powołane dla prowadzenia działalności w zakresie upowszechniania kultury fizycznej, a w szczególności stowarzyszenia o zasięgu ogólnopolskim.

Ze względu na tak rozległy zakres współpracy z Krajowym Zrzeszeniem LZS w dziedzinie upowszechniania i rozwoju sportu w środowisku wiejskim, a także możliwości koordynowania rozdziału środków finansowych na poszczególne regiony i ośrodki poprzez rozbudowane struktury organizacyjne, Ministerstwo Sportu i Turystyki nie podejmuje współpracy z pojedynczymi klubami czy ogniwami LZS, pozostawiając te kwestie do rozstrzygnięć wewnątrzorganizacyjnych przez Radę Główną Zrzeszenia LZS.

Możliwość uzyskania dofinansowania przez pojedyncze kluby, w tym Ludowe Kluby Sportowe, daje rozporządzenie ministra sportu z dnia 31 października 2005 r. w sprawie dofinansowania zajęć ze środków Funduszu Zajęć Sportowo-Rekreacyjnych dla Uczniów (Dz. U. Nr 226, poz. 1942).

Otwarty konkurs na dofinansowanie zajęć sportowych dla uczniów adresowany jest do:

- klubów sportowych działających w formie stowarzyszenia,
- organizacji pozarządowych, które w ramach swojej statutowej działalności realizują zadania z zakresu upowszechniania kultury fizycznej wśród dzieci i młodzieży,
- jednostek samorządu terytorialnego.

W roku 2011 priorytetem programowym zajęć jest „Powszechna nauka pływania”. Dofinansowanie organizacji zajęć prowadzone jest w celu wyrównywania szans dostępu do kultury fizycznej, szczególnie dzieci i młodzieży zamieszkałych na terenach najuboższych.

Zgodnie z przedmiotowym rozporządzeniem konkurs dotyczący organizacji zajęć w 2012 r. ogłoszony zostanie w październiku br. W ogłoszeniu konkursowym podane zostaną: termin i warunki składania i rozpatrywania wniosków, a także kryteria stosowane przy wyborze wniosków.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kulasa**

**w sprawie jednolitej wykładni przepisów
podatkowych VAT na roboty wykonywane
na falochronach morskich, jako istotnego
elementu utrzymania akwenów portowych
i torów podejściowych (10232)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 7 lipca 2011 r., znak SPS-024-10232/11, przy którym zostało przekazane zapytanie posła Jana Kulasa w sprawie jednolitej wykładni przepisów podatkowych VAT na roboty wykonywane na falochronach morskich jako istotnego elementu utrzymania akwenów portowych i torów podejściowych, uprzejmie informuję.

Obowiązujące przepisy ustawy o podatku od towarów i usług w odniesieniu do niektórych usług dotyczących infrastruktury portowej przewidują zastosowanie stawki podatku w wysokości 0%. Zgodnie z art. 83 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) stawkę podatku w wysokości 0% stosuje się do usług związanych z utrzymaniem akwenów portowych i torów podejściowych. Jeżeli zatem roboty na falochronach morskich i przy wejściach do portów morskich związane są z utrzymaniem akwenów portowych lub torów podejściowych, to podlegają opodatkowaniu stawką podatku 0% (przy spełnieniu wymogów dokumentacyjnych). Przedstawione powyżej rozwiązania w odniesieniu do ww. usług obowiązują od dnia wejścia w życie ustawy o podatku od towarów i usług, tj. od dnia 1 maja 2004 r. Wyżej wymienione reguły stosowane były również przed przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej na mocy przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, z późn. zm.) oraz wydanych na jej podstawie rozporządzeń wykonawczych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do Ministerstwa Finansów docierały ostatnio wątpliwości zgłaszane przez środowiska związane z branżą hydrotechniczną (wystąpienie w tym zakresie przesłał również Gdański Klub Biznesu) dotyczące warunków stosowania stawki podatku 0% w odniesieniu do usług związanych z utrzymaniem akwenów portowych i torów podejściowych. Wystąpienia w przedmiotowej sprawie dotyczyły jednej z wydanych w imieniu ministra finansów interpretacji indywidualnych. Należy podkreślić, że interpretacja indywidualna wydawana jest na pisemny wniosek zainteresowanego w odniesieniu do przedstawionego konkretnego stanu faktycznego i nie można się nią kierować w innych stanach faktycznych. Uwzględniając złożony charakter robót wykonywanych w ramach poszczególnych projektów związanych z budową lub remontem infra-

struktury portowej, każdy stan faktyczny wymaga odrębnej analizy w celu zastosowania właściwej stawki podatku od towarów i usług. Dodatkowo należy zaznaczyć, że interpretacja indywidualna, która wywołała reakcję wśród środowisk związanych z branżą hydrotechniczną, jest obecnie przedmiotem postępowania sądowoadministracyjnego.

Jednocześnie informuję, że na mocy art. 14b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) oraz rozporządzenia ministra finansów z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie upoważnienia do wydawania interpretacji przepisów prawa podatkowego (Dz. U. Nr 112, poz. 770, z późn. zm.) do interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego uprawnione są upoważnione przez ministra finansów organy podatkowe. Dokonując interpretacji indywidualnej przepisów podatkowych, upoważnione organy podatkowe nie mają w świetle ustawy Ordynacja podatkowa podstaw do uzgadniania dokonywanej wykładni z innymi organami, w tym m.in. z ministrem infrastruktury czy dyrektorami urzędów morskich. To minister finansów i upoważnione przez ministra organy podatkowe, a nie inne organy administracji publicznej, są bowiem upoważnione na podstawie przepisów ustawowych do interpretowania przepisów podatkowych.

Nawiązując do kwestii podjęcia działań w zakresie stosowania jednolitej stawki podatku w opisanych powyżej sytuacjach, wyjaśniam, że na mocy art. 14a ustawy Ordynacja podatkowa nadzór nad jednolitym stosowaniem przepisów prawa podatkowego sprawuje minister finansów, wydając interpretacje ogólne.

Biorąc pod uwagę zasadę pewności i bezpieczeństwa prawnego, w celu zapewnienia jednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego, na podstawie art. 14a ustawy Ordynacja podatkowa, w dniu 22 czerwca 2011 r. minister finansów wydał interpretację ogólną w odniesieniu do zastosowania preferencyjnej stawki podatku od towarów i usług przy usługach związanych z utrzymaniem akwenów portowych i torów podejściowych (pismo ministra finansów z dnia 22 czerwca 2011 r., znak PT2/033/1/442/TXW/2011/763).

Wyżej wymieniona interpretacja ogólna powinna przyczynić się do wyeliminowania dotychczasowych wątpliwości związanych z interpretacją przepisu art. 83 ust. 1 pkt 11 ustawy o podatku od towarów i usług.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie ochrony prawnej przed
nieuczciwymi praktykami rynkowymi
osób poszkodowanych przez deweloperów,
na przykładzie mieszkańców budynków
przy ul. Wierzbowej w Krakowie (10233)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Tadeusza Arkita, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 7 lipca 2011 r., w sprawie ochrony prawnej przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi osób poszkodowanych przez deweloperów uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Wykonaniu wynikającego z art. 76 konstytucji obowiązku ochrony konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi służy ustawa z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206), zwana dalej ustawą. Zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy, stosowana przez przedsiębiorcę praktyka jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu. Powyższy przepis stanowi klauzulę generalną, która na okoliczność stosowania danej praktyki podlega stosownej konkretyzacji.

W myśl regulacji art. 12 ustawy w razie dokonania przez przedsiębiorcę nieuczciwej praktyki rynkowej konsument, którego interes został zagrożony lub naruszony, może żądać:

- 1) zaniechania tej praktyki,
- 2) usunięcia skutków tej praktyki,
- 3) złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie,
- 4) naprawienia wyrządzonej szkody na zasadach ogólnych, w szczególności żądania unieważnienia umowy z obowiązkiem wzajemnego zwrotu świadczeń oraz zwrotu przez przedsiębiorcę kosztów związanych z nabyciem produktu,
- 5) zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej na określony cel społeczny związany ze wspieraniem kultury polskiej, ochroną dziedzictwa narodowego lub ochroną konsumentów.

Powyższa ustawa weszła w życie w dniu 21 grudnia 2007 r. Z tego względu regulacje w niej zawarte nie mogą mieć zastosowania do stanu faktycznego opisanego w zapytaniu poselskim, z którego wynika, że umowy cywilnoprawne między deweloperem a nabywcami lokali mieszkalnych zostały zawarte w 2006 r.

Odnosząc się do innych środków prawnych służących ochronie interesów nabywców, należy wskazać na istniejące ogólne regulacje Kodeksu cywilnego. Na przykład na podstawie art. 491 K.c. w razie zwłoki drugiej strony w wykonaniu umowy wzajemnej nabywca może odstąpić od umowy, a także żądać naprawienia szkody wynikającej z niewykonania zobowiązania – art. 494 K.c.

Jak wynika ze stanu faktycznego przedstawionego w interpelacji, nabywcy skorzystali z przysługujących im środków prawnych. Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości, dotyczących postępowań w sprawie M. B. i innych przeciwko syndykowi masy upadłości firmy inwestycyjnej Leopard SA w Krakowie w upadłości likwidacyjnej oraz Manchester Securities Corporation w Nowym Jorku wynika, że sprawa ta zawisła przed Sądem Najwyższym.

Przyznać należy, że obowiązujące regulacje prawne, które mogą być stosowane do umów deweloperskich, nie chronią w wystarczającym stopniu interesów nabywców lokali w umowach z deweloperem, szczególnie w przypadku upadłości dewelopera.

Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 2 sierpnia 2010 r. (sygn. akt. S 3/10) zasygnalizował potrzebę podjęcia inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do uregulowania stosunków między stronami umowy deweloperskiej w celu zapewnienia ochrony praw nabywców mieszkań. W postanowieniu tym trybunał wprost wskazał, że w aktualnym stanie prawnym nie istnieje w żadnym akcie regulacja umowy, której przedmiotem jest zobowiązanie dewelopera do wybudowania mieszkania w celu odpłatnego przekazania go nabywcy, czyli tzw. umowy deweloperskiej.

Odnosząc się do kwestii przewidywanych zmian w prawie, należy zauważyć, iż na etapie prac sejmowych znajduje się poselski projekt ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego (druk nr 4349). W projekcie tym proponuje się odpowiednie zabezpieczenie praw nabywców mieszkań na etapie zawierania umowy z deweloperem oraz wprowadzenie nadzoru nad dysponowaniem przez dewelopera środkami powierzonymi mu przez nabywców. Projekt ten zawiera również szczególne regulacje w zakresie postępowania upadłościowego, wprowadzające uprzywilejowanie nabywców mieszkań w tym postępowaniu, polegające na umożliwieniu odzyskania zainwestowanych środków albo kontynuowania przedsięwzięcia budowlanego i w efekcie przeniesienia własności wybudowanego lokalu na nabywcę.

Uprzejmie informuję, że do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych nad poselskim projektem ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego (druk nr 4349) został upoważniony prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W sejmowych pracach nad tym projektem brali również udział przedstawiciele Ministerstwa Sprawiedliwości

W dniu 26 lipca 2011 r. Komisja Infrastruktury przyjęła sprawozdanie o tym projekcie. Drugie czytanie poselskiego projektu ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego planowane jest na 98. posiedzeniu Sejmu w dniach 18–19 sierpnia 2011 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Dziedziczaka**

**w sprawie udziału firm z udziałem
Skarbu Państwa w sponsorowaniu
antypolskich programów telewizyjnych
na Litwie (10234)**

Odpowiadając na zapytanie pana Jana Dziedziczaka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 28 czerwca 2011 r., znak: SPS-024-10234/11, dotyczące udziału spółki PZU Litwa, dla której Powszechny Zakład Ubezpieczeń spółka akcyjna (dalej: PZU SA) jest jednostką dominującą, w sponsorowaniu litewskiej edycji programu „Kocham Litwę”, przedstawiam poniżej stanowisko ministra skarbu państwa wobec kwestii poruszonych w przedmiotowym zapytaniu, oparte na informacjach uzyskanych od zarządu spółki.

1. PZU SA nabył w 2002 r. akcje spółki pod aktualną firmą UAB DK PZU Lietuva z siedzibą w Wilnie.

2. PZU SA jako spółka, której akcje są notowane na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie SA, jest zobligowana do dbałości o interesy swoich akcjonariuszy, w szczególności w zakresie zwiększania wartości spółki, w której akcje ww. zainwestowali swoje środki. Wszelkie decyzje inwestycyjne są poprzedzane szczegółowymi analizami działalności podmiotów, których zakupem spółka jest zainteresowana, oraz uwarunkowań rynków objętych potencjalnymi inwestycjami. Przeprowadzane analizy obejmują w szczególności kwestie ekonomiczne, polityczne oraz społeczne. Ponadto PZU SA, prowadząc swoją działalność, jest jednocześnie zaangażowana w działania w zakresie społecznej odpowiedzialności biznesu. Spółka wspiera liczne inicjatywy związane z działalnością organizacji polonijnych we współpracy z Fundacją Pomoc Polakom na Wschodzie oraz Stowarzyszeniem Wspólnota Polska.

3. W odpowiedzi na kwestie związane ze wsparciem przez PZU Lietuva programu „Kocham Litwę” należy podkreślić, że program miał na celu promocję

przeciwdziałania emigracji młodych ludzi z Litwy. W jego wsparcie zaangażował się były prezydent Litwy pan Valdas Adamkus, znany powszechnie ze współpracy politycznej m.in. z prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej Lechem Kaczyńskim.

Zgodnie z założeniami programu, trzy grupy młodych ludzi miały poprzez podróże po Litwie promować życie w rodzinnym kraju. Założenia programowe przedstawione PZU Lietuva i wartości, które miały być w nim przedstawiane, w żaden sposób nie zakładały promocji szowinistycznych zachowań. Potwierdzeniem tego jest fakt, że także inna firma o polskim rodowodzie (właściciel marki Reserved) podjęła decyzję o wsparciu programu.

PZU Lietuva otrzymała propozycję ubezpieczenia uczestników programu, kwota ubezpieczenia to 550 litewskich litów (ok. 660 zł polskich). Program miał charakter reality show, a na jego kształt mieli wpływ uczestnicy. Niestety, w trakcie jednego z odcinków doszło do wspomnianego incydentu w Ejszyszkach.

PZU Lietuva zażądała od producenta i nadawcy stosownych wyjaśnień. Oświadczenie nadawcy, w którym udziela wyjaśnień i przeprosza z powodu zaistnienia wyżej wymienionego incydentu i jego wyemitowania w telewizji, zostało przesłane do PZU Lietuva i upublicznione m.in. na portalu Delfi.lt, najpopularniejszym portalu informacyjnym na Litwie.

W oparciu o doświadczenia związane z zaistniałym incydemtem PZU Lietuva w przyszłości nie zamierza uczestniczyć w programach o charakterze reality show z uwagi na możliwość zaistnienia sytuacji podobnej do tej, jaka miała miejsce w Ejszyszkach.

Jednocześnie należy podkreślić, iż PZU nadal będzie współdziałać z Fundacją Pomocy Polakom na Wschodzie oraz Wspólnotą Polską w projektach wspierających Polonię oraz pozostanie strategicznym partnerem Radia znad Wili – polskiej stacji radiowej na Litwie.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Zbigniewa Kozaka
i Andrzeja Jaworskiego**

**w sprawie funkcjonowania Biura Zagrożeń
Globalnych Służby Wywiadu Wojskowego
(10238)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów na zapytanie panów posłów Zbigniewa Kozaka i Andrzeja Jaworskiego

go w sprawie funkcjonowania Biura Zagrożeń Globalnych Służby Wywiadu Wojskowego (SPS-024-10238/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Biuro Zagrożeń Globalnych jest jedną z jednostek organizacyjnych Służby Wywiadu Wojskowego utworzoną w dniu 19 lipca 2007 r. na podstawie zarządzenia ministra obrony narodowej z dnia 10 lipca 2007 r. zmieniającego zarządzenie w sprawie nadania statutu Służbie Wywiadu Wojskowego (M.P. Nr 43, poz. 506) i obecnie funkcjonującą w oparciu o zarządzenie ministra obrony narodowej z dnia 28 maja 2008 r. w sprawie nadania statutu Służbie Wywiadu Wojskowego (M.P. Nr 44, poz. 385, ze zm.). Strukturę wewnętrzną i szczegółowy zakres zadań biura określa regulamin organizacyjny Służby Wywiadu Wojskowego.

Przez cztery lata funkcjonowania tej jednostki organizacyjnej pozytywna ocena zasadności jej istnienia nie uległa zmianie. Ocena efektów pracy zarówno biura, jak i innych jednostek organizacyjnych SWW jest dokonywana w trybie uregulowań art. 7 ustawy o Służbie Kontrywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 709, ze zm.).

Informacje dotyczące stanu etatowego niektórych jednostek organizacyjnych Służby Wywiadu Wojskowego, w tym biura, objęte są przepisami ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228). Niemniej jednak pragnę poinformować, że zawarte w zapytaniu stwierdzenie, jakoby w Biurze Zagrożeń Globalnych SWW pracowała tylko jedna osoba, jest dalece błędne.

Odnosząc się do załączonego opracowania dotyczącego pracy Biura Zagrożeń Globalnych SWW, podnieść należy, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego do zadań Służby Wywiadu Wojskowego należy między innymi uzyskiwanie, gromadzenie, analizowanie, przetwarzanie i przekazywanie właściwym organom informacji mogących mieć istotne znaczenie dla bezpieczeństwa potencjału obronnego Rzeczypospolitej Polskiej, bezpieczeństwa i zdolności bojowej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz warunków realizacji przez nie zadań poza granicami państwa. Służba Wywiadu Wojskowego samodzielnie dokonuje oceny przydatności uzyskiwanych informacji przez pryzmat zadań określonych we wskazanym art. 6 ustawy. Niemniej jednak z uwagą są przyjmowane i analizowane wszelkie sugestie i pomysły.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie uruchomienia z rezerwy ogólnej
budżetu państwa środków na usuwanie
skutków klęski żywiołowej spowodowanej
ulewnymi deszczami padającymi od dnia
30 czerwca 2011 r. na terenie pow. bielskiego
i cieszyńskiego oraz pomocy dla
poszkodowanych osób prywatnych i instytucji
(10239)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, znak: SPS-024-10089/11, przekazującego zapytanie posła na Sejm RP, pani Bożeny Kotkowskiej, w sprawie uruchomienia z rezerwy ogólnej budżetu państwa środków na usuwanie skutków klęski żywiołowej spowodowanej ulewnymi deszczami padającymi od dnia 30 czerwca 2011 r. na terenie powiatów bielskiego i cieszyńskiego oraz pomocy dla poszkodowanych osób prywatnych i instytucji, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 51 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.) z budżetu państwa mogą być udzielane właściwym jednostkom samorządu terytorialnego dotacje celowe na realizację zadań związanych z usuwaniem skutków powodzi i osuwisk ziemnych oraz z usuwaniem skutków innych klęsk żywiołowych. Środki na ten cel zagwarantowane są w rezerwie celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych. Dotacje przyznawane są na wniosek poszkodowanej jednostki samorządu terytorialnego.

Gmina może zatem wystąpić do ministra spraw wewnętrznych i administracji, za pośrednictwem wojewody śląskiego, z wnioskiem o uruchomienie środków niezbędnych do naprawy zniszczonego mienia komunalnego oraz wypłaty zasiłków z pomocy społecznej dla poszkodowanych osób.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie dramatycznej sytuacji w gm. Lipowa
koło Żywca powstałej w wyniku katastrofalnej
nawałnicy mającej miejsce w dniu 30 czerwca
2011 r. (10240)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 7 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10240/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pani Bożeny Kotkowskiej w sprawie dramatycznej sytuacji w gm. Lipowa k. Żywca powstałej w wyniku katastrofalnej nawałnicy mającej miejsce w dniu 30 czerwca 2011 r. uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z art. 51 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.) z budżetu państwa mogą być udzielane właściwym jednostkom samorządu terytorialnego dotacje celowe na realizację zadań związanych z usuwaniem skutków powodzi i osuwisk ziemnych oraz usuwaniem skutków innych klęsk żywiołowych. Środki na ten cel zagwarantowane są w rezerwie celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych. Dotacje przyznawane są na wniosek poszkodowanej jednostki samorządu terytorialnego. Odpowiednio do powyższego, poszkodowana gmina może wystąpić do ministra spraw wewnętrznych i administracji za pośrednictwem wojewody śląskiego z wnioskiem o uruchomienie środków niezbędnych do naprawy zniszczonego mienia komunalnego oraz wypłaty zasiłków z pomocy społecznej dla poszkodowanych osób.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż poszkodowani mieszkańcy wskazanej w wystąpieniu gminy zostali niezwłocznie objęci pomocą doraźną. Ponadto Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w Lipowej wystąpił do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego o środki finansowe w kwocie 6000 zł na wypłatę bezzwrotnego zasiłku celowego dla gospodarstwa domowego, które zostało poszkodowane w wyniku niekorzystnych zjawisk atmosferycznych noszących znamiona klęski żywiołowej.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie możliwości pozyskania funduszy
na kształcenie lotnicze, a w szczególności
na pokrycie kosztów uzyskania licencji pilota
szybowcowego i samolotowego, dla studentów
Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej
w Lesznie w ramach specjalizacji
aeroturystyka (10241)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Łukasza Borowiaka (SPS-024-10241/11) z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie możliwości pozyskania funduszy na kształcenie lotnicze, w szczególności na pokrycie kosztów uzyskania licencji pilota szybowcowego, samolotowego, dla studentów Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Lesznie, uprzejmie informuję, co następuje.

W związku z zapisami art. 94 ust. 3 pkt 5 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.) minister infrastruktury planuje w swoim budżecie środki na dotację podmiotową dla publicznych uczelni wyższych realizujących zadania związane z utrzymaniem powietrznych statków szkolnych i specjalistycznych ośrodków szkoleniowych kadr powietrznych.

Zgodnie ze znowelizowanym rozporządzeniem ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 25 maja 2011 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie zasad podziału dotacji z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych warunkiem niezbędnym uzyskania dotacji jest posiadanie w strukturze uczelni własnego ośrodka realizującego kształcenie lotnicze, certyfikowanego przez Urząd Lotnictwa Cywilnego zgodnie z rozporządzeniem ministra infrastruktury z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie certyfikacji działalności w lotnictwie cywilnym.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że minister infrastruktury nie ma możliwości udzielenia wsparcia finansowego ze środków unijnych na pokrycie kosztów związanych z uzyskaniem licencji pilota szybowcowego oraz pilota samolotowego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie przekształcenia 111 Szpitala
Wojskowego z Przychodnią SPZOZ w Poznaniu
(10242)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Michała Stuligrosza w sprawie przekształcenia 111 Szpitala Wojskowego z Przychodnią SPZOZ w Poznaniu (znak: SPS-024-10242/11), uprzejmie informuję, że obowiązuje już rozporządzenie ministra obrony narodowej z dnia 15 czerwca 2011 r. w sprawie przekształcenia 111 Szpitala Wojskowego z Przychodnią Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Poznaniu (Dz. U. Nr 129, poz. 741).

Przywołane rozporządzenie pozwoliło na wyłączenie ze struktury 111 Szpitala Wojskowego z Przychodnią Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Poznaniu przychodni szpitalnej i włączenie jej do Wojskowej Specjalistycznej Przychodni Lekarskiej Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Poznaniu przy ul. Solnej.

Jednocześnie informuję, że termin zakończenia wspomnianego przekształcenia uzależniony jest od uprawomocnienia się ostatecznych decyzji administracyjnych organów rejestrowych, do których stosowne informacje o zmianach był zobowiązany dostarczyć dyrektor przekształcanego zakładu.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, mam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające. Liczę jednocześnie na zrozumienie nieodzowności podejmowanych działań reformujących wojskową służbę zdrowia.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej**

w sprawie składowania odpadów (10251)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie składowania odpadów (SPS-024-10251/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę poinformować, że Agencja Mienia Wojskowego wykonująca w imieniu Skarbu Państwa prawa właścicielskie w stosunku do nieruchomości pozostających w jej zasobie wydzierżawiła nieruchomość położoną w Pile na działce nr 147 (zabudowaną dwoma hangarami, nr 20 i 24) osobie fizycznej w drodze przetargu ustnego nieograniczonego, przeprowadzonego zgodnie z wymogami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, ze zm.). Agencja ma prawo do kontroli wydzierżawianych nieruchomości i takie kontrole odbywają się w uzasadnionych przypadkach i sygnalizowanych jej nieprawidłowościach.

W umowie dzierżawy, podpisanej przez osoby funkcyjne Oddziału Terenowego Agencji Mienia Wojskowego w Gorzowie Wielkopolskim na podstawie posiadanego pełnomocnictwa, zainteresowany został zobowiązany do użytkowania przedmiotu dzierżawy zgodnie z jego przeznaczeniem oraz zachowaniem wymogów ochrony środowiska. Dzierżawca jednak, bez wiedzy, a tym bardziej zgody agencji, wykorzystał przedmiotową nieruchomość jako nielegalne składowisko odpadów niebezpiecznych, naruszając przepisy o ochronie środowiska, za co zgodnie z zapisami zawartej umowy dzierżawy ponosi wyłączną odpowiedzialność.

W omawianym przypadku, po powzięciu przez Komendę Powiatową Policji w Pile informacji o odczuwalnym zapachu dochodzącym z terenu byłego lotniska wojskowego w Pile, Agencja Mienia Wojskowego wskazała dzierżawcę tych obiektów, a Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Poznaniu Delegatura w Pile jako uprawniony organ dokonał w dniach 14 i 16 kwietnia 2010 r. kontroli, w wyniku której potwierdzono, że na terenie przedmiotowego lotniska zmagazynowane są odpady.

W związku z powyższym Komenda Powiatowa Policji w Pile prowadzi postępowanie przygotowawcze w formie śledztwa nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową w Pile przeciwko byłemu dzierżawcy podejrzewanemu o czyn karalny na podstawie art. 183 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.).

Prezydent miasta Piły decyzją z dnia 9 lipca 2010 r., wydaną na podstawie art. 34 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243, ze zm.), zobowiązał posiadacza odpadów do ich usunięcia z hangarów nr 20 i 24 na terenie wspomnianego lotniska. Stronie nakazano oczyszczenie tych hangarów, a także przekazanie uprzątniętych odpadów do specjalistycznego zakładu celem ich utylizacji. Powyższej decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

Wobec niewykonania tego obowiązku zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne. W jego ramach organ egzekucyjny wydał w dniu 31 stycznia br. postanowienie o zastosowaniu środka w postaci wykonania zastępczego w zakresie obowiązku wynikającego ze wspomnianej decyzji prezydenta miasta Piły, zle-

cając Agencji Mienia Wojskowego usunięcie nielegalnie magazynowanych odpadów we wspomnianych hangarach.

W zleceniu tym wskazano Agencję Mienia Wojskowego jako podmiot upoważniony do wystąpienia z wnioskiem do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie i Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska w Poznaniu o pozyskanie środków finansowych na pokrycie kosztów usunięcia odpadów. Prezydent miasta Piły upoważnił również Oddział Terenowy Agencji Mienia Wojskowego w Gorzowie Wielkopolskim do przeprowadzenia procedury przetargowej, w trybie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, ze zm.), w celu wyłonienia wykonawcy, który usunie i zutylizuje nielegalnie zgromadzone odpady.

Pragnę przywołać uwagę, że w omawianym przypadku zastosowanie rozwiązania polegającego na wykonaniu zastępczym określonych czynności oznacza, że koszt robót pokryty zostanie ze środków Funduszu Ochrony Środowiska, a następnie organ egzekucyjny, tj. prezydent miasta Piły, będzie dochodził ich zwrotu od zobowiązanego i uzyskane w wyniku działań egzekucyjnych środki finansowe przekaże w całości na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, mam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej**

**w sprawie akcji ochroniarzy firmy Zubrzycki
w Zielonej Górze (10252)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 7 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10252/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pani Elżbiety Rafalskiej w sprawie akcji firmy ochroniarskiej w Zielonej Górze uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę poinformować, iż zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (t.j. Dz. U. Nr 62, poz. 504, z późn. zm.) za bezpieczeństwo imprezy masowej w miejscu i w czasie jej trwania odpowiada organiza-

tor, który będąc zobowiązanym – stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy – do zapewnienia udziału służb porządkowych i informacyjnych, mógł zatrudnić podmiot, o którym mowa w wystąpieniu.

Odnosząc się do kwestii wydarzenia, które miało miejsce 22 maja 2011 r., podczas meczu ekstrakligi żużlowej ustalono, że transparent został uszkodzony (naderwany) przez pracownika ochrony stojącego pod sektorem kibiców gości, bez jakichkolwiek poleceń czy sugestii ze strony Policji bądź organizatora spotkania. Obecny na stanowisku dowodzenia kierownik ds. bezpieczeństwa polecił natychmiast drogą radiową pracownikowi ochrony zaprzestać zrywania transparentu. W związku z zaistniałą sytuacją nakazano mu również opuszczenie stadionu.

Kierownictwo Komendy Miejskiej Policji w Zielonej Górze nie posiada wiedzy na temat ewentualnej konfiskaty transparentu o treści wskazanej w wystąpieniu pani poseł. Niemniej należy zauważyć, że podczas odpraw przedmeczowych, w których udział bierze m.in. przedstawiciel Policji oraz kierownik ds. bezpieczeństwa, każdorazowo podnoszony jest temat kontroli kibiców, w celu niedopuszczenia do wnoszenia na stadion przedmiotów, o których mowa w art. 8 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, takich jak broń lub inne niebezpieczne przedmioty, materiały wybuchowe, wyroby pirotechniczne, materiały pożarowo niebezpieczne, napoje alkoholowe, środki odurzające lub substancje psychotropowe, a także transparenty o treściach rasistowskich bądź nawołujące do przemocy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Sławomira Zawislaka**

w sprawie sytuacji Cukrowni Woźuczyn (10253)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie skierowane przez pana Sławomira Zawislaka, posła na Sejm RP, z dnia 27 czerwca 2011 r. (SPS-024-10253/11), dotyczące sytuacji Cukrowni Woźuczyn Oddziału Krajowej Spółki Cukrowej SA z siedzibą w Toruniu wyłączzonej z produkcji cukru białego, przedstawiam poniższe informacje.

Oddział KSC SA Cukrownia Woźuczyn wyłączono z produkcji cukru białego po kampanii 2006/2007. W celu zminimalizowania skutków utraty miejsc pracy przez pracowników oddziałów KSC SA wyłączonych z produkcji cukru opracowano szeroki program

działań osłonowych, konsultowanych i negocjowanych z organizacjami związkowymi działającymi w spółce. Pracownicy tych oddziałów, w tym pracownicy oddziału Cukrownia Woźuczyn, zostali objęci porozumieniami i programami dobrowolnych odejść. Należy zaznaczyć, że były to programy dobrowolnych odejść, a nie zwolnienia. W ramach działań osłonowych pracownicy otrzymali odszkodowania z tytułu utraty miejsca pracy (średnia odprawa wynosiła 83 700,00 zł). Ponadto pracownikom korzystającym z programu dobrowolnych odejść zaoferowano finansowanie kursów doszkalających bądź przekwalifikujących oraz bezpłatne doradztwo w zakresie poszukiwania pracy lub podejmowania własnej działalności, z jednoczesną możliwością pokrycia kosztów rozpoczęcia własnej działalności. Należy podkreślić, że z programu dobrowolnych odejść we wrześniu 2009 i 2010 r. skorzystało 189 pracowników na 208 zatrudnionych w oddziale Cukrownia Woźuczyn, z możliwości przejścia do pracy w innych oddziałach kontynuujących produkcję cukru skorzystało jedynie 6 pracowników cukrowni. Obecnie w oddziale Cukrownia Woźuczyn zatrudnionych jest 13 pracowników, którzy nadal mogą korzystać z osłon w ramach zakładowego układu zbiorowego pracy pracowników.

Jednocześnie Zarząd KSC SA podejmował i nadal podejmuje działania zmierzające do zagospodarowania aktywów oddziałów spółki wyłączonych z produkcji cukru, w tym oddziału Cukrownia Woźuczyn, m.in. poprzez wykorzystanie tych aktywów do działalności alternatywnej w obszarze bioenergetyki. W pierwszym okresie po wyłączeniu oddziału z produkcji cukru podjęto działania zmierzające do realizacji pilotażowej linii produkcyjnej bioetanolu na bazie własnych zasobów melasy. Jednakże przeprowadzone analizy wykazały, że realizacja tego projektu będzie wymagała prawie dwukrotnie wyższymi nakładów inwestycyjnych w porównaniu z założeniami przyjętymi na etapie prac studialnych, m.in. z uwagi na konieczność poniesienia kosztu biogazowni niezbędnej dla biodegradacji odpadów pofermentacyjnych. Wobec faktu, iż skutki ekonomiczne tego przedsięwzięcia stanowiły bezpośrednie zagrożenie dla jego efektywności ekonomicznej, KSC SA podjęła decyzję o odstąpieniu od realizacji projektu. Kontynuując próby usytuowania w Woźuczynie innej działalności alternatywnej w obszarze bioenergetyki na bazie aktywów trwałych cukrowni, podjęto poszukiwania partnerów dla planowanej inwestycji w tym obszarze. Efektem tych działań było zawarcie umowy dzierżawy obiektów magazynowych oraz części terenu o powierzchni około 1,58 ha z firmą AG Metall sp. z o.o., która planowała podjęcie produkcji ogniw fotowoltaicznych i w tym celu nabyła od KSC SA niezabudowane nieruchomości o pow. 7,26 ha. Wobec negatywnego stanowiska władz samorządowych w kwestii powyższego projektu firma zmuszona była wycofać się z realizacji przedsięwzięcia. W roku obrotowym 2008/2009 KSC SA rozpoczęła współpracę z PGE Energia Odnawialna SA z siedzibą w Warsza-

wie. Na mocy zawartego porozumienia pomiędzy KSC SA a PGE EO spółka wydzierżawiła część nieruchomości oddziału Cukrownia Woźuczyn o pow. 6,2323 ha w celu realizacji projektu bioenergetycznego w wybranej przez PGE EO SA lokalizacji Woźuczyn. Jednocześnie PGE EO SA utworzyła odrębny podmiot prawa handlowego pod firmą Biogazownia Woźuczyn sp. z o.o. W maju bieżącego roku Biogazownia Woźuczyn sp. z o.o. uzyskała decyzję środowiskową dla instalacji biogazowej o zdolności produkcyjnej 2 MW w tej lokalizacji.

Dalsze działania w powyższym zakresie uzależnione będą od decyzji organów korporacyjnych spółki Biogazownia Woźuczyn sp. z o.o. zależnej od PGE EO SA.

Odnosząc się do kwestii demontażu maszyn, urządzeń i infrastruktury, informuję, iż zgodnie z przyjętą przez zarząd spółki i pozytywnie zaakceptowaną przez radę nadzorczą „Strategią spółki na lata 2009/2010–2013/2014” zbędny dla dalszego rozwoju i funkcjonowania KSC SA majątek trwały w oddziałach wyłączonych z produkcji cukru, w tym w oddziale Cukrownia Woźuczyn, o ile nie zostanie zagospodarowany, przeznaczony jest do sprzedaży. Zgodnie z realizowaną przez spółkę restrukturyzacją majątkową polegającą na likwidacji obiektów bezpośrednio związanych z przerobem buraka cukrowego i produkcją cukru rozpoczęto demontaż linii produkcyjnej oraz rozbiórkę budynków i budowli po byłej Cukrowni Woźuczyn, które ze względu na swoją specyfikę nie mogą być przeznaczone na potrzeby innej działalności, a także tych, których stan techniczny wskazuje na potrzebę szybkiej rozbiórki ze względów bezpieczeństwa. Z powyższego procesu wyłączono obiekty mogące mieć przyszłe zastosowanie dla innej działalności, tj. magazyny cukru, budynki warsztatowe, budynki administracyjne, budynki połączone z obsługą mediów (stacje transformatorowe, rozdzielnie elektryczne), ujęcia wód, place utwardzone, zaplecze surowcowe z wagami i budynkami, stację paliw, drogi i ciągi piesze oraz kotłownię zasilającą w energię ciepłą osadę cukrowniczą.

Natomiast nieruchomości o charakterze komercyjnym w postaci stawów retencyjnych, niezabudowanych działek gruntu oraz działek gruntu zabudowanych m.in. budynkiem hotelu i świetlicy przeznaczono do sprzedaży lub dzierżawy. Nieruchomości zbywane są w trybie obowiązującym spółkę, tj. w trybie przetargu na podstawie art. 19 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 lutego 2007 r. w sprawie określenia sposobu i trybu organizowania przetargu na sprzedaż składników aktywów trwałych przez spółkę powstałą w wyniku komercjalizacji (Dz. U. Nr 27, poz. 177, ze zm.), po uprzednim uzyskaniu zgód organów korporacyjnych. Wobec powyższego każdy podmiot zainteresowany nabyciem danej nieruchomości może przystąpić do przetargu, także gmina Rachanie.

Przedstawiając powyższe, podkreślam, że za prowadzenie spraw spółki, w tym m.in. za realizację procesów restrukturyzacyjnych, odpowiedzialny jest Zarząd KSC SA. Do kompetencji zarządu należy m.in. podejmowanie decyzji w zakresie zagospodarowania zbędnych składników aktywów trwałych oddziałów wyłączonych z produkcji cukru.

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie incydentu związanego
z usunięciem historycznych flag Białorusi
z meczu mistrzostw Europy w koszykówce
kobiet w Bydgoszczy (10255)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Dariusza Lipińskiego, przekazane pismem z dnia 7 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10255/11), w sprawie incydentu związanego z usunięciem historycznych flag Białorusi z meczu mistrzostw Europy w koszykówce kobiet w Bydgoszczy uprzejmie informuję, co następuje:

Ministerstwo Sportu i Turystyki wystąpiło, pismo z dnia 14 lipca 2011 r., do Polskiego Związku Koszykówki o wnikliwą analizę i stosowne wyjaśnienie sprawy. Z uzyskanych informacji wynika, że działania, które miały miejsce podczas zdarzenia, zostały przeprowadzone na wyraźne polecenie właściciela praw do mistrzostw Europy, czyli FIBA Europe. Polski Związek Koszykówki nie podejmował żadnych działań z własnej inicjatywy oraz nie złamał obowiązujących norm, w związku z powyższym Ministerstwo Sportu i Turystyki nie widzi podstaw do wyciągnięcia względem niego konsekwencji.

W załączeniu przekazuję pisma wyjaśniające przedmiotową sprawę^{*)}.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Rząsy**

**w sprawie form pomocy poszkodowanym
w przypadku braku możliwości ściągnięcia
należności od dłużnika ze względu
na jego niewypłacalność (10256)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10256/11, zawierające zapytanie posła Marka Rząsy w sprawie form pomocy poszkodowanym w przypadku braku możliwości ściągnięcia należności od dłużnika ze względu na jego niewypłacalność, uprzejmie informuję, co następuje.

Zapytanie poselskie dotyczy określonej kategorii wierzycieli w postępowaniu egzekucyjnym, tj. pokrzywdzonych przestępstwem, którzy z powodu bezskuteczności egzekucji nie otrzymali orzeczonych na ich rzecz należności od sprawców.

W polskim porządku prawnym pokrzywdzeni przestępstwem mają różne możliwości dochodzenia od sprawców wyrównania szkody i krzywdy wyrządzonych przestępstwem.

Każde przestępstwo jest jednocześnie czynem niedozwolonym w rozumieniu prawa cywilnego, pokrzywdzony może zatem wytoczyć przeciwko sprawcy powództwo przed sądem cywilnym. Taki tryb dochodzenia jest niezależny od procesu karnego, jednak ustalenia zawarte w prawomocnym wyroku skazującym (tj. wyroku stwierdzającym winę sprawcy, wydanym w sprawie karnej) co do popełnienia przestępstwa wiążą – z mocy art. 11 Kodeksu postępowania cywilnego – sąd w postępowaniu cywilnym. Wymieniony przepis stanowi również, że osoba, która nie była oskarżona, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną. Wszczęcie procesu cywilnego jest uzależnione – co do zasady – od uiszczenia stosownych opłat sądowych, a jego wynik, tj. uwzględnienie powództwa, zależy od aktywności pokrzywdzonego, który niejednokrotnie musi korzystać z pomocy profesjonalnego pełnomocnika. Postępowanie cywilne może być wszczęte niezależnie od skierowania do sądu aktu oskarżenia, ale należy liczyć się z możliwością jego zawieszenia do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego. Jeżeli wytoczone przez pokrzywdzonego powództwo zostanie uwzględnione, egzekucja przebiega według przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Pokrzywdzony powinien zwrócić się do sądu o wydanie wyroku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności i złożyć go organowi egzekucyjnemu, którym jest komornik.

Powództwo cywilne można również wytoczyć w postępowaniu karnym. Zgodnie z art. 62 Kodeksu

postępowania karnego pokrzywdzony może aż do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej wytoczyć przeciw oskarżonemu powództwo cywilne w celu dochodzenia w postępowaniu karnym roszczeń majątkowych wynikających bezpośrednio z popełnienia przestępstwa. Dochodząc należności w tym trybie, nie ma obowiązku uiszczenia opłat sądowych. Powództwo cywilne może również wytoczyć na rzecz pokrzywdzonego prokurator bądź popierać powództwo wytoczone przez pokrzywdzonego, co wynika z art. 64 Kodeksu postępowania karnego. W razie uwzględnienia powództwa egzekucja należności przebiega według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.

Innym sposobem dochodzenia naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem jest orzeczenie wobec oskarżonego określone w art. 39 pkt 5 Kodeksu karnego środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Orzeczenie tego obowiązku jest możliwe w przypadku skazania za jakiegokolwiek przestępstwo, z którego wynikała szkoda lub które spowodowało wyrządzenie pokrzywdzonemu krzywdy. Sąd nie może odmówić orzeczenia tego środka, może jednak ograniczyć się jedynie do określonego sposobu naprawienia szkody (np. restytucja) lub jej naprawienia jedynie w części. W takiej sytuacji do dochodzenia pełnego odszkodowania pozostaje pokrzywdzonemu droga powództwa cywilnego.

Orzeczenie obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest możliwe w przypadku skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jak i wymierzonej bezwzględnie.

W przypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności możliwe jest zamiast orzeczenia środka karnego określonego w art. 39 pkt 5 Kodeksu karnego, zobowiązanie skazanego na podstawie art. 72 § 2 Kodeksu karnego do naprawienia szkody w całości lub w części. Natomiast w razie warunkowego umorzenia postępowania sąd jest zobligowany z mocy art. 67 § 3 Kodeksu karnego do nałożenia na sprawcę obowiązku naprawienia szkody w całości lub części.

Zgodnie z art. 107 § 1 i 2 Kodeksu postępowania karnego sąd, który orzekał co do roszczeń majątkowych, nadaje na żądanie osoby uprawnionej klauzulę wykonalności orzeczeniu podlegającemu wykonaniu w drodze egzekucji, przy czym za orzeczenie co do roszczeń majątkowych uważa się również orzeczenie nakładające obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, jeżeli nadają się one do egzekucji w myśl przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.

Jak stanowi art. 196 Kodeksu karnego wykonawczego, w razie orzeczenia obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia na rzecz osoby, która nie brała udziału w sprawie, nawiązki lub świadczenia pieniężnego, sąd, z urzędu i bez pobierania jakichkolwiek opłat, przesyła tytuł egzekucyjny po-

krzywdzonemu lub innej osobie uprawnionej. Przy podziale sumy uzyskanej z egzekucji należności z tytułu obowiązku naprawienia szkody, nawiązki lub świadczenia pieniężnego podlegają zaspokojeniu w kolejności przewidzianej dla należności wierzycieli, którzy prowadzili egzekucję według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, chyba że ze względu na rodzaj należności podlegają zaspokojeniu w kolejności wyższej.

W stosunku do sprawców, wobec których sąd zastosował dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności lub warunkowego umorzenia postępowania i którzy uchylają się od wykonania obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, można podjąć czynności zmierzające do zarządzenia wykonania kary bądź podjęcia postępowania. Jest oczywiste, że takie działania, zwłaszcza realna groźba znalezienia się w zakładzie karnym, mobilizująco wpływają na sprawców, którzy nawet przy bezskutecznej egzekucji potrafią znaleźć środki finansowe w celu zaspokojenia należności pokrzywdzonych. W celu podjęcia takich czynności wystarczy, że pokrzywdzony zawiadomi sąd lub kuratora sądowego o niewywiązaniu się przez skazanego z obowiązku.

Z danych statystycznych Ministerstwa Sprawiedliwości wynika, że w ubiegłym roku toczyło się 95 715 postępowań dotyczących zarządzenia wykonania warunkowo zawieszonych kary pozbawienia wolności, w tej liczbie 17 012 zostało wszczętych z powodu uchylania się od wykonywania nałożonych obowiązków lub środków karnych. W roku 2010 sądy łącznie podjęły warunkowo umorzone postępowania w 1358 sprawach, z tego w 562 sprawach z powodu uchylania się od nałożonych obowiązków, środka karnego lub niewykonania ugody.

Nie przewidziano natomiast sankcji za uchylanie się od wykonania obowiązku naprawienia szkody przy skazaniu na karę pozbawienia wolności bez jej warunkowego zawieszenia.

Zarówno w tej sytuacji, jak i w przypadku bezskutecznej egzekucji należności zasądzonych na rzecz pokrzywdzonego wskutek wytoczenia powództwa cywilnego, pewne możliwości zaspokojenia stworzyła ustawa z dnia 7 lipca 2005 r. o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych przestępstw (Dz. U. Nr 169, poz. 1415, z późn. zm.). Stosowanie ustawy zostało w art. 2 pkt 1 ograniczone do przestępstw, na skutek których osoba fizyczna poniosła śmierć albo doznała naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia określonych w art. 156 § 1 lub art. 157 § 1 Kodeksu karnego. Osobami uprawnionymi do ubiegania się o świadczenie pieniężne są – jak stanowi art. 2 pkt 2 cyt. ustawy – ofiary przestępstw lub osoby dla nich najbliższe. Zgodnie z art. 5 cyt. ustawy kompensatę przyznaje się jedynie wówczas i w takiej wysokości, w jakiej osoba uprawniona nie może uzyskać pokrycia utraconych zarobków, innych środków utrzymania lub kosztów związanych z leczeniem i rehabilitacją oraz kosztów po-

grzebu, od sprawcy lub sprawców przestępstwa, z tytułu ubezpieczenia, ze środków pomocy społecznej albo innego źródła lub tytułu, niezależnie od tego, czy sprawca lub sprawcy zostali wykryci, oskarżeni lub skazani. Ustawa w art. 6 ogranicza wysokość kompensaty do kwoty 12 000 zł. Tryb ubiegania się o kompensatę określa art. 8 i 9 cyt. ustawy, wniosek składa się do sądu rejonowego miejsca zamieszkania osoby uprawnionej w terminie 2 lat od dnia popełnienia przestępstwa pod rygorem wygaśnięcia ww. uprawnienia.

Pokrzywdzeni przestępstwem i ich rodziny mogą również ubiegać się o pomoc ze środków Funduszu Pomocy Postpenitencjarnej. Regulacja dotycząca funkcjonowania funduszu została zawarta w 43 Kodeksu karnego wykonawczego. Fundusz Pomocy Postpenitencjarnej jest państwowym funduszem celowym, którego dysponentem jest minister sprawiedliwości. Zakres udzielanej pomocy określa rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 22 kwietnia 2005 r. w sprawie Funduszu Pomocy Postpenitencjarnej (Dz. U. Nr 69, poz. 618). Pomoc obejmuje m.in.: finansowanie poradnictwa prawnego, pokrywanie kosztów związanych ze specjalistycznym leczeniem lub rehabilitacją zdrowotną, pomocą psychologiczną czy też pomoc rzeczową w formie żywności lub bonów żywnościowych, odzieży, leków, protez, przedmiotów ortopedycznych, środków sanitarnych, okresową dopłatę do bieżących zobowiązań czynszowych za lokal mieszkalny, do którego osoba ubiegająca się o pomoc ma tytuł prawny, finansowanie przejazdów środkami komunikacji publicznej itp. Z wnioskiem o pomoc należy zwrócić się do zawodowego kuratora sądowego pełniącego służbę w sądzie rejonowym właściwym ze względu na miejsce zamieszkania pokrzywdzonego. Wniosek powinien zawierać uzasadnienie przyznania pomocy i należy załączyć do niego dokumenty potwierdzające przytoczone okoliczności. Przyznane świadczenia udzielane są przez okres niezbędny dla zrealizowania celów udzielonej pomocy.

W ubiegłym roku ze środków funduszu pomocy udzielono 539 pokrzywdzonym i 59 członkom ich rodzin.

Chciałbym zaznaczyć, że wyżej opisany stan prawny dotyczący Funduszu Pomocy Postpenitencjarnej ulegnie zasadniczej zmianie z dniem 1 stycznia 2012 r., dokonanej ustawą z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks karny oraz ustawy Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 40, poz. 227, z późn. zm.). Od dnia 1 stycznia 2012 r. zostanie utworzony Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym Przystępstwem oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Środki funduszu będą w szerszym zakresie przeznaczane na pomoc pokrzywdzonym oraz członkom ich rodzin, zwłaszcza pomoc medyczną, psychologiczną, rehabilitacyjną, prawną oraz materialną. Ze środków funduszu będzie też finansowana działalność mająca na celu wsparcie i rozwój systemu pomocy osobom pokrzywdzonym przestępstwem oraz po-

mocy postpenitencjarnej, w szczególności na promowanie i wspieranie inicjatyw i przedsięwzięć służących poprawie sytuacji osób pokrzywdzonych przestępstwem oraz skutecznej readaptacji skazanych, podejmowanie przedsięwzięć o charakterze edukacyjnym i informacyjnym, pokrywanie kosztów związanych z organizowaniem i prowadzeniem szkoleń.

Oprócz wyżej wymienionych możliwości pokrzywdzeni w razie bezskutecznej egzekucji mogą zwrócić się do organizacji pozarządowych działających w Polsce na rzecz ofiar przestępstw. Jedną z nich jest Fundacja Pomocy Ofiarom Przystępstw z siedzibą w Warszawie przy ul. Wiśniowej 50 (tel.: 22 848 28 90). Zgodnie z § 2 ust. 1 statutu fundacja prowadzi działalność pożytku publicznego, polegającą na udzielaniu pomocy finansowej ofiarom przestępstw. Nadzór nad fundacją sprawuje – z mocy § 6 statutu – minister sprawiedliwości. Fundacja może udzielić pomocy, jeżeli pokrzywdzony doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, w wyniku których całkowicie lub częściowo utracił zdolność do pracy zarobkowej albo utracił opiekuna lub żywiciela, albo poniósł straty materialne, co wynika z § 10 statutu. Warunkiem uzyskania pomocy jest, zgodnie z § 11 statutu, brak możliwości uzyskania przez pokrzywdzonego odszkodowania od sprawcy przestępstwa, jak też świadczeń w pełni rekompensujących szkodę, przysługujących z innych źródeł takich jak ubezpieczenie społeczne, majątkowe, osobowe. W § 11 statut stanowi, że udzielana pomoc polega na częściowym lub całkowitym zwrocie kosztów leczenia, rehabilitacji i innych wydatków związanych z leczeniem, częściowym lub całkowitym zwrocie kosztów pogrzebu ofiary przestępstwa lub też na przyznaniu jednorazowego świadczenia pieniężnego. Informacje na temat działalności fundacji oraz wzór wniosku można uzyskać na stronie internetowej fundacji www.fpop.org.pl.

Pragnę także poinformować, że osoby pokrzywdzone przestępstwem i członkowie ich rodzin mają dostęp do bezpłatnej informacji prawnej i psychologicznej udzielanej m.in. przez ośrodki pomocy dla osób pokrzywdzonych przestępstwem. Wykaz ośrodków dostępny jest na stronie internetowej www.pokrzywdzeni.gov.pl. Ośrodki te działają przy istniejących organizacjach pozarządowych. Ponadto Ministerstwo Sprawiedliwości zawarło porozumienia z Naczelną Radą Adwokacką, Krajową Radą Radców Prawnych oraz koordynatorami ww. ośrodków. Strony porozumienia postanowiły rozwijać współpracę w zakresie ochrony osób pokrzywdzonych przestępstwem oraz wymieniać się informacjami i doświadczeniami w przedmiocie udzielanej pomocy. Postanowiły także organizować i uczestniczyć we wspólnych szkoleniach celem doskonalenia umiejętności zawodowych. Na mocy tych porozumień adwokaci i radcowie prawni, jak również aplikanci adwokaccy i radcowscy zapewniają osobom pokrzywdzonym przestępstwem bezpłatną informację prawną.

Reasumując, Ministerstwo Sprawiedliwości nie tylko wykonuje nadzór administracyjny nad sądami

sprawującymi wymiar sprawiedliwości, ale także podejmuje szereg działań zmierzających do zapewnienia osobom pokrzywdzonym wszelkiej możliwej pomocy, która zrekompensuje szkodę wyrządzoną przestępstwem.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Działuk

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie ograniczenia dostępu chorym
na stwardnienie rozsiane do leczenia
interferonem oraz wykorzystywania
środków przeznaczonych na ten cel
przez Śląski Oddział Wojewódzki NFZ (10257)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Wojciecha Szaramy, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłane przy piśmie z dnia 7 lipca 2011 r. (znak: SPS-024-10257/11) w sprawie ograniczenia dostępu chorym na stwardnienie rozsiane do leczenia interferonem oraz wykorzystania środków finansowych przeznaczonych na ten cel przez Śląski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Jedynym wyznacznikiem kwalifikacji do programu terapeutycznego „Leczenie stwardnienia rozsianego” są zapisy rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych (Dz. U. Nr 140, poz. 1148, z późn. zm.). W związku z powyższym minister zdrowia zwrócił się z prośbą do Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o przedłożenie wyjaśnień w zakresie opisanej sytuacji.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie wywłaszczenia nieruchomości
w 1978 r. (10258)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 14 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10258/11, w sprawie zapytania pana posła Krzysztofa Brejzy dotyczącego wywłaszczenia nieruchomości w 1978 r., uprzejmie przedstawiam informacje w tym zakresie.

Zasady zwrotu wywłaszczonych nieruchomości uregulowane zostały w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, ze zm.). Wcześniej kwestie te normowała ustawa z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127, ze zm.), którą poprzedzała ustawa z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz. U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64, ze zm.).

Odnosząc się do pierwszego pytania pana posła, uprzejmie informuję, że właściciel lub jego spadkobiercy mogą domagać się zwrotu wywłaszczonych nieruchomości, w sytuacji gdy stała się ona zbędna na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu nieruchomości. Przesłanki zbędności nieruchomości zostały określone w art. 137 ustawy o gospodarce nieruchomościami i są nimi: nierozpoczęcie prac związanych z realizacją celu, na który nieruchomość została wywłaszczona pomimo upływu 7 lat od dnia, w którym decyzja o wywłaszczeniu stała się ostateczna, albo niezrealizowanie celu publicznego pomimo upływu 10 lat od dnia, w którym decyzja o wywłaszczeniu stała się ostateczna.

Nawiązując do sytuacji opisanej przez pana posła, czyli sprzedaży nieruchomości Skarbowi Państwa na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, należy także podkreślić, że przepis art. 216 ustawy o gospodarce nieruchomościami rozszerza możliwość stosowania zasad zwrotu do nieruchomości przejętych lub nabytych na rzecz Skarbu Państwa na podstawie art. 6 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, czyli takich, które nie były przedmiotem postępowania wywłaszczeniowego zakończonego decyzją administracyjną.

Odnosząc się do drugiego pytania pana posła, uprzejmie informuję, że w świetle obowiązującej ustawy o gospodarce nieruchomościami nieruchomość wywłaszczona nie może być użyta na cel inny niż określony w decyzji o wywłaszczeniu, chyba że poprzedni właściciel lub jego spadkobierca nie złożą wniosku o zwrot tej nieruchomości (art. 136 ust. 1).

W sytuacji powzięcia zamiaru użycia wywłaszczonej nieruchomości lub jej części na inny cel niż określony w decyzji o wywłaszczeniu zastosowanie ma regulacja art. 136 ust. 2, zgodnie z którą organ, który gospodaruje danym zasobem nieruchomości (gminnym, powiatowym, wojewódzkim lub Skarbu Państwa), zawiadamia poprzedniego właściciela lub jego spadkobiercę o tym zamiarze, informując równocześnie o możliwości zwrotu wywłaszczonej nieruchomości. Uprawnienie do złożenia wniosku o zwrot nieruchomości przysługuje w terminie 3 miesięcy od otrzymania zawiadomienia. Po tym okresie rozszczenie wygasa.

Natomiast przepisy ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości nie formułowały obowiązku powiadamiania osób wywłaszczonych o niewykorzystaniu nieruchomości na cele określone w decyzji wywłaszczeniowej. Przepis art. 34 tej ustawy stanowił, że „nieruchomość wywłaszczona w trybie niniejszej ustawy podlega zwrotowi na rzecz wywłaszczonego właściciela, jeżeli naczelnik powiatu ustali, że nieruchomość nie została użyta i jest zbędna na cele, dla których orzeczono wywłaszczenie”. Z kolei w ustawie o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, zgodnie z dyspozycją art. 47 ust. 4 w związku z art. 69 ust. 1, nieruchomość wywłaszczona nie mogła być użyta na inne cele niż cele określone w decyzji o wywłaszczeniu, chyba że nie mogła być zwrócona z powodu braku zgody poprzedniego właściciela albo jego następcy prawnego. Zwrotowi zaś podlegała nieruchomość zbędna na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu, na wniosek poprzedniego właściciela albo jego następcy prawnego, jeżeli stała się zbędna na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu.

Jak wynika z powyższego, przed wejściem w życie ustawy o gospodarce nieruchomościami regulacje prawne dotyczące zwrotu nieruchomości wywłaszczonych nie określały w precyzyjny sposób niedopuszczalności zagospodarowania wywłaszczonej nieruchomości na inny cel niż cel wywłaszczenia i nie obowiązywał rygor zawiadamiania o takim fakcie, jak ma to miejsce w obecnie obowiązującym art. 136 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Niemniej należy podkreślić, że sama instytucja zwrotu nieruchomości ma zastosowanie również do nieruchomości wywłaszczonych na podstawie wcześniejszych aktów regulujących tę materię.

Odnosząc się do trzeciego pytania pana posła, uprzejmie informuję, że organem właściwym w sprawach zwrotu wywłaszczonych nieruchomości jest starosta wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej. Zgodnie z regulacją art. 136 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami poprzedni właściciel lub jego spadkobierca mogą złożyć stosowny wniosek o zwrot nieruchomości lub jej części do starosty, który zawiadamia o tym właściwy organ. Starosta w toku postępowania bada, czy zaistniała przesłanka stanowiąca o możliwości dokonania zwrotu wywłaszczonej nieruchomości, czyli czy nie-

ruchomość można uznać za zbędną na cel określony w decyzji wywłaszczeniowej. Należy podkreślić, że w razie zwrotu wywłaszczonej nieruchomości poprzedni właściciel lub jego spadkobierca zwraca Skarbowi Państwa lub właściwej jednostce samorządu terytorialnego, w zależności od tego, kto jest właścicielem nieruchomości w dniu zwrotu, ustalone w decyzji i zwaloryzowane odszkodowanie, a także nieruchomość zamienną, jeżeli była przyznana w ramach odszkodowania (art. 140 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami).

Natomiast, odpowiadając na czwarte pytanie pana posła, uprzejmie informuję, że minister infrastruktury nie prowadzi monitoringu zagospodarowania wywłaszczonych nieruchomości. Mając powyższe na uwadze, a także zważywszy na właściwość starosty w opisanych sprawach, należy podkreślić, że informacje takie mogą zostać zgromadzone podczas ewentualnego prowadzenia postępowania w sprawie zwrotu wywłaszczonej nieruchomości. Równocześnie uprzejmie informuję, że zgodnie z treścią art. 142 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, gdy stroną postępowania jest gmina lub powiat, prezydent miasta na prawach powiatu sprawujący funkcję starosty podlega wyłączeniu na zasadach określonych w rozdziale 5 działu I Kodeksu postępowania administracyjnego.

Przekazując Panu Marszałkowi powyższe informacje dotyczące przepisów dotyczących zwrotu wywłaszczonych nieruchomości, wyrażam nadzieję, że stanowią wyczerpujące i pełne wyjaśnienie sprawy opisaną przez pana posła Krzysztofa Brejzę w zapytaniu z dnia 26 czerwca br.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kochanowskiego**

**w sprawie subwencji wyrównawczych dla gmin
położonych na obszarach Natury 2000 (10260)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Jana Kochanowskiego w sprawie subwencji wyrównawczych dla gmin położonych na obszarach Natura 2000, przekazane przy piśmie z dnia 14 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10260/11, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Zgodnie z art. 91 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) wójt, burmistrz albo prezydent miasta są organami ochrony przyrody. Podobnie jak inne organy administracji publicznej, zobowiązani są do dbałości o przyrodę będącą dziedzictwem i bogactwem narodowym oraz do zapewnienia warunków prawnych, organizacyjnych i finansowych dla ochrony przyrody (art. 4 ustawy). Kierując się wsparciem dla podmiotów gospodarujących na obszarach Natura 2000, ustawodawca w art. 36 ust. 3 ustawy określił potencjalne źródła pomocy mające na celu zrekomensowanie poniesionych strat. Z jednej strony mogą nimi być programy wsparcia z tytułu obniżenia dochodowości. Z drugiej natomiast, gdy programy wsparcia nie znajdują zastosowania, ustawodawca przyznał regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska możliwość zawarcia z właścicielem lub posiadaczem obszaru umowy określającej wykaz niezbędnych działań, sposoby i terminy ich wykonania oraz warunki i terminy rozliczenia należności za wykonanie czynności, a także wartość rekompensaty za utracone dochody wynikające z wprowadzonych ograniczeń. Z możliwości tej wyłączeni zostali zarządcy nieruchomości Skarbu Państwa. (K. Gruszecki: Komentarz, ABC 2010). Ponadto na obszarach Natura 2000 nie podlega ograniczeniu działalność związana z utrzymaniem urządzeń i obiektów służących bezpieczeństwu przeciwpowodziowemu oraz działalność gospodarcza, rolna, leśna, łowiecka i rybacka, a także amatorski połów ryb, jeżeli nie oddziałuje znacząco negatywnie na cele ochrony obszaru Natura 2000 (art. 36 ust. 1 ustawy).

Obecny stan prawny nie przewiduje zatem rekompensat ani subwencji dla jednostek samorządowych objętych siecią Natura 2000. Chociaż zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy „zabrania się (...) podejmowania działań mogących, osobno lub w połączeniu z innymi działaniami, znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000”, jednak istnieje wiele możliwości wsparcia finansowego w związku z położeniem terenu na obszarach Natura 2000, w tym:

- ze środków instrumentu finansowego LIFE+,
- dodatkowe punkty w kwalifikacji wniosków do PO IiŚ na monitoring środowiska, racjonalizację gospodarki odpadami, BAT i ochronę powietrza w przedsiębiorstwach,
- podwyższone płatności rolnośrodowiskowe na ochronę cennych siedlisk przyrodniczych i siedlisk ptaków (pakiet 5) – tylko producenci rolni,
- działania wodnośrodowiskowe – tylko właściciele stawów rybnych,
- ze środków finansowych na rozwój regionalny zarządzanych przez marszałków województwa – regionalne programy operacyjne.

Należy zauważyć, że jak dotychczas samorządy lokalne mają niewielki udział w absorpcji środków z wymienionych źródeł. Do najczęściej pojawiających się przyczyn takiego stanu rzeczy zalicza się: brak informacji o zasadach funkcjonowania obszarów Na-

tura 2000, brak doświadczenia w przeprowadzaniu procedur oceny oddziaływania przedsięwzięć na środowisko, brak doświadczenia w pozyskiwaniu funduszy unijnych, obiektywne bariery infrastrukturalne, prawne i finansowe.

W trosce o rozwój gmin położonych na obszarach Natura 2000 resort środowiska przewiduje uruchomienie konkursu mającego na celu wsparcie inicjatyw związanych z szeroko pojętą ochroną środowiska naturalnego. Między innymi w tym celu w dniach 6–7 kwietnia 2011 r. w Bydgoszczy odbyło się spotkanie zorganizowane przez Generalną Dyрекcyję Ochrony Środowiska we współpracy ze Związkiem Gmin Wiejskich RP. W spotkaniu udział wzięło ponad 70 przedstawicieli samorządów terytorialnych – gmin, na terenie których wyznaczono obszary Natura 2000. Efektem tego spotkania jest inicjatywa uruchomienia dofinansowania ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej gmin realizujących działania na rzecz obszarów Natura 2000. Obecnie Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska wraz z Centrum Koordynacji Projektów Środowiskowych opracowuje kryteria, które powinny być podstawą do oceny gmin starających się o wspomniane dofinansowanie. Planowany pilotażowy projekt o przewidywanej wartości 25 mln zł ma na celu ochronę różnorodności biologicznej na obszarach Natura 2000 oraz wsparcie zrównoważonego rozwoju gmin położonych na tych obszarach. Wśród działań kwalifikujących się do wsparcia zaliczono umieszczenie rozwoju małej infrastruktury turystycznej na obszarach Natura 2000, inwestycje wpływające na rozwój społeczno-gospodarczy (w tym tworzenia punktów informacyjnych o Naturze 2000 czy budowa przydomowych oczyszczalni ścieków), organizację szkoleń z zakresu ocen oddziaływania na środowisko czy też wzmocnienie edukacji proekologicznej na poziomie wszystkich szkół w gminach. Przewidywany termin rozpoczęcia konkursu to ostatni kwartał 2011 r.

Odpowiadając na pana kolejne pytanie, należy stwierdzić, że analiza przestrzenna wykazała, iż na terenie całej Polski znajduje się 40 gmin położonych w 100% w obszarze Natura 2000 (w większości są to obszary specjalnej ochrony ptaków). Liczba ta stanowi niecałe 2,4% wszystkich gmin. W załączeniu przekazuję listę gmin, których pokrycie obszarami Natura 2000 stanowi 95–100%*).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Artura Górskiego**

**w sprawie działalności zarządu
komisarycznego Przedsiębiorstwa
Budowlano-Usługowego Holdbud (10261)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 14 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10261/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Artura Górskiego w sprawie działalności zarządu komisarycznego Przedsiębiorstwa Budowlano-Usługowego, przekazanego według właściwości przez ministra skarbu państwa pismem z dnia 18 lipca 2011 r. (sygn. BM-DT-0701-300/11 (BM/4717/11), uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zarządzeniem nr 142 wojewody mazowieckiego z dnia 23 kwietnia 2007 r. we wskazanym w wystąpieniu przedsiębiorstwie wszczęto postępowanie naprawcze oraz ustanowiono zarząd komisaryczny w oparciu o art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 112, poz. 981, z późn. zm.). Powyższe spowodowane było pogarszaniem się wyników ekonomiczno-finansowych przedsiębiorstwa oraz prowadzeniem działalności ze stratą.

Zarządzeniem nr 287 wojewody mazowieckiego z dnia 30 czerwca 2011 r. ww. przedsiębiorstwo zostało z dniem 1 lipca 2011 r. postawione w stan likwidacji.

Z wyjaśnień byłego zarządcy, obecnie likwidatora wspomnianego przedsiębiorstwa wynika, że zarządca komisaryczny przedsiębiorstwa, jak również poprzedni zarządca komisaryczny współpracowali z mieszkańcami wskazanego w wystąpieniu budynku oraz z zarządem dzielnicy Praga-Południe w celu doprowadzenia do sprostowania udziałów właścicielskich.

Przedsiębiorstwo na wniosek urzędu dzielnicy Praga-Południe sporządziło inwentaryzację części biurowej budynku w taki sposób, by mogła być połączona z dokumentacją techniczną części mieszkalnej i aby dokumentacja ta mogła utworzyć całość.

W kwietniu 2008 r. zarządca komisaryczny przedsiębiorstwa przekazał dokumentację odtworzeniową części biurowej budynku do urzędu dzielnicy Praga-Południe. W październiku 2008 r. burmistrz dzielnicy zwrócił się do przedsiębiorstwa o uzupełnienie dokumentacji, którą przekazano w listopadzie 2008 r. Na tej podstawie w styczniu 2009 r. przedsiębiorstwo otrzymało zaświadczenie o samodzielności lokalu.

W maju 2009 r. przedsiębiorstwo otrzymało od burmistrza dzielnicy Praga-Południe pismo określające dalszą procedurę prostowania udziałów wraz z załączoną tabelą udziałów przynależnych właścicielom poszczególnych lokali nieruchomości wspólnej

położonej przy ww. nieruchomości. Tabela uwzględniała część mieszkalną budynku oraz pomieszczenia biurowe. Udziały miały być sprostowane w formie aktu notarialnego, do którego powinni przystąpić właściciele mieszkań i miasto stołeczne Warszawa, gdyż ww. przedsiębiorstwo nie jest stroną w tej sprawie.

Jednocześnie przedsiębiorstwo od wielu lat czyni starania o uwłaszczenie na nieruchomości, opierając się na decyzji administracyjnej z 1989 r., która to przekazała część biurową budynku w zarząd poprzednikowi prawnemu przedsiębiorstwa. Nieruchomość ta ujęta jest w księgach rachunkowych przedsiębiorstwa jako środek trwałe. Przedsiębiorstwo nie posiada dokumentów potwierdzających tytuł prawny do ww. budynku, jak również nie posiada tytułu do gruntu, na którym usytuowany jest budynek. Stan prawny nieruchomości uregulowany jest w księdze wieczystej, z której wynika, że właścicielem działki gruntu jest miasto stołeczne Warszawa. Sprostowanie udziałów byłoby podstawą do rozpatrzenia przez Biuro Gospodarki Nieruchomościami Urzędu m.st. Warszawy wniosku przedsiębiorstwa złożonego w styczniu 1996 r. o stwierdzenie nabycia prawa użytkownia wieczystego działki gruntu przed budynkiem oraz stwierdzenie nabycia prawa własności części biurowej budynku.

W maju 2011 r. zarządca komisaryczny zwrócił się do Biura Gospodarki Nieruchomościami Urzędu m.st. Warszawy o określenie przybliżonego terminu, w jakim może być wydana stosowna decyzja. Do chwili obecnej nie otrzymano odpowiedzi w przedmiotowej sprawie. Wobec nieuregulowanego stanu prawnego budynku w interesie przedsiębiorstwa leży jak najszybsze sprostowanie udziałów, jednakże sprawa ta pozostaje w kompetencji urzędu dzielnicy Praga-Południe i wspólnoty mieszkańców.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Suskiego**

**w sprawie wynagrodzeń
pracowników powiatowych stacji
sanitarно-epidemiologicznych (10262)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 12 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10262/11, dotyczące interpelacji pana Marka Suskiego, posła

na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, uprzejmie informuję, co następuje.

Z dniem 1 stycznia 2010 r. wszedł w życie art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), wprowadzający zmiany w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.). Na tej podstawie uprawnienia organu założycielskiego w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych przysługujące ministrowi właściwemu ds. zdrowia zostały przekazane wojewodom.

Od 1 lipca 2011 r. wojewoda posiada uprawnienia podmiotu tworzącego w stosunku do wojewódzkiej i powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej (art. 10 ust. 4a ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm., w brzmieniu ustalonym przez art. 130 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej Dz. U. Nr 112, poz. 654).

Należy również podkreślić, że obecna sytuacja w zakresie funkcjonowania finansów publicznych oraz wprowadzona w ustawie budżetowej na 2011 r. reguła wydatkowa ograniczają wzrost wydatków o charakterze uznaniowym, tzw. elastycznych, oraz nowych wydatków prawnie zdeterminowanych, tzw. sztywnych, do tempa inflacji + 1%. Sytuacja taka powoduje brak możliwości zwiększania wydatków budżetowych nie tylko dla jednostek Państwowej Inspekcji Sanitarnej, ale również dla innych jednostek sfery budżetowej.

Średnie wynagrodzenie pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej w latach 2009–2010 w wojewódzkich i powiatowych stacjach sanitarno-epidemiologicznych wynosiło: w 2009 r. – 2479 zł brutto, w 2010 r. – 2497 zł brutto. W latach 2007–2008 wydatki płacowe w stacjach sanitarno-epidemiologicznych wzrosły o około 30%.

Na zabezpieczenie realizacji zadań związanych z sytuacjami kryzysowymi w zakresie zdrowia publicznego w miarę potrzeb uruchamiano środki budżetu państwa, w tym w ramach rezerwy celowej, oraz wprowadzono stosowne nowe przepisy prawne. Osiągnięcie wysokiej efektywności działań w zakresie bezpieczeństwa sanitarnego było i jest możliwe dzięki sprawnie funkcjonującej Państwowej Inspekcji Sanitarnej, podległej ministrowi zdrowia, a kierowanej przez głównego inspektora sanitarnego.

Niewątpliwie utrzymanie odpowiedniego standardu działania Państwowej Inspekcji Sanitarnej jest wyzwaniem, które wymaga tworzenia nowych ram prawnych w związku z ustawicznie pojawiającymi się zagrożeniami w zakresie zdrowia publicznego.

W odpowiedzi na pytanie pana posła uprzejmie informuję, że minister zdrowia nie jest właściwy do zajmowania się budżetem wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych, dla któ-

rych dysponentami głównymi środków budżetu państwa są wojewodowie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Karola Karskiego**

**w sprawie działań nadzorczych wojewody
mazowieckiego odnoszących się
do niezgodnych z prawem uchwał Rady
m.st. Warszawy dokonujących podwyżek opłat
za uczęszczanie dzieci do żłobków (10263)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 14 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10263/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Karola Karskiego w sprawie działań nadzorczych wojewody mazowieckiego odnoszących się do niezgodnych z prawem uchwał Rady m.st. Warszawy dokonujących podwyżek opłat za uczęszczanie dzieci do żłobków, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy podkreślić, że Konstytucja RP przyznała jednostkom samorządu terytorialnego – jako odrębnym podmiotom publicznym – przymiot samodzielności w wykonywaniu ich zadań, podlegający ochronie sądowej. Samorząd terytorialny uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej, a przysługującą mu w ramach ustaw istotną część zadań publicznych wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność. Oznacza to, że w granicach prawa jednostka samorządu terytorialnego samodzielnie realizuje poszczególne funkcje w oparciu o zastrzeżone dla jej organów kompetencje. Należy pamiętać, że jednostka samorządu terytorialnego uczestnicząca w sprawowaniu władzy publicznej podlega nadzorowi prezesa Rady Ministrów, wojewodów i regionalnych izb obrachunkowych z punktu widzenia legalności (zgodności z prawem).

Wojewoda wykonuje przyznane mu na mocy ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) uprawnienia nadzorcze z urzędu, a nie na wniosek zainteresowanych podjęciem konkretnego rozstrzygnięcia podmiotów. Oznacza to, że decyzje o wszczęciu postępowania organ nadzoru podejmuje suwerennie i w żaden sposób nie jest związany wnioskami czy skargami kierowanymi do niego w celu wszczęcia

określonego postępowania nadzorczego. Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 października 2000 r. (sygn. akt III S.A. 1387/00) ewentualne interwencje osób trzecich mogą być przez organ nadzoru traktowane jedynie jako sygnał w sprawie.

Jednocześnie należy podkreślić, że zgodnie z art. 101 ustawy o samorządzie gminnym każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą podjętą przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć daną uchwałą do sądu administracyjnego.

Z wyjaśnień Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego wynika, iż w toku czynności nadzorczych podjętych przez organ nie dopatrzono się naruszenia powszechnie obowiązujących przepisów prawa, o których mowa w art. 87 Konstytucji RP, przez uchwały Rady m.st. Warszawy z dnia 16 czerwca 2011 r.: nr XVII/325/2011 w sprawie ustalenia opłat w żłobkach prowadzonych przez m.st. Warszawę i u dziennego opiekuna oraz warunków zwolnienia od ponoszenia opłat; nr XVII/327/2011 w sprawie utworzenia żłobka i zmieniającej uchwałę w sprawie likwidacji Zespołu Żłobków m.st. Warszawy i połączenia żłobków m.st. Warszawy w zespół, oraz uchwałę z dnia 28 czerwca 2011 r. nr XVIII/382/2011 w sprawie nadania statutów żłobkom m.st. Warszawy i zmieniającej uchwałę w sprawie likwidacji Zespołu Żłobków m.st. Warszawy i połączenia żłobków m.st. Warszawy w zespół – dlatego też nie zostało wydane rozstrzygnięcie nadzorcze stwierdzające nieważność zakwestionowanych przez rodziców uchwał.

Organ nadzoru podkreślił także, że postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały organ nadzoru wszczyna z urzędu. Uprawnienia wojewody, jako organu nadzoru nad działalnością gminną, należą do jego własnych kompetencji. Są to uprawnienia samodzielne, które organ realizuje bezpośrednio i w całości we własnym zakresie, niezależnie od tego, czy i od kogo wpłynął do niego wniosek o unieważnienie określonej uchwały organu gminy. Wobec powyższego wnioski osób zainteresowanych zostały uznane za „sygnał w sprawie z zakresu nadzoru”.

W przesłanych do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wyjaśnieniach podkreślono, że nadzór opiera się na ocenie zgodności danego aktu z prawem, nie ma na celu natomiast badania celowości, rzetelności i gospodarności podejmowanych uchwał. Postanowienia art. 58 ust. 1 w związku z art. 12 i art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. Nr 45, poz. 235, z późn. zm.) stanowią delegację do wydania przez radę gminy uchwały, w której ta określi:

- wysokość opłat za pobyt dziecka, przez 10 godzin i więcej, w żłobku lub klubie dziecięcym utworzonym przez gminę albo u dziennego opiekuna,
- maksymalną wysokość opłaty za wyżywienie,
- warunki częściowego lub całkowitego zwolnienia od ponoszenia opłat.

Ustawa nie wskazuje, poza przepisami delegacyjnymi, żadnych szczegółowych regulacji odnoszących się do wysokości oraz sposobu wyliczenia opłat. W uzasadnieniu do ustawy, wskazując na jej skutki finansowe, przedstawia się wyliczenie kosztów utrzymania żłobków, przyjmując dwa skrajne warianty oraz kilka pośrednich. Warto zwrócić uwagę na te skrajne, gdyż pokazują, że ustawodawca dopuszcza możliwość braku odpłatności za pobyt dziecka w żłobku – gdy gmina ponosi pełne koszty pobytu dziecka w żłobku, albo możliwość pełnej odpłatności za pobyt dziecka – kiedy koszty pobytu dziecka w żłobku ponoszą w całości rodzice. Implikuje to dowolność w zakresie wysokości opłat (od 0 zł do pełnego kosztu), jakie mogą być ustalane przez gminy.

Ustawa o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 jest nową regulacją prawną, odmienną od reguł zawartych w ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) dotyczącej przedszkoli, czy też wcześniejszych unormowań objętych ustawą z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr. 14, poz. 89, z późn. zm.) – w zakresie żłobków. W konsekwencji stosowanie orzecznictwa sądowego opartego na innych przepisach, jak i zastosowanie rozwiązań przyjętych w innych aktach prawnych może prowadzić do odmiennych wniosków.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 13 ust. 1 ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, w związku ze wskazaniem w załączniku do uchwały nr XVII/327/2011 w sprawie utworzenia żłobka i zmieniającej uchwałę w sprawie likwidacji Zespołu Żłobków m.st. Warszawy i połączenia żłobków m.st. Warszawy w zespół, że pracą żłobka kieruje kierownik żłobka, należy uznać zarzut za niezasadny, w kontekście funkcjonowania i struktury żłobków w Warszawie. W m.st. Warszawa wszystkie żłobki działają w ramach zespołu żłobków. Zespół żłobków został utworzony uchwałą nr XII/197/2011 Rady m.st. Warszawy z dnia 17 marca 2011 r. w sprawie likwidacji Zespołu Żłobków m.st. Warszawy i połączenia żłobków m.st. Warszawy w zespół. W statucie zespołu żłobków, stanowiącym załącznik do uchwały (w § 6 ust. 1), wskazano, że dyrektor żłobków kieruje zespołem i reprezentuje go na zewnątrz, zaś w ust. 4 dodano, że dyrektor zespołu jest dyrektorem żłobków wchodzących w skład zespołu. Dalej, w § 7 dookreślono, że żłobkiem kieruje kierownik, który odpowiada przed dyrektorem i wicedyrektorem zespołu żłobków w zakresie powierzonych mu przez dyrektora zespołu zadań. W konsekwencji należy przyjąć, że zarzuty dotyczące postanowień skarżonej uchwały, w części objętej jej załącznikiem, są niezasadne. Dalej należy zauważyć, że z dniem 28 czerwca 2011 r. uchwałą nr XVIII/382/2011 Rady m.st. Warszawy nadano statuty wszystkim pozostałym żłobkom wchodzącym w zakres zespołu żłobków.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji w odniesieniu do kwestii podnoszonych w wystąpieniu pragnie podkreślić, iż zgodnie

z konstytucyjną zasadą państwa prawa jakakolwiek możliwość podjęcia działań władczych przez organ administracji publicznej musi bezsprzecznie wynikać z przepisów prawa, zaś podstawą jest zawsze konkretna norma kompetencyjna. Należy zaznaczyć, iż wskazany zakres kompetencji nie może naruszać wynikających z Konstytucji RP i innych ustaw uprawnień organów administracji publicznej. Ocena zgodności z prawem określonych stanów faktycznych i działań organów jednostki samorządu terytorialnego mieści się w wyłącznej kompetencji organu nadzoru, przy czym podejmowane przez organ nadzoru w ramach przyznanych mu kompetencji określone działania podlegają kontroli sądowej.

Jakkolwiek zasadne wydaje się ujednoczenie praktyki działania organów stosujących dane przepisy prawa, niemniej pamiętać należy, iż każde z podejmowanych rozstrzygnięć zapada dla określonego stanu faktycznego, a kontrolę nad tymi rozstrzygnięciami sprawuje organ sądowy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Katarzyny Matusik-Lipiec
i Jacka Krupy**

**w sprawie finansowania odcinka trasy S7
Rybitwy – Igołomska (10264)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posłów Katarzyny Matusik-Lipiec oraz Jacka Krupy, przekazane przy piśmie z dnia 12 lipca 2011 r. (znak: SPS-024-10264/11), w sprawie finansowania odcinka trasy S7 Rybitwy – Igołomska (wschodnia obwodnica Krakowa), przedstawiam następujące informacje.

Inwestycja pn. „Budowa autostrady A4 Wielicka – Szarów wraz z drogą S7 Bieżanów – Christo Botewa – Igołomska odc. Kraków (węzeł Igołomska) – Kraków węzeł Christo Botewa (Rybitwy)” została ujęta w załączniku nr 1a „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zawierającym inwestycje priorytetowe, których realizacja może zostać rozpoczęta do roku 2013 pod warunkiem ostatecznego rozliczenia zadań realizowanych w ramach załącznika nr 1 lub zapewnienia dodatkowych środków finansowych ponad limit ustalony przez Radę Ministrów. Zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać

dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa, w związku z powyższym w przypadku przyznania dodatkowych limitów powyżej kwoty 82,8 mld zł lub kwot wygospodarowanych w ramach korekt przetargowych odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres programu. Mając powyższe na uwadze, w chwili obecnej nie można określić terminu rozpoczęcia realizacji przedmiotowej inwestycji m.in. w związku z faktem, iż na dzień dzisiejszy jest za wcześnie, aby przeprowadzić ostateczne rozliczenie inwestycji ujętych w załączniku nr 1. Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji ujętych w załączniku nr 1a jest tak przeprowadzany, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść do fazy realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Iwony Arent**

**w sprawie budowy elektrowni atomowej
w Polsce (10265)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania pani poseł Iwony Arent, znak: SPS-024-10265/11, z dnia 12 lipca 2011 r., w sprawie budowy elektrowni jądrowej w Polsce, odpowiadając na przedstawione pytania, wyjaśniam.

Ad 1. Jaka technologia będzie wykorzystana?

Przy budowie pierwszej polskiej elektrowni jądrowej zastosowana będzie – bez względu na wybór dostawcy – nowa generacja reaktorów III lub III+. Elektrownie III generacji zostały zaprojektowane w latach 90. na bazie doświadczeń po awarii w Czarnobylu, z uwzględnieniem nowych przepisów i wymagań dozorów europejskich. Różnią się one zasadniczo od reaktorów II generacji. Nowe typy reaktorów charakteryzuje uwzględnienie już na etapie projektowania nawet najmniej prawdopodobnych awarii. Na rynku są dostępne m.in. technologie wyposażone w tzw. pasywne systemy bezpieczeństwa, które w przypadku awarii nie potrzebują zasilania w energię elektryczną, gdyż większość procesów koniecznych do wyłączenia reaktora i schłodzenia rdzenia odbywa

się z wykorzystaniem naturalnych zjawisk przyrody, takich jak grawitacja, konwekcja naturalna czy różnice ciśnień. Takie rozwiązania nie dopuściłyby do powstania sytuacji, do jakiej doszło w Japonii.

Wyboru technologii dokona inwestor – PGE SA. Prowadzi on obecnie przygotowania do ogłoszenia przetargu, co jest planowane jeszcze w bieżącym roku. Z posiadanych informacji wynika, że udziałem w przetargu są zainteresowani wszyscy liczący się w świecie dostawcy technologii. Przetarg ten powinien zostać zakończony w 2013 r. i dopiero wtedy będzie można podać technologię, jaka będzie stosowana w polskich elektrowniach jądrowych.

Ad 2. Kto będzie przeprowadzał szkolenia i gdzie dla specjalistów w tej dziedzinie?

Zdobycie wiedzy i umiejętności niezbędnych przy budowie elektrowni jądrowej są jednym z elementów kluczowych dla uruchomienia Programu Polskiej Energetyki Jądrowej, a wykształcenie odpowiedniej liczby specjalistów z różnych dziedzin – kluczowym elementem dla uruchomienia energetyki jądrowej w Polsce.

Niestety, w chwili obecnej w Polsce brakuje specjalistów w dziedzinie energetyki jądrowej. Większość z nich aktywnie pracowała w czasie budowy elektrowni jądrowej w Żarnowcu (w latach 80. XX wieku) i są teraz w wieku emerytalnym albo się do niego zbliżają. Z problemem tym ma do czynienia nie tylko Polska, ale też inne kraje pragnące rozwijać energetykę jądrową od podstaw czy nawet posiadające funkcjonujący sektor energetyki jądrowej.

Celem prowadzonych w obszarze rozwoju zasobów ludzkich działań jest osiągnięcie takiego stanu ilościowego i jakościowego kadr, który zagwarantuje efektywną i bezpieczną budowę i eksploatację elektrowni jądrowych.

Głównym zadaniem administracji rządowej jest:

- zidentyfikowanie, przy współpracy z inwestorem, zasobów wiedzy w dziedzinach wpływających na realizację projektu jądrowego,

- stworzenie możliwości kształcenia i rozwoju niezbędnych kadr,

- ustanowienie ośrodków szkoleniowych na potrzeby realizacji programu,

- nadzorowanie realizacji wyżej wymienionych działań.

Rozwijanie krajowej bazy specjalistów z zakresu energetyki jądrowej jest w dłuższej perspektywie najbardziej opłacalnym dla kraju sposobem działania. Jednakże, wobec ambitnego planu budowy pierwszej elektrowni jądrowej w 2020 r., niezbędna jest kompilacja różnych metod działania, tj.:

- rozwoju i kształcenia krajowych zasobów ludzkich,

- skorzystania z międzynarodowych zasobów ludzkich, np. przy wykorzystaniu specjalistów MAEA, jak również specjalistów pochodzących z krajów, które już wdrożyły własny program jądrowy,

- partnerstwa z właścicielami technologii jądrowych,

- partnerstwa z zagranicznymi instytucjami regulacyjnymi, organizacjami z branży jądrowej oraz instytucjami prowadzącymi kształcenie,

- partnerstwa z uczelniami wyższymi oraz organizacjami gospodarczymi w krajach o rozwiniętej energetyce jądrowej.

Przygotowując się do realizacji programu, część uczelni technicznych i uniwersytetów uruchomiła już kierunki studiów i specjalności (studiów I i II stopnia) związanych z energetyką jądrową. Kolejne się do tego przygotowują. Wsparciem dla tych działań są – organizowane i finansowane przez Ministerstwo Gospodarki od 2009 r., w ramach podpisanych między Ministerstwem Gospodarki a Francuskim Komisarzatem Energii Atomowej umów – szkolenia we Francji edukatorów – pracowników szkół wyższych i jądrowych instytucji badawczych. Przeszkolone we Francji osoby będą stanowić trzon kadry naukowej niezbędnej do kształcenia specjalistów w zakresie energetyki jądrowej.

W latach następnych przewidziane są kolejne szkolenia.

Działania te przynoszą efekty: coraz więcej wyższych uczelni otwiera lub przygotowuje się do otwarcia kierunków studiów o specjalnościach związanych z energetyką jądrową.

Ministerstwo Gospodarki podjęło także w 2011 r. działania szkoleniowe dla zainicjowania przygotowań służb inspekcyjno-kontrolnych do wdrożenia energetyki jądrowej, w tym w szczególności wyszkolenia ich pracowników. Działania te będą kontynuowane.

Państwowa Agencja Atomistyki (PAA) przygotowała własny program szkolenia swoich kadr. Pomocna w jego realizacji będzie z pewnością umowa o współpracy podpisana przez PAA z Nuclear Regulatory Commission Stanów Zjednoczonych.

Działania dla zapewnienia i przeszkolenia kadr podejmuje także inwestor. W jego przypadku umowa z dostawcą technologii będzie przewidywać także szkolenie kadr niezbędnych do obsługi elektrowni jądrowych. Widoczne już efekty działań pozwalają na stwierdzenie, że prowadzone działania zmierzają we właściwym kierunku.

Ad 3. Czy wycofanie się Niemiec wywołuje słuszne obawy o realny zagrożeniu?

Decyzja Niemiec nie wynikała w ocenie Ministerstwa Gospodarki z rzetelnych analiz. Spowodowana była raczej emocjonalnym podejściem społeczeństwa niemieckiego do energetyki jądrowej. Energetyka jądrowa jest w dalszym ciągu dostawcą najtańszej energii elektrycznej, a niemieckie elektrownie jądrowe pracują bezpiecznie. Wyłączenie części niemieckich elektrowni jądrowych spowodowało konieczność zakupu energii elektrycznej produkowanej we francuskich i czeskich elektrowniach jądrowych.

Do niedawna w Niemczech funkcjonowało 17 elektrowni jądrowych, produkujących ok. 22% energii elektrycznej. Zgodnie z obowiązującymi jeszcze do niedawna ustaleniami ostatni reaktor miał zostać

wygaszony w 2022 r. We wrześniu 2010 r., po ponadpółrocznej debacie na temat skali przedłużenia okresów funkcjonowania reaktorów atomowych, koalicja rządowa uzgodniła, że elektrownie jądrowe będą funkcjonować w Niemczech jeszcze przez okres 8–14 lat, w zależności od dotychczasowego okresu ich eksploatacji. Najdłużej, bo do 2036 r. miała funkcjonować oddana do użytku w 1988 r. elektrownia Neckar-Westheim 2. W zamian za możliwość dłuższego wykorzystywania elektrowni jądrowych koncerny energetyczne miały zapłacić podatek od paliwa w nich stosowanego w wysokości 2,3 mld euro rocznie.

W związku z awarią w Japonii, w dniu 6 czerwca 2011 r. rząd Niemiec podjął nową decyzję w sprawie funkcjonowania energetyki jądrowej. Większość z 17 elektrowni atomowych w Niemczech zostanie wyłączona do 2021 r. Trzy siłownie będą jednak w razie potrzeby produkować prąd do 2022 r. Mają one pełnić rolę bufora bezpieczeństwa w sytuacji, gdyby proces przechodzenia na odnawialne źródła energii nie postępował w zakładanym tempie i krajowi groziłyby deficyty energii elektrycznej.

Zgodnie z decyzją trwale wygaszonych zostanie w Niemczech siedem najstarszych siłowni oraz elektrownia Krümmel, która po wielokrotnych awariach w części konwencjonalnej jest wyłączona od 2009 r.

Obecna sytuacja w zakresie funkcjonowania i rozwoju energetyki jądrowej w Niemczech na pewno już wpłynęła na polską i europejską energetykę, m.in. powodując wzrost cen energii oraz znaczący wzrost importu energii elektrycznej przez Niemcy.

Przy działaniach związanych z energetyką jądrową Polska kieruje się zasadą pierwszeństwa i nadrzędności szeroko rozumianego bezpieczeństwa wobec wszystkich innych aspektów energetyki jądrowej. Od początku prac nad programem jądrowym szczególną wagę przykładana jest do zagwarantowania najwyższych standardów bezpieczeństwa ludności, pracowników, środowiska naturalnego, ochrony obiektów i materiałów jądrowych. Przejawia się to w:

- 1) rozpatrywaniu tylko zakupu i budowy w Polsce nowej generacji reaktorów (GEN III i GEN III +),
- 2) zapewnieniu bezpiecznych warunków lokalizacyjnych,
- 3) funkcjonowaniu niezależnego dozoru jądrowego,
- 4) wdrożeniu nowoczesnych, restrykcyjnych przepisów bezpieczeństwa jądrowego,
- 5) współpracy międzynarodowej.

Dotychczasowe analizy zasadności wdrożenia energetyki jądrowej w Polsce, światowe trendy jej rozwoju (które nawet po wydarzeniach w Japonii i decyzji Niemiec nie zmieniły się) oraz doświadczenia krajów eksploatujących od lat obiekty energetyki jądrowej wskazują, że energetyka jądrowa jest w dalszym ciągu technologią bezpieczną, umożliwiającą produkcję energii elektrycznej po racjonalnych kosztach.

Ad 4. Dlaczego nie można uzyskać informacji w języku polskim w Internecie o technologii budowy?

Polska, po decyzji z 1990 r. o zakończeniu budowy elektrowni jądrowej w Żarnowcu, aż do 2009 r. nie uczestniczyła w prowadzonych na świecie działaniach związanych z rozwojem energetyki jądrowej. W związku z powyższym nasz kraj nie posiada doświadczeń ani stosownej literatury na ten temat i musi się opierać na doświadczeniach innych krajów. Dlatego w Internecie jeszcze trudno jest znaleźć informacje w języku polskim na ten temat. Realizowane działania związane z rozwojem energetyki jądrowej (w tym informacyjno-edukacyjne) prowadzą do systematycznego zwiększania dostępnych w Internecie informacji na temat energetyki jądrowej. Bardzo dużo szczegółowych informacji na temat technologii budowy pojawi się po dokonaniu przez inwestora wyboru dostawcy technologii i rozpoczęciu budowy.

Ad 5. Jeśli nie zdecydujemy się na budowę, to jakiej możemy się spodziewać podwyżki cen za energię?

Dalszy rozwój gospodarczy Polski będzie związany ze wzrostem zużycia energii. Zapewnienie takiej wielkości produkcji energii elektrycznej po racjonalnych kosztach i przy zachowaniu wymagań ochrony środowiska będzie wymagało budowy nowych źródeł w różnych technologiach o niskiej emisji CO₂, w tym wysokosprawnych źródeł węglowych, jądrowych, gazowych i odnawialnych.

Na zlecenie Ministerstwa Gospodarki wykonana została przez ARE w grudniu 2009 r. „Analiza porównawcza kosztów wytwarzania energii elektrycznej w elektrowniach jądrowych, węglowych i gazowych oraz odnawialnych źródłach energii elektrycznej”. Wyniki analizy wskazują na wyraźną i wzrastającą w czasie konkurencyjność technologii jądrowej wytwarzania energii elektrycznej.

Na zlecenie Ministerstwa Gospodarki w 2011 r. wykonana została przez ARE „Aktualizacja prognozy zapotrzebowania na energię i paliwa do roku 2030”. Zgodnie z jej wynikami w perspektywie 2030 r. nastąpi wzrost zapotrzebowania finalnego na energię elektryczną, w stosunku do roku 2008, o ok. 43%. Wzrośnie także produkcja energii elektrycznej o ok. 38%. Wystąpią istotne zmiany w strukturze paliwowej wytwarzania energii elektrycznej, wymuszone przede wszystkim prowadzoną polityką klimatyczną i środowiskową:

— nastąpi spadek wykorzystania węgla do produkcji energii elektrycznej,

— energetyka jądrowa znacznie odgrywać istotną rolę w sektorze producentów energii, wytwarzając w 2030 r. ok. 17% krajowej produkcji energii elektrycznej,

— źródła odnawialne w 2020 r. łącznie będą miały ok. 17-procentowy udział w strukturze wytwarzania energii elektrycznej, z czego większość przypada na źródła biomasowe oraz, w nieco mniejszym stopniu, wiatrowe. Zapewnia to spełnienie celu 15-procentowego udziału energii OZE w energii finalnej brutto w 2020 r., zgodnie z wymogami dyrektywy 2009/28/EC. Potem udział źródeł odnawialnych w struk-

turze produkcji energii elektrycznej nie zmieni się już istotnie i pozostanie na poziomie ok. 17% w 2030 r.,

— wzrośnie rola gazu ziemnego, którego udział w strukturze wytwarzania energii elektrycznej wyniesie w 2030 r. ok. 10%.

Pomimo powyższych zmian w sektorze energetycznym wciąż będą dominować paliwa węglowe.

Prognozowane ceny energii elektrycznej na rynku hurtowym znacząco wzrosną: ze 194,8 zł/MWh w 2009 r. do ok. 380 zł/MWh w roku 2030 (niemal dwukrotny wzrost). Zasadniczy wzrost cen nastąpi w latach 2013–2022 – głównie ze względu na rosnący udział kosztu uprawnień do emisji CO₂ w kosztach wytwarzania. Po roku 2022 ceny energii się stabilizują, na co główny wpływ będą miały nowe źródła niskoemisyjne – elektrownie jądrowe. Korzystny wpływ tej energetyki na ceny energii w miarę oddawania do eksploatacji kolejnych bloków będzie się zwiększał, bowiem energetyka jądrowa może odegrać rolę stabilizatora, łagodzącego wpływ wzrostu cen paliw kopalnych na ceny energii elektrycznej, zarówno dla przemysłu, jak i gospodarstw domowych. Energetyka jądrowa zapewni bowiem długoletnie dostawy energii elektrycznej mało wrażliwej na zmiany cen surowców. Wynika to z tego, że udział kosztów paliwa w kosztach produkcji energii elektrycznej jest znacznie niższy niż w przypadku innych rodzajów energetyki.

Dokonana na potrzeby aktualizacji analiza konkurencyjności nowo budowanych elektrowni jądrowych potwierdziła ich konkurencyjność, pod względem kosztów produkcji energii elektrycznej, w odniesieniu do innych elektrowni ciepłych, nawet przy wzroście nakładów inwestycyjnych na ich budowę.

W warunkach wysokich cen uprawnień do emisji CO₂ (wzrost cen z obecnego poziomu do 60 euro/tCO₂ w 2030 r.) ewentualna rezygnacja z budowy elektrowni jądrowych spowoduje znaczący wzrost kosztów wytwarzania energii elektrycznej. Średni koszt wytwarzania energii w systemie wzrośnie o ponad 20% w odniesieniu do scenariusza bazowego z trzema blokami elektrowni jądrowej po 1500 MW netto każdy.

Ad 6. Czy wydobycie gazu łupkowego i wykorzystanie energii geotermalnej może zastąpić budowę elektrowni, czy starczy nam tej energii w perspektywie 100 lat?

Każdy kraj opracowuje i wdraża optymalny, ze względu m.in. na koszty wytwarzania, ochronę interesów odbiorców, posiadane zasoby energetyczne oraz uwarunkowania technologiczne wytwarzania i przesyłu energii, miks energetyczny (strukturę wytwarzania energii elektrycznej). W polskim miksie w chwili obecnej ponad 90% stanowi węgiel kamienny i brunatny. Okoliczności (pakiet klimatyczno-energetyczny, kurczenie się zasobów paliw, wzrost zapotrzebowania na energię) wymuszają jego zmianę. Trudno dzisiaj mówić o możliwości zastosowania gazu łupkowego w polskiej energetyce. Dopiero realizowane obecnie prace poszukiwawcze przez spółki krajowe i zagraniczne dadzą odpowiedź na pytanie

o wielkość zasobów gazu w złożach niekonwencjonalnych. Nawet jeśli złoża tego gazu zostaną potwierdzone, to kolejnym problemem jest sprawa kosztów jego wydobycia. Aktualnie, przy braku potwierdzonych informacji o bazie zasobowej gazu w łupkach, nie jest możliwe precyzyjne określenie kosztów pozyskania gazu ze złóż niekonwencjonalnych. Ze wstępnych analiz wynika, że będą one wyższe niż w Stanach Zjednoczonych. Wpływ na możliwość zastosowania gazu łupkowego w energetyce mają też przyjęte przez Polskę zobowiązanie do redukcji emisji CO₂, rynkowe ceny ropy naftowej i gazu ziemnego oraz wspomniana już cena pozwoleń na emisję CO₂.

Rozwój energetyki geotermalnej jest w chwili obecnej subsydiowany przez państwo ze względu na wyższe od rynkowych koszty wytwarzania energii. Przewiduje się konieczność dalszego utrzymywania tego stanu rzeczy. Należy jednak pamiętać, że subsydia te muszą pokrywać inni użytkownicy energii, co powoduje wzrost cen energii. Z tego też względu, jak również mając na uwadze nie najlepsze warunki naturalne do produkcji energii elektrycznej ze źródeł geotermalnych, nie można zastąpić energetyki jądrowej.

Energetyka jądrowa jest w chwili obecnej jednym z głównych źródeł wytwarzania energii elektrycznej w świecie. W 2009 r. elektrownie jądrowe wyprodukowały w UE ok. 32% energii elektrycznej. Należy przy tym zaznaczyć, że energetyka jądrowa nie jest w przeciwieństwie np. do odnawialnych źródeł energii subsydiowana.

Według danych i analiz odkryte w świecie zasoby uranu wystarczą na ok. 300 lat, więc energii ze źródeł jądrowych wystarczy nam na znacznie więcej niż 100 lat.

Ad 7. Czy konieczne wydaje się przeprowadzenie referendum, jeśli świadomość narodu jest tak niska?

Doświadczenia innych krajów (casus Włoch, Szwecji po awarii w Czarnobylu) wskazują, że przeprowadzanie ogólnokrajowego referendum na temat planów rozwoju energetyki jądrowej, w trakcie akcji stabilizującej sytuację w japońskiej elektrowni Fukushima po awarii wywołanej trzęsieniem ziemi i tsunami, nie znajduje uzasadnienia. Sprowadzimy dyskusję na temat energetyki jądrowej do poziomu dalekiego od merytorycznej wymiany argumentów, w której górę brać będą emocje. Referendum ogólnokrajowe w sprawie energetyki jądrowej jako instrument demokratycznego sposobu podejmowania decyzji powinno dotyczyć znacznie szerszego problemu, a mianowicie pytania o bezpieczeństwo energetyczne państwa w rozumieniu zaspokojenia dostaw mieszkańcom energii elektrycznej produkowanej po racjonalnych kosztach i z uwzględnieniem wymogów ochrony środowiska. Głosujący powinni mieć także pełną świadomość wieloletnich konsekwencji w odniesieniu do wyniku takiego referendum.

Potrzebna będzie więc wiedza nie tylko o bezpieczeństwie energetycznym oraz wiedza o zobowiązaniach do przeciwdziałania zmianom klimatu podję-

tych przez UE i Polskę, ale również wiedza o planach rozwoju energetyki jądrowej u najbliższych sąsiadów Polski i przesłankach, jakimi się kierują przy decyzjach dotyczących budowy nowych elektrowni jądrowych w okolicach polskich granic (np. Kaliningrad, Białoruś, Litwa).

Dziękuję za zainteresowanie się kwestiami związanymi z energetyką jądrową. Mam nadzieję, że przedstawione powyżej wyjaśnienia oraz informacje uzna Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Trojanowska

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Katarzyny Matusik-Lipiec
i Jacka Krupy**

**w sprawie kontynuacji budowy obwodnicy
Skawiny w ciągu drogi krajowej nr 44 (10266)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 13 lipca 2011 r., sygn. SPS-024-10266/11, przekazujące zapytanie posłów Katarzyny Matusik-Lipiec i Jacka Krupy dotyczące kontynuacji budowy obwodnicy Skawiny w ciągu drogi krajowej nr 44, uprzejmie przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r.

Należy wskazać, że zadanie pn.: Budowa obwodnicy Skawiny w ciągu drogi krajowej nr 44, zostało ujęte w programie na liście zadań priorytetowych, których realizacja może rozpocząć się do 2013 r. (załącznik nr 1a).

Zakres rzeczowy zawarty w programie jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą

„Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych limitów powyżej kwoty 82,8 mld zł lub kwot wygospodarowanych w ramach korekt przetargowych odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Resort infrastruktury zobowiązany jest racjonalnie wykorzystywać dostępne środki finansowe. W chwili obecnej w pierwszej kolejności realizowane są zadania znajdujące się na liście podstawowej, tj. w szczególności autostrady, zadania współfinansowane z funduszy UE oraz inwestycje wynikające z zawartych zobowiązań.

Jednocześnie należy wskazać, że w ramach podjętych działań, przy współpracy GDDKiA z samorządem miasta, dla odc. II i III uzyskane zostały: decyzja środowiskowa, lokalizacyjna oraz pozwolenie na budowę. W odniesieniu do dwóch pozostałych odcinków prace związane z przygotowaniem zadania zostały wstrzymane. Należy bowiem wskazać, że w trakcie prac projektowych prowadzonych dla odc. IV i V stwierdzono, iż ostatni V odcinek projektowanej obwodnicy przechodzi przez składowisko poprzemysłowe po Hucie Aluminium w Skawinie. Wykonane na zlecenie GDDKiA ekspertyzy nie potwierdziły w sposób rozstrzygający i jednoznaczny możliwości realizacji inwestycji w przedmiotowym kształcie, czyli w obecnie proponowanym przebiegu przez składowisko odpadów. W związku z powyższym zaistniała konieczność zmiany przebiegu drogi oraz wydłużenia ostatniego jej odcinka, co w konsekwencji spowodowało przerwanie prac nad dotychczasową dokumentacją projektową.

Resort infrastruktury zdaje sobie sprawę, iż budowa obwodnicy Skawiny w ciągu drogi krajowej nr 44 w sposób optymalny przyczyni się do poprawy bezpieczeństwa i płynności ruchu drogowego na tej trasie oraz do rozwoju społeczno-gospodarczego na analizowanym obszarze.

Jednocześnie informuję, że Ministerstwo Infrastruktury będzie kontynuować starania w celu jak najszybszego zapewnienia środków finansowych dla wszystkich inwestycji ujętych w programie na lata 2011–2015, szczególnie dla zadań priorytetowych ujętych w załączniku 1a.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sportu i Turystyki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Wykręta**

**w sprawie dodatkowych obowiązków
nałożonych na banki i firmy ubezpieczeniowe
obsługujące biura podróży (10268)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Adama Wykręta, przekazane pismem z dnia 18 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10268/11), w sprawie dodatkowych obowiązków nałożonych na banki i firmy ubezpieczeniowe obsługujące biura podróży uprzejmie informuję, co następuje:

Ustawa z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy o usługach turystycznych oraz o zmianie ustawy Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 106, poz. 672), która weszła w życie w dniu 17 września 2010 r., wprowadziła zmiany do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 223, poz. 2268, z późn. zm.), m.in. nakładając na ministra właściwego do spraw turystyki obowiązek określenia, w drodze rozporządzenia, wzorów formularzy umowy gwarancji bankowej, umowy gwarancji ubezpieczeniowej oraz umowy ubezpieczenia na rzecz klientów (art. 5 ust. 6 ustawy).

Wydane na podstawie ww. nowej delegacji ustawowej rozporządzenie ministra sportu i turystyki z dnia 21 kwietnia 2011 r. w sprawie wzorów formularzy umowy gwarancji bankowej, umowy gwarancji ubezpieczeniowej oraz umowy ubezpieczenia na rzecz klientów, wymaganych w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych (Dz. U. Nr 88, poz. 499), wprowadza wzory formularzy umowy gwarancji bankowej, umowy gwarancji ubezpieczeniowej oraz umowy ubezpieczenia na rzecz klientów, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a i b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych, przy uwzględnieniu przesłanki, jaką jest potrzeba wzięcia pod uwagę wszystkich niezbędnych elementów umowy. Na mocy ww. rozporządzenia uregulowane zostały kwestie wzajemnych relacji pomiędzy ubezpieczycielem lub gwarantem a marszałkiem województwa. Ww. regulacja porządkuje obowiązki gwarantów i ubezpieczycieli w zakresie wyliczania wysokości sumy gwarancyjnej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych, na podstawie dokumentów dostarczonych przez organizatora turystyki/pośrednika turystycznego oraz w zakresie ustalenia wysokości szkód i należnych z tego tytułu świadczeń oraz wypłaty tych świadczeń.

Ze względu na zgłoszone w toku konsultacji społecznych projektu przedmiotowego rozporządzenia uwagi przedstawicieli instytucji finansowych udzie-

lających zabezpieczeń finansowych biur podróży, w zakresie dotyczącym nakładania obowiązków na gwarantów i ubezpieczycieli, w uzasadnieniu do projektu przedmiotowego rozporządzenia zostały wyczerpująco opisane motywy i podstawy prawne wprowadzenia w ww. regulacji zapisów dotyczących obowiązków gwarantów i ubezpieczycieli. W tym zakresie wskazano m.in. na potrzebę wyeliminowania, niekorzystnej z punktu widzenia ochrony interesów konsumentów usług turystycznych, praktyki przeliczania przez gwarantów i ubezpieczycieli obowiązków w zakresie likwidacji skutków zdarzeń objętych przedmiotem zabezpieczenia finansowego na organy administracji. Należy zwrócić uwagę, że przepisy ustawy o usługach turystycznych nie nakładają na organ administracji, tj. marszałka województwa, obowiązków w zakresie likwidacji skutków zdarzeń objętych gwarancją lub ubezpieczeniem, związanych z niewypłacalnością biur podróży. Marszałek województwa nie posiada bowiem kadr, narzędzi ani środków, aby być likwidatorem skutków tych zdarzeń, tzn. ustalać wysokość świadczeń należnych klientom biur podróży oraz dokonywać ich wypłat. Zadania te w opinii Ministerstwa Sportu i Turystyki powinny wykonywać wyspecjalizowane w tym zakresie instytucje finansowe, które udzieliły biurom podróży zabezpieczeń finansowych w formie gwarancji lub ubezpieczeń.

Jako podstawę prawną takiego podejścia w odniesieniu do umów ubezpieczenia oraz umów gwarancji ubezpieczeniowych wskazano przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 66, z późn. zm.). Likwidacja skutków zdarzeń objętych gwarancją lub ubezpieczeniem, rozumiana jako ustalenie wysokości szkód i należnych z tego tytułu świadczeń oraz wypłata tych świadczeń, odbywa się w ramach czynności ubezpieczeniowych, o których mowa w art. 3 ust. 3-5 ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Zgodnie z art. 3 ust. 3 pkt 1 ww. ustawy zawieranie zarówno umów ubezpieczenia, jak i umów gwarancji ubezpieczeniowych oraz wykonywanie tych umów należy do czynności ubezpieczeniowych, które stanowią istotę działalności ubezpieczeniowej. Natomiast w art. 3 ust. 4 pkt 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej wśród czynności ubezpieczeniowych wymienia się wypłacanie odszkodowań i innych świadczeń należnych z tytułu umów, o których mowa w art. 3 ust. 3 pkt 1. Jednocześnie należy podkreślić, że zgodnie z brzmieniem art. 3 ust. 5 pkt 2 ww. ustawy do czynności ubezpieczeniowych należy ustalenie wysokości szkód oraz rozmiaru odszkodowań oraz innych świadczeń należnych uprawnionym, m.in. z tytułu umów ubezpieczenia i umów gwarancji ubezpieczeniowych.

Natomiast w przypadku gwarancji bankowej, jako podstawę do wykonywania czynności związanych z likwidacją skutków wystąpienia zdarzenia objętego przedmiotem gwarancji, wskazano przepis art. 6 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.),

zgodnie z którym poza wykonywaniem czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2, banki mogą świadczyć inne usługi finansowe. W świetle powyższego przyjęto, iż gwarancja bankowa organizatorów turystyki i pośredników turystycznych jest specyficznym rodzajem gwarancji na rzecz klientów poszkodowanych przez niewypłacalne biuro podróży. W opinii Ministerstwa Sportu i Turystyki realizacja gwarancji bankowej, analogicznie jak gwarancji ubezpieczeniowej, powinna wiązać się z określonymi czynnościami finansowymi dokonywanymi przez gwaranta w zakresie wypłaty środków finansowych poszkodowanym klientom biur podróży. Aby uniknąć rozbieżności systemowych i nie dopuścić do różnicowania sytuacji prawnej klientów niewypłacalnych organizatorów turystyki i pośredników turystycznych ze względu na rodzaj zabezpieczenia finansowego, z jakiego korzysta przedsiębiorca, przyjęto analogiczne rozwiązania jak w przypadku gwarancji ubezpieczeniowej.

Przyjęto założenie, że ze względu na specyfikę usług turystycznych i związaną z tym potrzebę szczególnej ochrony konsumentów tych usług banki oraz towarzystwa ubezpieczeniowe, które zdecydowały się na oferowanie gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej, muszą zapewnić odpowiednie warunki organizacyjne i procedury, które umożliwią wypłatę środków z gwarancji bezpośrednio poszkodowanym klientom biur podróży.

Odnosząc się natomiast do kwestii obowiązku „polegającego na określeniu wielkości obowiązkowych gwarancji, ubezpieczeń oraz ich warunków”, należy zwrócić uwagę, że przedmiotowe rozporządzenie wskazuje na obowiązek gwarantów i ubezpieczycieli w zakresie wyliczania wysokości sumy gwarancyjnej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych, tj. rozporządzeń ministra finansów, na podstawie dokumentów dostarczonych przez organizatora turystyki/pośrednika turystycznego. Wydane na podstawie ww. art. 10 ust. 1 i 2 rozporządzenia ministra finansów wprowadzają mechanizm określania minimalnej wysokości sumy gwarancyjnej ubezpieczenia oraz sumy gwarancji w oparciu o roczny przychód przedsiębiorcy z tytułu wykonywanej działalności organizatora turystyki/pośrednika turystycznego. W opinii Ministerstwa Sportu i Turystyki instytucje finansowe udzielające zabezpieczeń finansowych organizatorom turystyki i pośrednikom turystycznym, dokonując oceny ryzyka, mogą żądać dokumentów niezbędnych do oceny sytuacji ekonomicznej danego podmiotu, w tym dokumentów określających wysokość przychodów z tytułu działalności organizatorów turystyki/pośredników turystycznych. Wskazanie, iż obowiązek wyliczania wysokości sumy gwarancyjnej zgodnie z obowiązującymi przepisami ciąży na ubezpieczycielu lub gwarancie, w opinii Ministerstwa Sportu i Turystyki przyczyni się do większej pewności potencjalnych klientów organizatorów turystyki i pośredników tu-

rystycznych co do posiadanych przez tych przedsiębiorców zabezpieczeń finansowych na wypadek ich niewypłacalności.

Ochronie interesów konsumentów usług turystycznych służy również zawarty w przedmiotowym rozporządzeniu w sprawie formularzy umów gwarancji i ubezpieczenia obowiązek wskazania alarmowego numeru telefonu gwaranta lub ubezpieczyciela do bezpośredniego kontaktu w przypadku wystąpienia zdarzenia objętego przedmiotem zabezpieczenia. W przypadku wystąpienia zdarzenia objętego gwarancją lub ubezpieczeniem konieczna jest bowiem możliwość natychmiastowego kontaktu z gwarantem lub ubezpieczycielem w celu uruchomienia środków z gwarancji lub ubezpieczenia.

Podsumowując, należy podkreślić, że regulowane we wzorach formularzy umów gwarancji i ubezpieczeń kwestie, w tym obowiązki gwarantów i ubezpieczycieli, są istotne z punktu widzenia ochrony klienta, która jest nadrzędnym celem systemu zabezpieczeń finansowych organizatorów turystyki i pośredników turystycznych i stanowi ważny interes publiczny.

Niezależnie od powyższego, ze względu na sygnalizowane problemy związane z dostosowaniem zabezpieczeń finansowych organizatorów turystyki i pośredników do wymogów nowych przepisów ustawy o usługach turystycznych oraz aktów wykonawczych do tej ustawy, Ministerstwo Sportu i Turystyki podjęło rozmowy z przedstawicielami branży bankowej i ubezpieczeniowej mające na celu znalezienie rozwiązań, które ułatwią stosowanie zmienionych przepisów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Ryszard Stachurski

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Wykręta**

**w sprawie ryzyka utraty przez Polskę
części uprawnień do emisji dwutlenku węgla
(10269)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 18 lipca 2011 r. (znak: SPS-024-10269/11) w sprawie zapytania pana posła Adama Wykręta dotyczącego ryzyka utraty przez Polskę części uprawnień do emisji dwutlenku węgla uprzejmie informuję, co następuje.

Mocą przepisów ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr 122, poz. 695), zwanej dalej „ustawą o handlu uprawnieniami do emisji”, wprowadzono regulacje dotyczące procedury przekazywania uprawnień do emisji na rachunki podmiotów realizujących projekty wspólnych wdrożeń (zwane dalej „projektami JI”), dla których została utworzona rezerwa na zatwierdzone projekty JI. Chodzi tu o szczególną kategorię projektów JI, które wpływają na obniżenie emisji z instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. Przepisy przedmiotowej ustawy stanowią w tym względzie uzupełnienie wymagań formalnych określonych przepisami ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o systemie zarządzania”.

Potrzeba normatywnego ujęcia w ustawie o handlu uprawnieniami do emisji uzupełniającej regulacji wynika z decyzji Komisji Europejskiej z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie zapobiegania podwójnemu liczeniu redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w przypadku projektów realizowanych w ramach protokołu z Kioto. Państwa członkowskie zostały zobligowane do podjęcia określonych działań mających na celu zapobieganie efektowi tzw. podwójnego liczenia, polegającego na tym, że zmniejszenie emisji CO₂ w instalacji należącej do systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na skutek realizacji projektu JI nie znajdowałoby odzwierciedlenia w wielkości przydziału uprawnień do emisji dla tej instalacji. W związku z powyższym państwa członkowskie zostały zobowiązane do stworzenia specjalnej rezerwy uprawnień do emisji na zatwierdzone projekty JI, które w przypadku wystąpienia efektu redukcji emisji w instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych byłyby wydawane nie prowadzącemu instalację, lecz podmiotowi realizującemu projekt. Ratio legis wprowadzenia zmian w ustawie o systemie zarządzania stanowi wprowadzenie definicji podwójnego liczenia redukcji emisji, a tym samym uniemożliwienie jednoczesnego przyznawania uprawnień i jednostek redukcji emisji (ERUs) na tę samą emisję.

Wydanie uprawnień do emisji z rezerwy na zatwierdzone projekty JI następować będzie na wniosek realizującego projekt, analogicznie do przepisów art. 50 ustawy o systemie zarządzania, z tym że wniosek taki może zostać złożony najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r. z uwagi na koniec okresu rozliczeniowego przypadającego na lata 2008–2012, w którym obowiązuje krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji, a w jego ramach przedmiotowa rezerwa.

Powyższe przepisy mają przynieść skutek w postaci uproszczenia procedury realizacji projektu wspólnych wdrożeń poprzez rezygnację z konieczności

uzyskania listu popierającego i wskazanie w liście zatwierdzającym chęci otrzymania jednostek redukcji emisji ERUs z rezerwy, o której mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2008 r. w sprawie Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień do emisji dwutlenku węgla na lata 2008–2012 we wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji.

Ponadto ustawa o handlu uprawnieniami do emisji zawiera regulacje dotyczące „uwalniania” z rezerwy na zatwierdzone projekty JI niewykorzystanych uprawnień do emisji. Potrzeba stworzenia przepisów w tym zakresie została spowodowana tym, że w przypadku niezrealizowania projektu JI, który miał wpłynąć na redukcję emisji w instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, lub w przypadku uzyskania w związku z realizacją projektu mniejszych redukcji emisji, niż początkowo zakładane, na koniec okresu rozliczeniowego w rezerwie pozostałyby niewykorzystane uprawnienia do emisji (które podlegałyby umorzeniu). Mechanizm „uwalniania” uprawnień z rezerwy na zatwierdzone projekty JI umożliwi prowadzącym instalacje, które na skutek wymienionych wyżej okoliczności nie osiągnęły zakładanych redukcji, uzyskanie dodatkowych uprawnień na pokrycie niedoboru uprawnień do emisji (w związku z nieosiągnięciem redukcji). Niewykorzystane uprawnienia do emisji z rezerwy na zatwierdzone projekty JI będą „uwalniane” na wniosek prowadzącego instalację, kierowany do ministra właściwego do spraw środowiska. Zgodnie z ustawą o systemie zarządzania minister środowiska wydaje w tej sprawie decyzję administracyjną po zasięgnięciu opinii Krajowego Ośrodka Bilansowania i Zarządzania Emisjami (KOBiZE). Wymóg zasięgnięcia opinii KOBiZE jest uzasadniony okolicznością włączenia do zadań KOBiZE monitorowania realizacji projektów wspólnych wdrożeń.

Przepisy wprowadzają też mechanizm mający na celu skrócenie procedury administracyjnej związanej z uzyskaniem listu zatwierdzającego i wydaniem jednostek redukcji emisji ERUs. Zmiany umożliwiają z jednej strony większy dostęp dla polskich podmiotów do jednostek redukcji emisji ERUs i wykorzystanie rezerwy 13 mln zł w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji dwutlenku węgla na lata 2008–2012 przed końcem czerwca 2013 r., czyli zamknięciem okresu rozliczeniowego 2008–2012.

Rezerwa dla instalacji istniejących, które zostaną zidentyfikowane na późniejszym etapie, oraz na realizację planowanych projektów JI w wysokości 13 343 630 uprawnień do emisji została uwzględniona w nowym krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji dwutlenku węgla na lata 2008–2012. Dnia 19 kwietnia 2010 r. Komisja Europejska wydała decyzję K(2010)2468 dotyczącą krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, zgłoszonego przez Polskę dnia 8 kwietnia 2010 r. zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w której nie zgłosiła zastrzeżeń do

przesłanego przez Polskę krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dwutlenku węgla na lata 2008–2012.

Warto nadmienić, że prowadzone obecnie w resorcie środowiska prace związane z wydaniem rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dwutlenku węgla na lata 2008–2012 nie mają wpływu na proces składania i opiniowania wniosków o przekazanie jednostek redukcji emisji (ERUs) odpowiadających wielkości osiągniętej emisji zredukowanej oraz wydawania stosownych decyzji administracyjnych.

Resort środowiska jest w posiadaniu informacji, iż wiele podmiotów zamierzających skorzystać z uprawnień do emisji (jednostek redukcji emisji – ERUs), stanowiących powyższą rezerwę, jest gotowych do złożenia odpowiedniego wniosku. Nie istnieje zatem obawa o niewykorzystanie powyższej rezerwy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Henryk Jacek Jezierny

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Macieja Orzechowskiego**

**w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej
w Krotoszynie w woj. wielkopolskim (10270)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Macieja Orzechowskiego w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej w Krotoszynie, przesłane przy piśmie z dnia 18 lipca 2011 r., nr SPS-024-10270/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Naczelnym organem prokuratury, zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.), jest prokurator generalny. Z uwagi na dokonane z dniem 31 marca 2010 r. rozdzielenie urzędów ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego, wprowadzone ustawą z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze (Dz. U. Nr 178, poz. 1375, z późn. zm.), podnieść należy, iż problematyka objęta zapytaniem w sensie koncepcyjnym pozostaje obecnie w gestii prokuratora generalnego, natomiast ostateczną decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek organizacyjnych prokuratury, jak również określenia ich właściwości podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił, na pod-

stawie delegacji ustawowej zawartej w art. 17 ust. 13 ustawy o prokuraturze, do wydawania rozporządzeń normujących tę problematykę.

Z tego względu udzielenie odpowiedzi na pytanie dotyczące Prokuratury Rejonowej w Krotoszynie, zawarte w wystąpieniu pana posła, wymagało uzyskania stanowiska prokuratora generalnego

Z informacji przekazanych przez prokuratora generalnego wynika, że w Prokuraturze Generalnej trwają prace, powołanego zarządzeniem z dnia 7 grudnia 2010 r. Zespołu do oceny zasadności dalszego funkcjonowania ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych i rejonowych, jednostek szczebla rejonowego o obsadzie od 3 do 5 etatów orzeczniczych oraz jednostek szczebla rejonowego, które na obszarze swojej właściwości nie posiadają siedziby sądu rejonowego.

Zgodnie z zakresem zadań zespołu jego prace obejmują prokuraturę rejonową wskazaną w zapytaniu jako jednostkę o obsadzie do 5 etatów orzeczniczych. W związku z powyższym dalsze jej funkcjonowanie stanowi przedmiot szczegółowej analizy zespołu. Obejmie ona m.in. ocenę obecnych warunków pracy i związanych z tym kosztów, możliwości przejęcia spraw oraz kadry orzeczniczej, urzędników i innych pracowników prokuratury przez najbliższe prokuratury rejonowe, a także zapewnienia w przyszłości takim jednostkom prawidłowej realizacji ustawowych zadań. Uwzględnia także specyfikę przestępczości na danym terenie oraz obciążenie pracą prokuratorów.

Zgodnie z przyjętymi założeniami ustawowe zadania znoszonej jednostki prokuratury mają zostać przejęte przez inną jednostkę organizacyjną, wobec czego ewentualna decyzja o likwidacji nie powinna wpłynąć w sposób negatywny na bieg prowadzonych postępowań przygotowawczych.

Stanowisko prokuratora generalnego w zakresie ewentualnej likwidacji Prokuratury Rejonowej w Krotoszynie zostanie określone po zakończeniu prac zespołu, na podstawie ustaleń zawartych w jego sprawozdaniu i rekomendacji. Ocena zasadności dalszego funkcjonowania tej jednostki uwzględniać będzie argumenty przemawiające za jej utrzymaniem wskazane w zapytaniu, stanowiąc podstawę do podejmowania dalszych działań w tym zakresie.

Prokurator generalny dotychczas nie przedstawił ministrowi sprawiedliwości stanowiska odnośnie do dalszego funkcjonowania Prokuratury Rejonowej w Krotoszynie.

W wypadku wysunięcia postulatu likwidacji tej jednostki organizacyjnej prokuratury ostateczną decyzję podejmie minister sprawiedliwości, jako organ uprawniony do podejmowania – po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego – czynności władczych w tym zakresie, na podstawie wspomnianego upoważnienia ustawowego, zawartego w art. 17 ust. 13 ustawy o prokuraturze, uwzględniając całokształt okoliczności dotyczących jej funkcjonowania, obejmujący zarówno argumenty przedstawione przez proku-

ratora generalnego, jak i istotne racje społeczne wskazane w zapytaniu.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Warzechy**

**w sprawie planowanej likwidacji prokuratur
rejonowych na terenie woj. podkarpackiego
(10271)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Jana Warzechy w sprawie likwidacji prokuratur rejonowych na terenie województwa podkarpackiego, przesłane przy piśmie z dnia 18 lipca 2011 r., nr SPS-024-10271/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Naczelnym organem prokuratury, zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.), jest prokurator generalny. Z uwagi na dokonane z dniem 31 marca 2010 r. rozdzielenie urzędów ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego, wprowadzone ustawą z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze (Dz. U. Nr 178, poz. 1375, z późn. zm.), podnieść należy, iż problematyka objęta zapytaniem w sensie koncepcyjnym pozostaje obecnie w gestii prokuratora generalnego, natomiast ostateczną decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek organizacyjnych prokuratury, jak również określenia ich właściwości podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił, na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 17 ust. 13 ustawy o prokuraturze, do wydawania rozporządzeń normujących tę problematykę.

Z tego względu udzielenie odpowiedzi na pytania zawarte w wystąpieniu pana posła wymagało uzyskania stanowiska prokuratora generalnego w odniesieniu do planowanych zmian w zakresie likwidacji prokuratur rejonowych na terenie województwa podkarpackiego.

Z informacji przekazanych przez prokuratora generalnego wynika, że w Prokuraturze Generalnej trwają prace, powołanego zarządzeniem z dnia 7 grudnia 2010 r., Zespołu do oceny zasadności dalszego funkcjonowania ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych i rejonowych, jednostek szczebla rejonowego o obsadzie od 3 do 5 etatów orzeczniczych oraz jednostek szczebla rejonowego, które na obsza-

rze swojej właściwości nie posiadają siedziby sądu rejonowego.

Zgodnie z zakresem zadań zespołu jego prace obejmują jednostki prokuratury wskazane w zapytaniu – w Brzozowie, Kolbuszowej, Leżajsku, Lubaczowie, Łańcucie, Strzyżowie i Przeworsku – jako jednostki o obsadzie do 5 etatów orzeczniczych. W związku z powyższym dalsze funkcjonowanie tych prokuratur stanowi przedmiot szczegółowej analizy zespołu. Obejmie ona m.in. ocenę obecnych warunków pracy i związanych z tym kosztów, możliwości przejęcia spraw oraz kadry orzeczniczej, urzędników i innych pracowników prokuratury przez najbliższe prokuratury rejonowe, a także zapewnienia w przyszłości takim jednostkom prawidłowej realizacji ustawowych zadań. Uwzględnia także specyfikę przestępczości na danym terenie oraz obciążenie pracą prokuratorów.

Zgodnie z przyjętymi założeniami ustawowe zadania znoszonej jednostki prokuratury mają zostać przejęte przez inną jednostkę organizacyjną, wobec czego ewentualna decyzja o likwidacji nie powinna wpłynąć w sposób negatywny na przestępczość na danym terenie i związane z tym poczucie bezpieczeństwa lokalnej społeczności.

Stanowisko prokuratora generalnego w zakresie ewentualnej likwidacji prokuratur rejonowych województwa podkarpackiego zostanie określone po zakończeniu prac zespołu, na podstawie ustaleń zawartych w jego sprawozdaniu i rekomendacji. Ocena zasadności dalszego funkcjonowania tych jednostek uwzględniać będzie argumenty przemawiające za ich utrzymaniem, wskazane w interpelacji, w tym kwestię dostępu obywateli do organów wymiaru sprawiedliwości i prokuratury, stanowiąc podstawę do podejmowania dalszych działań w tym zakresie.

Prokurator generalny dotychczas nie przedstawił ministrowi sprawiedliwości stanowiska odnośnie do dalszego funkcjonowania prokuratur rejonowych w powiatach województwa podkarpackiego.

W wypadku wysunięcia postulatu likwidacji tych jednostek organizacyjnych prokuratury ostateczną decyzję podejmie minister sprawiedliwości, jako organ uprawniony do podejmowania – po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego – czynności władczych w tym zakresie, na podstawie wspomnianego upoważnienia ustawowego zawartego w art. 17 ust. 13 ustawy o prokuraturze, uwzględniając całokształt okoliczności dotyczących ich funkcjonowania, obejmujący zarówno argumenty przedstawione przez prokuratora generalnego, jak i istotne racje społeczne podnoszone przez władze samorządowe oraz wskazane w zapytaniu.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Henryka Gołębiowskiego**

**w sprawie wypędzeń ludności polskiej
w czasie II wojny światowej (10272)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Henryka Gołębiowskiego, przesłanym w piśmie nr SPS-024-10272/11, w sprawie wypędzeń ludności polskiej w czasie II wojny światowej, na podstawie materiałów przekazanych przez dyrektora Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku, prof. dra hab. Pawła Machcewicza, uprzejmie informuję, że tematyka wysiedleń obywateli II Rzeczypospolitej, dokonanych przez niemieckiego i sowieckiego okupanta w latach 1939–1944, znajdzie poczesne miejsce w scenariuszu przygotowywanej wystawy głównej muzeum.

Zgodnie z koncepcją programową Muzeum II Wojny Światowej główną oś narracji mają stanowić losy ludności cywilnej. Masowe deportacje ludności organizowane przez hitlerowskie Niemcy i Związek Radziecki przedstawione mają być jako element polityki ludnościowej, efekt wprowadzenia w życie ideologii tych dwóch reżimów totalitarnych. W poświęconej specjalnie temu zagadnieniu przestrzeni ekspozycyjnej muzeum planuje przedstawić narrację o niemieckich wypędzeniach Polaków z Pomorza, Wielkopolski i Żywiecczyny w latach 1939–1941, o wysiedleniach i pacyfikacji Zamojszczyzny w latach 1942–1943, o wysiedleniach ludności Warszawy po wybuchu i upadku powstania warszawskiego, o wypędzeniu ludności żydowskiej do gett, o przesiedleniu przez III Rzeszę Niemców z krajów bałtyckich, Rumunii i południowego Tyrolu oraz o deportacjach narodów w ZSRR: wywózkach Polaków i Bałtów w latach 1940–1941, a także Niemców nadwołżańskich, Tatarów krymskich, Inguszów, Karaczajów i Kałmuków po 1941 r.

Przedstawiony w kontekście przymusowych migracji okresu II wojny światowej los wysiedlonych Polaków będzie miał wyjątkowe miejsce i znaczenie. Będzie to szczególnie dobrze udokumentowana część ekspozycji muzealnej, na której muzeum zamierza przedstawić liczne fotografie, filmy, eksponaty i relacje świadków dokumentujące niemieckie i sowieckie wywózki Polaków z lat 1939–1944. Będzie tam można zobaczyć wielkoformatowe zdjęcia Polaków – ofiar deportacji z początku wojny, dokumentację fotograficzną deportacji ludności Warszawy w 1944 r. oraz wysiedleń na Zamojszczyźnie, na terenie której Niemcy podjęli próbę wprowadzenia zasad Generalnego Planu Wschodniego. Zaprezentowanych zostanie również wiele dokumentów sporządzonych przez administrację nazistowską, dotyczących wysiedleń Polaków, jak np.: rozporządzenia Hitlera i instrukcje Himlera dotyczące wysiedlania Polaków, zaświadczenia o konfiskacie dóbr prywatnych, rozkazy rekwizycji

lub deportacji, dokumenty przewozowe, listy dozwoleń rzeczy osobistych, które mogli zabrać ze sobą wysiedlani itp. Muzeum przedstawi także poruszające świadectwa: serię rysunków wykonanych przez ofiary deportacji z Polski oraz fotografie wagonów bydłowych, które były używane podczas deportacji Polaków z Gdyni. W celu wzmocnienia tego przekazu planowana jest także ekspozycja oryginalnego wagonu towarowego – takiego, jakiego używali Niemcy i Sowietci do wywózek ludności polskiej. Zwiedzający będzie mógł także odsłuchać wiele relacji o warunkach deportacji Polaków z Gdyni, pobycie wysiedlanych w obozach w Smukle, Potulicach czy w Toruniu. W gablotach będzie można zapoznać się z oryginalnymi dokumentami wysiedlonych, konkretnych polskich rodzin, albumem dokumentującym za pomocą rysunków deportację do Generalnego Gubernatorstwa. Innym bardzo ważnym przedmiotem znajdującym się w tej części ekspozycji będą oryginalne drzwi z tabliczkami nazwisk osób zamieszkujących gdyński dom przed deportacją. Zgodnie z przyjętymi przez muzeum założeniami scenograficznymi drzwi mają stanowić dla zwiedzającego bardzo mocny przekaz wizualny, symbolizujący wywózki przeprowadzone przez niemieckich nazistów i radzieckich komunistów. Drzwi jako element scenografii mają symbolizować domy opuszczone przez mieszkające w nich rodziny, zmuszone do tego przez twórców planów deportacyjnych.

Los wysiedlonych Polaków będzie jednym z najważniejszych momentów ekspozycji, ponieważ wysiedlenia i deportacje w największym stopniu dotknęły właśnie okupowaną Polskę. Wysiedleni przez Niemców obywatele polscy stanowią znacznie ponad połowę spośród wszystkich deportowanych w okupowanych krajach przez III Rzeszę. Dlatego chcemy podkreślić znaczenie w polskiej pamięci o II wojnie światowej wysiedleń i deportacji, które obok eksterminacji obywateli polskich (m. in. zbrodni na ludności cywilnej i jeńcach wojennych w 1939 r., niezliczonych egzekucji, zbrodni w Katyniu, Piaśnicy i Palmirach, działalności obozów koncentracyjnych i zagłady) bez wątpienia należą do najboleśniejszych kart naszej historii. Celem muzeum jest zgromadzenie dokumentacji i kompleksowa prezentacja materiałów ukazujących rozmiar krzywd, jakich doznali od okupantów (niemieckiego i sowieckiego) wypędzeni i deportowani Polacy.

Ponadto ten fragment ekspozycji muzealnej będzie miał za zadanie pośrednio pokazać, że wysiedlenia Niemców po zakończeniu wojny były kontynuacją przymusowych migracji, które rozpoczęły na niespotykaną wcześniej skalę niemiecka III Rzesza i ZSRR. Jedynie na tle wysiedleń ludności polskiej z lat 1939–1944 należy pokazywać ucieczki ludności niemieckiej przed Armią Czerwoną oraz wysiedlanie Niemców z Polski, Czechosłowacji i Jugosławii w 1945 r.

Informuję również, że wsparcia ze środków publicznych dla filmów poświęconych wypędzeniom ludności polskiej w czasie II wojny światowej udziela, jako właściwa merytorycznie instytucja podległa mi-

nistrowi kultury i dziedzictwa narodowego, Państwowy Instytut Sztuki Filmowej. Zgodnie z materiałami przekazanymi w tej sprawie przez instytut zostały zrealizowane lub znajdują się w trakcie realizacji następujące projekty:

Film dokumentalny

1) „Afryka mojego dzieciństwa”, reż. Ewa Misiewicz (film ukończony).

Film jest opowieścią o dzieciach z polskich Kresów Wschodnich i ich wojennej wędrówce do Afryki;

2) „Wygnańcy. Na Sybir. Ludzie z fotografii”, reż. Tadeusz Litwochenko (film ukończony).

Dwa odcinki w ramach cyklu dokumentalnego na temat wypędzeń, poświęcone losom Polaków deportowanych z Kresów Wschodnich w głąb ZSRR w latach 40. oraz przesiedlonych z obszarów dawnych województw wschodnich II Rzeczypospolitej na Ziemię Odzyskane;

3) „Wygnańcy. Zabużanie”, reż. Tadeusz Litwochenko (film ukończony).

Kolejny odcinek z cyklu dokumentalnego na temat przymusowych migracji w czasie II wojny światowej poświęcony wysiedleniom ludności z Kresów Wschodnich na podstawie umowy jałtańskiej i układu poczdamskiego;

4) „Jasnowłosa prowincja”, reż. Jacek Kubiak, Klaus Salge, Janusz Zemer (film ukończony).

Film jest dokumentalną relacją o deportacjach obywateli polskich z ziem wcielonych do Rzeszy. Tłem dla historii trzech głównych bohaterów są losy setek tysięcy wysiedlanych Polaków i Żydów i setek tysięcy sprowadzanych na ich miejsce Niemców etnicznych z sowieckiej strefy wpływów w Europie Wschodniej;

5) „Wygnańcy. Gdynia była pierwsza”, reż. Tadeusz Litwochenko i Aleksander Gosk (film w trakcie realizacji).

Kolejny odcinek cyklu dokumentalnego na temat przymusowych migracji w czasie II wojny światowej poświęcony wysiedleniom ludności polskiej z Pomorza Gdańskiego w latach 1939–1940.

Film fabularny

1) „Syberia polska”, reż. Janusz Zaorski (film w trakcie realizacji).

Epicka opowieść o Polakach, Ukraińcach, Żydach, mieszkańcach polskiej wsi Czerwony Jar, której mieszkańcy po wkroczeniu wojsk sowieckich zostali deportowani na Syberię, gdzie muszą walczyć o przetrwanie i ocalenie własnego człowieczeństwa;

2) „Stepy” reż. Vanja D’Alcantara (film ukończony).

W 1940 r. Nina, młoda Polka, zostaje deportowana wraz z dzieckiem do Kazachstanu. Musi pracować w obozie pilnowanym przez NKWD. Kiedy jej dziecko choruje, wyrusza w poszukiwaniu leków z grupą miejscowych myśliwych.

Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia pan poseł uzna za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie zmian w ustawie Karta Nauczyciela
(10275)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła na Sejm RP pana Mieczysława Marcina Łuczaka (SPS-024-10275/11), dotyczące zmian w ustawie Karta Nauczyciela, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W Ministerstwie Edukacji Narodowej nie jest obecnie przygotowywany żaden projekt nowelizacji ustawy Karta Nauczyciela. Podjęty jednakże został dialog z partnerami, dla których istotny jest status zawodowy nauczyciela. Zarządzeniem nr 7 z dnia 23 marca 2010 r. minister edukacji narodowej powołał zespół, którego zadaniem jest przygotowanie propozycji założeń dokumentu dotyczącego statusu zawodowego nauczycieli.

W skład tego zespołu wchodzi przedstawiciele: środowisk samorządowych, strony rządowej – w tym poszczególnych ministrów prowadzących szkoły i placówki oświatowe, partnerów społecznych (w tym reprezentatywne związki zawodowe zrzeszające nauczycieli), środowisk oświatowych i naukowych, organizacji branżowych oraz parlamentarzystów – byłych ministrów edukacji.

Zespół ten analizuje poszczególne zagadnienia regulowane obecnie przepisami ustawy Karta Nauczyciela. Zespół nie przygotował jeszcze ostatecznych propozycji założeń dokumentu dotyczącego statusu zawodowego nauczycieli. Dopiero zakończenie prac zespołu pozwoli na ocenę przedmiotowego i podmiotowego zakresu zmian przepisów prawa w zakresie statusu zawodowego nauczycieli.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie proszę Pana Marszałka o ich przyjęcie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Artura Górskiego**

**w sprawie funkcjonowania
walnego zgromadzenia
w spółdzielniach mieszkaniowych (10276)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Artura Górskiego, nr SPS-024-10276/11, w sprawie funkcjonowania walnego zgromadzenia w spółdzielniach mieszkaniowych, uprzejmie informuję, co następuje.

1. Z uwagi na brak uprawnień do żądania od spółdzielni mieszkaniowych przekazywania w sposób ciągły bieżących informacji dotyczących funkcjonowania spółdzielni nie posiadam danych dotyczących działań zmierzających do zmiany statutów spółdzielni warszawskich

2. Do Ministerstwa Infrastruktury nie wpłynęła jak dotąd żadna skarga na SM Wyżyny w przedmiotowej sprawie.

Natomiast na SM Przy Metrze wpłynęło wiele skarg, w tym również w sprawie zwołania zebrania przedstawicieli, zamiast walnego zgromadzenia. W marcu br. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy wszczął z urzędu postępowanie przymuszające wobec tej spółdzielni i wezwał zarząd do złożenia do akt rejestrowych m.in. uchwał w sprawie zmiany statutu.

3. Minister infrastruktury nie posiada prawnych możliwości wyciągnięcia konsekwencji w stosunku do rady nadzorczej i zarządu spółdzielni mieszkaniowej. Konsekwencje takie w postaci odwołania członka rady może bowiem wyciągnąć statutowy organ spółdzielni, który go wybrał – na mocy art. 45 § 5 Prawa spółdzielczego. Członków zarządu, w tym prezesa i jego zastępców, wybiera zaś i odwołuje, stosownie do postanowień statutu, rada lub walne zgromadzenie – stosownie do art. 49 § 2 ww. ustawy.

Przepisy Prawa spółdzielczego przewidują również odpowiedzialność karną członków organów statutowych spółdzielni w przypadkach określonych w art. 267a–267d, np. w razie działania na szkodę spółdzielni.

Wykorzystanie przedstawionych instrumentów prawnych zależy wyłącznie od woli członków danej spółdzielni.

4. Minister infrastruktury nie posiada uprawnień do podejmowania interwencji w Krajowym Rejestrze Sądowym w celu nakłonienia sądu rejestrowego do zastosowania środków dyscyplinujących zarząd spółdzielni w sprawie dokonania zmian statutu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Kuchcińskiego**

**w sprawie utrzymania w Wojewódzkim
Szpitalu im. św. Ojca Pio w Przemyśle
stanowiska dyspozytora medycznego
pogotowia ratunkowego (10277)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Kuchcińskiego, przesłane przy piśmie z dnia 19 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10277/11, w sprawie stanowiska dyspozytora medycznego w Przemyśle uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, iż w myśl art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach nadzoru, o którym mowa powyżej, wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który jest następnie zatwierdzany przez ministra zdrowia, zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ww. ustawy.

Jednocześnie informuję, iż przesłanką wprowadzenia zmian ujętych w ustawie z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 219, poz. 1443) było stworzenie możliwości dla wojewodów do wytyczenia w wojewódzkich planach działania systemu takich rejonów operacyjnych, w których możliwe byłoby przeprowadzenie sprawnej akcji ratunkowej zarówno w przypadku pojedynczych zdarzeń, jak i zdarzeń masowych skutkujących większą liczbą poszkodowanych i wymagających zaangażowania sił i środków wykraczających niejednokrotnie poza możliwości jednego dysponenta zespołów ratownictwa medycznego. Niezależnie od powyższego minister spraw wewnętrznych i administracji we współpracy z ministrem zdrowia wszczął wdrażanie nowoczesnego systemu powiadamiania ratunkowego, którego organizację wskazują przepisy ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380 oraz z 2010 r. Nr 57, poz. 353) oraz akty wykonawcze.

Rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 31 lipca 2009 r. w sprawie organizacji i funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego (Dz. U. Nr 130, poz. 1073, z późn. zm.) wskazują następujące założenia organizacyjne:

— jedno centrum powiadamiania ratunkowego (CPR) będzie tworzone dla populacji nie mniejszej niż 1 mln mieszkańców;

— jedno stanowisko dyspozytora medycznego będzie przypadało na każde 200 tys. mieszkańców, jednak nie mniej niż dwóch dyspozytorów medycznych na zmianie;

— jedno stanowisko operatora numerów alarmowych będzie przypadało na każde 250 tys. mieszkańców.

Jednakże wojewodowie, po przeprowadzeniu analizy liczby zgłoszeń napływających na numery alarmowe, będą mogli dostosować liczbę poszczególnych stanowisk i ich obsadę do rzeczywistych potrzeb. W chwili obecnej dla Systemu Informatycznego Powiadamiania Ratunkowego (SIPR) realizowane są następujące projekty:

— OST 112 – Ogólnopolska Sieć Teleinformatyczna nru 112,

— SWD PRM – System Wspomagania Dowodzenia Państwowego Ratownictwa Medycznego,

— OCSŁR – Ogólnopolski Cyfrowy System Łączności Radiowej.

System wykorzystywać będzie najnowsze rozwiązania informatyczne i telekomunikacyjne, które wypełniają zalecenia dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników. Opisany model systemu powiadamiania ratunkowego ma charakter docelowy, a zmiany będą wprowadzane stopniowo, w zależności od lokalnych uwarunkowań i możliwości. Ostatecznym efektem będzie bezpośrednie dysponowanie ZRM poszczególnych dysponentów jednostek z poziomu CPR, przy udziale rozwiązań teleinformatycznych. Należy podkreślić, że minister zdrowia poddał analizie efektywność pracy dotychczasowych 417 stanowisk dyspozytorskich w kraju zlokalizowanych w 338 dyspozytorniach.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że podobnej treści odpowiedzi udzieliłem panu Andrzejowi Buczkowi, przewodniczącemu Zarządu Regionu Ziemia Przemyska NSZZ „Solidarność”.

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Kuchcińskiego**

**w sprawie sposobu naliczania
subwencji oświatowej dla gmin wiejskich
(10278)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła na Sejm RP pana Marka Kuchcińskiego

z dnia 11 lipca br. (SPS-024-10278/11) w sprawie sposobu naliczania subwencji oświatowej dla gmin wiejskich, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zadania oświatowe związane z prowadzeniem (dotowaniem) przez jednostki samorządu terytorialnego szkół i placówek oświatowych finansowane są z dochodów jednostek samorządu terytorialnego. Jednym z dochodów samorządów terytorialnych jest część oświatowa subwencji ogólnej. Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) wysokość części oświatowej subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego ustala corocznie ustawa budżetowa. Kwotę przeznaczoną na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich gmin, powiatów i województw samorządowych ustala się w wysokości łącznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej, nie mniejszej niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowanej o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych (art. 28 ust. 1 ww. ustawy). Część oświatową subwencji ogólnej – po odliczeniu rezerwy ustawowej 0,6% (art. 28 ust. 2) – dzieli się między jednostki samorządu terytorialnego (art. 28 ust. 5) według zasad określanych corocznie w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania (art. 28 ust. 6).

Ze względu na rozbudowaną strukturę zadań edukacyjnych realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego formuła algorytmicznego podziału subwencji oświatowej uwzględnia szereg czynników i parametrów obrazujących specyfikę kształtowania składowych elementów subwencji w odniesieniu zarówno do zadań szkolnych, jak i zadań pozaszkolnych. Algorytm podziału subwencji oświatowej jest corocznie modyfikowany, a potrzeba tej modyfikacji wynika z analizy wskaźników ekonomicznych obrazujących przeciętne koszty kształcenia i działalności szkół oraz placówek oświatowo-wychowawczych. Algorytm podziału subwencji oświatowej uzależnia wysokość przyznawanych środków od skali i struktury realizowanych zadań, mierzonych liczbą uczniów i wychowanków, z uwzględnieniem stopni awansu zawodowego nauczycieli, z wyłączeniem zadań związanych z dowozem uczniów oraz zadań związanych z prowadzeniem przedszkoli ogólnodostępnych i oddziałów ogólnodostępnych w przedszkolach z oddziałami integracyjnymi oraz zadań związanych z prowadzeniem innych form przygotowania przedszkolnego.

Konstrukcja algorytmu opiera się na podstawowym założeniu, iż środki subwencyjne dzielone są według kryteriów jednolitych i powszechnych, a zatem identycznych dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego. W celu doprecyzowania sposobu mierzenia skali zadań oświatowych realizowanych przez poszczególne jednostki samorządu terytorialnego i dostosowania do nich wysokości subwencji algorytm uzależnia tę wysokość od liczby uczniów prze-

liczeniowych otrzymanej przez zastosowanie zróżnicowanych wag dla wybranych kategorii uczniów (wychowanków) i określonych typów i rodzajów szkół oraz wskaźnika korygującego, uwzględniającego stopnie awansu zawodowego nauczycieli.

Użyte w algorytmie pojęcie ucznia przeliczeniowego oraz wartości wag odpowiadają średnim statystycznym, podczas gdy rzeczywiste zróżnicowanie jednostkowych kosztów pomiędzy szkołami, nawet szkołami tego samego typu w tej samej jednostce samorządu terytorialnego, jest ogromne i wynika z bardzo wielu szczegółowych przyczyn. Należy podkreślić, że algorytm jest jednak metodą statystyczną podziału subwencji i będąc kategorią ogólną nie może uwzględniać wszystkich lokalnych problemów występujących w jednostkach samorządu terytorialnego, bowiem zatraciłby swój uniwersalny charakter.

Algorytm podziału subwencji oświatowej na każdy rok opiniowany jest przez: Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, związki zawodowe i partnerów społecznych.

Z uwagi na wyższe jednostkowe koszty kształcenia uczniów w szkołach położonych na terenach wiejskich i w miastach do 5000 mieszkańców – spowodowane przede wszystkim niższą liczebnością oddziałów oraz koniecznością wypłat dodatków socjalnych (wiejskiego i mieszkaniowego) dla nauczycieli ww. szkół – w algorytmie podziału subwencji uwzględniona została specyfika takich szkół poprzez zastosowanie następujących parametrów:

— wagi $P_1 = 0,38$ dla uczniów szkół podstawowych i gimnazjów dla dzieci i młodzieży, zlokalizowanych na terenach wiejskich lub w miastach do 5000 mieszkańców,

— wagi $R = 0,12$ – w ramach wskaźnika korygującego D_i – z tytułu zatrudnienia nauczycieli w szkołach i placówkach zlokalizowanych na terenach wiejskich lub w miastach do 5000 mieszkańców.

Jednocześnie należy zauważyć, że algorytm przedstawia jedynie metodę podziału środków subwencyjnych pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego. Niezależnie jednak od sposobu podziału tych środków część oświatowa subwencji ogólnej dla każdej jednostki samorządu terytorialnego stanowi jedną kwotę, a o sposobie jej wydatkowania – zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego – decyduje organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego.

Należy też zaznaczyć, iż zasady finansowania zadań jednostek samorządu terytorialnego (zadania oświatowe są zadaniem własnym j.s.t.) wynikają wprost z rozstrzygnięć Konstytucji RP i właściwych ustaw. Zgodnie z art. 5 ust. 5 i 5a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) zakładanie i prowadzenie publicznych szkół i placówek należy do zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego.

W myśl art. 5a ust. 3 ustawy o systemie oświaty środki niezbędne na realizację zadań oświatowych,

w tym na wynagrodzenia nauczycieli oraz utrzymanie szkół i placówek, zagwarantowane są w dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Ponadto przepis art. 30 ust. 8 ustawy Karta Nauczyciela stanowi, iż środki niezbędne na średnie wynagrodzenia nauczycieli, o których mowa w ust. 3, wraz z pochodnymi od wynagrodzeń, środki na odpis, o którym mowa w art. 53 ust. 1, oraz środki na dofinansowanie doskonalenia zawodowego nauczycieli, z uwzględnieniem doradztwa metodycznego, o których mowa w art. 70a ust. 1, zagwarantowane są przez państwo w dochodach jednostek samorządu terytorialnego.

Zgodnie z art. 167 ust. 2 Konstytucji RP dochodami samorządów terytorialnych są:

- dochody własne,
- subwencje ogólne (w tym część oświatowa tej subwencji),
- dotacje celowe z budżetu państwa.

Zatem w świetle obowiązujących przepisów punktem odniesienia w zakresie bilansowania środków na zadania własne (w tym zadania oświatowe) mogą być łączne dochody danego samorządu terytorialnego, a nie tylko część oświatowa subwencji ogólnej, która jest jednym ze źródeł tych dochodów.

Ponadto pragnę zauważyć, że liczba uczniów w roku szkolnym 2010/2011 – w porównaniu do roku szkolnego 1999/2000 – uległa zmniejszeniu o 1996 tys. uczniów (tj. o 26,7%) i wynosi 5481 tys. uczniów. Natomiast kwota części oświatowej subwencji ogólnej w roku 2011 – w porównaniu do roku 2000 – uległa zwiększeniu o 17 557 466 tys. zł (tj. o 90,7%) i wynosi 36 924 829 tys. zł. Znacznemu zwiększeniu w roku 2011 – w porównaniu do roku 2000 – uległ też finansowy standard A, bo o 2784,04 zł (tj. o 144%) i wynosi 4717,01 zł.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Edukacji Narodowej trwają prace nad kierunkiem zmian w algorytmie, mających na celu podniesienie efektywności podziału części oświatowej subwencji ogólnej. Rozważana jest koncepcja zmiany administracyjnego charakteru wagi P_1 na funkcjonalny, uwzględniający gęstość zaludnienia oraz ewentualnie inne charakterystyki gmin, mające znaczący wpływ na sieć szkolną i na średnią wielkość oddziału klasowego w gminie.

Nie wydaje się jednak możliwe powiązanie wysokości subwencji oświatowej z liczbą etatów nauczycielskich, polegające na zmianie sposobu podziału subwencji oświatowej pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego, tak aby subwencja zamiast na ucznia była kalkulowana na etat nauczycielski. Realizacja takiego założenia doprowadziłaby do zwiększenia liczby zatrudnionych nauczycieli w celu otrzymania wyższych kwot subwencji oświatowej i generowałaby znaczne skutki finansowe dla budżetu państwa. Ministerstwo Edukacji Narodowej, przygotowując zmiany i planując działania legislacyjne, uwzględnia kontekst demograficzny, w którym działania te będą prowadzone. Ministerstwo projektuje zmiany, które

powinny umożliwić dyrektorom szkół i organom prowadzącym szkoły prowadzenie racjonalnej polityki oświatowej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Roberta Tyszkiewicza**

**w sprawie trybu podjęcia decyzji o powołaniu
nowego zastępcy dyrektora w Telewizji Bielsat
(10279)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Roberta Tyszkiewicza (pismo nr SPS-024-10279/11 z dnia 18 lipca br.) w sprawie trybu podjęcia decyzji o powołaniu nowego zastępcy dyrektora w telewizji Bielsat uprzejmie informuję.

Kompetencje zarządcze dotyczące ww. telewizji należą do TVP. Kanał Bielsat powstał na mocy porozumienia podpisanego przez polskie Ministerstwo Spraw Zagranicznych i Telewizję Polską w 2007 r. MSZ zawarł umowę koprodukcyjną z TVP dotyczącą Bielsatu, która odnosi się wyłącznie do kwestii programowych. Sprawy personalne nie leżą w gestii MSZ. W związku z powyższym powołanie wicedyrektora telewizji Bielsat pozostaje suwerenną decyzją zarządu Telewizji Polskiej, współtworzącej i sprawującej nadzór nad telewizją Bielsat.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych traktowało jako oczywiste, że w telewizji Bielsat zatrudniani są dziennikarze, którym bliskie są kwestie społeczeństwa obywatelskiego i starań o demokrację na Białorusi.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie wyników raportu zawierającego
analizę wydatków na leczenie raka płuc,
opublikowanego przez NFZ,
z uwzględnieniem woj. śląskiego (10280)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Wojciecha Szaramy, posła na Sejm RP, w sprawie wyników raportu zawierającego analizę wydatków na leczenie raka płuc, opublikowanego przez NFZ, z uwzględnieniem woj. śląskiego, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wice-marszałka Sejmu RP, z dnia 18 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10280/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z § 2 rozporządzenia z dnia 20 czerwca 2008 r. w sprawie zakresu niezbędnych informacji gromadzonych przez świadczeniodawców, szczegółowego sposobu rejestrowania tych informacji oraz ich przekazywania podmiotom zobowiązanym do finansowania świadczeń ze środków publicznych (Dz. U. Nr 123, poz. 801, ze zm.), wydanym na podstawie art. 190 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), świadczeniodawcy udzielający świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zobowiązani są do tworzenia i prowadzenia w formie elektronicznej rejestru świadczeń opieki zdrowotnej. W rejestrze świadczeń gromadzone są dane charakteryzujące każde udzielone świadczenie opieki zdrowotnej, finansowane ze środków publicznych, które są przekazywane do funduszu przez świadczeniodawców w formacie elektronicznych komunikatów.

Natomiast fundusz, jako podmiot zobowiązany do finansowania świadczeń ze środków publicznych, dokonuje weryfikacji komunikatów wraz z przygotowaniem komunikatu zwrotnego dla świadczeniodawcy, zawierającego potwierdzenie prawidłowości komunikatu lub wykaz stwierdzonych w nim błędów i braków.

W związku z powyższym, z uwagi na to, iż autorem raportu pt. „Rak płuc z perspektywy NFZ – sprawozdawczość i koszty leczenia w latach 2002–2010”, na który powołuje się pan poseł W. Szarama w swoim zapytaniu, jest Narodowy Fundusz Zdrowia, o wyjaśnienia w kwestii przygotowania tego raportu został poproszony prezes NFZ.

Jak wynika z uzyskanych informacji, podstawą ww. opracowania były dane przekazywane przez świadczeniodawców w comiesięcznych raportach, gromadzone od 2002 r. w systemach informatycznych kas chorych, a od 2004 r. w systemach Narodowego Funduszu Zdrowia. Z tych danych wyselekcjonowano wszystkie informacje dotyczące pacjentów, którym zostały udzielone, a następnie sprawozdane świad-

czenia zdrowotne, związane z leczeniem złośliwych nowotworów oskrzela i płuca, oznaczone zgodnie z Międzynarodową Klasyfikacją Procedur Medycznych ICD-10 kodami C34 – C34.9.

Odpowiadając zatem na pierwsze pytanie, uprzejmie informuję, iż według uzyskanych wyjaśnień koordynacja zadań oraz nadzór nad pracownikami centrali funduszu przygotowującymi ww. materiał należały do zastępcy prezesa NFZ ds. medycznych oraz zastępcy dyrektora Departamentu Gospodarki Lekami NFZ.

W odpowiedzi natomiast na kolejne pytanie w sprawie poniesionych kosztów uprzejmie informuję, iż Narodowy Fundusz Zdrowia nie poniósł żadnych dodatkowych kosztów w związku z opracowaniem ww. materiału dotyczącego finansowania leczenia pacjentów z rozpoznaniem rakiem płuca w latach 2002–2010.

Odnosząc się do pytania dotyczącego odniesienia się przez Ministerstwo Zdrowia do opinii pana prof. Jerzego Kozielskiego kwestionującego zamieszczone w raporcie dane, uprzejmie przypominam, iż źródłem danych były systemy informatyczne kas chorych i Narodowego Funduszu Zdrowia, w których zgromadzono informacje sprawozdawane przez świadczeniodawców w comiesięcznych raportach o udzielonych pacjentowi świadczeniach zdrowotnych, obejmujące okres z ostatnich ośmiu lat.

W związku z tym uprzejmie wyjaśniam, iż trudno jest Ministerstwu Zdrowia odnieść się do rzetelności opracowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia zestawień z uwagi na brak znajomości dokładnej metodologii, w oparciu o którą pracownicy funduszu przygotowywali te zestawienia. Również ciężko jest stwierdzić, na ile są kompletne i zweryfikowane dane z systemów informatycznych kas chorych, które zostały porównane oraz zsumowane z danymi z systemów informatycznych Narodowego Funduszu Zdrowia. Stąd mogły się zatem wziąć takie różnice w odniesieniu chociażby do liczby osób z rozpoznaniem raka płuca. Tak więc odnosząc się do kwestii środków finansowych ponoszonych na leczenie jednego pacjenta z nowotworem płuca, należy podkreślić, iż jest to kwota uśredniona z realizacji świadczeń udzielanych zarówno w warunkach ambulatoryjnych lub szpitalnych, obejmująca dane finansowe za okres ostatnich ośmiu lat, uwzględniająca nie tylko procedury wymagające większych nakładów finansowych, ale także procedury niżej wycenione, udzielane w ramach ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (np. badania kontrolne, kontynuacja farmakoterapii), z wyraźną przewagą właśnie porad specjalistycznych i diagnostycznych.

Ponadto, jak informuje Narodowy Fundusz Zdrowia w swoim opracowaniu: „Należy pamiętać, że prezentowane liczby nie odpowiadają sumarycznej liczbie niepowtarzalnych pacjentów. Informacja dotycząca jednego chorego mogła bowiem być sprawozdana kilkukrotnie w omawianych latach w różnych rodzajach świadczeń”.

Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienia, trudno jest zatem oceniać oraz polemizować odnośnie do

wiarygodności danych przedstawionych w opracowaniu pn.: „Rak płuca z perspektywy NFZ – sprawozdawczość i koszty leczenia w latach 2002–2010”.

Niemniej jednak pragnę zapewnić Pana Marszałka, iż Narodowy Fundusz Zdrowia, mając na względzie prawidłowe wydatkowanie publicznych środków finansowych, zobowiązany jest przepisami prawa do bieżącego weryfikowania danych sprawozdawanych przez świadczeniodawców, dbając tym samym o jakość i rzetelność gromadzonych danych w prowadzonych systemach informatycznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ireneusza Rasia**

**w sprawie ustawy o przekształceniu
prawa użytkowania wieczystego
w prawo własności nieruchomości (10281)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 18 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10281/11, zapytanie pana posła Ireneusza Rasia, w sprawie ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, uprzejmie udzielam informacji w powyższym zakresie.

Odnosząc się do poruszonej przez pana posła Ireneusza Rasia kwestii obowiązywania przepisu art. 5 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o zmianie ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 191, poz. 1371), zgodnie z którym „Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2008 r.”, należy zauważyć, że do chwili obecnej przepis ten nie był przedmiotem nowelizacji. Oznacza to, że powyższy przepis obowiązuje w brzmieniu przyjętym przez Sejm RP w dniu 7 września 2007 r.

W odniesieniu natomiast do kwestii dotyczącej sposobu przyznawania bonifikat od opłaty z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości należy mieć na względzie, że w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. Nr 175, poz. 1459, z późn. zm.) przewidziane zostały dwa rodzaje bonifikat – obligatoryjne i fakultatywne. Bonifikaty obligatoryjne, określone w art. 4 ust. 8–10 ww. ustawy, nie wymagają do ich skutecznego udzielenia zgody organu nadzorującego organ właściwy do wydania decyzji i powinny być przyznawane na podstawie ustawy oso-

bom, które spełniają określone w tych przepisach przesłanki. Jednakże bonifikaty obligatoryjne, określone w art. 4 ust. 8 i 9, w stosunku do nieruchomości stanowiących własność jednostek samorządu terytorialnego mogą być stosowane do dnia 9 sierpnia 2011 r. Zgodnie bowiem z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 stycznia 2010 r., sygn. akt K 9/08 (Dz. U. Nr 21, poz. 109), art. 4 ust. 8 i 9 ww. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu (...), w zakresie, w jakim wskazuje, że udzielenie bonifikaty jest obowiązkiem organu jednostki samorządu terytorialnego właściwego do wydania decyzji przekształceniowej, jest niezgodny z art. 165 ust. 1 oraz art. 167 ust. 1 i 2 konstytucji i traci moc obowiązującą z upływem 18 (osiemnastu) miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego został ogłoszony w Dz. U. Nr 21, poz. 109 z dnia 8 lutego 2010 r.

Natomiast możliwość udzielenia bonifikat fakultatywnych została przewidziana w art. 4 ust. 7 i ust. 11 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu (...). Bonifikaty fakultatywne mogą być udzielone przez starostę w przypadku nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa oraz wójta, burmistrza, prezydenta miasta, zarząd powiatu albo zarząd województwa, odpowiednio w przypadku nieruchomości stanowiących własność jednostek samorządu terytorialnego – po uprzednim uzyskaniu zgody wojewody, w przypadku nieruchomości Skarbu Państwa albo za zgodą właściwej rady lub sejmiku – w przypadku nieruchomości stanowiących własność jednostek samorządu terytorialnego. Zgodnie z treścią art. 11a ww. ustawy w zarządzeniu wojewody albo uchwale rady lub sejmiku, o których mowa w ust. 7 lub 11, określa się w szczególności warunki udzielania bonifikat i wysokość stawek procentowych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że pozwolą one wyeliminować wątpliwości zawarte w zapytaniu pana posła Ireneusza Rasia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie likwidacji nieczynnych linii
kolejowych nr 410 Grzmiąca – Kostrzyń
na odcinku Połczyn-Zdrój – Grzmiąca
oraz linii 421 Połczyn-Zdrój – Smardzko (10282)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Stanisława Wziątka w sprawie

likwidacji nieczynnych linii kolejowych: nr 410 Grzmiąca – Kostrzyń na odcinku Połczyn-Zdrój – Grzmiąca oraz linii nr 421 Połczyn-Zdrój – Smardzko, przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 18 lipca 2011 r., nr SPS-024-10282/11, przedstawiam poniższe informacje.

Według informacji przedstawionych przez Polskie Koleje Państwowe SA, które są właścicielem przedmiotowych linii, linia kolejowa nr 410 na odcinku Połczyn-Zdrój – Grzmiąca oraz linia kolejowa nr 421 na odcinku Połczyn-Zdrój – Smardzko zostały objęte decyzją o likwidacji. W latach 2009–2010 PKP SA podjęła działania w celu zainteresowania jednostek samorządu terytorialnego przejęciem ww. linii. Jednocześnie przystąpiono do realizacji niezbędnych podziałów geodezyjnych, mających na celu wydzielenie budynków mieszkalnych. Inicjatywa przekazania przedmiotowych linii na rzecz jednostek samorządu terytorialnego w celu reaktywowania linii dla prowadzenia przewozów nie spotkała się jednak z zainteresowaniem samorządów.

W związku ze złym stanem technicznym infrastruktury zakończono procedurę przygotowania do fizycznej likwidacji linii nr 421. Zgodę na likwidację wyraziły zarówno PKP PLK SA, PKP CARGO SA i Przewozy Regionalne sp. z o.o., jak również Zachodniopomorski Urząd Wojewódzki w Szczecinie. Z uwagi na zakończenie procedur związanych z przygotowaniem likwidacji omawianego odcinka linii kolejowej nr 421 PKP SA przystępuje do fizycznej likwidacji torów linii nr 421. Podobna procedura została podjęta w stosunku do linii 410.

Jednocześnie wyjaśniam, iż wszelkie interwencje w sprawie ewentualnej reaktywacji regionalnych połączeń kolejowych na przedmiotowych liniach należy kierować do władz samorządowych właściwych ze względu na obszar działania lub zasięg przewozów. Zgodnie z obowiązującymi przepisami art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13) organizatorem publicznego transportu zbiorowego na ww. liniach może być województwo zachodniopomorskie. Ponadto, w przypadku przewozów w granicach jednego powiatu, organizatorem może być również powiat, zaś w gminnych przewozach pasażerskich – gmina.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Wypych-Namietko

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Widackiego**

**w sprawie liczby sędziów orzekających w XIII
Wydziale Ubezpieczeń Społecznych Sądu
Okręgowego w Warszawie oraz liczby odwołań
wniesionych przez byłych funkcjonariuszy
organów bezpieczeństwa PRL od decyzji
Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA (10283)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Jana Widackiego w sprawie liczby sędziów orzekających w XIII Wydziale Ubezpieczeń Społecznych Sądu Okręgowego w Warszawie oraz liczby odwołań wniesionych przez byłych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa PRL od decyzji Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w Warszawie, przedstawione przy piśmie wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej Marka Kuchcińskiego z dnia 18 lipca 2011 r., uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Od października 2009 r. do końca grudnia 2010 r. do Wydziału XIII Ubezpieczeń Sądu Okręgowego w Warszawie wpłynęło 14 660 spraw, a w I półroczu 2011 r. wpłynęły dalsze 673 sprawy z odwołań dotyczących decyzji wydanych na podstawie informacji IPN o pełnieniu przez funkcjonariuszy służb mundurowych służby w organach bezpieczeństwa państwa – w trybie ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej i ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, ze zm.). Skalę zjawiska ilustruje fakt, że łącznie do XIII i XIV Wydziału Ubezpieczeń Społecznych Sądu Okręgowego w Warszawie wpłynęło w 2010 r. 17 288 spraw ubezpieczeniowych wszystkich kategorii, zatem ponad 80% stanowiły sprawy będące przedmiotem zapytania pana posła.

Zgodnie z treścią art. 461 § 2¹ Kodeksu postępowania cywilnego wyłącznie właściwym miejscowo sądem do rozpoznawania odwołań od decyzji Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA jest Sąd Okręgowy w Warszawie jako sąd, w którego okręgu siedzibę ma ten organ, a sprawy powyższe rozpoznawane są wyłącznie w Wydziale XIII Ubezpieczeń Społecznych tego sądu (zgodnie z § 2 pkt 39b rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 26 września 2001 r. w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 106, poz. 1161, ze zm.)). Wprawdzie zgodnie z art. 461 § 3 K.p.c. sąd właściwy może, na zgodny wniosek, przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu rozpozna-

jącemu sprawy z zakresu prawa pracy lub ubezpieczeń społecznych, jeżeli przemawiają za tym względy celowości, ale w praktyce przypadki przekazania spraw wymienionej kategorii innym sądom na wniosek stron nie występują. Nie przyniosły oczekiwanego rezultatu podjęte w 2010 r. działania ministra sprawiedliwości zmierzające do uzyskania zgody dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na rozpoznawanie spraw byłych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa przez sądy okręgowe właściwe ze względu na miejsce zamieszkania odwołujących się od decyzji administracyjnej zakładu.

Opanowanie tak radykalnie zwiększonego wpływu spraw do jednego wydziału wymagało podjęcia nadzwyczajnych działań. W grudniu 2009 r. w Wydziale XIII Sądu Okręgowego w Warszawie orzekało 7 sędziów, w tym dwoje sędziów, w przypadku których dodatkowe obowiązki związane z pełnioną funkcją nie pozwalały na orzekanie w pełnym wymiarze. W 2010 r. i 2011 r. wydział uzyskał wsparcie kadrowe. Do orzekania w wydziale przeniesiono łącznie 5 sędziów Sądu Okręgowego w Warszawie, w tym także wiceprezesa i wizytatora Sądu Okręgowego w Warszawie, którzy rozpoznają wyłącznie sprawy omawianej kategorii, choć z racji pełnionych funkcji w zmniejszonym wymiarze. Ponadto delegowano do orzekania 11 sędziów sądów rejonowych, z których jeden sędzia orzekał w pełnym obciążeniu od 15 kwietnia 2010 r. do 31 maja 2011 r., jeden sędzia w wymiarze 2 sesji w miesiącu od lipca 2010 r. do 31 maja 2011 r., pozostali sędziowie w wymiarze jednej sesji w miesiącu, poczynając od IV kwartału 2010 r. Obsada sędziów sądów rejonowych delegowanych do orzekania na jedną sesję w miesiącu wynosi obecnie, poczynając od czerwca 2011 r., 7 osób. Wzrosła z 15 do 16 osób liczba zatrudnionych pracowników sekretariatu, ponadto dodatkowo na podstawie umowy zlecenia zatrudniono 4 osoby do prac w sekretariacie i trzej asystentów.

Odnosząc się do zapytania pana posła dotyczącego perspektyw rozpoznania spraw z odwołań dotyczących decyzji wydanych na podstawie informacji IPN o pełnieniu przez funkcjonariuszy służb mundurowych służby w organach bezpieczeństwa państwa, trzeba zauważyć, że z przedstawionych przez prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie informacji wynika, iż według stanu na 30 czerwca 2011 r. do rozpoznania pozostało jeszcze 11 517 spraw wymienionej kategorii. Zaznaczyć jednak należy, że dopiero w dniu 24 lutego 2010 r. Trybunał Konstytucyjny w sprawie K 6/09 rozstrzygnął o zgodności z konstytucją regulacji stanowiącej podstawę prawną dla rozstrzygania w wymienionych sprawach (ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego

Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin – Dz. U. Nr 24, poz. 145).

Ponadto problematyka dotycząca zasady obliczania wysokości świadczeń dla osób, które pozostawały w służbie przed 2 stycznia 1999 r. i pełniły służbę w charakterze funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa, była przedmiotem przedstawionego w 2010 r. Sądowi Najwyższemu przez Sąd Apelacyjny w Warszawie zagadnienia prawnego. W uchwale z dnia 3 marca 2011 r., sygn. akt II UZP 2/11, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944–1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425, ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin – t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, ze zm.), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być mniejsza niż 40% podstawy wymiaru tego świadczenia. Rozstrzygnięcie powyższej kwestii miało decydujący wpływ na przyspieszenie rozpoznawania spraw omawianej kategorii. W marcu 2011 r. zakończonych zostało bowiem 247 takich spraw, natomiast w kwietniu 2011 r. – 582 sprawy, w maju – 589 spraw, w czerwcu – 587 spraw, podczas gdy w całym 2010 r. – 1588 spraw. Poczynając od marca 2011 r., znacznie zwiększona została również ilość spraw wymienionej kategorii kierowanych na rozprawy w kolejnych miesiącach 2011 r.

Dotychczas podjęte działania zmierzające do uporańcia się ze zwiększonym wpływem w postaci wzmocnienia kadrowego, skierowania na delegacje do orzekania w Sądzie Okręgowym w Warszawie sędziów sądów rejonowych, zwiększenia obciążenia sędziów w zakresie ilości dni sesyjnych i spraw kierowanych na jedną sesję, a także usprawnienia organizacyjne przyniosły więc oczekiwane rezultaty. Działania te winny pozwolić także na opanowanie zwiększonego wpływu i znaczne zredukowanie zaległości w bieżącym roku. Wyznaczono już terminy w dalszych 1323 sprawach, a w najbliższym czasie wyterminowane zostaną sprawy na sesje do końca 2011 r. Należy także zaznaczyć, że wydział praktycznie nie odnotowuje obecnie napływu kolejnych spraw tej kategorii. Podczas gdy w marcu i kwietniu 2011 r. wpłynęło odpowiednio 157 i 210 takich spraw, to wpływ z czerwca 2011 r. ograniczył się jedynie do 19 spraw.

Sytuacja ta, wymagająca podejmowania szeregu działań doraźnych zakłócających zwykły tok czynno-

ści, wskazuje na nietrafność uregulowań wprowadzających w niektórych kategoriach spraw właściwość jednego tylko, konkretnie wskazanego, sądu, szczególnie spośród sądów apelacji warszawskiej. Okoliczność ta była wielokrotnie wskazywana przy postulowaniu zmian ustawowych zmierzających do takiego właśnie ukształtowania właściwości miejscowej sądów. Z uzyskanych informacji wynika, że Sąd Apelacyjny w Warszawie, który jest sądem właściwym do rozpoznawania spraw ze skarg stron, których postępowanie toczy się w XIII Wydziale Ubezpieczeń Społecznych Sądu Okręgowego w Warszawie, składanych w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, skargi takie oddala, nie dopatrując się, aby zwłoka w rozpoznawaniu spraw tej kategorii miała charakter nieuzasadniony (tak w sprawach o sygn. III S 9/11, III S 3/11).

Wyrażam nadzieję, że przedstawione stanowisko w sposób wyczerpujący wyjaśnia kwestie poruszone w zapytaniu pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Iwony Guzowskiej**

**w sprawie problemu mieszkańca Gdańska,
związanego z wykupem lokalu mieszkalnego
wraz z piwnicą (10285)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie z dnia 4 lipca 2011 r. pani poseł Iwony Guzowskiej, przesłane przy piśmie z dnia 19 lipca 2011 r., uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Interesująca panią poseł ocena możliwości wykupu przez pana S. W. lokalu mieszkalnego położonego w Gdańsku wraz z dostępem do piwnicy nie należy do zakresu kompetencji ministra sprawiedliwości. Z dołączonego do zapytania poselskiego pisma S. W. z 12 czerwca 2011 r. wynika, iż uwypuklona w tym piśmie rozbieżność co do oceny warunków technicznych piwnicy (jako samodzielniego lokalu) znajdującej się w niniejszym budynku w Gdańsku zaistniała w zaświadczeniach wydanych przez prezydenta miasta Gdańska w ramach postępowania administracyj-

nego. Minister sprawiedliwości nie sprawuje nadzoru nad tego rodzaju postępowaniem, dlatego też zarzuty w opisanym wyżej zakresie nie podlegają jego ocenie.

Treść pisma S. W. z 12 czerwca 2011 r. wskazuje ponadto, że osoba ta jest również stroną postępowania sądowego. Z poczynionych ustaleń wynika, że w sprawie I C 1642/10 Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku syndyk masy upadłości Sieci Handlowej sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w Gdyni domaga się opuszczenia przez pozwanego S. W. i pozwaną B. G. niniejszego lokalu mieszkalnego położonego w Gdańsku. Sprawa ta wpłynęła do sądu w dniu 4 listopada 2010 r. Podczas 5 rozpraw (w dniach 19 stycznia 2011 r., 2 marca 2011 r., 15 kwietnia 2011 r., 8 czerwca 2011 r. i 27 lipca 2011 r.) sąd rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe, po czym wyrokiem z dnia 27 lipca 2011 r. nakazał S. W. i B. G. opuszczenie i opróżnienie niniejszego lokalu mieszkalnego położonego w Gdańsku.

Ponadto sąd ustalił, że B. G. przysługuje prawo do lokalu socjalnego z zasobów gminy miasta Gdańsk, dlatego też nakazał wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Powyższy wyrok nie jest prawomocny. W przypadku wniesienia przez pana S. W. apelacji prawidłowość rozstrzygnięcia podlegać będzie ocenie sądu odwoławczego.

Przedstawiając powyższe, wyrażam przekonanie, że kwestie poruszone w zapytaniu pani poseł Iwony Guzowskiej zostały dostatecznie wyjaśnione.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Rygla**

**w sprawie realizacji łącznika drogi krajowej
nr 4 (E40) z autostradą A4 (10286)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Wiesława Rygla, przesłane przy piśmie SPS-024-23186/11, z dnia 30 czerwca 2011 r., w sprawie przyjęcia do realizacji łącznika w projekcie autostrady A4 z drogą krajową nr 4 przekazuję niniejsze wyjaśnienia.

Budowa autostrady A4 na odcinku węzeł Dębica Pustynia (bez węzła) do węzła Rzeszów Zachodni (bez węzła), w ciągu którego zlokalizowany miałby

być przedmiotowy łącznik, rozpoczęta została w dniu 9 czerwca 2010 r. Kontrakt przewiduje wykonanie robót w ciągu 24 miesięcy, tj. do 8 czerwca 2012 r. Projektowana droga, przejmując większość ruchu tranzytowego z drogi krajowej nr 4, wpłynie na poprawę jej przepustowości, co ma szczególne znaczenie dla obszarów zabudowanych, przez które przechodzi. Mniejsze zatłoczenie w tych obszarach poprawi bezpieczeństwo ruchu zarówno pieszym, rowerzystom, jak i użytkownikom zmotoryzowanym oraz wpłynie radykalnie na poprawę stanu środowiska.

W ramach przedsięwzięcia przewidziano powiązanie autostrady A4 z innymi drogami w postaci węzłów, m.in. poprzez węzeł Ropczyce z drogą powiatową nr 1225R (Sędziszów Małopolski – Kosowy), tj. w rejonie, w którym poseł wnioskuje budować łącznik do drogi krajowej nr 4. Przyjęte do realizacji rozwiązanie umożliwi połączenie w tym miejscu autostrady A4 z drogą krajową nr 4 poprzez drogę powiatową Sędziszów – Kamionka.

Ponadto informuję, iż w ramach budowy autostrady realizowane są węzły oraz te elementy dróg niższych kategorii, które leżą w granicach objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji drogi i stanowią połączenie węzłów z istniejącą siecią dróg w sposób zapewniający komunikację pomiędzy autostradą a drogami bezpośrednio obsługującymi przyległy teren. Zgodnie z tą zasadą w ramach budowy autostrady A4 w rejonie węzła Ropczyce – Sędziszów zostaną wykonane roboty w liniach rozgraniczających pas drogowy autostrady. Natomiast podniesienie parametrów technicznych pozostałego odcinka drogi powiatowej Kamionka – Sędziszów należy do zadań jej zarządcy.

Nadmieniam, iż rozpoczęcie budowy przedmiotowego odcinka autostrady możliwe było dzięki uzyskaniu prawomocnych decyzji administracyjnych:

— decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydanej przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska w Rzeszowie, określającej trasę drogi,

— decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji, wydanej przez wojewodę podkarpackiego, ustalającej szczegółową lokalizację drogi i zatwierdzającej granice inwestycji.

Podkreślić należy, iż działania resortu infrastruktury związane z przygotowaniem do budowy przedmiotowej drogi prowadzone były z należytą starannością i są zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. W każdym przypadku ich podstawowym celem jest zapewnienie właściwego poziomu bezpieczeństwa ruchu drogowego, ograniczenie negatywnego wpływu inwestycji na środowisko oraz umożliwienie udziału społeczeństwa w wyborze najkorzystniejszego wariantu przebiegu projektowanej drogi. W ich trakcie podawane były do publicznej wiadomości ogłoszenia o możliwości zgłaszania wniosków, uwag i zastrzeżeń do poszczególnych etapów przeprowadzonych przygotowań – również w sprawie projektowanego układu komunikacyjnego w Sędziszowie.

Nawiązując do możliwości wsparcia finansowego dla dróg samorządowych, uprzejmie informuję, że za-

rządcy dróg powiatowych mogą korzystać z rezerwy subwencji ogólnej tworzonej w budżecie państwa na mocy art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.). Środki z tej rezerwy w zakresie dróg powiatowych mogą być przeznaczone jedynie na zadania inwestycyjne. W latach 2008–2011 omawiane środki wspierały realizację zadań „mostowych” obejmujących budowę lub przebudowę obiektów inżynierskich, którym nadane zostały jednolite numery inwentarzowe (JNI).

Ponadto informuję, iż aktualnie przygotowywana jest uchwała Rady Ministrów w sprawie ustanowienia programu wieloletniego pod nazwą „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych – etap II: bezpieczeństwo – dostępność – rozwój”. Zaplanowany na lata 2012–2015 program będzie kontynuacją poprzedniego z lat 2008–2011. Przewiduje on udzielanie jednostkom samorządu terytorialnego dotacji celowych z budżetu państwa na dofinansowanie zadań własnych w zakresie przebudowy, budowy lub remontów dróg powiatowych i gminnych. Jednostką organizacyjną koordynującą wykonanie programu jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie możliwości przejęcia nieruchomości
kompleksu wojskowego nr 5609 w Libiążu
przez Policję lub Straż Graniczną (10287)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 19 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10287/11), dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Tadeusza Arkita w sprawie możliwości przejęcia obiektów nieruchomości kompleksu wojskowego nr 5609 w Libiążu przez Policję lub Straż Graniczną, uprzejmie informuję, że ww. formacje nie są zainteresowane pozyskaniem przedmiotowych obiektów.

Przedmiotowe stanowisko poprzedzono dokonaniem analizy pod kątem przydatności ww. nieruchomości dla potrzeb służbowych przez jednostki odpowiednie ze względu na swe położenie terytorialne i wykonywane funkcje, tj. Komendę Wojewódzką Policji w Krakowie oraz placówkę Straży Granicznej

zlokalizowaną w Krakowie-Balicach. Z uzyskanych informacji wynika, iż wielkość obiektów i ich lokalizacja nie uzasadniają podjęcia ewentualnej decyzji o ich przejęciu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Ołowskiego**

**w sprawie uwzględnienia
w podstawie programowej przedmiotu wiedza
o społeczeństwie zagadnień z zakresu mediacji
(10288)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Piotra Ołowskiego, posła na Sejm RP, nr SPS-024-10288/11 w sprawie uwzględnienia w podstawie programowej przedmiotu wiedza o społeczeństwie zagadnień z zakresu mediacji uprzejmie wyjaśniam.

Nowa podstawa programowa określona w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17) definiuje obowiązkowe cele i treści nauczania dla danego etapu edukacyjnego oraz zadania wychowawcze szkoły. Obowiązuje ona, począwszy od 1 września 2009 r., i jest stosowana w przedszkolach, w klasach I–III szkoły podstawowej (I etap edukacyjny) oraz w klasach I–III gimnazjum (III etap edukacyjny). Począwszy od roku szkolnego 2012/2013, zacznie obowiązywać na II etapie edukacyjnym (klasy IV–VI szkoły podstawowej) oraz na IV etapie edukacyjnym (szkoły ponadgimnazjalne).

W nowej podstawie programowej kształcenia ogólnego uwzględnione zostały zalecenia Rady Europy i rekomendacje Parlamentu Europejskiego dotyczące kompetencji kluczowych w uczeniu się przez całe życie, w tym kompetencje obywatelskie i społeczne.

W dokumencie kładzie się nacisk na kształtowanie postaw warunkujących odpowiednie przygotowanie młodego człowieka do sprawnego funkcjonowania w społeczeństwie obywatelskim, zatem postawy społecznej, uczciwości, wiarygodności, odpowiedzialności, szacunku dla innych ludzi, gotowości do podejmowania inicjatyw oraz do pracy zespołowej.

Wiedza o społeczeństwie to przedmiot przewidziany dla uczniów III i IV etapu edukacyjnego, łączący przekazywanie wiedzy z kształtowaniem umiejętności i postaw obywatelskich, które umożliwiają odpowiedzialne i skuteczne uczestnictwo w życiu publicznym. Mają one na celu nauczyć formułowania własnych poglądów i wyrażania ich na różnych forach (w klasie, szkole, w innych gremiach, w tym także w Internecie) oraz wysłuchiwanie, rozumienia i uwzględniania opinii odmiennych niż własne. Cele te muszą być zgodne z zasadami otwartej komunikacji i prawami człowieka.

W podstawie programowej wiedzy o społeczeństwie wyróżniono wymagania ogólne, m.in. wykorzystanie i tworzenie informacji, rozpoznawanie i rozwiązywanie problemów, współdziałanie w sprawach publicznych oraz znajomość zasad i procedur demokracji, które kładą nacisk na rozwijanie umiejętności prowadzenia dialogu obywatelskiego.

Pomimo że w nowej podstawie programowej kształcenia ogólnego nie wymienia się *expressis verbis* mediacji jako alternatywnej metody rozwiązywania konfliktów, stosowanej w prawie polskim od 1991 r., to uczniowie mogą poznawać zagadnienia z zakresu procedury mediacji, jeśli zostaną one uwzględnione przez nauczycieli w realizowanych programach nauczania.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie braku środków w Miejskim Zespole
ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Łodzi
(10291)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 19 lipca 2011 r. (znak: SPS-024-10291/11) zapytanie pana posła Johna Abrahama Godsona w sprawie braku środków w Miejskim Zespole do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Łodzi, uprzejmie informuję.

Zasady finansowania działania powiatowych zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności regulują przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721). Zgodnie z art. 6 ust. 1a przedmiotowej usta-

wy wydatki związane z tworzeniem i działalnością zespołów są pokrywane ze środków finansowych budżetu państwa. Wydatki te mogą być również pokrywane ze środków finansowych jednostek samorządu terytorialnego.

Przedmiotowy przepis tworzy swoisty montaż finansowy w zakresie pokrywania kosztów funkcjonowania powiatowych zespołów zarówno ze środków budżetu państwa, jak też ze środków samorządu powiatowego, na terenie którego działa powiatowy zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności. Tym nie mniej podstawowy ciężar finansowania działania zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności obciąża budżet państwa, a precyzyjnie budżet każdego województwa.

Ponieważ środki na działanie zespołów orzekających znajdujące się w dziale 853 (pozostałe zadania w zakresie polityki społecznej), rozdziale 85321 (zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności) i przekazywane samorządom powiatowym w formie dotacji objęte są budżetem właściwego województwa, to obowiązek ich zaplanowania w wysokości gwarantującej realizację zadania spoczywa na dysponencie części budżetowej. W przypadku budżetów województw dysponentem części budżetowej jest wojewoda i to do jego kompetencji należy planowanie wysokości środków na poszczególne zadania.

Analiza wykonania budżetu państwa za rok 2010 w województwie łódzkim w dziale 853, rozdział 85321 wykazała, iż różnica pomiędzy wysokością budżetu a jego wykonaniem wyniosła 10 tys. zł, co potwierdza prawidłowość wydatkowania. Natomiast analiza wydatkowania całego działu 853 wykazała, iż dysponent części budżetowej posiadał pewną ilość środków, która mogła zostać alokowana w ramach tego działu na zadania wymagające większego wsparcia finansowego.

Ponadto pragnę zwrócić uwagę, że każdorazowo na etapie planowania wysokości środków w budżecie województw pełnomocnik rządu do spraw osób niepełnosprawnych występuje imiennie do każdego z wojewodów, wskazując na potrzebę właściwego oszacowania kosztów funkcjonowania zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności. Pismem z dnia 5 sierpnia 2010 r. (znak: BON-IV-074-6-2-ZW/10) pełnomocnik rządu do spraw osób niepełnosprawnych zwrócił się do wojewody łódzkiego o takie zaplanowanie w roku 2011 kwoty wydatków na rzecz zespołów orzekających o niepełnosprawności, która pozwoli na ich funkcjonowanie. Jednocześnie przewodniczący Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Łodzi przy piśmie z dnia 27 maja br. (znak: WZON-9533.34.2011.JP) poinformował, iż niedobór środków finansowych dla powiatowych zespołów został oszacowany w roku bieżącym na kwotę 875 tys. zł (przy kwocie środków z rezerwy celowej w wysokości 3750 tys. zł).

Chciałbym również zauważyć, iż środki z rezerwy celowej nie służą pokrywaniu prognozowanych niedoborów, ale mają na celu zabezpieczenie funkcjono-

wania systemu orzekania w sytuacji wystąpienia wydatków będących następstwem zmian w przepisach prawa lub niedających się przewidzieć zjawisk społecznych.

Pragnę także poinformować, iż wzorem lat poprzednich w dniu 13 maja br. pełnomocnik rządu do spraw osób niepełnosprawnych (pismem znak: BON-IV-074-2-1-ZW/11) zwrócił się do wojewodów o takie zaplanowanie w roku 2012 kwoty wydatków na rzecz zespołów orzekających o niepełnosprawności, która pozwoli na ich sprawne funkcjonowanie. Z informacji wojewody łódzkiego wynika, iż w jego budżecie na 2012 r. zaplanowano wzrost środków finansowych na działalność powiatowych zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności o kwotę 84 tys. zł. Wojewoda łódzki wyjaśnia przy tym, iż zdaje sobie sprawę, że planowany wzrost wysokości środków finansowych na 2012 r. jest niewystarczający i wynika przede wszystkim z ograniczeń budżetowych.

Jednocześnie z wyjaśnień przedłożonych przez przewodniczącego Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Łodzi przy piśmie z dnia 29 lipca br. (znak: WZON-9533.45.2011.JP) wynika, iż:

1) podział dotacji w projekcie planu na 2011 r. dla powiatowych zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności (dział 853: Pozostałe zadania w zakresie polityki społecznej, rozdział 85321: Zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności, § 2110: Dotacje celowe przekazane z budżetu państwa na realizację zadań bieżących z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami realizowane przez powiat) został dokonany według tych samych zasad dla wszystkich 22 powiatowych zespołów nadzorowanych przez wojewodę łódzkiego: liczba orzeczeń planowanych do wydania w 2011 r. pomnożona przez kwotę 61 zł brutto za wydanie 1 orzeczenia;

2) Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Łodzi jest finansowany wyłącznie ze środków budżetowych wojewody łódzkiego, a budżet na 2011 r. został ustalony w wysokości 1 098 061 zł (61 zł x 18001 planowanej do wydania liczby orzeczeń); dotacja jest przekazywana w transzach każdego miesiąca w równych częściach;

3) w poprzednich latach plan budżetu miejskiego zespołu w Łodzi był zwiększany w ciągu roku o dodatkowe środki pozyskiwane z różnych źródeł;

4) zmniejszenie środków finansowych w planie roku bieżącego w stosunku do roku 2010 było związane z urealnieniem liczby planowanych orzeczeń; liczba planowanych orzeczeń na 2011 r. uwzględnia jednak liczbę orzeczeń nierozpatrzonej w 2010 r.;

5) odnosząc się do kwestii „zaprzestania działalności zespołu orzekającego”, bardziej trafnym określeniem odzwierciedlającym aktualną sytuację jest „znaczące ograniczenie wydawania orzeczeń”; jednak w pismach kierowanych do wojewody łódzkiego wiceprezydent miasta Łodzi użył takiego określenia; w czerwcu br. miejski zespół w Łodzi wydał ogółem 1058 orzeczeń, a w lipcu br. 249 orzeczeń, nierozpatrzonych wniosków 2746;

6) w związku z trudną sytuacją finansową miejskiego zespołu w Łodzi wojewoda łódzki na wniosek przewodniczącego wojewódzkiego zespołu przekazał w miesiącach czerwiec–lipiec br. dodatkowe 2 dotacje w łącznej wysokości 100 000 zł; w dniu 13 czerwca br. również z inicjatywy przewodniczącego wojewódzkiego zespołu w Łodzi zostało zorganizowane spotkanie z udziałem wojewody łódzkiego i wiceprezydenta miasta Łodzi oraz przewodniczących miejskiego i wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności; w spotkaniu uczestniczyły również osoby odpowiedzialne za obsługę budżetową zespołów; przewodniczący wojewódzkiego zespołu poinformował zebranych o podjętych działaniach związanych z pozyskaniem dodatkowych środków finansowych (środki z rezerwy celowej ministra finansów, które zgodnie z informacją biura pełnomocnika zostaną uruchomione na przełomie sierpnia/września br.); podczas spotkania ustalono, że miasto Łódź zwróci się z wnioskiem o uruchomienie dodatkowej transzy środków finansowych; w dniu 22 lipca br. wojewoda łódzki skierowała pismo (WZON-9533.43.2011.JP) do pana Jarosława Dudy, sekretarza stanu pełnomocnika rządu do spraw osób niepełnosprawnych, z prośbą o przyznanie dodatkowych środków z rezerwy celowej budżetu państwa dla województwa łódzkiego w dziale 853: Pozostałe zadania w zakresie polityki społecznej, rozdziale 85321: Zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności, § 2110: Dotacje celowe otrzymane z budżetu państwa na zadania bieżące z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami realizowane przez powiat, które byłyby przeznaczone na pokrycie najpilniejszych potrzeb zespołów orzekających w województwie łódz-

Rok	Plan finansowy	Liczba zaplanowanych orzeczeń	Liczba wydanych orzeczeń	Dodatkowe dotacje	Plan finansowy po zmianach
2008	1 200 000	20 000	15 576	183 556	1 383 556
2009	1 229 800	17 000	16 065	191 405	1 421 205
2010	1 006 500	16 500	14 260	328 200	1 334 700
2011	1 098 061	18 001	8172*	100 000	1 198 061*

* za I półrocze 2011 r.

kim, w szczególności Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Łodzi.

Równocześnie pragnę poinformować, że Biuro Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych przystąpiło już do prac związanych z podziałem środków z rezerwy celowej. Podział środków z rezerwy, przy oczekiwaniach zespołów wojewódzkich 2,5 krotnie wyższych od kwoty środków rezerwy, zdaje się wykluczać przyznanie wnioskowanych środków finansowych na potrzeby orzecznicze powiatowych zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności w województwie łódzkim.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Macieja Orzechowskiego
i Witolda Sitarza**

**w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 15
na odcinkach: Koźmin Wielkopolski –
Krotoszyn – Zduny – Cieszków (10292)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania posłów Macieja Orzechowskiego i Witolda Sitarza, przekazanego przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak SPS-024-10292/11, w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 15 na odcinkach: Koźmin Wielkopolski – Krotoszyn – Zduny – Cieszków przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Aktualnym dokumentem programowym w sektorze infrastruktury dróg krajowych jest „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zatwierdzony przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. Określone w nim programowanie rzeczowe i finansowe obejmuje okres 3 lat (2011–2013) i zostało dostosowane do określonych możliwości finansowych państwa. Niestety określony zakres nie obejmuje przedmiotowej inwestycji.

Ministerstwo Infrastruktury dostrzega konieczność poprawy stanu bezpieczeństwa wielu dróg krajowych, w tym także z tego powodu potrzebę przebudowy drogi krajowej nr 15 na przedmiotowych odcinkach. Ministerstwo ma świadomość, iż zakres realizacji tych zadań uzależniony jest od wielkości środków finansowych, jakimi dysponuje Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad. Podkreślić należy, iż kolejność realizacji zadań zgłoszonych do „Planu działań na sieci drogowej na lata 2011-2013 w celu

poprawy stanu bezpieczeństwa dróg” została ustalona według ściśle określonych kryteriów, tj. liczby zabitych, liczby rannych oraz średniego dobowego ruchu na danym odcinku drogi. Przyjęty sposób klasyfikacji zadań pozwala na efektywne wykorzystanie ograniczonych środków finansowych oraz umożliwia podejmowanie działań w celu poprawy bezpieczeństwa na odcinkach dróg krajowych najbardziej zagrożonych jego utratą.

Reasumując, resort infrastruktury podejmuje wszelkie możliwe działania mające na celu przyspieszenie realizacji przedmiotowej inwestycji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie możliwości przeprowadzenia
szkoleń z zakresu znajomości i przestrzegania
prawa o ochronie przyrody (10293)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 19 lipca 2011 r., przy którym przekazano zapytanie pana posła Michała Stuligrosza w sprawie możliwości przeprowadzenia szkoleń z zakresu znajomości i przestrzegania prawa o ochronie przyrody, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Odnosząc się do kwestii oceny niepodejmowania czynności przez Policję lub prokuraturę i umarzania postępowań w sprawach związanych z niszczeniem siedlisk chronionych prawem gatunków ptaków, uprzejmie informuję, że problematyka oceny trafności i zasadności tego rodzaju decyzji ww. organów pozostaje poza kompetencjami ministra sprawiedliwości. Do oceny zasadności postanowień Policji lub prokuratora o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego lub o jego umorzeniu z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu jest powołany wyłącznie właściwy sąd, w trybie przewidzianym w art. 306 § 1 K.p.k. W sprawach o wykroczenia, stosownie do treści art. 56a Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (K.p.s.w.), uprawnienia w zakresie kontroli decyzji o odmowie wniesienia do sądu wniosku o ukaranie za wykroczenie przysługują organowi nadrzędnemu nad wydającym tego rodzaju decyzję w sytuacji jej zaskarżenia przez osobę, która złożyła zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia. Przepisy w sprawach o wykroczenia nie przewi-

dują natomiast możliwości umarzania postępowań z uwagi na znikomą szkodliwość społeczną czynu.

Odnosnie do pytania, czy brak podejmowania przez sędziów, policjantów i urzędników państwowych działań w tej sprawie może wynikać z braku znajomości prawa o ochronie przyrody, w zakresie swoich kompetencji wyjaśniam, że nie znajduję podstaw do stwierdzenia, że sędziowie marginalnie traktują problematykę ochrony przyrody. Ministerstwo Sprawiedliwości nie gromadzi szczegółowych danych dotyczących umorzeń przez sądy spraw z zakresu ochrony przyrody z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu. Dostępne dane statystyczne dotyczą łącznej liczby umorzeń postępowań w sprawach o przestępstwa z zakresu ochrony naturalnego środowiska (rozdział XXII K.k., Prawo wodne, Prawo łowieckie i inne) z powodu znikomej szkodliwości społecznej czynu oraz z uwagi na stwierdzenie, że sprawca nie podlega karze. Spośród 1092 osób osądzonych za tego rodzaju czynu w 2010 r. 899 zostało skazanych, zaś ze wskazanych wyżej powodów umorzono postępowanie w 27 sprawach.

W sprawach o wykroczenia dostępne dane dotyczą czynów określonych w rozdziale XIX Kodeksu wykroczeń (szkodnictwo leśne, polne i ogrodowe), ustawy o ochronie przyrody, rybołówstwie śródlądowym i innych. Wynika z nich, że na 1368 osób prawomocnie osądzonych w 2010 r. za tego rodzaju wykroczenia 1205 osób zostało ukaranych i jedynie wobec 25 osób sąd odstąpił od wymierzenia kary. Powyższe dane nie budzą zaniepokojenia z uwagi na niewielki procent spraw umorzonych ze względu na znikomą szkodliwość społeczną czynu i uznanie, że sprawca nie podlega karze, oraz w których sąd odstąpił od wymierzenia kary.

Odpowiadając na kolejne pytanie pana posła, należy stwierdzić, że zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. Nr 26, poz. 157, ze zm.) szkoleniami i doskonaleniem zawodowym sędziów, prokuratorów i pozostałych urzędników sądów i prokuratur zajmuje się krajowa szkoła. Jednostka ta nie zajmuje się szkoleniami dla policjantów, prawników z korporacji zawodowych i innych urzędników państwowych.

Przedstawiając powyższe, należy stwierdzić, że w chwili obecnej nie ma potrzeby przeprowadzenia specjalistycznych szkoleń dla sędziów z zakresu ustawy o ochronie przyrody. Nie wykluczam jednak, że zagadnienia dotyczące tej tematyki będą w przyszłych latach przedmiotem szkoleń dla sędziów i prokuratorów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie wyłączenia z systemu
opłat elektronicznych viaTOLL swarzędzkiego
odcinka drogi krajowej nr 92 (10294)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Michała Stuligrosza, przesłane przy piśmie z dnia 19 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10294/11, dotyczące elektronicznego systemu poboru opłat, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Pan poseł zwrócił się o wyłączenie z systemu opłat elektronicznych viaTOLL swarzędzkiego odcinka drogi krajowej nr 92.

Uprzejmie informuję, iż resort infrastruktury nie przewiduje wyłączenia swarzędzkiego odcinka drogi krajowej nr 92 z systemu opłat elektronicznych viaTOLL. Należy podkreślić, iż przy podejmowaniu decyzji o objęciu opłatą elektroniczną drogi krajowej nr 92 na odcinkach: skrzyżowanie z drogą wojewódzką nr 305 – granica m. Poznań oraz granica m. Poznań – Września wzięto pod uwagę przepis art. 7 ust. 1 dyrektywy 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe, zgodnie z którym państwa członkowskie są uprawnione do stosowania opłat za przejazd na drogach nienależących do transeuropejskiej sieci drogowej, w tym na drogach równoległych, na które może zostać skierowany ruch z transeuropejskiej sieci drogowej w wyniku wprowadzenia systemu opłat lub które stanowią bezpośrednią konkurencję dla niektórych części tej sieci. Droga krajowa nr 92 na ww. odcinkach stanowi drogę alternatywną dla znajdującej się w sieci TEN-T płatnej autostrady A2 odcinek Nowy Tomyśl – Świecko, która jest zarządzana przez spółkę koncesyjną. Resort infrastruktury zdecydował się objąć ww. odcinki drogi krajowej nr 92 opłatą elektroniczną w celu zapobieżenia odpływowi ruchu pojazdów ciężkich na bezpłatne drogi krajowe w związku z likwidacją z dniem 30 czerwca 2011 r. tzw. rekompensat dla koncesjonariuszy, które skutkowały zwolnieniem z opłat za przejazd dla pojazdów ciężarowych. Należy przy tym podkreślić, że zwolnienie pojazdów ciężarowych od uiszczania opłat za przejazd autostradą w wyniku wprowadzenia rekompensat doprowadziło do zasadniczego zwiększenia ruchu na autostradach płatnych. Aby zapobiec powrotowi pojazdów ciężarowych na drogi krajowe, elektroniczny system poboru opłat obejmie również, na podstawie art. 13ha ust. 6 ustawy o drogach publicznych, niektóre odcinki dróg krajowych stanowiących drogi alternatywne dla autostrad koncesyjnych. Takie rozwiązanie zostało dopuszczone w uzasadnieniu ustawy z dnia 7 listopada 2008 r.

o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw wprowadzającej elektroniczny system poboru opłat za przejazd. W ww. uzasadnieniu wskazano, że system opłat będzie stosownie rozszerzany na pozostałe drogi krajowe, w odniesieniu do których spodziewany jest duży odpływ ruchu z autostrad i dróg ekspresowych. Zaproponowane przez resort infrastruktury rozwiązanie ma na celu zabezpieczenie dróg krajowych przed nadmiernym zużyciem przez ruch pojazdów ciężkich.

W systemie opłaty elektronicznej, który rozpoczął funkcjonowanie w dniu 1 lipca br., pobierającym opłatę jest, na podstawie art. 13hb ust. 1 ustawy o drogach publicznych, generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad. Początkowo system wdrożono na odcinkach autostrad, dróg ekspresowych i innych dróg krajowych zarządzanych przez GDDKiA. Natomiast przepisy nie wykluczają objęcia tym systemem dróg położonych w miastach na prawach powiatu. W związku z powyższym rozpoczęte zostały konsultacje z prezydentami miast zgłaszającymi zainteresowanie objęciem przedmiotowym systemem również dróg znajdujących się na obszarach miast na prawach powiatu, których zarządcami są prezydenci.

Reasumując, należy podkreślić, iż droga krajowa nr 92 została wytypowana przez resort jako niezbędna do zapobieżenia odpływowi ruchu pojazdów ciężkich na bezpłatne drogi krajowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie kierunku prywatyzacji
Przedsiębiorstwa Rolnego Rusko sp. z o.o.
(10296)**

W związku z zapytaniem poselskim pana posła Michała Stuligrosza (pismo z dnia 19 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10296/11) przedkładam Panu Marszałkowi odpowiedzi na pytania zadane przez pana posła w sprawie procesu prywatyzacji Przedsiębiorstwa Rolnego Rusko sp. z o.o. z siedzibą w Rusku i możliwości włączenia się w ten proces Spółdzielni Grup Wielkopolskich z siedzibą w Golinie (gm. Bojanowo, woj. wielkopolskie).

Uprzejmie informuję, że Ministerstwo Skarbu Państwa, prowadząc procesy prywatyzacji spółek,

zobowiązane jest do postępowania zgodnie z procedurami określonymi w ustawie z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 maja 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu zbywania akcji Skarbu Państwa. Postępowania prowadzone są w trybie publicznym, z poszanowaniem zasady równego traktowania każdego inwestora zainteresowanego zakupem akcji/udziałów i mają na celu wyłonienie dla prywatyzowanych spółek inwestorów, którzy zaofertują najkorzystniejsze warunki dla Skarbu Państwa oraz zapewnią rozwój prywatyzowanych podmiotów. Każdy z trybów prywatyzacji jest równorzędny, a wyboru trybu prywatyzacji spośród tych, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, dokonuje minister skarbu państwa, biorąc pod uwagę dotychczasowe doświadczenie związane z prywatyzacją spółek, stopień skomplikowania planowanej transakcji zbycia akcji/udziałów, a także wielkość i kondycję ekonomiczno-finansową spółki.

Pragnę poinformować, że w chwili obecnej prowadzona jest analiza możliwości przeprowadzenia procesu prywatyzacji Przedsiębiorstwa Rolnego Rusko sp. z o.o. z siedzibą w Rusku posiadającego mienie, wobec którego kierowane są roszczenia osób trzecich. Ponadto – stosownie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 2011 r. w sprawie analiz spółki przeprowadzanych przed zaoferowaniem do zbycia akcji należących do Skarbu Państwa – zleczone zostanie doradcy sporządzenie aktualizacji wyceny spółki.

W tej sytuacji kwestia terminu i trybu prywatyzacji Przedsiębiorstwa Rolnego Rusko sp. z o.o. nie jest jeszcze rozstrzygnięta.

O podjętej decyzji w zakresie trybu prywatyzacji oraz planowanym terminie publikacji ogłoszenia zapraszającego potencjalnych inwestorów do udziału w prywatyzacji Przedsiębiorstwa Rolnego Rusko sp. z o.o. Ministerstwo Skarbu Państwa poinformuje Spółdzielnię Grup Wielkopolskich oddzielnym pismem.

Pragnę zapewnić, że Ministerstwo Skarbu Państwa przy realizacji każdego procesu przekształceń własnościowych dąży do wyboru optymalnego trybu prywatyzacji z punktu widzenia zarówno Skarbu Państwa, jak i prywatyzowanego podmiotu.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Widackiego**

**w sprawie liczby aplikantów sądowych
i prokuratorskich przyjętych w latach
2000–2010 z rozbiem na poszczególne lata
(10297)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 19 lipca 2011 r., wraz z którym przekazano zapytanie pana posła Jana Widackiego w sprawie liczby aplikantów sądowych i prokuratorskich przyjętych w latach 2000–2010, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie należy podnieść, że do 2009 r. konkursy na aplikację sądową i prokuratorską przeprowadzały odpowiednio sądy apelacyjne i prokuratury apelacyjne. Egzaminy na te aplikacje były przeprowadzane na podstawie zarządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 5 września 2002 r. w sprawie aplikacji sądowej i prokuratorskiej (Dz. U. Nr 154, poz. 1283, ze zm.). Zgodnie z § 14 ust. 3 powołanego rozporządzenia limity miejsc na aplikacje w poszczególnych okręgach sądów apelacyjnych i prokuratur apelacyjnych wyznaczał minister sprawiedliwości prokurator generalny. Co do zasady limity te były zgodne z liczbą osób przyjętych na te aplikacje.

Limity te w poszczególnych latach przedstawiały się następująco:

aplikacja sądowa

2001 r. – 971,
2002 r. – 782,
2003 r. – 1127,
2004 r. – 1638,
2005 r. – 1115,
2006 r. – 250,
2007 r. – 300.

aplikacja prokuratorska

2001 r. – 475,
2002 r. – 406,
2003 r. – 591,
2004 r. – 943,
2005 r. – 519,
2006 r. – 60,
2007 r. – 240.

Odnośnie do liczby osób, które zdały egzamin sędziowski lub prokuratorski, stwierdzić należy, że zgodnie z § 25 oraz 33 ust. 3 powołanego rozporządzenia osoby te składały egzamin przed komisjami egzaminacyjnymi sądów apelacyjnych i prokuratur apelacyjnych. Ministerstwo Sprawiedliwości posiada wyłącznie informacje przekazywane w poszczególnych latach przez prezesów sądów apelacyjnych bądź prokuratorów apelacyjnych co do ilości osób, które zdawały te egzamin. W przypadku osób, które otrzymały ocenę niedostateczną lub uzyskały zezwolenie

prezesa sądu okręgowego na przystąpienie do egzaminu w terminie późniejszym, składały one taki egzamin przed komisjami egzaminacyjnymi powołanymi w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Z dostępnych danych wynika, że egzamin sędziowski w sądach apelacyjnych zdały następujące liczby osób:

2001 r. – 776,
2002 r. – 793,
2003 r. – 759,
2004 r. – 778,
2005 r. – 681,
2006 r. – 928,
2007 r. – 1282,
2008 r. – 987,
2009 r. – 271,
2010 r. – 270.

Egzamin prokuratorski przed komisjami egzaminacyjnymi w prokuraturach apelacyjnych zdały następujące liczby osób:

2002 r. – 307,
2003 r. – 352,
2004 r. – 412,
2005 r. – 360,
2006 r. – 491,
2007 r. – 726,
2008 r. – 437,
2009 r. – 74,
2010 r. – 233.

Egzamin sędziowski przed komisjami egzaminacyjnymi w Ministerstwie Sprawiedliwości zdały następujące liczby osób:

2001 r. – 77,
2002 r. – 102,
2003 r. – 80,
2004 r. – 7,
2005 r. – 87,
2006 r. – 85,
2007 r. – 85,
2008 r. – 125,
2009 r. – 23,
2010 r. – 10.

Egzamin prokuratorski przed komisjami egzaminacyjnymi w Ministerstwie Sprawiedliwości zdały następujące liczby osób:

2002 r. – 10,
2003 r. – 16,
2004 r. – egzamin nie był organizowany,
2005 r. – 4,
2006 r. – 5,
2007 r. – 43,
2008 r. – 47,
2009 r. – 31,
2010 r. – 7.

Od 2009 r. przygotowaniem i organizowaniem egzaminów sędziowskiego i prokuratorskiego oraz naborem na aplikacje ogólną, sędziowską i prokuratorską zajmuje się Krajowa Szkoła Sądownictwa i Prokuratury w Krakowie na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Są-

downictwa i Prokuratury (Dz. U. Nr 26, poz. 157, ze zm.). Minister sprawiedliwości na podstawie art. 16 ust. 2 powołanej ustawy zarządza w zależności od potrzeb kadrowych sądów i prokuratury nabór na aplikacje ogólną, sędziowską oraz prokuratorską i jednocześnie wyznacza limit miejsc na te aplikacje. W latach 2009–2010 minister sprawiedliwości ogłosił nabór na aplikację ogólną, wyznaczając rokrocznie limit 300 miejsc. W 2010 r. minister sprawiedliwości ogłosił nabór na aplikację sędziowską oraz prokuratorską i wyznaczył limit 75 miejsc na każdej z nich i taką liczbę osób przyjęto na aplikacje specjalistyczne.

W 2009 r. do konkursu na aplikację ogólną dopuszczono 1497 kandydatów, a przyjęto 301 aplikantów. W 2010 r. do konkursu na aplikację ogólną zgłosiło się 1391 osób, a przyjętych zostało 300 osób.

Odpowiadając na kolejne pytanie, informuję, że po zdanim egzaminie sędziowskim i prokuratorskim w poszczególnych latach została przyjęta następująca liczba asesorów:

asesorzy sądowi

2000 r. – 274,

2001 r. – 551,

2002 r. – 410,

2003 r. – 570,

2004 r. – 554,

2005 r. – 285,

2006 r. – 273,

2007 r. – 396,

2008 r. – 0,

2009 r. – 0,

2010 r. – 0.

asesorzy prokuratur rejonowych

2000 r. – 84,

2001 r. – 209,

2002 r. – 152,

2003 r. – 209,

2004 r. – 374,

2005 r. – 179,

2006 r. – 169,

2007 r. – 424,

2008 r. – 332,

2009 r. – 286,

2010 r. – 123.

Odpowiadając na pytanie czwarte, uprzejmie informuję, że według stanu na dzień 30 czerwca 2011 r. sędziów sądów powszechnych jest 9972 osoby, a na wszystkich szczeblach prokuratury, łącznie z prokuratorami Prokuratury Generalnej, pracuje 5793 prokuratorów oraz 506 asesorów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Artura Dunina**

**w sprawie podziału kwoty nadwyżki
środków NFZ (10298)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana Artura Dunina, posła na Sejm RP, z dnia 1 lipca 2011 r., w sprawie podziału kwoty nadwyżki środków NFZ, które zostało przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 19 lipca 2011 r. (znak: SPS-024-10298/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej podziału kwoty nadwyżki środków NFZ, uprzejmie informuję, że w sprawozdaniu finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia za rok 2010, zatwierdzonym przez ministra finansów w dniu 29 czerwca 2011 r., wykazana została strata netto w wysokości 1739,7 mln zł.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej wysokości środków finansowych przeznaczonych na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej w Łódzkim OW NFZ, uprzejmie informuję, że w wyniku zmian planu finansowego oddziału w roku 2011 środki finansowe przewidziane na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej zostały zwiększone o kwotę 57 285 tys. zł i wynoszą 3 910 785 tys. zł.

Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia w dniu 14 lipca 2011 r. przedstawił w celu zaopiniowania radzie funduszu, komisji właściwej do spraw finansów publicznych oraz komisji właściwej do spraw zdrowia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt planu finansowego NFZ na rok 2012. Z danych zawartych w tym planie wynika, że dla Łódzkiego OW NFZ na rok 2012 zaplanowana została kwota 4 157 210 tys. zł, co stanowi wzrost o 7,88%, przy średniej w kraju 7,52%.

Mając na uwadze środki finansowe zaplanowane dla poszczególnych OW NFZ w projekcie planu finansowego NFZ na 2012 r., jak również liczbę osób ubezpieczonych w OW NFZ (dane z CWU na dzień 31 marca 2011 r.), Łódzki OW NFZ miałby najwyższy poziom środków na 1 ubezpieczonego spośród wszystkich OW NFZ. Powyższe środki dają możliwość zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej na odpowiednim poziomie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Artura Dunina**

**w sprawie przekazania przez Krajową Spółkę
Cukrową budynku OSP w Leśmierzu
wraz z wyposażeniem na rzecz gminy Ozorków
(10299)**

Odpowiadając na zapytanie poselskie skierowane przez pana Artura Dunina, posła na Sejm RP, z dnia 19 lipca 2011 r. (SPS-024-10299/11), dotyczące przekazania budynku OSP w Leśmierzu wraz z wyposażeniem przez Krajową Spółkę Cukrową SA z siedzibą w Toruniu na rzecz gminy Ozorków, przedstawiam poniższe informacje.

Cukrownia Leśmierz SA zakończyła produkcję cukru po kampanii 2007/2008 r. Jednocześnie w związku z przyznaniem spółce pomocy restrukturyzacyjnej rozpoczęto realizację zadań określonych w planie restrukturyzacji, które zostały zakończone z dniem 30 września 2010 r. W dniu 1 października 2010 r. akcjonariusz większościowy – Krajowa Spółka Cukrowa SA inkorporowała Cukrownię Leśmierz SA. Połączenie spółek nastąpiło w trybie przejęcia przez KSC SA Cukrowni Leśmierz SA, zgodnie z art. 492 § 1 pkt 1 K.s.h., tj. poprzez przeniesienie całego majątku Cukrowni Leśmierz SA na KSC SA wraz ze wszystkimi prawami i obowiązkami.

Odpowiadając na wniosek gminy Ozorków o przekazanie nieruchomości stanowiącej obiekt remizy strażackiej wraz z wyposażeniem strażaków i pomieszczeń remizy, należących po inkorporacji do KSC SA, zarząd spółki podjął działania zmierzające do przekazania powyższego obiektu na rzecz gminy Ozorków. W tym celu m.in. zwrócił się ze stosownym wnioskiem w formie uchwały do rady nadzorczej spółki, który będzie rozpatrywany na najbliższym posiedzeniu rady przewidywanym na miesiąc wrzesień br. Dalsze działania uzależnione będą od opinii rady nadzorczej spółki, która zgodnie z § 32 ust. 2 pkt 5 statutu spółki jest organem kompetentnym do podjęcia ostatecznej decyzji w powyższym zakresie.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Szweda**

**w sprawie prawa do ulgi prorodzinnej
dla podatników prowadzących rodzinne domy
dziecka (10300)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Stanisława Szweda, przesłanym przy piśmie z dnia 19 lipca 2011 r., w sprawie prawa do ulgi prorodzinnej dla podatników prowadzących rodzinne domy dziecka uprzejmie informuję.

Ze względu na tematykę poruszoną w zapytaniu zwrócono się do ministra pracy i polityki społecznej z prośbą o opinię dotyczącą rodzinnych domów dziecka. W piśmie z dnia 2 sierpnia 2011 r., nr DSR-IV-0700-21-1-KN/11, minister pracy i polityki społecznej przedstawił następujące stanowisko.

„Zgodnie z obecnie funkcjonującymi regulacjami prawnymi zawartymi w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 179, poz. 1362, z późn. zm.), za organizację pieczy zastępczej odpowiedzialny jest starosta, który działając na podstawie uregulowań prawnych, tworzy na swoim terenie placówki opiekuńczo-wychowawcze, w tym typu rodzinnego. Obecnie całodobowe placówki opiekuńczo-wychowawcze typu rodzinnego traktowane są tak jak pozostałe całodobowe placówki, mimo iż mają charakter bardziej rodzinny niż instytucjonalny. Umieszczenie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego następuje na podstawie skierowania wydanego przez powiat właściwy ze względu na miejsce zamieszkania dziecka, posiadający miejsce w tej placówce. Umieszczenie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego zatem – w odróżnieniu od sposobu umieszczania dziecka w rodzinie zastępczej – nie ma charakteru indywidualnego powierzenia dziecka na podstawie postanowienia sądu rodzinnego i opiekuńczego konkretnej rodzinie. Decyzję o wyborze placówki opiekuńczo-wychowawczej pozostawia się staroście właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania dziecka.

Ustawa o pomocy społecznej określa jedynie minimum wypłacanych świadczeń, starosta natomiast podejmuje ostateczną decyzję o wysokości wypłacanych świadczeń, zgodnie z możliwościami finansowymi powiatu. Osoby prowadzące placówki opiekuńczo-wychowawcze typu rodzinnego otrzymują środki finansowe na utrzymanie placówki i opiekę nad dziećmi, określone w art. 85a–85f ustawy o pomocy społecznej. Są to:

- miesięczna zryczałtowana kwota na utrzymanie każdego dziecka (nie mniej niż 34% podstawy),
- miesięczna stawka na utrzymanie lokalu mieszkalnego albo domu jednorodzinnego, w którym mieści się ta placówka,

— miesięczna stawka na usługi telekomunikacyjne (nie więcej niż 21% podstawy),

— roczna stawka na bieżące naprawy, remonty (nie więcej niż 96% podstawy na dziecko),

— roczne środki finansowe na wyposażenie placówki w niezbędny sprzęt – w stawce odpowiadającej wysokości poniesionych wydatków (nie więcej niż 177% podstawy na dziecko),

— roczna stawka na świadczenia zdrowotne nieobjęte ubezpieczeniem zdrowotnym lub roczną stawkę na wyrównanie opóźnień w nauce, w wysokości poniesionych wydatków (nie więcej jednak niż 163% podstawy).

Podstawą do określenia wysokości świadczeń pieniężnych dla placówek opiekuńczo-wychowawczych typu rodzinnego jest – podobnie jak w przypadku rodzin zastępczych – kwota „podstawy” z ustawy o pomocy społecznej (obecnie 1647 zł).

Powiatem właściwym do ponoszenia wydatków na dziecko jest – zgodnie z art. 81 wspomnianej ustawy – powiat miejsca zamieszkania dziecka przed umieszczeniem w pierwszej formie pieczy zastępczej. Natomiast odpłatność za pobyt dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego ponoszą, do wysokości średniego miesięcznego kosztu utrzymania, rodzice dziecka, osoba pełnoletnia lub jej rodzice, a także opiekunowie prawni lub kuratorzy, w przypadku gdy dysponują dochodami dziecka, z tym że opłata ponoszona przez opiekunów prawnych, kuratorów lub osobę pełnoletnią nie może być wyższa niż 50% kwoty stanowiącej dochód dziecka lub osoby pełnoletniej.

Przechodząc na grunt przepisów podatkowych, uprzejmie informuję.

Na podstawie art. 27f ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, od podatku dochodowego obliczonego zgodnie z art. 27, pomniejszonego o kwotę składki, o której mowa w art. 27b, podatnik ma prawo odliczyć kwotę obliczoną zgodnie z ust. 2 na każde małoletnie dziecko, w stosunku do którego w roku podatkowym:

1) wykonywał władzę rodzicielską;

2) pełnił funkcję opiekuna prawnego, jeżeli dziecko z nim zamieszkiwało;

3) sprawował opiekę poprzez pełnienie funkcji rodziny zastępczej na podstawie orzeczenia sądu lub umowy zawartej ze starostą.

Zgodnie z postanowieniami ust. 2 w art. 27f ustawy, odliczeniu podlega kwota stanowiąca 1/6 kwoty zmniejszającej podatek określonej w pierwszym przedziale skali, o której mowa w art. 27 ust. 1, za każdy miesiąc kalendarzowy, w którym podatnik wykonywał władzę, pełnił funkcję albo sprawował opiekę, o których mowa w ust. 1. Odliczenie nie przysługuje, poczynając od miesiąca kalendarzowego, w którym dziecko:

1) na podstawie orzeczenia sądu zostało umieszczone w instytucji zapewniającej całodobowe utrzyma-

nie w rozumieniu przepisów o świadczeniach rodzinnych;

2) wstąpiło w związek małżeński.

Kwestię opieki prawnej nad małoletnim regulują przepisy ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z późn. zm.). Zgodnie z art. 145 § 2 K.r.o. opiekę ustanawia sąd opiekuńczy, skoro tylko poweźmie wiadomość, że zachodzi prawny po temu powód. Opiekun sprawuje pieczę nad osobą i majątkiem pozostającego pod opieką; podlega przy tym nadzorowi sądu opiekuńczego (art. 155 § 1 K.r.o.).

Biorąc pod uwagę przywołane przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, pełnienie funkcji opiekuna prawnego dziecka, które zamieszkuje razem z opiekunem, uprawnia opiekuna do korzystania z tzw. ulgi prorodzinnej za każdy miesiąc kalendarzowy, w którym sprawował on opiekę.

Zdanie drugie w art. 27f ust. 2 ustawy, w którym ustawodawca przewidział wyłączenie możliwości korzystania z tego odliczenia w przypadku umieszczenia dziecka, na podstawie orzeczenia sądu, w instytucji zapewniającej całodobowe utrzymanie w rozumieniu przepisów o świadczeniach rodzinnych, nie znajduje zastosowania w przedstawionej sytuacji.

Intencją ustawodawcy było, aby ulga podatkowa nie przysługiwała, począwszy od miesiąca, w którym dziecko, w drodze orzeczenia sądu, zostało odebrane rodzicom biologicznym, opiekunowi prawnemu, z którym mieszkało, albo rodzinie zastępczej i przekazane instytucji zapewniającej całodobowe utrzymanie w rozumieniu przepisów o świadczeniach rodzinnych, w tym placówce opiekuńczo-wychowawczej.

Z zapytania wynika natomiast, że dziecko nie zostało odebrane opiekunowi prawnemu, z którym zamieszkiwało. Przeciwnie, dziecko zamieszkuje z opiekunem prawnym w prowadzonej przez niego placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego. O ile zatem spełnione są inne warunki określone w art. 27f ustawy, to opiekun prawny zamieszkujący z dzieckiem ma prawo do skorzystania z omawianej ulgi, bowiem jednocześnie pełnienie funkcji opiekuna prawnego i sprawowanie opieki nad dzieckiem w ramach prowadzonej przez opiekuna placówki opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego nie jest okolicznością, która uniemożliwia dokonanie odliczenia.

Minister pracy i polityki społecznej poinformował ponadto o systemowych zmianach przepisów, m.in. w zakresie pieczy zastępczej, które zaczną obowiązywać już z początkiem 2012 r. „W dniu 9 czerwca 2011 r. została uchwalona ustawa o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. Nr 149, poz. 887), która wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2012 r., z wyjątkiem art. 77 ust. 1, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r., i art. 241, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. W wymienionej ustawie wprowadzono nową formę pieczy zastępczej nad dzieckiem – rodzinny dom dziecka – w charakterze analogiczny do obecnie funkcjonującej zawodowej niespokrewnionej z dzieckiem rodziny zastępczej.

Umieszczenie dziecka w tej formie pieczy zastępczej będzie miało charakter indywidualny i następować będzie jako powierzenie dziecka konkretnej osobie prowadzącej rodzinny dom dziecka na podstawie postanowienia sądu rodzinnego.”

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Roberta Telusa
oraz grupy posłów**

**w sprawie planowanej likwidacji
Prokuratury Rejonowej w Opocznie (10301)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie planowanej likwidacji Prokuratury Rejonowej w Opocznie, przesłane przy piśmie z dnia 19 lipca 2011 r., nr SPS-024-10301/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Naczelnym organem prokuratury, zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.), jest prokurator generalny. Z uwagi na dokonane z dniem 31 marca 2010 r. rozdzielenie urzędów ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego, wprowadzone ustawą z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze (Dz. U. Nr 178, poz. 1375, z późn. zm.), podnieść należy, iż problematyka objęta zapytaniem w sensie koncepcyjnym pozostaje obecnie w gestii prokuratora generalnego, natomiast ostateczną decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek organizacyjnych prokuratury, jak również określenia ich właściwości podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił, na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 17 ust. 13 ustawy o prokuraturze, do wydawania rozporządzeń normujących tę problematykę.

Z tego względu udzielenie odpowiedzi na pytania zawarte w wystąpieniu pana posła wymagało uzyskania stanowiska prokuratora generalnego w odniesieniu do planowanych zmian w zakresie struktury organizacyjnej powszechnych jednostek prokuratury, a w szczególności zniesienia Prokuratury Rejonowej w Opocznie.

Z informacji przekazanych przez prokuratora generalnego wynika, że w Prokuraturze Generalnej trwają prace, powołanego zarządzeniem z dnia 7 grudnia 2010 r., Zespołu do oceny zasadności dalszego funkcjonowania ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych i rejonowych, jednostek szczebla re-

jonowego o obsadzie od 3 do 5 etatów orzecznich oraz jednostek szczebla rejonowego, które na obszarze swojej właściwości nie posiadają siedziby sądu rejonowego.

Zgodnie z zakresem zadań zespołu jego prace obejmują jednostkę prokuratury wskazaną w zapytaniu – Prokuraturę Rejonową w Opocznie – jako jednostkę o obsadzie do 5 etatów orzecznich. W związku z powyższym dalsze funkcjonowanie tej prokuratury stanowi przedmiot szczegółowej analizy, która uwzględni m.in. ocenę obecnych warunków pracy i związanych z tym kosztów, możliwości przejęcia spraw oraz kadry orzecznich, urzędników i innych pracowników prokuratury przez najbliższe prokuratury rejonowe, a także zapewnienia w przyszłości takim jednostkom prawidłowej realizacji ustawowych zadań. Takie założenia analizy mają służyć wyeliminowaniu negatywnych skutków ewentualnego zniesienia danej jednostki organizacyjnej prokuratury przez zapewnienie skutecznego przejęcia jej zadań przez inną jednostkę. Likwidacja prokuratury nie wpłynie zatem na stan bezpieczeństwa na obszarze objętym jej działalnością. Zgodnie z przytoczonymi założeniami decyzja taka także nie wpłynie w sposób negatywny na bieg prowadzonych postępowań przygotowawczych.

Stanowisko prokuratora generalnego w zakresie ewentualnej likwidacji tej prokuratury rejonowej zostanie określone po zakończeniu prac zespołu, na podstawie ustaleń zawartych w jego sprawozdaniu i rekomendacji.

Odnosząc się do postawionych przez pana posła pytań, należy podnieść, że prokurator generalny dotychczas nie przedstawił ministrowi sprawiedliwości stanowiska odnośnie do dalszego funkcjonowania Prokuratury Rejonowej w Opocznie.

W wypadku wysunięcia postulatu likwidacji tej jednostki organizacyjnej prokuratury ostateczną decyzję, w oparciu zarówno o argumenty przedstawione przez prokuratora generalnego, jak też racje wskazane w piśmie pana posła, podejmie minister sprawiedliwości, jako organ uprawniony do podejmowania – po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego – czynności władczych w tym zakresie, na podstawie wspomnianego upoważnienia ustawowego zawartego w art. 17 ust. 13 ustawy o prokuraturze.

Odniesienie się do pozostałych kwestii podniesionych w zapytaniu możliwe będzie dopiero po zapoznania się ze stanowiskiem prokuratora generalnego, uwzględniającym całokształt okoliczności związanych z funkcjonowaniem Prokuratury Rejonowej w Opocznie i ewentualnie innych jednostek organizacyjnych prokuratury, w przypadku sformułowania postulatów ich zniesienia.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Roberta Telusa
oraz grupy posłów**

**w sprawie zakładanej likwidacji Optex SA
w Opocznie (10302)**

W związku z zapytaniem poselskim, znak: SPS-024-10302/11, złożonym przez posła pana Roberta Telusa oraz grupę posłów w sprawie zakładanej likwidacji Optex SA z siedzibą w Opocznie, uprzejmie wyjaśniam.

Optex SA jest spółką z częściowym udziałem Skarbu Państwa, w której 35,16% akcji należy do Skarbu Państwa, 50% – do inwestora spółki Inwest-Optex sp. z o.o., zaś pozostała ilość akcji – do pracowników spółki. Sytuacja spółki pogarsza się od wielu lat. Od 2003 r. Optex SA ponosi straty. W 2009 r. wystąpiły przesłanki wynikające z art. 397 Kodeksu spółek handlowych skutkujące koniecznością odbycia walnego zgromadzenia celem podjęcia uchwały co do dalszego istnienia spółki. Skarb Państwa głosował za powzięciem uchwały, mając na uwadze prognozę rachunku zysku i strat na 2010 r. przyjętą uchwałą zarządu z dnia 21 stycznia 2010 r., wykazującą, że rok obrotowy 2010 spółka zakończy zyskiem netto w wysokości 1025 tys. zł.

Pomimo podejmowanych przez spółkę działań restrukturyzacyjnych sytuacja na koniec 2010 r. nie przyniosła spodziewanych efektów. Zamiast oczekiwanego zysku spółka poniosła stratę netto w wysokości 1968,8 tys. zł, zaś strata na sprzedaży wyniosła 2368,8 tys. zł. Nastąpiło zmniejszenie dynamiki działalności spółki i pogorszenie jej sytuacji ekonomiczno-finansowej. Wysokość przychodów ogółem zmniejszyła się o 3,2%. Wszystkie wskaźniki rentowności osiągnęły wartość ujemną. Strata netto i nierozliczona strata z lat ubiegłych na dzień 31 grudnia 2010 r. stanowiła kwotę 6796,8 tys. zł. W 2010 r. nastąpiło zmniejszenie majątku trwałego o 16%, głównie na skutek sprzedaży środków trwałych, co nie wpłynęło jednak na poprawę sytuacji spółki. W takiej sytuacji zarząd wystąpił ponownie z wnioskiem o powzięcie uchwały co do dalszego istnienia i przedstawił program restrukturyzacji na lata 2011–2012.

W ocenie Ministerstwa Skarbu Państwa program ten, stanowiący podstawę podjęcia przez walne zgromadzenie decyzji o dalszym istnieniu spółki, nie daje realnej gwarancji poprawy sytuacji ekonomiczno-finansowej spółki i generowania przez nią zysku oraz nie wskazuje na przesłanki świadczące o możliwości jego realizacji. W związku z tym akcjonariusz – Skarb Państwa nie znalazł podstaw do głosowania na walnym zgromadzeniu w dniu 21 czerwca 2011 r. za uchwałą w sprawie dalszej działalności spółki. Niezależnie od stanowiska Skarbu Państwa Walne Zgro-

madzenie Optex SA podjęło uchwałę o dalszym istnieniu spółki.

Sposób głosowania akcjonariusza posiadającego 35,16% głosów na walnym zgromadzeniu nie przesądza o dalszym istnieniu spółki, a także nie oznacza ani utraty miejsc pracy, ani innych skutków finansowych dla budżetu państwa. Jest natomiast ważnym sygnałem dla spółki, że nie może ona dalej prowadzić nieefektywnej działalności, z pokrzywdzeniem wierzycieli, niezgodnie z interesem samej spółki oraz jej akcjonariuszy.

Podejmowane dotychczas przez zarząd działania restrukturyzacyjne nie były efektywne, ponieważ nie doprowadziły do przywrócenia stabilności ekonomiczno-finansowej spółki i umocnienia jej pozycji rynkowej.

Stwierdzić należy, że w interesie Skarbu Państwa jest dążenie do wzrostu wartości spółki i zapobieganie sytuacji, w której straty spółki i jej zobowiązania przewyższą wartość jej majątku, co w przypadku ewentualnej likwidacji skutkowałoby, poza kosztami społecznymi związanymi z utratą miejsc pracy i wypłatą zasiłku dla bezrobotnych, koniecznością poniesienia przez Skarb Państwa dodatkowych kosztów związanych z likwidacją spółki.

Ponadto informuję, że do Ministerstwa Skarbu Państwa nie wpłynęła informacja odnośnie do wyników kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli przetargów dla Poczty Polskiej oraz Policji.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Janiny Okrągły**

**w sprawie modernizacji przeciwpowodziowej
zbiornika retencyjnego Nysa (10303)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Janiny Okrągły, z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10303/11, w sprawie modernizacji przeciwpowodziowej zbiornika retencyjnego Nysa, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została udzielona w oparciu o informacje przekazane przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

1. Na jakim etapie są prace formalnoprawne zmierzające do realizacji projektu modernizacji przeciwpowodziowej zbiornika retencyjnego w Nysie?

Przygotowywany do realizacji projekt pn. „Modernizacja zbiornika wodnego Nysa w zakresie bez-

pieczeństwa przeciwpowodziowego – etap I” obejmuje dwa przedsięwzięcia:

— przebudowę i udrożnienie rz. Nysy Kłodzkiej od zbiornika wodnego Nysa (km 65,10) do rejonu Kubic (km 55,50) wraz z istniejącymi budowlami,

— modernizację budowli i urządzeń zbiornika wraz z budową innych obiektów niezbędnych dla zbiornika Nysa.

Przedsięwzięcie pierwsze umożliwi stosowanie większych zrzutów wody ze zbiornika Nysa w celu jego przygotowania na prognozowane fale powodziowe. Przede wszystkim częściej niż dotychczas stosowane będą zrzuty wody 400–800 m³/s, bez zagrożeń powodziowych w mieście i okolicach Nysy, dzięki rozbudowie systemu obwałowań w połączeniu z udrożnieniem dla wielkich wód (WW) koryta rzecznego z międzywałem. Przedsięwzięcie drugie dotyczyć będzie przede wszystkim modernizacji i przebudowy istniejących obiektów i urządzeń zbiornika, w tym budowli zrzutowej w zaporze czołowej. Przewiduje się wykonanie w budowlu zrzutowej dwóch dużych upustów dennych w jednym prześle oraz obniżenie przelewów w trzech pozostałych przesłach tego obiektu o 1,0 m wraz z wymianą segmentów stalowych z napędami jako zamknięć ruchomych tych przelewów. Istniejący ekran żelbetowy na skarpie odwodnej zapory czołowej ma być wyremontowany przy maksymalnie obniżonym lustrze wody w zbiorniku. Ponadto w rejonie Otmuchowa w części wlotowej do zbiornika Nysa zostaną wykonane brakujące obwałowania oraz przebudowane zbyt niskie wały.

Dla obydwu przedsięwzięć inwestor, tj. Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej we Wrocławiu, uzyskał decyzję o zmianie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji (z dnia 3 czerwca 2011 r.). Dla projektu pn. „Modernizacja zbiornika wodnego Nysa w zakresie bezpieczeństwa przeciwpowodziowego – etap I” został złożony w dniu 7 czerwca 2011 r. do NFOŚiGW wniosek o dofinansowanie przedmiotowego zadania z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Wniosek uzyskał pozytywną ocenę formalną i merytoryczną I stopnia i został skierowany do dalszej oceny merytorycznej. Obecnie RZGW Wrocław jest na etapie oceny formalno-merytorycznej otrzymanych projektów budowlanych przedsięwzięcia pierwszego, a także dokumentów niezbędnych do złożenia wniosku dotyczącego otrzymania pozwolenia na realizację inwestycji zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. Nr 143, poz. 963).

Dla przedsięwzięcia drugiego inwestor otrzyma wymagane projekty budowlane do oceny pod koniec sierpnia bieżącego roku. W związku z tym zakłada się, że wnioski o wydanie decyzji o pozwolenie na realizację inwestycji zostaną przygotowane w terminach:

— dla przedsięwzięcia pierwszego – w III dekadzie sierpnia 2011 r.,

— dla przedsięwzięcia drugiego – w połowie września 2011 r.

We wrześniu 2011 r. zostanie przygotowana dokumentacja przetargowa na wybór generalnych wykonawców, inżynierów kontraktów w zakresie nadzorów inwestorskich oraz obsługi geodezyjnej budowy dla obydwu przedsięwzięć i przekazana do oceny przez NFOŚiGW. Umożliwi to ogłoszenie poszczególnych przetargów, począwszy od II dekady października do końca II dekady listopada 2011 r.

2. Czy nie będzie problemem w realizacji projektu niewprowadzenie przez Polskę ramowej dyrektywy wodnej 2000/60/WE?

Uprzejmie informuję, że dyrektywa 2006/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2006 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, zwana ramową dyrektywą wodną, została transponowana do prawodawstwa polskiego przede wszystkim poprzez ustawę z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.) wraz z aktami wykonawczymi. Ponadto transpozycja dyrektywy 2000/60/WE nastąpiła także poprzez ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) oraz ustawę z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, z późn. zm.) wraz z aktami wykonawczymi do tych ustaw.

Jednocześnie informuję, że wraz z wejściem w życie ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 32, poz. 159) do polskiego systemu prawnego transponowana została dyrektywa 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim, tzw. dyrektywa powodziowa. Modernizacja zbiornika wodnego Nysa w zakresie bezpieczeństwa przeciwpowodziowego jest działaniem zgodnym z zapisami ramowej dyrektywy wodnej. Działanie to, jako inwestycja z zakresu ochrony przeciwpowodziowej, zostało ujęte w „Programie wodno-środowiskowym kraju” oraz w „Planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Odry”, które są podstawowymi dokumentami planistycznymi realizującymi zapisy ramowej dyrektywy wodnej.

3. Czy nie istnieje zagrożenie wykonania projektu do czerwca 2015 r. w związku z zapisami o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, zgodnie z którymi nie jest możliwe prowadzenie prac na terenie zbiornika w okresie od marca do października?

Uaktualnione harmonogramy realizacji obydwu przedsięwzięć sporządzone przez inwestora – RZGW Wrocław, potwierdzają realność i możliwość wykonania planowanego przedsięwzięcia w odniesieniu do zarówno terminów, jak i zakresów rzeczowych. Aktualizacja tych harmonogramów była niezbędna z powodu trudności związanych z ustaleniem aktualnego stanu prawnego nieruchomości potrzebnych na cele inwestycji, w tym z uwzględnieniem niezbędnych po-

działów oraz działek do nabycia lub przejęcia w całości. Tę fazę prac przygotowawczych zakończono. Realizacja obydwu przedsięwzięć może się rozpocząć już w kwietniu 2012 r. i zakończyć do dnia 30 czerwca 2015 r., co umożliwi ich całkowite rozliczenie w III kwartale 2015 r. Początek wycinki drzew i krzewów dla przygotowania terenów budowy planowany jest od drugiej połowy stycznia 2012 r., zaś jej zakończenie przewidziane jest w okresie zimowym 2013/2014 r.

Nie występuje zagrożenie wykonania projektu inwestycyjnego w terminie do 2015 r. Zapisy w decyzji Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska o zmianie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji przewidują, że w okresie lęgowym ptaków (marzec–sierpień) nie wolno wykonywać robót wyburzeniowych i kafarowych. Fakt ten został uwzględniony w zaktualizowanych harmonogramach realizacji przedsięwzięcia. Pozostałe prace mogą być realizowane bez ograniczeń czasowych. Wycinka drzew i krzewów będzie się odbywać zgodnie z decyzją tylko od października do marca. W pierwszej dekadzie sierpnia bieżącego roku inwestor wystąpi z wnioskiem do RDOŚ w Opolu o uzyskanie decyzji warunkującej realizację robót zgodnie z art. 118 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) dla obydwu przedsięwzięć w oparciu o założenia i wytyczne techniczno-wykonawcze dla robót budowlano-montażowych i pozostałych, przygotowane w formie dokumentacji z częścią opisową oraz mapowo-rysunkową przez Hydroprojekt Kraków, któremu powierzono przygotowanie całości dokumentacji projektowej.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniu pani poseł Janiny Okrągły.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marii Nowak**

**w sprawie wyroku Sądu Okręgowego
w Katowicach, sygn. akt IX Pa 404/07 (10304)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Marii Nowak w sprawie wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach, sygn. akt IX Pa 404/07, przedstawione przy piśmie wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej Marka Kuchcińskiego

go z dnia 27 lipca 2011r., uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach w sprawie oznaczonej sygn. akt IX Pa 404/07 zapadł w rozpoznaniu apelacji pozwanego J. W. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Sosnowcu z dnia 21 marca 2007 r., sygn. akt V P 1162/06. Tymże wyrokiem uchylony został obowiązek zapłaty powoda, syndyka masy upadłości Kopalni Węgla Kamiennego Niwka-Modrzejów sp. z o.o. w upadłości, na rzecz pozwanego J. W. renty wyrównawczej orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 13 kwietnia 1999 r. w sprawie IX Pa 208/99. Z ustaleń poczynionych przez sąd I instancji wynikało, że pan J. W. pobierał także rentę z ubezpieczenia wypadkowego z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oraz że jego powództwo o podwyższenie renty wyrównawczej za okres od 1 października 2000 r. zostało uprzednio oddalone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 10 maja 2005 r., sygn. akt V P 342/04.

U podstaw tego z kolei wyroku legło ustalenie, że gdyby nie wypadek przy pracy, pan J. W. uzyskałby już uprawnienia emerytalne, natomiast wysokość jego hipotetycznej emerytury byłaby mniejsza niż wysokość renty z ubezpieczenia społecznego. Sąd pierwszej instancji rozpoznający sprawę o uchylenie obowiązku zapłaty renty wyrównawczej uznał, że szkoda pozwanego, jaką poniósł w związku z wypadkiem przy pracy, jest w całości wyrównana świadczeniami z ubezpieczenia społecznego, a zatem zachodzą wskazane w art. 907 § 2 Kodeksu cywilnego podstawy do uwzględnienia żądania byłego pracodawcy pana J. W. Przepis ten stanowi, że jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie. W ocenie sądu, skoro renta otrzymywana przez pozwanego jest wyższa od potencjalnej emerytury górniczej, którą pobierałby, gdyby nie uległ wypadkowi przy pracy, to nie ponosi on już żadnej szkody w związku z wypadkiem i nie zachowuje prawa do dalszej wypłaty renty wyrównawczej. Argumentację powyższą podzielił sąd rozpoznający apelację, wskazując na prawidłowość poglądu o związaniu sądów obydwu instancji ustaleniem co do przejścia przez pozwanego na emeryturę górniczą poczynionym w sprawie oznaczonej sygn. akt V P 342/04, a także ustaleniem co do założeń i sposobu wyliczenia tej emerytury.

W dniu 29 listopada 2007 r. pan J. W. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 9 sierpnia 2007 r., sygn. akt IX Pa 404/07, podnosząc między innymi, że nieuprawnione było przyjęcie przez sąd zarówno pierwszej, jak i drugiej instancji, iż skarżący w wieku 50 lat przeszedłby na emeryturę górniczą, a zatem nastąpiła zmiana stosunków

w rozumieniu art. 907 § 2 Kodeksu cywilnego. Skarga ta została przyjęta do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, który oddalił ją wyrokiem z dnia 3 września 2008 r., sygn. akt I BP 5/08.

W obszernym uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy, cytując liczne własne orzeczenia, wyjaśniał, że czas trwania uprawnień do renty wyrównawczej, a zatem świadczenia, które służy naprawieniu szkody polegającej na utracie zdolności do pracy zarobkowej, zależy od konkretnego stanu faktycznego. Zatem określenie czasu trwania uprawnień do takiej renty zależy od tego, jak długo – gdyby nie zajście wypadku – uszkodzony pracownik zachowałby zdolność do pracy, przy czym osiągnięcie określonego wieku nie oznacza automatycznie, że pracownik w całości lub w części zdolność tę utracił.

Z reguły sąd nie powinien więc ograniczać obowiązku rentowego do momentu spełnienia przez uszkodzonego warunków nabycia prawa do emerytury, ale to uszkodzony powinien w toku procesu wykazać, że gdyby nie niezdolność do pracy wywołana wypadkiem, nadal osiągałby dochód. Renta wyrównawcza górnika, który w wyniku wypadku przy pracy utracił zdolność do wykonywania pracy w swoim zawodzie, powinna, po osiągnięciu przez tego górnika wieku emerytalnego, stanowić różnicę między emeryturą, jaką uzyskałby po przepracowaniu wymaganego okresu, a rentą wypadkową z ubezpieczenia społecznego. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na uszkodzonym pracowniku i nie jest wystarczające samo uprawdopodobnienie przez pracownika możliwości dalszej pracy po osiągnięciu wieku emerytalnego. W ocenie Sądu Najwyższego pan J. W. nie wykazał, by mimo osiągnięcia wieku emerytalnego i nabycia prawa do emerytury górniczej mógł nadal wykonywać pracę zarobkową. Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach, sygn. akt IX Pa 404/07, nie został zatem uznany za niezgodny z prawem, a Sąd Najwyższy podkreślił, że odpowiada stanowisku prezentowanemu w judykaturze. Wyrok, po jego uprawomocnieniu się, poddany został zatem kontroli judykacyjnej Sądu Najwyższego w trybie art. 424¹ i następnym K.p.c.

Odnosząc się do pytania pani poseł dotyczącego zgodności wyroku z obowiązującym prawem, należy wskazać, że minister sprawiedliwości sprawuje jedynie zwierzchni nadzór nad działalnością administracyjną sądów (art. 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych – Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.). Celem tego nadzoru jest co do zasady zapewnienie sprawnego toku postępowania, nie może on natomiast wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli (art. 39 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych). Brak jest podstaw w ramach kompetencji ministra sprawiedliwości przysługujących mu w zakresie nadzoru nad działalnością administracyjną sądów powszechnych dla dokonania oceny prawnej wydanego orzeczenia.

Natomiast odnośnie do sposobu obliczenia wysokości świadczenia rentowego pana J. W. należy

stwierdzić, że kwestia ta nie była przedmiotem rozpoznania w sprawie IX Pa 404/07 Sądu Okręgowego w Katowicach dotyczącej renty wyrównawczej, która nie jest rentą z ubezpieczenia społecznego, ale jest świadczeniem przyznawanym pracownikowi od pracodawcy na podstawie odpowiednio stosowanego (z mocy art. 300 Kodeksu pracy) przepisu art. 444 § 2 Kodeksu cywilnego. W przypadku gdyby pan J. W. pozostawał w przekonaniu o błędnym wyliczeniu świadczenia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, winien złożyć w tym przedmiocie stosowny wniosek do właściwego miejscowo organu rentowego. Zgodnie z art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, ze zm.) w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy wysokości świadczenia podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do podwyższenia, jednak nie wcześniej niż za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc złożenia wniosku, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego.

Wyrażam nadzieję, że przedstawione stanowisko w sposób wyczerpujący wyjaśnia kwestie poruszone w zapytaniu pani poseł.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

w sprawie szacunkowego wykonania budżetu państwa za okres styczeń–maj 2011 r. (10306)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie szacunkowego wykonania budżetu państwa za okres styczeń–maj 2011 r. (SPS-024-10306/11) przesyłam następujące wyjaśnienia.

Pytania 1 i 2 łącznie. Dane zawarte w informacji o szacunkowym wykonaniu budżetu państwa w pkt 5.1.2 – źródła finansowania deficytu – krajowe – obligacje, informują o saldzie finansowania z tytułu emisji obligacji skarbowych nominowanych w złotych od początku roku do końca okresu sprawozdawczego, którego dana informacja dotyczy. Saldo to jest różnicą pomiędzy przychodami budżetu państwa z tytułu sprzedaży krajowych obligacji skarbowych a rozchodami budżetu państwa z tytułu wykupu krajowych obligacji skarbowych.

Mniejsze o 3688,4 mln zł wykonanie w pkt 5.1.2 informacji o szacunkowym wykonaniu budżetu państwa w okresie styczeń–maj br. w stosunku do informacji o szacunkowym wykonaniu budżetu państwa w okresie styczeń–kwiecień br. wynika z odmiennego kształtowania się salda sprzedaży i wykupów obligacji skarbowych w tym okresie w porównaniu z okresem wcześniejszym.

Kwota przychodów ze sprzedaży obligacji skarbowych w okresie styczeń–maj wyniosła 46 744,7 mln zł, podczas gdy w okresie styczeń–kwiecień 35 993,4 mln zł. Inny był także poziom rozchodów z tytułu wykupu obligacji skarbowych w okresie styczeń–maj; ukształtował się on na poziomie 25 728,6 mln zł, podczas gdy w okresie styczeń–kwiecień wyniósł 11 288,9 mln zł. Duża wartość rozchodów budżetu państwa z tytułu wykupu obligacji skarbowych w maju wynikała głównie z przypadającego w tym miesiącu wykupu obligacji o nazwie skróconej PS0511 (wartość nominalna w momencie wykupu 11 490,1 mln zł).

Nieliniowa realizacja salda finansowania krajowego z tytułu emisji obligacji skarbowych (odpowiednio 59,7% po marcu, 72,9% po kwietniu i 62,0% po maju planu rocznego) jest wynikiem dwóch czynników:

— nierównomiernego rozkładu wykupów obligacji w poszczególnych miesiącach roku budżetowego (są miesiące, gdy nie ma wykupów obligacji, oraz miesiące, kiedy następuje kumulacja płatności z tego tytułu),

— sprzedaży obligacji na przetargach – poziom sprzedaży obligacji uwzględnia: konieczność zgromadzenia środków na sfinansowanie wykupów, rozkład pozostałych potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, w tym deficytu, oraz popyt na obligacje ze strony inwestorów.

W związku z szacowanymi mniejszymi potrzebami pożyczkowymi netto budżetu państwa w roku bieżącym w stosunku do założonych w ustawie budżetowej (m.in. w związku z prognozowaną mniejszą realizacją deficytu budżetu państwa) nie jest przewidywane przekroczenie planowanego salda emisji krajowych obligacji skarbowych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Wiesław Szczuka

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie realizacji inwestycji
pn. Biogazownia Łapy (10308)**

Odpowiadając na zapytanie poselskie skierowane przez pana Kazimierza Gwiazdowskiego, posła na

Sejm RP, z dnia 13 lipca 2011 r. (SPS-024-10308/11), dotyczące realizacji inwestycji pn. Biogazownia Łapy, przedstawiam poniższe informacje.

Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej SA podejmował i nadal podejmuje działania zmierzające do zagospodarowania aktywów oddziałów spółki wyłączonych z produkcji cukru, w tym oddziału Cukrownia Łapy, m.in. poprzez wykorzystanie tych aktywów do działalności alternatywnej w obszarze bioenergetyki. W roku obrotowym 2008/2009 Krajowa Spółka Cukrowa SA rozpoczęła współpracę z PGE Energia Odnawialna SA z siedzibą w Warszawie. Na mocy porozumienia zawartego pomiędzy KSC SA a PGE Energia Odnawialna spółka wydzierżawiła część nieruchomości oddziału Cukrownia Łapy w celu realizacji projektu bioenergetycznego w tej lokalizacji. Natomiast PGE Energia Odnawialna SA utworzyła odrębny podmiot prawa handlowego pod firmą Biogazownia Łapy sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie. Wobec powyższego dalsze działania w powyższym zakresie uzależnione będą od decyzji organów korporacyjnych spółki Biogazownia Łapy sp. z o.o., zależnej od PGE EO SA.

Uwzględniając fakt, iż szczegółowych informacji w zakresie stanu realizacji przedmiotowej inwestycji, harmonogramu działań, jak również przewidywanego terminu uruchomienia biogazowni może udzielić spółka powołana do realizacji tej inwestycji, tj. Biogazownia Łapy sp. z o.o., Zarząd KSC SA zwrócił się do zarządu spółki z prośbą o przesłanie informacji w powyższym zakresie.

Przedstawiając powyższe, informuję, iż odpowiedź na zapytanie pana posła zostanie udzielona niezwłocznie po otrzymaniu niezbędnych informacji od zarządu spółki Biogazownia Łapy sp. z o.o.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie ratyfikacji umowy o małym ruchu
granicznym pomiędzy Polską a Białorusią
(10309)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego (pismo, nr SPS-024-10309/11, z dnia 27 lipca br.) w sprawie ratyfikacji umowy o małym ruchu granicznym pomiędzy Polską a Białorusią uprzejmie informuję.

Procedura ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Białorusi o zasadach małego ruchu granicznego, podpisanej w Warszawie w dniu 12 lutego 2010 r., po stronie polskiej została zakończona w dniu 17 września 2010 r. Strona białoruska została o powyższym poinformowana notą z dnia 28 września 2010 r.

Do chwili obecnej strona białoruska nie uczyniła jednak stosownej notyfikacji o zakończeniu jej procedury ratyfikacyjnej. Stan taki uniemożliwia wejście w życie umowy. Zgodnie z art. 21 ust. 1 wejdzie ona w życie trzydziestego dnia po otrzymaniu drogą dyplomatyczną późniejszej z not, w których strony poinformują się o zakończeniu niezbędnych procedur ratyfikacyjnych określonych przez prawo wewnętrzne.

Rzecznik MSZ Republiki Białorusi na konferencji prasowej w dniu 30 czerwca br. wyjaśnił, że obecnie strona białoruska „przeprowadza szereg praktycznych przedsięwzięć w celu stworzenia infrastruktury niezbędnej do realizacji umowy i kiedy ta praca zakończy się, przekaze stronie polskiej odpowiednią notę o wejściu umowy w życie”. Jednocześnie wyraził nadzieję, że stanie się to w drugiej połowie roku. Strona polska podejmuje działania dyplomatyczne, których celem jest skłonienie strony białoruskiej do jak najszybszego wejścia w życie umowy, wskazując, iż leży to w interesie obywateli obu stron.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Najder

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie budowy obwodnicy Grajewa
oraz przebudowy skrzyżowania drogi krajowej
nr 61 z ulicami Szkolną, Kolejową, Konopską
i linią kolejową (10310)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 lipca 2011 r., sygn. akt SPS-024-10310/11, przekazujące zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego dotyczące budowy obwodnicy Grajewa w ciągu drogi krajowej nr 61 oraz przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 61 z ulicami Szkolną, Kolejową i Konopską w Grajewie, uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

W chwili obecnej realizowany jest program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (program) ustanowiony uchwałą Rady

Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 r. Przedmiotowy program stanowi kontynuację dotychczas obowiązującego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowionego w 2007 r.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października w 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, iż zadania polegające na budowie obwodnicy Grajewa w ciągu drogi krajowej nr 61 oraz przebudowie skrzyżowania drogi krajowej nr 61 nie zostały ujęte w ramach przedmiotowego programu. Pomimo to Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jako zarządca dróg krajowych podjęła działania zmierzające do przygotowania zadania budowy obwodnicy. W ramach „Programu redukcji liczby ofiar śmiertelnych na lata 2011–2013” zaś (pod warunkiem zabezpieczenia środków finansowych na realizację zadania) przewidywana jest realizacja zadania polegającego na rozbudowie drogi krajowej nr 61 w Grajewie na odcinku ul. Piłsudskiego długości 2,1 km.

Resort infrastruktury zobowiązany jest racjonalnie wykorzystywać dostępne środki finansowe w celu poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego. W chwili obecnej w pierwszej kolejności realizowane są zadania znajdujące się na liście podstawowej, tj. w szczególności autostrady, zadania współfinansowane z funduszy UE oraz inwestycje wynikające z zawartych zobowiązań.

Uchwalony przez Radę Ministrów program precyzuje w załączniku nr 3 kryteria wyboru do realizacji kolejnych zadań polegających na budowie odcinków miejscowości, gdzie stan prac przygotowawczych i średniodobowy ruch pojazdów są dwoma z ośmiu czynników decydujących o wyborze zadań do realizacji.

Jednocześnie chciałbym zaznaczyć, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów programu, nastąpi jego aktualizacja, m.in. w oparciu o poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w Wieloletnich Ramach Finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015. Wysokość środków dostępnych na realizację programu, a tym samym szybkość jego całkowitej realizacji będzie nie

bez znaczenia dla terminu rozpoczęcia innych nieujętych w programie zadań inwestycyjnych na sieci dróg krajowych.

Resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym również obwodnicy Grajewa, będzie kontynuowany, tak aby w sytuacji uzyskania wszystkich decyzji i opinii przewidzianych przepisami prawa płynnie przejść w fazę realizacji.

Jednocześnie informuję, iż przedmiotowe stanowisko zostało przekazane osobnym pismem przewodniczącemu Rady Miasta Grajewa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie likwidacji 18 etatów
w Komendzie Powiatowej Policji w Sokółce
(10311)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 27 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10311/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie likwidacji 18 etatów w Komendzie Powiatowej Policji w Sokółce uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż ogólną liczbę etatów Policji określa corocznie ustawa budżetowa, zaś obowiązek zapewniania właściwej dyslokacji etatów Policji na terenie kraju w sposób optymalnie wykorzystujący posiadane siły i środki należy do komendanta głównego Policji. Powyższe wynika z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.), zgodnie z którym komendant główny Policji określa zasady naliczeń etatowych w Policji.

W dniu 1 lutego 2011 r. komendant główny Policji podpisał zarządzenie nr 88 w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji (Dz. Urz. KGP Nr 2, poz. 7). Nowe zarządzenie przyznało komendantowi głównemu Policji, a także komendantom wojewódzkim i powiatowym Policji, szersze uprawnienia w zakresie samodzielnego dysponowania etatami policyjnymi. O faktycznym stanie etatowym w województwach i powia-

tach w większym stopniu ma decydować doświadczenie komendantów Policji oraz troska o stan bezpieczeństwa publicznego, zaś w mniejszym stopniu wyliczenia matematyczne. Realny wpływ na naliczenie etatów miały np. planowane przedsięwzięcia wymagające wzmoczonych działań Policji, takie jak: wydarzenia sportowe, artystyczne, polityczne, społeczne, gospodarcze itd.

Ponadto należy wskazać, że na podstawie § 4 ww. zarządzenia komendant główny Policji przeznaczona ustalona liczbę etatów do dyspozycji komendantów wojewódzkich Policji, z wyłączeniem komendanta stołecznego Policji, według następujących kryteriów:

- ludność – 60% liczby etatów;
- przestępczość – 30% liczby etatów;
- ludność w miastach liczących co najmniej 50 tys. mieszkańców – 5% liczby etatów;
- obszar – 5% liczby etatów.

Natomiast zgodnie z § 6 ust. 1 powołanego zarządzenia komendant wojewódzki Policji, z przyznanej do dyspozycji liczby etatów, ustala liczbę etatów Policji dla:

- komendy wojewódzkiej Policji;
- komisariatów specjalistycznych Policji;
- powiatów.

Uprzejmie informuję, że komendant główny Policji na podstawie zarządzenia w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji wydał zarządzenie organizacyjne nr 18/11 z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie ustalenia liczby etatów Policji i pracowników Policji w województwie podlaskim, w którym ustalił liczbę 2979 etatów Policji w województwie podlaskim, w tym liczbę 2217 etatów do dyspozycji komendantów miejskich i powiatowych Policji w województwie podlaskim. W celu realizacji dyspozycji ww. zarządzenia z komend miejskich i powiatowych Policji województwa podlaskiego konieczne było wyłączenie 131 etatów Policji. Wyłączenie to dotyczyło głównie wakatów występujących w jednostkach organizacyjnych Policji województwa podlaskiego (z Komendy Powiatowej Policji w Sokółce z dniem 1 kwietnia 2011 r. wyłączono 7 etatów policyjnych z wakuujących stanowisk służbowych).

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że stosownie do przysługujących uprawnień wynikających z § 12 zarządzenia w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji, po dokonanych naliczeniach etatów Policji na powiaty według stanu na dzień 1 lipca 2011 r., podlaski komendant wojewódzki Policji podjął decyzję o nieprzemieszczaniu etatów Policji pomiędzy powiatami, w tym również 18 etatów z Komendy Powiatowej Policji w Sokółce. Braki etatowe w jednostkach organizacyjnych Policji województwa podlaskiego wynikające z naliczeń etatów Policji na powiaty są na bieżąco uzupełniane w miarę wygospodarowywania etatów Policji ze struktury Komendy Wojewódzkiej Policji w Białymstoku.

Uprzejmie informuję, że redukcja etatów w jednostkach szczebla powiatowego województwa podlaskiego odbyła się wyłącznie na wakuujących stanowi-

skach służbowych. Wobec powyższego nie wpłynęła ona w istotny sposób na bezpośrednie działania Policji. Niezależnie od powyższego polecono podległym komendantom miejskim i powiatowym Policji, aby, dokonując ewentualnej redukcji etatów w podległych jednostkach, kierowali się sprawiedliwym rozłożeniem ciężaru tego przedsięwzięcia, z uwzględnieniem występujących na danych obszarach zagrożeń.

Jednocześnie warto wskazać, iż na podstawie art. 13 ust. 4 ustawy o Policji istnieje możliwość zwiększenia stanów osobowych jednostek Policji w poszczególnych gminach czy powiatach. Niemniej wiąże się to z koniecznością pokrywania kosztów utrzymania dodatkowych etatów Policji funkcjonujących w jednostce przez radę gminy lub powiatu. Warunkiem ustawowym pozostaje zapewnienie utrzymania finansowania przez 5-letni okres, na zasadach ustalonych w porozumieniu zawartym pomiędzy właściwym organem powiatu lub gminy a komendantem wojewódzkim Policji i zatwierdzonym przez komendanta głównego Policji.

Ponadto, zgodnie z art. 13 ust. 4a ustawy o Policji, rada powiatu lub rada gminy może przekazać, na warunkach określonych w porozumieniu zawartym między zarządem powiatu lub gminy a właściwym komendantem powiatowym (miejskim) Policji, środki finansowe stanowiące dochody własne powiatu lub gminy, dla Policji z przeznaczeniem na: rekompensatę pieniężną za czas służby przekraczający normę określoną w art. 33 ust. 2 ustawy o Policji lub nagrodę za osiągnięcia w służbie, dla policjantów właściwych miejscowo komend powiatowych (miejskich) i komisariatów, którzy realizują zadania z zakresu służby prewencyjnej. Skorzystanie z tej możliwości mogłoby wpłynąć bezpośrednio na liczbę policjantów pełniących służbę patrolowo-interwencyjną w rejonie gminy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie budowy ścieżki rowerowej
w pasie drogowym drogi krajowej nr 61
na odcinku Toczyłowo – Tama (10313)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego, przekazane przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10313/11), w sprawie budowy ścieżki rowe-

rowej w pasie drogowym drogi krajowej nr 61 na odcinku Toczyłowo – Tama uprzejmie przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Nawiązując do kwestii budowy ścieżki rowerowej, informuję, że resort infrastruktury zobowiązany jest racjonalnie wykorzystywać dostępne środki finansowe w celu poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego. W chwili obecnej, w pierwszej kolejności, realizowane są modernizacje i przebudowy tych odcinków i skrzyżowań, na których występuje jednocześnie duże natężenie ruchu, wysoka wypadkowość, znaczące utrudnienia w ruchu (brak wyodrębnionych pasów do skrętu w lewo, ograniczona widoczność).

Ponadto uprzejmie informuję, iż resort infrastruktury dostrzega konieczność poprawy stanu technicznego oraz budowy i przebudowy wielu dróg krajowych w Polsce, w tym także budowy ścieżki rowerowej w pasie drogowym drogi krajowej nr 61 na odcinku Toczyłowo – Tama.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej wypadków drogowych z udziałem pieszych i rowerzystów na przedmiotowym odcinku, przedstawiam poniżej dane Komendy Głównej Policji.

Wypadki z udziałem rowerów – droga nr 61 (222,0 – 231,1 km)

Rok	Wypadki	Zabici	Ranni	Przyczyna
2006	1	1	–	wyprzedzanie – wina kierowcy samochodu
2007	–	–	–	–
2008	1	–	1	wyprzedzanie – wina kierowcy samochodu
2009	–	–	–	–
2010	–	–	–	–
2011	–	–	–	–

Wypadki z udziałem pieszych – droga nr 61 (222,0 – 231,1 km)

Rok	Wypadki	Zabici	Ranni	Przyczyna
2006	–	–	–	–
2007	–	–	–	–
2008	1	–	1	chodzenie nieprawidłową stroną drogi
2009	–	–	–	–
2010	1	1	–	chodzenie nieprawidłową stroną drogi
2011	1	1	–	wejście na jezdnię bezpośrednio przed pojazdem

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego
w sprawie sytuacji Polaków na Litwie (10314)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego (pismo, nr SPS-024-10314/11, z dnia 26 lipca br.) w sprawie sytuacji Polaków na Litwie uprzejmie informuję.

Dziękując panu posłowi za jego osobistą troskę o sprawy Polaków na Litwie oraz odwołanie się do stanowiska Sejmiku Województwa Podlaskiego apelującego o „podjęcie pilnych działań prowadzących do przywrócenia Polakom – obywatelom litewskim – prawa do nauczania języka polskiego w szkołach”, pragnę zapewnić, że władze polskie, bo nie tylko Ministerstwo Spraw Zagranicznych, ale także prezydent RP, prezes Rady Ministrów, komisje sejmowe i senackie oraz posłowie i senatorowie należący do polsko-litewskiego zgromadzenia parlamentarnego, podejmują nieustannie działania zmierzające do poprawienia sytuacji polskiej mniejszości narodowej na Litwie.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych jest głęboko przekonane, że poszanowanie praw mniejszości narodowych powinno stanowić jedną z istotnych zasad funkcjonowania Unii Europejskiej i dokłada wszelkich starań, aby zasada ta była w pełni respektowana wobec osób należących do mniejszości polskiej przez władze państw ich zamieszkania. Niestety mimo usilnych starań kolejnych rządów polskich po 1989 r. podejmowania tej tematyki przez prezydentów, premierów, marszałków Sejmu i Senatu oraz innych czołowych polityków polskich nadal pozostają problemy w tej sferze, których nie udało się dotąd rozwiązać. Znaczna ich część dotyczy niestety mniejszości polskiej na Litwie. Resort spraw zagranicznych jest więc zdecydowany nadal podejmować wszystkie możliwe działania mające na celu ochronę praw polskiej mniejszości narodowej na Litwie.

Wśród licznych i dolegliwych problemów tamtejszych Polaków nie ma na szczęście problemu nauczania języka polskiego w szkołach na Litwie. Są nim natomiast próby ograniczenia nauczania w języku polskim, bowiem do tej pory w ponad 100 szkołach w Wilnie i na Wileńszczyźnie wszystkie przedmioty nauczane były w języku ojczystym mniejszości. Zmiana tego stanu rzeczy to jedno z głównych zagrożeń, które niesie nowa litewska ustawa o oświacie.

Odpowiadając na pytania pana posła Gwiazdowskiego, muszę stwierdzić, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie planuje podejmowania działań, które miałyby – jak pisze pan poseł – „zmusić Litwinów do przestrzegania praw Polaków”. W stosunkach międzynarodowych mało jest państw, które tak formułowałyby swoje zamiary wobec sąsiadów. Mogę

natomiast raz jeszcze zapewnić pana posła, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych, licząc na współpracę wszystkich wcześniej wymienianych organów państwa, nadal podejmować będzie wszystkie możliwe działania prowadzące do celu, na którego osiągnięciu zależy nam nie mniej niż panu posłowi.

Zapewniam też, że nie są planowane żadne „odwetowe” działania wobec mniejszości litewskiej w Polsce. Polska nigdy takich metod nie stosowała i nadal nie będzie traktowała swoich obywateli, jak zakładników stosunków bilateralnych z innym państwem. Nie ma zresztą w polskim prawie, od konstytucji poczynając, możliwości, by z takiego powodu ograniczać prawa przyznane obywatelom polskim.

Podsekretarz stanu
Jacek Najder

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego
w sprawie zakupu drewna opałowego
przez mieszkańców gm. Białowieża (10315)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zakupu drewna opałowego przez mieszkańców Gminy Białowieża, nadesłane przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10315/11, uprzejmie informuję.

Gospodarkę leśną w Polsce prowadzi się na podstawie ustawy o lasach, która określa następujące podstawowe cele:

- powszechną ochronę lasów,
- trwałość utrzymania zasobów leśnych,
- ciągłość i zrównoważone wykorzystanie wszystkich funkcji lasów,
- powiększanie zasobów leśnych.

Lasy Puszczy Białowieskiej jako obszar wyjątkowy w skali europejskiej ze względu na wybitne walory bioróżnorodności i naturalne procesy ekologiczne oraz o stosunkowo dużej powierzchni drzewostanów mających charakter naturalny lub mało przekształcony przez człowieka są przedmiotem szczególnej ochrony i dbałości o zachowanie ich puszczańskiego charakteru. Z tego powodu minister środowiska, zatwierdzając w 2003 r. na podstawie art. 22 ustawy o lasach plany urządzenia lasu dla nadleśnictw obejmujących obszar puszczy, wprowadził specjalne zalecenia dotyczące trwale zrównoważonej gospodarki leśnej. Dotyczyły one m.in. zakazu wycinania drzew w wieku ponad 100 lat oraz wykonywania zabiegów

ochronnych i pielęgnacyjno-hodowlanych w taki sposób, aby pozostawiać w drzewostanach odpowiednią masę drewna martwego, tj. co najmniej 3–5 drzew na 1 ha drzewostanów.

Następnie, ze względu na utworzenie obszarów Natura 2000 oraz plany powiększenia parku narodowego, podjęte zostały przez ministra środowiska dalsze zalecenia dotyczące m.in. ograniczenia pozyskania drewna z terenu Puszczy Białowieskiej. W zaleceniach tych zapowiedziana została konieczność zapotrzenia w drewno miejscowej ludności i zakładów rzemieślniczych przerabiających surowiec drzewny usytuowanych w okolicach puszczy. Wobec docierających sygnałów o trudnościach z nabyciem drewna opałowego w Nadleśnictwie Białowieża podsekretarz stanu w Ministerstwie Środowiska, główny konserwator przyrody zwrócił się do dyrektora generalnego Lasów Państwowych o zorganizowanie dystrybucji drewna pochodzącego z cięć w Puszczy Białowieskiej w taki sposób, aby zaspokojone zostały potrzeby mieszkańców regionu. Równocześnie zalecił przeznaczenie maksymalnej ilości drewna do sprzedaży detalicznej i dobór pozycji cięć w sposób umożliwiający pozyskanie większych ilości drewna opałowego. Jest to zgodne z porozumieniem zawartym w 1996 r. i stanowi o intencji dotrzymania tej umowy.

W załączeniu pozywałam sobie przekazać kopię pisma w tej sprawie^{*)}.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie wykorzystania środków unijnych
z Programu Operacyjnego
„Innowacyjna gospodarka” (10318)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca br., znak: SPS-024-10318/11, przekazujące interpelację pana posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie wykorzystania środków unijnych z działania 8.1: Wspieranie działalności gospodarczej w dziedzinie gospodarki elektronicznej wdrażanego w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013 (PO IG), pragnę uprzejmie przekazać następujące wyjaśnienia.

Celem działania 8.1 jest stymulowanie rozwoju rynku usług świadczonych w formie elektronicznej

poprzez wsparcie mikroprzedsiębiorców i małych przedsiębiorców, którzy prowadzą działalność gospodarczą nie dłużej niż 1 rok, licząc od dnia wpisu przedsiębiorcy do Krajowego Rejestru Sądowego albo Ewidencji Działalności Gospodarczej. Działanie 8.1 przyczynia się do stymulowania podaży usług i dostępu do produktów cyfrowych oraz wykształcenia szerokiej grupy specjalistów łączących wiedzę merytoryczną z różnymi dziedzinami z doświadczeniem w gospodarce elektronicznej.

Dotychczas w działaniu 8.1 zostało przeprowadzonych 6 naborów wniosków: jeden nabór w 2008 r., trzy nabory w 2009 r., jeden nabór w 2010 r. oraz jeden nabór w 2011 r. Od początku wdrażania działania 8.1 cieszy się bardzo dużym zainteresowaniem przedsiębiorców, o czym świadczy liczba złożonych wniosków o dofinansowanie. W dotychczas zakończonych naborach przedsiębiorcy złożyli ponad 8650 wniosków, na łączną kwotę wnioskowanego wsparcia przekraczającą 5 mld zł. Rekordowo duża liczba wniosków została złożona w ramach III rundy aplikacyjnej przeprowadzonej w 2009 r., kiedy to przedsiębiorcy złożyli łącznie 2809 wniosków o dofinansowanie, na kwotę dofinansowania bliską 1,9 mld zł.

W związku z doświadczeniami III rundy aplikacyjnej z 2009 r. oraz mając na uwadze stan wdrażania działania 8.1, Komitet Monitorujący PO IG podjął decyzję o dokonaniu zmiany kryteriów wyboru projektów. W konsekwencji znowelizowano również rozporządzenie ministra rozwoju regionalnego z dnia 13 sierpnia 2008 r. w sprawie udzielania przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości pomocy finansowej na wspieranie tworzenia i rozwoju gospodarki elektronicznej w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013 (Dz. U. Nr 153, poz. 956, z późn. zm.), określające zasady udzielania wsparcia. Celem wprowadzonych zmian było stworzenie możliwości naboru bardziej innowacyjnych i efektywnych ekonomicznie projektów oraz wykluczenie sytuacji, w których kolejność składania kompletnych wniosków o dofinansowanie miałyby wpływ na kształt listy rankingowej, w oparciu o którą udzielane jest dofinansowanie na realizację projektów. Zgodnie z przyjętymi przez Komitet Monitorujący PO IG kryteriami, ocenę wniosków skierowano w stronę analizy innowacyjności projektów, modelu biznesowego oraz uzyskania wysokich parametrów zaawansowania projektu zakładającego świadczenie e-usług zapewniających mocniejszą pozycję rynkową przedsięwzięcia. Zmiana podejścia do oceny projektu była również wyrazem zwrócenia uwagi na konieczność utrzymania jego trwałości po zakończeniu realizacji i zaprzestaniu jego finansowania środkami publicznymi.

Pierwszy nabór wniosków przeprowadzony w oparciu o zmienione zasady odbył się w 2010 r. Złożonych zostało 1850 wniosków, na łączną kwotę dofinansowania blisko 800 mln zł. W wyniku oceny rekomendacje do dofinansowania uzyskało 160 wniosków, na łączną kwotę dofinansowania w wysokości 74,7 mln

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

zł. Wynik ten znacznie różnił się od tendencji w poprzednich naborach, kiedy konieczne było zwiększanie alokacji na konkurs ze względu na bardzo dużą liczbę pozytywnie ocenionych wniosków. Należy jednak zwrócić uwagę, że nowe kryteria pozwoliły na wybór projektów o najwyższej jakości, odpowiednim poziomie innowacyjności i charakteryzujących się dobrymi perspektywami biznesowymi.

Biorąc pod uwagę, że dofinansowanie przyznano jedynie ok. 10% złożonych wniosków, z zaplanowanej na ww. nabór puli w wysokości 320 mln zł, pozostała niezagospodarowana kwota w wysokości ok. 245 mln zł. Środki te pozostały w budżecie działania 8.1.

Działanie 8.1 jest jednym z bardziej popularnych instrumentów wsparcia dla młodych przedsiębiorców, a dofinansowywane projekty charakteryzują się coraz wyższą jakością. Biorąc pod uwagę fakt, że w wielu działaniach PO IG skierowanych do przedsiębiorców środki finansowe zostały wyczerpane, działanie 8.1 jest jednym z niewielu dostępnych jeszcze źródeł wsparcia. W związku z tym pragnę podkreślić, że nie jest planowane zmniejszanie alokacji na działanie 8.1.

W ramach śródkresowego przeglądu PO IG planuje się dokonanie realokacji pomiędzy poszczególnymi osiami priorytetowymi, w szczególności zmniejszenie alokacji osi priorytetowej 8. o 102 mln EUR, co stanowi 8,48% alokacji na tę oś. Przesunięcie to ma jednak nastąpić wyłącznie z działań 8.2 i 8.3 (po 51 mln EUR) i ma być ukierunkowane za zasilenie budżetów osi priorytetowej 4. (z przeznaczeniem na dofinansowanie innowacyjnych projektów przedsiębiorców), osi priorytetowej 5. (na wsparcie ośrodków innowacyjności świadczących usługi wspierające rozwój przedsiębiorstw z obszarów nowych technologii), a także osi priorytetowej 7. (na realizację projektów dotyczących informatyzacji państwa, tj. e-administracji).

Odnosząc się do wątpliwości pana posła dotyczących celów, na jakie przeznaczane są środki z funduszy europejskich, pragnę zapewnić, że wspieranie badań, innowacyjności i nowoczesnych technologii jest jednym z głównych obszarów interwencji PO IG. Ponad 90% środków programu zostało ukierunkowanych na tzw. lizbońskie kategorie interwencji. Ponadto dodatkowe środki z Krajowej Rezerwy Wykonania i Dostosowania Technicznego, które zostały przyznane na PO IG, planuje się ukierunkować na zasilenie tych osi priorytetowych programu, które koncentrują się na badaniach (oś priorytetowa 1.), inkubowaniu innowacyjnych młodych przedsiębiorstw (oś priorytetowa 3.), wspieraniu innowacyjnych projektów inwestycyjnych przedsiębiorców (oś priorytetowa 4.), a także budowie przyjaznego otoczenia przedsiębiorców, m.in. ośrodków innowacyjności (oś priorytetowa 5.) oraz e-administracji (oś priorytetowa 7.).

Pragnę zapewnić pana posła, że powyżej opisane działania podejmowane są w celu zagwarantowania możliwie największej racjonalności wydatkowania środków publicznych, przy jednoczesnym zwiększa-

niu efektywności instrumentów wsparcia współfinansowanych z funduszy europejskich.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Izabeli Leszczyny**

**w sprawie kosztów zabezpieczenia manifestacji
NSZZ „Solidarność”, która odbyła się
30 czerwca 2011 r. w Warszawie (10319)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-024-10319/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pani Izabeli Leszczyny w sprawie kosztów zabezpieczenia manifestacji NSZZ „Solidarność”, która odbyła się 30 czerwca 2011 r. w Warszawie, uprzejmie informuję, iż z danych przekazanych przez Komendę Główną Policji wynika, że powyższe przedsięwzięcie było zabezpieczane w formie operacji policyjnej na podstawie zarządzenia nr 213 komendanta głównego Policji z dnia 28 lutego 2007 r. w sprawie metod i form przygotowania i realizacji zadań Policji w przypadkach zagrożenia życia i zdrowia ludzi lub ich mienia albo bezpieczeństwa i porządku publicznego (Dz. Urz. KGP Nr 5, poz. 49).

Według danych zawartych w policyjnym rejestrze imprez masowych łączny koszt zabezpieczenia wyniósł 452 480,00 zł. W zabezpieczeniu uczestniczyło 2265 policjantów, w tym 1991 z pionu prewencji oraz 274 z pionu kryminalnego. Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez Komendę Główną Państwowej Straży Pożarnej do pomocy przy zabezpieczaniu manifestacji, o której mowa w wystąpieniu, zadysponowano zastęp GCBA 8/48 z 3-osobową obsadą jednostki ratowniczo-gaśniczej. W trakcie działań zastosowano jeden prąd wody, zużyto 200 l wody.

Uprzejmie informuję, iż Państwowa Straż Pożarna w wyniku działań związanych z zabezpieczeniem ww. manifestacji poniosła koszty w wysokości 142,54 zł, w tym:

- koszt pracy ratowników – 63 zł,
- koszt pracy sprzętu silnikowego GCBA 8/48 – 58 zł (podczas jazdy) i 21 zł (w czasie postoju),
- koszt zużytych środków gaśniczych i neutralizatorów – 0,54 zł.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie dys-

ponuje informację o kosztach, jakie w związku z demonstracją poniósł Urząd Miasta Stołecznego Warszawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie budowy obwodnicy Inowrocławia
(10321)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10321/11, przekazujące zapytanie posła Grzegorza Roszaka dotyczące budowy obwodnicy Inowrocławia uprzejmie przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn.: „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowiony w 2007 r.

W kwestii zadania polegającego na budowie obwodnicy Inowrocławia w ciągu drogi krajowej nr 25 na długości 22,9 km należy wskazać, że w wyniku działań podjętych przez GDDKiA, jako inwestora przedsięwzięcia, uzyskana została w dniu 13 czerwca 2008 r. decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji. Po uzyskaniu przedmiotowej decyzji i uzupełnieniu pewnym zmianom poddana została opracowana koncepcja programowa. Konieczność taka, jak wykazano w dotychczasowej korespondencji, wynikała z dużej ilości złożonych wniosków i protestów. Wprowadzenie zmian miało na celu uniknięcie potencjalnych konfliktów społecznych w późniejszych fazach procesu inwestycyjnego, w szczególności na etapie realizacyjnym.

Warto zaznaczyć, że przedmiotowe zmiany są także efektem osiągniętego na etapie uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach kompromisu pomiędzy inwestorem a władzami samorządowymi i społecznością lokalną dotyczącego przebiegu drogi. Uzupełniona koncepcja programowa uzyskała akceptację Zespołu Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych. W chwili obecnej kompletowana jest dokumentacja do złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Jednocześnie należy wskazać, że dotychczasowe prace nad przygotowaniem do realizacji budowy ob-

wodnicy Inowrocławia prowadzone są nieprzerwanie od 2005 r. Długi okres procesu projektowego i przygotowawczego spowodowany jest m.in. długotrwałymi negocjacjami i uzgodnieniami ze społecznością lokalną związanymi z ustaleniem najbardziej korzystnego wariantu przebiegu drogi na przedmiotowym odcinku oraz sposobu powiązania z drogami lokalnymi.

Odnosząc się do kwestii realizacji przedmiotowego zadania w ograniczonym zakresie poprzez budowę obwodnicy w standardzie drogi jednojezdniowej, należy wskazać, że zastosowanie przedmiotowego rozwiązania wymagałoby zmiany przygotowanej już dużym wysiłkiem i nakładem pracy oraz czasu dokumentacji projektowej, a więc spowodowałoby konieczność przeprowadzenia od początku całej procedury przygotowawczej, a w konsekwencji wydłużyło, zamiast przyspieszyć, proces realizacji przedmiotowego zadania.

Biorąc pod uwagę aktualny stan prac przygotowawczych umożliwiających rozpoczęcie robót budowlanych oraz ograniczone limity finansowe, realizacja przedmiotowego zadania została przewidziana w ramach załącznika nr 2 programu, czyli listy zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się po 2013 r.

Resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym również obwodnicy Inowrocławia, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji uzyskania wszystkich decyzji i opinii przewidzianych przepisami prawa płynnie przejść w fazę realizacji.

Jednocześnie chciałbym zaznaczyć, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów programu, nastąpi jego aktualizacja m.in. w oparciu o poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w wieloletnich ramach finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015.

Dodatkowo informuję, iż realizacja inwestycji polegającej na budowie obwodnicy Inowrocławia jest jednym z priorytetów resortu infrastruktury do następnej perspektywy finansowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie zwiększenia środków
na Program Rozwoju Obszarów Wiejskich
dla woj. wielkopolskiego (10322)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanego pismem, znak: SPS-024-10322/11, z dnia 26 lipca 2011 r. zapytania posła Romualda Ajchlera w sprawie wniosków o przyznanie pomocy w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW 2007–2013), złożonych w województwie wielkopolskim, poniżej przekazuję odpowiedź na zadane pytania.

W zapytaniu nie sprecyzowano, którego działania objętego PROW 2007–2013 oraz którego naboru wniosków o przyznanie pomocy dotyczy przedmiotowe zapytanie. Poniższe wyjaśnienia odnoszą się do wniosków o przyznanie pomocy w ramach działania PROW 2007–2013: Modernizacja gospodarstw rolnych, złożonych w 2009 r. w województwie wielkopolskim. Wyrażam nadzieję, że przedstawiane wyjaśnienia są wyczerpujące, jednakże jeżeli zapytanie dotyczyło innego działania PROW 2007–2013, uprzejmie proszę o jego doprecyzowanie.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 7 marca 2007 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (Dz. U. Nr 64, poz. 427, z późn. zm.), minister właściwy do spraw rozwoju wsi może określić, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii komitetu monitorującego, podział środków programu w ramach określonych działań na poszczególne województwa lub lata realizacji programu. Przepis ten nakłada obowiązek uwzględnienia przy podziale środków programu wysokości limitów określonych w programie, przy jednoczesnym zapewnieniu zrównoważonego wsparcia rozwoju obszarów wiejskich w poszczególnych województwach oraz zarządzania i wdrażania programu zgodnie z art. 75 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), w szczególności w zakresie zarządzania środkami finansowymi przeznaczonymi na realizację programu.

Na podstawie powyższej delegacji minister rolnictwa i rozwoju wsi wydał rozporządzenie w sprawie podziału środków Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, w którym określił m.in. podział środków dla działania: Modernizacja gospodarstw rolnych na województwa (rozporządzenie z dnia 18 marca 2009 r., Dz. U. Nr 48, poz. 388, z późn. zm.). Podziału środków pomiędzy województwa dokonano na podstawie syntetycznego miernika wiel-

kości ekonomicznej gospodarstw, skonstruowanego w oparciu o wielkość ekonomiczną gospodarstw, które potencjalnie mogłyby ubiegać się o pomoc oraz powierzchnię użytków rolnych w poszczególnych województwach. Zasady podziału środków publicznych programu pomiędzy województwa w ramach tego działania były konsultowane z samorządami województw, a następnie zgodnie z art. 16 ww. ustawy zatwierdzone w dniu 4 września 2007 r. przez Komitet Monitorujący Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013.

Ponadto zgodnie z art. 16 ust. 3 ww. ustawy, minister właściwy do spraw rozwoju wsi zobowiązany jest do określenia sposobu postępowania w sprawie przyznania pomocy, w przypadku gdy zapotrzebowanie na środki wynikające z wniosków o przyznanie pomocy złożonych w danym województwie lub roku realizacji programu przekracza ilość środków określonych na dane województwo lub rok realizacji programu. Zgodnie z § 8 ust. 2 ww. rozporządzenia (brzmienie do dnia wejścia w życie nowelizacji z dnia 6 maja 2010 r.), wnioskodawców, których wnioski o przyznanie pomocy w ramach działania: Modernizacja gospodarstw rolnych, złożone w danym roku, zawierały zapotrzebowanie na środki przekraczające 150% określonej w rozporządzeniu wysokości limitu środków, należało niezwłocznie informować w formie pisemnej o odmowie przyznania pomocy finansowej z podaniem jej przyczyn. W województwach, w których zapotrzebowanie na pomoc, wynikające ze złożonych w 2009 r. wniosków, było większe niż udostępnione limity, zwiększono limity środków, tak aby nie przekraczały one kwoty dostępnej dla danego województwa na lata 2007–2013. Ze względu na bardzo wysoki poziom wykorzystania alokacji przyznanej na cały obecny okres programowania, pomimo podwyższenia limitów, w 3 województwach (zachodniopomorskim, wielkopolskim, lubuskim), nie było możliwe wsparcie wszystkich zgłoszonych do dofinansowania operacji. W związku z powyższym, działając zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami, wnioskodawcom, których wnioski zawierały zapotrzebowanie przekraczające 150% limitu udostępnionego dla danego województwa, ARiMR odmówiła przyznania pomocy. W związku z powyższym nie ma możliwości przyznania pomocy wnioskodawcom, których poinformowano, że wniosek zawierał zapotrzebowanie na środki przekraczające 150% określonej w rozporządzeniu wysokości limitu środków.

Pragnę jednocześnie zwrócić uwagę na fakt, że zgodnie z wyżej przywołanym rozporządzeniem województwo wielkopolskie otrzymało do rozdysponowania w bieżącym okresie programowania 236 150 260 euro, co stanowi 12,77% ogólnopolskiego budżetu tego działania (łącznie z dodatkowymi środkami przeznaczonymi na realizację nowych wyzwań). W związku z powyższym należy zauważyć, że do województwa wielkopolskiego skierowano znaczną część środków przeznaczonych na realizację tego działania w Polsce. Ponadto warto podkreślić, że alokacja przyznana Wielkopolsce jest drugą co do wysokości alokacją w skali kraju.

Mając na uwadze rekomendację zwiększenia budżetu działania: Modernizacja gospodarstw rolnych, zawartą w raporcie końcowym z przeprowadzenia oceny średniookresowej Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, przygotowano propozycję zmiany finansowej programu, polegającą na realokacji 70 mln euro w celu zwiększenia budżetu działania: Modernizacja gospodarstw rolnych. Przedmiotowa zmiana została przyjęta uchwałą nr 52 Komitetu Monitorującego Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie zatwierdzenia zmian tabel finansowych Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, a następnie zyskała akceptację Komisji Europejskiej. Obecnie trwają ostatnie prace legislacyjne zmierzające do zmiany rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie podziału środków Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 48, poz. 388, z późn. zm.) polegającej na określeniu nowego limitu środków do przyznania pomocy w ramach działania: Modernizacja gospodarstw rolnych, uwzględniającego dodatkową kwotę 70 mln euro. Rozporządzenie zmieniające ww. rozporządzenie zostało podpisane i przekazane do publikacji w Dzienniku Ustaw.

W dniu 2 maja 2011 r. do Komisji Europejskiej przekazana została kolejna propozycja zmiany finansowej PROW 2007–2013, tym razem polegająca na zwiększeniu budżetu tego działania o ok. 154 mln euro. Zgodnie z obowiązującymi przepisami, Komisja ocenia proponowane zmiany w terminie 4 miesięcy, w związku z powyższym obecnie Polska oczekuje na stanowisko Komisji odnośnie do zgłoszonej zmiany. Planuje się, że ewentualnie realokowane środki zwiększą globalny budżet działania, a następnie zostaną podzielone pomiędzy województwa zgodnie z obowiązującymi do tej pory kryteriami.

Uprzejmie informuje, że zwiększenie globalnego budżetu działania: Modernizacja gospodarstw rolnych o 70 mln euro umożliwi zwiększenie limitu przyznanego województwu wielkopolskiemu o 35,7 mln zł, co pozwoli na przyznanie pomocy ok. 200 wnioskodawcom, którzy złożyli wnioski w 2009 r. i nie otrzymali do tej pory odmowy przyznania pomocy. Jeżeli Komisja Europejska zaakceptuje zmianę finansową PROW 2007–2013 polegającą na zwiększeniu budżetu tego działania o ok. 154 mln euro, możliwe będzie przyznanie pomocy pozostałym wnioskodawcom nadal oczekującym na przyznanie pomocy.

W chwili obecnej nie przewiduje się ogłoszenia przez prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w województwie wielkopolskim kolejnego naboru wniosków o przyznanie pomocy w ramach działania PROW 2007–2013: Modernizacja gospodarstw rolnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Rygla**

**w sprawie sytuacji Wytwórni Filtrów
PLZ – Sędziszów w Sędziszowie Małopolskim
(10327)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-024-10327/11) dotyczące zapytania pana posła Wiesława Rygla w sprawie sytuacji Wytwórni Filtrów PZL – Sędziszów SA przekazuję następujące informacje.

Proces prywatyzacji Wytwórni Filtrów PZL – Sędziszów SA z siedzibą w Sędziszowie Małopolskim, prowadzony na podstawie publicznie ogłoszonego w dniu 26 lipca 2010 r. zaproszenia do negocjacji, z powodu rezygnacji potencjalnego inwestora – firmy MTM sp. z o.o. z siedzibą w Straszęcinie – został zakończony bez rozstrzygnięcia w dniu 01.07.2011 r. Mając na względzie sytuację spółki, podjęto decyzję o niezwłocznym ponowieniu procesu prywatyzacji w trybie przetargu publicznego, co pozwoli znacząco skrócić czas niezbędny do wyłonienia ewentualnego inwestora.

Publiczne zaproszenie do składania ofert w tym przetargu zostało ogłoszone w dniu 03.08.2011 r. w dzienniku „Gazeta Wyborcza” oraz na stronach internetowych Ministerstwa Skarbu Państwa. Potencjalni inwestorzy mogą składać oferty do dnia 06.09.2011 r.

Jednocześnie informuję, iż w celu ułatwienia spółce realizacji programu naprawczego, który oprócz pomocy publicznej wymaga pozyskania przez nią wkładu własnego w znacznej wysokości, minister skarbu państwa, pomimo trwającej procedury prywatyzacyjnej, zezwolił zarządowi spółki na podjęcie próby zbycia zbędnych nieruchomości i uzyskanie tą drogą własnych środków na realizację programu naprawczego.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Girzyńskiego**

**w sprawie przywrócenia historycznej
i powszechnie używanej nazwy osady
Żelazne w gm. Gostynin (10329)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-024-10329/

11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie przywrócenia historycznej i powszechnie używanej nazwy osady Żelazne w gm. Gostynin uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, tj. ustawą z dnia 29 sierpnia 2003 r. o urzędowych nazwach miejscowości i obiektów fizjograficznych (Dz. U. Nr 166, poz. 1612, z późn. zm.), urzędowa nazwa jest ustalana, zmieniana lub znoszona na wniosek rady gminy, na której obszarze jest położona miejscowość. Wniosek powinien być opracowany w trybie art. 8 ust. 2 ww. ustawy i wraz z dokumentacją określoną w art. 8 ust. 4 tej ustawy przekazany za pośrednictwem właściwego miejscowo wojewody do ministra spraw wewnętrznych i administracji. W świetle powyższego wystąpienie mieszkańców o przywrócenie historycznej nazwy osady Żelazne nie może być potraktowane jako formalny wniosek. Jednocześnie uprzejmie informuję, iż dotychczas do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji nie wpłynął wniosek gminy Gostynin w sprawie zmian w nazewnictwie miejscowości. W przypadku przedłożenia stosownego wniosku zostanie on rozpatrzony na posiedzeniu Komisji Nazw Miejscowości i Obiektów Fizjograficznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Dariusza Kaczanowskiego**

**w sprawie wprowadzenia systemu opłat
viaTOLL (10331)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Dariusza Kaczanowskiego, przesłane przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10331/11, dotyczące objęcia opłatą elektroniczną drogi krajowej nr 50, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Resort nie przewiduje w najbliższym czasie objęcia opłatą elektroniczną drogi krajowej nr 50 (w szczególności obwodnicy Mszczonowa i Sochaczewa oraz obwodnicy Żyrardowa po jej oddaniu do użytku). Droga ta nie znalazła się w notyfikacji elektronicznego systemu opłat, którą przekazano w dniu 25 lutego 2011 r. Komisji Europejskiej, zawierającej planowane rozszerzenia systemu w latach 2012–2014.

Należy jednocześnie podkreślić, że zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe państwa członkowskie są uprawnione do stosowania opłat za przejazd na drogach nienależących do sieci TEN-T, w tym na drogach równoległych, na które może zostać skierowany ruch z transeuropejskiej sieci drogowej w wyniku wprowadzenia systemu opłat lub które stanowią bezpośrednią konkurencję dla niektórych części tej sieci. Wraz ze stopniowym rozszerzaniem sieci dróg płatnych resort infrastruktury będzie więc rozważał ewentualne wprowadzenie opłaty elektronicznej na drogach alternatywnych w celu zapobieżenia odpływu ruchu ciężkiego na drogi niepłatne. Dlatego też nie można w przyszłości wykluczyć objęcia opłatą drogi krajowej nr 50.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kulasa**

**w sprawie napływu bezpośrednich inwestycji
zagranicznych do Polski w latach 2005–2010
i prognozy na najbliższą przyszłość (10332)**

W związku z zapytaniem pana posła Jana Kulasa, nr SPS-024-10332/11, z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie napływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych do Polski uprzejmie informuję.

Polska uznawana jest za jedną z bardziej atrakcyjnych lokalizacji w Europie Środkowo-Wschodniej. Liczne ankiety skierowane do przedstawicieli firm prowadzących interesy w Polsce wskazują, iż przeważająca większość przedsiębiorców jest zadowolona z inwestowania w Polsce. Powyższemu sprzyja fakt, iż rząd RP podejmuje szereg działań zmierzających do wsparcia prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce.

Szczególnie docenianą przez przedsiębiorców inicjatywą w ww. zakresie jest pomoc udzielana na wsparcie inwestycji o istotnym znaczeniu dla gospodarki polskiej. Z powyższego wsparcia w dużej mierze korzystają zagraniczne firmy inwestujące w Polsce. Inwestycje te są ważnym czynnikiem wzrostu i rozwoju gospodarczego kraju. Przede wszystkim wskazać należy, iż bezpośrednie inwestycje zagraniczne wpływają na zwiększenie produktu gospodarki. Po-

wyższe przekłada się na znaczne przyspieszenie wzrostu gospodarczego kraju. Efekt ten wynika z zagospodarowania przez inwestorów niewykorzystanych zasobów gospodarki oraz z poprawy efektywności wykorzystania czynników produkcji.

Bezpośrednie inwestycje zagraniczne są ściśle związane z transferem technologii stanowiącej jeden z podstawowych czynników procesów wzrostu gospodarczego. Inwestycje firm o charakterze międzynarodowym wprowadzają do Polski nowoczesne technologie oraz nowe formy zarządzania i organizacji produkcji. Zwiększenie produkcji wyrobów zaawansowanych technicznie przyczynia się natomiast do wzrostu eksportu oraz substytucji dóbr importowanych produktami wytwarzanymi w Polsce.

Nie bez znaczenia jest również wpływ, jaki bezpośrednie inwestycje zagraniczne wywierają na rynek pracy. Nowe miejsca pracy powstają nie tylko w samym przedsiębiorstwie, ale także w jego otoczeniu biznesowym. Następuje także poprawa jakości zasobów rynku pracy dzięki inwestycjom w kapitał ludzki dokonywanym w przedsiębiorstwach z udziałem kapitału zagranicznego.

BIZ wywierają również pozytywny wpływ na strukturę gospodarki kraju, zwiększając jej konkurencyjność. Fakt pojawienia się nowego konkurenta zmusza do bardziej aktywnej rywalizacji o udział w rynku. Poprawa efektywności wykorzystania czynników produkcji w kraju przyjmującym inwestycje zagraniczne może przyjąć formę przenoszenia zasobów z mniej do bardziej produktywnych gałęzi bądź sektorów.

Spółki z udziałem zagranicznego kapitału odgrywają także istotną rolę w obrotach polskiego handlu zagranicznego. Wiele dużych zagranicznych firm

działających w Polsce należy równocześnie do największych eksporterów. Są to przede wszystkim firmy z branży motoryzacyjnej, których produkcja kierowana jest głównie na eksport. Firmy zagraniczne mają także znaczący udział w polskim imporcie.

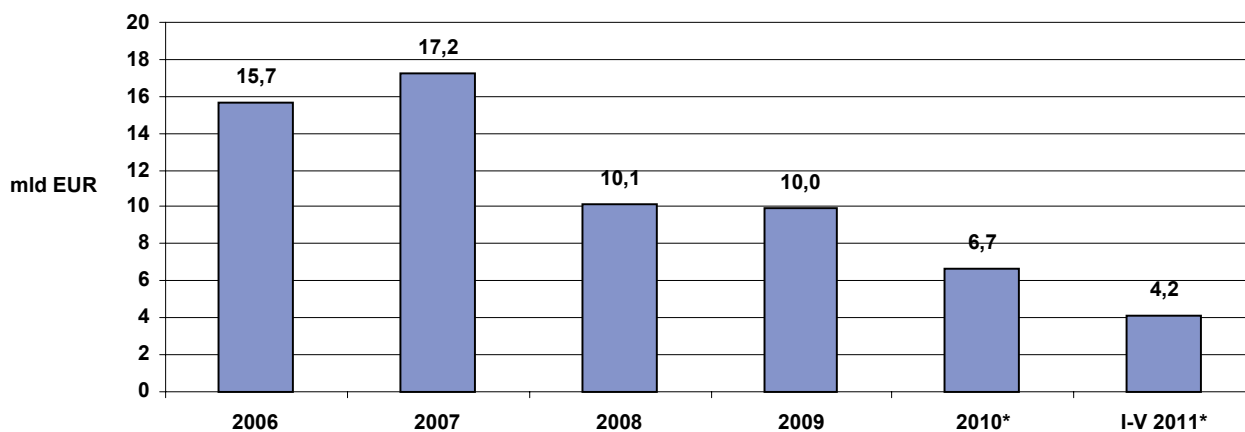
W latach 2005–2010 napływ bezpośrednich inwestycji zagranicznych do Polski był we wszystkich latach dodatni (Bilans płatniczy NBP, NBP 2011). Najwyższą wartość (17,2 mld EUR) zanotowano w 2007 r., najniższą zaś w 2010 r. (6,7 mld EUR). Spadek w latach 2008–2010 związany był z kryzysem finansowym, w którego efekcie znacznie zmniejszyła się wartość światowych przepływów BIZ. Wielkości napływu w poszczególnych latach pokazane są na rysunku 1.

W maju 2011 r. miały miejsce dezinwestycje w wysokości 764 mln EUR. Ujemne inwestycje miały miejsce również w maju 2010 r. Wartość napływu BIZ po 5 miesiącach 2011 r. wyniosła 4,2 mld EUR – stanowi to 86% wartości BIZ z pierwszych 5 miesięcy 2010 r. i 62% napływu z całego 2010 r. (rysunek 1).

Pod względem struktury napływu BIZ w omawianym okresie tylko w 2008 r. reinwestowane zyski były ujemne. Głównym powodem, podobnie jak w przypadku zmniejszenia się wielkości całego napływu, był kryzys finansowy. W 2009 r. sytuacja powróciła do stanu sprzed zawirowań gospodarczych – reinwestowane zyski stanowiły 42% całego napływu (29% w 2006 r., 40% w 2007 r.).

Pod względem struktury sektorowej BIZ, w okresie 2005–2010, dominowała działalność usługowa, do której średnio trafiało rocznie ok. 60% wszystkich inwestycji bezpośrednich. W ramach tej grupy do najistotniejszych klas działalności należały usługi związane z prowadzeniem działalności gospodarczej (np. doradztwo) oraz pośrednictwo finansowe.

Rysunek 1. Napływ BIZ do Polski w latach 2006–2010

* Źródło: NBP, 2011.

Tabela 1. Sektorowa struktura napływu BIZ do Polski w latach 2006–2009 (mln EUR)

	2006	2007	2008	2009
Ogółem	15 575,9	17 196,0	10 084,5	9863,1
Rolnictwo i rybołówstwo	45,0	91,6	90,5	25,5
Górnictwo i kopalnictwo	12,4	50,8	17,3	-14,0
Przetwórstwo przemysłowe	3738,7	4996,8	1570,0	3359,5
Wytwarzanie i zaopatrywanie w energię elektryczną, gaz i wodę	77,6	453,2	1038,6	856,4
Budownictwo	415,6	423,7	278,1	416,1
Usługi ogółem	10 377,4	10 272,1	6620,6	4724,5
Handel i naprawy	2540,4	2425,9	1454,2	948,0
Hotele i restauracje	36,8	109,8	-21,3	26,3
Transport, gospodarka magazynowa i łączność	916,3	621,9	-508,8	157,6
Pośrednictwo finansowe	1652,3	2612,9	2987,8	1616,6
Obsługa nieruchom.; informatyka; nauka; wynajem masz. i poz. usł. zw. z prowadz. dział. gosp.	5157,4	4363,7	2665,5	2047,6
Inne usługi	74,2	137,9	43,2	-71,6
Pozostałe nigdzie niesklasyfikowane	-0,1	0,7	9,8	370,7
Prywatne zakupy i sprzedaż nieruchomości	909,3	907,1	459,6	124,4

Wartości te różnią się nieznacznie od przytoczonych wcześniej z uwagi na to, że rozbieżność napływu na sektory publikowane jest corocznie w raporcie dotyczącym bezpośrednich inwestycji zagranicznych, a następnie w roku kolejnym aktualizowane są – zwykle – wartości za rok poprzedni.

Źródło: NBP 2009, 2010.

Tabela 2. Udział sektorów w napływie BIZ do Polski w latach 2006–2009

	2006	2007	2008	2009
Ogółem	100%	100%	100%	100%
Rolnictwo i rybołówstwo	0,29%	0,53%	0,90%	0,26%
Górnictwo i kopalnictwo	0,08%	0,30%	0,17%	-0,14%
Przetwórstwo przemysłowe	24,00%	29,06%	15,57%	34,06%
Wytwarzanie i zaopatrywanie w energię elektryczną, gaz i wodę	0,50%	2,64%	10,30%	8,68%
Budownictwo	2,67%	2,46%	2,76%	4,22%
Usługi ogółem	66,62%	59,74%	65,65%	47,90%
Handel i naprawy	16,31%	14,11%	14,42%	9,61%
Hotele i restauracje	0,24%	0,64%	-	0,27%
Transport, gospodarka magazynowa i łączność	5,88%	3,62%	-	1,60%
Pośrednictwo finansowe	10,61%	15,19%	29,63%	16,39%
Obsługa nieruchom.; informatyka; nauka; wynajem masz. i poz. usł. zw. z prowadz. dział. gosp.	33,11%	25,38%	26,43%	20,76%
Inne usługi	0,48%	0,80%	0,43%	-
Pozostałe nigdzie niesklasyfikowane	0,00%	0,00%	0,10%	3,76%
Prywatne zakupy i sprzedaż nieruchomości	5,84%	5,28%	4,56%	1,26%

Źródło: Opracowanie własne na podstawie NBP 2009, 2010.

Zestawienie BIZ w podziale na branże pokazuje, że najwięcej inwestycji trafiło do sektora usług. Jego udział wyniósł ok. 60%. W jego ramach najważniejsze pod względem wartości były: działalność związana z finansami (19% ogółu), usługi dla biznesu (18%) i handel (16%). Strukturę skumulowanych BIZ w Polsce cechuje podobieństwo do struktury w innych krajach rozwiniętych, w których również dominuje działalność usługowa, na drugim miejscu znajduje się przetwórstwo przemysłowe, a działalność wydobywcza i rolnicza ma najmniejszy udział w BIZ.

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Zawisłaka**

**w sprawie planów zmniejszenia rezerwy części
oświatowej subwencji ogólnej dla placówek
edukacyjnych z terenu Lubelszczyzny (10335)**

Odpowiadając na zapytanie posła na Sejm RP pana Sławomira Zawisłaka (SPS-024-10335/11) w sprawie planów zmniejszenia rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej dla placówek edukacyjnych z terenu Lubelszczyzny, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W ostatnich latach większość organizacji zrzeszających jednostki samorządu terytorialnego prezentowała stanowisko opowiadające się za zmniejszeniem 0,6% rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej, a tym samym za zwiększeniem kwoty subwencji oświatowej dzielonej dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego według zasad ujętych w algorytmie, stanowiącym załącznik do rozporządzenia ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania.

Przepis art. 12 pkt 2 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o zmianie ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego oraz ustawy o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2007 r. Nr 191, poz. 1370 oraz z 2008 r. Nr 220, poz. 1429) stanowi, że postanowienia art. 1 pkt 18 lit. a (rezerwa subwencji oświatowej w wysokości 0,25%) wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2012 r. Zmniejszenie od 1 stycznia 2012 r. rezerwy subwencji oświatowej nie wynika więc z aktualnie podejmowanych planów, ale z zapisów ustawowych wprowadzonych w 2007 r. i znowelizowanych w 2008 r.

Zmniejszenie rezerwy subwencji oświatowej nie oznacza zmniejszenia ogólnej kwoty subwencji oświatowej, nie ulegają bowiem zmianie przepisy ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) określające jej wysokość na dany rok, które stanowią, że jest to kwota nie mniejsza niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowana o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych (art. 28 ust. 1). Zwiększyłaby się tylko kwota subwencji oświatowej dzielonej dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego według zasad ujętych w algorytmie jej podziału z 99,4% (przy rezerwie subwencji 0,6%) do 99,75% (przy rezerwie subwencji 0,25%). Należy tu zaznaczyć, że kwota części oświatowej subwencji ogólnej, po odjęciu rezerwy subwencji, dzielona jest dla poszczególnych gmin, powiatów i województw samorządowych, a nie dla jednostek samorządu terytorialnego zlokalizowanych na terenach województw (w tym województwa lubelskiego). Wysokość kwot części oświatowej subwencji ogólnej dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego wiąże się z typami i rodzajami szkół i placówek prowadzonych przez te jednostki, stopniami awansu zawodowego nauczycieli oraz liczbą uczniów w tych szkołach i placówkach (art. 28 ust. 6 ww. ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego).

W bieżącym roku niektóre organizacje zrzeszające jednostki samorządu terytorialnego, w tym z terenu Lubelszczyzny, występują o utrzymanie rezerwy subwencji oświatowej w dotychczasowej wysokości 0,6%, wymaga to jednak zmiany w tym zakresie przepisów ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie poseł Izabeli Kloc**

w sprawie długu alimentacyjnego (10336)

Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 26 lipca 2011 r. dotyczące zapytania poselskiego pani Izabeli Kloc w sprawie długu alimentacyjnego, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 28 ust. 3 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 7, z późn. zm.) w przypad-

ku śmierci dłużnika alimentacyjnego wygasają z mocy prawa:

— należności z tytułu świadczeń z funduszu alimentacyjnego wypłaconych osobie uprawnionej na podstawie ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów,

— należności powstałe z tytułu zaliczek alimentacyjnych wypłaconych osobie uprawnionej na podstawie ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej,

— należności likwidatora funduszu alimentacyjnego powstałe z tytułu świadczeń alimentacyjnych wypłaconych na podstawie ustawy z dnia 18 lipca 1974 r. o funduszu alimentacyjnym.

W związku z powyższym w przypadku śmierci dłużnika alimentacyjnego wygasa obowiązek zwrotu należności zmarłego dłużnika wobec Skarbu Państwa z tytułu: wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego, wypłaconej zaliczki alimentacyjnej oraz należności likwidatora funduszu alimentacyjnego powstałe z tytułu świadczeń alimentacyjnych wypłaconych na podstawie ustawy z dnia 18 lipca 1974 r. o funduszu alimentacyjnym.

Natomiast zaległości alimentacyjne dłużnika wobec osób, na rzecz których zobowiązany był do alimentacji, narosłe do dnia śmierci dłużnika wchodzi w skład spadku jako długi spadkowe (art. 922 Kodeksu cywilnego).

Szczegółowe kwestie dotyczące dziedziczenia i obowiązku alimentacyjnego uregulowane są w Kodeksie cywilnym i Kodeksie rodzinnym i opiekuńczym, tj. w przepisach należących do kompetencji ministra sprawiedliwości.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Krupy**

**w sprawie budowy zbiornika
przeciwpowodziowego Racibórz (10340)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie z dnia 14 lipca 2011 r. pana posła Adama Krupy, znak: SPS-024-10340/11, w sprawie budowy zbiornika przeciwpowodziowego Racibórz, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana na podstawie informacji przedstawionych przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

1. Jakie prace zostały wykonane w pierwszej połowie 2011 r. przy realizacji tego zadania?

W trakcie budowy zbiornika przeciwpowodziowego Racibórz w roku 2011 wykonano następujące prace:

1) zostały złożone wnioski o dofinansowanie przedsięwzięcia ze środków unijnych oraz studium wykonalności dla inwestycji w ramach PO IiŚ do NFOŚiGW. Wniosek uzyskał akceptację oceny I rzędu. Sprawdzenie II rzędu zawieszono ze względu na decyzję środowiskową. Wniosek uzyskał także akceptację Jaspers;

2) została wydana przez generalnego dyrektora ochrony środowiska decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji nr DOOŚ-oa.4204.1.2011;

3) sporządzono dokumentację dotyczącą wydania pozwolenia wodnoprawnego dla przedsięwzięcia;

4) przygotowano aktualizację projektu budowlanego dla przedsięwzięcia;

5) przygotowano wniosek do wojewody o wydanie decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji w trybie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych (Dz. U. Nr 143, poz. 963);

6) trwa proces pozyskiwania terenu pod obiekty budowlane będące elementami polderu, tj. zapory: czołowa i boczne są w fazie końcowej. Pozostałe niezbędne grunty pod obiekty budowlane zostaną pozyskane na mocy ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych (Dz. U. Nr 143, poz. 963);

7) w styczniu 2011 r. została przyjęta przez Międzynarodowy Bank Odbudowy i Rozwoju aktualizacja planu przesiedleń (RAP), który wyznacza kierunki działań związane z przeniesieniem mieszkańców z czaszy polderu poza obszar zbiornika Racibórz Dolny;

8) aktualnie trwa proces pozyskiwania niezbędnych dokumentów (wypisy, wyrisy, księgi wieczyste) do rozpoczęcia wykupów terenów pod budowę nowej wsi;

9) trwają negocjacje z właścicielami gruntów w Syryni w celu zakupu pod budowę wsi Nowe Niebozczowoy. W pierwszych dniach sierpnia 2011 r. zawarte zostaną pierwsze umowy pozyskania gruntów;

10) trwa proces projektowania nowej wsi z uwzględnieniem infrastruktury drogowej i technicznej;

11) podpisano umowę z gminą Lubomia o budowie wodociągu w celu zapewnienia wody m.in. dla obszaru nowej wsi;

12) w końcowej fazie uzgodnień z gminą Lubomia znajduje się przygotowanie umów na budowę kaplicy;

13) zamknięto negocjacje w sprawie budowy domu kultury dla gm. Lubomia (uzyskano aprobatę BKP; podpisanie umowy w najbliższych dniach);

14) trwa proces zatwierdzania zmian w planie zagospodarowania przestrzennego gminy Lubomia, uwzględniający konieczne zmiany związane z budo-

wą zbiornika. Dla obszaru nowej wsi Nieboczowy istnieje obowiązujący PZP;

15) zakończono przetarg na prekwifikację wykonawcy zbiornika. W przetargu startowało 18 oferentów. Aktualnie dokumentacja podlega ocenie Banku Światowego, który poprosił o dodatkowe informacje i wyjaśnienia związane ze zmianami procedur banku;

16) zakończono procedurę przetargową na wybór wykonawcy wyprzedzających prac archeologicznych.

2. Czy prace nad ww. inwestycją przebiegają zgodnie z przewidywanym harmonogramem prac?

3. Czy projekt zostanie zrealizowany w wyznaczonym terminie?

Prace przebiegają zgodnie z przyjętym harmonogramem. Należy jednak mieć na uwadze to, iż mimo znaczących ułatwień w realizacji tego rodzaju inwestycji, takich jak ustawa z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. Nr 143, poz. 963) czy nowelizacja ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.) z maja 2010 r., uzyskiwanie przez inwestora niezbędnych decyzji administracyjnych i uzgodnień dla realizacji inwestycji jest procesem długotrwałym. Wydana przez Generalną Dyрекcję Ochrony Środowiska dnia 30 czerwca 2011 r. decyzja środowiskowa dla przedmiotowej inwestycji warunkuje uzyskanie wszelkich dalszych niezbędnych decyzji i pozwoleń, m.in. pozwolenia wodnoprawnego i pozwolenia na realizację inwestycji. Uzupełnienie oceny oddziaływania na środowisko będzie się toczyć równolegle do wnioskowania o kolejne niezbędne pozwolenia i nie będzie wpływać na tempo prac związanych z budową zbiornika.

4. Kiedy planuje się rozpoczęcie inwestycji?

Inwestycja pn. „Zbiornik przeciwpowodziowy Racibórz Dolny na rzece Odrze w województwie śląskim (polder)” jest realizowana od kilku lat, trwa pozyskiwanie niezbędnych decyzji administracyjnych, nabywanie gruntów, przygotowywanie dokumentacji projektowej i wykonawczej. Natomiast rozpoczęcie robót budowlano-montażowych możliwe będzie po uzyskaniu pozwolenia na realizację inwestycji. Planuje się rozpoczęcie robót budowlanych w pierwszej połowie 2012 r.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniu pana posła Adama Krupy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Rząsy**

**w sprawie likwidacji stanowiska
dyspozytora medycznego w Przemysłu (10350)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Rząsy, przesłane przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10350/11, w sprawie stanowiska dyspozytora medycznego w Przemysłu uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie należy wskazać, że zgodnie z art. 19 ust 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach tego nadzoru wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ww. ustawy zawiera informacje m.in. o lokalizacji wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego i centrów powiadamiania ratunkowego w rozumieniu ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380 oraz z 2010 r. Nr 57, poz. 353) i terenach przez nie obsługiwanych, następnie plan ten zatwierdzany jest przez ministra zdrowia.

W odniesieniu do organizacji systemu powiadamiania ratunkowego informuję, że minister zdrowia współpracuje z ministrem spraw wewnętrznych i administracji (MSWiA) w zakresie wdrożenia nowych rozwiązań organizacyjnych i technicznych, wykorzystujących najnowsze dostępne rodzaje informatycznego systemu wspomagania dowodzenia na poziomie wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego, centrów powiadamiania ratunkowego oraz na stanowiskach dyspozytorskich służb PSP, Policji i Państwowego Ratownictwa Medycznego (PRM). W wyniku realizacji powyższej koncepcji po stronie PRM docelowo zostaną utworzone skoncentrowane dyspozytornie medyczne, z poziomu których nastąpi dysponowanie większą liczbą zespołów ratownictwa medycznego. Wskazać w tym miejscu trzeba, że obecnie funkcjonują dyspozytornie jednostanowiskowe na potrzeby dysponowania jednego lub dwóch ZRM. Przedkładane wojewódzkie plany działania systemu PRM przewidują stopniowe (począwszy od 1 lipca, w różnym czasie w różnych województwach) przeorganizowanie Systemu Powiadamiania Ratunkowego po stronie PRM z obecnych 338 dyspozytorni medycznych do docelowych 42 skoncentrowanych dyspozytorni medycznych z ok. 200 stanowiskami dyspozytorskimi, zarządzającymi dotychczasową liczbą 1448 ZRM. Nowe rozwiązania pozwolą na udoskonalenie sposobu przyjmowania i dystrybucji powiado-

mień o zdarzeniach, wpływających z numerów alarmowych, a także zabezpieczą od strony logistycznej sprawne działania jednostek systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne. Zgodne są one również z przepisami ustawy o ochronie przeciwpożarowej i rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 31 lipca 2009 r. w sprawie organizacji i funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego (Dz. U. Nr 130, poz. 1073, z późn. zm.), zakładającymi m.in., że jedno stanowisko dyspozytora medycznego będzie przypadać na każde 200 tys. mieszkańców, a liczba stanowisk dyspozytorskich nie może być mniejsza niż 2. Powyższe zostało poprzedzone analizą ministra zdrowia dotyczącą efektywności funkcjonowania obecnej liczby 417 stanowisk dyspozytorskich w kraju zlokalizowanych w 338 dyspozytorniach. Wdrażane zmiany korespondują z działaniami MSWiA związanymi z realizacją projektów dla Systemu Informatycznego Powiadamiania Ratunkowego (SIPR):

— OST 112 – Ogólnopolska Sieć Teleinformatyczna nru 112,

— SWD PRM – System Wspomagania Dowodzenia Państwowego Ratownictwa Medycznego,

— OCSLR – Ogólnopolski Cyfrowy System Łączności Radiowej.

Realizacja powyższych założeń wpłynie na poprawę zarządzania informacją dotyczącą ratowania życia i zdrowia obywateli, zapewni sprawne przekazywanie danych pomiędzy służbami ratownictwa i porządku publicznego (przyjmowanie zgłoszeń z numeru alarmowego 112 i kierowanie ich do właściwej jednostki Policji, Państwowej Straży Pożarnej i Państwowego Ratownictwa Medycznego), a także przyczyni się do rozwoju zintegrowanego systemu ratownictwa medycznego.

Niezależnie od powyższego informuję, że do wojewody należy decyzja w zakresie określenia sposobu organizacji systemu PRM na terenie województwa. Minister zdrowia zobowiązał wojewodów do przygotowania takich planów, które będą gwarantować bezpieczeństwo dla systemu oraz nie będą wywoływać niepokojów społecznych. Podkreślenia wymaga również fakt, że minister zdrowia ocenia projekt przygotowanego przez wojewodę planu pod względem zgodności z obowiązującymi przepisami oraz możliwości jego realizacji pod kątem dostępnych w budżecie państwa środków finansowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Cieślińskiego**

**w sprawie opłat elektronicznych
za korzystanie z dróg publicznych
przez samochody osobowe wraz z przyczepami
kempingowymi powyżej 3500 kg DMC,
a także kampery powyżej 3500 kg DMC (10351)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Piotra Cieślińskiego, przesłane przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10351/11, w sprawie elektronicznego systemu poboru opłat uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Decyzję o objęciu opłatą elektroniczną wszystkich pojazdów samochodowych (w tym zespołów pojazdów) o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t podjął parlament RP, uchwalając ustawę z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391) wprowadzającą elektroniczny system poboru opłat. Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za przejazd po drogach krajowych pojazdów samochodowych, w rozumieniu art. 2 pkt 33 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), za które uważa się także zespół pojazdów składający się z pojazdu samochodowego oraz przyczepy lub naczepy o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t, w tym autobusów niezależnie od ich dopuszczalnej masy całkowitej. Zgodnie zaś z art. 2 pkt 33 ustawy Prawo o ruchu drogowym pojazdem samochodowym jest pojazd silnikowy, którego konstrukcja umożliwia jazdę z prędkością przekraczającą 25 km/h (określenie to nie obejmuje ciągnika rolniczego). Ustawodawca nie dokonał więc podziału pojazdów samochodowych na samochody ciężarowe i osobowe w odniesieniu do obowiązku ponoszenia opłaty elektronicznej. Czynnikiem decydującym o tym, czy określony pojazd samochodowy powinien uiszczać opłatę, jest jego dopuszczalna masa całkowita. Przy obliczaniu tej masy należy uwzględnić również dmc przyczepy albo naczepy złączonej z pojazdem. W opinii resortu infrastruktury zapisy powyższe, przyjęte przez parlament RP w 2008 r., są jasne i nie budzą wątpliwości interpretacyjnych.

Decydujące znaczenie dla objęcia samochodów osobowych z przyczepą o łącznej dmc powyżej 3,5 t opłatą miała dopuszczalna masa całkowita, a nie przeznaczenie pojazdów. Jest to uzasadnione zużyciem infrastruktury drogowej, ponieważ każdy pojazd o łącznej dmc powyżej 3,5 t powoduje znaczne

zużycie infrastruktury drogowej. Natomiast wysokość opłaty elektronicznej jest określana właśnie na podstawie kosztów budowy i utrzymania infrastruktury drogowej. Szczegółowy sposób wyliczania maksymalnej stawki opłaty elektronicznej określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie obliczania maksymalnej stawki opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 77, poz. 417).

Podkreślam przy tym, że przepisy ustawy o drogach publicznych nie są sprzeczne z przepisami dyrektywy 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe, która została implementowana do polskiego porządku prawnego ustawą z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw. Dyrektywa dotyczy pojazdów, które są wyłącznie używane do przewozu drogowego towarów o dmc powyżej 3,5 t, oraz obejmuje drogi znajdujące się w sieci TEN-T. Nie zabrania ona jednocześnie stosowania przez państwa członkowskie opłat za przejazd wobec innych rodzajów pojazdów oraz objęcia ww. opłatami dróg nienależących do sieci TEN-T. Z możliwości takiej skorzystał polski ustawodawca w przepisach ustawy z dnia 7 listopada 2008 r., obejmując opłatą również autobusy niezależnie od ich dmc. Z kolei rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 80, poz. 433) zakłada pobór opłat na drogach krajowych nieznajdujących się w sieci TEN-T.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Matuszewskiego**

**w sprawie wprowadzenia opłat
dla samochodów osobowych za korzystanie
z autostrady A2 na odcinku Emilia – Stryków
(10364)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Matuszewskiego, przesłane przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10364/11, dotyczące kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnic autostradowych, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W zapytaniu pan poseł zwrócił się o wskazanie, czy i kiedy odcinek autostrady A2 na odcinku od Emilii do Strykowa stanowiący fragment obwodnicy Łodzi zostanie zwolniony z opłat za przejazd.

Odnosząc się do powyższego, uprzejmie informuję, iż ustalając listę autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat, resort kierował się następującymi kryteriami:

- 1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad;
- 2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności.

Mając na uwadze powyższe kryteria, uprzejmie informuję, iż wskazany przez pana poseła odcinek autostrady węzeł Emilia – węzeł Stryków II uwzględniony został w projekcie rozporządzenia pośród odcinków autostrad, na których generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad nie pobiera opłat za przejazd od pojazdów, o których mowa w art. 37a ust. 6 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, poruszających się w ruchu lokalnym.

Projekt spotkał się z dużym zainteresowaniem partnerów społecznych. Uwagi zgłoszone do projektu są analizowane przez resort. Decyzję o ostatecznym kształcie omawianego aktu prawnego podejmie Rada Ministrów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sylwestra Pawłowskiego**

**w sprawie opóźnień w budowie
drogi ekspresowej S14 (10365)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Sylwestra Pawłowskiego, przekazaną przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-024-10365/11), w sprawie opóźnień w budowie drogi ekspresowej S14 uprzejmie przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Przyczyną powstałych opóźnień w realizacji robót są przede wszystkim niewystarczający potencjał kadrowo-sprzętowy oraz niewykorzystanie zasobów czasowych (praca w okresie letnim powinna odbywać się w godz. 6.00–22.00), jak również zmiany przedstawiciela wykonawcy oraz zmiany firm podwyko-

nawczych realizujących zlecane roboty w początkowym okresie trwania kontraktu. Zamawiający – Oddział GDDKiA w Łodzi – korzysta z uprawnienia do cyklicznego powiadamiania wykonawcy o roszczeniu, które w konsekwencji będzie miało charakter odszkodowawczy. Ponadto inżynier kontraktu w porozumieniu z zamawiającym odwołał kierownictwo wykonawcy, które działało niezgodnie z warunkami kontraktu.

W razie niedotrzymania przez wykonawcę terminu umowy podjęte zostaną działania mające na celu zabezpieczenie interesów Skarbu Państwa – naliczane będą kary umowne zgodnie z warunkami kontraktowymi za nieterminowe wykonanie robót objętych kontraktem. Zdaniem zamawiającego kary finansowe są wystarczającym elementem motywującym wykonawcę do terminowego wykonania umowy. Na chwilę obecną, przy tym tempie postępu robót, powstały 3-miesięczne opóźnienia w realizacji robót, co w konsekwencji przedłuża termin zakończenia prac na okres zimowy. Mając powyższe na uwadze, wliczając opóźnienie i okres zimowy, realny termin ukończenia inwestycji przypada na połowę 2012 r. Podkreślenia wymaga fakt, iż zamawiający korzysta ze wszystkich przewidzianych prawem środków w celu wyegzekwowania właściwego postępu prac, a w konsekwencji ukończenia kontraktu w terminie umownym. Działania te nie odnoszą jednak pożądanego skutku.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Lipińskiego**

**w sprawie planów dalszej prywatyzacji KGHM
Polska Miedź SA oraz działań reprezentantów
Skarbu Państwa podczas ostatniego walnego
zgromadzenia, które doprowadziły
do niepowołania przedstawicieli pracowników
do rady nadzorczej tej spółki (10367)**

W odpowiedzi na zapytanie pana posła Adama Lipińskiego z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-024-10367/11) w sprawie planów dalszej prywatyzacji KGHM Polska Miedź oraz działań reprezentantów Skarbu Państwa podczas ostatniego walnego zgromadzenia przedstawiam poniżej stosowne informacje.

Zgodnie z przyjętym przez Radę Ministrów, a następnie zaktualizowanym, „Planem prywatyzacji na lata 2008–2011” działania prywatyzacyjne wobec KGHM Polska Miedź SA, ze względu na jej znaczenie strategiczne dla gospodarki, zostały ograniczone do częściowej sprzedaży akcji będących w posiadaniu Skarbu Państwa. Jednocześnie Rada Ministrów zdecydowała, że Skarb Państwa zachowa kontrolę i władztwo korporacyjne w kluczowych podmiotach, w tym KGHM PM SA.

Wobec powyższego obecnie Ministerstwo Skarbu Państwa nie prowadzi żadnych prac prowadzących do dalszej sprzedaży kolejnych pakietów akcji KGHM Polska Miedź SA.

Odnosząc się kwestii odwołania całego składu Rady Nadzorczej, uprzejmie informuję, iż jej powodem była konieczność dostosowania terminu trwania kadencji do terminu Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia. Kadencja Rady Nadzorczej KGHM Polska Miedź SA upływała w dniu 26 czerwca 2011 r. Z uwagi na zwołanie Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia na dzień 15 czerwca br. jedyną przesłanką skutecznego powołania Rady Nadzorczej nowej kadencji było wcześniejsze odwołanie całego składu organu, co skutkowało wygaśnięciem mandatów członków rady do sprawowania swoich funkcji.

Odpowiadając na kolejne pytanie pana posła, dotyczące głosowania niepowołania członków rady nadzorczej wybranych przez pracowników, uprzejmie informuję, iż zasady powoływania i odwoływania członków Rady Nadzorczej określone są w Kodeksie spółek handlowych oraz statucie KGHM Polska Miedź SA. Do spółki tej mają także zastosowanie przepisy szczególne przewidziane w ustawie o komercjalizacji i prywatyzacji.

Art. 385 § 1 Kodeksu spółek handlowych stanowi, że rada nadzorcza składa się z członków powoływanych i odwoływanych przez walne zgromadzenie. Od ww. zasady jest wyjątek określony w art. 385 § 2 Kodeksu spółek handlowych, który mówi, iż statut może przewidywać inny sposób powoływania i odwoływania rady nadzorczej. Statut KGHM nie zawiera postanowienia przekazującego kompetencje powoływania oraz odwoływania członków Rady Nadzorczej podmiotowi innemu niż Walne Zgromadzenie.

Wyłączną przesłanką podjęcia decyzji o głosowaniu przez Skarb Państwa przeciwko uchwałom Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia w sprawie powołania wybranych przez pracowników kandydatów do Rady Nadzorczej była postawa tych osób podczas demonstracji w dniu 5 maja 2011 r., która w opinii Ministerstwa Skarbu Państwa stanowiła naruszenie obowiązków członka organu spółki, tj. działania w jej interesie i na jej korzyść. Walne Zgromadzenie spółki miało uzasadnione podstawy, żeby nie powoływać tych osób do Rady Nadzorczej. W dniu 5 maja 2011 r. pracownicy spółki rozpoczęli protest pod siedzibą KGHM, domagając się podwyżki wynagrodzeń. Demonstracja zakończyła się zamieszkami, zdemolowaniem budynku i atakiem na pracowników ochrony.

W demonstracji uczestniczyli też członkowie Rady Nadzorczej wybrani przez pracowników. Faktyczny interes członka rady nadzorczej wskazanego przez pracowników (lojalność wobec swoich wyborców) nie usprawiedliwia braku lojalności wobec akcjonariuszy i samej spółki. Na członkach rady nadzorczej wybieranych przez pracowników spoczywa szczególnie obowiązek znalezienia rozwiązań, które pogodzą interes akcjonariuszy i spółki z interesem pracowników. Zdaniem Ministerstwa Skarbu Państwa opisane powyżej zdarzenie z udziałem byłych przedstawicieli pracowników w Radzie Nadzorczej, którzy w sposób jawny i publiczny działali na szkodę KGHM Polska Miedź SA, nie mogło pozostać bez jakichkolwiek konsekwencji wobec tych członków Rady Nadzorczej.

Należy wskazać, że członek Rady Nadzorczej pochodzący z wyboru załogi, oprócz dotyczących go szczególnych uregulowań zawartych w ustawie o komercjalizacji i prywatyzacji, podlega w pełni rygorom ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych. Ustawa o komercjalizacji i prywatyzacji konsekwentnie trzyma się kodeksowych zasad ustanawiania organów spółek handlowych. W żadnym przypadku pracownicy nie mają uprawnień do powołania lub odwołania członków rady nadzorczej, a jedynie do ich wyboru. Akt wyborczy pracowników stanowi czynność odrębną od powołania lub odwołania członka rady nadzorczej. Uchwała w tej sprawie może zostać podjęta tylko przez uprawniony organ spółki na zasadach określonych w Kodeksie spółek handlowych.

W ustawie o komercjalizacji i prywatyzacji ustawodawca zastrzegł co prawda, iż wynik wyborów jest wiążący dla walnego zgromadzenia spółki, jednakże w opinii Ministerstwa Skarbu Państwa zapisy te nie mogą doprowadzić do sytuacji zmuszenia akcjonariusza do podjęcia decyzji wbrew interesom jego i spółki. Niedopuszczalne jest narzucenie akcjonariuszom sposobu głosowania wbrew ich woli, w sytuacji gdy takie oddanie głosu prowadziłyby do naruszenia interesu spółki lub do naruszenia przepisów prawa.

W ocenie resortu skarbu obecnie powołany skład organu spółki nie stwarza podstaw do podważania podejmowanych przez Radę Nadzorczą decyzji. Rada Nadzorcza KGHM Polska Miedź SA działa aktualnie w 7-osobowym składzie, który jest dopuszczalny przez statut spółki. Natomiast uchwałą Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia z dnia 15 czerwca 2011 r. określono liczbę członków Rady Nadzorczej nowej kadencji na 10 osób, co docelowo gwarantuje zgodny z ustawą o komercjalizacji i prywatyzacji stan, w którym trzy vacaty obsadzone zostaną przez przedstawicieli pracowników w tym organie.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

ministra sportu i turystyki na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz

w sprawie premii przyznawanej członkom Zarządu Narodowego Centrum Sportu (10369)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poseł na Sejm RP pani Danieli Chrapkiewicz przekazane pismem z dnia 26 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10369/11), w sprawie premii przyznawanej członkom Zarządu Narodowego Centrum Sportu, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z ustawą z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 (Dz. U. z 2010 r. Nr 26, poz. 133, z późn. zm.), spółka celowa Narodowe Centrum Sportu sp. z o.o. została powołana do realizacji funkcji inwestora zastępczego dla realizacji przedsięwzięcia Euro 2012 – budowa stadionu narodowego. Dodatkowo spółce celowej zostały powierzone zadania związane z przygotowaniem nieruchomości – stadion narodowy do przeprowadzenia turnieju UEFA EURO 2012™ oraz przygotowaniem do zarządzania nieruchomością po zakończeniu turnieju.

Zgodnie z kontraktami menedżerskimi członków zarządu w latach 2007–2011 członkowie zarządu podlegali ocenie:

- rady nadzorczej spółki poprzez wyznaczenie i ocenę realizacji celów i zadań (premia za postęp i sukces końcowy w okresie II półrocza 2008 r. i za półrocze 2009 r.),
- rady nadzorczej spółki poprzez okresową ocenę efektywności zarządzania, gdzie kryterium jest realizacja powierzonych spółce przedsięwzięcia Euro 2012.

Średnie wynagrodzenie netto członków zarządu spółki wynosiło odpowiednio:

- 2007 – 1 członek zarządu – 12,9 tys. zł;
- 2008 – 3 członków zarządu – 13,4 tys. zł – wzrost wynagrodzenia o 4% do 2007 r.;
- 2009 – 3 członków zarządu – 16,2 tys. zł – wzrost wynagrodzenia o 25% do 2007 r.;
- 2010 – 3 członków zarządu – 23,9 tys. zł – wzrost wynagrodzenia o 85% do 2007 r., w stosunku do roku 2008 wzrost w 2010 wyniósł 78%, do roku 2009 wyniósł 48%.

W związku ze zmianą zasad wynagradzania w 2009 r. w kontraktach zniesiono zasadę wypłacania okresowo premii za postęp, pozostawiając premię za sukces końcowy, a wraz z wynagrodzeniem miesięcznym wprowadzono zasadę wypłaty dodatkowego wynagrodzenia w wysokości wynagrodzenia zasadniczego wraz z wynagrodzeniem za ostatni miesiąc roku, zwiększając jednocześnie kwotę wynagrodzenia zasadniczego.

Do zakończenia 2010 r. wykonanie prac budowlanych na stadionie narodowym przebiegało zgodnie z planem. UEFA pozytywnie opiniuje przygotowania

Polski do turnieju, a zwłaszcza, mimo opóźnienia, postęp prac na budowie stadionu narodowego.

Zgodnie z obecnie obowiązującymi kontraktami menedżerskimi po oddaniu obiektu i uzyskaniu pozwolenia na użytkowanie stadionu narodowego członkowie zarządu otrzymają 3/5 należnej kwoty z wynagrodzenia dodatkowego, pozostałe 2/5 po zakończeniu rozgrywek turnieju UEFA EURO 2012™.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie badań technicznych
pojazdów specjalnych (10370)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10370/11, przekazujące interpelację pani poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie badań technicznych pojazdów specjalnych, przedstawiam następujące stanowisko.

Zgodnie z art. 86 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) badania techniczne pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Biura Ochrony Rządu, Straży Granicznej i Służby Celnej, a także pojazdów Państwowej Straży Pożarnej mogą być przeprowadzane w stacjach kontroli pojazdów prowadzonych przez podmioty gospodarcze lub też w stacjach prowadzonych przez te służby.

W zakresie właściwości ministra infrastruktury pozostaje – zgodnie z przepisami ustawy Prawo o ruchu drogowym – określenie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach w odniesieniu do stacji kontroli pojazdów prowadzonych przez podmioty gospodarcze. Natomiast określenie warunków i terminów badań technicznych pojazdów służb państwowych należy do ministrów: spraw wewnętrznych i administracji, finansów i obrony narodowej. Dotychczasowe przepisy rozporządzenia w tej sprawie utraciły moc z dniem 1 maja br., a powstały problem prawny powinien zostać rozwiązany poprzez niezwłoczne wydanie nowego rozporządzenia przez właściwych ministrów. Z uzyskanych

informacji wynika, że rozporządzenie dla ww. służb zostało już opracowane i w najbliższym czasie będzie wydane.

Mając na uwadze powyższe, pragnę zauważyć, że za powstałe zaniechania legislacyjne polegające na niewydaniu na czas ww. rozporządzenia oraz za ewentualne skutki finansowe związane z ponoszeniem opłat przez te służby za przeprowadzanie badań technicznych w stacjach kontroli pojazdów prowadzonych przez podmioty gospodarcze nie ponosi odpowiedzialności minister infrastruktury, gdyż pozostaje to poza zakresem jego właściwości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie odpłatności za leczenie rolników
(10371)**

Odpowiadając na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10371/11, przy którym przedłożone zostało zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie odpłatności za leczenie rolników, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W wyroku z dnia 26 października 2010 r., sygn. akt K 58/07, Trybunał Konstytucyjny uznał za niekonstytucyjny art. 86 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w zakresie, w jakim określone jest w tym przepisie zobowiązanie budżetu państwa do finansowania składek na ubezpieczenie zdrowotne za wszystkich wskazanych w nim rolników i ich domowników, podlegających ubezpieczeniu społecznemu rolników z mocy ustawy, bez względu na wysokość osiąganych przez nich dochodów. Zatem rozwiązanie uznane przez TK za niekonstytucyjne dotyczy powszechnego systemu ubezpieczenia zdrowotnego. Związek powszechnego systemu ubezpieczenia zdrowotnego z systemem ubezpieczenia społecznego rolników, który pozostaje w gestii ministra rolnictwa i rozwoju wsi, ogranicza się zasadniczo do tego, że dotacja z budżetu państwa na sfinansowanie składek na ubezpieczenie zdrowotne za rolników i domowników jest przekazywana do Narodowego Funduszu Zdrowia za pośrednictwem Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

W związku z tym oraz ze względu na szeroki zakres zagadnień związanych z kwestią wykonania tego wyroku, od ubezpieczenia zdrowotnego po kwestie finansów publicznych, prezes Rady Ministrów powierzył to zadanie Międzyresortowemu Zespołowi ds. Reformy Systemu Ubezpieczenia Społecznego Rolników pod kierownictwem ministra szefa Zespołu Doradców Strategicznych Michała Boniego. Zadanie to ujęte jest w planie prac Rady Ministrów w dokumencie „Program prac legislacyjnych Rady Ministrów na 2011 r. Założenia do projektów ustaw” pod pozycją 41, który jest dostępny w Biuletynie Informacji Publicznej Rady Ministrów. Zatem minister rolnictwa i rozwoju wsi nie jest właściwy, aby przedstawiać sprawozdanie z realizacji przedmiotowego wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

w sprawie realizacji programu Leader (10372)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie wdrażania działań osi 4: Leader Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, przekazane przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-024-10372/11), stosownie do art. 193 ust. 1 i 2 w związku z art. 195 ust. 2 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, przekazuję następujące informacje.

Przede wszystkim wyjaśnienia wymaga, że w ramach osi 4: Leader tworzą się lokalne partnerstwa (lokalne grupy działania – LGD), skupiające podmioty z 3 sektorów: społecznego, gospodarczego i publicznego. LGD w procesie konsultacji opracowały lokalne strategie rozwoju (LSR) i obecnie uczestniczą w ich wdrażaniu. Rola LGD jest niebagatelna i polega na animowaniu, szkoleniu, doradzaniu i przygotowywaniu do aktywnego udziału podmiotów działających na obszarze objętym LSR (mieszkańców, przedsiębiorców, rolników, samorządów, organizacji pozarządowych) we wdrażaniu LSR, tj. do realizacji projektów w ramach LSR. LGD ogłasza nabory wniosków i ocenia zgłaszane projekty pod względem ich zgodności z LSR oraz dokonuje wyboru projektów, które zostaną sfinansowane w ramach wdrażanej LSR.

Poza wszelką wątpliwością pozostaje konieczność przeznaczenia określonych środków na wsparcie działalności LGD związanej z wykonywaniem ww.

zadań. W związku z tym niespełna 20% środków przewidzianych na finansowanie działań osi 4: Leader przeznaczone jest na wsparcie LGD w ramach działania: Funkcjonowanie lokalnej grupy działania, nabywanie umiejętności i aktywizacja. Pomoc w ramach tego działania może dotyczyć ponoszonych przez LGD kosztów administracyjnych (kosztów bieżącej działalności LGD), lecz ich refundacja nie może przekraczać równowartości 15% pomocy wypłaconej w ramach osi 4: Leader na operacje objęte daną LSR. Pozostałe środki w ramach działania: Funkcjonowanie (...) służą podejmowaniu działań aktywizujących społeczność lokalną, informacyjnych i promujących LGD i obszar objęty LSR.

Niemniej jednak znakomita większość środków przewidzianych na działania osi 4: Leader PROW 2007–2013 (prawie 80%), przeznaczona jest na wsparcie projektów realizowanych przez inne niż LGD podmioty z obszaru objętego LSR. Projekty te dotyczą inwestycji związanych z podejmowaniem i rozwojem działalności gospodarczej, gdzie beneficjentami są mikroprzedsiębiorcy i rolnicy, oraz inwestycji związanych z zagospodarowaniem przestrzeni publicznej oraz zwiększeniem atrakcyjności turystycznej obszarów wiejskich (odnowa i rozwój wsi), gdzie beneficjentami są m.in. samorządy i organizacje pozarządowe. W ramach tych samych środków wspierane są także tzw. małe projekty, gdzie beneficjentem może być w zasadzie każdy podmiot zdolny do zaciągania zobowiązań umownych. Zakres, w jakim może być udzielana pomoc w ramach małych projektów, jest szeroki i różnorodny i dotyczy m.in. rozwijania turystyki, zachowania lokalnego dziedzictwa, wykorzystania energii odnawialnej czy rozwijania aktywności społeczności lokalnej.

Dotychczas w ramach osi 4: Leader złożono ponad 22 tys. wniosków (ponad 21 tys. w ramach działania: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju), a więc więcej niż w przypadku cieszącego się dużą popularnością działania: Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej. Przedmiotowe wnioski pokrywają w niemal 70% limit środków przewidzianych na os 4: Leader. W wyniku pozytywnego rozpatrzenia ww. wniosków zawarto już ponad 8,1 tys. umów przyznania pomocy, z czego ponad 7 tys. w ramach działania: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju. Umowy te wyczerpują środki przeznaczone na os 4: Leader w niemal 40%, a zrealizowane płatności w 6,8%. Należy jednak zauważyć, że rośnie nie tylko wartość ww. wskaźników, ale także tempo ich wzrostu.

Szybsze tempo realizacji części osi 4: Leader dotyczące działania: Funkcjonowanie (...) w stosunku do działania: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju wydaje się naturalne, ponieważ w pierwszej kolejności musi dojść do utworzenia LGD i opracowania przez nią LSR, a dopiero później strategię te mogą być realizowane. Duża obecnie wnioskowana kwota pomocy w ramach działania: Funkcjonowanie (...) wynika z faktu, że zakończył się już ostatni nabór wniosków w ramach tego działania, a wnioski te do-

tyczą działalności LGD mającej trwać do końca okresu wdrażania LSR, tj. do końca czerwca 2015 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie środków finansowych
na budowę mostu na Popradzie
(woj. małopolskie) w regionie przejścia
granicznego z Piwnicznej-Zdroju
do słowackiego Mniszka (10373)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10373/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Wiesława Janczyka w sprawie środków finansowych na budowę mostu na Popradzie w rejonie przejścia granicznego z Piwnicznej-Zdroju do słowackiego Mniszka, uprzejmie przekazuję następującą informację w przedmiotowej sprawie.

Zadanie inwestycyjne pn.: Udział w budowie mostu w Piwnicznej na rzece Poprad na drodze nr 87 wraz z dojazdami zostało ujęte w załączniku nr 1a do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. W powyższym załączniku umieszczono zadania o priorytetowym charakterze, których obecny stan zaawansowania prac przygotowawczych pozwoliłby na ich rozpoczęcie do roku 2013, co jest jednak uwarunkowane wygospodarowaniem środków finansowych w ramach korekt przetargowych na zadaniach inwestycyjnych ujętych w załączniku nr 1 lub pozyskaniem dodatkowych limitów finansowych dla programu względem przyznanej przez Radę Ministrów kwoty 82,8 mld zł.

Mając na uwadze harmonogram prac przewidzianych dla zadań wymienionych w załączniku nr 1 do programu, należy wskazać, że znaczna część tych zadań jest w trakcie budowy, a dla większości pozostałych zadań będą podpisywane umowy po rozstrzygnięciu przetargów jeszcze w bieżącym roku. Stąd wielkość środków dostępnych na zadania z załącznika nr 1a do programu będzie można określić pod koniec tego roku.

Ze względu na powyższe generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad zwrócił się do generalnego dyrektora Słowackiego Zarządu Dróg o odłożenie ter-

minu ogłoszenia przetargu na budowę mostu granicznego i w dniu 23 maja br. uzyskał zapewnienie ze strony słowackiej, że wejście na teren Polski dla potrzeb realizacji mostu granicznego będzie uzgodnione tak, by odpowiadało obu stronom i nie zagrażało realizacji prac budowlanych.

W dniu 29 lipca br. w Starej Lutowni odbyło się spotkanie robocze obu stron w celu uzgodnienia harmonogramu robót.

Jednocześnie, mając na uwadze zobowiązania umowy między rządem Rzeczypospolitej Polskiej a rządem Republiki Słowackiej o budowie nowego połączenia drogowego i mostu granicznego przez rzekę Poprad w rejonie miejscowości Piwniczna i Mniszek nad Popradem, sporządzonej 23 listopada 2004 r. w Ostrawie, resort infrastruktury podjął działania zmierzające do pozyskania środków na ten cel.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego**

**w sprawie przekazywania przez Generalną
Dyrekcję Dróg Krajowych i Autostrad
w Warszawie obowiązku finansowania
oświetlenia dróg krajowych gminom,
w tym gm. miejskiej Puławy (10374)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10374/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie przekazywania przez Generalną Dyrekcję Dróg Krajowych i Autostrad obowiązku finansowania oświetlenia dróg krajowych gminom, w tym gminie Puławy, uprzejmie przekazuję następujące stanowisko.

Kwestię finansowania oświetlenia dróg publicznych regulują przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.). Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 i 3 tej ustawy do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy planowanie oświetlenia miejsc publicznych i dróg znajdujących się na terenie gminy oraz finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy. Przez finansowanie oświetlenia ustawa Prawo energetyczne rozumie finansowanie kosztów energii elektrycz-

nej pobranej przez punkty świetlne oraz koszty ich budowy i utrzymania (art. 3 pkt 22 ustawy), przy czym finansowanie oświetlenia dróg publicznych przez gminę obejmuje wszystkie drogi publiczne z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych. Idąc dalej, ustawa z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.) w art. 1 ust. 3 stanowi, iż na zasadach określonych w ustawie mogą być budowane i eksploatowane albo wyłącznie eksploatowane jako płatne drogi ekspresowe. Zgodnie z art. 1 ust. 4 ww. ustawy Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, drogi ekspresowe, które mogą być budowane i eksploatowane albo wyłącznie eksploatowane jako płatne. Jednak do chwili obecnej Rada Ministrów nie wydała stosownego rozporządzenia.

Przepisom ustawy Prawo energetyczne odpowiada art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), zgodnie z którym do zadań własnych gminy należy zaspokajanie potrzeb wspólnoty, w tym m.in. zaopatrzenie w energię elektryczną i ciepłą oraz gaz. Nie powinno budzić wątpliwości, że zapewnienie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy jest zbiorową potrzebą wspólnoty, jaką jest gmina.

Zgodnie z art. 20 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) do obowiązków zarządcy drogi należy utrzymanie m.in. drogowych obiektów inżynierskich i innych urządzeń związanych z drogą. Drogi i urządzenia związane z drogą powinny spełniać m.in. wymagania określone w rozporządzeniu ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430). W dziale IV rozporządzenia MTiGM w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie: Wyposażenie techniczne dróg, wskazano urządzenia oświetleniowe. W § 109 ust. 1 tego rozporządzenia zostały określone sytuacje, kiedy droga powinna zostać oświetlona ze względów bezpieczeństwa ruchu. Jednakże zgodnie z § 2 przepisy rozporządzenia stosuje się przy projektowaniu, wykonywaniu dróg publicznych i związanych z nimi urządzeń budowlanych, a także ich odbudowie, rozbudowie, przebudowie oraz przy remontach objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę.

Przepisy powyższe odnoszą się do warunków technicznych i nie mogą przesądzać o sposobie finansowania, który jest regulowany przez ustawę Prawo energetyczne. Mając na uwadze powyższe regulacje, w ocenie resortu należy przyjąć, że zarządca drogi powinien w przypadku budowy lub przebudowy drogi pokryć koszty budowy oświetlenia, jeżeli wynika to z przepisów rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi pu-

bliczne i ich usytuowanie, przy czym po wybudowaniu urządzenia oświetlenia, punkty świetlne, o których mowa w art. 3 pkt 22 ustawy Prawo energetyczne, powinny zostać przekazane odpowiedniemu właścicielowi sieci. W innych sytuacjach koszty budowy i przebudowy oświetlenia drogi obarczają gminę zgodnie z przepisami ustawy Prawo energetyczne. Koszty utrzymania oświetlenia drogi obciążają gminę, przy czym w sytuacji gdy właścicielem urządzeń jest przedsiębiorstwo energetyczne, wówczas sam obowiązek ich utrzymywania należy do tego przedsiębiorstwa. Należy również stwierdzić, iż kwestią problematyczną jest rozumienie pojęcia „punkt świetlny”, które nie zostało zdefiniowane w ustawie Prawo energetyczne. W związku z tym pojawia się wątpliwość, czy w pojęciu „punkt świetlny” mieści się również słup oświetleniowy. Jednakże rozstrzygnięcie tych wątpliwości pozostaje poza właściwością ministra infrastruktury, gdyż dotyczy ustawy Prawo energetyczne.

Równocześnie wyjaśniamy, iż art. 18 ustawy Prawo energetyczne w obowiązującym dziś brzmieniu powstał w wyniku wprowadzenia zmian do ww. ustawy przez ustawę z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.). Art. 61 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego rozszerzył obowiązek finansowania oświetlenia dróg publicznych przez gminy, obejmujący drogi będące własnością gminy, na wszystkie drogi znajdujące się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych. W poprzednim stanie prawnym finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg także należało do zadań własnych gmin, ale jedynie w odniesieniu do tych dróg, które znajdowały się na terenie gminy i których gmina była zarządcą. Po przeprowadzonej nowelizacji w zakresie finansowania oświetlenia dróg przez gminy odstąpiono od wcześniejszej zasady „właścicielskiej” na rzecz zasady położenia danej drogi. Rozszerzenie obowiązku finansowania przez gminy oświetlenia ulicznego na wszystkie drogi znajdujące się na terytorium gminy z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych w rozumieniu ustawy o autostradach płatnych wynikało z przeprowadzanej w tym czasie reformy systemu finansów samorządu terytorialnego, której celem miała być zmiana warunków funkcjonowania samorządów terytorialnych, decentralizacja funkcji państwa oraz przeniesienia części dochodów państwa do samorządów. W ramach powyższej reformy powstały nowe źródła dochodów wszystkich jednostek samorządu terytorialnego. Przepisy ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego zwiększyły udział jednostek samorządu terytorialnego we wpływach z podatku dochodowego od osób prawnych z 5% do 6,71%, natomiast od osób fizycznych – z 27,6% do 39,34%.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w przedmiotowej sprawie zajął stanowisko Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 31 maja 2005 r., w którym uznał, iż zmiany prawne dotyczące rozszerzenia obowiązku fi-

nansowania oświetlenia dróg publicznych przez gminy są zgodne z postanowieniami Konstytucji RP.

Przedstawiając powyższe, Ministerstwo Infrastruktury informuje, iż problem finansowania projektowania, budowy i eksploatacji oświetlenia niebędącego własnością gmin nie dotyczy tylko oświetlenia dróg krajowych, wojewódzkich i powiatowych, ale również oświetlenia tzw. ulicznego służącego mieszkańcom gmin, które w dużej większości nie stanowi ich własności, lecz stanowi własność przedsiębiorstw energetycznych.

Należy również pamiętać, iż obowiązujące przepisy nie nakładają na zarządców dróg obowiązku informowania o zastosowanych rozwiązaniach technicznych dotyczących infrastruktury oświetleniowej, nie wyklucza to jednak przekazywania pomiędzy zarządcami dróg stosownych informacji. Dobra współpraca zarządców dróg uczyni ten proces bardziej efektywnym. Właściwą praktyką powinna być wymiana informacji pomiędzy zainteresowanymi podmiotami, tj. zarządcą drogi i gminą, w zakresie przekazywanego oświetlenia dróg. Minister infrastruktury dostrzega pojawiające się tu problemy, dlatego też ministerstwo zwróciło się do generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad o podjęcie współpracy z samorządami w zakresie obowiązku informowania o zastosowanych rozwiązaniach technicznych dotyczących infrastruktury oświetleniowej, a także informowania z wyprzedzeniem o przekazaniu ww. infrastruktury.

Odnosząc się do kosztów oświetlenia, informuję, iż Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad dysponuje jedynie zbiorczą kwotą wydatkowaną na ten cel. Koszty te wyniosły w 2010 r. łącznie około 16 mln zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie źródeł dofinansowania budowy
sal gimnastycznych w małych szkołach (10375)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła na Sejm RP Tadeusza Arkita z dnia 25 lipca br. (znak: SPS-024-10375/11) w sprawie źródeł dofinansowania budowy sal gimnastycznych w małych szkołach, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zadania oświatowe związane z prowadzeniem (dotowaniem) szkół i placówek oświatowych finanso-

wane są z dochodów jednostek samorządu terytorialnego, a część oświatowa subwencji ogólnej jest jednym z tych dochodów. Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) wielkość części oświatowej subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego ustala corocznie ustawa budżetowa. Część oświatowa subwencji ogólnej obejmuje środki na finansowanie wydatków bieżących szkół i placówek oświatowych.

Jednocześnie z przykrością informuję, że przedstawione, istniejące aktualnie uwarunkowania prawne nie dają możliwości przekazania przez Ministerstwo Edukacji Narodowej środków finansowych na dofinansowanie inwestycji oświatowych (w tym budowy sal gimnastycznych w małych szkołach). W budżecie ministra edukacji narodowej nie ma żadnych środków, które mogłyby być przeznaczone na dofinansowanie oświatowych zadań inwestycyjnych prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego.

Pragnę jednak podkreślić, że obecnie ze środków rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej jednostki samorządu terytorialnego mogą otrzymać dofinansowanie kosztów wyposażenia w sprzęt szkolny i pomoce dydaktyczne nowych pomieszczeń do nauki (w tym sal gimnastycznych). Po zakończeniu budowy obiektów oświatowych jednostki samorządu terytorialnego mogą występować z wnioskami o dofinansowanie wyposażenia w sprzęt szkolny i pomoce dydaktyczne nowych pomieszczeń do nauki (w tym sal gimnastycznych) z rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej, jeżeli w kryteriach podziału tej rezerwy w danym roku uwzględniony jest tytuł umożliwiający dofinansowanie takich zadań i dana jednostka spełni wymogi formalne.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Rząsy**

**w sprawie nieprawidłowego działania
elektronicznego systemu poboru opłat
za przejazd płatnymi odcinkami polskich dróg
(10378)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Rząsy, przesłane przy piśmie z dnia 28 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10378/11,

w sprawie nieprawidłowego działania elektronicznego systemu poboru opłat za przejazd płatnymi odcinkami polskich dróg (ETC) uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

1. ETC funkcjonuje w Polsce od dnia 3 lipca 2011 r. i działa prawidłowo. Wykonawca systemu, Konsorcjum Kapsch, zapłacił karę umowną za opóźnienia we wdrażaniu ETC za ten okres, tj. 1–3 lipca br. (1 mln za dzień).

Rozstawione do dnia dzisiejszego bramownice zapewniają funkcjonowanie systemu na wszystkich drogach wskazanych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej. Fakt, że część bramownic nie została jeszcze zainstalowana, nie wpływa na możliwość uruchomienia ETC na ww. odcinkach. System jest doszczelniany (budowywane są kolejne bramownice), tak aby została zapewniona 100-procentowa funkcjonalność.

Szczelność systemu i zabezpieczenie przychodów do KFD są zapewniane nie tylko przez urządzenia stacjonarne (bramownice), ale również przeprowadzaną przez ITD kontrolę mobilną przy użyciu specjalnie do tego przystosowanych pojazdów (jest ich 100).

Funkcjonujący system kontroli prawidłowości uiszczenia opłaty elektronicznej (kontrola stacjonarna i kontrola mobilna) oraz zapisy umowy o wykonanie systemu ETC w pełni zabezpieczają interes strony publicznej i poziom przychodów z opłat do KFD.

2. Obowiązek przedstawięcia stosownych dokumentów umożliwia zawarcie prawnie skutecznej umowy między pobierającym opłatę a użytkownikiem (w szczególności dotyczy to osób prawnych). Przyjęte rozwiązania mają również zabezpieczyć interes Skarbu Państwa (przychody KFD). Przekazywane przez użytkowników informacje i dokumenty pozwolą bowiem na bardziej skuteczne prowadzenie postępowania egzekucyjnego w związku z ewentualnym naruszeniem obowiązku uiszczenia opłaty elektronicznej. Wymagane dokumenty (odpisy KRS, pełnomocnictwa) są standardowymi dokumentami używanymi w obrocie gospodarczym w Polsce. Resort nie przewiduje zmiany przyjętego trybu postępowania w kwestii wymaganych przy rejestracji w systemie dokumentów.

Do dnia 1 sierpnia br. w systemie zarejestrowało się ponad 500 tys. użytkowników i wydano ponad 440 tys. urządzeń viaBOX. Z liczb tych może wynikać, że dokonanie rejestracji w systemie nie jest nadmiernie uciążliwe.

Z danych przekazywanych regularnie przez wykonawcę systemu wynika, że liczba rejestracji w systemie systematycznie maleje, co wynika z faktu, że zdecydowana większość użytkowników dokonała już rejestracji.

Zmiana przyjętego trybu postępowania wiązałaby się z koniecznością aneksowania tysięcy zawartych już umów.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej argumenty oraz uwarunkowania prawne, a także konieczność dołożenia najwyższej staranności w celu należytego zabezpieczenia interesu Skarbu Państwa i zapewnienia sprawnego funkcjonowania systemu ETC, wskazane powyżej dokumenty są w pełni zgodne z praktyką rynkową powszechnie stosowaną w Polsce przy zawieraniu różnego rodzaju umów.

3. Elektroniczny system poboru opłat został uruchomiony 3 lipca 2011 r. Natomiast obowiązek posiadania urządzenia pokładowego na odcinku drogi płatnej od dnia 1 lipca 2011 r. wynika z ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 1985 r. Nr 14, poz. 60, z późn. zm.) oraz z rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. z 2011 r. Nr 80, poz. 433).

W ramach systemu viaTOLL są dostępne punkty obsługi klienta (zlokalizowane w każdym województwie, w pobliżu głównych miast mających dogodny dostęp do sieci dróg objętych elektronicznym systemem poboru opłat), sieć przygranicznych punktów dystrybucji (zlokalizowanych przy granicach państwowych Polski) oraz sieć punktów dystrybucji (zlokalizowanych przy drogach objętych opłatą za przejazd, przy głównych drogach dojazdowych do sieci dróg objętych obowiązkiem opłat za przejazd).

Rejestracja w systemie była możliwa już od dnia 2 maja 2011 r. Jednak pomimo przeprowadzonej wcześniej kampanii informacyjnej wielu użytkowników zdecydowało się na rejestrację dopiero kilka dni przed startem systemu. Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom klientów, zatrudniono dodatkowy personel i przedłużono czas otwarcia wielu punktów obsługi klienta i przygranicznych punktów dystrybucji po to, by pracownicy mogli obsłużyć jak największą liczbę zainteresowanych. Dodatkowo tymczasowo uruchomiony został inny kanał dystrybucji dostępny dla klientów z liczbą pojazdów powyżej 60.

Obecnie w punktach nie ma już kolejek, a proces rejestracji przebiega płynnie. System działa prawidłowo.

W celu usprawnienia procesu rejestracji oraz pozyskiwania informacji przez użytkowników systemu prowadzony jest bieżący monitoring. W przypadku gdy zaistnieją problemy, podejmowane są działania naprawcze.

W związku z wynikami analizy rejestrowych umów rozszerzana jest działalność w punktach obsługi klienta zlokalizowanych w Krakowie, Gdyni, Poznaniu, Rzeszowie i Katowicach.

Jakość pracy obsługi systemu monitorowana jest na kilka sposobów. Wykonywane są telefony do Telefonicznego Centrum Obsługi Klienta (TCOK) w celu sprawdzenia wiedzy agentów. Odsłuchuje się zarejestrowane rozmowy i ocenia ich jakość pod kątem obsługi i wiedzy pracowników systemu. Planuje się także przeprowadzanie cotygodniowych egzaminów wie-

dzy, tak aby poznać obszary, które wymagają interwencji.

Wykonawca pracuje także nad aktualizacją strony internetowej systemu, tak aby informacje tam zawarte były bardziej czytelne dla użytkownika, zwłaszcza w zakresie zagadnień finansowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Burego s. Józefa**

**w sprawie budowy chodnika w miejscowości
Siedliska Sławęcińskie w ciągu drogi krajowej
nr 28 relacji Zator – Medyka (10379)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania posła Jana Burego, przekazanego przy piśmie z dnia 28 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10379/11, w sprawie budowy chodnika w miejscowości Siedliska Sławęcińskie w ciągu drogi krajowej nr 28 relacji Zator – Medyka, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Resort infrastruktury dostrzega konieczność poprawy stanu technicznego wielu dróg krajowych w Polsce, a tym samym zapewnienia bezpieczeństwa wszystkim użytkownikom, włącznie z pieszymi. Jednak dokonana analiza kosztów poprawy stanu technicznego z przewidywanymi limitami środków finansowych wykazała, że nie wszystkie potrzebne w tym zakresie zadania mają szanse realizacji.

Z uwagi na powyższe Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad opracowała „Plan działań na sieci drogowej na lata 2011–2013” oraz „Plan budowy ciągów pieszo-rowerowych w latach 2011–2013”. W planach tych ujęto zadania z zakresu remontów, rozbudów i przebudów odcinków dróg na podstawie kryteriów uwzględniających wyniki badań stanu nawierzchni, panujący na drodze ruch z uwzględnieniem udziału samochodów ciężarowych, wskaźnik wypadkowości, również z udziałem pieszych, a także ocenę efektywności ekonomicznej. Tak przyjęty sposób klasyfikacji zadań pozwala na efektywne wykorzystanie posiadanych środków finansowych i umożliwia podejmowanie działań, w pierwszej kolejności na odcinkach dróg stwarzających największe zagrożenie dla ich użytkowników.

Budowa chodnika w miejscowości Siedliska Sławęcińskie ujęta została w „Planie budowy ciągów pieszo-rowerowych na lata 2011–2013” w poz. 308, z terminem realizacji w 2011 r. Jednak rozpoczęcie jego budowy będzie możliwe z chwilą pozyskania przez Oddział GDDKiA w Rzeszowie odpowiednich środków finansowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Burego s. Józefa**

**w sprawie podwyżek płac pracownikom
administracji i obsługi szkół artystycznych,
dla których organem prowadzącym jest
minister kultury i dziedzictwa narodowego
(10381)**

Szanowny Panie Pośle! W nawiązaniu do przekazanego przy piśmie z dnia 28 lipca br. (znak: SPS-024-10381/11) zapytania pana posła Jana Burego s. Józefa w sprawie podwyżek płac pracownikom administracji i obsługi szkół artystycznych, dla których organem prowadzącym jest minister kultury i dziedzictwa narodowego, pragnę uprzejmie przekazać, co następuje.

W związku z decyzją Rady Ecofin o objęciu Polski procedurą nadmiernego deficytu jesteśmy zobowiązani do podjęcia działań, w wyniku których deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zostanie w sposób wiarygodny i trwałe zmniejszony do poziomu nieprzekraczającego wartości referencyjnej 3% PKB do roku 2012. W związku z podejmowanymi przez rząd działaniami w tym zakresie przyjęto, że wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej pozostaną na tym samym poziomie.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255, z późn. zm.) pracownicy zatrudnieni w administracji i obsłudze szkół artystycznych zaliczani są do grupy pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowym systemem wynagradzania. Dlatego też przyjmowane do ustawy budżetowej założenia w zakresie wynagrodzeń w sferze budżetowej określają co do zasady podejście do kształtowania wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych,

stanowiących, jak wyżej wskazano, element tej sfery. Limity kwot na wynagrodzenia dla poszczególnych części państwowej sfery budżetowej określone zostały w załączniku do ustawy budżetowej na 2011 r.

Przedstawiając powyższe, pomimo zrozumienia dla postulatu podnoszonego przez pana posła, pragnę uprzejmie poinformować, że nie jest możliwe przyznanie przez ministra finansów dodatkowych środków finansowych na podwyżki płac dla pracowników administracji i obsługi w szkołach artystycznych.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż prace nad projektem przyszłorocznego budżetu nie zostały zakończone i ostateczne decyzje co do jego kształtu nie zostały jeszcze podjęte.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Wykręta**

**w sprawie stworzenia systemu koordynującego
rozwój infrastruktury szpitalnej (10385)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Adama Wykręta, przekazane przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r. (znak: SPS-024-10385/11), w sprawie stworzenia systemu koordynującego rozwój infrastruktury szpitalnej uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

Podmioty wykonujące działalność leczniczą stanowią znaczący segment klientów na rynku sprzętu oraz wyposażenia medycznego. Strategie pozyskiwania i nabywania wyrobów medycznych, materiałów medycznych oraz aparatury medycznej odgrywają decydującą rolę przy obniżaniu wydatków i kosztów działalności danego podmiotu leczniczego.

Natomiast polityka zakupowa podmiotów wykonujących działalność leczniczą, z uwagi na ich specyfikę (dotyczącą m.in. zakresu udzielanych świadczeń, wyposażenia wewnętrznego, kadry medycznej oraz aktywności i decyzyjności podmiotów tworzących), często prowadzona jest w sposób indywidualny i autonomiczny. W opinii Ministerstwa Zdrowia jednym ze sposobów na koordynację przedmiotowych działań jest wspólna inicjatywa podmiotów tworzących, albowiem współpraca pomiędzy podmiotami wykonującymi działalność leczniczą a podmiotami tworzącymi stanowić będzie o holistycznej koordynacji zarządzania przedmiotowymi zakupa-

mi oraz o zrównoważonym rozwoju infrastruktury sektora zdrowotnego, który będzie w pełni dostosowany do posiadanych możliwości oraz potrzeb zdrowotnych społeczeństwa.

Nadmieniam, iż obowiązujący system prawny daje możliwość dokonywania przez podmioty lecznicze wspólnych zamówień publicznych. Instytucję zamówienia wspólnego reguluje art. 16 (ustawa z 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych – Dz. U. z 2010 r. Nr 759, poz. 113), zgodnie z którym zamawiający mogą wspólnie przeprowadzić postępowanie i udzielić zamówienia, wyznaczając spośród siebie zamawiającego upoważnionego do przeprowadzenia postępowania i udzielenia zamówienia w ich imieniu i na ich rzecz.

Natomiast wsparcie unijne, m.in. w ramach XII priorytetu Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”: Bezpieczeństwo zdrowotne i poprawa efektywności systemu ochrony zdrowia, skierowane jest do podmiotów wykonujących działalność leczniczą, tj. zarówno SPZOZ, jak i spółek prawa handlowego. Jednakże przy składaniu wniosków o dofinansowanie potencjalny beneficjent obowiązany jest złożyć oświadczenie, iż zobowiązuje się do niewykorzystywania infrastruktury uzyskanej w ramach projektu do odpłatnego udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez okres trwałości projektu, tj. 5 lat od zakończenia inwestycji. Zgodnie z powyższym założeniem korzystanie z dotacji unijnych przez dany podmiot leczniczy obliguje go do czasowej, ograniczonej eksploatacji przedmiotowego sprzętu.

Ponadto uprzejmie informuję, iż rozwój infrastruktury ochrony zdrowia w Polsce ma podstawy w planowaniu strategicznym zarówno na poziomie centralnym, jak i w oparciu o priorytety ustalane regionalnie. Niemniej jednak należy pamiętać, że inwestycje w obszarze ochrony zdrowia mają służyć poprawie jakości i dostępności świadczeń zdrowotnych, a nie wyłącznie powiększaniu ilościowemu zasobów infrastrukturalnych.

Natomiast minister zdrowia, mając na uwadze dywergencję przedmiotowych działań, dostrzega konieczność wprowadzenia uregulowań prawnych, które regulowałyby kwestię koordynacji celowości dokonywanych zamówień i współpracy w zakresie rozwoju infrastruktury szpitalnej.

Nadmieniam, iż w poselskim projekcie ustawy o zdrowiu publicznym uwzględniono zapisy odnoszące się do rozwoju infrastruktury ochrony zdrowia w Polsce oraz koordynacji przedmiotowych działań.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Klaudiusza Balcerzaka
i Łukasza Borowiaka**

**w sprawie Krajowego Programu
Restrukturyzacji na rzecz dywersyfikacji
produkcji cukru (10407)**

W odpowiedzi na zapytanie panów posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie Krajowego Programu Restrukturyzacji na rzecz dywersyfikacji przemysłu cukrowniczego, załączone przy piśmie (znak: SPS-024-10407/11) z dnia 29 lipca 2011 r., przekazuję następujące informacje.

Zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 968/2006 ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 ustanawiającego tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie, działania i środki przewidziane w krajowym programie restrukturyzacji należy wprowadzić do dnia 30 września 2011 r.

W Polsce na podstawie Krajowego Programu Restrukturyzacji realizowanych jest wiele inwestycji. Niejednokrotnie są to działania długoterminowe i złożone (takie jak np. budowa biogazowni), których realizacja związana jest z zaangażowaniem znacznych nakładów finansowych.

W celu umożliwienia wszystkim kwalifikującym się przedsiębiorcom uzyskania środków finansowych z tymczasowego funduszu restrukturyzacji Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi trzykrotnie występowało na piśmie (w dniach: 23 maja, 12 i 26 lipca br.) do Komisji Europejskiej z wnioskami o zmianę ww. art. 14 rozporządzenia Komisji (WE) nr 968/2006. Zmiana ta miałaby polegać na wydłużeniu (na uzasadniony wniosek złożony przez zainteresowanego przedsiębiorcę) terminu wdrożenia działań i środków przewidzianych w krajowym programie restrukturyzacji do dnia 31 marca 2012 r.

Powyższe wnioski strona polska argumentowała tym, że restrukturyzacja przemysłu cukrowniczego, zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady nr 320/2006, miała na celu nie tylko ograniczenie produkcji cukru w Unii Europejskiej, ale również łagodzenie skutków społecznych tej decyzji poprzez wspieranie inwestycji realizowanych w regionach zamykanych cukrowni. Środki z tymczasowego funduszu restrukturyzacji, przeznaczone m.in. na współfinansowanie działań realizowanych na bazie Krajowego Programu Restrukturyzacji, pochodzą od producentów w sektorze cukru. Środki te zostały rozdysponowane na poszczególne państwa członkowskie w zależności od stopnia redukcji kwoty produkcyjnej w sektorze cukru danego państwa członkowskiego. W związku z tym przedsiębiorcy powinni mieć możliwość otrzy-

mania zagwarantowanej im pomocy. Wydłużenie terminu na realizację inwestycji przewidzianych w Krajowym Programie Restrukturyzacji do dnia 31 marca 2012 r. pozwoli na bardziej efektywne wykorzystanie finansowego wsparcia przyznanego Polsce na realizację programu.

Przedstawiciele Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi podnosili również tę kwestię w dniach 26 maja oraz 14 i 28 lipca 2011 r. na posiedzeniach Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych, który jest organem opiniodawczym Komisji Europejskiej. Polskie stanowisko zostało poparte przez Grecję, Portugalię, Hiszpanię, Litwę i Łotwę. W odpowiedzi na ww. wnioski Komisja informowała podczas posiedzeń, że wstępnie nie planuje przedłużyć terminu na realizację działań i środków przewidzianych w krajowym programie restrukturyzacji, ponieważ przedsiębiorcy mieli możliwość zaplanowania swoich inwestycji tak, aby zmieścić się w wyznaczonym terminie, tj. do 30.09.2011 r. Zdaniem Komisji, nie należało planować inwestycji, których realizacja jest zbyt długa. Komisja podkreśliła również, że inwestycje realizowane na bazie programu restrukturyzacji mają łagodzić negatywne skutki w regionach dotkniętych skutkami restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego, dlatego ważne jest, aby były one zakończone jak najszybciej. Ponadto przedstawiciele Komisji twierdzą, że wydłużenie terminu wiązałoby się z koniecznością zmian w budżecie UE.

Jednakże, w związku z tym, że Komisja otrzymała wiele pism z różnych państw członkowskich w ww. sprawie, kwestia wydłużenia terminu wdrożenia działań i środków przewidzianych w Krajowym Programie Restrukturyzacji jest cały czas analizowana przez służby Komisji. Komisja przygotowuje odpowiedź na piśmie zainteresowanym państwom członkowskim.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie przepisów ustawy o podatkach
i opłatach lokalnych (10416)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie z dnia 26 lipca 2011 r. pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie opodatkowania nieruchomości przeznaczonych na działalność agrotu-

rystyczną, przesłane przy piśmie marszałka Sejmu RP z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10416/11, uprzejmie wyjaśniam.

W myśl art. 1a ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613, z późn. zm.) za działalność gospodarczą nie uważa się wynajmu turystom pokoi gościnnych w budynkach mieszkalnych znajdujących się na obszarach wiejskich przez osoby ze stałym miejscem pobytu w gminie położonej na tym terenie, jeżeli liczba pokoi przeznaczonych do wynajęcia nie przekracza 5. Powyższe rozwiązanie skutkuje opodatkowaniem nieruchomości wykorzystywanych na wskazaną działalność znacznie niższą stawką podatku od nieruchomości niż w przypadku nieruchomości zajętych na działalność gospodarczą.

Rozwiązanie to ukierunkowane jest na rozwój agroturystyki i celem jego wprowadzenia było udzielenie wsparcia osobom ze społeczności wiejskiej podejmującym tego rodzaju działalność. Służy temu w szczególności zawarcie w przepisie, wobec beneficjentów tego rozwiązania, dodatkowego warunku (poza położeniem nieruchomości) posiadania miejsca pobytu w gminie na terenie wiejskim.

Według „Słownika języka polskiego” PWN „agro” stanowi pierwszy człon wyrazów złożonych wskazujący na ich związek z rolą lub rolnictwem, a „agroturystyka” oznacza wypoczynek w gospodarstwach wiejskich, organizowany dla mieszkańców miast. Stąd też zakres przedmiotowej preferencji ustawodawca ograniczył wyłącznie do nieruchomości położonych poza granicami miast.

Przedmiotowe rozwiązanie stosowane jest niezależnie od innych form pomocy dla agroturystyki. Należy też zauważyć, że przepisy ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w zakresie, w jakim dotyczą opodatkowania nieruchomości zajętych na wynajem turystom pokoi gościnnych w budynkach mieszkalnych znajdujących się na obszarach wiejskich, nie są jedyne rozwiązaniami o charakterze wspierającym i promującym tego typu rodzaj aktywności zawodowej. Podobne rozwiązania zawierają przepisy również innych ustaw i należy postrzegać je jako elementy polityki stosowanej wobec tego rodzaju działalności. Na przykład zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.) jej przepisów nie stosuje się do m.in. wynajmowania przez rolników pokoi, sprzedaży posiłków domowych i świadczenia w gospodarstwach rolnych innych usług związanych z pobytem turystów.

Należy zauważyć, że zgodnie z zasadą powszechności opodatkowania, wyrażoną w art. 84 Konstytucji RP, każdy ma obowiązek ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków określonych w ustawach. Natomiast wszelkie zwolnienia i ulgi podatkowe stanowią odstępstwo od tej zasady. System zwolnień podatkowych nie stanowi uznanego przez ustawodawcę standardu prawnego. Ustawodawca jest konstytucyjnie upoważniony do tego, aby w drodze ustawy stanowić wyjątki od zasady po-

wszechności opodatkowania, dowolnie kształtując zakres zwolnień.

Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego wyrażonym w orzeczeniu z dnia 29 maja 1996 r. K 22/95 „o zakresie i przedmiocie opodatkowania oraz o zakresie i przedmiocie ulg i zwolnień podatkowych decydują nie przesłanki o charakterze prawnym, lecz przesłanki ekonomiczne i społeczne”. Ponadto „ustawodawca posiada kompetencje do takich działań, którym towarzyszy uprawnienie do oceny skutków, do jakich prowadzić może w praktyce dane rozwiązanie, z punktu widzenia celów, dla realizacji których wprowadzone zostały dane normy. Ocena taka opierać się może na szacunkowej kalkulacji skutków budżetowych, do jakich prowadzić może dane rozwiązanie”. Stwierdzenia te, odnoszące się do zwolnień, można odnieść również do przewidzianego w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych rozwiązania stosowanego dla opodatkowania nieruchomości wykorzystywanych w celach związanych z agroturystyką.

Odnosząc się do propozycji pana posła dotyczącej wprowadzenia w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych analogicznych rozwiązań, jakie stosowane są w przypadku opodatkowania nieruchomości wykorzystywanych na działalność w zakresie agroturystyki na terenach wiejskich, również w przypadku nieruchomości położonych w miastach o liczbie mieszkańców do 5000, należy zauważyć, że ustawodawca przewidział możliwość wprowadzenia na poziomie lokalnym preferencji w opodatkowaniu określonej kategorii przedmiotów opodatkowania. Na podstawie art. 5 ust. 1 i 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przy określaniu wysokości stawek podatku od nieruchomości od gruntów i budynków rada gminy może różnicować ich wysokość, uwzględniając w szczególności rodzaj prowadzonej działalności. Ponadto rada gminy może wprowadzić, w drodze uchwały, inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ustawie, z uwzględnieniem przepisów dotyczących pomocy publicznej, zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Uprawnienia te są wyrazem posiadania przez jednostki samorządu terytorialnego autonomii finansowej, która pozwala gminie na samodzielne kształtowanie polityki podatkowej, zgodnie ze swoją właściwością terytorialną. Instrumenty te pozwalają radom gmin na uwzględnienie, przy określaniu wysokości stawek podatku od nieruchomości, specyficznych okoliczności dotyczących konkretnych przedmiotów opodatkowania, bez konieczności wprowadzania w tym zakresie do ustawy podatkowej rozwiązań o charakterze systemowym.

Biorąc powyższe pod uwagę, nie przewiduje się wprowadzenia zmian legislacyjnych w przedmiotowym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Janusza Dziecioła**

w sprawie budowy trasy ekspresowej S5 (10427)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10427/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Janusza Dziecioła w sprawie budowy drogi ekspresowej S5 w województwie kujawsko-pomorskim, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Inwestycja pn. „Budowa drogi S5 na odcinku Nowe Marzy – Bydgoszcz - Żnin – Mielno (w. Mielno bez węzła)” została ujęta w ramach programu w załączniku nr 2, zawierającym inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2 potwierdza znaczenie tych zadań dla całej sieci drogowej. Ponadto przedmiotowe zadanie znajduje się aktualnie na etapie prac przygotowawczych, w ramach których trwa weryfikacja koncepcji programowej opracowanej w dniu 20 maja 2011 r.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października w 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazanych w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Girzyńskiego**

**w sprawie terminu budowy trasy ekspresowej
S5 (10447)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10447/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie terminu budowy drogi ekspresowej S5 w województwie kujawsko-pomorskim, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Inwestycja pn. „Budowa drogi S5 na odcinku Nowe Marzy – Bydgoszcz – Żnin – Mielno (w. Mielno bez węzła)” została ujęta w ramach programu w załączniku nr 2, zawierającym inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2 potwierdza znaczenie tych zadań dla całej sieci drogowej.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października w 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.